Tiên Liêu Vi Kính

Contents

Tiên Liêu Vi Kính **2**
1. Chương 1: Nhập Cục 1 . . . 2
2. Chương 2: Nhập Cục 2 . . . 8
3. Chương 3: Nhập Cục 3 . . . 14
4. Chương 4: Nhập Cục 4 . . . 19
5. Chương 5: Nhập Cục 5 . . . 27
6. Chương 6: Nhập Cục 6 . . . 32
7. Chương 7: Nhập Cục 7 . . . 38
8. Chương 8: Nhập Cục 8 . . . 45
9. Chương 9: Nhập Cục 9 . . . 51
10. Chương 10: Nhập Cục 10 . . . 57
11. Chương 11: Nhập Cục 11 . . . 63
12. Chương 12: Nhập Cục 12 . . . 68
13. Chương 13: Nhập Cục 13 . . . 74
14. Chương 14: Nhập Cục 14 . . . 79
15. Chương 15: Nuông Chiều 1 . . . 84
16. Chương 16: Nuông Chiều 2 . . . 90
17. Chương 17: Nuông Chiều 3 . . . 96
18. Chương 18: Nuông Chiều 4 . . . 100
19. Chương 19: Nuông Chiều 5 . . . 106
20. Chương 20: Nuông Chiều 6 . . . 111
21. Chương 21: Nuông Chiều 7 . . . 117
22. Chương 22: Nuông Chiều 8 . . . 122
23. Chương 23: Nuông Chiều 8 . . . 128
24. Chương 24: Nuông Chiều 10 . . . 137
25. Chương 25: Nuông Chiều 11 . . . 143
26. Chương 26: Nuông Chiều 12 . . . 149
27. Chương 27: Nuông Chiều 13 . . . 167
28. Chương 28: Nuông Chiều 14 . . . 172
29. Chương 29: Vong Đạo 1 . . . 178
30. Chương 30: Vong Đạo 2 . . . 185
31. Chương 31: Vong Đạo 3 . . . 192
32. Chương 32: Vong Đạo 4 . . . 198
33. Chương 33: Vong Đạo 5 . . . 204
34. Chương 34: Vong Đạo 6 . . . 210
35. Chương 35: Vong Đạo 7 . . . 215
36. Chương 36: Vong Đạo 8 . . . 222
37. Chương 37: Vong Đạo 9 . . . 228
38. Chương 38: Vong Đạo 10 . . . 235
39. Chương 39: Vong Đạo 11 . . . 241
40. Chương 40: Vong Đạo 12 . . . 247
41. Chương 41: Vong Đạo 13 . . . 253

42. Chương 42: Vong Đạo 14 259
43. Chương 43: Vong Đạo 15 265
44. Chương 44: Vong Đạo 16 271
45. Chương 45: Vong Đạo 17 277
46. Chương 46: Vong Đạo 18 283
47. Chương 47: Đồng Quy 1 291
48. Chương 48: Đồng Quy 2 297
49. Chương 49: Đồng Quy 3 303
50. Chương 50: Đồng Quy 4 308
51. Chương 51: Đồng Quy 5 315
52. Chương 52: Đồng Quy 6 321
53. Chương 53: Đồng Quy 7 327
54. Chương 54: Đồng Quy 8 333
55. Chương 55: Đồng Quy 9 337
56. Chương 56: Đồng Quy 10 343
57. Chương 57: Đồng Quy 11 348
58. Chương 58: Đồng Quy 12 355
59. Chương 59: Đồng Quy 13 (đại Kết Cục) 361
60. Chương 60: Phiên Ngoại 1 (thượng) 373
61. Chương 61: Phiên Ngoại 1 (hạ) 379

Tiên Liêu Vi Kính

Giới thiệu
Editor: Hàn HànSố chương: 59 chương + 5 phiên ngoạiThể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, Cổ đại, HE, Tình cảm, Tiên hiệ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tien-lieu-vi-kinh

1. Chương 1: Nhập Cục 1

Ngoài cửa sổ hoa nở vô cùng rực rỡ, tựa như muốn đáp lại sự phẫn nộ của ai đó, một màu sắc tiên diễm tới lóa mắt, lại thanh lãnh dưới trăng, phảng phất như một dàn vũ nữ xinh đẹp, cảnh đẹp ý vui.

Có điều người ngồi bên trong, vẻ mặt lại không vui.

Kỷ Viên bưng chén trà nóng, mặt không chút thay đổi liếc mắt, dùng nắp chén gạt gạt lá trà, làm như không nhìn thấy cái người đang tựa bên bụi hoa, thần sắc còn đẹp hơn cả hoa kia.

Cặp mắt đạm nhạt như lưu ly, đôi con ngươi không vui không giận, khuôn mặt tinh xảo như khắc từ băng, lạnh tới mức có thể tỏa ra một lớp sương.

Thấy ánh mắt thanh đạm của hắn không thèm nhìn về mình, nam tử trong bụi hoa lúc nháy mắt lúc vẫy tay không nhịn được mà thở dài, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, cài hoa lên mái tóc Kỷ Viên, cười nói:

"Trăng tối nay đẹp như vậy, chúng ta thành thân đi?"

Hồn Kỷ Viên vốn đang du đãng xung quanh, ánh mắt không biết đang truy tìm thứ gì rốt cuộc cũng dừng lại, đại phát từ bi dừng lại trên người nam tử.

Ngoài cửa sổ có một cây quế, lá cây rậm rạp che khuất không ít ánh trăng, tựa như một cái sàng, cẩn thận xẻ ánh trăng thành vô số mảnh nhỏ. Vụn ánh trăng thanh lãnh như những đóa hoa tuyết, lốm đốm chiếu trên người nam tử trước mặt, mái tóc dài đen như mực phiêu động trong gió, được ánh trăng chiếu vào, hoa mỹ như tơ như lụa.

Trong lòng Kỷ Viên nhịn không được mà tán thưởng một tiếng, sắc mặt lại càng thêm lãnh đạm, ném bông hoa cài trên tóc xuống, mang theo ánh mắt lạnh lẽo như mẹ chồng nhìn con dâu, mẹ vợ nhìn con rể mà lia tới người nam tử, lạnh lùng mở miệng: "Diệp Quân Trì, cho dù giờ không phải là ban ngày, ngươi cũng đừng nằm mơ."

Nói xong, hắn ném mạnh chén trà trong tay về phía Diệp Quân Trì, đóng cửa sổ lại. Diệp Quân Trì cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ngón tay chạm nhẹ một chút, chén trà liền lơ lửng giữa không trung. Hắn giơ tay cầm lấy chén trà, ngón tay thon dài mơn trớn miệng chén, đôi môi mỏng khẽ chạm vào nơi Kỷ Viên mới uống trà, khẽ cười một tiếng, uống cạn nước trà, xoay người rời đi.

Tung hoành hai giới nhân ma, người nghe tới tiếng đã sợ mất mật, nghe đồn Ma Quân tính tình khát máu, tàn bạo âm tình bất định, trước mặt tiểu nữ tử bị hắn bắt về bức hôn, tính tình lại tốt tới mức làm cho người ta hoài nghi mắt mình đã nhìn nhầm.

Diệp Quân Trì thì ngược lại rất thong dong, bình tĩnh.

Băng mỹ nhân…cứng chọi cứng không thể, chỉ biết bị cưỡng ép hoặc cưỡng ép đối phương, kết quả sẽ không tốt. Dùng nhiệt dần hòa tan người, mới có lạc thú.

Kỷ Viên ngồi trong phòng cũng không biết Ma Quân đại nhân lững thững rời khỏi đang nghĩ gì trong lòng, hắn khẩn trương xoa nhẹ bộ ngực giả của mình một phen, còn cảm thấy chưa đủ bình tĩnh, lại thò tay moi quả đào trước ngực ra, cắn rộp rộp rộp mấy cái, mới tâm bình khí hòa mở miệng: "Hệ thống, vừa rồi ta biểu hiện thế nào? Không OOC chứ?"

(OOC: out of character => khác với đặc điểm đặc trưng của nhân vật)

Mắng xong hắn liền chạy đi, thật là kích thích!

Giọng nói băng lãnh vang lên trong đầu hắn: "Không hề, biểu hiện rất tốt, hãy không ngừng cố gắng."

Kỷ Viên đổi sang tư thế thoải mái hơn, tiếp tục cắn đào: "Nhiệm vụ chén trà làm xong rồi, kế tiếp là gì?"

Hệ thống trầm mặc một lát, ừm một tiếng: "Đợi nhiệm vụ đổi mới đã."

Kỷ Viên cắn mấy cái ăn hết quả đào, cúi đầu nhìn một bên ngực xẹp lép, dứt khoát lấy nốt quả bên kia ra cắn.

Giọng nói lãnh đạm của hệ thống: "Nơi này là địa bàn của Diệp Quân Trì, tùy thời đều có thể có người vào. Ngươi tốt nhất chú ý hình tượng, đừng để người khác phát hiện ra ngươi không phải là một tiểu thư khuê các băng lãnh như tuyết mà là một đại hán ngụy nương thô lỗ."

Kỷ Viên nghe thế liền giận dữ: "Ai thô lỗ! Ngươi tưởng ta giả ngụy nương cho vui chắc?" Hệ thống trầm mặc một lát, giọng nói mang theo chút đồng tình: "Nén bi thương."

Kỳ Viên phun hạt đào, đứng lên chọn hai quả đào trên bàn trái cây lại nhét lại vào ngực. Lồng ngực mới vừa rồi còn phẳng lì ngay lập tức phồng to lên, độ cong tuyệt đẹp, chỉ có một điều duy nhất không ổn là nặng trịch, lúc di chuyển liền nhích tới nhích lui, may mà có y phục che khuất, nhìn có vẻ ba đào mãnh liệt, phải cẩn thận mới không bị ngã.

Kỷ Viên: "…" Aizzz.

Chuyện này kể lại phải bắt đầu từ ba ngày trước.

Kỷ Viên uống thả cửa tận tình với hồ bằng cẩu hữu xong lúc tỉnh lại, lại phát hiện trước mặt mình là một màu đen sì.

Bên tai là một hồi tiếng điện lưu "Xèo xèo xèo", "xèo" tới đầu hắn căng ra, tiếng rất nhẹ nhưng lại làm cho đầu hắn đau vô cùng.

Không biết xèo mất bao lâu, cuối cùng cũng có một giọng nói lạnh lùng rõ ràng vang lên trong đầu hắn: "Hoan nghênh sử dụng 'Hệ thống cấm OOC', hệ thống mang mã số 2333 xin được phục vụ ngài."

Kỷ Viên: "… Ngươi nói ngươi là cái gì?"

Giọng nói lạnh lùng: "2333."

Kỷ Viên còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghĩ đây là một giấc mơ, nhịn không được cười cạp cạp quái dị: "23333…"

Hệ thống lạnh lùng sửa lại: "Là 2333."

Kỷ Viên trợn mắt trắng, không định nói chuyện với cái sinh vật kỳ quái xuất hiện trong giấc mơ của mình

nữa, nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ tiếp, 2333 cũng không định bỏ qua cho hắn, "Kí chủ xin chào, mời nhận lấy thiết lập tính cách nhân vật."

Vì thế trước mặt Kỷ Viên lập tức xuất hiện một bản tư liệu.

Tên: Kỷ Viên.

Giới tính: Nữ có chíp chíp.

Tính cách: Băng lãnh trầm mặc, ít nói, bình tĩnh tự nhiên, không sợ cường quyền…

Cốt truyện trước mắt: Bị Triệu gia tiểu công tử Triệu gia – một trong bốn đại gia tộc giới tu đạo bức hôn, Diệp Quân Trì đi ngang qua bắt Kỷ Viên đi, cũng đòi Kỷ Viên lấy thân báo đáp gả cho hắn.

…

Phần tính cách làm cho Kỷ Viên choáng đầu hoa mắt, nhưng làm cho cúc hoa hắn căng thẳng lại là phần giới tính: "…Cái gì? Nữ có chíp chíp là cái quỷ gì vậy?"

Hệ thống bình tĩnh nói: "Chính là ngụy nương, thật thiếu hiểu biết. Chi tiết tình huống mời xem phần thân thế."

Kỷ Viên đau đầu xoa thái dương, xem xong tư liệu, hắn lập tức cười lạnh một tiếng: "Mê tín, mệnh cách kì dị gì chứ, không mặc nữ trang sẽ chết non, thân là một người nối nghiệp của chủ nghĩa xã hội khoa học, ta có thể đập nát thiết lập này không?"

Hệ thống nói: "Thứ nhất, thân là một phú nhị đại cả ngày uống rượu đánh nhau, phóng đãng ngu ngốc, ngươi coi như là giai cấp tư sản, đảng và nhân dân không cần ngươi. Thứ hai, nếu ngươi dám OOC, ngay lập tức ngươi sẽ bị hệ thống đập nát."

Ngữ khí âm trầm này, nghe vào tai không giống đùa chút nào, Kỷ Viên không khỏi rùng mình một cái.

Hệ thống tiếp tục nói: "Tiếp tục nghe ta giải thích một chút – ngày 6 tháng 9 năm 2035, ngươi vì trúng độc cồn nên bỏ mình. Bây giờ trước mặt ngươi có hai con đường, một là tiếp tục duy trì tính cách của nguyên chủ, hoàn thành trọn vẹn hai nghìn ba trăm ba mươi ba nhiệm vụ, sau khi hoàn thành có thể sống lại ở thế giới cũ, hai là, OOC, bị ta đập nát."

Kỷ Viên: "…" Gì cơ?

Lượng thông tin quá lớn, nhất thời không kịp phản ứng lại…

Kỷ Viên ngồi tại chỗ hồi lâu mới phát hiện hệ thống không hề nói đùa, hắn quả thật đã tự giết chết bản thân mình, bây giờ bị hệ thống nhận thầu, phải nghe lời nó, nếu không sẽ bị thứ như virus đập nát.

Hắn cần sắm vai một em gái chíp chíp băng lãnh.

Em gái, à không, người anh em nguyên chủ này lúc sinh ra, mẫu thân vì khó sinh mà chết, bởi liên quan tới mệnh cách, từ nhỏ tới lớn đều dùng hình tượng nữ hài tử mà ra ngoài gặp mọi người, lại bởi vì sợ rằng bị mọi người phát hiện ra giới tính, nên cực ít khi đi ra ngoài, phụ thân cả ngày bận rộn tới không thấy bóng dáng đâu, vì thế cô đơn một mình lớn lên trong tiểu viện, tính cách quái gở lãnh đạm.

Kỷ Viên có chút khổ bức: Nhà hắn rất có tiền, vô cùng có tiền, đặc biệt có tiền, cha hắn là một đại củ cải hoa tâm, cả ngày tìm đàn bà cứu rỗi thế giới, sợ rằng thiếu hạt giống mình gieo, nhân loại sẽ diệt vong.

Hắn tuy là con trai của vợ chính, là người thừa kế di sản duy nhất trên danh nghĩa, nhưng bên cạnh lại có hai đội bóng đá cùng với không biết bao nhiêu cầu thủ dự bị là các anh chị em cùng cha khác mẹ nóng lòng nhìn hắn chằm chằm, chỉ muốn rộp rộp hắn, thay thế vị trí của hắn.

Áp lực quá lớn, Kỳ Viên dứt khoát vứt bỏ quyền tranh đoạt tài sản, muốn làm một con người tiêu diêu tự tại ăn chơi trác táng, ăn chơi đàng điếm, phóng đãng bất kham, muốn không bị OOC giả làm vị băng mỹ nhân này trước mặt người khác… có chút khó.

Kỷ Viên cẩn thận hỏi: “Đại ca, tiêu chuẩn phán định bị OOC là gì?”

Hệ thống nói: “Do ta phán định.”

Lúc này Kỷ Viên nảy ra ý định hối lộ nó, không bao lâu sau liền nhận ra bản thân bây giờ toàn thân không một xu dính túi, chỉ có thể từ bỏ suy nghĩ này.

Hai nghìn ba trăm ba mươi ba nhiệm vụ vừa nghe thật sự rất dọa người, trên thực tế lại rất đơn giản, trên cơ bản chính là một vài nhiệm vụ hằng ngày bình thường linh tinh, vụn vặt như “Ra ngoài đi dạo một chút, đừng để người khác phát hiện ra giới tính của ngươi (0/1)” “Lúc đi vệ sinh phải nhớ ngồi xổm xuống mà đi tiểu (0/1)” “Dùng bánh bao bự thay cho hai quả đào giả làm ngực (0/1)” “Ném chén trà nóng tới chỗ Ma Quân (0/1)”.

Kỷ Viên vô cùng tin tưởng, tin rằng bản thân có thể hoàn thành hai nghìn ba trăm ba mươi ba nhiệm vụ, trở lại gia đình có đầy tiền, hắn lại có thể tiếp tục chơi bời.

Rộp rộp vài cái cắn đào lấy lại tinh thần, phát hiện mình lại lấy ngực ra ăn, Kỷ Viên có hơi ngại, nhặt hai quả đào khác lên nhét vào ngực, thấy nhiệm vụ mới chính là đi ngủ, cũng không thèm cởi y phục, cứ để nguyên như thế mà nằm lên giường.

Một đêm mộng đẹp.

Lúc tỉnh dậy Kỷ Viên có thói quen giơ tay hét lên: “Khát…”

Lập tức sẽ có một cốc nước đưa tới tận tay hắn.

Kỷ Viên nhất thời rùng mình một cái, tỉnh táo lại, kinh hồn táng đảm hỏi hệ thống vừa rồi có bị coi là OOC không, nghe được đáp án phủ định rồi, mới mở mắt ra, nhìn thấy Ma Quân đại nhân tràn ngập ý cười bên giường, cũng ngừng ngáp, điều chỉnh tâm trạng một chút, dùng giọng nói lạnh lùng hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?”

Diệp Quân Trì cười nói: “Đây vốn là ma cung của ta, ta đương nhiên muốn ở đâu thì ở đó.”

Thấy hắn lại gần một bước, trong lòng Kỷ Viên lạnh run, lại bởi vì thiết lập “Không sợ cường quyền” nên đành phải nhìn thẳng Diệp Quân Trì, trong lòng run run hỏi hệ thống: “Nhiệm vụ đã đổi mới chưa? Hắn cứ nhìn ta chằm chằm như vậy, ta rất sợ đó…”

Tuy rằng Kỷ Viên là một gay, nhưng người trước mặt này không phải là hình mẫu mà hắn thích, lúc nhìn chằm chằm theo dõi hắn còn làm cho sau lưng hắn phát lạnh, cảm giác rất nguy hiểm.

2333 đáp lại rất nhanh: “Trên eo của ngươi có một thanh chủy thủ.”

Kỷ Viên có chút đau đầu: “Để ta đâm Diệp Quân Trì một dao? Hắn sẽ tránh được, thân thủ tốt như vậy… Tuy rằng không phải là hình mẫu ta thích nhưng lớn lên đẹp như vậy, ta có chút không hạ thủ nổi…”

2333 cắt đứt lời oán niệm của hắn: “Kề lên cổ ngươi ấy.”

Kỷ Viên: “… Đại ca, ngươi thật sự muốn bỏ ta sao, ta thật sự còn có thể cứu chữa được mà…”

Nhiệm vụ đột nhiên xuất hiện trước mắt, Kỷ Viên nhìn lướt qua.

“Ngay khi Diệp Quân Trì tiếp cận, lấy chủy thủ ra uy hiếp hắn rời đi (0/1).”

Kỷ Viên nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn Diệp Quân Trì đang cúi đầu không biết muốn làm gì, thần sắc đột nhiên thay đổi, giơ tay rút thanh chủy thủ kia ra, “Thanh chủy thủ này chém sắt như chém bùn.”

Diệp Quân Trì cười dài: “Ồ?”

Kỷ Viên chậm rãi đưa chủy thủ về phía mình: “Ngươi cảm thấy thanh chủy thủ này có thể đâm chết ngươi không?”

Diệp Quân Trì nghiêm túc suy nghĩ một chút, tiếc nuối đáp: “Không thể.”

Kỷ Viên: “Thế nhưng lại có thể đâm chết ta.”

Diệp Quân Trì: “…”

Kỷ Viên kề chủy thủ lên cổ mình, lạnh lùng nói: “Cút ra.”

Diệp Quân Trì nheo mắt nguy hiểm.

2. Chương 2: Nhập Cục 2

Ngay sau đó chủy thủ bị Diệp Quân Trì cướp lấy dễ dàng rồi ném qua một bên.

Thực lực chênh lệch quá lớn, Kỷ Viên còn chưa kịp phản ứng, trong tay đã trống không, chỉ có thể dùng sắc mặt băng lãnh nhìn Diệp Quân Trì chậm rãi tới gần.

Kỷ Viên tuyệt vọng: “Hệ thống làm sao đây, kịch này diễn tiếp thế nào?”

Hệ thống cũng thật tuyệt vọng nói: “Ngươi sao lại yếu ớt như vậy…”

“Nhiệm vụ thất bại rồi sao?”

“Không, chỉ là muốn ngươi uy hiếp hắn rời khỏi, hắn không nhất định phải thật sự rời đi.”

“Vậy bây giờ làm sao?”

Hệ thống suy nghĩ một chút, động viên Kỷ Viên: “Ngươi cố gắng chịu đựng một chút, sẽ qua thôi.”

Kỷ Viên đờ mặt thầm mắng cái đồ thanh nương, Diệp Quân Trì nhìn hắn ở khoảng cách gần, mùi hương đạm nhạt trên người lập tức tràn ngập trong khoang mũi. Khuôn mặt tuấn mỹ kia gần sát trong gang tấc, đôi con ngươi thâm thúy nhìn mặt hắn chằm chằm, ngay cả hơi thở ấm áp cũng hòa vào nhau.

Một lúc lâu sau, Diệp Quân Trì nhẹ giọng hỏi: “Ngươi là Kỷ Viên sao?”

Một câu làm Kỷ Viên cả kinh, sau lưng chợt lạnh, cảm giác như bị sét đánh trúng, kinh sợ tới da đầu cũng

run rẩy, hắn thiếu chút nữa thì rùng mình một cái, nhưng lúc mở miệng giọng nói còn cố gắng duy trì sự băng lãnh: "Ngươi lại muốn làm gì."

Diệp Quân Trì chớp mắt vài cái, cảm giác nguy hiểm mới vừa rồi bao phủ xung quanh người nháy mắt đã tản đi, hắn cười rộ lên, thò tay sửa lại mái tóc rối của Kỷ Viên, lui người lại ngồi bên giường: "Tóc rối."

Chỉ cần ngực không rối là được rồi.

Kỷ Viên lãnh đạm nhìn Diệp Quân Trì: "Ngươi sao còn chưa đi?"

Diệp Quân Trì vui vẻ nói: "Xem ngươi thay y phục."

Kỷ Viên lên án trong lòng: "Hệ thống, đồ lưu manh này đùa giỡn ta!"

Hệ thống nói: "Dỗi hắn."

"Dỗi không được."

"Vậy thì chịu rồi. Nhiệm vụ mới là rời khỏi căn phòng này, thời hạn là một nén hương, ngươi tự cầu phúc cho mình đi."

Kỷ Viên khóc thầm: "Là làm sao? Một nén hương là bao lâu?"

Hệ thống thở dài, có vẻ như đang cảm thán không có văn hóa thật đáng sợ: "Nửa giờ."

Nửa giờ, không thể coi là nhiều.

Tuy rằng hệ thống chưa nói tới hậu quả khi nhiệm vụ thất bại, nhưng Kỷ Viên một chút cũng không muốn nếm thử, lại còn là loại nhiệm vụ có thời hạn này nữa.

Nhìn Diệp Quân Trì đã chuyển sang ngồi ghế dựa ung dung chờ mình thay y phục, Kỷ Viên giãy giũa kịch liệt trong lòng. Ngủ một đêm, áo ngoài có nhiều nếp nhăn, dựa theo tính cách của nguyên chủ tuyệt đối sẽ không mặc nữa, nhưng có người ngồi cạnh xem kịch, sẽ tạm chấp nhận không tính là OOC chứ?

Một khi OOC sẽ bị đập nát linh hồn, Kỷ Viên tiến thoái lưỡng nan, chọc hệ thống hỏi, hệ thống sẽ chỉ trả lời "Vấn đề cơ mật, không có quyền hỏi tới."

Mắt thấy thời gian đang trôi qua từng chút một, Kỷ Viên nhịn không được mà dùng ánh mắt ai oán nhìn Diệp Quân Trì đang kiên nhẫn mười phần.

Người này sao lại rãnh rỗi như thế chứ? Hoàn toàn không giống như trong tin đồn mỗi ngày đều vội vàng đi giết người phóng hỏa, gian dâm cướp của, nhất định hai ba ngày lại có một tin tức tinh phong huyết vũ về ma đầu.

Giằng co hồi lâu, Kỷ Viên vẫn không có can đảm thay y phục trước mặt Diệp Quân Trì – hai cục ngực rơi xuống, lại thêm một đại huynh đệ, dọa Diệp Quân Trì gặp ác mộng thì phải làm sao?

Theo như cách suy nghĩ của nguyên chủ, ma đầu này hỉ nộ vô thường, âm tình bất định, âm lệ ngoan độc, nếu hắn phát hiện mỹ thiếu nữ xinh đẹp mình bắt về không phải là mỹ thiếu nữ xinh đẹp, mà là một muội tử có chíp chíp, còn không trực tiếp giết chết hắn, tiện tay giết chết toàn bộ gia tộc của nguyên chủ.

Chiếm cơ thể của người ta rồi, sao có thể không biết xấu hổ lòi đuôi làm liên lụy tới gia tộc nhà người ta được?

Trong lòng Kỷ Viên siêu siêu khổ sở, cẩn thận bước xuống giường, tùy tiện sửa lại mái tóc dài tán loạn định đi ra ngoài, không nghe thấy âm thanh nhắc nhở bị OOC, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, không ngờ còn chưa kịp thuận lợi đi ra ngoài, lại bị Diệp Quân Trì đột nhiên mở miệng mà suýt nữa sặc nước bọt trong họng.

Diệp Quân Trì nói: "Lại đây."

Kỷ Viên không quan tâm tới lời này, đi tới đẩy cửa – đẩy không ra. Diệp Quân Trì cười dài: "Không lại đây thì hôm nay đừng hòng ra khỏi cửa."

Kỷ Viên nhìn thời hạn nhiệm vụ, còn lại chưa đến mười lăm phút nữa.

… Anh giai à! Anh muốn làm gì!

Vì nhiệm vụ bức bách, Kỷ Viên đành phải lấy lại bình tĩnh, đi tới trước mặt Diệp Quân Trì. Diệp Quân Trì thuận thế đứng lên, nói "Ngồi xuống."

Mặt Kỷ Viên không chút thay đổi mà ngồi xuống.

Lập tức cảm giác trên tóc có thứ gì đó đang nhẹ nhàng chải vuốt, hắn ngẩn người mới kịp phản ứng lại, da đầu không khỏi run lên. Cái cảm giác đại ma đầu chải tóc cho mình này, một chút cũng không mới mẻ, cũng không ấm áp gì hết, hắn chỉ lo Diệp Quân Trì không cẩn thận chải đến rụng luôn đầu mình xuống.

Động tác Diệp Quân Trì chậm rì rì, chải xong mớ tóc lộn xộn của Kỷ Viên tới mượt mà, còn rảnh rỗi cầm một lọn tóc đen lên ngửi, cười nói: "Thơm quá đi."

Kỷ Viên tới đây đã ba ngày không tắm gội, nghe vậy không khỏi kính sợ sâu sắc khứu giác khác thường của Ma Quân.

May mà Diệp Quân Trì còn chưa nghịch thiên tới mức biết búi tóc, chỉ xử lý xong cái đầu loạn xì ngầu kia liền đại phát từ bi tha cho Kỷ Viên, Kỷ Viên vội vàng rời khỏi phòng, hoàn thành nhiệm vụ khi chỉ còn lại có một phút.

Diệp Quân Trì bắt nguyên chủ đưa vào trong Ma cung, cơ bản là trạng thái bị nuôi nhốt, chỉ thường thường tới gây rối một chút, hỏi hắn có muốn gả hay không, tựa hồ chỉ là một trò vui, thái độ tùy tiện, cũng không bảo hắn không thể rời khỏi Ma cung, cũng không hạn chế tự do của Kỷ Viên.

Nhiệm vụ thứ ba của ngày hôm nay chính là đi dạo xung quanh, tìm đường rời khỏi Ma cung.

Thời tiết rất nóng bức, Kỷ Viên nhịn xúc động moi ngực giả ra cắn, lau lau mồ hôi đi tới đi lui trong Ma cung, thường thường lại gặp phải vài binh đội Ma quân đi tuần tra, đều cung kính gọi hắn một tiếng phu nhân.

Kỷ Viên chấn động.

"2333, ngươi còn chưa nói cho ta biết đến cùng ta tới thế giới này để làm gì."

Hệ thống nói: "Hoàn thành nhiệm vụ."

Kỷ Viên cân nhắc một chút, nhạy bén phát hiện ra lỗ hổng: "Ý của ngươi là, chi cần duy trì tính cách lạnh như băng của nguyên chủ, hoàn thành nhiệm vụ, những thứ khác ta muốn làm gì cũng được?"

"Xem như là vậy đi."

Như vậy lại tốt.

Kỷ Viên lại hỏi: "Thế giới này không phải thật mơ hồ sao, tu chân? Tại sao nguyên chủ lại không thể phi thiên độn địa gì đó?"

Hệ thống lạnh lùng nói: "Bởi vì nguyên chủ là một phế nhân."

"… Hả?"

"Nguyên chủ không có thiên phú tu luyện." Nói một câu đơn giản như vậy, lại nhớ ra kí chủ rất ngu, hệ thống lại lộ ra vài chi tiết nhỏ, "Bởi vì thể chất đặc thù, mệnh cách kỳ dị, nguyên chủ dù có khắc khổ tu luyện cỡ nào cũng vô ích, không thì ngươi cho rằng tại sao nguyên chủ nổi tiếng bốn phương lại không có ai tới cầu hôn, lúc bị bức hôn lại không có ai tới cứu?"

Dừng một chút, nó nói tiếp: "Bởi vì đủ loại nguyên nhân, nguyên chủ đã sớm quyết tâm muốn chết, lúc bị

Triệu gia công tử gì đó bức hôn, liền nuốt độc dược mãn tính, Diệp Quân Trì cũng không phát hiện ra, thế nên hắn tới Ma giới không lâu sau liền quy thiên, vừa lúc linh hồn của ngươi phù hợp, liền mang ngươi tới đây."

Thế giới này coi trọng thực lực, một phế nhân, dù cho là đẹp tới nhân thần cộng phẫn, cũng không được gia tộc hắn chấp nhận.

Cũng không phải là thiếu bình hoa trêu hoa ghẹo nguyệt, thiên phú tu luyện tốt hoặc gia thế nổi trội xuất sắc mới là điều kiện hàng đầu, thật không khéo nguyên chủ không có thiên phú tu luyện, gia tộc cũng chỉ làm một gia tộc không lớn không nhỏ chìm trong cái giới tu đạo này.

Kỷ Viên có chút đồng cảm với nguyên chủ, thở dài, dứt bỏ mấy suy nghĩ lung tung, đi mất một buổi sáng trong ma cung, cuối cùng cũng tìm được cửa sau không có ma binh trông giữ, đằng sau là một ngọn núi, yêu ma quỷ quái phần đông, chướng khí dày đặc tới nỗi ban ngày cũng có thể cảm nhận được.

Theo lời hệ thống nói, núi kia chính là nơi giao nhau giữa Nhân giới mà Ma giới.

Trong lòng Kỷ Viên đột nhiên sinh ra một dự cảm không tốt.

Dự cảm này đã được nghiệm chứng khi nhiệm vụ đổi mới vào lúc mấy ngày hôm sau: Đêm nay chạy trốn khỏi ma cung, đi tới sau núi (0/1)

Kỷ Viên nói: "Ta có một câu nói này không biết có nên nói hay không."

Hắn tìm hệ thống nói lí lẽ: "Đi tới sau núi? Tay ta trói gà không chặt ngươi để ta đi tới sau núi?"

Hệ thống thật ôn nhu: "Không làm nhiệm vụ có hậu quả gì, bảo bối ngươi có thể thử xem xem."

Giọng nói ôn nhu của hệ thống vốn lạnh lùng thật làm cho người ta hoảng sợ, Kỷ Viên rùng mình một cái, khuất phục.

Lúc buổi tối, thị nữ tới đưa cơm nhìn sắc mặt tái nhợt của Kỷ Viên, đồng cảm mà lắc đầu, do dự hồi lâu, nhỏ giọng nói: "Kỳ cô nương đừng lo lắng, quân thượng thật ra cũng không giống như trong lời đồn, ngươi yên tâm gả cho hắn đi, hắn sẽ đối tốt với ngươi."

Theo như tính cách của nguyên chủ, Ma tộc đối đãi với nam nữ già trẻ đều không quan tâm xấu đẹp, đều là không nhìn không nghe mà xử tội. Trong lòng Kỷ Viên nói một câu em gái, xin lỗi nhé, sắc mặt lại lãnh đạm suy nghĩ đêm nay phải sống sót sau núi thế nào.

Lúc ban ngày hắn đã thấy rõ chướng khí mù mịt, buổi tối yêu ma quỷ quái ra ngoài hoạt động còn cần phải nói? Hắn còn không đủ nhét vào kẽ răng của mấy thứ kia, hơn nữa vừa tới thế giới này không lâu, tuy rằng

thần kinh thô, nhưng tốt xấu gì nhìn thấy Ma tộc đều có hình người bình thường, ai mà biết yêu ma quỷ quái nơi rừng sâu sẽ có bộ dáng kỳ quái gì?

Kỷ Viên nghĩ, lại nhịn không được mà thở dài, mỹ nhân lạnh lùng có hơi chuyển sang làm mỹ nhân ưu sầu thì cũng vẫn là mỹ nhân, tiểu thị nữ nhìn thấy có hơi đau lòng, lại nhẹ giọng nói:

"Cô nương đừng quá lo lắng, quân thượng bên ngoài sát phạt quyết đoán bất cẩu ngôn tiếu, cũng chỉ có trước mặt người mới có thể ôn nhu kiên nhẫn, người phải quý trọng tình cảm của quân thượng mới đúng, trăm nghìn lần đừng chọc cho quân thượng tức giận…"

Kỷ Viên không chú tâm nghe, lực chú ý của hắn đều đặt hết lên kế hoạch chạy trốn đêm nay.

Chạy khỏi ma cung cũng không phí lực, không biết có phải là quá tin vào bản thân hay không mà Diệp Quân Trì không hề phái người trông coi Kỷ Viên, để cho hắn được yên tĩnh.

Tiểu thị nữ nhìn hắn không yên lòng, lắc đầu không nhiều lời nữa, đợi hắn dùng bữa xong liền dọn dẹp, cúi người lui xuống.

Kỷ Viên lúc này mới dám lười biếng duỗi eo, moi quả đào đã ủ trong ngực đến ấm lên ra, cắn một miếng, "Hệ thống, ta muốn xin bàn tay vàng, nếu không ta đi tới núi sẽ chết mất, ngươi sẽ không còn chỗ ở nữa."

Hệ thống lãnh khốc nói: "Xin được bác bỏ."

Kỷ Viên nghiến răng: "Ta chết trên đường ngươi cũng không chịu ảnh hưởng?"

Hệ thống trầm mặc một chút, ho nhẹ: "Sau khi lên núi rồi chạy về phía tây, yêu vật ít. Yên tâm, ngươi sẽ không chết…" Đại khái là thế.

Tốt xấu gì cũng đã được bảo đảm, Kỷ Viên u buồn lấy thêm một quả đào nữa ra cắn, cắn xong mới phát hiện trái cây trên bàn hôm nay là lựu, lớn hơn đào một chút, nhét vào ngực hiệu quả nhất định còn to hơn.

Kỷ Viên đen mặt, thầm mắng mình miệng tiện, bất đắc dĩ nhét hai quả lựu vào ngực, cộm đến hoảng.

Cúi đầu nhìn hai cục ngực giả nháy mắt đã biến lớn, Kỷ Viên: "…" Ai, buồn đời.

Cũng không biết tới lúc nào mới có thể xóa hai chữ em gái đi, làm một thằng đàn ông chíp chíp đường đường chính chính.

3. Chương 3: Nhập Cục 3

Diệp Quân Trì vẫn thường hay tới ngắm Kỷ Viên, tối nay vừa lúc lại không tới. Kỷ Viên cũng chẳng biết cái thanh chủy thủ chém sắt như chém bùn kia đang ở đâu, tạm thời cũng không tìm thấy vũ khí phòng thân vừa tay, nhớ tới lời cam đoan của hệ thống, mang theo tín nhiệm vô điều kiện với hệ thống, mang theo tay không ra khỏi phòng.

Người trong Ma cung không nhiều lắm, ngẫu nhiên xui xẻo gặp phải tuần tra Ma tộc cũng không bị nghi ngờ lắm, Kỷ Viên lừa gạt vài câu là có thể an toàn đi tới cửa sau mà hắn tìm thấy mấy ngày trước.

Nhìn ngọn núi cao, đen sẫm ở nơi xa xa kia, chướng khí ban đêm quả nhiên là càng đậm hơn, bao phủ từ chân núi tới đỉnh núi, ngay cả trên không trung cũng âm u hơn những nơi khác.

Kỷ Viên nuốt nước miếng. So với sau núi, hắn vẫn tình nguyện đợi ở Ma cung hơn, ăn uống no nê, muốn ngủ thì ngủ.

Lặp lại khâu chuẩn bị tâm lý thật tốt, Kỷ Viên mới nhấc chân đi tới, hắn cố ý đi thật chậm, hồi lâu sau mới đi tới chân núi, run bần bật, trong lòng bi thương: "Hệ thống, ta cảm thấy ta sẽ bị núi này trấn áp năm trăm năm."

Hệ thống nói: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, không có Đường Tăng đến cứu ngươi đâu, ngươi nếu bị trấn áp thật, sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh."

Kỷ Viên: "…Cứ bình tĩnh nói chuyện đã nào."

Hắn đứng tại chỗ run run một hồi, mới đi theo một con đường nhỏ chậm rãi đi vào trong rừng, nghe theo lời hệ thống mà đi thẳng theo hướng tây.

Bốn phía tĩnh mịch, phía trước là rừng sâu u ám, đường nhỏ càng thêm âm u, hai bên tán lá rậm rạp che kín bầu trời, cũng không biết có yêu ma quỷ quái nào trốn trong đấy không, làm người ta thấp thỏm không yên. Tới sau núi chướng khí lại loãng đi nhiều, ngửa đầu thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một vầng trăng sáng giữa bầu trời, bị chướng khí bao vây, tự dưng lại có quỷ khí tỏa ra.

Da đầu Kỷ Viên tê dại, run rẩy chọt hệ thống: "2333 ta sợ quá……"

Hệ thống nói: "Ngươi vẫn còn cười được, xem ra còn chưa sợ, cố lên."

Kỷ Viên giận tím mặt: "Ai cười! Ta gọi ngươi giúp đỡ mà!"

Hệ thống trầm mặc một chút: "Đừng sợ, ta giúp ngươi." Ngừng một chút, nó nói như niệm kinh, "Phú cường, dân chủ, văn minh, hài hòa, tự do, bình đẳng……"

“Ta xin cám ơn cả nhà ngươi!”

Nói một hồi vô nghĩa với hệ thống, Kỷ Viên cũng thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhớ lại ký ức học triết học mơ hồ năm ấy, thảo luận kịch liệt với hệ thống về thuyết duy vật và chủ nghĩa duy tâm, đắm chìm trong ánh sáng của chủ nghĩa duy vật đến không thể kiềm chế được.

Yêu ma quỷ quái gì đó, đều là giả. Giả hết!

Loại tự thôi miên bản thân này phút chốc tiêu tan khi hệ thống vội nhắc: “Tránh sang bên trái, có thứ gì đó đang tới!”

Theo sát lời nhắc của hệ thống chính là một mùi tanh tưởi, Kỷ Viên vội né tránh không ngừng, mạnh mẽ lên án ánh sáng triết học phản bội hắn trong lòng.

Ngữ khí của hệ thống không còn kịch liệt như lúc thảo luận vừa rồi: “Ngươi mới tránh được một kiếp này thôi, để còn sống rồi hãy lên án tiếp. Trốn vào bụi cây, lăn sang phải.”

Kỷ Viên còn chưa kịp thấy rõ thứ tập kích mình là cái gì, cũng không có can đảm nhìn, nghe vậy lập tức làm theo, thân hình mảnh khảnh vừa chui vào bụi cây liền không thấy bóng dáng đâu nữa, đang muốn thực hiện theo mệnh lệnh của hệ thống, dưới chân lại dẫm phải thứ gì đó mềm mềm lại ngọ nguậy, ngay sau đó mắt cá chân cảm thấy đau nhói.

Hắn dường như đã đoán được đó là thứ gì, cơ thể cứng đờ, không dám động đậy nhiều, mới chạy ra khỏi bụi cây chưa được vài bước, chân đột nhiên mềm nhũn ra, quỳ rạp xuống đất, toàn thân cương cứng, không thể động đậy.

Hệ thống vô cùng đau đớn: “Ngươi bị rắn độc cắn.”

“…… Ta biết.”

“Bây giờ ngươi sắp phải gặp phải kết cục bị yêu thú ăn thịt. Đừng sợ, chỉ cần ngươi không OOC, ta sẽ không đập nát linh hồn ngươi, ngươi có thể đi đầu thai.”

“… Cám ơn.” Kỷ Viên mặt không biểu cảm mà nghĩ, nếu vận xui có thực thể, vậy giờ phút này hắn đã bị vận đen chôn sống.

Thứ đuổi theo hắn chậm chạp đạp cây mà tới, nghe thấy tiếng bước chân nặng nề rung chuyển mặt đất, Kỷ Viên nhíu mày, hoài nghi bản thân có phải là bị một con khủng long đuổi theo không.

Hệ thống tri kỷ nói: “Dù sao cũng là thứ sắp ăn thịt ngươi, rất có ý nghĩa kỷ niệm, ngươi có muốn nhìn xem nó trông thế nào không? Ngươi bây giờ không quay đầu lại được đúng không, ta miêu tả cho ngươi

nghe một chút, thứ này nhìn qua cơ thể là cơ thể gấu, móng vuốt sắc nhọn, nhưng đầu lại là đầu quạ đen, nhìn hài cực, tròng mắt đỏ tươi có hơi ghê người, mỏ cực nhọn á, giống như thanh chủy thủ kia của ngươi vậy, hẳn là chọc một phát vào tim ngươi ngươi liền tắt thở ngay, có điều muốn lão nhân gia nó chọn nơi hạ mỏ cũng không dễ…"

Kỷ Viên tưởng tượng đến chuyện bị cái mỏ chim nhọn chọc xuyên qua người liền rợn cả tóc gáy, không thể nhịn được nữa mà cắt lời hệ thống: "Ngươi nói nhiều quá đấy! Câm miệng!"

Hệ thống an tĩnh lại.

Mùi tanh hôi càng ngày càng gần, Kỷ Viên không tự chủ được mà run lên, mơ hồ hiểu được đây là mùi gì, trong lòng càng thêm tuyệt vọng.

Mùi hôi thối của xác chết, còn kèm theo mùi tanh hôi không biết là gì, cũng không biết người anh em này rốt cuộc không kén ăn tới mức nào, thịt tươi hay thịt ôi đều không kiêng dè.

Tiếng bước chân rung chuyển mặt đất càng ngày càng gần, có vẻ cũng không định dừng bước, muốn trực tiếp một cước dẫm chết người trên mặt đất rồi kéo vào ổ chậm rãi nhấm nháp, ngay khi Kỷ Viên cảm thấy sắp hỏng mất, hệ thống đột nhiên nói: "Tới rồi!"

Kỷ Viên chợt thấy trên đầu vang lên tiếng xé gió, có thứ gì đó sắc nhọn đâm xuyên qua cơ thể, âm thanh rõ ràng lọt vào tai. Ngay sau đó "Bịch" một cái có vật nặng rơi xuống cạnh hắn, mùi máu tươi nhanh chóng tràn ngập trong không khí, có chất lỏng nong nóng bắn lên mặt.

Kỷ Viên không dám liếc mắt nhìn, cố gắng trợn mắt nhìn về phía trước.

Người vẫn là người quen.

Chỉ là vẻ mặt lại không quen thuộc, thật là đáng sợ.

Diệp Quân Trì mặc một bộ hắc y, chậm rãi gạt cành cây đi tới, ngày thường khuôn mặt mang theo ba phần ý cười bây giờ lạnh băng, đôi mắt đào hoa hẹp dài chan chứa tình yêu cũng không còn thứ gọi là lưu luyến ôn nhu, tựa như mới đi ra khỏi một nơi lạnh lẽo đầy tuyết, toàn thân mang theo một cỗ hơi thở khủng bố.

Kỷ Viên nuốt nước miếng, cảm thấy mình rất rất cần một cái áo bông.

Ngay sau đó liền nghe thấy giọng nói nặng nề của nam tử vang lên: "Thứ không có mắt, ai cũng dám chạm vào."

Kỷ Viên khóc vang trời dậy đất trong lòng, vẻ mặt lại là vạn năm sương lạnh, mặt không chút thay đổi nhìn Diệp Quân Trì đi tới trước mặt mình. Nam tử nhìn bộ dáng chật vật của hắn liếc mắt một cái, liền

nở nụ cười, ý cười lại không tới đáy mắt: "Tối nay chơi trốn tìm, Viên nhi chơi vui vẻ không?"

Kỷ Viên bị cái tên thân mật này dọa đến nổi da gà, môi mấp máy một hồi, hữu khí vô lực: "… Ma đầu, ai cho phép ngươi gọi ta là Viên nhi?"

Diệp Quân Trì rất nghe lời: "Được rồi, A Viên. Ngươi nói thanh chủy thủ này chém sắt như chém bùn, quả là không giả, nhẹ nhàng lia một cái liền cắt đứt đầu con yêu vật này, cắt đến nhẵn nhụi bằng phẳng —— ngươi muốn xem không?"

"…Câm miệng!"

Diệp Quân Trì buồn cười nhìn đôi môi đã biến thành màu tím của hắn, biết là hắn trúng độc, ánh mắt chậm rãi lướt qua liền chú ý tới hai vết cắn nhỏ trên mắt cá chân hắn, ngay sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Kỷ Viên, cúi người xuống, nhẹ nhàng cầm chân hắn giơ lên, dán môi xuống.

Đôi môi mềm mại ôn nhuận dán lên mắt cá chân, xúc cảm cực kỳ rõ ràng, Kỷ Viên cả kinh tới giọng nói cũng thay đổi: "Hệ thống, hắn hắn hắn àm ì vậy…"

Hệ thống nói: "Hút độc cho ngươi."

"Ta biết… nhưng vì sao hắn lại muốn làm như vậy chứ!"

"Hẳn là thấy ngươi muốn chết lại không chết được tâm tình tốt…"

Từng ngụm máu độc màu đen bị Diệp Quân Trì hút vào rồi lại phun ra, Kỷ Viên nửa chết nửa sống nhìn sườn mặt hắn, ôn nhu lại tuấn mỹ, nếu là người bình thường, chỉ sợ đã bị mê hoặc rồi.

Nhưng Kỷ Viên không phải là người bình thường.

Ít nhất ở thế giới kia, hắn trước khi từ bỏ quyền tranh đoạt gia sản của lão cha phong lưu vẫn là một con người có chỉ số thông minh bình thường, mỗi ngày đều đối mặt với một đám lại một đám anh chị em cùng cha khác mẹ luôn giả cười với hắn, những người này rõ ràng muốn giết chết hắn, lại đều cười đến chân thành tha thiết ôn nhu vô cùng, mới đầu hắn còn bị lừa vài lần sau lại rút ra được kinh nghiệm xương máu, dần dần hắn đã có thể nhạy bén phát hiện ra kẻ nào đang giả cười.

Diệp Quân Trì cười với hắn, nhưng ý cười chưa bao giờ tới đáy mắt, đáy mắt luôn thực sự băng lãnh, không phải là thứ hàng giả như hắn có thể so sánh.

Kỷ Viên thở dài.

Diệp Quân Trì hút xong máu độc, chậm rãi đứng dậy, móc ra một cái khăn ra lau lau khóe miệng, tầm mắt đột nhiên đọng lại trước ngực Kỷ Viên: "A Viên, ngực ngươi sao lại… to ra vậy?"

Kỷ Viên thoáng nhíu mày, không chút do dự cho hắn một cái tát —— tay mới đi được nửa đường lại hạ xuống, hắn nghiến răng nghiến lợi, tựa như muốn phun một búng máu lên mặt Diệp Quân Trì: "Đăng đồ lãng tử!"

Ở Nhân giới, ba chữ "Diệp Quân Trì" này có hai tác dụng, một là dọa trẻ con khóc, hai là dọa trẻ con sợ tới mức không dám khóc. Cứng rắn hơn phải nói tới tác dụng thứ ba, còn rất chuyên nghiệp —— đó là làm cho các tu sĩ chính đạo nghiến răng lên án mạnh mẽ một câu "Ma đầu", sau đó ăn nhiều cơm thêm một chút, cố gắng tu luyện thề muốn chém giết ma đầu.

Có thể thấy được tính tình hắn tuy rằng không kinh hãi như trong lời đồn, nghiêng trời lệch đất, nhưng cũng không phải là Bồ Tát bằng bùn. Băng mỹ nhân lặp đi lặp lại nhiều lời nói ngỗ nghịch với hắn, thậm chí khuya khoắt rồi còn bò tới sau núi tìm chết, sắc mặt Diệp Quân Trì không đổi, nhưng thật ra là đã giận rồi.

Hắn bỗng dưng nhe răng cười, không nói một lời cúi người bế Kỷ Viên vào lòng. Nguyên chủ có thể thuận lợi giả nữ, cũng là nhờ thân hình tiêm gầy, Diệp Quân Trì ôm hắn vào trong ngực, nhưng thực ra cũng không hoài nghi gì, chỉ cảm thấy sau này nên nuôi béo một chút, xương cứng quá ôm cộm người.

Kỷ Viên bị nụ cười của hắn làm cho giật mình, khổ bức tìm hệ thống: "Hắn àm ì vậy…"

Hệ thống nói: "Nói tiếng người."

"Ta hỏi hắn làm gì vậy, đột nhiên cười đến làm ta run rẩy cả người." Kỷ Viên sầu khổ nói, đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, vội vàng hỏi, "Nhiệm vụ thế nào rồi?"

"Thành công, chờ đổi mới tiếp đi."

Kỷ Viên chỉ đành phải im lặng, hơn nửa đêm mà còn lăn lộn, hắn cũng đã rất buồn ngủ rồi, chỉ là đang chui vào ngực của cái người không biết đang nghĩ gì này, thật sự không dám ngủ.

Núi sau cách Ma cung không xa, Diệp Quân Trì bế Kỷ Viên cưỡi gió mà về, chưa tới nửa nén hương đã trở lại sân viện mà Kỷ Viên ở ngày thường, vào phòng liền ném hắn lên giường. Kỷ Viên vốn đã mơ màng sắp ngủ, cảm nhận được vòng ôm ấm áp mềm mại của giường, mí mắt dính vào nhau, không mở ra được nữa.

Vốn là ngày mùa hè, Kỷ Viên mặc cũng không nhiều lắm, y phục khi chạy trong rừng bị mắc vào cành cây, không ít chỗ đã rách, mới vừa rồi còn không nhìn thấy, lúc này ở dưới ánh nến u u, làn da tinh tế trắng nõn lộ ra, tựa như một miếng ôn ngọc thượng hảo, nhìn thoải mái, xúc cảm khi sờ lên hẳn cũng sẽ không kém. Vòng eo gầy ốm mảnh khảnh cũng lộ ra độ cong dưới lớp y phục đã rách, không phải là kiểu nhỏ bé yếu ớt của nữ tử tầm thường nhu nhược làm động lòng người, mà là đường cong nhiều thêm vài phần lưu sướng.

Bộ ngực to đến có phần kỳ quái kia…

Diệp Quân Trì trầm ngâm một lát, vẫn không đáng khinh tới nỗi giơ tay sờ một phen, chỉ lộ ra một nụ cười làm người sởn tóc gáy, xoa nhẹ mái tóc vẫn còn dính lá của Diệp Quân Trì, giọng nói ôn nhu: "Ta không có kiên nhẫn chơi với ngươi."

Hệ thống âm thầm quan sát rùng mình một cái.

4. Chương 4: Nhập Cục 4

Vẻ mặt Kỷ Viên vô cảm nằm trên giường nhìn chằm chằm lên trần, ngẩn ngơ.

Nếu không phải hệ thống quy định vẻ mặt nhất định phải là không có biểu cảm gì, vậy hẳn mặt hắn bây giờ chính là vẻ mặt của sống không còn gì luyến tiếc.

Hệ thống an ủi hắn: "Dù sau nhiệm vụ cũng hoàn thành rồi, không phải chỉ là thành thân thôi sao, ai sợ ai chứ."

Kỷ Viên tiếp tục ngẩn ra: "Ngươi chắc chắn Diệp Quân Trì nhìn thấy hai quả lựu trước ngực ta với thằng em trai ở phía dưới sẽ không trực tiếp bóp chết ta rồi sau đó đi bóp chết cả nhà nguyên chủ?"

Hệ thống: "…" Không chắc chắn.

Kỷ Viên: "…" Câm miệng.

Kỷ Viên đập bộp một cái lên giường, phẫn nộ bật dậy: "Đều tại ngươi! Cái loại nhiệm vụ phá đám gì vậy! Trốn cái gì mà trốn! Bây giờ ta ngay cả phòng cũng không ra được, bên ngoài tất cả đều là người của Diệp Quân Trì, chỉ chờ ngày mai đưa ta xuống địa ngục!"

Hệ thống sửa lời hắn: "Là đưa vào động phòng."

Kỷ Viên nói: "Có điểm khác biệt chắc?"

Hệ thống nghĩ nghĩ, trầm mặc.

Lần chạy trốn ra sau núi này có vẻ đã kích thích Diệp Quân Trì, người này không hề áp dụng chiêu bài ôn nhu nữa, trực tiếp nhốt Kỷ Viên trong phòng chuẩn bị thành thân.

Kỷ Viên vừa nghĩ đến chuyện động phòng liền run rẩy, cảm giác mệnh mình chẳng còn được bao lâu.

Cố tình khung nhiệm vụ lại không hề đổi mới, hắn không biết phải làm gì để đối phó, trốn cũng không thoát.

Chỉ có thể ngồi chờ chết.

Kỷ Viên càng nghĩ càng cảm thấy bi thương, nằm ngay đơ trên giường một ngày một đêm, vẫn là vào ngày hôm sau, lúc sắc trời tờ mờ đã đứng lên, tự giác thay bộ hỉ phục đã được đưa vào từ sớm.

Mặc hỉ phục, chúc mừng trong Ma cung một chút, Diệp Quân Trì vẫn là suy xét tới phong tục của Nhân giới mà làm, bằng không Kỷ Viên hẳn là bị Diệp Quân Trì trực tiếp lột sạch ném lên giường mình từ lâu rồi. Những chi tiết rườm rà của đại hôn Nhân giới cũng bị cắt bớt đi, Kỷ Viên mặc xong xuôi, liền bị người đưa tới phòng Diệp Quân Trì ngồi.

Ngay cả bái đường cũng đã bị lược bớt, đành chờ Diệp Quân Trì uống rượu với thủ hạ trở về.

Kỷ Viên buồn bực chọt hệ thống: "Làm sao đây?"

Hệ thống cũng rất bất đắc dĩ: "Hay là… ngươi bẻ cong hắn?"

Kỷ Viên: "…"

Một người một hệ thống trầm mặt một lát, khung nhiệm vụ đột nhiên đổi mới, Kỷ Viên nhìn lướt qua.

Cắt ngón tay, nhỏ máu vào rượu hợp cẩn (0/1).

Kỷ Viên đi một vòng trong phòng, ném vỡ bắt dùng mảnh vỡ cắt ngón tay, nhỏ máu vào trong bầu rượu đặt trên bàn, vừa nhỏ xong, nhiệm vụ lại đổi mới: Để Diệp Quân Trì uống rượu hợp cẩn (0/1).

Kỷ Viên nhìn nhìn ngón tay vẫn còn đang chảy máu của mình, chép miệng: "Chẳng lẽ máu của nguyên chủ có độc? Không ổn lắm đâu, Diệp Quân Trì chưa từng làm gì quá phận với ta, lại còn cứu ta nữa."

Hệ thống nói: "Ngươi muốn hoàn thành nhiệm vụ hay là muốn bị bóp chết hay là muốn đi bẻ cong hắn?"

Kỷ Viên: "… Người có số mệnh của mình, tai họa để ngàn năm, hẳn là hắn sẽ không chết được đâu."

Hệ thống lại nói: "Ai cho ngươi nói máu của ngươi có thể độc chết một ma đầu uy danh hiển hách như vậy?"

Kỷ Viên: "…"

Kỷ Viên cảm thấy tính tình mình thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào cơn tức giận của hệ thống.

Bên ngoài loáng thoáng có tiếng người ồn ào vang lên, Kỷ Viên nghiêng đầu lắng tai nghe một lát, lấy lại tinh thần đang cân nhắc xem nên hoàn thành nhiệm vụ thế nào, cửa phòng "Kẽo kẹt" một tiếng bị người đẩy ra. Tiếng bước chân không nhanh không chậm đã có phần quen thuộc mấy ngày nay vòng qua bình phong bằng ngọc, đứng trước mặt hắn, cách hắn chưa tới một trượng.

Sao mới nhanh như vậy đã trở lại rồi?

Tim Kỷ Viên vọt lên tận cổ họng, giả vờ lãnh đạm ngẩng đầu liếc mắt nhìn, chỉ thấy nam tử bình thường đều là một bộ hắc y che phủ cơ thể thon dài giờ đây lại là một bộ hỉ phục đỏ thẫm, đang tựa vào bình phong, một chân rung rung, có vẻ như đang trầm tư gì đó, tư thế có chút biếng nhác.

Khuôn mặt kia bình thường đều cười, lại làm cho người ta không cảm thấy ân cần chút nào, lúc này không hề lộ ra vẻ ôn nhu tươi cười, trái lại lại có vẻ phong thần tú dật, tư dung vốn đã đẹp, vẻ mặt cũng đẹp.

Kỷ Viên nói trong lòng: Chỉ cần ngươi không cười là được.

Người này lúc cười rộ lên làm cho hắn có cảm giác không khác hơn hệ thống khi tỏ vẻ ôn nhu là mấy, trừ không thể an tâm ra thì chính là không có ý tốt.

Hẳn là do đã uống chút rượu với thủ hạ, giọng nói Diệp Quân Trì cũng có hương vị lười biếng, trong tinh tế lại có chút đạm mạc: "Ta còn tưởng là ngươi lại muốn trốn. Thật không biết tốt xấu, ngoan ngoãn chờ trong Ma cung là an toàn nhất."

Kỷ Viên cân nhắc tính cách của nguyên chủ, tiếp tục trầm mặc.

Diệp Quân Trì lắc đầu, đứng thẳng lại, thuận tay tới bên bàn rót hai chén rượu hợp cẩn, đi tới trước mặt Kỷ Viên đưa cho hắn, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu: "Nghe nói ở Nhân giới khi thành thân đều phải uống thứ này, nếu ngươi không uống, ta cũng chỉ đành giúp ngươi uống vậy."

Thấy ánh mắt hắn đảo qua môi mình, phương pháp giúp đỡ kia thành ra lại dễ hiểu. Kỷ Viên suy đoán ba giây, quyết đoán nhận chén rượu hợp cẩn uống một hơi cạn sạch – thuận tiện hỏi hệ thống trong lòng xem uống rượu hợp cẩn này hẳn là không có vấn đề gì nhỉ…

Hệ thống lạnh lùng nói: "Toàn là máu của ngươi đấy, ngươi nói thử xem?"

Kỷ Viên: "…"

Diệp Quân Trì thấy hắn đã uống xong, khóe miệng hơi nhếch lên, cũng uống cạn sạch rượu, chép chép miệng, cười hỏi: "Hạ độc gì?"

Kỷ Viên thiếu chút nữa đã cắn phải đầu lưỡi mình, mặt lạnh trừng Diệp Quân Trì, nói không nên lời.

Diệp Quân Trì thở dài: "Quên nói cho A Viên biết, từ nhỏ ta đã lớn lên cùng trăm độc, bây giờ hẳn cũng có thể coi là bách độc bất xâm, A Viên ngươi tính toán sai rồi."

Cmn hắn chứ bách độc bất xâm.

Vậy nhiệm vụ vừa rồi làm làm cái gì chứ?

Ít nhất cũng phải làm Diệp Quân Trì ngã xuống rồi hắn còn trốn chứ?

Trong lúc lòng Kỷ Viên đang có vạn con ngựa chạy ầm ầm, Diệp Quân Trì hình như cũng suy nghĩ gì đó, nhìn chằm chằm Kỷ Viên, nhẹ nhàng vuốt ve chén rượu bên cạnh, một lúc lâu sau, hơi híp mắt lại: "Nên động phòng rồi."

Trong mắt Kỷ Viên, Diệp Quân Trì giờ phút này chính là đao phủ trên pháp trường, trước khi hành hình còn vỗ vỗ đầu hắn, mặt mày hiền lành nói: Đến lúc rồi, lên đường thôi.

Kỷ Viên ngay cả muốn giãy giụa cũng không được, linh quang trong đầu chợt lóe, hơi mím môi, lạnh giọng mở miệng: "Nếu ta kết thân với ngươi, ngươi có thể cam đoan sẽ không động vào Kỷ gia dù chỉ một chút chứ?"

Không ngờ Kỷ Viên lại nói những lời này, Diệp Quân Trì hơi nhíu mày, thong dong gật đầu:

"Đó là điều đương nhiên."

"Lời ma quân đã nói ra, không được đổi ý."

Diệp Quân Trì cũng gật đầu, cúi đầu nhìn chằm chằm người trước mặt, khuôn mặt băng lãnh nhiễm thêm vài phần khẩn trương và kinh hãi. Hắn cười không phát ra tiếng, thuận thế đẩy Kỷ Viên xuống giường, dùng loại tư thái xâm lược, đầu gối chen vào giữa hai chân hắn, dần lùi sát vào trong bắp đùi hắn, tận đến lúc –

"..." Diệp Quân Trì nhíu nhíu mày, "A Viên, giữa hai chân ngươi là cái gì?"

Mặt Kỷ Viên không chút thay đổi: "Cây thương."

Hệ thống khẽ meo meo nói: “Ngươi thế mà lại dám nói vậy với hắn.”

Kỷ Viên tiếp tục không thay đổi sắc mặt: “Chẳng lẽ muốn ta nói với hắn đó là đại chíp chíp?”

Hệ thống: “…” Ngươi thắng

Sắc mặt Diệp Quân Trì có chút cổ quái, cân nhắc một chút xem loại thương gì có thể giấu ở nơi đó, nửa cứng nửa mềm, tay bò tới bên hông Kỷ Viên, nhẹ nhàng giật một cái, đai lưng rơi xuống. Rũ mắt nhìn cơ thể bên dưới đang căng thẳng, hơi liếc mắt, khuôn mặt mỹ nhân trắng nõn thanh lệ trung tính không thể nhịn được mà ửng đỏ lên, tâm tình hắn tự dưng không tệ, vốn chỉ muốn trêu đùa Kỷ Viên một chút, đột nhiên cũng động lòng, cúi đầu hôn lên trán Kỷ Viên, giọng nhẹ bẫng: “Ta sẽ không làm ngươi bị thương, thả lỏng chút.”

Kỷ Viên tiếp tục duy trì mặt than.

Kỷ Viên nói: “Nơi này sắp có cao trào.”

Sau đó cao trào liền tới.

Diệp Quân Trì kéo y bào đỏ như sắc mặt của mỹ nhân dưới thân, tới lúc nhìn hai quả lựu lăn xuống nhanh như chớp, sắc mặt phải gọi là vạn phần thú vị.

Bầu không khí nhất thời an tĩnh lại.

Lúc này trong phòng tĩnh lặng như mặt nước, Diệp Quân Trì nhìn chằm chằm lồng ngực bằng phẳng của Kỷ Viên với vẻ mặt phức tạp. Rơi vào tình cảnh này, Kỷ Viên trái lại không hề sợ hãi, hắn cười ha ha: “Mau nhìn hệ thống, vẻ mặt Diệp Quân Trì có phải rất giống mấy con Hamster sợ tới mức đánh rơi cả hạt dưa không…”

“…” Hệ thống bình tĩnh nói, “Dù cho hắn có là Hamster, thì hạt dưa kia cũng sẽ không rơi, bởi đó chính là ngươi, hắn muốn ăn tươi nuốt sống ngươi – chuẩn bị đi luân hồi đi.”

Kỷ Viên nhất thời trở về thế giới hiện thực, ngửa đầu nhìn Diệp Quân Trì trầm mặc không nói nên lời, vẫn đang ngây ra, cẩn thận rụt rụt cổ, sợ bị bóp chết.

Hình như ngay cả không khí cũng đều tĩnh mịch tới mức bị cô đọng lại.

Ánh nến song hỉ sáng chói tự dưng lại bị gió thổi tới mức không biết bao giờ thì tắt, leo lét hắt lên khuôn mặt tuấn mỹ trên mặt nam tử, cũng mơ hồ tràn vào đáy mắt hắn.

Kỷ Viên lặng lẽ lùi về sau.

Diệp Quân Trì nhìn động tác của hắn, trừng mắt nhìn, đột nhiên thẳng lưng, sắc mặt lãnh khốc một phen, xé váy của Kỷ Viên. Hai chân lộ ra trong không khí, dù có là trời mùa hè, trong nháy mắt cũng có hơi lạnh. Kỷ Viên vội co người lại, còn chưa kịp tránh ra xa, mắt cá chân trần trụi đã bị Diệp Quân Trì nắm lấy, một phen đè hắn nằm trở lại dưới thân mình.

Sau đó lột tiết khổ của Kỷ Viên ra.

Giữa hai chân trắng nõn, thon dài, đích thực là có một "cây thương".

Kỷ Viên nhìn người bên trên cúi đầu nhìn người anh em của mình mà cứ như đang nghiên cứu sinh vật kỳ quái gì đó, khóe miệng hơi giật giật, giọng nói lại lạnh đi mấy độ: "Nhìn đủ chưa?"

Diệp Quân Trì ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt lại bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng: "Ngươi là nam nhân?"

Kỷ Viên hơi ngồi dậy, nhếch khóe miệng, lộ ra vẻ mặt trào phúng: "Không phải là ngươi nhìn thấy hết rồi sao?"

Đã đến nước này rồi, biết đâu Diệp Quân Trì sẽ không giết hắn, còn có thể thả hắn ra, chẳng phải là rất tốt sao.

Hệ thống bình tĩnh phá vỡ mộng đẹp của hắn: "Đừng có nằm mơ, Diệp Quân Trì cười lên, đến cả ta cũng cảm thấy sởn tóc gáy."

Diệp Quân Trì khóe miệng giấu một nụ cười quái dị, giơ tay nhấc cằm Kỷ Viên lên, ánh mắt đảo trên khuôn mặt thanh tú thanh lệ của hắn, giọng nói thản nhiên: "Khó trách."

"..." Hắn có ý gì?

Kỷ Viên lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng, nhanh chóng nhớ lại thân thế của nguyên chủ một chút, tiếp tục lạnh băng mà nói: "Ta trời sinh mệnh cách không tốt, phải nuôi như nữ hài mới có thể lớn lên bình an. Nếu Ma Quân đã biết ta là nam nhân, cũng nên thả ta ra đi."

"Thả ngươi?" Diệp Quân Trì nhỏ giọng, lặp lại hai ba lần, bỗng nhiên dùng một tay áp Kỷ Viên lên giường, hai cơ thể tươi trẻ kề sát cùng một chỗ, không chừa lại một khe hở, khi Kỷ Viên còn chưa kịp phản ứng lại, môi đã bị người bên trên hôn một nụ hôn nhẹ tựa lông vũ.

Kỷ Viên bị xé y phục tới nỗi cơ thể gần như trần truồng, lồng ngực cọ phải y phục lạnh lẽo, hạ thân cũng bị vây chặt, da thịt mẫn cảm trên đùi bị cọ loạn, nổi lên từng lớp da gà, bên hông lại là một bàn tay bất ngờ không kịp phòng ngự, vuốt ve cái eo gầy lưu sướng, chậm rãi xoa nắn, vuốt ve về phía sau, đi xuống

dưới theo từng đốt xương sống…

Kỷ Viên giật mình, hô loạn trong lòng: “2333 mau cứu ta! Ngọa tào Ma Quân biến thái! Hắn nam nữ đều không kị!”

Hệ thống tỏ vẻ bất lực, thuận tiện an ủi hắn: “Dù sao ngươi cũng thích đàn ông…”

Kỷ Viên phẫn nộ rít gào: “Ông đây không phải người tùy tiện!!! Nhiều năm làm phú nhị đại như vậy còn chưa phá thân!!!”

“…” Hệ thống gian nan nói, “Ngươi thế mà lại là… xử nam?”

Kỷ Viên không chút phòng bị liền bại lộ: “…”

Phát hiện người dưới thân thất thần, Diệp Quân Trì nhíu đôi mày anh khí, hơi thối lui một chút, hô hấp có chút dồn dập của đối phương liền giao hòa triền miên với hắn, khuôn mặt thanh lệ gần trong gang tấc không còn vẻ mặt lãnh đạm của ngày thường nữa, không biết vì nguyên nhân gì mà trở nên xấu hổ, ửng hồng, ngay cả đôi con ngươi đạm mạc cũng bị phủ hơi nước, làm cho đôi mắt băng lãnh kia trở nên mờ mịt, tăng thêm vài phần nhu ý.

Sắc mặt Diệp Quân Trì vẫn bình tĩnh như trước, tựa như đang ngồi bên án thư, ngữ khí bình tĩnh: “Ngươi cứng rồi.”

Kỷ Viên: “…”

Bị khiêu khích như vậy, là đàn ông ai cũng sẽ có phản ứng.

Hắn nhìn thấy đôi mắt của Diệp Quân Trì vẫn lạnh lẽo thâm trầm như hồ nước lạnh, không có chút dục vọng nào, tựa như biết hắn xấu hổ nên mới trêu trọc hắn, nhẹ nhàng thở ra trong lòng, đang muốn khuyên Diệp Quân Trì đừng lại làm cho cả hai bị tổn thương, Diệp Quân Trì lại đột nhiên vô thanh vô tức ngã xuống người hắn.

Hệ thống đang xem say sưa cảm thấy thất vọng vô cùng: “Nhanh vậy đã có hiệu quả rồi, đáng tiếc, chậc chậc chậc.”

Kỷ Viên bị đè tới thiếu chút nữa đã bẹp dí, nhanh chóng đẩy người Diệp Quân Trì ngồi dậy, tìm y phục trong tủ quần áo nơi góc phòng, vừa nghe hệ thống giải thích, vừa mặc vào, cảm nhận được ánh mắt sáng quắc sau lưng mình, trong lòng vui vẻ: “… Thế nên đó chính là nhờ máu của ta? Hắn hẳn là không thể động đậy được một lúc nhỉ?”

“Yên tâm, trong vòng nửa ngày, muốn hiếp muốn giết tùy ngươi khoái hoạt.”

Kỷ Viên cười hì hì, lúc quay người lại đã chỉnh lại xong xuôi vẻ mặt, vẫn duy trì vẻ mặt không biểu cảm, nhìn vào hai mắt Diệp Quân Trì không thể động đậy.

Kỷ Viên lạnh nhạt nói: "Ngạc nhiên chứ?" Ahihihi đại lão chắc chắn là không hiểu mình đã lật thuyền trong mương bằng cách nào.

Diệp Quân Trì nhìn chằm chằm hắn một lúc, băng lãnh trong mắt đột nhiên tiêu tán, trả lời một nẻo: "Eo thật mềm, thật dẻo."

Kỷ Viên: "…" Thật muốn đánh người phải làm sao đây.

Diệp Quân Trì khó khăn thè lưỡi liếm liếm môi, ý cười nhạo trong đáy mắt đen láy tựa như hai cái móc: "Miệng thật thơm."

Kỷ Viên: "Hệ thống! Tên lưu manh này đùa giỡn ta!"

Hệ thống thật bình tĩnh: "Bây giờ hắn không động đậy được, chỉ có thể đùa giỡn bằng lời, ngươi có thể phản công, đùa giỡn trên cơ thể hắn."

Kỷ Viên nói: "Sao ta lại cảm thấy ngươi thật sự rất muốn chuyện vừa rồi xảy ra thật nhỉ?"

Hệ thống vội ho một tiếng, chuyển đề tài: "Nhiệm vụ đổi mới rồi, thoát khỏi Ma giới.. ngươi vẫn phải trèo lên ngọn núi kia, có điều nhiệm vụ có nhắc nhở, ngươi có thể cầm kiếm của

Diệp Quân Trì đi, cầm theo thanh kiếm kia, sẽ không có bất kỳ yêu ma quỷ quái nào dám tới gần ngươi."

"Sau đó chờ hắn khôi phục lại tìm tới chém chết ta?"

"Ngươi muốn bị yêu ma quỷ quái xé thành mảnh nhỏ ăn, hay muốn bị Diệp Quân Trì chém chết?"

"Đều không muốn."

Cuối cùng Kỷ Viên vẫn khẽ meo meo tìm vải bịt kín mắt Diệp Quân Trì, lại tìm dây thừng trói hắn lại nghiêm chỉnh, đắp chăn cho hắn, lập tức chột dạ mang theo bội kiếm "Hồi Trì" của Diệp Quan Trì, dựa theo đường cũ, chuồn ra khỏi Ma cung

5. Chương 5: Nhập Cục 5

Thế giới này có phần khác biệt so với thế giới tu chân trong tiểu thuyết mà trước kia Kỷ Viên gặp khi thỉnh thoảng đọc tiểu thuyết, không phân chia tu vi, cấp bậc, mọi người muốn phán đoán xem ai mạnh ai yếu, thì xắn tay áo lên làm một trận mới biết được.

Hệ thống vừa nói vừa thở dài: "Thật dã man, thật kiêu ngạo, ngươi đừng có gây chuyện đấy, ngươi chỉ là một con gà yếu ớt."

Kỷ Viên cười lạnh vỗ vỗ trường kiếm Hồi Trì: "Bảo kiếm nơi tay, ta…"

Hệ thống không mặn không nhạt nói: "Kiếm của Diệp Quân Trì chỉ có thể trấn áp yêu ma quỷ quái, ngươi tốt nhất là nên giấu nó cho kỹ, nếu để người khác nhìn thấy thanh kiếm đại danh đỉnh đỉnh của Ma quân lại ở trên tay ngươi, ngươi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan."

Kỷ Viên nuốt mấy lời định nói xuống bụng, tặc lưỡi gật đầu: "Cảm ơn tổ chức đã nhắc nhở."

Lúc này Kỷ Viên đã rời khỏi Ma giới, thừa lúc vào buổi đêm tìm một nơi nhóm lửa nghỉ chân. Rời khỏi Ma cung đã ba ngày, lại không thấy có người của ma tộc đuổi theo, càng không gặp Diệp Quân Trì tới đòi bội kiếm, Kỷ Viên ngửa đầu nhìn bầu trời đêm một chút, cảm thấy không đúng lắm: "Hệ thống, ngươi nói xem vì sao Diệp Quân Trì lại không tới lấy kiếm của hắn về?"

Hệ thống dễ dàng chuyển hướng đề tài: "Ngươi vẫn nên suy nghĩ xem nên hoàn thành nhiệm vụ trở về Kỷ gia thế nào thì hơn, nguyên chủ lớn lên ở Kỷ gia, ngươi chỉ cần hơi vô ý một chút là sẽ OOC, mà hậu quả của OOC thế nào ngươi biết rồi phải không?"

Kỷ Viên nhất thời ủ rũ.

Mấy ngày nay vừa chạy trốn vừa nghe hệ thống giới thiệu qua về tình huống của thế giới này, ban đầu chỉ biết tiểu công tử xông tới hôn kiệu của nguyên chủ chính là tiểu công tử Triệu gia – một trong bốn gia tộc mạnh nhất của giới tu chân, bây giờ còn biết thêm rằng người Triệu gia cực kỳ bao che khuyết điểm, còn là anh em tốt với minh chủ liên minh chính đạo.

Nghe nói Diệp Quân Trì bắt nguyên chủ về Ma giới ngay trước mặt mọi người, còn đạp tên vô liêm sỉ kia một cước, Triệu gia không trả thù Diệp Quân Trì nổi, đương nhiên mối thù sẽ rơi xuống đầu Kỷ gia.

Hệ thống an ủi hắn: "Đừng lo, mẹ ngươi là người của Giang gia, cũng là một trong bốn gia tộc mạnh nhất."

Kỷ Viên thầm vui vẻ trong lòng.

Hệ thống lại nói: "Tuy rằng sau khi bà chết vì khó sinh, Giang gia liền không dính dáng gì tới Kỷ gia nữa…"

Kỷ Viên: "…"

Hệ thống nhỏ giọng dần: "Tuy rằng Giang gia với Triệu gia là kẻ thù truyền kiếp…"

…

Kỷ gia bây giờ hẳn là không được tốt cho lắm.

Kỷ Viên đen mặt khơi đống lửa, khơi tới mức từng đốm lửa bốc lên cao, ánh lên đôi con ngươi lạnh lẽo, khuôn mặt lạnh như băng cũng sinh động hẳn lên. Hắn cũng không ngốc, biết lúc này trở về Kỷ gia không phải là một lựa chọn hay – bị Ma quân bắt đi mười ngày nửa tháng, khi trở về còn không phải là tàn hoa bại liễu? Phong thanh chắc chắn sẽ không tốt, hơn nữa vị vô liêm sỉ của Triệu gia kia có lẽ sẽ còn tới gây chuyện…

Thảo nào Diệp Quân Trì lại nói ở lại trong Ma cung mới là an toàn nhất.

※※※

Khi Kỷ Viên chạy về thành nhỏ nơi Kỷ gia đóng giữ thì sắc trời đã nhạt đi, ánh nắng chiều bị phòng ốc và cây cối cắt thành vụn nhỏ rơi xuống mặt đất, vụn vỡ khắp nơi, quang cảnh thật thê lương.

Được hệ thống hữu tình nhắc nhở, trước khi vào thành, Kỷ Viên đã kiếm một cái đấu lạp để đội, khi đi trên đường, mẫn cảm phát hiện ra thành nhỏ này thật thanh lãnh, cước bộ của phàm nhân rất vội vàng, như sợ rằng chỉ cần dừng bước sẽ gặp phải phiền toái.

(đấu lạp: mũ/nón đội có lụa mỏng che mặt)

Kỷ Viên không khỏi run lên: "Tại sao ta lại cứ có dự cảm không tốt…"

Hệ thống đáp: "Đừng nghĩ nhiều, tất cả vì nhiệm vụ."

Đi theo gợi ý tới cuối phố dài, rẽ phải, Kỷ Viên liền nhìn thấy một tòa phủ đệ. Ngói xanh như mộng, cổng lớn đỏ son, trước cửa có một cây hoa hòe rất lớn, hương hoa sâu kín bay theo gió vô thanh vô tức tràn ngập nơi đây, trên mặt đất là những xác hoa nhỏ xíu chồng chất.

Ánh mắt Kỷ Viên hơi liếc loạn, cuối cùng dừng trên hai chữ "Kỷ phủ", do dự một khắc rồi bước tới gõ cửa.

Một khắc sau, cửa lớn kẽo kẹt mở ra, xuất hiện trước mắt Kỷ Viên không phải là người gác cổng mặc áo xám, đội mũ quả dưa như trong tưởng tượng mà là một thanh niên diện mạo có phần anh tuấn, giữa đôi lông mày hiện lên khí tức âm trầm, làm cho người ta vừa thấy đã khó chịu.

Hệ thống a một tiếng, gợi ý cho Kỷ Viên: "Đây là con trai của Nhị thúc ngươi, là anh họ của ngươi, tên Kỷ Sơn, không dễ chọc đâu, cẩn thận chút."

Kỷ Viên liếc mắt nhìn Kỷ Sơn qua tấm lụa mỏng manh của đấu lạp, còn chưa kịp cân nhắc nguyên chủ nên có biểu hiện thế nào thì Kỷ Sơn đã bước lên, nhướng mày, một bộ dáng vừa mừng vừa sợ: "A Viên? Ngươi trốn về từ Ma giới rồi ư? Quả là đáng mừng, hơn nửa tháng nay, làm cho chúng ta lo lắng gần chết."

Kỷ Viên bất động thanh sắc tránh cái tay đang đưa tới của gã, giọng nói thản nhiên: "Để mọi người lo lắng rồi. Đường huynh, cha ta đâu?"

"Gia chủ đang ở đại đường chờ ngươi."

Trực giác Kỷ Viên cảm thấy không thích hợp, nhưng lại không nói rõ được là không thích hợp ở chỗ nào, nhiệm vụ vừa rồi mới hoàn thành, nhiệm vụ kế tiếp chính là tới đại đường của Kỷ gia, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Bước vào Kỷ phủ, Kỷ Viên thuận thế bỏ đấu lạp xuống, quay đầu đưa cho người gác cổng bên cạnh, vừa lúc bắt gặp sự kinh diễm và si mê trong ánh mắt Kỷ Sơn khi thấy hắn bỏ đấu lạp xuống.

Hệ thống chậc một tiếng: "Sản phẩm của Đức quốc xã."

Kỷ Viên không để ý, nghi hoặc hỏi lại: "Ngươi vừa nói gì đấy?"

Hệ thống chính trực nghiêm túc trả lời: "Không nói gì cả, ngươi phải chú ý giữ nguyên sắc mặt."

Kỷ Viên ồ một tiếng, điều chỉnh là vẻ mặt, đi theo Kỷ Sơn tới đại đường.

Trong đại đường cũng là náo nhiệt ngoài ý muốn, tựa như người Kỷ gia đều đã tới đông đủ.

Mười mấy người chăm chú ngồi hai bên, bên cạnh còn có rất nhiều người đang đứng, tựa như muốn thẩm vấn, nhìn Kỷ Viên đi từng bước vào đại đường, ánh mắt thiên kì bách quái, có cả quái dị, kinh ngạc, có phẫn nộ và cả chán ghét.

Kỷ Viên run rẩy: "Họ sẽ không phải là cảm thấy ta không sạch sẽ mà kéo đi tẩm trư lung chứ…"

(tẩm trư lung: cho vào rọ heo, thả xuống nước cho chết đuối)

Hệ thống an ủi: "Đừng sợ, nơi này không có tẩm trư lung, chỉ có trực tiếp chôn sống thôi."

"..."

Kỷ Viên hít sâu một hơi, tự nói với bản thân không thể tức giận, ánh mắt đảo qua nơi cao cao, "Ai là cha của nguyên chủ vậy?"

"Không ai cả."

"... Hả?"

"Người ngồi trên đó là Nhị thúc, vẫn luôn muốn làm đương gia chủ, xem ra tâm nguyện thành hiện thực rồi nhỉ."

Kỷ Viên cứng mặt nhìn nam tử trung niên ngồi trên cao, cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ không thích hợp – lúc hắn gõ cửa, người mở cửa chính là Kỷ Sơn, tám phần mười là cha con gã cũng đã phát hiện ra hắn từ lúc hắn vào thành, sợ hắn chạy mất nên mới trực tiếp đưa tới đại đường.

Vấn đề là cha của nguyên chủ đâu rồi?

Kỷ Viên bất đắc dĩ, nhắm mắt lại, xem nhẹ những ánh mắt như muốn đâm thủng từng cái lỗ trên người mình, tiến lên vài bước, gọi: "Nhị thúc."

Kỷ Mân đang ngồi trên ghế, bưng chén trà nhấp một ngụm, ánh mắt âm trầm đảo qua người Kỷ Viên, hơi vuốt cằm, giọng nói khàn khàn: "Viên nhi có thể trở về bình an, quả là sự may mắn của Kỷ gia, phụ thân ngươi hẳn cũng sẽ rất vui mừng."

Tay Kỷ Viên không tự chủ nắm chặt lại: "Nhị thúc, cha ta đâu rồi?"

Kỷ Mân đạm mạc nhìn Kỷ Viên, người Kỷ gia hai bên cũng lộ vẻ mặt cổ quái.

Kỷ Mân trốn tránh không đáp: "Trên lưng ngươi là thứ gì vậy?"

Kỷ Viên cũng không thể đáp là kiếm trộm được của Diệp Quân Trì sau khi mình hạ gục hắn, lời này ngay cả bản thân Kỷ Viên còn không tin được nữa là những người này, chỉ có thể đáp: "Là vũ khí phòng thân nhặt được trước khi trốn khỏi Ma giới. Nhị thúc, cha ta đâu?"

Hệ thống đột nhiên hét: "Cẩn thận!"

Kỷ Viên còn chưa kịp hiểu phải cẩn thận cái gì, sau lưng đã nhẹ bẫng đi, Kỷ Sơn bên cạnh đã đoạt lấy Hồi Trì, mặt cười như không cười: "A Viên không có tu vi, đường huynh thật thắc mắc, không biết ngươi dùng vũ khí phòng thân gì mà lại có thể trốn thoát ra khỏi cái nơi ăn tươi nuốt sống như Ma giới đây."

Gã vừa nói, vừa xé mảnh vải bọc quanh thân kiếm, lộ ra vỏ kiếm đen bóng, trường kiếm ra khỏi vỏ vài tấc, liền thấy bên trên có hai chữ triện phong cách cổ xưa "Hồi Trì".

Về phần chủ nhân của Hồi Trì là ai, không ai là không biết.

Hệ thống thở dài: "Xong rồi, ngươi có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch hết được oan khuất."

Kỷ Viên thì vẫn ngơ ngác, ánh mắt nhìn Hồi Trì của Kỷ Mân ngồi trên cao đã thu về, che giấu nét tham lam trong mắt, quay sang lạnh lùng nói với Kỷ Viên: "Kỷ Viên! Ngươi cấu kết với Ma tộc, hại chết tiểu công tử Triệu gia, còn gì để muốn không!"

Kỷ Viên nhíu mày: "… Hại chết tiểu công tử Triệu gia?"

Tên vô liêm sỉ kia chết rồi? Ai giết?

Kỷ Mân cười lạnh một tiếng: "Hồi Trì là bội kiếm của Ma quân Diệp Quân Trì, kiếm của hắn, ngươi nhặt được ở đâu? Bằng chứng bây giờ như núi, ngươi làm hại Kỷ gia sắp thành con chuột qua đường, suýt chút nữa bị diệt trừ, còn dám về hỏi cha ngươi? Muốn cứu cha ngươi? Dùng mạng của ngươi đổi đi!"

Kỷ Viên còn chưa phản ứng, dưới chân bỗng nhiên lảo đảo, đồng thời cảm giác có một làn khói chứa thuốc mê nồng đậm phun tới, hắn chỉ giãy giụa trong chớp mắt, ý thức chìm vào bóng tối.

Khi tỉnh lại đã ở trong địa lao của Kỷ gia.

Hai tay hai chân đều bị khóa sắt khóa chặt, không động đậy được, điều duy nhất đáng mừng là thứ trước ngực vẫn chưa bị lấy mất, xem ra giới tính vẫn chưa bị lộ.

Kỷ Viên nhìn chằm chằm vào ngọn nến âm u cạnh cửa sắt, trầm tư.

"Hệ thống, ngươi nói xem, vì sao ngươi lại cho ta một cơ thể thối nát thế này, còn cho ta làm mấy nhiệm vụ như nhảy xuống hố lửa? Thâm cừu đại hận như thế… thực ra ngươi không phải là hệ thống, mà là người của Kỷ gia trong thế giới thực của ta phải không…"

Hệ thống chậc một tiếng: "Ta mà là người của Kỷ gia thì đã phán ngươi OOC từ sớm rồi, tiện đây nói luôn, nhiệm vụ không liên quan gì tới ta, là tùy thời đổi mới."

Kỷ Viên không đổi sắc mặt: "Ta sẽ bị chôn sống sao?"

"Chắc là còn thảm hơn cả chôn sống đấy, ngươi chưa nghe thấy sao, tiểu công tử Triệu gia chết rồi, nghe ngữ khí của Nhị thúc ngươi, ai cũng nghĩ rằng ngươi cấu kết với Diệp Quân Trì giết chết gã, ngươi lại đeo

Hồi Trì trên lưng."

"… Ta đã muốn ném nó đi từ lâu rồi, không phải là do ngươi không cho sao."

"Vật phẩm nhiệm vụ, không thể ném lung tung."

Hai người còn lời gì để nói với nhau, vẻ mặt Kỷ Viên sống không còn gì đáng tiếc, hệ thống suy nghĩ trong chốc lát, tiếp tục phân tích tình huống cho Kỷ Viên còn đang không hiểu ra đâu vào với đâu: "Ngày đó Diệp Quân Trì tới cướp hôn, một cước đá bay Triệu Dương, rõ ràng gã ta vẫn không bị làm sao, thậm chí vẫn đứng dậy chỉ tay vào mặt Diệp Quân Trì chửi ầm lên được, thấy thế nào cũng không giống như bị đá chết… Nếu không phải là Diệp Quân Trì bị mắng tới cáu tiết chọn một lúc nào đó giết chết Triệu Dương, thì chính là có người giết chết Triệu Dương, cố ý vu oan cho ngươi và Diệp Quân Trì."

Kỷ Viên khôi phục vẻ mặt không đổi sắc: "Không phải ta chỉ là một bình hoa vô dụng thôi sao, hãm hại ta thì được ích lợi gì? Nhàn quá mức hả?"

Hệ thống trầm mặc một lát: "Hiểu rõ bản thân quá mức cũng không tốt, chúng ta tạm thời ngừng nói chuyện, để ta suy nghĩ một chút…"

"Ta có thể nghĩ trước xem nên trốn thoát ra khỏi đây thế nào không?"

Đang thảo luận với hệ thống nên trốn ra thế nào, phủ định vài đề nghị vừa nghe đã thấy ngu si, Kỷ Viên đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, truyền tới từ ngoài địa lao tới trước cửa lao, dừng lại một lúc, cửa lao liền được mở ra.

Một bóng dáng thon dài xuất hiện trong tầm mắt Kỷ Viên, đối phương cười với hắn, nhỏ giọng gọi: "A Viên."

Tự dưng Kỷ Viên rùng mình một cái.

6. Chương 6: Nhập Cục 6

Ánh nến âm u chiếu sáng khuôn mặt dịu ngoan và thanh nhã của người thanh niên, trên khuôn mặt nhợt nhạt là một nụ cười thật tươi, y đưa tay đóng cửa lao lại, che miệng ho khan vài tiếng: "A Viên, có bị thương không?"

Trong nháy mắt, Kỷ Viên nhìn thấy y mà ngây ngẩn cả người, hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt của y, tận tới khi hệ thống ho khan nhắc nhở có khuynh hướng OOC, hắn mới vì sợ hãi bị sét đánh mà hồi thần.

Hắn vẫn chưa hết kinh hãi, nhìn thẳng vào đôi mắt của người thanh niên, phát hiện vẻ mặt và tư thái của người này quả là có phần khác biệt so với trong trí nhớ, áp chế nỗi lòng đang dâng lên, chọt chọt hệ thống: "Đây là ai vậy?"

Hệ thống đáp: "Con trai cả của tam thúc ngươi – ông ấy đã mất từ khi mới tráng niên, tên y là Kỷ Sâm, tính cách không tệ, đối xử tốt với nguyên chủ, chúng ta có thể nắm lấy cơ hội từ y mà chạy thoát khỏi đây."

Trong lúc hệ thống đang giới thiệu, Kỷ Sâm đã đi tới, nhìn Kỷ Viên đang bị xiềng xích khóa chặt, khuôn mặt hiện lên sự âu lo, nhíu mày nói: "Nhị bá thật quá đáng, người ngoài mới truyền chút tin đồn, ông ta đã lập tức muốn đưa đệ tới liên minh chính đạo nhận chết…"

Kỷ Viên suy nghĩ một chút, ánh mắt lại dừng lại trên khuôn mặt quen thuộc, mở miệng đáp: "Đường huynh, cha đệ đâu rồi?"

Kỷ Sâm do dự một chút: "Trước khi Triệu Dương đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, người ngoài liền truyền chút tin đồn, người nhà Triệu gia đã tới đây một chuyến… đại bá vì muốn bảo vệ cho mọi người, đã theo người Triệu gia tới Nam Trì."

Kỷ Viên mơ hồ có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, trong chớp mắt, bảng nhiệm vụ đột nhiên đổi mới: Cứu Kỷ Huyền (0/1). Tip: Không giới hạn thời gian, nhiệm vụ bắt buộc.

Kỷ Viên: "…"

Hệ thống: "… Nén bi thương."

Cũng không biết Kỷ Viên đã vượt qua nỗi tuyệt vọng trong nháy mắt thế nào, Kỷ Sâm lại càng cau mày, che miệng ho khan tới tê tâm liệt phế một lúc lâu, khi mở miệng còn có mùi máu thản nhiên: "Sám sớm mai Nhị bá sẽ phái người đưa đệ đi Nam Trì, người của Triệu gia đang chờ ở đó, họ sẽ không nghe đệ giải thích đâu… A Viên, đệ đừng lo, huynh sẽ bảo A Thâm tới chỗ Nhị bá trộm chìa khóa, hẳn là với thân thủ của nó sẽ không có vấn đề gì, tối nay đệ hãy rời khỏi Dương Ninh, tới Tấn Hà Giang gia xin giúp đỡ."

Kỷ Viên hỏi hệ thống về quan hệ của người Kỷ gia với nhau, không nhận được câu trả lời, đành thấp giọng hỏi: "Đường huynh, sức khỏe của huynh… sao rồi?"

Thân thể của Kỷ Sâm không được tốt, tật bệnh quấn thân, trên một phương diện nào đó, thì cũng là đồng bệnh tương liên với nguyên chủ – hoàn toàn không thể tu luyện. Y nghe hắn hỏi, chỉ cười nói "Vẫn vậy thôi", rồi quay đầu sang chỗ khác ho khan, sắc mặt vốn tái nhợt lại hơi chuyển sang hồng, nhưng lại là màu hồng của bệnh tật.

Hệ thống quan sát một lát, thở dài: "Mệnh của người này còn kém hơn cả nguyên chủ, đã định trước là

không thể sống lâu."

Vốn chỉ là thuận miệng thở dài, không ngờ lại như giẫm phải đuôi của Kỷ Viên, hắn bỗng xù lông lạnh lùng quát hệ thống câm mồm, nhìn Kỷ Sâm, chậm rãi nói: "Nhị thúc với cha đệ xưa nay bất hòa, gần như có thể nói là thủy hỏa bất dung, bây giờ, ông ta đang tạm nắm cái chức đại gia chủ thay cha đệ phải không? Ông ta muốn bắt đệ chết, không ai có thể cản lại đâu. Đường huynh, huynh về đi, nếu Nhị thúc mà biết huynh muốn thả đệ ra, huynh và A Thâm sẽ không thể sống an ổn được."

Hệ thống kinh hãi: "Ngươi không muốn sống nữa sao? Ta không có cách nào cho ngươi bàn tay vàng để ngươi ngồi một chỗ đại sát tứ phương, cứu cha ngươi ra đâu nhé, chỉ có thể niệm chú siêu độ cho ngươi và cha ngươi trên đường xuống hoàng tuyền mà thôi."

Kỷ Viên mím môi, mắt điếc tai ngơ.

Hắn đã nghe được không ít chuyện từ chỗ hệ thống, Kỷ Mân là một kẻ ích kỉ lạnh lùng, lúc trước đoạt vị trí đại gia chủ với cha của nguyên chủ tới đầu rơi máu chảy, cuối cùng bại trận, luôn mang lòng oán hận với cha của nguyên chủ và nguyên chủ, ngay cả dòng tam thúc đứng về phía cha của nguyên chủ cũng là cực kỳ chán ghét.

Nếu Kỷ Mân phát hiện ra việc Kỷ Sâm đã làm, cái mạng vốn đã có thể mất bất cứ lúc nào, có thể cũng sẽ chỉ còn lại nửa cái.

Không phải là hắn không muốn lợi dụng Kỷ Sâm để trốn thoát, dù sao nhiệm vụ này cũng không giới hạn thời gian, thoát ra rồi có thể suy nghĩ kĩ càng hơn, chỉ là… người trước mặt này tuy rằng từ tính cách tới vẻ mặt đều hoàn toàn không khớp với người trong trí nhớ của hắn, nhưng khuôn mặt này lại là giống nhau như đúc, hắn không hạ tay xuống nổi.

Kỷ Sâm lắc đầu, thần sắc cứng đờ liền nhu hòa trở lại: "Huynh không sao đâu, đệ đừng lo. Đại bá đối xử với huynh và A Thâm chẳng khác nào cha ruột, huynh sao có thể ngồi yên mặc kệ được."

Kỷ Viên trầm mặt một lát, rồi thấp giọng đáp: "Đa tạ đường huynh."

Sự trùng hợp này thật quỷ dị, người có khuôn mặt này, dù là ở thế giới kia của hắn hay là thế giới này, đều là người duy nhất trong gia tộc nguyện ý nắm lấy tay hắn, kéo hắn đứng lên.

Kỷ Sâm vẫn còn muốn nói gì đó, gáy bị người ta chém một cái, trước mắt một màu đen sì, liền ngất đi.

Kỷ Viên được hệ thống gợi ý, cũng không cảm thấy kinh ngạc, ngước mắt nhìn thiếu niên tuấn tú không biết đã tới đây từ lúc nào, đoán đây hẳn là em trai ruột của Kỷ Sâm, trầm giọng nói: "Cẩn thận chút, đừng để người khác phát hiện ra hai người đã tới đây."

Kỷ Thâm bĩu môi, ghét bỏ nhìn huynh trưởng nằm trong lòng mình: "Định dùng kế sách của huynh sao?

Đồ ngốc ngây thơ này cho rằng chỉ bằng thân thủ của ta là có thể lấy trộm chìa khóa từ chỗ Kỷ Mân, không khỏi đề cao ta quá mức rồi."

Ngữ khí hấn ác liệt, động tác lại rất cẩn thận, ôm Kỷ Sâm vào trong ngực mang đi, cố gắng để y có thể tựa vào ngực mình một cách thoải mái nhất, lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn Kỷ Viên: "Ngại quá, ca ta không cứu được huynh, mà ta cũng không thể cứu được huynh nốt, huynh tự cầu phúc cho mình đi."

Hệ thống than thở, không ngừng lảm nhảm: "Xong rồi, ngươi chết chắc rồi, đến Nam Trì ngươi hết đường chối cãi, trực tiếp sẽ bị giết thịt tuẫn táng theo họ Triệu."

Kỷ Viên cũng mặc kệ nó, hắn chưa từng OOC, mà hệ thống thì không biết OOC bao nhiêu lần rồi, hệ thống lạnh lùng vô tình ban đầu cũng không biết đã biến đi đâu.

Kỷ Thâm xoay người bước đi, khi bước tới cửa, bước chân khẽ khựng lại, mũi chân vô thức di di trên mặt đất, không để ý chút nào: "Nghĩ cho thể diện của ca ca ta, nhắc huynh một câu… Ngày mai Kỷ Sơn sẽ áp giải huynh đi Nam Trì, Kỷ Sơn này… huynh nên cẩn thận một chút."

Kỷ Viên gật đầu.

Địa lao nhanh chóng trở về với sự yên tĩnh, tĩnh tới như đã chết lặng.

Hệ thống an ủi: "Ngươi đừng tuyệt vọng, nói không chừng giữa đường lại có một Trình Giảo Kim nhảy ra."

(Trình Giảo Kim: ý chỉ anh hùng nông thôn, giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha a.k.a con ng thích xen vào chuyện của ng khác:P)

"Hệ thống…" Kỷ Viên rối rắm một chút, nhỏ giọng hỏi, "Kỷ Sâm… Có phải cũng là người xuyên qua không vậy?"

Hệ thống trầm mặc một chút, ngữ khí lại như đang nói chuyện với thằng ngốc: "Đương nhiên là không rồi."

"Ồ." Kỷ Viên cúi đầu: "Ta đã từng nói cho ngươi biết rồi phải không, trước khi ta cam tâm tình nguyện trở thành một nhị thế tổ chờ ăn chờ chết, thực ra ta vẫn rất cố gắng… ta có một em trai cùng cha khác mẹ, mới đầu ta vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng nó, sau đó nó vì cứu ta mà chết… Kỷ Sâm giống nó y như đúc."

"…" Hệ thống thở dài, không biết nên nói gì, chỉ có thể nói: "Nén bi thương."

Hai bên câu được câu chăng nói chuyện tào lao, đêm dài dằng dặc dần trôi qua, khi người Kỷ gia vào áp

giải Kỷ Viên rời đi thì hắn đã thiếu chút nữa ngủ quên.

Có chút khác biệt so với trong tưởng tượng của Kỷ Viên, Kỷ gia không hề có ý định cưỡi kiếm đưa hắn tới đó trực tiếp, mà đã có xe ngựa xuất phát trên đường núi, hắn bị giam trong một buồng giam tù nhân, một đường xóc nảy tới nỗi cảm tưởng như chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ khạc cả phổi ra.

Ba hồn bảy vía của Kỷ Viên xóc tới chỉ còn lại một hồn một vía, sống không bằng chết tựa vào song sắt, vẫn còn phun tào: "Thật tệ bạc!"

Hệ thống lạnh lùng đáp trả: "Ngươi vẫn còn trông mong được người ta mang theo cưỡi kiếm vèo một cái là tới? Vội vã chịu chết như vậy không bằng ta phán một câu OOC cho ngươi càng nhanh hơn."

Kỷ Viên ho khan: "Không phải là do ta tò mò sao, đến đây lâu như vậy rồi mà vẫn chưa được trải nghiệm cảm giác cưỡi kiếm…"

"Hứ." Thiên ngôn vạn ngữ của hệ thống cô đọng lại trong một tiếng hứ, trầm mặc một chút, bắt đầu phân tích cho cái tên vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra này: "Thoạt nhìn khắp thiên hạ đều cho rằng ngươi là tình nhân của Diệp Quân Trì, Kỷ gia sợ Diệp Quân Trì đã lặng lẽ xuất phát, cũng không biết Diệp Quân Trì bây giờ thế nào…"

Phát hiện ra mình thuận miệng lỡ lời, hệ thống câm miệng ngay lập tức, chỉ cầu mong Kỷ Viên không phát hiện ra.

Kỷ Viên cũng không dễ lừa gạt tới vậy: "Diệp Quân Trì? Người anh em làm sao vậy?"

Hắn cẩn thận ngẫm nghĩ, kịp phản ứng lại: "Chẳng lẽ là do máu của ta? Diệp Quân Trì lâu như vậy rồi vẫn chưa tới tìm ta tính sổ, xảy ra chuyện rồi sao?"

"Yên tâm, người ta là Ma quân, không chết được."

Kỷ Viên chỉ có thể im lặng cúi đầu vẽ vòng tròn.

Tiết trời tháng bảy, thời tiết oi bức, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống làn da trần chẳng khác nào bị ngâm trong vạc dầu sôi, đoàn xe bí mật áp giải Kỷ Viên của Kỷ gia này từ kẻ đứng đầu, tới mười mấy kẻ khác trong đoàn, tuy đều là người tu chân, vậy mà đi được nửa ngày cũng đã thở hồng hộc, một đám mệt rũ.

Kỷ Viên kéo mành che bằng da trâu treo trên song sắt, lặng lẽ để lại một khe hở nhỏ để âm thầm quan sát, vừa vặn nhìn thấy bóng dáng của Kỷ Sơn. Hệ thống nhìn thanh kiếm trên lưng của Kỷ Sơn, lại chậc một tiếng: "Còn tưởng Kỷ Mân sẽ không chịu được sức cám dỗ mà vụng trộm thu lấy thanh bảo kiếm cực phẩm này chứ, không ngờ vẫn còn thông minh một chút, biết thanh kiếm này không thể giữ lại."

Kỷ Viên đang định đáp lời, Kỷ Sơn lại như cảm nhận được gì đó, đột nhiên quay đầu lại nhìn qua. Kỷ Viên vội vàng rủ tấm mành che xuống, chui vào trong góc: "Không hiểu tại sao, ta cảm thấy Kỷ Sơn này rất nguy hiểm."

Hệ thống trầm mặc một chút, lại lần nữa thở dài sâu kín: "Sản phẩm của Đức quốc xã."

Kỷ Viên: "Ý là sao?"

Hệ thống chính trực lại nghiêm túc: "Thôi, chúng ta tiếp tục thảo luận xem nên trốn thoát kiểu gì."

Không biết có phải là do Kỷ Sơn phát hiện ra Kỷ Viên đang nhìn trộm hay không, mà không bao lâu sau liền lệnh cho đoàn xe dừng lại ở một mảnh đất khá trống trải trong rừng nghỉ ngơi. Đoàn xe đã xuất phát từ sáng sớm, bây giờ đã gần hoàng hôn, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, phân công nhiệm vụ xong cho từng người, dự định dừng lại ở đây một đêm.

Kỷ Viên vừa mới phủ định cái đề nghị não tàn "Sắc dụ cho lũ đàn ông thô tục này tự giết lẫn nhau, làm ngư ông đắc lợi trốn thoát", buồng giam tù nhân vốn kín kẽ lại đột nhiên sáng rực cả lên, Kỷ Viên ngẩng đầu liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú nhưng thâm trầm, thiếu chút nữa chịu không nổi mà run rẩy cả người.

Kỷ Sơn nhìn chằm chằm Kỷ Viên không đổi sắc mặt, trong mắt có ánh lửa chợt lóe, giọng nói trầm thấp: "A Viên, trong lòng ta, ngươi vẫn luôn cao quý băng lãnh như cao sơn tuyết liên."

… Mẹ nó so sánh cái kiểu gì đấy.

Kỷ Viên nổi da gà: "Hệ thống, có phải là gã bị bệnh rồi không!"

Hệ thống: "Ừ, thần kinh bị Đức quốc xã mang đi thí nghiệm."

Kỷ Sơn nhìn chằm chằm Kỷ Viên, ánh mắt từ si mê chuyển sang âm trầm cố chấp: "Ngươi tinh khôi tựa tuyết đến vậy… Ta vẫn luôn không dám nhìn thẳng vào ngươi, mỗi lần nhìn thấy ngươi, ta đều tự cảm thấy xấu hổ… nhưng thật không ngờ ngươi lại bị một tên Ma tộc bẩn thỉu làm bẩn. A Viên, ngươi quả đã làm ta thất vọng."

Kỷ Viên chấm hỏi đầy đầu.

Kỷ Sơn bỗng có động tác, mở buồng giam tù nhân ra. Bên cạnh có người nhìn thấy, nghi hoặc nhưng không dám hỏi, Kỷ Sơn lạnh lùng nhìn qua: "Ta dẫn nó đi vệ sinh, không có lệnh của ta, không ai được tới gần."

Bị Kỷ Sơn kéo tay ngả nghiêng lảo đảo đi sâu vào trong rừng, Kỷ Viên đã kịp phản ứng lại, run rẩy: "… Không phải chứ? Đây không phải là một đôi đường huynh muội à nhầm đường huynh đệ sao?"

Hệ thống rất đồng tình: “Em trai cùng cha khác mẹ chết vì ngươi kia, chẳng lẽ ngươi cảm thấy người ta chỉ có tình anh em đơn thuần với ngươi thôi hay sao?”

Kỷ Viên: “…”

Đã đoán được Kỷ Sơn muốn làm gì, Kỷ Viên giãy mạnh hơn, sắc mặt Kỷ Sơn thật kinh khủng, đưa tay lên muốn đánh cho hắn ngất đi, Kỷ Viên giãy giụa càng thêm kịch liệt, đang muốn kêu khóc cầu cứu tổ chức, bảo vệ khí tiết trong sạch của mình, bên tai bỗng vang lên tiếng cười nhạo trầm thấp.

Hắn nghe thấy, đương nhiên là Kỷ Sơn cũng nghe thấy, lập tức che trước người Kỷ Viên, nhìn về phía một cây đại thụ cách đó không xa, lớn tiếng quát: “Ai đó!”

Trình Giảo Kim?

Đây chính là suy nghĩ đầu tiên của Kỷ Viên, rồi hắn bỗng nhận ra giọng này có phần thật quen thuộc, lập tức sợ run cả người.

Ánh dương đã khuất nơi phía tây, trong rừng ánh sáng le lói thật u ám, từ dưới tàng cây có một nam nhân chậm rãi đi ra, lại càng giống như đang bước ra từ trong đêm tối, thân hình thon dài, khóe miệng mang theo ba phần ý cười, trong mắt lại vẫn luôn là sự lạnh lẽo như băng.

Hắn hếch cằm về phía Kỷ Viên, giọng nói thật miễn cưỡng: “Nam nhân của hắn.”

Kỷ Viên: “…” Con mẹ nó chứ ‘nam nhân của hắn’?!

7. Chương 7: Nhập Cục 7

Kỷ Sơn đỏ mắt trừng nam nhân đang đi không nhanh cũng không chậm tới, ánh sáng trong rừng cây hôn ám, nhất thời cũng không chú ý tới diện mạo của nam nhân, gã lạnh lùng hỏi: “Ngươi nói gì?”

Hiển nhiên Kỷ Sơn còn chấn động hơn cả Kỷ Viên.

Kỷ Viên tiếp tục duy trì bộ mặt liệt, nhưng trong lòng lại là bách vị tạp trần, thật không biết nên vui hay nên khóc: “… Hệ thống, lão đại tìm tới cửa rồi, ngươi nói xem hắn có phải chỉ đơn thuần muốn lấy lại kiếm của mình không…”

Hệ thống nói: “Ta cảm thấy hắn chỉ là đơn thuần tới để bóp chết ngươi thì đúng hơn.”

Trên mặt Diệp Quân Trì vẫn mang theo ba phần ý cười, có vẻ rất có kiên nhẫn: "Hả? Vừa rồi còn chưa nghe rõ à, người này chính là người của ta, làm phiền nhường đường một chút."

Kỷ Sơn cười lạnh một tiếng, phất tay một cái rút Hồi Trì sau lưng ra, bảo kiếm có linh, vừa ra khỏi vỏ trong nháy mắt đã nhẹ nhàng kêu rừ rừ, có vẻ rất có tinh thần.

Kỷ Sơn vui vẻ trong lòng: linh kiếm thành danh, sẽ không dễ dàng bộc lộ linh tính với người ngoài, lúc này mình rút Hồi Trì ra, Hồi Trì liền có phản ứng, có phải là đã nguyện ý bỏ chủ cũ theo mình rồi không?

Hồi Trì lại rừ rừ một tiếng, thân kiếm cũng rung rung.

Kỷ Sơn hưng phấn giơ Hồi Trì lên, mũi kiếm nhằm thẳng vào Diệp Quân Trì, nhìn chằm chằm thân kiếm rung rung, ánh mắt có phần nóng cháy: "Mãng phu sơn dã từ đâu tới, cũng dám tới đây múa may. Hôm nay tâm tình ta tốt, tha cho ngươi một mạng, cút ngay lập tức, nếu không đừng trách kiếm của ta vô tình!"

Kỷ Viên: "…"

Hệ thống: "…"

Kỷ Viên và hệ thống cùng thổn thức đây đúng là cảnh tượng lạ kỳ tám trăm năm mới gặp một lần. Không ngờ trên đời này vẫn còn có một kẻ cầm kiếm của Ma quân, chỉ thẳng vào mũi Ma quân bảo hắn cút đi.

Dù có là mục tiêu tất sát của Ma quân chuyến này, Kỷ Viên cũng có chút không nhịn được mà muốn cười phá lên, thật muốn hỏi giờ khắc này tâm tình Diệp Quân Trì có bao nhiêu phức tạp.

Làm cho Kỷ Viên không ngờ được, chính là Diệp Quân Trì vẫn là bộ mặt bình tĩnh như trước, thản nhiên nhìn về phía Hồi Trì, tựa như kia cũng không phải là bội kiếm của mình, "Vị tiểu ca này lệ khí nặng quá." Dừng một chút, hắn lộ ra nụ cười không rõ ý vị, liếc mắt nhìn Kỷ Viên một cái: "Là ta nhận sai người rồi."

Nói xong không lưu luyến chút nào, xoay người bước đi.

… Ngươi sao lại không làm theo kịch bản!!!

Lúc này đáng lẽ phải đánh bay Kỷ Sơn đi mới đúng chứ!

Kỷ Viên thật sự là muốn quỳ xuống lạy Diệp Quân Trì một cái rồi.

Đại khái là bởi nhìn thấy Hồi Trì trong tay mình rung động nên có chút hưng phấn, đợi bóng dáng Diệp Quân Trì lại tan ra trong bóng đêm mông lung một lần nữa, Kỷ Sơn quái dị nhìn Kỷ Viên một lúc, lặng lẽ một lần nữa kéo hắn trở về đoàn xe, nhét hắn vào trong buồng giam tù nhân rồi khóa cửa lại.

Tránh được một kiếp này, khí tiết được bảo vệ an toàn, Kỷ Viên nhẹ nhàng thở ra, vui vẻ như nhặt được vàng.

Hệ thống lạnh lùng giội cho hắn một gáo nước lạnh: "Hài tử à, ngươi có phải là đã quên mất bản thân chỉ là một con gà yếu thôi không, nếu còn chưa nghĩ ra cách trốn thoát trước khi tới Nam Trì, thì lúc tới đó rồi ngươi chính là một con gà chết."

"… Ta đây chỉ có thể chúc ngài năm gà đại cát vậy." Kỷ Viên sống không còn gì đáng tiếc tựa bên cửa sổ, nhìn đám đàn ông thô tục chẳng có ý định sẽ cho hắn ăn, giơ tay vén tấm mành da trâu tạo thành một khe hở, xoa xoa hai quả đào trước ngực mình, vẫn không dám ăn mất lương thực dự trữ. Đã đói tới mức bụng sôi ùng ục, hắn thở dài, quyết định đi ngủ một lát.

Nhịn một ngày một đêm nữa, hắn sẽ nhanh chóng phi thăng mất thôi. Ngủ một giấc cũng tốt, ngủ rồi sẽ không đói bụng nữa.

Hệ thống không còn gì để nói nhìn Kỷ Viên chỉ hơi nhúc nhích một chút rồi có thể chìm ngay vào giấc ngủ, chỉ có thể cảm thán một câu kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.

Ban đêm, yên tĩnh không tiếng động, khắp không gian chỉ còn tiếng côn trùng trong rừng kêu vang, tiếng thú gầm gào gọi nhau. Trời đêm có hơi lạnh, Kỷ Viên ngủ không ngon, rùng mình một cái liền tỉnh dậy.

Bên ngoài là bóng đêm bao phủ, buồng giam tù nhân bị mành da trâu che kín càng tối đen như mực, hoàn toàn không thể nhìn thấy gì, chợt vừa mở mắt ra, Kỷ Viên còn cho là bản thân đã nằm mơ, tận tới lúc lưng cảm thấy vừa lạnh, vừa đau, vừa mỏi, hắn mới xoa xoa thái dương kịp phản ứng lại.

Ngủ tựa vào song cửa quả là một lựa chọn không thoải mái, Kỷ Viên thử nhúc nhích cơ thể, chợt nghe thấy một giọng nói mang ý cười, trầm thấp mà từ tính: "Dậy rồi?"

Giọng nói này gần trong gang tấc, ở ngay bên tai hắn, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phun lên vành tai hắn, nhất thời Kỷ Viên giật cả mình, sợ tới mức suýt nữa thì nhảy dựng cả lên, lưng cũng vã đầy mồ hôi lạnh.

Hệ thống đúng lúc lên tiếng: "Đừng sợ, là người."

"Ai vậy?" Không phải là Kỷ Sơn tới tập kích ban đêm chứ?

Kỷ Viên vừa mới tỉnh lại, còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, bây giờ lại càng thêm hỗn loạn, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì vẻ mặt lạnh như băng, nhích sang bên cạnh.

Hắn vừa mới nhích một chút, liền cảm thấy bên hông vướng víu, một cánh tay vắt ngang qua lưng hắn, trực tiếp kéo hắn qua, lưng dán lên một lồng ngực rắn chắc. Cùng lúc đó, hệ thống chậm rãi nói: "… Nam nhân của ngươi."

"…" Mẹ nó.

Kỷ Viên thê lương nghĩ, quả nhiên là Diệp Quân Trì sẽ không dễ dàng buông tha cho mình mà, ngày mai tên biến thái Kỷ Sơn kia vén mành da trâu lên, phát hiện mục tiêu mình muốn giở trò biến thái đã chết, còn rất có thể sẽ chết với hình thù kỳ quái, hẳn là sẽ bị kích thích tới độ biến trở lại thành người bình thường.

Cũng coi như là làm một việc thiện.

Hệ thống nói: "Đừng sợ, chú siêu độ cho ngươi ta đã chuẩn bị xong lâu rồi."

"…" Thương xót cho ta thì ngươi đừng có nói gì nữa.

Hai bên nói chuyện trong đầu không động đậy chẳng tốn mấy thời gian, Kỷ Viên không định ngồi chờ chết, dùng sức giãy giụa, có điều sức lực của hai người chênh lệch quá xa, Kỷ Viên giãy giụa một lát, chỉ cảm thấy cánh tay ôm bên hông càng chặt hơn, chặt tới mức suýt nữa hắn đã trợn trắng cả mắt lên.

"Hư, đừng lên tiếng, bên ngoài có hai tên gác đêm, kinh động người tới đây sẽ không tốt, ngươi không muốn bị người khác nhìn thấy ngươi đang dây dưa cùng một chỗ với ta chứ?"

Diệp Quân Trì dán bên tai Kỷ Viên mà nói, mỗi lần nói một chữ, đôi môi mềm mại đều sẽ chạm vào tai Kỷ Viên, Kỷ Viên cảm thấy tai mình sắp chín tới nơi rồi, cắn răng nói: "Ma quân nếu đã tới đây rồi, muốn giết muốn chém gì tùy ý, nhục nhã ta như thế là có ý gì?"

Tuy rằng Kỷ Viên rất muốn khóc, hô to cha ơi tha mạng cho con, nhưng tiết tháo của nguyên chủ lại không cho hắn làm vậy.

Chỉ có thể lạnh mặt nói một vài câu ngứa đòn, ít ra chết còn có thể luân hồi được. Nếu OOC thì thảm rồi, linh hồn sẽ bị đập nát chứ chẳng nói chơi.

Diệp Quân Trì cười trầm thấp một tiếng, không để ý tới hắn, bàn tay vốn để ngang bên hông hắn bỗng chạy lên trên, thành công nắm lấy bộ ngực giả của Kỷ Viên.

"Sao không phải là lựu?" Giọng nói trầm thấp từ tính của nam nhân lại vang lên bên tai, nếu không biết người sau lưng là ai, Kỷ Viên còn có thể nghĩ lạc quan cho rằng trong giọng nói kia còn có vài phần ôn nhu, nhưng biết người sau lưng là ai rồi, hắn chỉ sợ bàn tay đang nắm lấy quả đào trước ngực mình sẽ đổi hướng mọi lúc, đâm thẳng vào tim hắn.

Ha ha, lão đại này, ở thế giới này lựu dại không nhiều lắm, chỉ có thể ủy khuất dùng đào, đáp án này có làm ngươi hài lòng không?

Kỷ Viên lạnh lùng đáp trả trong lòng, ngoài mặt vẫn lạnh như băng, mím chặt môi không nói lời nào.

Diệp Quân Trì cũng không tức giận, bóp nhẹ Kỷ Viên một hồi, giọng nói không mặn không nhạt: “Vật nhỏ, ngươi hạ độc gì vậy?”

… Không phải là ngươi bách độc bất xâm sao.

Hệ thống cũng không biết nguyên chủ đã ăn độc dược gì, Kỷ Viên há miệng, vẫn là thấp giọng trả lời: “… Máu của ta.”

Diệp Quân Trì hơi dừng động tác lại, một lúc lâu sau, ngón tay của hắn vuốt ve cổ Kỷ Viên, ngay lúc Kỷ Viên cho rằng Diệp Quân Trì cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa mà vặn gãy cổ mình, hệ thống vừa lúc lấy chú siêu độ ra để đọc xong, cổ liền đau đớn kinh khủng.

Kỷ Viên hít một hơi khí lạnh, cũng không dám kêu ra tiếng, không biết lấy sức lực từ đâu, thoát khỏi Diệp Quân Trì, nhào về phía trước, sắc mặt xanh lè: “2333! Diệp Quân Trì là chó sao!”

“Không phải.”

“… Sao tự dưng hắn lại cắn ta!”

Hệ thống trầm mặc một chút: “… Có lẽ là muốn giải độc? Hình như ta nghĩ sai rồi, công pháp có thể khắc trụ Diệp Quân Trì, không phải là bởi nguyên chủ đã ăn độc dược, mà là bởi chính nguyên chủ có thể chất đặc biệt.”

“Ý ngươi là sao?”

“… Về sau ngươi sẽ hiểu thôi.”

Kỷ Viên lập tức nghĩ bụng hắn làm gì còn cái gọi là về sau, một chút cũng chẳng hiểu ra làm sao.

Còn chưa trốn ra xa, trên người bỗng trở nên thật nặng, rõ ràng là Diệp Quân Trì đã áp người lên, áp chế tới Kỷ Viên không động đậy được, thản nhiên nói “Chịu đựng”, liền cúi đầu tìm được tới nơi mới cắn vừa rồi, lại liếm lên.

Kỷ Viên đau đến mức chảy cả nước mắt.

Diệp Quân Trì cắn mạnh một cái, rách da chảy máu rồi, hắn liền chăm chú tập trung liếm máu chảy ra từ đó. Miệng vết thương không lớn, một lát sau máu liền ngừng chảy, hắn lại dùng lưỡi liếm lên vết thương, làm cho vết thương của Kỷ Viên vừa đau lại vừa ngứa, hận không thể đè hắn xuống hành hung cho một trận.

Kỷ Viên nửa sống nửa chết hỏi hệ thống: "Thế giới này có phải là có mấy thứ nửa nọ nửa kia không? Diệp Quân Trì là quỷ hút máu phải không? Ta đây thì được gọi là gì? Cũng sẽ biến thành quỷ hút máu giống hắn?"

Hệ thống đồng tình đáp: "Hài tử đáng thương, ngươi nghĩ nhiều quá rồi."

"… Ta đang nói nghiêm túc."

"Diệp Quân Trì phải uống một chút máu của ngươi, trấn an độc trong cơ thể thôi, coi như là lấy độc trị độc."

"Vậy vì sao hắn lại phải làm ta bị thương tới mức này? Cổ ta đau quá…"

"Hài tử ngốc, ngươi có thể ôn nhu săn sóc với kẻ đã hạ độc ngươi được sao?"

Lời này có vẻ rất có lý.

Kỷ Viên thông minh lựa chọn trầm mặc.

Chờ tới lúc Diệp Quân Trì đã đi khỏi, Kỷ Viên đã trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, nửa sống nửa chết nằm đơ ra trong chốc lát, đột nhiên bật thốt ra một câu: "Diệp Quân Trì nói đúng."

Hệ thống thầm nghĩ ngươi đúng là bị hắn lây nhiễm biến thành quỷ hút máu rồi.

Kỷ Viên buồn rười rượi: "Ta nên ở lại trong Ma cung thì tốt hơn, an toàn hơn nhiều."

"… Ngoan, đây là may mắn của ngươi, nhìn tình hình này, Diệp Quân Trì vẫn chưa tìm được dược áp chế máu của ngươi, chỉ có thể thỉnh thoảng uống chút máu của ngươi để khống chế nó, thế nên tạm thời ngươi sẽ không bị hắn bóp chết đâu."

Kỷ Viên thấy chẳng có gì là may mắn cả, nửa chết nửa sống nằm úp sấp.

Màn đêm trôi qua, sáng sớm hôm sau, đoàn xe Kỷ gia lại xuất phát. Chờ tới buổi trưa mọi người tìm một nơi nghỉ ngơi, Kỷ Viên đã đói tới mức da ngực dán vào da lưng, chóng mặt hoa mắt, dứt khoát lấy hai quả đào trước ngực ra gặm.

Hắn vừa mới gặm xong, thì tấm mành da trâu bị vạch ra, Kỷ Viên dựa bên song sắt, chột dạ ném hạt đào ra sau lưng.

Sắc mặt Kỷ Sơn vẫn âm u như trước: "Muốn ăn gì?"

Anh giai vẫn còn nhớ tới sự sống chết của tui sao!

Kỷ Viên ngao ngao kêu trong lòng ăn thịt, lại nghĩ tới tính tình của nguyên chủ, quét mắt tới thuộc tính của nguyên chủ, tuyệt vọng phát hiện nguyên chủ là người theo chủ nghĩa ăn chay.

Kỷ Sơn cười lạnh một tiếng: "Từ nhỏ đến lớn vẫn luôn như vậy, ngươi chỉ đồng ý nói chuyện với con ma ốm Kỷ Sâm kia, chưa từng liếc mắt nhìn ta lấy một lần, đến tận bây giờ vẫn như vậy…" Xung quanh không có ai, gã lại gần buồng giam tù nhân, ánh mắt càng âm trầm hơn, "A Viên, ngươi có từng nghĩ tới chưa, ngay cả ngươi có trong sạch, Triệu gia có thể nghe lời giải thích của ngươi sao? Đến Nam Trì, chắc chắn ngươi sẽ phải chết, cha ngươi cũng sẽ bị ngươi liên lụy, ngươi không nghĩ tới chuyện cứu cha ngươi ra sao?"

Kỷ Viên ngẩng đầu nhìn Kỷ Sơn một cái, tựa như đã bị gã thuyết phục.

"Ngươi có thể cầu xin ta mang ngươi trốn thoát."

Kỷ Viên chần chờ, trong ánh mắt nóng bỏng sáng rực của Kỷ Sơn, bình thản nói: "… Vậy làm phiền đường huynh hái vài quả dại cho ta."

Thật muốn ăn thịt, tiếc là bây giờ ngực xẹp lép rồi, không thể không nhét thứ gì vào đó được.

Sắc mặt Kỷ Sơn trầm xuống.

Kỷ Viên cho rằng tên biến thái này sẽ tức giận, không ngờ gã chỉ sầm mặt, trừng mắt nhìn hắn một lúc, thả tấm mành da trâu xuống xoay người rời đi.

Kỷ Viên buồn bã nói: "Còn nói là yêu ta tới chết đi sống lại, ngay cả một quả đào cũng không cho ta được."

"Ngươi cần hai quả." Hệ thống vẫn lãnh tĩnh chỉ ra lỗi sai.

"À, hai quả."

Kỷ Viên chán nản ngồi một lúc, mành da trâu lại bị vén lên, Kỷ Sơn mở cửa buồng giam tù nhân, ném một cái bao bố vào, khóa cửa lại rồi xoay người bước đi.

Kỷ Viên ngạc nhiên mở túi ra, Kỷ Sơn còn thật sự hái đôi quả dại cho hắn, còn cẩn thận rửa sạch rồi.

Hệ thống thở dài: "Kết quả thí nghiệm của Đức…"

"Câm miệng." Kỷ Viên lạnh giọng cắt đứt lời, nhét quả dại vào trong ngực, coi như là lương thực dự trữ.

Ở suốt trong buồng giam tù nhân tối om có chút khó phân biệt ngày đêm, Kỷ Viên ngồi một lát, lại cảm thấy hơi mệt, mơ màng thiếp đi, không biết ngủ được bao lâu, đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Bên tai lại vang lên giọng nói mang theo ý cười quen thuộc: "Dậy rồi?"

Kỷ Viên: "…" Ta có một câu hỏi con mẹ nó không biết có nên hỏi ra không, tại sao ngươi lại đến nữa vậy.

8. Chương 8: Nhập Cục 8

Diệp Quân Trì đè Kỷ Viên lại, tìm tới miệng vết thương đêm qua đã cắn, há miệng lại cắn tiếp.

Chờ tới khi hắn đi, Kỷ Viên đã sắp trở thành một Kỷ Viên bị phế thực sự.

Hệ thống nhìn bộ dáng nửa sống nửa chết của hắn, có hơi lo: "Sao rồi?"

Kỷ Viên an tĩnh nằm như gà chết một lúc, chậm rãi khoanh chân ngồi dậy: "Cảm giác cơ thể bị hút cạn tới trống rỗng. Hệ thống, bây giờ ta thực hoài nghi rằng ngươi đã lừa ta, thực ra ngươi biết hết tất cả mọi chuyện phải không?"

Hệ thống: "A haha, sao có thể chứ, ta chỉ là một hệ thống bình thường thôi."

Kỷ Viên: "Ngươi đang chột dạ."

Hệ thống trầm mặc một chút: "Có một số chuyện chưa thể nói cho ngươi biết ngay được… Tóm lại ta sẽ không gây bất lợi cho ngươi, chẳng qua có thể tiết lộ cho ngươi biết trước một chút, thể chất của nguyên chủ cực kỳ đặc biệt, không thể tự mình tu luyện được, có điều có cách để tu luyện, ngươi chịu đựng một chút, sau này sẽ mạnh lên."

Hệ thống có thể nói nhiều như vậy đã là không tồi, Kỷ Viên cân nhắc một chút, cũng không đến nỗi không biết điều mà tiếp tục truy vấn, xoay người lại: "Còn bao nhiêu ngày nữa sẽ tới Nam Trì?"

"Ba ngày."

Kỷ Viên u buồn thở dài.

Thái độ này của Diệp Quân Trì hắn không hiểu nổi, không biết là Diệp Quân Trì có thể giúp đỡ hay không, cho dù có động thủ, nói không chừng thoát ra khỏi đây rồi cũng sẽ bị nhốt lại trong Ma cung, ngày ngày hiến máu, vậy mới thực sự gọi là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Cầu xin Kỷ Sơn… Thôi, cho dù hệ thống không phán OOC, thì nhìn thấy ánh mắt si mê cuồng nhiệt này của Kỷ Sơn cũng đã thấy phát sợ cả lên rồi.

Rất nhanh sau đó, Kỷ Viên cũng không cần u buồn nữa.

Lúc chạng vạng, đoàn xe Kỷ gia tìm một nơi đất bằng nghỉ lại, Kỷ Viên cô độc đang chuẩn bị gặm quả dại, không biết Kỷ Sơn nghĩ thế nào, lại đột nhiên mở cửa buồng giam tù nhân ra, cho Kỷ Viên xuống dưới ngồi cùng một chỗ với gã.

Xung quanh là rừng rậm âm u, một vòng người ngồi quanh đống lửa, nhìn thấy Kỷ Viên, ánh mắt đều thật phức tạp, có chán ghét, lại có cả tiếc nuối.

Kỷ Viên bị nhìn tới dựng cả tóc gáy, cứng người ngồi xuống, trưng ra một khuôn mặt than trầm mặc không nói gì.

Kỷ Sơn mở miệng nói: “Còn ba ngày nữa là tới Nam Trì, kiên trì thêm một chút.”

Một tiếng hô “Vâng” đồng thanh vang lên quanh đống lửa, nhưng Kỷ Viên lại cảm thấy không đúng lắm, bất động thanh sắc đưa mắt nhìn về bên trái, cơ thể đột nhiên cứng đờ lại, lưng toát mồ hôi lạnh, trộm đếm số người.

Nhiều thêm một người.

Một vòng tròn người này cộng thêm cả hắn nữa, vốn có mười bảy người, người nhiều thêm này chính là người ngồi bên trái hắn.

Giống như một trò chơi chơi hồi trung học vậy, một nhóm người ngồi cùng một chỗ, kể chuyện kinh dị cho nhau nghe, bất tri bất giác lại nhiều thêm một người, vấn đề là không có ai để ý tới cả.

Người bên cạnh chậm rì rì đáp “Vâng” xong còn nhẹ nhàng cười một tiếng “Ai da, thật thú vị.”

… Ma quân đại nhân, ngươi lại bày trò gì vậy!

Chắc chắn rằng chỉ có bản thân nghe thấy giọng nói này, Kỷ Viên ngơ ngác quay đầu nhìn, liền nhìn thấy Diệp Quân Trì đang ngồi yên lặng bên cạnh mình, chợt cảm thấy tâm tình cũng không tệ lắm. Những người Kỷ gia này đều trộm liếc mắt ngắm Kỷ Viên, thấy hắn đột nhiên quay đầu qua nhìn, cũng nhìn theo, lúc này mới phát giác không biết từ khi nào, ngồi quanh đống lửa đã nhiều thêm một người.

Không khí vốn coi như là thoải mái bỗng chợt trở nên căng thẳng.

Sắc mặt Kỷ Sơn đại biến, giơ tay ra muốn kéo Kỷ Viên ra sau, Diệp Quân Trì lại nhanh hơn gã một bước, dễ dàng kéo người vào trong lòng, cười bình thản: "Ngại quá, hôm đó nhìn không rõ, đây chính là người của ta, ta tới đưa người về."

Kỷ Viên bị hắn ôm chặt, bất đắc dĩ: "Hệ thống, ngươi có thể cho ta biết chắc chắn rằng khi nào ta mới có thể trở mình được không?"

Một người bình thường không hề có linh lực ở thế giới tu chân này, thật sự là không tốt tí nào, lúc nào cũng có thể bị một kẻ nào đó nghiền nát như giết chết một con kiến.

Hệ thống cũng thật bất đắc dĩ: "Làm sao mà ta biết được."

Kỷ Viên thì coi như là thoải mái rồi nhưng người Kỷ gia thì không. Nhìn thấy Diệp Quân Trì trong nháy mắt, mấy kẻ này kinh hoảng nhảy dựng lên rút bội kiếm ra, đợi thấy rõ khuôn mặt với ý cười ôn nhu khi có khi không, ánh mắt lại lạnh như băng tuyết, đều đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Sắc mặt Kỷ Sơn thật khó coi: "Ma đầu!"

Từ mười mấy năm trước Ma giới rung chuyển mạnh, sau khi Ma tôn bỏ mình, Ma giới liền xuất hiện ba vị Ma quân, mỗi người đứng đầu một phương, làm những điều mà mình cho là đúng, không hề quấy rầy lẫn nhau. Hai vị kia không quá nổi tiếng, rất ít khi ra mặt, mà người trước mặt này lại tựa như một nhân vật bước ra từ trong truyền thuyết.

Ba năm trước Diệp Quân Trì tạo ra một trận gió tanh mưa máu ở Nhân giới cách Dương Ninh không xa, lúc Kỷ gia tới Diệp Quân Trì đã mang theo các ma tướng ma binh rút đi, chỉ để lại tàn cục. Kỷ Sơn đúng lúc nhìn thấy khung cảnh bị tàn phá khủng bố như luyện ngục nhân gian kia, thiếu chút nữa đã nôn ra cả mật.

Diệp Quân Trì vẫn thật bình tĩnh, không nhìn ra có chỗ nào giống với lời đồn Ma đầu mất thần trí giết người như ngóe: "Hửm? Ngươi là đường huynh của A Viên phải không, sao nào, Hồi Trì dùng đã quen tay chưa?"

Hồi Trì trong tay biến thành một quái vật khủng bố, tay Kỷ Sơn run lên, thiếu chút nữa đã ném văng Hồi Trì.

Gã cũng đã nhớ ra, nam tử ngày hôm đó đột nhiên bước ra từ trong rừng, nhìn không rõ mặt, hẳn chính là Diệp Quân Trì.

Sự chán ghét với ma đầu trước mặt này còn vượt qua cả sự sợ hãi, sắc mặt Kỷ Sơn tăm tối, lạnh lùng liếc mắt nhìn Kỷ Viên: "Ngươi quả thực cấu kết với hắn làm việc xấu!"

Kỷ Viên từ đầu tới cuối bị Diệp Quân Trì nhét trong ngực không thể động đậy, chỉ có thể an tĩnh nằm không mà ăn đạn.

Hồi Trì đột nhiên rung mạnh lên, Kỷ Sơn chỉ cảm thấy trường kiếm vốn lạnh lẽo trong tay lại nháy mắt nóng lên tới bỏng cả người, vội vàng buông lỏng tay, trường kiếm vút một tiếng, bay về bên chủ nhân, xoay quanh người hắn không ngừng, giống như một đứa nhỏ nhìn thấy người thân.

Diệp Quân Trì rõ ràng là đang ngồi nguyên đó với vẻ mặt hiền hòa, lại tạo ra một cỗ uy áp vô cùng khủng bố tràn ngập trong không khí không một tiếng động, so với uy áp của những người tu chân cường đại ở Nhân giới, còn nhiều thêm vài phần khí tức nguy hiểm.

Bọn hộ vệ Kỷ gia xung quanh vốn đã sợ hãi run rẩy không ngừng, dưới áp chế của uy áp, ngoại trừ co rúm lại không thể động đậy thì một đám cũng chỉ có thể lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Kỷ Sơn nhìn chằm chằm vào Kỷ Viên, cắn chặt răng không để cho bản thân lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Không khí như đông cứng lại, ngay cả tiếng củi đốt tí tách lúc trước cũng không còn phát ra âm thanh gì nữa. Trong không khí tĩnh mịch này, Diệp Quân Trì bỗng cười một tiếng, cúi đầu nhìn người bị mình ôm chặt, giọng nói không lớn không nhỏ: "A Viên, tới lúc ngươi quyết định rồi, ta nên giữ lại mạng của những binh lính tôm tép kia, hay là nên giữ lại mạng cho đường huynh của ngươi đây?"

Kỷ Viên sửng sốt, theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn người Kỷ gia. Mười mấy người này nghe thấy lời nói của Diệp Quân Trì, thần sắc chấn động, ánh mắt đầy chờ mong nhìn hắn, Kỷ Sơn cũng là ánh mắt phức tạp dõi theo hắn, giật giật môi nhưng lại chưa hề nói gì.

Kỷ Viên: "… Phải làm thế nào đây hệ thống, ta là một lương dân mà."

Chết một người hay chết cả đống, cũng vẫn là một vấn đề khó cả đôi đường. Nói thật ra, mấy người này ngoại trừ đã nhiều ngày không cho hắn ăn gì, thì cũng chẳng làm việc gì quá phận sự, Kỷ Sơn hơi biến thái một chút cũng chưa tới mức phải chết.

Hệ thống hừ lạnh: "Một lương dân thích đánh nhau ẩu đả?"

"Đã là chuyện từ đời nào rồi, ta cũng chưa từng lấy mạng người, đánh đều là những kẻ lưu manh ức hiếp phụ nữ, đương nhiên là lương dân."

Hệ thống: "Vậy ngươi quả là đáng khen, thử xin Diệp Quân Trì tha thứ xem."

… Ý kiến này có thể thử không đây?

Kỷ Viên thật cẩn thận nhìn sắc mặt của Diệp Quân Trì, lại nhìn những người bên cạnh, trầm mặc một

chút rồi nói: “Đều thả hết đi.”

Diệp Quân Trì híp mắt, bộ dáng có phần thật giống với lúc trước khi Kỷ Viên cầm chủy thủ kề lên cổ mình uy hiếp hắn rời đi.

Kỷ Viên hơi run run: “Hệ thống, ta thế nào cũng sẽ bị bóp chết mất.”

Hệ thống an ủi: “Đừng sợ, tạm thời chưa chết đâu.”

Hai chữ ‘tạm thời’ này nghe thật không an toàn…

Kỷ Viên nghĩ loạn trong đầu, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, môi bị một đôi môi mềm mại khác áp lên. Diệp Quân Trì không nhanh không chậm lè lưỡi ra, liếm theo đường nét môi Kỷ Viên, ánh mắt vẫn không gợn sóng như trước, người ngoài nhìn vào, chính là cảnh tượng hai người đang ôm nhau hôn kịch liệt.

Hai mắt Kỷ Sơn đỏ rực.

Kỷ Viên nói: “Thứ cho ta nói thẳng, Diệp Quân Trì muốn làm cho Kỷ Sơn tức chết phải không?”

Hôn xong, Diệp Quân Trì cười tới đào hoa xán lạn, giọng nói ôn nhu: “Ừ, đều nghe lời A Viên.”

Lập tức bế Kỷ Viên lên tại chỗ, xoay người bước đi.

Tới kiêu ngạo, đi lại càng kiêu ngạo. Hắn vừa đi, uy áp nặng trịch đặt trên tim của mấy người rút đi nhanh như thủy triều, tất cả đều như vừa được cứu thoát khỏi chết đuối, thở dốc từng hơi, toàn thân bị mồ hôi vã ra mà ướt như chuột lột, một đám người sống sót qua tai nạn lập tức quỳ rạp xuống đất, cứng đờ người nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, không nói một lời.

Sắc mặt khó coi nhất chính là Kỷ Sơn.

Gã luôn có tâm tư với Kỷ Viên, tâm tư này từ nhỏ đã có, thời gian trôi qua, tựa như một hạt mầm, bén rễ, nảy mầm trong góc phòng tối âm u, lớn lên vừa dị dạng lại ngoan cố. Nếu không phải Diệp Quân Trì đột nhiên xuất hiện, gã đã định ngày mai sẽ mang theo Kỷ Viên trộm trốn đi.

Hồi lâu sau, đám người kia mới dần dám lên tiếng, giọng nói cũng là khàn khàn:

“Mau… công tử, chúng ta mau trở về bẩm báo cho gia chủ!”

“Diệp Quân Trì thật sự xuất hiện rồi! Đại tiểu thư không ngờ lại thật sự tằng tịu với ma đầu kia!”

“Triệu gia sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu…”

“Kỷ Viên quả là muốn hại chết cả gia tộc…”

Ầm ầm ĩ ĩ, tiếng nói lớn dần, Kỷ Sơn nghe tới phiền cả lòng, lạnh lùng quát câm mồm, quay đầu nhìn về hướng Diệp Quân Trì bế Kỷ Viên đi, sắc mặt âm trầm tới đáng sợ: “Quay về đường cũ!”

※※※

“Ngươi thấy không, chúng đều đang trách ngươi.”

Thấy người Kỷ gia đã chậm rãi đi mất, Diệp Quân Trì cười cười, tựa như còn mang theo một chút trào phúng: “Con người chính là như vậy.”

Kỷ Viên nhìn hắn một cái, mặt vẫn không đổi sắc: “Ngươi nói nhiều quá.”

Diệp Quân Trì nhướng mày không đáp, nắm tay Kỷ Viên cùng cưỡi kiếm, tựa như cũng không định truy cứu việc Kỷ Viên hạ độc mình rồi trộm mất kiếm trốn đi.

Hai người trầm mặc một lúc, Kỷ Viên thản nhiên hỏi: “Triệu Dương là do ngươi giết chết?”

“Triệu Dương là ai?” Diệp Quân Trì kinh ngạc hỏi.

“…” Trong lòng Kỷ Viên cuộn sóng, quay đầu lại nhìn sắc mặt có phần mờ mịt của Diệp Quân Trì, chắc chắn là hắn thật sự không biết, đành phải giúp hắn nhớ lại, “Chính là kẻ bức hôn Kỷ gia, nhét ta vào hôn kiệu kia, ngươi còn đạp cho gã một cước.”

Diệp Quân Trì à một tiếng, nắm lấy quả đào trước ngực Kỷ Viên, bâng quơ nói: “Không nhớ rõ, lâu rồi ta không tới Nhân giới, gần đây chợt nghe thấy lời đồn ta giết người – quả là không tìm thấy thi thể của hung thủ thì đều là do ta làm.”

Kỷ Viên nói: “Họ nghĩ rằng ta sai ngươi giết người.” Câu này quả thực là cười lạnh mà nói, thiên hạ ai có thể sai khiến Ma quân Diệp Quân Trì được đây?

Không ngờ Diệp Quân Trì nghe xong, bỗng chôn đầu nơi hõm cổ Kỷ Viên, cười rộ lên: “Ta biết rồi, có muốn ta giúp ngươi tới Nam Trì cứu cha ngươi ra không?”

Kỷ Viên sáng ngời cả hai mắt, kiềm chế tâm tình kích động, chậm rãi thở ra: “Ngươi nói thật?”

Diệp Quân Trì gật đầu.

Kỷ Viên vui sướng ngây ngất, đang muốn mở miệng cầu xin, hai thông báo bỗng ập tới.

Thông báo một là do hệ thống lạnh như băng nhắc nhở: "Khuynh hướng OOC, xin hãy chú ý."

Thông báo thứ hai là một nhiệm vụ: Cùng Diệp Quân Trì tra ra hung thủ sát hại Triệu Dương (0/1).

Kỷ Viên: "…" Thật may mà tức quá cười không nổi nữa rồi.

9. Chương 9: Nhập Cục 9

Chú ý tới việc đột nhiên Kỷ Viên lại trở nên trầm mặc đi, Diệp Quân Trì nhướng mày: "Ta cũng không nói điều gì buồn cười, sao vậy, sợ ta ra tay rồi sẽ làm liên lụy tới Kỷ gia?"

Thực ra tình cảm của nguyên chủ với gia tộc cũng chẳng hề sâu đậm.

Có điều bây giờ không phải là lúc suy xét tới vấn đề này…

Kỷ Viên đen mặt chọt hệ thống: "Độ khó khăn khi hợp tác với Diệp Quân Trì khi làm nhiệm vụ này quá lớn, lấy tính cách của nguyên chủ tuyệt đối sẽ cự tuyệt Diệp Quân Trì, chết cũng không muốn dây dưa thêm, nữa là còn cùng hắn tra ra hung thủ. Không được rồi, hệ thống, đây chính là một nhiệm vụ OOC, ta muốn đổi nhiệm vụ, hoặc là cho ta OOC ít thôi."

Hệ thống đáp: "Ngươi còn cò kè mặc cả?"

"Ta không cần biết! Cùng lắm là nhiệm vụ này ta không thèm làm!"

Hệ thống suy nghĩ một chút, nhiệm vụ kia quả thực là có phần gây khó dễ cho người ta, đành chấp nhận: "Được rồi, nhưng nếu OOC nghiêm trọng, ngươi vẫn phải chịu phạt như trước."

Còn không phải chỉ là phụ thuộc vào diễn xuất thôi hay sao.

Kỷ Viên âm thầm nhẹ nhàng thở ra một hơi, nghĩ đi nghĩ lại, khống chế lại biểu cảm trên mặt, đạm giọng đáp: "Trị ngọn không trị được gốc mà thôi. Ngươi nếu thực sự muốn giúp ta, không bằng cùng tìm ra hung thủ, trả lại sự trong sạch cho chính ngươi."

“Trong sạch quan trọng lắm sao?” Diệp Quân Trì nhíu hàng lông mày dài, tựa như có vẻ không để ý chút nào: “Có điều nếu ngươi đã nói ra, thì để ta giúp ngươi vậy.”

???

Kỷ Viên kinh hoảng: “Ngọa tào, đầu hắn có vấn đề à, sao lại dễ nói chuyện thế nhỉ!”

Hệ thống trầm mặc: “Ngươi không cảm thấy vui mừng sao?”

Kỷ Viên đáp: “Ta cảm thấy sợ thì đúng hơn! Không phải là hắn thèm khát ta đấy chứ?”

Hệ thống lạnh lùng nói: “Vẻ ngoài của ngươi hợp gu của hắn chắc? Người ta cùng lắm là muốn uống máu của ngươi thôi.”

“…” Kỷ Viên không muốn nói chuyện với hệ thống nữa.

Tốc độ của Hồi Trì không nhanh không chậm, chỉ là phải đón cơn gió đêm lạnh buốt tới tận xương, bay giữa không trung, cảm giác thật kì diệu, trên đầu là những chấm sao nhỏ thưa thớt, ánh trăng treo trên bầu trời cao mênh mông, dưới chân là những mảnh đất liên miên bất tận lại thật xa xôi.

Kỷ Viên cảm nhận được gió đêm đập thẳng vào mặt, lạnh tới thấu xương, lần thứ hai hoài nghi Diệp Quân Trì cho hắn đứng trước là để chắn gió.

“Có điều này.” An tĩnh một chút, Diệp Quân Trì chậm rì rì cất lời, “Ngươi tạo ra một phiền toái lớn cho ta rồi, vật nhỏ.”

Kỷ Viên mê mang lại vô tội: “Phiền toái gì?”

Chưa cần Diệp Quân Trì đáp lời, Kỷ Viên đã lập tức hiểu ra là có phiền toái gì.

Hồi Trì đột nhiên rung lên từng đợt, tựa như bị mất khống chế linh lực, vụt một cái rơi xuống.

Kỷ Viên vẫn không đổi sắc mặt: “…” A a a a a a a a a a a a a a tôi chết mất!

Trong nháy mắt khi hai người sắp rơi xuống đất, Diệp Quân Trì vốn luôn giữ thái độ bình tĩnh bỗng nắm lấy eo Kỷ Viên, linh hoạt giẫm lên một cành cây bên cạnh, nhẹ nhàng nhảy lên trên.

Kỷ Viên sợ tới mức linh hồn nhỏ bé thiếu chút nữa đã bay mất, tựa vào ngực Diệp Quân Trì, tay và chân vẫn còn nhũn ra, hơi run run ôm lấy lưng Diệp Quân Trì, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, một lúc lâu sau mới

lấy lại tinh thần, cứng đờ người hơi chớp chớp mắt.

Hồi Trì thì tựa như một thanh kiếm bình thường, an tĩnh nằm trên mặt đất, thật ủy khuất.

Trong lòng Kỷ Viên hãy còn sợ hãi: "Hệ thống, thiếu chút nữa ta đã nghĩ rằng mình sẽ chết."

"Không phải là vẫn còn Diệp Quân Trì sao."

"Chính là bởi có hắn nên mới đáng sợ! Nhỡ đâu hắn dùng ta làm đệm lót lưng thì sao!"

Hệ thống: "… Ngươi nên có lòng tin vào hắn."

Kỷ Viên mặt không đổi sắc cự tuyệt việc tín nhiệm Diệp Quân Trì, muốn buông Diệp Quân Trì ra, lại sợ vừa buông ra sẽ lập tức quỳ rạp dưới chân người ta, đành phải trơ mặt cầu xin hệ thống không phán OOC, tiếp tục bám lấy Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì cũng không để ý: "Ngươi thay đổi thật nhiều."

Hệ thống nói: "Ngươi xem, ta còn chưa phán ngươi OOC mà người ta đã phán rồi đấy."

Kỷ Viên: "Câm miệng."

"Ta thật nghi hoặc không biết máu của ngươi rốt cục là vật lạ gì, không ngờ lại có thể khắc chế ma công của ta, hay nên nói là hấp thu linh lực của ta thì đúng hơn, chỉ khi uống máu của ngươi xong mới có thể trở nên xao động."

Giọng nói của Diệp Quân Trì không nhanh không chậm, chỉ nói nhẹ nhàng bâng quơ, Kỷ Viên lại nhìn thấy vệt lạnh băng lướt qua trong ánh mắt hắn trong nháy mắt, nhất thời dựng đứng cả lông tóc, âm thầm run rẩy cả người, chọt hệ thống: "Phiên dịch cho dễ hiểu hộ ta với?"

Hệ thống đáp: "Ý là không uống máu của ngươi, hắn chỉ là một Ma quân phế vật."

"…"

Kỷ Viên không hiểu hết được ý tứ trong mắt hắn, nhưng nhờ vào lời giải thích của hệ thống, liền hiểu rõ vì sao vừa rồi lại nhìn thấy sát ý lạnh như băng trong mắt Diệp Quân Trì. Nhất định là trong lòng Ma quân cực kì ủy khuất, muốn băm vằm hắn ra nhưng lại sợ băm rồi sẽ bị phế hoàn toàn.

Kỷ Viên cũng hơi chột dạ: "… Ta cũng không biết là có chuyện gì xảy ra."

Diệp Quân Trì không nói gì, bình tĩnh nhìn Kỷ Viên một lúc lâu, vươn ngón tay thon dài ra, nhẹ nhàng phất một cái làm rơi cái lá dính trên mái tóc của Kỷ Viên, híp mắt nhìn dấu răng và miệng vết thương trên cái cổ trắng nõn thon dài của Kỷ Viên, áp hắn lên thân cây, im hơi lặng tiếng cúi đầu, cắn lên.

Đôi môi mềm mại ấm áp dán lên cổ trong chớp mắt, rất có xúc cảm kiều diễm ái muội rồi lại lập tức không còn kiều diễm một chút nào nữa.

Kỷ Viên cảm giác cứ làm tổn thương nhau như vậy, không phải là hắn bị phế trước thì chính là Diệp Quân Trì bị phế trước.

Vết thương cũ bị phá rách ra lần thứ hai, Kỷ Viên chỉ có thể hai mắt đẫm lệ nói lời vô nghĩa với hệ thống để dời sự chú ý. Cũng không phải là yếu ớt tới nỗi chỉ mới vết thương nho nhỏ như vậy đã muốn khóc, mà là do cơ thể này rất sợ đau, chỉ đau chút xíu đã bắt đầu chảy nước mắt.

Cẩn thận nghĩ lại… người nên khóc đáng lẽ ra phải là Diệp Quân Trì mới đúng, biết rõ uống máu của hắn xong chỉ có thể áp chế một thời gian, sau đó sẽ còn phát tác lợi hại hơn, nhưng lại không thể không uống.

Chẳng qua cảm giác máu mình bị người khác hút đi không tuyệt tí nào, thậm chí còn có phần khủng bố, chỉ cần cổ mình ở ngay bên cạnh hắn, lúc nào hắn muốn, miệng vết thương ngay cạnh động mạch cũng sẽ bị cắn ra.

Thể chất thần kỳ này của nguyên chủ đúng là nghiệp chướng…

Khi Diệp Quân Trì dừng lại, Kỷ Viên đã suýt ngất, không phải là do mất máu nhiều quá mà là do bổ não quá nhiều bị dọa.

Đôi môi nam tử vốn màu hồng nhạt sau khi dính máu lại càng thêm diễm lệ tới kinh người, quầng sáng quanh vầng trăng rắc từng đốm sáng bạc của nó lên màn trời mênh mang, làm cho quang cảnh nơi này có phần trống trải, ánh trăng thanh lãnh dừng lại bên nửa mặt của hắn, nửa được chiếu sáng, nửa lại âm u, khi áp sát lại gần, lại sinh ra sự mỹ lệ tới kinh tâm động phách.

Diệp Quân Trì miễn cưỡng lè lưỡi ra liếm vết máu dính trên môi, lưỡi và môi lây dính màu sắc diễm lệ, nhìn có phần gợi cảm muốn đòi mạng.

Kỷ Viên nhìn chăm chú trong chốc lát, vội vã dời ánh mắt đi, run rẩy: “Hệ thống đại sự không ổn rồi!”

“Sao vậy bảo bối?”

“Phong cách của Diệp Quân Trì thay đổi rồi! Biến thành hình mẫu mà ta thích!”

“… Cố gắng nắm chặt, tận lực bẻ cong hắn, cố lên, ngươi giỏi nhất.”

Kỷ Viên giỏi nhất bị Diệp Quân Trì ức chế xao động xách lên bằng một tay, mang về Ma giới.

So sánh với Nhân giới, Ma giới lại có phần lạc hậu, trên không trung luôn là một quang cảnh mờ mịt, ngay cả không khí cũng như có phần bất ổn, tràn ngập một bầu không khí xao động, bất an lại hoang vu.

Thiên phú tu luyện của Ma tộc mạnh hơn Nhân loại nhiều, sinh sản cũng là một vấn đề lớn, Ma giới thì rộng mà người lại ít, thế nên… làm Ma quân, diện tích của Ma cung phải nói là khá lãng phí và xa xỉ.

Trước đây Kỷ Viên không quá chú ý tới chuyện này, nay được dẫn về, tận mắt nhìn thấy một mảnh cung điện liên miên nối tiếp nhau xong, liền thở dài nói: "… Đây mới là chủ nghĩa tư bản tà ác, ta quả nhiên là con trai của Đảng và nhân dân."

"Đảng và nhân dân không có loại con trai như ngươi." Hệ thống lật xem tư liệu của Kỷ Viên một chút, sau khi nhìn thấy hơn mười căn nhà cùng với hơn mười công ty đã niêm yết trên danh nghĩa của người nào đó xong, không nhịn được mà hung hăng phỉ nhổ hắn một phen.

Diệp Quân Trì không định về Ma cung, mà gọi mấy tên tay sai tới giao nhiệm vụ, rồi xách theo Kỷ Viên bay vào trong sâu Ma giới.

Kỷ Viên không nhịn được mà hỏi: "… Bây giờ ngươi định làm gì?" Không phải là nên đi tra ra hung thủ hay sao?

Diệp Quân Trì cao hơn Kỷ Viên khoảng một cái đầu, vừa lúc có thể nhìn xuống hắn từ trên cao, sắc mặt bình thản: "Trước khi tới Nhân giới, rõ ràng ta đã nghe đồn, những đạo sĩ kia một mực cho rằng ta là kẻ giết người, có vẻ là do trên thi thể có kiếm thương và linh lực giống như do Hồi Trì gây ra."

Kỷ Viên cũng không ngốc, lập tức hiểu ra.

Có người bắt chước thủ đoạn của Diệp Quân Trì giết Triệu Dương, chính là bởi muốn vu oan hãm hại Diệp Quân Trì, Kỷ Viên có lẽ là do vận khí không tốt nên mới rước họa vào thân.

Mục tiêu của những người đó chính là Diệp Quân Trì.

Về phần vì sao lại giết Triệu Dương để hãm hại Diệp Quân Trì, Kỷ Viên không nghĩ ra, hệ thống cũng không nghĩ ra. Chẳng lẽ thanh danh của Diệp Quân Trì còn chưa đủ nát? Có nhuộm thêm một tầng máu nữa thì cũng vẫn như vậy mà thôi.

Nhân sĩ duy nhất hiểu rõ chuyện lại không định mở miệng giải thích, Kỷ Viên chỉ có thể im lặng chắn gió cho nhân sĩ này.

"Đối phương đã chuẩn bị rồi mới tới, muốn truy ra hung phạm có thể sẽ hơi phiền phức." Diệp Quân Trì

liếc mắt nhìn Kỷ Viên, ngữ khí thanh lãnh, "Nhờ phúc của ngươi, tình trạng bây giờ của ta rất bất ổn, nếu không giải quyết chuyện này trước, tới Nhân giới chẳng khác nào chịu chết."

Tu sĩ trông chờ hắn chết có cả một đống lớn, mười hòn đá rơi xuống từ trên trời thì đã có chín hòn là muốn đập chết hắn, có người vì muốn nổi danh, có người vì thù hận, muốn lí do gì cũng có, chuyện lần này, người nhằm tới hắn lại càng nhiều thêm. Nhỡ đâu đúng lúc đối đầu với kẻ địch mà máu trong cơ thể hắn lại không an phận, linh lực toàn thân mất hết, tới lúc đó sẽ cực kỳ phấn khích.

Làm đầu sỏ gây chuyện, Kỷ Viên xấu hổ ngậm miệng lại.

Diệp Quân Trì cũng không định giải thích với Kỷ Viên sẽ đi đâu, đi một đêm, cuối cùng cũng tới một ngọn núi vào lúc tờ mờ sáng, hơi dừng lại một chút, liền mang theo Kỷ Viên hạ xuống núi.

Vừa rồi nhìn xuống từ trên không trung, trên núi chỉ là một màu xanh của cây cỏ rậm rạp, giờ hạ xuống rồi, Kỷ Viên mới phát hiện trên núi còn có đình viện, tựa như có người đang ẩn cư ở đây, khói bếp lượn lờ, thậm chí còn có tiếng chó sủa chim hót.

Ma tộc nào lại có nhã hứng thế nhỉ?

Diệp Quân Trì liếc mắt nhìn Kỷ Viên: "Theo sát ta."

Lập tức đẩy cửa viện ra bước vào, vừa vặn đụng phải nam tử trẻ tuổi vừa bước ra khỏi bếp.

Nam tử vừa ngẩng đầu nhìn Diệp Quân Trì và Kỷ Viên, cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí còn cười tủm tỉm hỏi: "Sao lại rảnh rỗi tới nơi nhỏ bé này của ta vậy? Gặp phải phiền toái gì hả?"

Diệp Quân Trì không trả lời mà nghiêng đầu nói với Kỷ Viên: "Đây là Lạc Tu Ý."

Kỷ Viên: "?" Hình như từng nghe qua cái tên này ở đâu đấy rồi.

Hệ thống thở dài: "Một trong ba Ma quân của ma giới, nghe đồn thiện bói toán, hiểu dược lý, có nửa huyết mạch nhân loại, nửa huyết mạch Ma tộc. Đồ ngốc, ngươi đi học lại thường thức cơ bản của thế giới này một lần đi, sau đó ta sẽ kiểm tra cho ngươi."

Kỷ Viên lập tức cảnh giác, cự tuyệt: "Xin đừng thực thi phương pháp giáo dục siêu tàn ác nhồi kiến thức như nhồi vịt ở thế giới tu chân này, cảm ơn."

Trong lúc hắn đang tán nhảm với hệ thống, Diệp Quân Trì đã kể qua loa tình huống chuyện. Lời vừa nói ra, hai mắt Lạc Tu Ý sáng rực, "Ồ" một tiếng, thò tay ra nắm chặt lấy tay Kỷ Viên, hô hấp dần trở nên gấp gáp, tựa như muốn ôm ấp hôn hít Kỷ Viên để phát tiết tâm tình kích động một chút.

Kỷ Viên: "…" Mẹ nó lại thêm một tên biến thái nữa rồi.

10. Chương 10: Nhập Cục 10

Thấy Lạc Tu Ý không biết điều chút nào, hưng phấn tới gần như không nói nên lời, Kỷ Viên trầm mặc một chút, dùng ánh mắt cảnh cáo: đại huynh đệ, đủ chưa, buông tay ra được không?

Hệ thống cũng trầm mặc một chút: "Xin đừng ăn nói lung tung."

Diệp Quân Trì cũng đứng cạnh khoanh tay xem cuộc vui, nhìn một lát, cảm thấy khát nước, rất tự nhiên thò tay móc quả dại trước ngực Kỷ Viên, tùy ý lau lau vào tay áo, chậm rãi gặm gặm.

Kỷ Viên: "…" Con mẹ nó tay ngươi sờ đi đâu vậy.

Lạc Tu Ý: "…"

Lạc Tu Ý sửng sốt một chút, nhìn tiểu mỹ nhân mặt mày tinh xảo xinh đẹp trước mặt này, quay đầu nói: "Lại nói, ta tính số cho huynh, hồng loan tinh động, điềm xấu xuất hiện, hồng loan thiên hỉ cùng một hướng, chính là vị tiểu nương này…" Dường như hắn nghĩ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn Kỷ Viên sắc mặt không đổi, lại nhìn xuống nửa ngực xẹp lép của Kỷ Viên, cứng rắn nuốt lời xuống, khô khốc nói, "… Tiểu huynh đệ?"

Sắc mặt Diệp Quân Trì thản nhiên: "Ừ."

Lạc Tu Ý chậc chậc vài tiếng, lại lắc đầu, thở dài, "Người khác đụng phải Diệp Quân Trì đều là rước họa vào thân, đây là lần đầu tiên ta thấy có người có thể mang xui xẻo tới cho Diệp Quân Trì đấy… Tiểu huynh đệ ngươi thật không tồi."

Tiểu huynh đệ này cũng thật sự rất xui xẻo đấy nhé, cảm ơn.

Lạc Tu Ý nhìn vào đôi mắt nhạt màu tựa như vĩnh viễn đều không có chút cảm xúc dao động của Kỷ Viên, cười cười: "Nhưng dù sao cũng là một nhân nhi thanh thanh lãnh lãnh, tư sắc cũng không tồi…"

Diệp Quân Trì gặm xong một quả dại, cuối cùng cũng không kiên nhẫn nữa: "Nói nhảm ít thôi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, giải quyết thế nào."

"Gấp gì chứ?" Lạc Tu Ý quay đầu lại nhìn nhìn, khuôn mặt tuấn lãng tràn ngập ý cười chế nhạo, "Được cái hai người đến đúng lúc, ta vừa mới xuống bếp nấu thức ăn ngon, chúng ta vừa ăn vừa nói."

Tu vi tới một cảnh giới, sẽ không cần phải ăn, Lạc Tu Ý ẩn cư ở đây, ngày ngày học kỹ năng nấu nướng của phàm nhân, chẳng qua là muốn giết thời gian, nấu thức ăn xong cũng toàn ném cho chó trong viện ăn — chó cũng chẳng thèm ăn, cũng chỉ có thể vứt đi.

Lúc này chỉ là đơn thuần muốn trêu đùa Diệp Quân Trì mà thôi.

Diệp Quân Trì có hơi đen mặt, liếc mắt nhìn Kỷ Viên, lúc này mới nhớ ra người trước mặt này thân mềm sức yếu, không thể không ăn uống gì, đói thêm một chút nữa không chừng sẽ ngã lăn ra.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của hắn mới dần trở lại bình thường, vuốt cằm đáp: "Cũng được."

Lạc Tu Ý đang giương nanh múa vuốt với Diệp Quân Trì, nhất thời trừng to mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Quân Trì, tựa như người trước mặt không phải là Diệp Quân Trì mà là một kẻ xa lạ chiếm xác của hắn: "… Đầu ngươi bị hỏng rồi à?"

Diệp Quân Trì chỉ cười lạnh một tiếng.

Cuối cùng vẫn là Lạc Tu Ý ngoan ngoãn bê thức ăn ra, đặt lên bàn đá trong sân.

Kỷ Viên quả là đã đói tới đau dạ dày, cũng không chối từ, ngồi cạnh Diệp Quân Trì rũ mắt xuống, trong lòng thầm vui vẻ. May mà hệ thống cho phép hắn được OOC tí xíu, bằng không với tính tình của nguyên chủ, cho dù có chết đói cũng không ngồi xuống.

Kỷ Viên nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy yêu mến hệ thống vô cùng: "2333."

"… Sao vậy?"

"Sau khi ta trở về nhất định sẽ tạc cho ngươi một cái linh bài, thờ cúng ngươi."

Hệ thống lặng im một lát, giọng nói lãnh đạm: "Ta cảm thấy đáng lẽ ra ta nên niệm một đoạn nguyền rủa cho ngươi nghe, coi như là để kỷ niệm cho ký chủ đầu tiên chết dưới tay ta."

Kỷ Viên: "… Ngươi thật xấu xa, làm ta muốn dùng nắm đấm nhỏ đấm vào ngực ngươi."

Vui vẻ mà ba hoa với hệ thống một hồi, Kỷ Viên cúi đầu nhìn thức ăn Lạc Tu Ý nấu, mặt cứng đờ lại.

Nếu không nhìn nhầm, trên cái đĩa sứ Thanh Hoa trước mặt, là một đống… tròng mắt?

Bên cạnh nó là cái gì vậy? Lưỡi? Còn có mấy con sâu kỳ quái nửa sống nửa chết? Củ cải có hình mặt

người? Trong bình gốm còn có một con rắn còn sống?

Im lặng đối diện với con rắn độc đáng thương vô cùng trong cái bình gốm kia một lúc, dạ dày cuộn trào, ngón tay Kỷ Viên run rẩy, mặt không đổi sắc buông đũa trúc xuống, cảm thấy bản thân nên ngồi im thì hơn.

Thấy sắc mặt trắng bệch của Kỷ Viên, tâm tình Diệp Quân Trì đột nhiên trở nên rất tốt, khóe môi gợn lên một ý cười nhàn nhạt: "A Viên, mấy thứ này đều là những vật hiếm có, cũng chỉ có thể thấy được ở chỗ hắn thôi, ngươi ăn nhiều một chút."

Kỷ Viên móc quả dại còn lại ra, lãnh tĩnh rộp rộp cắn vài miếng, cuối cùng cũng mở miệng: "Cơ thể ta, có vấn đề gì vậy?"

Lạc Tu Ý thấy tiểu mỹ nhân không thèm để ý tới thức ăn mình tự tay xuống bếp nấu, tiếc hận thở dài: "Tiểu mỹ nhân à…"

Phàm là nam nhân đều không thể chịu nổi việc người khác gọi mình như vậy, Kỷ Viên nhẫn nhịn, rụt rè nói: "Gọi ta Kỷ Viên là được rồi."

Lạc Tu Ý không để ý chút nào, gật đầu nhẹ một cái, đôi môi màu hồng lộ ra một độ cong, lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Tiểu mỹ nhân, theo như lời nói của Diệp Quân Trì, nếu như ta không đoán sai, thể chất trong truyền thuyết này của ngươi…"

Kỷ Viên nghe thấy lời này, cũng quên phản bác lại lời của Lạc Tu Ý, mắt hơi trợn lên, tim đập cũng nhanh hơn một chút, trong nháy mắt nhớ lại các loại thể chất thường thấy trong mấy quyển tiểu thuyết – cho dù số lượng tiểu thuyết hắn đọc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lạc Tu Ý chậm rãi nói: "… Cái loại thể chất xú danh chiêu này, rất dễ đoán ra, chỉ là nghìn năm rồi vẫn chưa từng xuất hiện lại, bây giờ cũng không có mấy người biết."

… Xú danh chiêu?

… Có liên quan tới xú thanh danh của Diệp Quân Trì?

Tựa như hiểu được ánh mắt của Kỷ Viên, Lạc Tu Ý bật cười nói: "Đương nhiên, so với Ma quân đại nhân Diệp Quân Trì của chúng ta, thể chất của ngươi có thể coi là băng thanh ngọc khiết rồi."

"…." Nhìn Lạc Tu Ý vênh mặt nói nhảm, Diệp Quân Trì chỉ gắp cái thứ trông tựa như con mắt lên, ném vào miệng, chậm rãi nhai nuốt, không nói gì thêm.

Xả một đống loạn thất bát tao ra, Lạc Tu Ý cũng thức thời không thừa nước đục thả câu thêm nữa, nhìn

chằm chằm Kỷ Viên, mắt lòe lòe tỏa sáng: "Đúng là một bảo bối hiếm có — tiểu mỹ nhân, có phải là mỗi lần ngươi tu luyện sẽ đều bị cản lại, mỗi lần ngưng thần tĩnh khí, linh lực sẽ biến mất trong linh mạch không?"

Kỷ Viên chột dạ gật đầu.

"Quả thế, giống hệt như lời đồn." Lạc Tu Ý mỉm cười, "Tiểu mỹ nhân, ngươi không phải là kẻ phế vật không thể tu luyện, ngược lại, ngươi là thiên tài nghìn năm khó gặp. Khi ngươi tu luyện lại mất linh lực, đó chính là do tất cả đều dung nhập vào trong huyết dịch của ngươi. Trong sách cổ có ghi lại, loại thể chất như ngươi, trời sinh chết cũng không thể ngưng nguyên được, tu luyện được gì cũng chỉ có thể dung nhập vào cốt nhục, cho một người khác uống máu của ngươi, máu mang theo linh lực sẽ hòa vào với linh lực của người nọ."

Diệp Quân Trì nghe vậy, không thể không nhíu mày.

"Uống máu của người có thể chất này xong, chỉ có thể chọn một trong hai con đường. Một là không quan tâm nữa, mặc kệ chút máu này quấy phá trong người, chờ trăm năm, sẽ có thể luyện hóa máu. Đáng tiếc công pháp của Diệp Quân Trì lại vừa vặn bị huyết dịch của ngươi khắc chế… Hai là tiếp nhận máu đó, cũng duy trì uống thường xuyên, dùng cơ thể mình làm lô đỉnh, từ nay về sau lúc tu luyện phải phân ra một nửa linh lực tu vi, chờ tới lúc linh lực trong máu thực sự dồi dào…"

Lạc Tu Ý dừng một chút, cười tủm tỉm nói: "Trả lại cho nguyên chủ, cách trả lại có rất nhiều, chẳng qua không có cái nào không có hại. À, ngoại trừ giao hợp ra thì các cách đều rất có hại cho cơ thể của lô đỉnh…"

Kỷ Viên: "…"

Kỷ Viên đã không còn dám nhìn vẻ mặt của Diệp Quân Trì.

Thể chất này giống như ký sinh trùng vậy, ký sinh trong cơ thể người khác đánh cắp tu vi, cuối cùng kiếm trở về vỏ một phen, không phải là xú danh chiêu mới là lạ…

Khó trách hệ thống không chịu nói rõ, con mẹ nó thể chất đặc biệt chứ.

"Ý của ngươi là, ta chỉ có thể tự coi bản thân như một cái lô đỉnh?" Diệp Quân Trì cười như không cười liếc mắt nhìn Kỷ Viên một cái.

Lạc Tu Ý vuốt cằm: "Ta nói ngươi này, tự dưng đang yên đang lành lại chạy đi uống máu của người ta làm gì…"

Diệp Quân Trì xoa thái dương ngắt lời hắn: "Biên độ quấy phá của máu hắn quá ngắn, ta lại không thể bám theo hắn mọi lúc, đến lúc đó đành cắn một cái — ngươi có biện pháp gì không?"

"Có đấy." Lạc Tu Ý cười tươi lại tự dưng mang theo vài phần khát máu lạnh lẽo, "Hút khô máu của tiểu mỹ nhân này, là được rồi không phải sao?"

Kỷ Viên rợn hết cả người, mẹ nó quả nhiên là biến thái, còn biến thái hơn cả Kỷ Sơn. Tuấn nhan của Diệp Quân Trì mang theo ý cười, ánh mắt hờ hững, Kỷ Viên bị hắn nhìn chăm chú tới vã mồ hôi lạnh đầy đầu, khi hắn nghĩ người này sẽ lập tức lại gần đây hút khô hắn thì ánh mắt của hắn lại chuyển sang hướng khác: "Ta không nói đùa, có cách gì không?"

Lạc Tu Ý thở dài một tiếng "Ta cũng không nói đùa", suy nghĩ một chút, nói: "Có một cách, chỉ là phải vất vả cho tiểu mỹ nhân rồi."

Cách của Lạc Tu Ý chính là lấy mấy bát máu của Kỷ Viên, hắn thử luyện máu này thành đan dược, tiện cho Diệp Quân Trì mang theo tùy thân.

Cũng không còn cách nào đáng tin hơn, Kỷ Viên cắn chặt răng, coi như là hiến máu xong sẽ không còn ràng buộc gì nữa, khuôn mặt trắng bệch hiến mấy bát máu, khi thiếu chút nữa đã ngất, Diệp Quân Trì gắp một đũa thức ăn hình lưỡi nhét vào miệng Kỷ Viên, buộc hắn phải nuốt xuống.

Vị không đến nỗi quá kinh như trong tưởng tượng, chỉ là làm cho người ta ghê tởm đến muốn nôn, Kỷ Viên cố gắng dán sát lưỡi lên hàm trên, chờ nuốt xuống rồi, lại phát giác mình đã không còn cảm giác lạnh như băng tới mê muội vì mất máu quá nhiều.

Diệp Quân Trì ngước mắt nhìn, không mặn không nhạt nói: "Một bàn thức ăn này của Lạc Tu Ý, đều là linh dược trời đất khó có được."

Kỷ Viên lạnh lùng à một tiếng, thầm nghĩ giai cấp tư sản các ngươi đúng là tùy hứng, ăn một bữa thôi mà cũng phải lãng phí tới vậy.

Hệ thống cười lạnh: "Ha ha."

Chờ tới lúc Lạc Tu Ý luyện xong đan dược rồi, dặn Diệp Quân Trì cách dùng rồi lại kéo Kỷ Viên qua lấy máu tiếp thì đã là ba ngày sau.

Trước khi đi, Lạc Tu Ý ý tứ hàm xúc không rõ nói: "Diệp Quân Trì, nghe nói máu của loại thể chất này, vô dụng đối với Ma tộc."

Sắc mặt Diệp Quân Trì trầm lãnh hiếm thấy, không nói một lời dẫn theo Kỷ Viên rời khỏi ngọn núi nhỏ này.

Thấy Lạc Tu Ý vừa bao dung lại quan tâm Diệp Quân Trì, Kỷ Viên lặng lẽ phỏng đoán quan hệ của hai người trong lòng, còn chưa kịp nghĩ nhiều, Diệp Quân Trì dán sau lưng hắn bỗng nhiên cúi đầu, dính sát vào cổ hắn, giọng nói biếng nhác: "Ba mươi năm trước ma tôn bỏ mình, Ma giới đại loạn, khi ta và Lạc Tu

Ý chạy thoát thân, trong lúc vô tình đã cứu hắn một mạng. Hắn tuy rằng vô liêm sỉ lại quái dị nhưng lại là một người tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo."

Kỷ Viên mặt không đổi sắc: "À."

Diệp Quân Trì xoa đầu hắn: "Đừng nghĩ nhiều."

Dừng một chút, tay hắn thuận thế rời xuống mặt Kỷ Viên, kinh ngạc hỏi: "Sao mặt lại lạnh vậy?"

Kỷ Viên: "…"

Diệp Quân Trì bừng tỉnh đại ngộ: "Quên mất ngươi không có tu vi, không được kết giới chắn gió che chở."

Kỷ Viên: "… Hệ thống, sao ta cứ có cảm giác là hắn cố ý?"

Hệ thống đáp: "Nén bi thương."

Nửa ngày sau, lướt qua biên giới Ma giới và Nhân giới, hai người lần thứ hai đặt chân lên Nhân giới, tìm được một trấn nhỏ, vào quán trà nghe ngóng tin tức mới nhất, lúc đi ra Diệp Quân Trì nói: "Xem ra cả thiên hạ đều đã biết ta mang theo ngươi chuẩn bị quấy phá ở Nhân giới."

"…"

"Những đạo sĩ đó cũng sẽ chỉ chăm chăm truy lùng một nam một nữ." Diệp Quân Trì mỉm cười nói, "Đi thôi, ngươi thay y phục đi. Làm nữ nhân mười mấy năm rồi, không muốn trở lại làm nam nhân sao?"

Chuyện liên quan tới tôn nghiêm của đàn ông, Kỷ Viên lạnh lùng nhả ra một câu: "Ta vẫn luôn là nam nhân."

Diệp Quân Trì lộ ra nụ cười không biết làm sao lại bao dung vô cùng: "Được được, ngươi là nam nhân được chưa."

Kỷ Viên không nhịn được nghiến răng ken két: "Hệ thống, ta thật muốn đập hắn."

Hệ thống đáp: "Ngoan, bảo bối, không muốn nghe ta niệm lời nguyền thì đừng có tìm đường chết."

11. Chương 11: Nhập Cục 11

Dù có thế nào, sau khi Kỷ Viên đến thế giới này hơn nửa tháng, cuối cùng cũng thành công thoát khỏi thiết lập nữ hài đại chíp chíp, nhanh chóng biến thành một hán tử đại chíp chíp hàng thật giá thật.

Vứt bỏ quần dài, thay đoạn bào ống tay nhỏ màu đinh hương, tựa như cũng làm thay đổi hẳn một con người, cơ thể cao gầy, đôi môi hồng nhuận trên khuôn mặt trắng nõn. Đôi mắt nhạt màu lạnh lẽo, lia mắt qua nơi nào, nơi ấy như bị đóng băng.

Không còn khí tức âm nhu, khuôn mặt có vẻ trung tính này trái lại càng thêm tuấn tú, có một cảm giác sạch sẽ thanh lãnh do được băng tuyết gột rửa.

Diệp Quân Trì sờ sờ cằm, ánh mắt bình tĩnh đọng trên khuôn mặt của thiếu niên một lát, tựa như không có việc gì lại dời ánh mắt đi, thò tay xoa nhẹ đầu hắn:

"Vết thương trên người Triệu Dương có phần kỳ quái, thừa dịp thi thể còn chưa bị hư thối, chúng ta mau đi xem."

Kỷ Viên suy nghĩ một chút: "… Không phải là đã hạ táng rồi sao."

Diệp Quân Trì nói đường hoàng: "Đào quan tài lên một chút thì có sao."

Kỷ Viên không biết nên nói gì nữa, lặng lẽ đi theo Diệp Quân Trì tới Dương Ninh. Để nắm bắt được tin tức mọi lúc mọi nơi, trên đường Diệp Quân Trì lại tìm một thành nhỏ, hạ xuống tìm hiểu tin tức.

Cũng không khác nhiều so với suy nghĩ của Kỷ Viên, ngày ấy bọn Kỷ Sơn trở về Kỷ gia, bẩm báo lại chi tiết chuyện Kỷ Viên được cứu đi, Kỷ gia lại truyền âm nghìn dặm cho Triệu gia về tin tức của Kỷ Viên trong ngay đêm hôm đó, người không ở đây, lại không thể chọc vào Triệu gia nên họ liền đùn đẩy hết toàn bộ trách nhiệm cho Kỷ Viên và Diệp Quân Trì.

Lời đồn "Đại tiểu thư Kỷ gia tằng tịu với Ma quân Diệp Quân Trì sát hại tiểu công tử Triệu gia" vốn nửa thật nửa giả, giờ đã trở thành chuyện ván đã đóng thuyền. Có rất nhiều người rục rịch, lúc này, cho dù không giết được Diệp Quân Trì, chỉ cần giết chết Kỷ Viên là đã có thể nổi danh thiên hạ, lại còn chiếm được hảo cảm của Triệu gia.

Ai ai trong quán trà thảo luận chuyện này cũng là vẻ mặt một lòng căm phẫn.

"Nghe nói trong số những người Kỷ gia áp giải người đi, chỉ còn có một kẻ quay trở lại Kỷ gia, Ma tộc đúng là khát máu tàn bạo."

"Kỷ đại tiểu thư cũng thật khiến cho người ta thổn thức, nghe nói lớn lên cực kỳ xinh đẹp, rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác, mỗi lần xuất hiện, đều dễ dàng chinh phục trái tim của các công tử thế gia…

Ai, nàng vốn là một giai nhân."

"Mười mấy người liền… vậy mà ma đầu kia cũng xuống tay được."

"Chuyện này thì có là gì, chuyện Sùng Hà Minh Hư đạo quan ba năm trước chẳng lẽ các ngươi quên rồi? Ma đầu kia dẫn dắt ma binh giết sạch toàn bộ hơn hai trăm người trên dưới đạo quan, máu chảy đầy đất, nghe nói tử trạng của người nào cũng cực kỳ thê thảm… cũng không biết là có thù hận gì, Ma tộc đúng là máu lạnh."

Nghe được câu này, Kỷ Viên không nhịn được mà quay đầu lại liếc mắt nhìn Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì vẫn treo ý cười như có như không bên môi, tựa như không hề nghe thấy những lời bình luận về mình, ánh mắt nhìn chăm chú chén trà trong tay, một lúc lâu sau, mới cầm lên nhấp nhẹ một ngụm.

Kỷ Viên nhíu chặt mày, trong lòng biết lời đồn tựa như một quả cầu tuyết, lúc đầu chẳng qua chỉ là một quả cầu rất nhỏ, nhưng trải qua biết bao lời kể lại, thêm mắm dặm muối của nhiều người khác, giống như lăn trong tuyết vậy, càng lăn lại càng lớn, che giấu đi sự thật nhỏ nhoi bên trong.

Phản xạ của hắn cho thấy Diệp Quân Trì sẽ không làm ra chuyện tàn bạo đến vậy, muốn há miệng hỏi một chút lại không biết phải hỏi thế nào mới không đột ngột, do dự một lúc lâu sau, câu chuyện đã được chuẩn bị xong xuôi còn chưa kịp phun ra khỏi miệng, lại có một giọng nói bên cạnh vang lên làm nghẹn lại ở yết hầu.

"… Nghe nói ma đầu kia là con trai của Ma tôn, cha hắn là một đại ma đầu tội ác tày trời, con trai còn có thể không như vậy được sao?"

Gì cơ?!

Diệp Quân Trì là con trai của Ma tôn?!

Kỷ Viên càng nghĩ càng loạn. Nhiều ngày nay hệ thống không thèm để ý tới ý kiến của hắn, ngày nào cũng bắt hắn phải học thường thức về thế giới này trong một canh giờ, Kỷ Viên thống khổ ghi nhớ, vẫn có thể nhớ kỹ một vài chuyện, ví dụ như là Ma tôn mà những người này nhắc tới.

Nghe nói đó là một Ma tộc lãnh khốc tàn nhẫn, khát máu vô tình tới biến thái. Khi lão còn tại vị Ma tôn, lệ khí của Ma tộc rất nặng, Ma giới bị vây trong một bầu không khí luôn bị nén chặt, người người cảm thấy bất an, vừa nghe nói tới Ma tôn là biến sắc.

Ma tôn biến thái không để lại dấu vết khiến người có thể tìm ra, chỉ cần một người có thể có diện mạo làm cho lão cảm thấy chướng mắt, thì sẽ bị ném vào trong lò luyện đan luyện người vẫn còn sống sờ sờ.

Không ngờ Diệp Quân Trì lại là con trai của một người đáng sợ tới vậy…

Hệ thống vội an ủi Kỷ Viên đang co rúm co ró lại: "Đừng sợ, Diệp Quân Trì nếu thật sự có người cha biến thái như vậy thì ngươi đã chết từ lâu rồi."

… Lời an ủi của hệ thống mãi mãi lúc nào cũng có thể làm cho tâm tình của người ta càng thêm phức tạp.

Kỷ Viên ngước mắt nhìn Diệp Quân Trì, không biết là mấy chữ 'con trai của Ma tôn' động chạm tới hắn thế nào, mà hắn lại trầm mặt, đứng dậy bước ra ngoài.

Kỷ Viên nhanh chân đuổi kịp, hơi há miệng nhưng lại trầm mặc nói không nên lời. Diệp Quân Trì hình như biết hắn đang nghĩ gì trong lòng, ra khỏi quán trà, một tay bắt lấy thiếu niên gầy yếu tới trước mặt mình, tránh cho hắn bị mấy người có mắt như mù xô đẩy, chậm rãi mở miệng: "Quả nhiên là há mồm ngậm miệng chẳng tốn chút sức lực, trong Minh Hư đạo quan tổng cộng chỉ khoảng một trăm người, ta có giết chết toàn bộ người trong đó cũng chẳng thể nào giết được hai trăm người."

Nhìn đôi mày thanh tú hơi nhíu lại của Kỷ Viên, hắn thản nhiên nói: "Ta chỉ giết những kẻ đáng chết."

Kỷ Viên rất muốn hỏi đạo sĩ trong đạo quan phải thế nào thì mới đáng bị giết, dư quang của mắt lại dò xét tới vẻ mặt lạnh như băng của Diệp Quân Trì, run rẩy cả người, không dám hỏi ra miệng.

"Còn muốn biết gì nữa không?"

"… Ma tôn là phụ thân của ngươi?"

Hai người dần đi ra khỏi ngã tư đường phồn hoa, xung quanh trở nên an tĩnh lại, không có mấy người đi qua, ánh mắt Diệp Quân Trì nhìn về nơi xa, vẻ mặt càng thêm lãnh đạm: "Ừm."

Kỷ Viên nuốt một ngụm nước miếng, không dám hỏi thêm một câu nào nữa.

Bộ dáng trầm mặc của thiếu niên cực giống một búp bê sứ trắng trẻo như tuyết, tuy rằng lạnh như băng, nhưng nhìn lại cực kỳ vui mắt. Diệp Quân Trì nhanh chóng thoát ra khỏi bóng ma của chuyện cũ, thuận tay nhéo nhéo cái tai trắng xinh của Kỷ Viên, tâm tình tốt hơn một chút, mang theo hắn cũng cười kiếm.

Dương Ninh nhiều núi, chính vị tiên phủ Triệu gia tọa lạc trên ngọn núi Thừa Dương cao nhất Dương Ninh. Những năm gần đây, Triệu gia và minh chủ Liên minh chính đạo qua lại với nhau, kết bái rồi liên hôn, dần dần có xu hướng vượt qua các gia tộc khác trong số ba gia tộc lớn mạnh nhất.

Thế nên cho dù Triệu gia làm việc dùng thủ đoạn tàn nhẫn, kiêu ngạo lại hay bao che khuyết điểm thì cũng không có mấy người dám ra mặt chỉ trỏ, chỉ sợ không thấy được ánh mặt trời ngày mai.

Hệ thống blah blah phổ cập kiến thức cho Kỷ Viên: "Cũng bình thường thôi, Liên minh chính đạo vì chống lại sự xâm lược của Ma tộc vào mấy trăm năm trước, địa vị vốn đang cao, mấy trăm năm qua Ma tộc lại không có động tĩnh gì lớn, nên Liên minh chính đạo cũng dần biến chất, bắt đầu nhúng tay vào vô số những công việc khác, trở thành một lão đại ẩn cư của giới tu chân. Triệu gia vốn người đông, lại còn thân cận với minh chủ tới vậy, không kiêu ngạo mới là lạ."

Kỷ Viên ồ một tiếng, lặng lẽ di chuyển về phía trước một chút. Cưỡi kiếm bay lượn rất thích, điều duy nhất không thoải mái chính là ở Diệp Quân Trì quá gần. Người này tuy rằng không tàn bạo như cha mình, nhưng cũng chẳng phải là người tốt gì cho cam, Kỷ Viên vừa nghĩ tới Minh Hư đạo quan bị giết hại là đã thấy sợ hãi toàn thân.

Hậu quả là cái tai lại bị nhéo nhéo, người sau lưng cất giọng nói trầm thấp ôn nhu: "Lại bước lên phía trước thêm một bước nữa, ngươi sẽ bị gió thổi bay đi."

Đang ở trên cao, lại bay nhanh, Kỷ Viên châm chước một chút, thật sự không muốn bị thổi bay thành thằng ngu, lại cẩn thận lùi về sau, không nghe thấy tiếng nhắc OOC của hệ thống, hơi thở nhẹ ra một hơi.

Rất nhanh sau đó đã tới gần núi Thừa Dương.

Núi Thừa Dương có hình dạng như một Kim Tự Tháp, tất cả đều bao quanh cái chóp cao nhất kia. Tiên phủ nhà người khác cho dù có trên núi, cũng vẫn cho phép phàm nhân hoạt động dưới chân núi, Triệu gia lại biến toàn bộ núi Thừa Dương thành địa bàn của mình, bốn phương đều có linh thú trấn thủ, chân núi có bày huyễn trận, trên núi bày kết giới, phòng hộ kín kẽ không chút khe hở. Ngoài minh chủ Liên minh chính đạo ra những người khác muốn tới bái phỏng, đều phải đưa thiếp cầu kiến trước mấy ngày, nếu thân phận không đủ cao, cũng chỉ có thể uống một chén trà lạnh dưới chân núi.

Mấy ngày trước Kỷ gia truyền âm cho Triệu gia nói đã bắt được người, gia chủ Triệu gia liền đi tới Nam Trì, nào ngờ nửa đường Kỷ Viên lại bị cướp mất, tâm tình không tốt chút nào.

Gia chủ Triệu gia cũng không về tiên phủ ngay lập tức, mà tới địa bàn của Liên minh chính đạo, kể lể mách tội với nghĩa huynh minh chủ của mình.

Kỷ Viên bất động thanh sắc nghe hệ thống kể về kết giới trận pháp trên núi Thừa Dương cho mình nghe, ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi cao ngất trong mây thầm nghĩ gia chủ Triệu gia cũng không sợ lúc có sét đánh sẽ bổ nát nhà mình ra sao.

Cao cao tại thượng, Triệu gia kiêu ngạo như vậy, không sợ trèo cao ngã đau, tan xương nát thịt ư?

Có điều… phòng thủ nghiêm mật như vậy, phải làm sao để chạy tới phần mộ tổ tiên nhà người ta đào quan tài lên đây?

Diệp Quân Trì thật bình tĩnh mà cho Kỷ Viên hai lựa chọn: "Ngươi muốn tấn công rồi vào hay là lén lút vào?"

Kỷ Viên mặt không đổi sắc quay đầu nhìn hắn: "…" Hệ thống, người trước mặt này còn kiêu ngạo hơn của Triệu gia.

Thấy hắn không nói gì, Diệp Quân Trì nói: "Tấn công vào nhé?"

"… Lén vào thì hơn." Kỷ Viên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, không giống như đang nói đùa, chỉ sợ hắn thật sự muốn tấn công mà vào, xoa xoa thái dương, bất đắc dĩ nói.

Diệp Quân Trì nhìn thiếu niên thanh thanh lãnh lãnh trầm mặc ít lời trước mặt bị mình chọc tới không mở miệng nổi, trên mặt hiện lên chút cảm xúc bất đắc dĩ, lại cảm thấy vui vẻ, cười tủm tỉm thò tay vuốt mái tóc đen mềm mại của hắn, người kia không kịp tránh đành lùi lại phía sau, suýt thì ngã xuống khỏi Hồi Trì.

Diệp Quân Trì thò tay bắt lấy hắn, cười nói "Ngoan ngoãn chút đi nào", rồi mang hắn tới gần kết giới, trầm ngâm một chút, thừa dịp người tuần tra còn chưa tới nơi này, cầm một lệnh bài màu đen từ trong trữ vật giới ra, nhẹ nhàng đặt lên trên kết giới.

Khí đen thản nhiên tản ra, kết giới vốn phàm nhân không thể xuyên qua cũng dần xuất hiện từng vòng gợn sóng, tựa như một hòn đá bị quăng vào mặt hồ nước bằng phẳng, tạo ra từng gợn sóng lan ra xung quanh.

Diệp Quân Trì ôm Kỷ Viên vào trong lòng mình, cúi người nhẹ nhàng chui qua cái lỗ bị phá hủy lên núi Thừa Dương, động tác thuần tục lưu loát, làm cho Kỷ Viên có chút nghẹn họng trân trối nhìn.

Ngoài kết giới là ngày hè nắng chang chang, nhiệt độ bên trong lại rất thích hợp, phần mộ tổ tiên của Triệu gia ở sau tiên phủ, lúc nào cũng sẽ có người tuần tra bên ngoài, đi từ sườn núi lên đỉnh núi, thiếu chút đã có người tuần tra bắt gặp họ, Kỷ Viên lo lắng đề phòng, chỉ sợ bị phát hiện.

Hệ thống nói khinh bỉ: "Sợ gì chứ, đi cạnh ngươi không phải là một lão đại sao, cứ thoải mái đi, lão đại còn chưa ủy khuất vì phải lén lút cùng ngươi, ngươi lại nghi ngờ thực lực của hắn."

Kỷ Viên nói: "Ta chỉ nghi ngờ không biết đan dược của Lạc Tu Ý có dùng được không, nhỡ đâu gặp phải tình huống nào đó, Diệp Quân Trì ăn đan dược vô dụng, người xui xẻo còn không phải là ta?"

Hệ thống: "… Ngươi quả là nhìn xa trông rộng."

Chẳng qua hệ thống cũng không nói sai, có Diệp Quân Trì ở đây, vào phần mộ tổ tiên quả là cực kỳ thoải mái, thảo nào nhiệm vụ lại yêu cầu hắn tổ đội với Diệp Quân Trì.

Nhưng sau khi vào phần mộ tổ tiên của Triệu gia xong, tìm được mộ của Triệu Dương rồi, một câu của Diệp Quân Trì đã bóp chết hảo cảm vừa mới dâng lên một chút của Kỷ Viên.

Hắn chỉ chỉ phần mộ vừa mới xây sửa không lâu, có vẻ còn rất mới, hất cằm với Kỷ Viên, khóe môi mang

ý cười: “Đào đi.”

Kỷ Viên: “…”

Hệ thống hơi nghi hoặc: “Sao vậy?”

Kỷ Viên trầm mặc một chút, mặt không đổi sắc nhưng lại run rẩy: “Ta sợ quỷ.”

12. Chương 12: Nhập Cục 12

Hệ thống nhớ lại nhiệm vụ làm lần trước một chút, cái bộ dáng khi Kỷ Viên chạy tới núi sau Ma cung vào buổi đêm khuya khoắt, rồi lại nhìn nhìn bộ dáng run rẩy như gà con của hắn bây giờ, lặng im.

Một lúc lâu sau, hệ thống nói: “Ngươi không phải là một thanh niên tốt xã hội chủ nghĩa luôn đắm mình trong vầng sáng của chủ nghĩa duy vật sao?”

Kỷ Viên đáp: “Câm miệng, cảm ơn.”

Trong lòng hắn run rẩy như cầy sấy, trên mặt vẫn duy trì vẻ mặt lạnh băng như trước thật chuyên nghiệp, con ngươi nhạt màu chuyển sang nhìn Diệp Quân Trì, trầm mặc lại như đang khiển trách.

Diệp Quân Trì cực mẫn cảm cảm nhận được điều gì đó: “Ngươi đang sợ đấy à?”

Kỷ Viên mấp máy môi, cúi đầu.

Trong đôi mắt của Diệp Quân Trì khó có khi lại lóe lên ý cười chân thật, hắn tùy tiện vỗ vỗ lên bia mộ, nói: “Chỉ là người chết mà thôi, còn không phải là do ngươi làm hại, sợ gì chứ?”

Kỷ Viên mặt không đổi sắc, “Đào mộ gã lên, ngươi không sợ sẽ nằm mơ thấy gã?”

Nghe nói người đột tử đều có oán khí rất nặng, sau khi chết đều sẽ biến thành ác quỷ, thế giới này lại huyền dị như vậy, nói không chừng có quỷ thật…

“Mơ thấy thì đã sao?” Diệp Quân Trì có phần kinh ngạc, “Gã đánh thắng được ta?”

Kỷ Viên nghẹn lời không biết nên nói gì: “…” Thật giỏi.

Diệp Quân Trì nghe ra ý trong lời nói của Kỷ Viên, thần sắc cổ quái nhìn chằm chằm Kỷ Viên một lát, ôm bụng cười to: "Ngươi… không phải là ngươi sợ quỷ đấy chứ?"

Kỷ Viên duy trì sắc mặt không đổi nghiêng mặt đi, nghe thấy tiếng cười của Diệp Quân Trì vang lên giữa một khoảng đất trống toàn mộ là mộ, thật muốn đi qua đập hắn một cái.

Khi Kỷ Viên bắt đầu lo rằng đại Ma quân có thể cứ cười lăn ra như vậy tới chết hay không, Diệp Quân Trì cuối cùng cũng dừng lại điệu cười tới mất thần trí kia, vuốt ve tóc Kỷ Viên, giọng nói ôn nhu: "Đi đào đi."

Con mẹ hắn chứ cười nửa ngày cuối cùng vẫn là câu này?!

Kỷ Viên trừng Diệp Quân Trì, đôi mắt kia khó có lúc lại ánh lên cảm xúc, màu sắc con ngươi đậm hơn một chút, mang theo sự tức giận. Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của thiếu niên tựa như một chú nai con, trừng người như vậy, không có chút uy lực nào, trái lại còn làm cho người ta cảm thấy rất đáng yêu.

Vật đáng yêu chính là dùng để bắt nạt.

Đây là quan điểm của Diệp Quân Trì — vì thế hắn mỉm cười nhìn Kỷ Viên: "Sao nào, ta chỉ đồng ý giúp ngươi tra ra hung thủ, chứ không ôm đồm cả những việc nhỏ này, ngươi định ngồi không, không làm gì hết hả?"

… Kỷ Viên đuối lý hoàn toàn.

Giằng co trầm mặc mất một lúc, Kỷ Viên cúi đầu, chậm rãi dịch tới trước ngôi mộ, ngón tay vừa mới chạm lên trên, lại như bị điện giật kích thích, rụt vội lại, đầu ngón tay run rẩy không ngừng.

Trong nháy mắt vô số hình ảnh khủng bố trong phim tua đi tua lại trong đầu hắn, bộ mặt dữ tợn khủng bố, sự sợ hãi bẩm sinh làm hắn cứng người nửa quỳ trước mộ phần, ngay cả cơ thể cũng hơi run lên, dù có thể nào cũng không thể ép mình chạm tay xuống.

Hệ thống nhìn cái dáng vẻ này của hắn, thở dài: "Có muốn ta giúp ngươi không?"

Hai mắt Kỷ Viên đẫm lệ: "Muốn!"

Hệ thống nói: "Nhắm mắt lại."

Kỷ Viên nghe lời nhắm mắt.

Sau đó trước mắt hắn hiện ra một cái bảng lấy màu đỏ làm chủ đạo, trên là các giá trị quan của xã hội chủ nghĩa.

Hệ thống nói: “Nhìn rồi động thủ đi! Đừng sợ!”

Kỷ Viên: “Ta muốn nói một câu mẹ nó đã không giúp được thì thôi đừng nói gì nữa.”

Nhờ hệ thống còn không bằng tự dựa vào sức mình, Kỷ Viên cắn chặt răng, cố gắng vượt qua nỗi sợ phô thiên cái địa trong lòng, vừa muốn động thủ, tay đã bị một bàn tay ấm áp kéo lại.

Hương tùng thản nhiên quanh quẩn nơi chóp mũi, Kỷ Viên ngơ ngác mở mắt ra, quay đầu lại nhìn, không biết Diệp Quân Trì đã đứng sau hắn từ lúc nào, lúc này đang khom lưng kéo tay hắn, đầu dựa sát vào cổ hắn, hơi thở ấm áp phun ra, có hơi ngưa ngứa.

Người sau lưng vẻ mặt cười như không cười: “Vật nhỏ vô dụng, để ta.”

Kỷ Viên lặng lẽ thắp cho Diệp Quân Trì tận ba nén hương trong lòng, lặng lẽ tránh khỏi tay hắn lùi sang một bên.

Động tác của Diệp Quân Trì cực kỳ lưu loát, nhanh gọn đào mộ phần lên, quan tài bị hãm sâu dưới bùn đất lộ ra, gỗ lim màu vàng tỏa ra một hương thơm thản nhiên, ít nhiều gì cũng xua tan đi chút sợ hãi trong lòng Kỷ Viên.

Hắn chầm chậm tới cạnh Diệp Quân Trì, nhìn hoa văn điêu khắc tinh xảo, nhịn không được nuốt vài ngụm nước miếng, “Hệ thống, ngươi nói thi thể bên trong liệu đã có thể bị phân hủy rồi hay chưa?”

Hệ thống chậc một tiếng: “Sao có thể, chắc chắn là vẫn còn mới nguyên như còn sống.”

Như vậy lại càng khủng bố đấy có được không!

Diệp Quân Trì thò tay, chậm rãi đẩy nắp quan tài.

Nhưng vừa mới đẩy lộ ra một cái khe, nhìn thoáng qua bên trong dò xét một chút, sắc mặt của hắn chợt thay đổi, đẩy nắp quan tài trở lại: “Lùi lại!”

Kỷ Viên vội lùi lại, nhưng vẫn chậm.

Trong nháy mắt khe hở kia xuất hiện, liền có thứ gì đó màu vàng kim bay ra, tựa như biết rằng Diệp Quân Trì không dễ chọc, liền thực hiện kế hoạch bắt nạt kẻ yếu, dũng mãnh lao thẳng về phía Kỷ Viên, mặc dù hắn đã nhanh chóng lùi về sau nhưng thứ màu vàng kia vẫn vọt thẳng vào mắt hắn.

Trong nháy mắt, cảm giác đau đớn như bị móc hai mắt, Kỷ Viên cắn chặt răng, nhưng vẫn có một tiếng rên đau vang lên, hai dòng nước mắt chảy dài không dứt, trong chớp mắt kia, suýt nữa hắn đã đau tới ngất đi.

Tận một lúc lâu sau, Kỷ Viên mới thở đều đặn trở lại, nín đau, không ngừng chọt hệ thống: "Có phải là ta đã bị mù rồi không? Thứ vừa rồi là gì vậy?"

Hệ thống nói: "Kim sắc tàm… bay thật nhanh quá, ngươi thử mở mắt ra xem nào?"

Kỷ Viên nghe lời, thử mở mắt, nước mắt đong đầy, cho dù có hơi hé mắt lộ ra một đường chỉ thì cũng vẫn không nhìn thấy gì cả.

Đang lúc cảm thấy trời đất quay cuồng không thấy hướng bắc là hướng nào, lưng bỗng dán vào một lồng ngực vững chắc, hương tùng thản nhiên bao phủ, bỗng nhiên có một cảm giác thực ôn nhu. Hai mắt đau đớn bị một bàn tay ấm áp che lại, giọng nói của Diệp Quân Trì vang lên bên tai: "Xin lỗi, là ta sơ sót, không ngờ rằng chúng lại gian lận trong quan tài."

Kỷ Viên muốn nói không sao cả, không ngờ vừa mở miệng lại là một tiếng rên rỉ mang theo tiếng khóc đau đớn, xấu hổ tới mức hắn muốn chui tọt luôn vào trong quan tài.

Bàn tay bao phủ hai mắt Diệp Quân Trì ấm áp lại khô ráo, chút độ ấm ấy chậm rãi truyền vào trong mắt, đuổi toàn bộ những còn tàm trùng còn đang quấy phá đi. Cảm giác đau nhức dần biến mất, Kỷ Viên thử mở mắt ra, lông mi run run chớp chớp, bàn tay che mắt kia không ôn nhu chút nào mà áp xuống.

Kỷ Viên: "…?"

Diệp Quân Trì đúng tình hợp lí: "Ngứa!"

Kỷ Viên mặt không đổi sắc đẩy tay hắn ra.

Chậm rãi mở mắt, tầm mắt vẫn còn hơi mơ hồ không rõ, Kỷ Viên trừng mắt nhìn, lại chảy thêm một chuỗi nước mắt nữa ra. Người đằng sau buông hắn ra, cười tới đáng giận: "Quả là sống như nữ hài mười mấy năm, tính tình cũng như tiểu cô nương ấy nhỉ, chưa làm gì đã rơi cả nước mắt ra rồi."

… Nguyên chủ sợ đau không liên quan gì tới ta.

Cơn đau vừa rồi làm cho khóe mắt Kỷ Viên có hơi phiếm hồng, nước mắt vẫn còn lăn xuống từng giọt từ trong mắt, Kỷ Viên giơ tay lên, muốn dùng ống tay áo lau nước mắt, trước mắt lại đúng lúc có một chiếc khăn tay sạch sẽ xuất hiện. Hắn theo khăn tay nhìn tới ngón tay thon dài của chủ nhân chiếc khăn, trầm mặc theo dõi.

Diệp Quân Trì nhíu nhíu mày, có phần không kiên nhẫn: "Cầm lấy lau đi, nhìn cái bộ dáng khóc nhè của ngươi kìa."

Kỷ Viên trầm mặc một chút, nhận lấy khăn lau mắt, ánh mắt tùy ý đảo qua quan tài lại bị đẩy ra lần nữa,

bỗng dưng dừng lại.

Cảm giác lành lạnh bỗng trào lên trong lòng, hắn nhẹ nhàng run run, lắp bắp hỏi: "Thi thể của Triệu Dương đâu?"

Không phải là bị vị này thu vào tay rồi chứ.

Diệp Quân Trì nhún vai: "Như ngươi thấy đấy, trong quan tài chỉ có mấy con trùng kia, không hề có thi thể."

Đối phương sợ rằng hắn sẽ tới đây kiểm tra thi thể nên đã trộm thi thể đi từ trước, còn để lại chút lễ vật mọn.

Kỷ Viên lau khô nước mắt, cũng ngại trả cái khăn đã ướt đẫm lại, liếc mắt nhìn về phía quan tài trống trơn kia, có chút không hiểu nổi: "Những người đó muốn làm gì?"

Thi thể không có, không có cách nào xem xét vết thương trên người, cũng đồng nghĩa với việc manh mối bị cắt đứt.

Chẳng lẽ phải thật sự xin Diệp Quân Trì dắt ma binh ma tướng tới Nam Trì? Chỉ vì cứu cha hắn? Chuyện này nghe cũng quá ly kì rồi, nếu thật sự làm như vậy, đời sau hẳn sẽ lưu truyền tích xưa một Diệp Tam Quế giận dữ vì hồng nhan Kỷ Viên Viên mà làm phản.

(Dựa theo chuyện về Ngô Tam Quế và Trần Viên Viên: Ngô Tam Quế từng là viên tướng dưới chướng Viên Sùng Hoán, Tổng binh trấn giữ Sơn Hải Quan. Thời điểm này có nhiều nhóm khởi nghĩa chống lại lực lượng nhà Minh, trong đó có Lý Tự Thành. Lý Tự Thành lên ngôi hoàng đế, chiếm đoạt Trần Viên Viên – là vợ lẽ của Ngô Tam Quế, Ngô Tam Quế nổi giận, mang quân Thanh vào Trung Nguyên, hợp tác đánh bại Lý Tự Thành.)

Hệ thống lạnh giọng chỉ ra lỗi sai: "Là chuyện của Diệp Trụ Vương và Kỷ Đát Kỷ chứ, thanh danh thật không tốt."

(Đát Kỷ là con gái của Hữu Tô Thị, là chư hầu nhà Thương. Đế Tân (Trụ Vương) chinh phạt Hữu Tô Thị, vua Hữu Tô Thị đem con gái Đát Kỷ vào hậu cung và rất được Đế Tân sủng ái. Đế Tân sủng ái Đát Kỷ, nói gì là làm theo, lập nàng ta làm Vương hậu và ngày ngày chỉ hoang dâm vô độ, không màng tới triều cương.)

Kỷ Viên: "… Ngươi nói cũng thật nhiều."

Diệp Quân Trì tựa như đang suy nghĩ gì đó, nhìn chăm chú quan tài một chút, mở miệng đang muốn nói, mày bỗng nhíu lại, một tay tóm lấy Kỷ Viên ôm vào trong lòng, cưỡi kiếm bay lên.

Trong chớp mắt, nơi họ vừa mới đứng đột ngột xuất hiện mấy chục thanh kiếm, mỗi thanh kiếm đều bị cắm sâu vào mặt đất. Thử tưởng tượng nếu vừa rồi Diệp Quân Trì chậm một bước, Kỷ Viên đã bị đâm xuyên xuống mặt đất.

Tiếng bước chân vang lên từ bốn phía, Kỷ Viên tùy ý nhìn qua, ấn đường không thể nén co rút.

… Tập kết từ bốn phía, có hòa thượng mặc áo cà sa, có đạo sĩ mặc đạo bào, có tu sĩ cầm kiếm tiên trong tay, nhìn qua, ít nhất phải có hai trăm người.

Vừa thấy đã biết không chỉ có mình người của Triệu gia!

Những người này nhìn chằm chằm Diệp Quân Trì đang đứng giữa không trung, trong mắt có sự kiêng kị sâu sắc, không dám làm loạn. Một lúc sau, đội ngũ tu sĩ mặc áo bào Triệu gia chậm rãi tách ra. Sóng vai đi ra chính là hai nam tử trung niên. Người nên trái mặc áo bào của Triệu gia, hai mắt hẹp dài, khi nhìn người khác ánh mắt tỏa ra ánh sáng chẳng khác gì một con rắn độc, làm cho người ta không thoải mái chút nào. Người bên phải kia mặc áo dài, khuôn mặt ôn nhuận nho nhã, mang theo ba phần ý cười, trái lại vừa thấy đã làm người sinh hảo cảm.

Hệ thống nói: "Bên trái kia chính là Triệu Bất Thần gia chủ Triệu gia, bên phải là nghĩa huynh của ông ta, gia chủ Vân giả trong tứ đại gia tộc, cũng chính là Minh chủ Liên minh chính đạo, Vân Vô Tụ."

Kỷ Viên nhìn thoáng qua, không có phát biểu gì.

Ánh mắt của Triệu Bất Thần thật đáng sợ, nếu nói ánh mắt Diệp Quân Trì nhìn người khi tức giận như kiếm ra khỏi vỏ không một tiếng động thì vị gia chủ này chính là một con rắn độc nhìn chằm chằm vào người, chỉ hận không thể vọt lên hung hăng cắn một miếng.

Nhưng Triệu Bất Thần không nói gì, ánh mắt lại khủng bố quét tới quét lui trên người Kỷ Viên và Diệp Quân Trì. Ông ta kìm nén được cảm xúc, không có nghĩa là những người kia cũng vậy, yên tĩnh một lúc lâu, một đạo sĩ đột nhiên nhảy ra, chỉ vào Diệp Quân Trì bắt đầu mắng to: "Ma đầu! Ba năm trước ngươi náo loạn Minh Hư đạo quan ta, từ đó về sau co đầu rụt cổ ở Ma giới không dám ra mặt, hôm nay cuối cùng cũng dám ra đây nhận chết rồi sao!"

Lời này của hắn vừa vang lên, bên cạnh có rất nhiều người công khai lên án hắn, quần chúng đồng loạt xúc động phẫn nộ, tựa như tất cả những người ở đây đều có thù không đội trời chung với Diệp Quân Trì, dọa Kỷ Viên và Diệp Quân Trì sửng sốt, đều có chút mê mang.

Kỷ Viên mờ mịt nhìn về phía Diệp Quân Trì: … Sao ai ngươi cũng kết thù hết vậy?

Diệp Quân Trì mờ mịt nhìn lại: Làm sao mà ta biết được.

13. Chương 13: Nhập Cục 13

Những người xung quanh chỉ trích hồi lâu, thấy Diệp Quân Trì vẫn luôn dùng bộ dáng chuyện không liên quan gì tới mình, giọng nói dần nhỏ lại, theo phản xạ nhìn về phía Triệu Bất Thần.

Triệu Bất Thần cuối cùng cũng cất lời, ông ta tựa như lúc nào cũng phải cố nén phẫn nộ xuống mới không thất thố, lúc nói chuyện khuôn mặt còn hơi run lên, giọng nói khàn khàn: "Ma đầu! Con ta tột cùng có thù hận gì sâu nặng với ngươi, ngươi giết con ta rồi lại còn tới khinh nhờn nơi an nghỉ của nó, ngươi không sợ bị báo ứng sao?"

Có kẻ mắt sắc nhìn về phía quan tài trống rỗng, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh: "Triệu… Triệu gia chủ, di thể của lệnh lang hình như không có ở bên trong."

Triệu Bất Thẩn ngẩn ra, ông ta chỉ nhìn thoáng qua mộ phần liền thiếu chút nữa giận tới điên lên, nghe nói vậy mới dám nhìn về phía quan tài của con trai nhà mình, thấy bên trong trống trơn, trước mắt nhất thời tối sầm, sự lãnh tĩnh miễn cưỡng duy trì trước mặt nghĩa huynh nhất thời nát bét.

Ông ta đỏ mắt rút kiếm lao ra, vẻ mặt âm lệ: "Diệp Quân Trì!"

Tu vi của người đứng đầu tộc đương nhiên là mạnh, chỉ trong giây lát, hàn kiếm đã đâm tới gần đó, trên thân kiếm còn ẩn ẩn hiện lên ánh sáng xanh lè. Nghe nói Triệu gia đã quen quết độc lên kiếm, tổ tiên còn truyền huấn giới rằng không được rút kiếm ra một cách dễ dàng, bởi dù sao khi rút kiếm ra cũng sẽ có tai nạn chết người.

Những năm gần đây, Triệu gia làm việc bừa bãi, số lần rút kiếm nhiều, người chết cũng nhiều. Đại bộ phận người đều là tức mà không dám nói gì, chỉ có thể nuốt cơn giận xuống. Còn những người muốn báo thù, cũng không thể nào chống lại con quái vật lớn ngự trị trên núi Thừa Dương này. Độc trên kiếm của Triệu Bất Thần có dược hiệu ghê gớm nhất chỉ cần chạm vào da một chút thôi là đã có thể xảy ra chuyện lớn.

Diệp Quân Trì ấn đầu Kỷ Viên vào trong lòng mình, cơ thể bay lên không lật người một cái, mũi chân thuận thế đá Hồi Trì đi. Trường kiếm cổ xưa màu đen vô thanh vô tức lướt qua, ngay lúc đụng vào kiếm trong tay Triệu Bất Thần, "keng" một tiếng giòn tan, Triệu Bất Thần cố gắng chống cự ba hiệp, rồi ầm một cái bị Hồi Trì đánh ngã.

Có người hít một hơi khí lạnh.

Tu vi của Triệu Bất Thần cực cao, đây là điều rõ như ban ngày. Nhưng chính Triệu Bất Thần lại chỉ chống đỡ được dưới tay Diệp Quân Trì chưa tới vài hiệp.

Ở đây hai trăm người, lại có ai có thể cản ông ta đại khai sát giới?

Vân Vô Tụ đưa tay ra đỡ lấy Triệu Bất Thần, nhíu mày lo lắng hỏi ông ta vài tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Quân Trì, ánh mắt có phần lãnh đạm, giọng nói lại thong thả: "Ma giới và Nhân giới mấy trăm

năm nay chưa từng khai chiến, ba năm trước Ma quân sát hại Minh Hư, lần này lại sát hại tiểu công tử Triệu gia, thậm chí còn tới phần mộ tổ tiên Triệu gia đào mộ phần của tiểu công tử Triệu gia lên, mang thi thể nó đi, ngươi tự tin như thế, là thật sự cho rằng Nhân tộc chúng ta kém cỏi không dám khai chiến?"

Diệp Quân Trì không đáp lại Vân Vô Tụ, mũi chân hắn đạp lên hư không, mặt mang theo ba phần ý cười, không biết là trào phúng hay thế nào, tiện tay thu Hồi Trì lại, một tay ngắm nhìn chuôi kiếm, lười biếng nhìn bốn phía, nhìn tới chỗ nào, người chỗ ấy không tự chủ nổi mà lui về phía sau một bước.

Kỷ Viên tuy rằng bị Diệp Quân Trì ấn đầu vào ngực, nhưng đã có hệ thống truyền hình trực tiếp cho hắn, nhìn thấy một màn này, hắn tự cảm thán từ đáy lòng: "Cuối cùng ta đã hiểu được đại ma đầu trong truyền thuyết sẽ có bộ dạng gì."

Hệ thống hỏi: "Đẹp trai không?"

Kỷ Viên suy nghĩ một lúc: "Không đẹp trai bằng ta."

Hệ thống: "..." Ngươi là xinh đẹp chứ không phải là đẹp trai.

Một lúc lâu sau, Diệp Quân Trì mới thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn thiếu niên bị mình ấn vào trong ngực, chỉ lộ ra đỉnh đầu tóc đen mềm mại, tự dưng lại cảm thấy thiếu niên ngoan ngoãn nằm trong ngực mình như vậy thật đáng yêu, hắn vuốt tóc thiếu niên như vuốt lông vật nuôi, ngữ khí không mặn không nhạt: "Minh Hư đã làm gì, minh chủ đại nhân hẳn là sẽ không đến nỗi không biết chứ. Ta chỉ nói một câu thôi, Triệu Dương không phải do ta giết, thi thể lúc chúng ta tới cũng đã không còn thấy tăm hơi đâu."

Triệu Bất Thần nghe thấy vậy, giận tới tức cười: "Chẳng lẽ con ta lại còn có thể tự mình đi ra ngoài?"

Diệp Quân Trì nhướng mày: "Quý phủ dễ đột nhập thế này, muốn trộm một bộ thi thể khó lắm sao?"

Ánh mắt Triệu Bất Thần cứ như đang muốn xông lên cắn chết Diệp Quân Trì.

Vân Vô Tụ đè vai ông ta lại, lông mày khóe mắt đều là ý lạnh: "Lời này của Ma quân nên giải thích thế nào đây."

"Hừm." Diệp Quân Trì nghiêm túc nghĩ ngợi một chút, "Có người bắt chước ta, giết chết Triệu Dương, trộm thi thể, đương nhiên là sợ bị ta truy tra, để lộ ra dấu vết."

Lời này hắn nói ra thật nghiêm túc, những người ở đây đều dùng một ánh mắt quỷ dị nhìn hắn.

Kỷ Viên nghiên cứu những ánh mắt này, đọc suy nghĩ của họ: "Họ đang nói, 'con mẹ nó ngươi đang đùa ta à'?"

Hệ thống vui vẻ: “Chính xác.”

Diệp Quân Trì cũng biết lời mình nói không ai tin được, tùy ý nhướng mày, “Không tin? Ta đây cũng không còn gì để nói.” Dứt lời xoay người muốn đi.

Những người ở đây đều là những người nghe tin Diệp Quân Trì sẽ xuất hiện ở Triệu gia nên mới tới, có đạo sĩ tới vì chuyện Minh Hư bị giết ba năm trước, có người có người thân chết kì quái, nghe vài lời đã suy đoán hung thủ là Diệp Quân Trì, những người này đều là người đứng đầu một phái hoặc là gia chủ thế gia, thân phận và tu vi đều không thấp, cho dù vừa rồi Diệp Quân Trì có ra tay uy hiếp, cũng không thể nào chỉ mở trừng mắt nhìn Diệp Quân Trì đi mất.

Nghe được động tĩnh phía sau, đôi mày Diệp Quân Trì nhíu lại, lấy đan dược màu đỏ do Lạc Tu Ý luyện ra từ trong ngực, ngửi mùi máu thoang thoảng trên viên đan dược, ánh mắt mang ý cười dừng lại bên gáy Kỷ Viên: “Thoạt nhìn không dễ ăn như ngươi, cho ta cắn một miếng đi?”

Kỷ Viên không đổi sắc mặt ngẩng đầu, trong mắt không có cảm xúc, thò tay ra trực tiếp nhét viên đan vào trong miệng Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì coi như Kỷ Viên đã đút đan dược cho mình ăn, cười nhẹ nói cảm ơn, một nhát kiếm mãnh liệt quét ngang qua, hắc quang u ám sáng lên từ chiêu kiếm, một kiếm khí hình mảnh trăng tàn bay ra, mãnh liệt đánh úp lại pháp bảo kiếm tiên từ phía sau. Hơn mười người đồng thời bấm tay niệm thần chú cưỡi kiếm, chỉ một đạo kiếm khí của Diệp Quân Trì đương nhiên không thể cản lại được, kiếm khí chỉ giãy giụa trong nháy mắt, đột nhiên một tiếng “ầm” vang lên.

Một làn khói đen tản mạnh trong không khí, vô thanh vô tức cắn nuốt những pháp bảo này, những người ở dưới cảm thấy mối liên hệ với pháp bảo bị cắt đứt, đồng loạt biến sắc.

Diệp Quân Trì một tay ôm Kỷ Viên, một tay cầm kiếm, tránh mấy người đánh tới từ phía sau, nhìn Kỷ Viên trong ngực, thật muốn nhéo nhéo tai hắn, tiếc là không thể ra tay được: “Ngươi sợ không?”

Kỷ Viên dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn lại hắn, không sợ hãi chút nào.

Hệ thống nói: “Ngươi đừng có run rẩy nữa, ta phải nói rằng, ở đây không có một ai có thể làm tổn hại tới ngươi.”

“Lòng tin của ngươi rốt cuộc đến từ đâu vậy?”

Hệ thống: “Nam nhân của ngươi.”

“Cút.”

Diệp Quân Trì không ngừng né tránh, khi ra tay cũng tùy tiện một kiếm, khói đen ngập tràn bao vây pháp bảo của đối phương, mấy trăm hiệp trôi qua cũng chưa từng lấy đi mạng người nào.

Nhóm tu sĩ cứ tưởng rằng lần này sẽ đánh nhau tới máu chảy đầm đìa ngây ngẩn cả người. Phần lớn họ đều chưa từng tận mắt nhìn thấy Diệp Quân Trì, nghe thấy chiến tích tàn ác của Diệp Quân Trì cũng chỉ là chuyện Minh Hư bị giết ba năm trước, một lần giết chóc kia của Diệp Quân Trì làm cho người nghe thấy đã sợ mất mật, làm cho hắn nổi danh khắp chốn, nhưng lời nói vừa rồi của Diệp Quân Trì… cứ như còn có ẩn tình gì khác?

Nhất thời họ đều có chút mờ mịt: sao ma đầu giết người không chớp mắt trong lời đồn này lại ra tay lưu tình tới vậy?

Khi tất cả có phần hơi dao động, Diệp Quân Trì chợt tránh thoát khỏi ba cái đinh đen đang bay thẳng tới từ phía chính diện, nhìn về phía Triệu Bất Thần, mũi kiếm nhắm thẳng vào mộ phần bên dưới, ngữ khí thản nhiên: "Triệu gia chủ, tổ tông ngươi chôn dưới mảnh đất này cũng đã mấy trăm năm, có thể nào sẽ cảm thấy buồn chán quá mức mà muốn ra ngoài hít thở không khí không?"

Triệu Bất Thần biến sắc mặt.

Mới vừa rồi ông ta còn âm thầm cảm thấy may rằng Diệp Quân Trì chỉ di chuyển trong không trung, sẽ không làm hại gì dưới đất, không ngờ chỉ trong chớp mắt, Diệp Quân Trì đã muốn dùng chuyện này để uy hiếp ông ta.

Trong tim bốc lên một đám lửa giận, ông ta giận dữ mắng to: "Ti bỉ vô sỉ!"

Sắc mặt Vân Vô Tụ cũng thật khó coi, ông ta cố gắng áp chế cảm xúc, cố gắng dùng ngữ điệu bình thản nói: "Diệp Quân Trì, người với người tính sổ với nhau, cần gì phải liên lụy tới phần mộ tổ tiên của người ta. Hôm nay chỉ cần ngươi giao thi thể của chất nhi ta ra, chúng ta sẽ thả cho ngươi đi."

Diệp Quân Trì ngạc nhiên hỏi: "Sao cơ, các ngươi nghĩ rằng các ngươi không thả cho ta đi thì ta không rời được khỏi đây à?"

Vân Vô Tụ nhất thời nghẹn lời.

Ý cười của Diệp Quân Trì nhất thời thu lại, sắc mặt trở nên lãnh đạm: "Hay là các ngươi còn muốn ta lặp lại những lời vừa rồi?"

Pháp bảo của phần lớn những người ở đây đều đã bị khói đen phong tỏa, bộ phận nhỏ còn lại vẫn rất cẩn thận, hiện đang bị dao động nhưng chưa dám ra tay, khi chạm phải ánh mắt của hắn, không nhịn được phát lạnh trong lòng.

Thế giới này chính là như vậy, chỉ cần thực lực đủ mạnh, một người một kiếm ở trong trăm người cũng

không ai có thể địch lại được, không một người nào dám khinh nhờn.

Kỷ Viên cần nhằn trong lòng, hệ thống liền nói: "Ngươi cũng đừng quá coi thường đám người dưới kia, chủ yếu là do địa điểm mà thôi, nơi này là phần mộ tổ tiên của Triệu gia, ai dám dùng hết toàn bộ thực lực đâu chứ, không cẩn thận còn có thể bổ nát xương của lão tổ tông nhà người ta thành bột phấn, rải khắp núi Thừa Dương ấy chứ?"

Kỷ Viên mặt không đổi sắc: "Vừa rồi có ai đó bao che, ngợi ca Diệp Quân Trì lắm cơ mà?"

Hệ thống vừa công chính lại nghiêm túc, giọng nói lạnh như băng lại mang theo sự hàm xúc: "Ta chỉ là một người qua đường."

Thôi đê.

Cuối cùng Diệp Quân Trì lông tóc vô thương rời khỏi núi Thừa Dương.

Ma quân nghênh ngang tới, lại nghênh ngang đi, còn đồng thời gây ra biết bao oán hận cho các môn phái gia tộc và Triệu gia, dù sao mộ phần của con trai bị đào lên, không tức tới hộc cả máu cũng đã là cố gắng kiềm chế lắm rồi.

Diệp Quân Trì và Kỷ Viên rời khỏi núi Thừa Dương chưa tới nửa canh giờ, Liên minh chính đạo đã phát lệnh diệt hồn đối với Diệp Quân Trì và Kỷ Viên — lệnh này một khi phát ra, người bị phát lệnh sẽ bị toàn bộ Nhân giới giới tu chân đuổi giết.

Người vốn muốn giết Diệp Quân Trì đã nhiều, lệnh diệt hồn này phát ra, ngay cả nhiều tu sĩ đã thoái ẩn thành danh cũng sôi nổi rời núi.

Kỷ Viên còn chưa biết tới tin tức này, trong lòng còn đang rất khoan khoái tám nhảm với hệ thống.

Sau khi rời khỏi núi Thừa Dương, Diệp Quân Trì vẫn luôn chưa từng nói gì, tận tới lúc cần tìm một nơi đặt chân để ngủ lại, hắn mới mở lời: "Chúng ta đi theo hướng nam đi."

Kỷ Viên nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Diệp Quân Trì giơ tay ra, ngón tay thon dài trắng nõn xòe ra, đưa tới trước mặt Kỷ Viên, trên lòng bàn tay rõ ràng là một con tàm trùng đã chết cứng.

"Thứ này tên là Kim tàm, do một gia tộc Tấn Hà luyện ra, hành động cực nhanh, thân mang độc tính, có thể chui vào cơ thể người, sau khi xuất hiện đã có không ít thế gia và môn phái học theo, gần như là có thể luyện ra Kim tàm hàng nhái, chẳng qua Kim tàm chính hiệu trong người có một hắc tuyến không rõ lắm." Diệp Quân Trì chậm rãi nói, vẻ mặt mang ý cười mà trong mắt chỉ có lãnh đạm, "Đi thăm dò một

lần."

Manh mối lại có thêm, Kỷ Viên chớp mắt vài cái, nhìn hắc tuyến trong cơ thể Kim tàm trong tay Diệp Quân Trì, gật đầu.

Gật xong mới nhớ ra hỏi lại: "Gia tộc nào?"

"Tấn Hà Giang gia."

14. Chương 14: Nhập Cục 14

Tấn Hà thuộc vùng sông nước, theo như lời hệ thống giới thiệu với Kỷ Viên, thì không khác với Giang Nam ở thế giới kia là bao.

Dương Ninh cách Tấn Hà thật sự quá xa, cơ thể Kỷ Viên cũng không chịu nổi việc cưỡi kiếm cả ngày, mà Diệp Quân Trì cũng không vội, Kỷ Viên cũng không lo, thương lượng một chút, tối nay nghỉ ngơi trong khu rừng này, ngày mai sẽ rời khỏi núi Thừa Dương rồi sẽ suy xét xem nên mua ngựa hay là đi thuyền.

Cuối hè, tìm củi để đốt không khó, Diệp Quân Trì tiện tay nhóm lửa, hai tay duỗi ra kê sau đầu, thản nhiên tựa lên thân cây, liếc Kỷ Viên một cái, thần sắc miễn cưỡng: "Đi tìm cái gì ăn đi."

Kỷ Viên liếc mắt nhìn rừng cây tối đen, chỉ cảm thấy tất cả yêu ma quỷ quái gì cũng đều không hề có ý tốt, đang nhìn về phía bên này, nhất thời rợn hết cả người, bất động thanh sắc tới gần Diệp Quân Trì hơn một chút, rũ mắt nhìn đống lửa, cứ như không nghe thấy gì.

Diệp Quân Trì cười: "Quên mất ngươi sợ quỷ, cứ như tiểu cô nương ấy." Kỷ Viên duy trì chút quật cường cuối cùng, nghiến răng nghiến lợi: "… Ta không sợ."

"Ồ." Diệp Quân Trì gật đầu, khép hai mắt lại, hàng lông mi thật dài thản nhiên tạo ra một cái bóng ngay trước mắt, tựa như đang mệt mỏi: "Vậy thì đi đi, đánh một trận, ta hơi đói rồi."

Kỷ Viên: "…"

Hệ thống nói: "Vất vả cho ngươi rồi."

Nguyên chủ không hề sợ quỷ.

Hệ thống đã đủ khoan dung, Kỷ Viên chỉ có thể kiên trì đứng lên, nhặt một thanh củi cháy, do dự muốn

rảo bước tiến vào trong rừng, Diệp Quân Trì vốn đang dựa vào thân cây như đang ngủ bỗng nhiên nói: "Cầm Hồi Trì theo."

Kỷ Viên ngẩn người, quay đầu nhìn hắn.

Diệp Quân Trì từ từ nhắm hai mắt lại, hô hấp đều đều, môi mỏng khẽ nhếch, không nói gì thêm, chỉ là Hồi Trì vốn đang ôm trong ngực không biết đã chạy tới bên chân hắn bằng cách nào.

Kỷ Viên kinh ngạc: "Ta ta ta ta không nghe nhầm đấy chứ?"

Hệ thống nói: "Ngươi ngươi ngươi ngươi không nghe nhầm đâu."

Kỷ Viên thụ sủng nhược kinh, im lặng không lên tiếng nhặt Hồi Trì lên, có thanh kiếm có thể trấn áp yêu ma quỷ quái này bên người, hắn cũng không sợ gì nữa, vừa nghĩ xem trong rừng có thể có thứ gì ăn được, vừa nói với hệ thống: "Ta thật sự bị kinh hách!"

"Sao?"

"Tuy rằng Diệp Quân Trì sẽ có lúc đùa cợt ta một chút, nhưng hắn làm người còn tốt hơn những gì ta đã tưởng tượng chút ít."

Hệ thống nói: "Thế thì ngươi gả cho hắn đi."

Cực kỳ có thái độ thích xem náo nhiệt.

Kỷ Viên giận, không thèm để ý tới cái hệ thống mặt ngoài thì lạnh như băng nhưng thật ra là không đứng đắn chút nào này.

Hệ thống đợi hồi lâu không nghe thấy tiếng đáp lại, đành khụ một tiếng, nghiêm túc đứng đắn nói: "Bảo bối nhi, ngươi hẳn là đã rất may mắn đấy, Diệp Quân Trì làm người còn tốt hơn ngươi nghĩ nhiều lắm. Người bình thường bị máu của ngươi tra tấn thành như vậy còn phải làm lô đỉnh cho ngươi, đáng lẽ ra phải đồng quy vu tận hoặc là đánh ngươi tới bán thân bất toại mới đúng, thế mà, Diệp Quân Trì chỉ trêu đùa ngươi một chút, lại toàn là những chuyện chẳng hề quan trọng. Hắn đối xử không tệ với ngươi, thứ nhất là bởi máu của ngươi, thứ hai có lẽ là do hồng loan thiên hỉ tinh gì đó mà Lạc Tu Ý nói với hắn, ta chỉ tin vào khoa học, không tin hắn, còn thứ ba…"

Kỷ Viên lặng lẽ vểnh tai nghe.

Hệ thống nói tiếp: "Ha ha ha ha, bây giờ chưa nói cho ngươi biết được.

Kỷ Viên im lặng một chút, đột ngột nói: “Nếu các ngươi bị bệnh thì sẽ phải làm gì?”

“Không thể bị bệnh đâu.” Hệ thống có hơi khó hiểu.

“Không đâu, ngươi bị bệnh rồi, uống thuốc đi.” Kỷ Viên cười lạnh, “Bệnh não tàn.”

Hệ thống: “…” Thằng nhãi ranh này lá gan càng lúc càng lớn.

Hệ thống vừa mới mắng thầm Kỷ Viên là thằng nhãi ranh trong lòng xong, Kỷ Viên liền nhìn thấy một con thỏ, vội vàng nhào lên bắt — chỉ chộp được không khí, đã thế lại còn gặm một mồm đầy đất.

Bên tai là tiếng trào phúng không lưu tình chút nào của hệ thống, Kỷ Viên lau mặt, liếc mắt xem thường, theo thói quen, hắn sờ sờ ngực mình, khổ sở phát hiện mình đã đổi về nam trang, không thể lấy trái cây ra gặm được.

Hắn đau đớn ngồi xổm trên mặt đất, ngồi một lát, đang định đứng dậy tiếp tục tìm thứ gì đó có thể ăn được, đầu bỗng nhiên bị một bàn tay đè lại.

Một cảm giác lạnh toát vọt từ lưng lên đến tận óc, da đầu Kỷ Viên tê rần, nhất thời xù lông: “A a a a a a a hệ thống, đây là thứ gì vậy, Hồi Trì không phải là biết trừ tà sao, thứ gì đang sờ đầu ta vậy, muốn chết mất á á á á á!”

Hệ thống càng mệt não hơn cả hắn: “Ngươi bình tĩnh chút đi!”

Kỷ Viên: “A a a a a a a!”

Hệ thống cũng thật muốn a a a theo hắn, không còn lời gì để nói, đành bảo: “Có lẽ là thấy ngươi nửa ngày rồi cũng chưa về nên chủ nhân của ngươi tới nhặt ngươi.”

Giọng nói lạnh như băng của hệ thống vừa dứt, sau lưng Kỷ Viên liền vang lên giọng nói quen thuộc: “Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa về, ta còn tưởng ngươi bị ăn thịt rồi chứ — ngươi run rẩy làm cái gì?”

Giờ phút nguy cấp này Kỷ Viên vẫn chưa tới mức bị dọa chết khiếp, vẫn duy trì vẻ mặt thanh lãnh, cứng ngắc quay đầu lại nhìn về phía nam nhân cao lớn thon dài đứng sau, liếc mắt một cái, cắn răng để bản thân khôi phục lại sự lãnh tĩnh, chờ cơ thể không còn không thể tự chủ được mà run rẩy nữa mới nghẹn lời cất tiếng: “Lạnh.”

Đôi mắt sâu thẳm của Diệp Quân Trì nhìn chằm chằm thiếu nhiên tựa như bạch ngọc trước mắt một lúc, mỉm cười, không cố truy cứu nữa: “Đi thôi, chúng ta về.”

Kỷ Viên thừa dịp hắn quay người lại vỗ vỗ ngực, có phần cứng ngắc đi theo sau lưng hắn, ủy khuất nói với hệ thống: "Vừa rồi ta suýt nữa đã sợ tới phát khóc lên."

"… Lá gan sao lại nhỏ như vậy."

Kỷ Viên càng thêm ủy khuất: "Khi còn bé còn chưa hiểu chuyện, bị vài anh trai chị gái cùng cha khác mẹ lừa đi vào trong một quỷ trạch âm âm trầm trầm, một mình đợi trong đó ba ngày, khi được cứu về, mấy người kia còn mắng ta một trận, bóng ma trong lòng quá lớn, lớn lên rồi cũng vẫn sợ mấy thứ này."

Dừng một chút, hắn oán hận bổ sung, "Thế nhưng mấy người này vẫn luôn thích chạm vào nỗi đau của người khác không ngừng, biết khi còn bé đã để lại trong lòng ta một bóng ma như vậy, còn thường xuyên kể chuyện ma quỷ khi cả gia đình tụ hội, ta lại không được tỏ ra luống cuống, trong lòng sợ muốn chết, trên mặt vẫn phải duy trì nụ cười… Aiz, còn phải cảm ơn họ, nếu không được rèn luyện nhiều tới vậy, bình thường cho dù ta không OOC cũng sẽ bị dọa chết khiếp mất."

Hệ thống nghe vậy trầm mặc một chút, nói: "Xin lỗi."

Kỷ Viên mờ mịt.

Hệ thống: "Ta đã phát hiện Diệp Quân Trì lặng lẽ tới đây không một tiếng động nhưng lại không nói cho ngươi biết."

Kỷ Viên: "…"

Trở lại bên đống lửa, Kỷ Viên ngạc nhiên phát hiện trên đống lửa đã là một cái xiên thịt nướng sinh vật không rõ, thịt nướng vừa phải, mỡ chảy chan chứa, phủ một lớp bóng loáng lên miếng thịt màu vàng, mùi thơm lan tỏa, Kỷ Viên không hề phụ lòng người mà nuốt nuốt nước miếng, nghĩ tới chủ nghĩa ăn chay của nguyên chủ, nhất thời thương tâm gần chết.

Diệp Quân Trì tiện tay lật lật xiên thịt, tựa như đang chăm chú nhìn chằm chằm thịt nướng trước mắt, khóe mắt lại dùng dư quang nhìn chằm chằm vào Kỷ Viên, thấy thiếu niên trước mắt vẫn lạnh lùng như trước, trong đôi mắt nhạt màu kia thật sự khó mà có thể nhìn ra cảm xúc gì, trong lòng có hơi thất vọng. Nhiều ngày ở chung, hắn mẫn cảm nhận ra tuy rằng trên mặt Kỷ Viên vẫn giống hệt như trước đây, nhưng tính cách hình như lại thay đổi rất nhiều, cũng có hứng thú hơn rất nhiều, chỉ tiếc thiếu niên rất ít khi lộ ra sơ hở.

Kỷ Viên không biết mình đang bị theo dõi, còn cảm ơn ý tốt của các anh chị em đã giúp cho hắn dù có rơi vào bất cứ hoàn cảnh nào cũng có thể duy trì bản lĩnh bất động thanh sắc.

Nướng một lát, Diệp Quân Trì gỡ thịt nướng xuống, xé cho Kỷ Viên một miếng nhỏ, ngữ khí thản nhiên: "Biết ngươi chỉ ăn chay, chẳng qua rừng núi hoang vắng, xung quanh cũng không có quả dại, ăn tạm một chút đi."

Hai mắt Kỷ Viên đẫm lệ, hai tay run run nhận lấy thịt nướng, dùng một loại tâm tình gần như là thành kính, miệng nhỏ há ra cắn lên.

Ăn tạm như vậy, ngày nào ta cũng muốn ăn.

Thấy hắn do dự đưa tay ra, sắc mặt hơi rối rắm, miệng nhỏ nhai nhai tựa như rất khó nuốt xuống, Diệp Quân Trì nhìn liền hiểu sai ý.

Hắn suy nghĩ một chút, lấy lại miếng thịt nướng Kỷ Viên đã ăn hơn non nửa, thấy đôi mắt ẩn chứa sóng nước nhìn về phía này, khó có lúc lại sinh ra tâm tư thương tiếc.

Triệu Dương thích bắt đủ các loại mỹ nhân tư sắc, nam nữ không kỵ, chỉ cần có thể thỏa mãn dục vọng biến thái của gã là được. Chờ tới khi gã chán rồi, số phận của các mỹ nhân đều thật thê thảm — may mắn một chút thì được đưa cho thủ hạ của gã, xui xẻo thì sẽ bị ném vào trong đình viện, làm đồ chơi cho lũ hồ bằng cẩu hữu, tuyên dâm thay phiên trước mặt mọi người là chuyện rất bình thường, cuối cùng gần như không còn cơ hội sống sót.

Khi biết Triệu Dương động tới Kỷ Viên, Diệp Quân Trì lập tức tới cứu người. Sau khi trở về Ma cung mới nghĩ tới, càng cảm thấy ngay cả ra mặt cũng đã ra mặt rồi, người cũng đã mang trở về, rõ ràng nên cưới, người của Ma quân, cũng không ai dám động vào nữa.

Đợi trong Ma cung là an toàn nhất.

Chỉ không ngờ rằng Triêu Dương lại chết —

Kỷ Viên thật sự vô tội, nói cho cùng là bị hắn làm liên lụy. Diệp Quân Trì đồng ý giúp đỡ, bỏ qua những nhân tố khác, cũng là bởi hắn hiểu rõ vì sao Kỷ Viên lại gặp phải sự xui xẻo này.

Kỷ Viên mắt đẫm lệ ăn được một nửa, trong lúc ăn vẫn luôn cảm thán với hệ thống thịt này thơm ngon thế nào, hắn tiếc nuối không muốn ăn hết ra sao, không ngờ còn chưa ăn xong đã bị Diệp Quân Trì lấy lại, lúc này còn đang ngơ ngác, có chút muốn đánh người.

Thì Diệp Quân Trì đột nhiên thở dài.

Kỷ Viên nhất thời căng thẳng cực kỳ.

Sau đó hắn nhìn thấy sợ ôn nhu khó có được ẩn chứa trong đôi mắt lạnh lẽo kia của Diệp Quân Trì, trong giọng nói tựa như còn có chút đồng cảm: “Ăn không vào thì đừng ăn nữa, ngủ đi.”

Kỷ Viên hơi trợn mắt: “…”

Người anh em này, ngươi hiểu nhầm gì đó rồi thì phải???

Hệ thống nghẹn cười: "Nguyên chủ chịu không nổi mấy thứ thịt mỡ này, ngươi nén bi thương đi."

Kỷ Viên tâm như tro tàn.

Hắn mang theo chút oán niệm cuối cùng nhìn thịt nướng trong tay Diệp Quân Trì, yên lặng phủi một chút lá khô dính trên thảm cỏ, nghiêng người nằm xuống.

Thật ủy khuất, ủy khuất tới mức nước mắt cũng rơi ra rồi…

Hồ bằng cẩu hữu ở thế giới kia mà nhìn thấy hắn ủy khuất như vậy chắc sẽ cười bò tới chết mất…

Kỷ Viên nước mắt lăn dài, ủy khuất tới mức không ngủ được, lặng lẽ co rúm người lại. Một lúc lâu sau, trên người đột nhiên hơi nặng, hắn ngước mắt lên nhìn, là một cái áo khoác ngoài màu đen, mấy ngày nay đã nhìn nhiều tới quen mắt. Thân hình nam nhân cao lớn hơn hắn nhiều, cái áo khoác này vừa lúc có thể dùng làm chăn.

Hương tùng thản nhiên quanh quẩn nơi chóp mãi, làm cho lòng người dịu lại. Kỷ Viên vẫn còn đang sững sờ, tóc lại được vuốt ve, giọng nói trầm thấp từ tính của Diệp Quân Trì vang lên bên tai: "Ngủ đi, ta gác đêm."

15. Chương 15: Nuông Chiều 1

Muốn đi từ Dương Ninh xuống Tấn Hà, đi đường thủy tiện hơn một chút. Thế giới này khác với tiểu thuyết tu chân mà Kỷ Viên từng đọc, muốn đi đâu là có thể bay một chút là tới, huống hồ…

Nghe nói khắp cả thiên hạ bây giờ đầu người đắt giá nhất một cái là của Diệp Quân Trì, một cái là của hắn.

Bây giờ trên trời dưới đất đều có người tu chân, kết thành đội cũng có mà đơn phương độc mã cũng có, ở trên trời không có thứ gì có thể che khuất tầm mắt, cưỡi kiếm thành ra dễ đụng phải tu sĩ chính đạo hơn.

Kỷ Viên nghiêm túc suy nghĩ xem từ khi nào mình lại biến thành một người "lòng lang dạ sói, ong bướm lẳng lơ, tâm địa độc ác, táng tận thiên lương" như vậy.

Diệp Quân Trì khó có lúc lại nói một câu an ủi hắn, tuy rằng nghe thật không giống như lời dùng để an ủi. Hắn nói: "Ngươi thích ứng một chút, quen rồi sẽ ổn thôi."

Kỷ Viên tỏ vẻ mình một chút cũng không muốn thích ứng, lại càng không muốn quen với điều này.

Hai người rời xa núi Thừa Dương, tìm tới bến đò, thương lượng giá mua thuyền với người chèo thuyền. Kỷ Viên im lặng nhìn Diệp Quân Trì cò kè mặc cả với một phàm nhân, cảm thấy tình cảnh này có phần thật thê thảm.

Đường đường là Ma quân Ma giới, là nhân vật làm cho người ta nghe tiếng đã sợ mất mật, không ngờ lại nhặt một cọng cỏ dại không biết từ đâu ra, không chút để ý nhét vào miệng nhai nhai, cò kè với một phàm nhân.

Kỷ Viên nói: "Hệ thống, ta phát hiện ra ta không hiểu Diệp Quân Trì đang nói gì cả."

Hệ thống nói: "Đừng hoảng hốt."

Kỷ Viên chớp mắt vài cái, lại nghe thấy hệ thống nói: "Ta nhìn cũng có vẻ không hiểu lắm."

Kỷ Viên: "…"

Cuối cùng Diệp Quân Trì mồm mép lợi hại hơn, thành công dùng giá thấp mua được thuyền nhỏ, người chèo thuyền khi nhận lấy bạc còn không nhịn được mà nói một câu: "Nhìn cách ăn mặc của ngài, đáng ra cũng phải là một công tử gia nhà giàu, sao mà so với mấy người chúng ta, ra tay lại còn…"

Lão rất nể tình không nói hết câu.

Diệp Quân Trì cười tủm tỉm, một tiếng "thú vị" không nói ra, dư quang khóe mắt đảo đến Kỷ Viên đang đỡ trán quay đầu bên cạnh, sắc mặt hơi nghiêm lại, nói: "Bị người nhà đuổi ra ngoài."

Nói cứ như thật vậy.

Khóe miệng Kỷ Viên co rút, nghĩ thầm chỉ cần người cao hứng là được rồi, ai ngờ Kỷ Viên lại quay đầu nhìn về phía hắn, sâu kín thở dài: "Người nhà không thể được chấp nhận chúng ta."

Người chèo thuyền đã sớm có chút tò mò đối với thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú, sắc mặt thanh lãnh bên cạnh, nghe vậy lập tức hiểu ra, ý vị sâu xa, "Ồ" một tiếng.

Chú ý tới ánh mắt quỷ dị lia lại đây của người chèo thuyền, Kỷ Viên dùng khuôn mặt không đổi sắc nhìn về phía Diệp Quân Trì: "…"

Hắn đã làm gì nên tội nên tình đâu cơ chứ.

Diệp Quân Trì rất thích chọc cho Kỷ Viên lộ ra cảm xúc thật sự, tựa như có thể hé mở tấm mặt nạ thanh lãnh kia, có thể nhìn thấu một góc linh hồn nhỏ xíu nhưng thú vị ẩn giấu bên dưới tấm mặt nạ kia. Hắn

cũng ngạc nhiên không hiểu vì sao mình lại có loại hứng thú này với Kỷ Viên, lại còn làm tới không biết mệt.

Bởi Kỷ Viên không thể không ăn, sau khi mua thuyền lại đi mua thêm chút lương khô, lúc đi ngang qua một cửa hàng nhỏ bán mặt nạ, ánh mắt Diệp Quân Trì tùy tiện đảo qua, bỗng nhiên thò tay ra cầm lấy một cái mặt nạ sẫm màu đeo lên mặt, cười hỏi: "Thế nào?"

Cùng lúc đó bên cạnh có vài đạo sĩ mặc đạo bào đi qua, đi rất vội vã, sắc mặt âm trầm. Tựa như đang kiếm tìm ai đó, ánh mắt quét qua khắp mọi nơi, tay đặt lên chuôi bội kiếm bên hông, vừa cảnh giác lại khẩn trương.

Kỷ Viên thấy họ bước nhanh đi xa rồi, thu hồi ánh mắt, nhìn cái mặt nạ màu đậm như mực kia, cũng không nghĩ nhiều, thản nhiên nói một câu "Xấu", tiện tay cầm một cái mặt nạ hình thỏ trắng trong cửa hàng lên, ý xấu đưa cho Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì nhìn lướt qua cái mặt nạ có chút ấu trĩ này, không ngờ lại không nói gì, còn cầm đi thanh toán tiền, cùng Kỷ Viên trở lại bến đò.

Kỷ Viên theo sau hắn, lặng lẽ xoa nhẹ ngực mình, cảm thấy ngày qua ngày đều không có trái cây để ăn thật sự là quá đau khổ.

Diệp Quân Trì có một loại tâm tính bao dung hắn tới kỳ lạ, không phải là bởi vì máu của hắn, cũng không phải là thứ gì gì tinh kia, tám phần là do cái nguyên nhân hệ thống đã rải thính mà không nói rõ kia.

Nhảy xuống thuyền nhỏ, Diệp Quân Trì tùy tiện chặt dứt dây thuyền buộc nối liền với bến, thuyền nhỏ bắt đầu xuôi dòng phiêu lưu. Giữa Dương Ninh và Tấn Hà có một con sông, xuôi dòng khoảng nửa tháng là tới, không cần phải cố gắng điều khiển hướng thuyền trôi.

Diệp Quân Trì tựa vào bên mép thuyền, hai chân thon dài ủy khuất cuộn tròn lại, híp mắt cảm nhận gió lạnh trên mặt sông khi màn đêm buông xuống, một lúc lâu sau mới hỏi: "Muốn hỏi gì?"

Kỷ Viên có rất nhiều nghi hoặc trong lòng, thấy hắn chủ động mở lời, suy nghĩ một chút, hỏi vấn đề mà hẳn Diệp Quân Trì sẽ trả lời: "Những đạo sĩ kia?"

"Giới tu chân đã phát lệnh diệt hồn đối với hai chúng ta, bây giờ chỉ sợ ai cũng muốn giết chúng ta cả." Diệp Quân Trì chống cằm, ngữ điệu thoải mái không nghe ra chút lo lắng sợ hãi nào đối với lệnh diệt hồn này, "Ngươi đó, có rất nhiều người không nhận ra. Ta thì không giống vậy, lúc nãy khi mua lương khô có người nhận ra ta, chẳng qua cũng không dám để lộ ra, mà chỉ trộm báo cho người khác."

"Ngươi kết thù kết oán với đạo sĩ sâu tới vậy?"

Diệp Quân Trì dừng lại một chút, trong đôi mắt sâu thẳm kia khó lại có chút gợn sóng, tựa như sau khi

phủi lớp bụi dính trên mảnh ký ức sâu trong lòng xong lại phát hiện thứ đồ nằm dưới lớp bụi ấy không phải là thứ mà bản thân mình muốn tìm.

Hắn hàm hồ cất giọng: "Thanh danh của Minh Hư coi như không tồi, địa vị khá cao."

Ở chung một thời gian, Kỷ Viên phát hiện Diệp Quân Trì cũng không phải là ma đầu tâm thần mất trí như trong lời đồn kia, thật sự không nghĩ ra Minh Hư chọc phải chỗ nào của hắn, lời tới bên miệng, xét tới vẻ mặt vẫn luôn lãnh đạm như một kia, đành phải nuốt xuống. Im lặng một chút, hắn hỏi: "Vì sao lại cứu ta?"

Hắn hỏi chính là ngày Triệu Dương bức hôn lần đó. Hệ thống đã phổ cập khoa học cho Kỷ Viên biết Triệu Dương là hạng người gì, trong bách gia không ai là không biết tới, nghe nói còn có một số công tử tuấn kiệt của thế gia, môn phái có chút mê luyến Kỷ Viên, sau khi nghe nói đều muốn lao lên trợ giúp nhưng lại bị những người khác ngăn cản — thứ nhất là không thể chọc vào Triệu gia, thứ hai là cho dù có chọc vào rồi, chỉ vì một cái bình hoa đẹp mà vô dụng, không khỏi sẽ là mất nhiều hơn được.

Diệp Quân Trì cười: "Ta vẫn còn đang nghĩ xem chừng nào ngươi mới hỏi tới chuyện này."

Hắn nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuấn tú của Kỷ Viên, nói: "Ta kể lại một chút chuyện cũ cho ngươi nghe nhé, ba mươi năm rước, Ma giới đại loạn, Ma tôn bị đánh cho xác thịt tan nát, hồn phi phách tán ngay trước mặt mọi người. Ta là người thừa kế của Ma tôn, những người dã tâm bừng bừng này đương nhiên sẽ không bỏ qua cho ta, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc… Ta chạy tới Nhân giới, khi đang hấp hối, bỗng gặp được một tiểu cô nương."

Kỷ Viên mơ hồ đoán ra được một chút gì đó.

"Một tiểu hài tử rất nhỏ, nhìn chết lặng, lạnh lùng như băng, thấy ta dính máu đầy người cũng không sợ…" Ngữ khí Diệp Quân Trì thản nhiên, "Khi đó ngươi vẫn còn nhỏ, chắc là bây giờ không còn nhớ nữa. Ta thấy ngươi xoay người bỏ chạy, còn tưởng rằng ngươi sẽ không trở lại nữa, không ngờ ngươi lại đưa cha ngươi tới, tuy rằng ngươi có cho ta uống thuốc cũng không có tác dụng gì…"

Không phải là ân cứu mạng, mà là một chút hơi ấm khi đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi, làm cho Diệp Quân Trì nhớ mãi tới tận bây giờ.

Kỷ Viên nghẹn lời một chút, có chút cảm khái nói với hệ thống: "Nguyên chủ chết đi quả là không đáng."

Hệ thống thở dài: "Đều là do số mệnh cả, hắn không vượt qua nổi. Ngươi có thể ở đây, cũng là do mệnh của ngươi, đừng nghĩ nhiều, hoàn thành nhiệm vụ cho thật tốt."

Kỷ Viên "ừm" một tiếng, ngồi bên mép thuyền lấy lương khô ra lặng lẽ gặm, ảo tưởng rằng đây chính là thịt nướng hắn vẫn còn chưa ăn xong tối qua.

Hệ thống thấy hắn ăn tới im hơi lặng tiếng quá mức, hỏi: "Nghĩ gì vậy?"

Kỷ Viên nuốt lương khô, buồn bã nói: "Nghĩ xem tới lúc nào ta mới có thể trở về tiếp tục ăn chơi đàng điếm."

Hệ thống nhìn tiến độ nhiệm vụ một chút, mỉm cười: "Hai nghìn hai trăm hai mươi hai."

Kỷ Viên thiếu chút nữa cạn lời: "… Câm miệng, cảm ơn."

Xuôi dòng thêm vài ngày nữa, thời tiết vẫn luôn gió êm sóng lặng, vừa vào thu, những cơn gió cuối hè đầu thu lạnh thấu xương, làm cho con gà yếu Kỷ Viên lạnh run, đang định lùi vào trong khoang thuyền, bảo hệ thống kể chuyện cho mình nghe, chợt cách đó không xa có tiếng hét thảm vang lên.

Kỷ Viên quay đầu nhìn lại.

Cách đó không xa là một con thuyền, thuyền đạp nước trôi băng băng, trên thuyền còn có người bị một người khác dẫm lên người, ghé vào bên mép thuyền, thống khổ hét thảm gì đó.

Mấy từ giết người phóng hỏa, giết người cướp của chạy qua đầu Kỷ Viên, Kỷ Viên nhìn kỹ, chỉ thấy người đang dẫm lên kẻ kia chính là một thiếu nữ, ăn mặc sặc sỡ vô cùng – đỏ chót toàn thân, theo chân người kia nhìn lên, trong tay còn đang nắm lấy một cây roi mây, tựa như cảm nhận được ánh mắt của Kỷ Viên, ngẩng đầu lên.

Đó là một khuôn mặt đẹp động lòng, dáng người cao gầy, hàng mi thanh tú có hơi nhíu lại, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo vô cùng tức giận, một đôi mắt to lia qua, còn chưa tới gần đã có một loại khí tức chỉ thuộc về những người được lớn lên trong sự nuông chiều đập vào mặt mà đến.

Hệ thống thốt lên một câu "Ồ hiểu rồi".

Kỷ Viên cho dù là một gay nhưng điều này cũng không cản trở gu thẩm mỹ của hắn, hắn bất động thanh sắc nhìn thiếu nữ kia, chợt nhớ ra một chuyện, vội nhìn về phía Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì đã đeo cái mặt nạ thỏ kia lên rồi, dưới chiếc mặt nạ, ánh mắt lại càng thêm âm trầm, mà cái mặt nạ kia lại để lộ ra một nửa khuôn mặt bao gồm một đôi môi cực đẹp, cùng với chiếc cằm thật tinh xảo.

… Chỉ là cái mặt nạ con thỏ kia có chút sát phong cảnh.

Thuyền nhỏ rất nhanh đã tới gần thiếu nữ kia, thiếu nữ lia mắt nhìn họ một cái, tạm dừng một chút trên mặt Kỷ Viên, bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, thế nhưng vẫn rất bình tĩnh lấy chân đạp người ta xuống sông, giọng nói tựa như chuông bạc: "Thứ bỉ ổi này mà cũng muốn xuống tay với cô nãi nãi ngươi!"

Hai người bị đá xuống sông nước mắt giàn giụa, lạnh run gọi cô nãi nãi.

Thiếu nữ lạnh lùng quát: "Còn không mau cút đi?"

Hai người đành phải đứng dậy từ trong dòng sông lạnh như băng, nhìn thấy Kỷ Viên, hai mắt sáng ngời, vội vàng vòng qua, "Hai vị công tử, hai vị công tử xin hãy thương xót…"

Thiếu nữ trợn mắt, một roi quất qua. Khoảng cách giữa hai chiếc thuyền là một trượng, roi của thiếu nữ lại chuẩn xác quất lên hai người, tiếng hét thảm thiết vang dội. Thiếu nữ nhướn mày, mắng: "Hai cái tên muốn giết người cướp của các ngươi mà cũng muốn lên thuyền!"

Kỷ Viên ngồi xổm cạnh Diệp Quân Trì xem kịch vui, thấy một màn này, nhỏ giọng hỏi: "Người tu chân?"

Diệp Quân Trì gật đầu.

Kỷ Viên sợ cô nương này nhận ra Diệp Quân Trì, im lặng không lên tiếng, chỉ mong thuyền nhỏ sẽ chỉ lặng lẽ đi ngang qua.

Không ngờ thiếu nữ giải quyết hai người kia xong liền quay về phía hắn: "Bên kia, có biết Kỷ Viên không?"

Tay Kỷ Viên run lên. Sau khi hắn mặc nam trang vào, sự chênh lệch với nữ trang là cực kỳ lớn, hẳn là chỉ có một vài người quen mới có thể nhận ra, cô nương này làm thế nào mà vừa mở miệng ra đã điểm trúng huyệt chết rồi?

Diệp Quân Trì cũng quay đầu lại nhìn.

Thiếu nữ cau mày: "Hỏi ngươi sao ngươi không trả lời? Các ngươi tới từ Dương Ninh? Có từng thấy Kỷ Viên với Diệp Quân Trì không?"

Kỷ Viên còn đang muốn phủ nhận, Diệp Quân Trì lại bình tĩnh cất tiếng: "Có thấy, sao vậy, ngươi cũng muốn giết Kỷ Viên?"

Thiếu nữ trợn trừng đôi mắt to: "Có cái rắm! Cô nãi nãi muốn cứu hắn ra từ trong tay ma đầu kia!"

"…" Gì?

Diệp Quân Trì sửng sốt trong chớp mắt, rồi tỏ vẻ rất biết thời thế: "Ồ? Cứu hắn? Ngươi có liên quan gì tới Kỷ Viên?"

Kỷ Viên cũng đang hỏi hệ thống về vấn đề này.

Thiếu nữ và hệ thống trả lời cùng một lúc.

"Biểu tỷ của hắn."

"Chị họ của ngươi."

16. Chương 16: Nuông Chiều 2

Biểu tỷ nào từ đâu ra vậy?

Kỷ Viên có hơi ngơ ngẩn, lập tức nghe thấy Diệp Quân Trì lên tiếng, trong giọng nói từ tính còn mang theo chút ý cười: "Chưa tới Tấn Hà, đã gặp được người của Giang gia rồi."

Hệ thống nhắc nhở đúng lúc: "Mẹ của ngươi là người Giang gia đấy, quên rồi hả?"

Quan hệ thân thích đã bị ném ra sau đầu từ sớm lại bị nhét trở lại não, Kỷ Viên nhìn thiếu nữ minh diễm động lòng trên thuyền đối diện, có chút kinh ngạc: "Ta bây giờ đến đâu cũng có người đuổi giết, làm sao bà chị họ này lại muốn… cứu ta?"

"Ai mà biết được."

Kỷ Viên đành phải duy trì sự im lặng theo thiết lập nhân vật, bất động thanh sắc nhìn Diệp Quân Trì nói chuyện với thiếu nữ: "Người người đều muốn giết hắn, cô lại muốn cứu hắn, đơn giản chỉ bởi hắn là…" Diệp Quân Trì dừng lại một chút, liếc nhìn thiếu niên an tĩnh nhu thuận ngồi bên cạnh, thò tay vuốt vuốt tóc hắn, "biểu muội của cô?"

"Đương nhiên rồi." Thiếu nữ ngẩng đầu lên, "Con gái của dì ta, sao có thể cấu kết với Ma tộc, lại nói Triệu Dương kia vốn đáng chết, ta thật ra rất muốn gặp ma đầu Diệp Quân Trì kia."

… Đang ở ngay trước mặt ngươi đó.

Kỷ Viên có chút bất đắc dĩ.

Ánh mắt thiếu nữ trong suốt sáng người, lúc nhìn người khác mang theo một cảm giác nàng từ nhỏ đã được sống an nhàn sung sướng tới kiêu căng, nhưng lại không làm cho người ta phản cảm mà còn khắc sâu ấn tượng cho Kỷ Viên về một màn giáo huấn kẻ xấu của nàng vừa rồi.

Một nữ hài tử như vậy, vừa thấy là đã biết được lớn lên trong sự che chở của gia tộc, cũng không biết lòng người hiểm ác tới mức nào, nếu không đã không ba hoa khoa trương khen ngợi Diệp Quân Trì tới vậy… mà thái độ của Diệp Quân Trì có chút kỳ quái, không biết là lại nảy ra ý định gì.

Kỷ Viên chìm trong suy nghĩ của mình, Diệp Quân Trì thì nói chuyện vài câu với thiếu nữ, lập tức chuyển chủ đề câu chuyện, nói: "Cô đang tìm Diệp Quân Trì và Kỷ Viên? Nghe nói họ đã xuống phía nam tới Tấn Hà."

Thiếu nữ nhất thời trợn to mắt: "Cái gì?! Ta khó nhọc chạy đến đây… mà thôi." Nàng dậm chân, quay đầu nhìn lại boong thuyền đã bị ngập nước, nhẹ nhàng nhảy lên thuyền nhỏ của Kỷ Viên.

"Các huynh cũng đang tìm họ, không bằng cùng đi đi?" Thiếu nữ chỉ cái thuyền lắc lư sắp chìm, "Hai tên kia chọc thủng đáy thuyền, muốn cướp của cải trên người ta lại bị ta đánh đuổi."

Thuyền là của Diệp Quân Trì mua, Kỷ Viên không tiện quyết định, dựa theo thiết lập nhân vật cũng không thể nói gì, chỉ có thể thầm cầu nguyện thiếu nữ mau tìm tới thuyền khác, cách xa Diệp Quân Trì ra một chút. Người này tuy rằng không đáng sợ như hắn nghĩ, nhưng chắc chắn cũng không phải là người tốt gì.

Khóe miệng lộ bên ngoài mặt nạ của Diệp Quân Trì hơi cong lên một chút: "Đương nhiên là có thể."

Kỷ Viên nhìn hắn một cái, không nhìn ra cảm xúc gì trong đôi mắt sâu thẳm kia, run run tìm hệ thống: "Hệ thống, Diệp Quân Trì thật đáng sợ, ta bắt đầu không thể tự chủ nổi mà phát run lên…"

Hệ thống trầm mặc vài giây đồng hồ, bình tĩnh đáp: "Ngươi đang lạnh thôi."

A… Gió đêm lướt qua mặt sông thổi tới, quả thật là rất lạnh.

Kỷ Viên bị lạnh, mím môi, không nói lời nào xoay người đi vào trong khoang thuyền, còn chưa đi được hai bước, đã bị thiếu nữ kia kéo lại: "Ai, ta là Giang Diệu Diệu, huynh tên là gì? Huynh thật giống dì ta, mười năm rồi không gặp biểu muội, nàng hẳn là có chút giống huynh."

Ánh mắt Kỷ Viên chợt lóe.

Hệ thống nói: "Giang Diệu Diệu đang hoài nghi ngươi chính là Kỷ Viên, kiểm tra xem ngươi có phải là nữ phẫn nam trang không… à không, ngươi vốn chính là Kỷ Viên, chẳng qua ngươi vẫn luôn nam phẫn nữ trang, thế nên nàng sẽ nghĩ rằng ngươi là nữ phẫn nam trang…"

Kỷ Viên sắp hôn mê: "Ngưng ngưng! Ta hiểu ý ngươi rồi!"

Một người tu chân, muốn tận lực điều tra giới tính của một người vẫn thật sự rất dễ dàng, Giang Diệu Diệu giật mình, nhìn Kỷ Viên, vẻ mặt nghi hoặc.

Kỷ Viên lãnh đạm rụt tay lại: "Xin hãy tự trọng."

Dứt lời chui tọt vào trong khoang thuyền.

Tình cảm của nguyên chủ với Kỷ gia rất nhạt, huống chi là Giang gia mười mấy năm chưa từng tiếp xúc, với người biểu tỷ đột nhiên nhảy ra bảo muốn cứu mình, cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt hòa nhã gì.

Hệ thống khen: "Diễn càng ngày càng giống rồi."

Kỷ Viên ngồi trong góc, lấy lương khô ra gặm, vừa gặm vừa coi thường: "Sao ta cứ cảm thấy là ngươi đang mắng ta vậy."

Bên ngoài mơ hồ vang lên tiếng nói chuyện của Giang Diệu Diệu và Diệp Quân Trì, Kỷ Viên nghiêng tai lắng nghe một lát, không thể không cảm thán Diệp Quân Trì có năng lực lừa đảo cực mạnh. Người này khi cười rộ lên thật ôn nhu, vừa thấy có vẻ rất tao nhã, Giang Diệu Diệu có vẻ rất thích loại hình này, nói chuyện tận nửa canh giờ với Diệp Quân Trì, nói không ít chút nào.

Giang Diệu Diệu có lẽ có thế nào cũng không ngờ rằng người biểu muội mà nàng muốn cứu đang ngồi ngay trong khoang thuyền, Ma quân Diệp Quân Trì nàng khăng khăng muốn gặp cũng đang đoan đoan chính chính ngồi ngay trước mặt nàng.

Kỷ Viên thở dài, có cảm giác thật ngại ngùng.

Hệ thống hỏi: "Mềm lòng hử?"

Kỷ Viên nghiêm mặt hỏi: "Diệp Quân Trì sẽ gây bất lợi cho Giang Diệu Diệu sao?"

"Không đâu."

Kỷ Viên gặm xong miếng cuối cùng, phủi phủi vụn lương khô dính trên tay, lau miệng: "Vậy cứ kệ Diệp Quân Trì đi."

Nói là nói như vậy…

Kỷ Viên có chút khổ bức.

Bởi thân phận của hai người đặc biệt, lợi dụng thân phận chủ tớ gạt Giang Diệu Diệu, nhưng một người hầu ăn nói thận trọng, mặt không đổi sắc, ăn xong liền ngủ như Kỷ Viên… thật sự là không giống chút nào, để diễn cho thật một chút, hắn chỉ có thể run rẩy trong gió lạnh, rót trà cho Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì bình thản ung dung, rất chi là hưởng thụ.

Giang Diệu Diệu tính tình không tốt, nhưng nói chuyện với Diệp Quân Trì lại rất hợp, hai người họ nói tới vui vẻ, Kỷ Viên chỉ có thể ngồi xổm ở đầu thuyền thở ngắn thở dài, nhìn không tới cá dưới nước mà vô cùng đớn đau: "Giang Diệu Diệu sẽ không phải là thích Diệp Quân Trì rồi chứ? Trong tiểu thuyết không phải là như vậy sao, thiên kim thế gia thích nhân vật phản diện tà ác, bị thế nhân chửi rủa, thậm chí là bị cả thiên hạ đuổi giết, cuối cùng vẫn có thể ở bên nhau, còn sinh ra con trai tên là nhân vật chính…"

Hệ thống đáp: "… Ngươi có chắc là đang không kể chuyện của chính bản thân ngươi không vậy?"

Kỷ Viên giận rồi, không thèm để ý tới nó nữa.

Giang Diệu Diệu bên kia không biết là nhớ tới chuyện gì, sắc mặt bỗng nhiên có chút cô đơn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị nỗi buồn bực che kín: "Câu chuyện huynh vừa kể làm cho ta nhớ tới một người…"

Diệp Quân Trì đưa lưng về phía Kỷ Viên, không biết vẻ mặt hắn bây giờ thế nào, có vẻ rất kiên nhẫn nghe tiểu cô nương oán giận, lắng tai nghe rồi lên tiếng trả lời: "Ồ?" "Người kia…" Giang Diệu Diệu do dự một chút, "Rất giống huynh, hào hoa phong nhã, ôn nhuận như ngọc…"

Kỷ Viên đứng nơi đầu thuyền, nghe thấy bốn chữ "ôn nhuận như ngọc", thiếu chút nữa đã lảo đảo ngã xuống. Thuyền nhỏ vừa mới chìm xuống một chút, hắn còn chưa kịp ổn định lại cơ thể, một đầu thuyền lại hơi trùng xuống tiếp.

Câu "Ngọa tào" trong lòng còn chưa kịp nói ra, Kỷ Viên đã bị bế ngang lên, Diệp Quân Trì rõ ràng là đang đưa lưng về phía Kỷ Viên, lại như mọc mắt sau lưng, trong lúc chỉ mành treo chuông, cơ thể nhoáng lên một cái, kéo Kỷ Viên lại. Kỷ Viên trong lòng còn hơi khẩn trương, bị hắn kéo vào trong lòng cũng không kịp phản ứng, đang định tìm hệ thống phun tào về chuyện cụm từ "ôn nhuận như ngọc" kia làm hắn giật mình tới cỡ nào thì bên tai lại vang lên giọng nói trầm thấp ôn hòa của nam tử: "Sao lại không cẩn thận như vậy, vào khoang trong đi."

Kỷ Viên cứng đờ người một lát, gạt tay hắn ra, cũng không thèm quay đầu lại mà bước vào trong khoang thuyền.

Hệ thống tỏ ra thông suốt: "Tai ngươi đỏ lên rồi."

Kỷ Viên xoa xoa tai, có chút buồn bực chôn mặt vào bàn tay: "Thật ngại quá, ta là gay mà."

Tiếng nói chuyện của Giang Diệu Diệu và Diệp Quân Trì bên ngoài lại vang lên lần nữa, tựa như đang nói đến Kỷ Viên, Kỷ Viên co rúm lại hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, mặt không đổi sắc nhìn lên không trung một lúc lâu, nhẫn tâm dập tắt chút tâm tư vừa mới sinh ra vừa rồi.

Thuyền này trôi thật sự nhẹ nhàng, chẳng có gì đáng phải hoảng hốt cả.

Cũng may mà Diệp Quân Trì không thật sự định phiêu bạt trên sông hơn nửa tháng, sau khi đi thuyền được vài ngày, cuối cùng cũng xách theo Kỷ Viên đã bị vắng vẻ nhiều ngày, vuốt cằm nói với Giang Diệu Diệu: "Chúng ta còn có chuyện quan trọng, đi trước, thuyền này đưa cho cô."

Giang Diệu Diệu cũng không thèm để ý, nàng cảm thấy Diệp Quân Trì ăn nói bất phàm, rất hợp khẩu vị của nàng, khi sắp chia tay vẫn còn chưa buông tha: "Các ngươi nếu tới Tấn Hà, hãy tới Giang gia tìm ta, nói tên của ta ra, không ai dám cản các ngươi lại."

Dừng một chút, nàng cười tới xán lạn: "Chỉ là tới lúc đó, các huynh đừng có bị bộ dáng ở nhà của ta dọa là được rồi."

Diệp Quân Trì đồng ý, tùy tiện cầm một thanh kiếm tiên bình thường ra, dẫn theo Kỷ Viên cưỡi kiếm.

Kỷ Viên nửa dựa vào ngực Diệp Quân Trì, đã nhiều lần làm như vậy, cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ trầm mặc một chút rồi mở miệng hỏi: "Ngươi dò hỏi nàng gì vậy?"

"Hỏi một chút chuyện kim tàm thôi." Tầm mắt Diệp Quân Trì đọng lại nơi vành tai trắng nõn ẩn hiện dưới mái tóc đen mềm mại kia, rất muốn thò tay ra chạm vào, tay hơi động chút, ngón tay chạm vào vành tai mềm mềm kia, tâm tình tốt hơn một chút, nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn không ít: "Có điều có chút đáng tiếc, nàng tuổi còn nhỏ, tu vi còn thấp, vẫn chưa đạt tới trình độ luyện chế kim tàm, không trả lời được. Ngươi yên tâm, nếu nàng có ác ý với ngươi, ta sẽ không để nàng đạt được mục đích."

Kỷ Viên có chút xấu hổ buồn bực đẩy tay hắn ra, quay đầu lại nhíu mày, trong mắt chỉ có một mảnh ý lạnh: "Một khi đã vậy, ngươi nói nhiều với nàng như thế làm gì."

Tiểu cô nương thích phải tai họa này thì liền không xong mất.

Diệp Quân Trì bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn liếc qua, trên mặt chỉ còn lại vẻ kinh ngạc, suy nghĩ một lúc lâu, trong mắt đột nhiên có ý cười chợt lóe qua, nâng cằm Kỷ Viên lên: "Ghen hả?"

Kỷ Viên không đổi sắc mặt: "Buông ra."

Ý cười trong mắt Diệp Quân Trì càng sâu, cúi đầu hôn lên trán Kỷ Viên, Kỷ Viên chỉ cảm thấy ngứa đến tận xương tủy, sợ hãi: "Mẹ nó, hệ thống! Hắn lại đùa giỡn ta!"

Hệ thống xoa xoa tay: "Đánh!"

Sau đó Kỷ Viên thật sự đánh một quyền lên bụng Diệp Quân Trì.

Một quyền này đối với Diệp Quân Trì thật sự là chẳng đến nơi cũng không đến chốn nhưng lại đủ làm cho hắn kinh ngạc. Hệ thống không ngờ Kỷ Viên thật sự tung ra một quyền như vậy, ngạc nhiên hồi lâu,

“OOC…”

Kỷ Viên thu tay lại: “Không, đây là do ngươi xúi giục ta.”

Hệ thống: “…”

“Ngươi bảo ta đánh, không phải là ta tự muốn đánh.”

“…”

“Thế nên không coi là OOC.”

Hệ thống: “… Ngươi thắng.”

Diệp Quân Trì lại buồn cười ra tiếng: “Ta chỉ tạo quan hệ với nàng thôi, sau này tới Tấn Hà, vào Giang gia cũng không cần lén lút. Còn bất mãn gì phát tiết hết ra đi, như vậy đáng yêu hơn nhiều.”

Kỷ Viên thầm nghĩ nếu không sợ bị OOC đã sớm đánh nhau với ngươi rồi.

Hắn quay người lại trầm mặc không nói, suy nghĩ mới hiện lên trong đầu vừa rồi mọc rễ dưới đáy lòng. Trên đường đi Tấn Hà, Kỷ Viên vẫn luôn suy nghĩ về tiêu chuẩn OOC.

Tiêu chuẩn hắn là không nói hoặc làm ra những chuyện không phù hợp với tính cách của nguyên chủ… nhưng nếu bây giờ hắn đang sắm vai nguyên chủ, giữa hắn và nguyên chủ có một dấu gạch ngang, mà tính cách con người sẽ luôn chậm rãi thay đổi, nếu hắn tuần tự biến đổi, tựa như nguyên chủ đang chậm rãi thay đổi tính cách… cũng không phải là không thể được phải không?

Kỷ Viên vội hỏi hệ thống, nhận được câu trả lời là sự trầm mặc.

Hệ thống cũng đã trầm mặc rồi, vậy đáp án không cần nói cũng biết.

Nhất thời tâm tình Kỷ Viên tốt vô cùng, lại nghe hệ thống đáp: “Vừa rồi ta thương lượng với cấp trên, cảm thấy tiến độ của hai nhiệm vụ trường kỳ không được tốt cho lắm, phải thay đổi quy tắc một chút, tiếp đó ngươi có thể cùng lúc nhận được nhiều nhiệm vụ hơn.”

Âm thanh máy móc lạnh như băng của hệ thống vừa dừng lại, bảng hệ thống trước mắt Kỷ Viên đổi mới, dưới hai nhiệm vụ màu xám kia, lại xuất hiện thêm một nhiệm vụ mới.

Đòi kim tàm từ chỗ Diệp Quân Trì (0/1).

17. Chương 17: Nuông Chiều 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỷ Viên im lặng trong giây lát: "Quá phận quá rồi."

Nhiệm vụ này cứ như đang khảo nghiệm độ OOC của hắn ấy!

Phải mở miệng thế nào mới đòi được kim tàm từ Diệp Quân Trì đây!

Người anh em, tôi cảm thấy có chút tò mò với thứ suýt nữa đã hại tôi mù, có thể cho tôi xem nó một chút được không?

Nhiều ngày qua vẫn luôn hờ hững với kim tàm kia, đột nhiên đòi cũng quá mức kỳ quái rồi.

Kỷ Viên cảm thấy trong lòng như có trăm cái móng vuốt cào vào tim, tận tới lúc tới gần Tấn Hà, Diệp Quân Trì đã đứng ở nơi đóng quân ngoài thành Giang gia, cũng vẫn chưa nói ra khỏi miệng.

Diệp Quân Trì có ý định chờ Giang Diệu Diệu trở về rồi mới vào Giang gia điều tra, mấy ngày trước đã tìm một khách điếm trọ tạm, Kỷ Viên không thành vấn đề, đều tùy ý hắn, sau khi vào thành, ánh mắt không nhịn được mà liếc loạn khắp nơi.

Tấn Hà quả nhiên là giống với Giang Nam ở thế giới cũ, phi mộng liên miên, ngói lục gạch xanh, nước chảy hữu tình, trời sắp vào thu, những cơn mưa nho nhỏ cứ mưa rả rích, tựa như một bức tranh thủy mặc không cẩn thận bị làm ướt, cảnh sắc chỉ còn một mảnh mông lung. Mưa nhỏ quấn quýt si mê, nhưng không khỏi làm cho người ta thấy lạnh, người tới người lui đều ai nấy đều xòe những chiếc ô cán trúc, giọng nói mềm mại ngọt ngào, tựa như một bầu rượu ngọt với độ ấm thích hợp.

Khoan đã!

Hai mắt Kỷ Viên sáng ngời, vẫn đang suy tính mãi chuyện trong lòng, chợt thấy trên đầu hơi nằng nặng, ngẩn người quay đầu lại nhìn Diệp Quân Trì, không biết tự dưng hắn lại cởi áo ngoài ngay trên đường rồi phủ lên đầu mình là có ý gì.

Cơ thể Diệp Quân Trì thon dài, khí độ thong dong, cởi áo khoác ngoài rồi cũng không khiến cho người khác cảm thấy có gì không ổn, ngược lại còn tăng thêm vài phần phong lưu, vài tiểu cô nương đi ngang qua liếc mắt ngắm nhìn không ngừng. Hắn lại vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, xoa xoa đầu Kỷ Viên qua lớp áo khoác, "Cơ thể ngươi mảnh mai như vậy, dính mưa bị cảm thì phải làm sao đây."

Kỷ Viên trầm mặc một chút, tối nghĩa nói: "… Ta không yếu tới vậy." Thật mà, ít nhất cũng không mảnh mai như tiểu cô nương.

Diệp Quân Trì thật săn sóc… nhưng cái thái độ dùng để đối đãi với cô nương này là thế nào? Hắn khó lắm mới được đổi trở lại nam trang, sao vẫn bị đối xử như một cô nương thế này?

"Ngươi vẫn luôn hờ hững với người và vật xung quanh, vừa rồi nhìn tới nhìn lui như vậy, có hứng thú?"

Kỷ Viên nghe vậy có chút căng thẳng.

Nguyên chủ từ nhỏ tới lớn không mấy khi bước ra khỏi tiểu viện Kỷ gia, sau khi hắn nhặt được tiện nghi chui vào trong cơ thể này, gần như đều luôn vội vã, không có cơ hội ngắm nghía cảnh vật, mới vừa rồi nhìn thấy cảnh vật quen thuộc có chút thất thần, cũng không biết là có bị coi thành OOC không.

Hệ thống lãnh tĩnh nói: "Như ngươi nghĩ, nguyên chủ từ nhỏ tới lớn đều bị nhốt trong tiểu viện, tuy rằng bề ngoài bất động thanh sắc, thực ra lại rất tò mò về thế giới bên ngoài, hành động vừa rồi của ngươi không có gì sai sót, yên tâm đi."

Kỷ Viên vô cùng cảm động nói lời cảm ơn, quay đầu lại đối diện với cặp mắt sâu thẳm kia của Diệp Quân Trì, dừng lại một chút, thản nhiên đáp: "Không hề."

Diệp Quân Trì cũng không gạn hỏi, bước chân trên con đường dài dần chậm lại, cuối cùng tìm tới một khách điếm nhỏ có phần thanh lãnh, tiểu nhị khi nói chuyện cũng là giọng điệu mềm mại, lại có chút biếng nhác. Chưởng quầy là một nữ tử trẻ tuổi, nhìn thấy hai người, ồ lên một tiếng, sai người đi nấu nước nóng để pha trà, quay đầu lại hỏi: "Khách quan muốn thuê mấy phòng?"

Kỷ Viên có chút khẩn trương trong lòng, sợ Diệp Quân Trì mở miệng ra sẽ nói là một phòng.

May mà Diệp Quân Trì vẫn còn lại chút tiết tháo, mỉm cười, đưa bạc qua, vuốt cằm nói: "Hai phòng."

Nữ chưởng quầy đưa thẻ cho Diệp Quân Trì, ánh mắt dừng lại trên bộ y phục ướt đẫm của hai người nhưng vẫn bình tĩnh như trước, lại không chút chật vật quét vài vòng trên người Diệp Quân Trì, tuy rằng hắn đeo mặt nạ hình thỏ làm người ta dở khóc dở cười, thì phần cằm cùng với khóe miệng nhếch lên vẫn có thể làm cho người ta tưởng tượng ra được khuôn mặt dưới tấm mặt nạ tuấn mỹ tới mức nào, phong thần tuấn lãng, khí chất bất phàm tới bực này, hẳn không phải là người tầm thường.

Nàng cắn cắn môi, gọi Diệp Quân Trì đang định bước lên lầu lại, "Khách quan… có phải là tiên sư tu tiên không?"

Diệp Quân Trì quay đầu lại nhìn nàng, không nói lời nào.

"Mấy ngày nay có rất nhiều tiên sư tới Tấn Hà, nghe nói tiên môn sắp có đại hội Kiếm Tiên gì đó?"

Diệp Quân Trì và Kỷ Viên đi đường nhiều ngày, không hiểu tình huống bên ngoài ra sao, thấy nữ chưởng quầy dò hỏi rất cẩn thận, liền nhíu mày, cười cười đáp: "Chúng ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, không rõ chuyện này cho lắm. Làm phiền chưởng quầy đưa hai bộ y bào sạch lên."

Nữ chưởng quầy rõ ràng là không tin, nhưng cũng không thể cứng rắn bắt hắn thừa nhận, chỉ đành dùng ánh mắt trông mong nhìn Diệp Quân Trì dẫn theo Kỷ Viên lên lầu.

Khi Kỷ Viên vào phòng, nước ấm đã chuẩn bị xong, thoải thoải mái mái tắm rửa thay y phục xong, lại tìm hệ thống thương lượng: "Ngươi nói xem, ta đẩy ngã Diệp Quân Trì rồi lại lấy kim tàm từ trên người hắn, có được tính là đã hoàn thành nhiệm vụ không?"

Hệ thống: "… Tính."

Kỷ Viên vui vẻ vô cùng chuẩn bị xuống lầu, hệ thống bất thình lình hỏi: "Ngươi chắc chắn có thể đẩy ngã hắn?"

Kỷ Viên không chút bận tâm: "Ta không thể nhưng rượu có thể. Không phải là sắp Trung Thu rồi sao, ta cảm ơn hắn mấy ngày hôm nay đã vất vả nhiều, mua chút rượu ngon cho hắn uống, tính cách của nguyên chủ coi trọng nhất là báo ân, không OOC chứ?"

Hệ thống suy nghĩ một chút, cảm thấy quả thật không OOC, một lúc lâu sau cũng không còn gì để nói, sau đó lại hỏi: "Ngươi có tiền không?"

Kỷ Viên thoải mái lại khoái trá dừng bước, rồi lại tiếp tục khoái trá đáp trả: "Ta không có nhưng Diệp Quân Trì có mà."

Hệ thống: "…" Dùng tiền của người ta mua rượu chuốc say người ta, ngươi đúng là Kỷ Viên.

Khi xuống lầu, trong sảnh có vài người đang ngồi, hệ thống nhỏ giọng nhắc nhở những người này đều là tu sĩ.

Kỷ Viên nhìn lướt qua, không muốn chọc phải phiền toái một chút nào, tuy rằng bộ dáng sau khi mặc nam trang của hắn khác nghiêng trời lệch đất so với khi mặc nữ trang, nhưng ai mà biết được có thể có người nào nhìn ra điểm gì bất thường hay không.

Cũng may nữ chưởng quầy cũng có đó, hắn đi qua, gõ gõ lên bàn quầy, thản nhiên nói: "Chút nữa mang mấy hũ rượu lên."

Nữ chưởng quầy gật đầu, ánh mắt lại đọng lại trên người thiếu niên trước mắt. Vừa rồi Kỷ Viên bị áo khoác đen trùm lên đầu, nhìn không rõ dung mạo, sau khi thay xiêm y rồi, khuôn mặt tuấn tú trắng như tuyết

của thiếu niên lộ rõ, đôi mắt nhạt màu tựa như một dòng sông băng, cánh môi hồng hào non mềm tựa cánh hoa, cơ thể cao gầy, rất có khí chất. Trong lòng nàng khẽ động, cười hỏi: "Vị khách quan vừa rồi là?"

Kỷ Viên rất muốn đáp đó là con lừa ta nuôi, lại trầm mặc một chút, vẫn đáp: "Huynh trưởng."

"Hai vị là tiên sư phải không? Tới vì đại hội Kiếm Tiên kia?" Nữ chưởng quầy vẫn chưa từ bỏ ý định, thấp giọng hỏi, sốt ruột nhìn Kỷ Viên.

Kỷ Viên có chút kinh ngạc với sự chấp nhất của vị này, lắc lầu định bước lên lầu.

Không ngờ lại bị mấy người gần đó gọi lại: "Vị tiểu huynh đệ kia, huynh cũng muốn tham gia đại hội kiếm tiên?"

Kỷ Viên mặt không đổi sắc quay đầu nhìn lại: "Hệ thống ta cần phổ cập kiến thức."

"Ngươi chưa từng đọc mấy cuốn tiểu thuyết tu chân sao, cũng không khác lắm, đại hội được tổ chức bốn năm một lần, mỗi gia tộc môn phái đều sẽ phái người tới, tán tu cũng có thể tham gia, vận khí tốt nói không chừng sẽ được cao nhân môn phái nào đó nhìn trúng. Trước kia đều là do Liên minh chính đạo chủ trì, cử hành ở Nam Trì… năm nay không hiểu vì sao lại chạy tới đây tổ chức, hơn nữa từ bây giờ tới lúc bắt đầu còn chưa tới một tháng nữa."

Vận khí kém tới vậy? Vừa tới Tấn Hà đã gặp phải một đống lớn tu sĩ? Nếu như bị phát hiện, nhiều tu sĩ cùng tấn công tới vậy, Diệp Quân Trì dẫn theo hắn không biết có thể thuận lợi bỏ chạy hay không đây.

Kỷ Viên run rẩy trong lòng, lắc đầu với các tu sĩ kia, xoay người lên lầu.

Hệ thống đột nhiên thần bí cười rộ lên: "Ngươi có biết khi ngươi lên lầu mấy người kia đã nói gì không? Đại khái đều là tán tu tự tu luyện bên ngoài, nhìn không quen tư thái của ngươi."

Kỷ Viên biết chắc chắn không phải là lời hay ý đẹp gì, kiên quyết cự tuyệt yêu cầu lặp lại của hệ thống.

Hệ thống không quan tâm tới sự phản kháng của hắn, phát lại trong đầu hắn, lúc này Kỷ Viên mới phát hiện hệ thống còn có cả chức năng ghi âm.

"… Cũng không biết là tiểu thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ nhà ai, nhìn cái thái độ xa cách cao ngạo kia kìa, hừ."

"Không thấy người ta đã lạnh mặt rồi sao, huynh vẫn cứ cố lại gần. Nhìn trong cơ thể nó không có linh lực lưu động, chắc chắn chỉ là một phàm nhân."

"Phàm nhân? Vậy càng hay, các huynh không cho ta tới hoa lâu, thế thì ta thưởng thức món ăn thôn quê cũng được chứ? Nhìn tiểu bạch kiểm kia thanh lãnh như vậy, thật muốn thao nó, nhìn bộ dáng khóc lóc cầu xin tha thứ dưới thân ta của nó…"

Kỷ Viên: "…" Thao, ông, nội, mày.

Loại cảm giác bị nhìn chằm chằm tới khó hiểu này thật sự làm cho người ta bất an…

Kỷ Viên cân nhắc một chút, cũng không cảm thấy nam tu kia sẽ thật sự chạy tới quấy rầy mình, hắn tĩnh tọa trong phòng một lúc, đã có người đưa mấy hũ rượu kia lên.

Kỷ Viên ôm lấy hai hũ, đi tới trước cửa phòng Diệp Quân Trì mới phát hiện ra không ổn, hai tay đều đã vướng, chẳng lẽ phải đá cửa ra?

Đang định đặt hũ rượu xuống, cửa lại kẽo kẹt một tiếng mở ra.

Diệp Quân Trì tựa bên cửa, ăn mặc có chút rộng rãi thoải mái, tóc tùy ý rối tung, trên khuôn mặt tuấn mỹ là thần sắc biếng nhác, thoạt nhìn có chút quốc sắc thiên hương. Cơ lão Kỷ Viên lặng lẽ nuốt nước miếng, lạnh mặt nói: "Mời ngươi uống rượu."

Diệp Quân Trì cười như không cười: "Tiêu tiền của ta, mời ta uống rượu?"

"…" Dũng khí vừa mới phồng lên của Kỷ Viên nhất thời xẹp lép, xoay người muốn đi, "Không uống thì thôi."

Sau đó bị hắn nhấc cổ áo lên xách vào phòng.

Trên bàn có hai hũ rượu, hai cái chén.

Tửu sắc thanh bích, hương rượu nồng nàn. Kỷ Viên trúng độc cồn mà chết cúi đầu nhìn hung thủ giết người, trong lòng vô cùng phức tạp.

Diệp Quân Trì tự rót cho mình vài chén, thấy Kỷ Viên không động, nhướng mày: "Ngươi nói mời ta uống rượu, chính là nhìn ta uống một mình?"

Ánh mắt Kỷ Viên rời khỏi hung thủ giết người, ngữ khí bình tĩnh: "Phải."

Hắn đáp vô cùng thản nhiên, ngay cả Diệp Quân Trì cũng có chút nghẹn, cười lắc đầu, lại uống xong một chén, màu mắt đậm thêm: "Đại hội Kiếm Tiên có vẻ sẽ được cử hành ở Tấn Hà, tu sĩ khắp nơi đều tới. Hừm, chúng ta đuổi theo đầu mối duy nhất tới Tấn Hà, sau đó lại chạm mặt một đám tu sĩ, cái vận khí này…"

"Trùng hợp?" Kỷ Viên nhíu chặt mày, có chút không giải thích nổi. Nói là trùng hợp, vậy cũng không khỏi khéo quá rồi.

"Hơn nữa nghe nói không lâu sau đó Giang gia sẽ có chuyện vui, đến lúc đó Giang gia mở tiệc chiêu đãi khắp nơi, vàng thau lẫn lộn, Giang gia chắc chắn sẽ phòng bị càng nghiêm hơn, chúng ta tới Giang gia, chỉ sợ cũng không dễ duỗi chân nhấc tay."

… Mấy tin liên tiếp không có một tin nào tốt.

Kỷ Viên có chút buồn bực, theo thói quen cầm chén rượu lên nhấp một hơi, rượu cay trôi qua yết hầu xuống tới dạ dày, tựa như châm lên một đường lửa, trên mặt Kỷ Viên lập tức nóng rần rần, vội vã đặt chén rượu xuống, không dám uống nữa.

Mắt thấy hai hũ rượu đã sắp hết, cuối cùng Diệp Quân Trì cũng gục, Kỷ Viên đỡ hắn lên giường, suy nghĩ một chút, run run thò tay sờ soạng lồng ngực hắn.

Thứ tay chạm vào là da thịt bóng loáng.

Kỷ Viên theo phản xạ có điều kiện rụt tay lại, còn chưa kịp rụt, tay đã bị bắt lấy.

Diệp Quân Trì mở đôi mắt mông lung, cười như không cười: "Tiểu mỹ nhân, định làm gì?"

Đầu Kỷ Viên trống rỗng, chợt nghe thấy hệ thống cực kỳ lãnh tĩnh nói: "Hắn say rồi, không có ý thức, thừa dịp này, đánh ngất hắn!"

Kỷ Viên không chút nghĩ ngợi, chộp lấy cái gối sứ nện lên đầu Diệp Quân Trì một cái. Diệp Quân Trì kêu lên rồi gục xuống, tay vẫn còn nắm chặt lấy cổ tay Kỷ Viên.

Hệ thống: "… Bảo bối, ngươi thật nghe lời."

(gối sứ)

18. Chương 18: Nuông Chiều 4

Kỷ Viên có một tật xấu, khi xúc động, người khác nói gì hắn sẽ lập tức nghe theo.

Ví dụ như khi nghe thấy hệ thống nói một câu đập ngất Diệp Quân Trì…

Chờ tới khi người ngất rồi hắn mới kịp phản ứng lại, lệ rơi đầy mặt: "Ta chỉ nghe lời ngươi thôi mà, không bị coi là OOC chứ?"

Hệ thống nói: "… Ta không phán ngươi OOC, ngươi nên nghĩ xem tới lúc Diệp Quân Trì tỉnh lại nên giải thích thế nào đi."

Kỷ Viên biết ơn tới tột cùng: "Ngươi đúng là một hệ thống tốt."

Dù sao cũng không thể quay ngược lại thời gian được nữa, Kỷ Viên nhìn Diệp Quân Trì đang ngủ say nhưng vẫn luôn nhíu mày, có vẻ ngủ không được an ổn, lại thò tay ra sờ tới sờ lui trên người hắn. Tay hạ xuống cơ thể thon dài mềm dẻo, làn da bóng loáng, nhưng không hề yếu ớt, cơ bắp cũng không quá vạm vỡ, có thể coi là hoàn mỹ. Kỷ Viên vừa sờ vừa đếm thầm: "Một… hai… ba… năm… tám… Hệ thống! Hắn có tám múi cơ bụng kìa!"

Hệ thống lạnh lùng nói: "Ngươi đang chiếm tiện nghi hay là hoàn thành nhiệm vụ?"

"Chắc là cả hai luôn." Kỷ Viên nhỏ giọng đáp, tay không thành thật sờ loạn trên bụng Diệp Quân Trì, đến gần vùng cấm, ngón tay khẽ khựng lại, chút tiết tháo cuối cùng bắt Kỷ Viên phải bỏ tay ra, trườn mặt kết luận, "Hình như kim tàm không ở trên người hắn."

"Ngươi sờ toàn thân người ta chỉ để ra được kết luận này?"

"Đâu phải toàn thân." Kỷ Viên đỏ mặt, giả vờ bình tĩnh nói: "Kết luận khác? Cơ bụng thật rắn chắc, sờ lên rất tuyệt."

Hệ thống: "…" Mẹ nó chết mất thôi.

Nếu không có trên người hắn, vậy hẳn là ở trong bộ y phục mặc lúc nãy. Kỷ Viên quay đầu nhìn đống y phục đã được hong khô đang đặt ở cuối giường, lại cúi đầu nhìn tay phải của mình vẫn đang bị nắm chặt lấy, dùng sức rút ra lại sống chết thế nào cũng không thoát ra nổi, trên trán có vã chút mồ hôi, buồn bực quá đỗi, cắn một cái mạnh lên tay Diệp Quân Trì.

Cõ lẽ là trong lúc ngủ mơ thấy bị thứ gì đó cắn, Diệp Quân Trì hơi buông lỏng tay, Kỷ Viên vội rụt tay lại, đi tới cuối giường lục lọi đống y phục Diệp Quân Trì đã thay ra, tìm một lúc, cuối cùng cũng tìm thấy kim tàm kia.

Bên tai vang lên âm thanh gợi ý của hệ thống, Kỷ Viên cất kim tàm vào trong ngực, quay đầu lại liếc mắt nhìn Diệp Quân Trì, cũng không trao đổi với hệ thống nữa, mà thật sự nhỏ giọng nói: "Dáng người không tồi."

Dù sao chỉ cần không bị người thấy sẽ không bị coi là OOC.

Khép vạt áo lại cho Diệp Quân Trì, đắp chăn lên, Kỷ Viên có tật giật mình, vội vàng rời khỏi phòng, đi về phòng của mình. Vừa mới đẩy cửa bước vào, bên tai đã vang lên âm thanh dồn dập của hệ thống, khẩn trương nhắc hắn: "Cẩn thận! Có người!"

Ngọn nến thắp trước khi ra khỏi phòng đã bị tắt, trong phòng tối đen, Kỷ Viên căng thẳng trong lòng, vội bước ra khỏi phòng, cánh tay lại đột nhiên bị người giữ chặt, lập tức một lực mạnh kéo hắn vào phòng, áp hắn lên tường.

Kỷ Viên choáng đầu hoa mắt: "Hệ thống, ta vẫn luôn sống khiêm tốn giản dị, gây thù kết oán từ khi nào vậy… là tu sĩ muốn giết ta? Không đúng, cho dù có bại lộ, tu sĩ chính đạo nhìn thấy ta và Diệp Quân Trì, phải trực tiếp bổ một kiếm xuống mới đúng."

Hệ thống bình tĩnh đáp: "Chính là cái vị muốn giao lưu kết hợp với ngươi kia."

Kỷ Viên: "…" Thao. Đến thật à!

Trùng hợp Diệp Quân Trì lại bị hắn chuốc say… hoặc nên nói là đã bị gối đầu đập ngất đi thì đúng hơn.

Kỷ Viên đau khổ nghĩ, liền cảm giác có người dán sát vào mình, cười đến là âm lệ: "Tiểu mỹ nhân, sao ra ngoài lâu vậy mới về? Ta chờ tới nỗi lo ơi là lo."

Dứt lời nắm lấy cằm Kỷ Viên hôn xuống, Kỷ Viên vội giơ tay ra ngăn lại, bàn tay bị môi hôn lên, một vật dính ướt liếm lên, cảm giác thật ghê tởm.

Nổi da gà toàn thân, Kỷ Viên cắn răng, co đầu gối đạp một cước thẳng về phía trước, nam nhân đang đè hắn lập tức rên lên một tiếng, lực trên tay buông lỏng, Kỷ Viên lập tức cúi người xuống chạy ra cửa.

Còn chưa chạy được hai bước, hắn đã bị chặn lại, bế ngang lên. Nam nhân ngửi được mùi hương thanh đạm trên người thiếu niên, nhịn không được khịt mũi hít sâu, nhếch miệng cười to.

"Người lão tử muốn, chưa có đứa nào dám chạy trốn hết. Chỉ là một kẻ phàm tục, thanh cao gì chứ? Đêm nay cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta…"

Mẹ mày chứ!

Kỷ Viên buồn nôn, người phía sau vừa nói vừa hôn lên cổ hắn, cảm giác khác hẳn với Diệp Quân Trì, hắn chỉ cảm thấy sợ hãi vô cùng, chết cũng không muốn bị tên nam nhân này chạm vào dù chỉ là một ngón tay.

Nhưng người kia hiển nhiên sẽ không cho Kỷ Viên có cơ hội cự tuyệt, gã châm ngọn nến trên bàn, ném Kỷ Viên lên giường, khuôn mặt coi như là có chút anh tuấn trông thật dâm tà. Kỷ Viên lùi về sau, lạnh mặt nhìn gã nam nhân này.

Không biết là lại chọc giận chỗ nào của hắn, nam nhân kéo y bào Kỷ Viên ra, hùng hùng hổ hổ: "Cũng chỉ là một đứa phàm tục! Trăm năm sau chẳng phải chỉ còn lại là một nắm xương trắng thôi sao, lại cứ ngạo mạn như công tử tiên môn thế gia, trông thật ghê tởm! Dám coi tán tu là một lũ chó nhà có tang!"

Kỷ Viên chỉ có thể động một tay, quơ một tay lên tát gã.

Tán tu lập tức nổi giận, muốn bóp chết Kỷ Viên, ánh mắt bỗng lia tới kim tàm trước ngực Kỷ Viên, đầu ong một tiếng, vội cầm kim tàm lên xem. Gã này coi như kiến thức rộng rãi, cũng biết phân biệt thật giả, vừa soi kim tàm này dưới ánh nến, sắc mặt nhất thời trắng bệch như tờ giấy.

Tán tu căng thẳng, xiết chặt lấy kim tàm, run run hỏi một câu: "Ngươi… ngươi có quan hệ thế nào với Giang gia?!"

Kỷ Viên không đổi sắc mặt kéo vạt áo lại, đang muốn theo đó mở miệng dọa người, một cơn gió tai quái xẹt qua, nến tắt. Trăng trên trời bị mây đen che kín, căn phòng nhất thời chìm vào trong bóng tối.

Kỷ Viên còn chưa kịp há miệng đe dọa, bên giường vang lên một giọng nói đạm mạc: "Không bằng ngươi tới Giang gia hỏi một chút?"

Kỷ Viên sợ run cả người, trong bóng đêm đã không còn tiếng động nào phát ra từ tán tu. Trầm mặc ngồi im lặng một lúc, chợt có hương rượu thản nhiên lại gần, Kỷ Viên chỉ kịp đưa tay lên cản, nơi trên bàn tay lúc nãy lại bị hôn lên lần nữa.

Chỉ là làn môi ướt át mềm mại lúc này không hề làm cho hắn cảm thấy ghê tởm.

Kỷ Viên biết người trong bóng đêm kia là ai, nhưng cũng không biết sau khi bị đập ngất hắn đã tỉnh rượu hay vẫn còn đang say, phát sầu trong lòng, lập tức cảm thấy lòng bàn tay bị một cái lưỡi mềm dẻo liếm nhẹ qua.

Hắn ngẩn người, thốt lên một câu: "Người kia vừa mới hôn lòng bàn tay ta."

…

Trầm mặc tựa như người đã chết.

Không khí như bị đông cứng.

Kỷ Viên run rẩy, lại lùi tiếp về sau, thật muốn tự cho mình ăn một cái tát.

Kỷ Viên đương nhiên là không tránh thoát, hắn vừa mới lùi ra sau một chút, đã bị đẩy ngã xuống giường, bắt đầu từ cổ, cái hôn tinh tế ngọt ngào chậm rãi đi lên, cho tới cuối cùng, đôi môi mang theo hương rượu dán lên môi hắn.

Kỷ Viên lại bắt đầu nghĩ không biết Diệp Quân Trì rốt cuộc đã tỉnh rượu chưa, bây giờ có phải là đang tính sổ mình hay không.

Lúc này cũng không còn là nụ hôn chuồn chuồn lướt nước như mấy lần trước, môi bị mút thật mạnh, ngay sau đó cái lưỡi linh hoạt thò vào. Kỷ Viên vô lực phản kháng, cam chịu chọt hệ thống: "Ta có nên nằm im không?"

Hệ thống trả lời cực kỳ thông minh: "Ngươi muốn nằm im?"

Kỷ Viên: "…" Nói thật, hắn cũng không ghét thân cận với Diệp Quân Trì.

May mà môi chỉ bị xâm chiếm một lúc, Diệp Quân Trì lại gục xuống, nam tử tay dài chân dài thò tay cuốn Kỷ Viên vào trong lòng, an tĩnh ngủ.

Kỷ Viên rất muốn đứng dậy xem tán tu kia đâu rồi, nhưng lại không thể nào thoát ra nổi, chỉ đành ngưng giãy giụa, bắt đầu nghĩ xem ngày mai Diệp Quân Trì tỉnh lại rồi nên giải thích ra sao.

Không biết do trong lòng Diệp Quân Trì ấm áp, đáng tin cậy hay thế nào, hắn vừa mới cân nhắc được một chút, mí mắt liền không mở nổi ra được nữa.

Khi tỉnh lại, ánh mặt trời đã chói chang.

Trên giường chỉ còn lại một mình Kỷ Viên, ánh mắt hắn dại ra một lúc, rồi lập tức nhớ lại chuyện đêm qua, hắn bị dọa tới nhảy dựng cả lên.

Không ngờ vừa đứng lên liền nhìn thấy Diệp Quân Trì, hắn đang ngồi cạnh bàn, bưng chén trà nóng, đang cúi đầu nghiêm túc nhìn thứ gì đó. Kỷ Viên kinh hồn táng đảm, thật cẩn thận tỏ vẻ lạnh băng, bình tĩnh mở miệng: "Sao ngươi lại ở trong phòng của ta."

Làm cho mộng xuân đêm qua biến mất cùng.

Diệp Quân Trì ngước mắt nhìn Kỷ Viên, cũng không biết có phải là do Kỷ Viên gặp ảo giác hay không, ánh mắt vốn phức tạp lại có phần nóng bỏng kia lập tức trở nên đạm mạc, hắn nói: "Hình như đêm qua ta uống rượu, không cẩn thận lại chạy tới phòng của ngươi."

Kỷ Viên tiếp tục cẩn thận: "Chuyện đêm qua ngươi đều không nhớ rõ?"

Thật khó tưởng tượng ra khi một thẳng nam nhớ lại chuyện mình ôm một hán tử khác gặm cắn sẽ thấy đau khổ tới mức nào.

Diệp Quân Trì lắc đầu, lập tức có chút nghi hoặc xoa xoa thái dương: "Trán có hơi đau… có phải là đã đụng phải thứ gì không?"

Kỷ Viên nghe lời bước xuống bậc thang mà hắn đã đưa cho: "Ngươi đụng phải cái cột cạnh giường."

Không nhìn thấy tán tu tối hôm qua, hắn chần chờ hỏi: "Trong phòng không còn người nào nữa?"

Diệp Quân Trì cười đáp: "Nếu ngươi cũng được coi là 'người' thì có."

… Thôi, không biết người kia đã chạy thoát hay là đã bị chôn sống, nhìn bộ dáng Diệp Quân Trì, tám phần sẽ không nhận được câu trả lời. Kỷ Viên rũ rũ y bào, đi rửa mặt, bỗng cảm thấy môi có hơi đau, cứ như đã bị người cắn mút đè áp nhiều lần. Hắn nhẹ 'ừm' một tiếng: "Hệ thống… đêm qua Diệp Quân Trì hôn mạnh tới vậy sao?"

Hệ thống với giọng nói lạnh như băng: “Người hắn hôn là ta đấy chắc?”

Kỷ Viên ủy khuất không dám hỏi lại nữa, rửa mặt xong xuôi đã có người đưa điểm tâm tới. Diệp Quân Trì ngồi bên bàn quấy bát cháo, thổi nhè nhẹ, thuận tay đặt phần cháo chỉ còn âm ấm tới trước mặt hắn, trong mắt mang ý cười nhìn hắn ăn cháo.

Một lúc lâu sau, Diệp Quân Trì bất thình lình nói: “Kim tàm không thấy đâu nữa.”

Kỷ Viên thiếu chút nữa đã phun hết cháo ra ngoài.

“Có lẽ là làm rơi ở đâu đó.” Diệp Quân Trì chống hai tay dưới cằm, vẻ mặt chẳng hề gì, “Đại hội Kiếm Tiên phải một tháng nữa mới bắt đầu, chuyện vui của Giang gia thì chỉ mấy ngày nữa thôi, tới lúc đó tới xem náo nhiệt đi.”

Kỷ Viên im lặng ăn cháo không nói lời nào.

Diệp Quân Trì nói: “A Viên, ngươi đoán thử xem những người đó muốn hãm hại Giang gia, hay Giang gia vốn từ đầu đã chẳng tốt đẹp gì?”

Kim tàm cực kỳ quý giá, người Giang gia luyện chế, kim tàm có thể dùng được, tất cả chỉ có vài người. Mà mỗi con kim tàm đều sẽ nhận chủ, cũng chỉ nghe lệnh của chủ nhân, nếu tra ra được chủ nhân của kim tàm đã mai phục trong quan tài Triệu Dương, nói không chừng có thể giải quyết một vài bí ẩn.

Kỷ Viên hiểu rõ trong lòng, nhíu mày suy tư một chút, lắc đầu: “Không thể kết luận lung tung được.”

Tuy rằng vẫn còn chưa biết Giang gia này là thế nào, nhưng có Giang Diệu Diệu trước đó, ấn tượng của Kỷ Viên đối với Giang gia cũng không tệ lắm.

Rất nhanh liền tới ngày vui của Giang gia, trước khi xuất môn, Diệp Quân Trì lấy một thanh chủy thủ tinh xảo khéo léo đưa cho Kỷ Viên: “Nó cũng giống như thanh chủy thủ trước kia của ngươi vậy, chém sắt như chém bùn, cầm lấy.”

“… Vậy trả lại cho ta.” Kỷ Viên mơ hồ nhớ lại thanh chủy thủ chưa kịp xuất sư đã mất mạng kia.

Ánh mắt Diệp Quân Trì chợt lóe sáng, khóe miệng hơi nhếch lên: “Không trả.”

Dừng một chút, lại thò tay ra vuốt lông cho Kỷ Viên, “Nghe lời.”

19. Chương 19: Nuông Chiều 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên đường tới Giang gia, Kỷ Viên vẫn luôn tức giận bất bình: "Hệ thống! Ngươi có cảm thấy Diệp Quân Trì đối xử với ta cứ như với vật nuôi không!"

Hệ thống nói: "Đâu cần ta cảm thấy vậy, ngươi chính là vật nuôi mà."

Kỷ Viên ném cho Diệp Quân Trì một ánh mắt lạnh lẽo.

Tự dưng bị mắt lạnh lia qua, Diệp Quân Trì vô tội không hiểu ra làm sao, chẳng hiểu lại chọc tức Kỷ Viên chỗ nào, giơ tay xoa xoa đầu hắn: "Chút nữa nhớ theo sát ta."

Kỷ Viên gật đầu, chợt nhớ ra Diệp Quân Trì chưa từng nói cho hắn biết chuyện vui của Giang gia là chuyện gì, Diệp Quân Trì lại tựa như hiểu hắn muốn hỏi gì, tiếp tục nói: "Giang gia kết thành thông gia với Tôn gia."

Minh chủ Liên minh chính đạo là gia chủ Vân gia, có quan hệ gắn bó chặt chẽ với Triệu gia, lại kết nghĩa, rồi kết làm thông gia, Giang gia và Tôn gia nếu không vươn lên kết làm minh hữu, thì sớm hay muộn gì cũng sẽ không thể đứng vững nổi.

Hai nhà Tôn Giang tổ chức đám hỷ, đương nhiên là cực kỳ phô trương, mà không bao lâu nữa đại hội Kiếm Tiên cũng sẽ được cử hành ở Tấn Hà, tu sĩ tới tham dự rất đông. Hôm nay Đại công tử Tôn gia và Đại tiểu thư Giang gia thành thân, Giang gia trực tiếp mở cửa lớn, chỉ cần là tu sĩ thì đều có thể vào trong dự lễ, ngay cả phàm nhân cũng có thể tham dự náo nhiệt, ăn tiệc ở bên ngoài Giang gia.

Người trên đường rộn ràng nhốn nháo, đều là người rảnh rỗi muốn tới Giang gia góp vui, trên trời cũng khi có khi không từng tàn ảnh bay lướt qua, Kỷ Viên bị xô đẩy tới ngã trái ngả phải, cuối cùng trực tiếp bị Diệp Quân Trì kéo vào trong lòng che chở.

Hắn ngẩng đầu nhìn nam tử đeo chiếc mặt nạ hình thỏ ấu trĩ, có chút bất đắc dĩ: "Không thể cưỡi kiếm sao?"

Diệp Quân Trì vòng tay qua cái eo mảnh khảnh của thiếu niên, nghiêm nghị đáp: "Không thể, rất dễ bị bại lộ."

Kỷ Viên không phản bác lại được, chỉ có thể cố gắng duy trì sắc mặt lạnh băng, ám chỉ mình chính là một đóa tuyết liên cao lãnh, đầu gần như dán vào cổ Diệp Quân Trì, vừa ngước mắt lên là có thể nhìn thấy hầu kết đẹp đẽ gần trong gang tấc, nhìn xuống dưới, theo cổ áo hơi mở rộng có thể mơ hồ nhìn thấy phong cảnh bên trong… Mấy ngày trước hắn đã sờ soạng một hồi, cho dù không nhìn thấy rõ nhưng cũng biết xúc cảm cực kỳ thích.

Kỷ Viên lặng lẽ đỏ mặt: "Hệ thống, ta thẹn thùng quá à."

Hệ thống hứ một tiếng: "Đêm đó sờ khoan khoái lắm cơ mà, sao không thấy ngươi thẹn thùng?"

"Bây giờ không giống…"

Hệ thống suy nghĩ một chút, lãnh khốc nói: "Ồ, tiểu xử nam ngây thơ?"

Kỷ Viên không đổi sắc mặt: "Cút."

Khác với Triệu gia chiếm lĩnh cả một ngọn núi, tiên phủ Giang gia trước kia là một cung phủ do một Vương triều trần thế xây nên, liếc mắt nhìn có thể thấy đình đài lầu các, thủy tạ liên miên bất tận, ở chính giữa có một tòa tháp cực cao, nghe nói tên là Trích Tinh lâu, chính là tòa kiến trúc cao nhất trong tiên phủ Giang gia.

Tu sĩ tới Giang gia hôm nay rất nhiều, có cả tán tu lẫn tu sĩ các môn phái, các gia tộc từ nhỏ tới lớn, Giang gia phái hơn mười tu sĩ tiếp đãi ngoài cửa lớn, cũng là để phòng có người tới quấy rối. Diệp Quân Trì nửa ôm Kỷ Viên, bất động thanh sắc trà trộn vào Giang gia, theo một đám tu sĩ chầm chậm bước vào đại đường hành lễ.

Đại đường chính là một quảng trường cực kỳ rộng lớn, có không ít tu sĩ đang đứng hoặc ngồi bắt chuyện với nhau, thời điểm tập hợp các tu sĩ như thế này rất thích hợp để kết mối duyên lành. Xa hơn có tu sĩ đang cãi nhau tới đỏ mặt tía tai, bốc hỏa tới mức muốn đánh nhau, nhưng đều bị người của Giang gia hòa giải.

Diệp Quân Trì thu hồi tầm mắt, cười cười, hạ giọng nói: "Trong bốn gia tộc đứng đầu, Tôn gia là yếu nhất, ngay cả đám hỷ này cũng là nhà gái kết thúc buổi lễ trước, gia chủ Tôn gia hôm nay có thể sẽ không được cao hứng cho lắm."

Kỷ Viên liếc mắt nhìn khắp nơi, bỗng dưng khựng lại.

"Sao vậy?"

Kỷ Viên mấp máy môi: "… Kỷ gia."

Kỷ gia có hơn mười người tới, Kỷ Viên chỉ biết bốn, một người là Nhị thúc một lời không hợp liền hố người, vị đường huynh biến thái Kỷ Sơn kia, còn có hai huynh đệ Kỷ Sâm và Kỷ Thâm.

Đến tận bây giờ vẫn nhớ rõ cảm giác bị hai chữ "Thí nghiệm" âm dương quái khí của hệ thống làm cho phát run.

Diệp Quân Trì nhìn theo hướng ánh mắt hắn, hơi nhíu mày: "Ta nhớ rõ Kỷ gia không nói hai lời đã bắt ngươi tới Nam Trì tạ tội."

Kỷ Viên thản nhiên nói: "Kỷ gia đối xử với ta thế nào, ta sẽ đối xử lại với Kỷ gia như thế."

Giống như những người xa lạ với nhau, không hề có quan hệ gì, nhân duyên của nguyên chủ với phương diện tình cảm rất đạm bạc, chỉ có chút tình cảm với phụ thân của mình, hắn chẳng qua cũng chỉ là một người ngoài cuộc xen vào giữa đường mà thôi.

Dừng lại một chút, trong lòng Kỷ Viên bỗng dâng lên một mối nghi ngờ — Cha của nguyên chủ vốn bị người của Liên minh chính đạo bắt lại giam ở Nam Trì, vậy thì tại sao lúc những người này kêu đánh gọi giết hắn và Diệp Quân Trì, Liên minh chính đạo lại không đẩy cha hắn ra uy hiếp hắn?

Là Liên minh chính đạo tự cao, quá mức trọng nghĩa, không muốn dùng bừa loại thủ đoạn mang người ra uy hiếp này, hay là cảm thấy hắn quá mức bạc tình lãnh đạm, uy hiếp cũng không có tác dụng, lại cảm thấy Diệp Quân Trì sẽ không vì "hồng nhan tri kỷ" là mình mà tỏ thái độ?

Hay là… người của Liên minh chính đạo, đang chờ hắn và Diệp Quân Trì tự mình tìm tới Nam Trì?

Kỷ Viên bày tỏ nghi vấn này với hệ thống, hệ thống trầm mặc một chút rồi nói: "Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, ngươi đã cấu kết với Ma tộc giết người, rất có khả năng sẽ mặc kệ cha ngươi, dùng cha ngươi áp chế ngươi, nhỡ đâu ngươi không đồng ý với Liên minh chính đạo, không phải là sẽ trở nên xấu mặt hay sao. Họ hẳn là sẽ không động tay động chân với cha ngươi, nhưng cũng không thể không có chút công đạo cho Triệu gia, giết lại không ổn, thế nên mới giam lại trước."

Kỷ Viên ồ một tiếng, miễn cưỡng chấp nhận lời thuyết phục này, trong lòng vẫn cứ có chút băn khoăn.

Hôn lễ còn chưa chính thức bắt đầu, bầu không khí mọi nơi đã nóng như lửa, Diệp Quân Trì vuốt cằm đánh giá đèn lồng, lụa hồng treo xung quanh, náo nhiệt mà tươi vui tới mười phần.

Hắn như có điều suy nghĩ mà nói: "Hóa ra lại có nhiều điểm phải chú ý tới vậy…"

Kỷ Viên mặt không đổi sắc nghĩ, chắc hẳn lão đại đang nhớ tới hôn lễ trong Ma cung kia.

Dù sao cũng ngàn vạn lần đừng có để sự phô trương của Giang gia kích thích tới bất kỳ một sợi dây thần kinh nào nhé…

Nhỡ may lại xách hắn lên trở về thành thân thì không biết phải xử lý ra làm sao.

Hệ thống có chút không hiểu nổi: "Không phải là ngươi rất thích người ta ư?"

Kỷ Viên tỏ vẻ xem thường: "Ai cho ngươi nói ta thích hắn, hắn chính là một thẳng nam có mạch não bất thường, hơn nữa ta còn phải rời khỏi… từ từ đã, hệ thống, sao ta cứ cảm thấy ngươi rất muốn ta bị OOC, hoặc là muốn ta lưu luyến ở lại đây thế nhỉ?"

"Aha ha ha, ảo giác thôi, chỉ là ảo giác của ngươi thôi mà…" Hệ thống chột dạ, cuối cùng vẫn nhỏ giọng giải thích, "Nói thật nhé, chúng ta giúp kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, theo dõi kí chủ có bị OOC hay không không có tiền lương, nhưng nếu ký chủ OOC chúng ta sẽ có tiền thưởng…"

Kỷ Viên: "Ồ, vậy thì ngại quá, tiền thưởng của ngươi chắc chắn sẽ không lấy được rồi."

Hệ thống hừ nhẹ một tiếng, ủy khuất không nói thêm lời nào nữa.

Trong lúc Kỷ Viên và hệ thống giao lưu, bình thường vẫn là một bộ mặt trầm tư không đổi sắc, sau khi phục hồi lại tinh thần rồi mới phát hiện trước mặt có thêm vài tu sĩ, chỉ mới nhìn thoáng ra, liền cảm thấy không ổn.

Đây không phải là mấy tán tu vừa mới đụng phải trong khách điếm mấy ngày trước sao… một tên háo sắc không sợ trời sợ đất trong đó còn muốn cưỡng bức hắn, không biết đã bị Diệp Quân Trì chôn sống hay là ném xuống hồ rồi, không thấy xuất hiện trong đội ngũ tán tu này.

Hắn liếc mắt một cái đã nhận ra đối phương mà đối phương đương nhiên cũng chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra hắn, một nữ tu còn trẻ ba bước hóa thành hai chạy tới trước mặt Kỷ Viên, trợn mắt hét lên: "Là ngươi! Đại ca của ta đâu rồi! Ngươi đã làm gì hắn!"

Kỷ Viên ngơ ngác nhìn ả.

Một nam tử trung niên vội bước tới đè nữ tu lại ngay lập tức: "Ngại quá, tiểu huynh đệ, chúng ta từng gặp mặt, không biết có còn nhớ không?"

Kỷ Viên trầm mặc nhìn ông ta.

Nam tử trung niên nhìn nhìn Diệp Quân Trì, khi đối diện với cặp mắt sâu thẳm giấu dưới tấm mặt nạ kia, lòng chợt lạnh, vô duyên vô cớ sợ run cả người, khẽ cắn môi, nói: "Tiểu huynh đệ, mấy ngày trước, trong nhóm chúng ta có một người… thấy tiểu huynh đệ đây có chút quen mặt, tối hôm đó có đến tìm tiểu huynh đệ, sau đó không thấy đâu nữa, chúng ta đã tìm cả thành Tấn Hà này cũng không tìm thấy hắn đâu, tiểu huynh đệ này có biết hắn đang ở đâu không?"

Ở một bãi đất nào đó làm phân bón cho hoa? Hay là làm mồi cho cá trong một cái hồ nào đó?

Kỷ Viên nghĩ thầm, lắc đầu: "Chưa từng gặp."

Nam tử trung niên cười cười, cũng không dám chọc vào hai người trước mặt, chỉ có thể kéo ả nữ tu kia về, không ngờ nữ tu kia vùng thoát ra, chỉ thẳng vào Kỷ Viên, tỏ vẻ ủy khuất lớn tiếng quát: "Hồ đại ca! Đại ca của muội chính là đi tìm nó nên mới không trở về nữa, tên tiểu bạch kiểm này nói không chừng chính là một con hồ ly tinh, ăn thịt đại ca của muội! Ca phải báo thù cho đại ca của muội!"

Giọng nói của ả bén nhọn, nhiều tu sĩ ở gần đó đều tới vây xem sôi nổi, ngay cả đoàn người Kỷ gia cách đó không xa cũng nhìn về phía này, Kỷ gia thấy lạnh sống lưng, chỉ sợ bị người Kỷ gia phát hiện, nhích lại gần Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì vươn tay nhấc cằm Kỷ Viên lên, bên môi đọng ý cười: "Hồ ly tinh?" Kỷ Viên chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Người kia cũng chẳng kiêng nể gì nhéo mặt hắn: "Nào có hồ ly nào lãnh đạm như vậy." Đầu hắn cũng chẳng thèm ngẩng lên, hơi nhíu nhíu mày, ngữ khí đạm mạc, "Đừng có chọc vào hắn."

Những tán tu kia đồng loạt thấy lạnh run, nam tử trước mặt khí độ trầm ổn, bên môi còn mang ý cười, thoạt nhìn có chút hiền lành, lại làm cho họ có cảm giác đang bị một con thú đáng sợ to lớn nhìn chằm chằm, ngay cả ả nữ tu đang kêu gào kia cũng vô thức run rẩy cả người, không nói nên lời.

Phiền toái này tới nhanh mà đi cũng nhanh, Kỷ Viên nhẹ nhàng thở ra, dịch sang bên cạnh, vai lập tức bị đè lại, giọng nói trầm thấp như ở ngay bên tai: "Qua cầu rút ván cũng đừng nhanh tới vậy chứ?"

Kỷ Viên hơi chột dạ, lặng lẽ đổ lỗi cho hắn: "Ngươi không giết người ta đã không gặp phải phiền phức."

Nụ cười của Diệp Quân Trì không đổi: "Ai cơ?"

Kỷ Viên: "… Không có gì."

Suýt nữa đã lỡ miệng nói ra, không thể để cho Diệp Quân Trì nhớ lại chuyện đêm hôm đó…

"Ngươi đó…" Diệp Quân Trì lắc đầu, đúng lúc lại chạm phải ánh mắt nghi hoặc của Kỷ Sơn.

Nghĩ tới loại ánh mắt chấp nhất như si như cuồng của Kỷ Sơn dành cho Kỷ Viên, trong lòng có chút không thoải mái, Diệp Quân Trì thò tay dứt khoát tóm người vào trong ngực mình ôm ôm, đối diện với vẻ mặt nghi hoặc nhíu mày của thiếu niên, trấn định tự nhiên nói: "Nhiều người lắm, sợ ngươi bị lạc, theo sát ta an toàn hơn chút."

Kỷ Viên lãnh đạm đẩy bàn tay đặt bên eo mình của hắn ra.

Cũng không lâu sau đó, đại hôn bắt đầu.

Trên bầu trời bỗng chốc có một con yêu thú lớn bay tới, cõng hôn kiệu trên lưng vững vàng, mọi người đồng loạt ồ lên một tiếng, lập tức chỉ thấy kiếm quang ở một nơi khác trên bầu trời chợt lóe, có người cưỡi kiếm mà tới. Người nọ đứng ngoài hôn kiệu, chính là một thanh niên ôn nhuận như ngọc, vẻ mặt ôn nhu, ánh mắt ẩn tình.

Hắn giơ tay ra nhẹ nhàng gõ lên hôn kiệu, nắm chặt bàn tay thò ra của tân nương, đỡ tân nương ra. Khuôn mặt tân nương như tỏa sáng, miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Giai ngẫu thiên thành, quần anh tụ hội.

(= Trời sinh một đôi, anh tài hội tụ)

Kỷ Viên bất tri bất giác cảm khái mà nói: "Có thể thành thân với người mình thích, đám hỷ hai nhà Tôn Giang thực ra cũng là vẹn toàn cả đôi bên."

Diệp Quân Trì cúi đầu nhìn hắn một cái, không nói gì.

Hệ thống chậc một tiếng: "Có xu hướng OOC, ngươi muốn để ta được nhận tiền thưởng đến vậy sao?"

Kỷ Viên lãnh tĩnh nói: "Ta chính là Kỷ Viên, sau khi tiếp xúc với Diệp Quân Trì, tính cách ta đã chậm rãi thay đổi, nói lời trước kia không nói, làm điều trước kia không làm, đây là một chuyện rất đỗi bình thường."

Hệ thống: "…"

Kỷ Viên đang cố gắng chuyển biến tư duy tính cách của nguyên chủ là bất biến của hệ thống, chợt nghe thấy bốn phía vang lên một trận kinh hô, ngay cả Diệp Quân Trì cũng có chút kinh ngạc "Ồ" lên một tiếng, hắn vội ngẩng đầu nhìn qua, khóe mắt co rút.

Giữa không trung không biết từ khi nào đã nhiều thêm một người, người này cầm một thanh trường kiếm, chỉ thẳng vào tân lang.

Giang Diệu Diệu?Ed: Bonus cho mn cái hình mặt nạ của anh Diệp:

Mặt nạ thỏ ver bựa =))))):

Comt nhiều để t có động lực edit nha~ Truyện lần này t đọc hết bản QT trc r, đảm bảo chất lượng perfect chứ k như truyện trước:')))

Black

white

20. Chương 20: Nuông Chiều 6

Ed: t có sửa lại xưng hô giữa Diệp công và Giang tỷ cho nuột hơn nhé, t cx sẽ sửa lại trong chg trc luôn:>

Kỷ Viên nghe thấy đoạn đối thoại của ba người giữa không trung, chỉ có thể nhìn Giang Diệu Diệu vẻ mặt có phần xa lạ đang phát ngốc.

Tại sao mới mấy ngày không thấy, Giang Diệu Diệu đã tựa như thay đổi thành một con người khác?

Đứng trên không trung, không còn là một thiếu nữ minh diễm động lòng người, cho dù có chút lỗ mãng nhưng tính tình ngay thẳng nữa, mà là một thiếu nữ trên mặt ngập tràn lệ khí và ghen tuông, cao ngạo tới nỗi không ai bì nổi.

Giang Diệu Diệu bị người khác đoạt xác rồi?

Diệp Quân Trì nhìn ba người giằng co giữa không trung, lông mày hơi nhướn lên, có chút kinh ngạc, rồi lại như bừng tỉnh. Nhân lúc sơ sẩy, Giang Diệu Diệu bỗng chĩa kiếm về phía tân nương, tân lang lập tức bế tân nương đi, lật người, tránh mũi kiếm kia, trên khuôn mặt ôn nhu dần xuất hiện sự tức giận.

Người phía dưới xem náo nhiệt tới hăng say, thảo luận sôi nổi, có người cười một tiếng: "Kia còn không phải là Giang nhị tiểu thư tiếng tăm lừng lẫy hay sao, vị nhị nương tử này có tiếng được nuông chiều tới tính tình thất thường, đanh đá chua ngoa. Nghe nói nàng ta thích đại công tử Tôn gia nhưng người ta lại không thích nàng… chậc, ta đã nói nhất định hôm nay nàng phải tới nháo hôn sự mà lại."

"Xem kìa, người Giang gia và Tôn gia lên rồi!"

"Ta còn đang muốn xem náo nhiệt tiếp mà, Giang nhị nương tử bị mang đi rồi, tiếc quá, ha ha, náo nhiệt của tứ đại gia tộc, thật khó gặp."

"Trước đó không lâu không phải Triệu gia cũng có chuyện náo nhiệt đấy thôi? Triệu Dương không chỉ bị giết mà mồ mả còn bị ma đầu kia đào lên, ngày đó có rất nhiều môn phái gia tộc biết Diệp Quân Trì sẽ tới Triệu gia, nổi dũng khí tới đó, vừa lúc đụng phải người… Nghe nói ma đầu đại khai sát giới ở phần mộ tổ tiên Triệu gia, kiêu ngạo tới cực điểm, cuối cùng Triệu gia còn thật mất mặt, thả cho hắn chạy nữa chứ."

"Theo ta thấy, Triệu Dương vốn dĩ đáng chết, Triệu gia mấy năm gần đây làm việc cũng quá mức rồi, giảm chút nhuệ khí đối với ai cũng tốt, ma đầu kia giết gã cũng coi như là làm được một chuyện tốt. Chẳng qua Ma tộc đúng là Ma tộc, cũng không sợ bị trời phạt, giết người rồi còn đi đào mộ người ta hủy sạch xác, cũng không sợ bị thiên lôi đánh chết."

"… Đều không phải là thứ tốt lành gì!"

Giang Diệu Diệu bị người Giang gia cưỡng chế đưa đi, Kỷ Viên không còn nghe thấy tiếng tranh chấp bên trên nữa, tiếng thảo luận bên dưới lại vọng vào tai không ít. Chỉ là không ngờ nói vài câu lại nói tới Diệp Quân Trì, khi nghe thấy cụm từ "đại khai sát giới", hắn gần như đã tưởng rằng mình nghe nhầm, theo phản xạ, hắn quay đầu lại nhìn vài tu sĩ nói tới nước miếng văng tứ tung cách đó không xa.

Diệp Quân Trì bình tĩnh xoay mặt hắn lại: "Ba người thành cái chợ, ta quen rồi."

Thật không biết thói quen này bi thương hay là buồn cười nữa…

Kỷ Viên rũ mắt nhấp môi, trong lòng không thoải mái. Có điều cho dù hắn rất muốn nhảy vào đổ hết nước từ trong đầu mấy kẻ kia ra, nhưng cũng không thể làm vậy, thay đổi tính cách của nhân vật phải chậm rãi, tuần tự từng bước, hơn nữa cũng không thể thay đổi quá mức khoa trương, nếu không hệ thống sẽ thật sự nhận được một sấp tiền thưởng dày cộp.

Trò khôi hài bên trên kết thúc, đại hôn tiếp tục được tiến hành, Diệp Quân Trì lại lười không muốn xem náo nhiệt ở nơi này nữa, kéo Kỷ Viên chen ra khỏi đám người, cũng chẳng quan tâm tới phương hướng, trực tiếp nhanh chóng rời khỏi, đợi tới khi bốn phía đã vắng lặng, hắn mới buông tay Kỷ Viên ra: "Giang

gia có thể luyện chế kim tàm, có năm người, quá trình luyện chế ra kim tàm có phần giống với luyện cổ, đều có một con trùng mẹ ở Giang gia, khí tức của trùng mẹ với trùng con khá giống nhau, chúng ta đi xem thử từng con đi."

Kỷ Viên trầm mặc một chút: "… Ngươi nhớ rõ khí tức của con kim tàm kia?"

Diệp Quân Trì: "Đương nhiên là không nhớ rõ."

Kỷ Viên đang do dự không biết có nên bịa ra một lời nói dối rồi móc kim tàm từ trong ngực ra không, thì Diệp Quân Trì bỗng cúi đầu, chóp mũi gần sát ngực Kỷ Viên, nhẹ nhàng hít vào một hơi – mùi hương thanh nhẹ u lãnh trên người thiếu niên làm người ta có chút mê say. Diệp Quân Trì híp mắt, kiềm chế xúc động muốn đè hắn lại, hôn hắn, duỗi thẳng lưng, nắm lấy mặt hắn, ý vị không rõ mà cười rộ lên: "Được rồi, ta nhớ rồi."

Kỷ Viên bị nụ cười của hắn làm cho lông tơ dựng đứng, kinh hồn táng đảm: "Ngọa tào hệ thống, có phải là hắn đã biết chuyện ta trộm kim tàm rồi không, ta sợ quá!"

"Đừng sợ, có lẽ hắn chỉ nghĩ là ngươi đã nhặt được kim tàm ở đâu đó thôi."

"… Xác suất này của ngươi lớn tới bao nhiêu?"

"Đại khái…" Hệ thống do dự một chút, "khoảng 50%?"

"Đại khái này của ngươi là đại khái tới mức nào?"

Hệ thống đáp: "Hỏi thêm một câu nữa ta sẽ cho ngươi OOC."

Có quyền thật đáng ghét! Đồ hệ thống ghê gớm!

Kỷ Viên lặng lẽ bĩu môi, không hỏi nữa.

Hệ thống thật đúng là không đáng tin mà.

Diệp Quân Trì mang theo Kỷ Viên đi khắp tiên phủ Giang gia, gặp phải tuần tra hoặc kết giới, đều mang hắn nhẹ nhàng tránh đi, nếu không có hệ thống thường xuyên giảng giải, Kỷ Viên đã suýt cho rằng đây chính là hậu hoa viên của Ma quân.

Chắc chắn nếu không mang theo hắn đi cùng, Diệp Quân Trì đi sẽ còn dễ dàng hơn.

Kỷ Viên nuốt nuốt nước miếng: "Ta hiểu rồi, muốn trở thành một đại ma đầu, yêu cầu đầu tiên là ngươi phải có thực lực cực mạnh."

Hệ thống: "Đương nhiên."

Kỷ Viên: "Tiếp đó phải có rất nhiều anti-fan cùng với mấy kẻ bình loạn không ngừng nói nhảm tạo fame."

Hệ thống nói: "Ngươi đúng là một người hiểu biết, bảo bối nhi, bây giờ ngươi cũng đang có rất nhiều anti-fan và bình loạn, chờ tới khi thực lực ngươi mạnh rồi, ngươi cũng sẽ là một đại ma đầu."

"… Ai." Mặt mày Kỷ Viên ủ ê, "Vì sao người ta xuyên qua toàn là nhân vật chính diện, được vô số người bảo vệ, giữ gìn hòa bình thế giới, mà tới ta lại bị hô đánh gọi giết, phải chạy trốn khắp nơi, màn trời chiếu đất, ăn không đủ no, không có chỗ ở cố định, lang bạt kỳ hồ thế này…"

Hệ thống lạnh nhạt nói: "Ồ, giáo viên ngữ văn dạy không tệ."

Đại ma đầu dẫn Kỷ Viên đi cùng bỗng nghiêm mặt, xoay người bước vào một biệt viện nhỏ, cầm bình sứ cất trong ngực ra, lấy một viên thuốc màu đỏ ra ném vào trong miệng, động tác lưu loát, thành thoạt.

Hiệu quả của mấy viên thuốc do Lạc Tu Ý luyện ra này không tồi, phiền toái duy nhất là sau khi ăn thuốc này xong phải tốn thời gian khoảng nửa chén trà, linh lực mới có thể bình phục lại.

Gần đây máu của Kỷ Viên quấy phá không nhiều, nhưng mỗi lần quấy phá đều làm Diệp Quân Trì thật không dễ chịu, hắn lặng lẽ chịu đau, ánh mắt bất thiện nhìn về phía thiếu niên bên người đang ngoan ngoãn ngồi đó. Nếu là người khác bắt hắn phải chịu tội tình này, hắn chắc chắn đã bóp chết kẻ đó, tiếc rằng đây chính là người đã từng cho hắn cảm nhận được một chút ấm áp khó có được, hắn không muốn một chút hơi ấm trong trí nhớ cũng biến mất hoàn toàn.

Mồ hôi lạnh chảy xuống theo thái dương, Diệp Quân Trì cắn chặt răng, đang muốn há miệng đùa giỡn Kỷ Viên vài câu làm giảm đi sự đau đớn ngập tràn trên từng tấc linh mạch toàn thân, thì năm giác quan nhạy bén đã phát huy tác dụng. Hắn xách Kỷ Viên lên, trốn sau cây đại thụ cách đó không xa.

Trong viện bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện.

Nơi này tĩnh lặng thanh u, cách xa ồn ào náo động, tuần tra Giang gia cũng vừa mới đi qua, thích hợp giết người phóng hỏa, hủy thi diệt tích, còn thích hợp nói vài lời không thích hợp nói trước mặt người khác.

"Giang Diệu Diệu, rốt cuộc muội muốn gì?"

Đây là giọng nói tức giận của một nam tử, tựa như đang nghiến răng nghiến lợi, rồi lại không thể nhẫn nại nữa.

"Ồ." Giọng nói thanh thúy của thiếu nữ tựa như tiếng chuông gió khẽ rung động trong gió, lời nói ra lại không dễ nghe chút nào, "Tôn Thời Ngọc, muội đã sớm nói với huynh Giang Hâm không phải là loại tốt đẹp gì cho cam, vậy mà huynh vẫn muốn cưới ả ta, xem ra huynh cũng chẳng phải là loại người tốt đẹp."

Kỷ Viên nhướng mày.

Giọng nói lạnh lùng của nam tử vang lên: "Giang Hâm nếu không phải là người tốt, vậy thì Giang nhị nương tử ngươi cũng bại hoại y như Ma tộc vậy! Ta nếu không phải là loại người tốt lành gì, vậy thì xin ngươi tránh xa ta ra, tránh xa A Hâm ra một chút, càng xa càng tốt!"

Nói xong, nam tử có vẻ cực kỳ tức giận, trực tiếp phất tay áo bỏ đi.

Hệ thống nói: "Xem ra biểu tỷ ngươi có một đoạn yêu hận tình thù triền miên với đôi tân nhân hôm nay…"

Không biết Giang Diệu Diệu đã đi chưa, Kỷ Viên ngồi xổm cạnh Diệp Quân Trì, không hé răng. Hắn hơi nghiêng đầu, liền nghe thấy tiếng khóc nức nở của thiếu nữ, trong tiếng khóc còn xen cả tiếng mắng: "Cái đồ không có lương tâm! Cô nãi nãi trị tật chân cho ngươi, ngươi không báo ân thì thôi lại còn nhận sai người, khốn nạn, vô lương tâm…"

Kỷ Viên nghe một hồi, quay đầu lại muốn hỏi Diệp Quân Trì xem bây giờ nên làm gì, quay đầu một cái mới phát hiện khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc, chỉ cần hắn tiếp lên thêm một tấc nữa, môi sẽ có thể chạm vào môi Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì ôm hắn không nói gì, con ngươi sâu thẳm không thấy đáy, hàm chứa cảm xúc nào đó mà Kỷ Viên không thể nào hiểu được.

… Khoảng cách này quá nguy hiểm.

Kỷ Viên lặng lẽ lùi về phía sau, hấp tấp tới nỗi đầu đập vào một cành cây khô bên cạnh, phát ra tiếng vang nhỏ. Giang Diệu Diệu tuy đang khóc nhưng tính cảnh giác cực cao, lập tức rút kiếm ra: "Ai!"

Diệp Quân Trì nháy mắt với Kỷ Viên, Kỷ Viên còn tưởng rằng hắn muốn dẫn mình lập tức rời khỏi biệt viện nhỏ này, ai ngờ Diệp Quân Trì xoa loạn đầu hắn một hồi, ngay sau đó rất bình tĩnh vòng ra trước cây đại thụ, khẽ cười nói: "Giang cô nương, đã lâu không gặp."

Đôi mắt đỏ bừng của Giang Diệu Diệu rất giống một con thỏ, thấy rõ người trước mặt rồi, vội vàng lau nước mắt, có chút kinh ngạc: "Là huynh… sao huynh lại ở đây?"

"Không mời mà đến, quấy rầy rồi." Diệp Quân Trì kéo thiếu niên sau lưng tới trước mặt, thản nhiên nói, "Bên ngoài quá nhàm chán, ta và người hầu nhỏ tới đây chơi một chút."

Kỷ Viên tóc rối, y phục cũng có chút tán loạn, đừng gần dựa vào trong ngực Diệp Quân Trì, cái từ "chơi" này nhìn thế nào cũng thấy ái muội.

Thế gia môn phái thích nam phong nhiều đếm không xuể, Giang Diệu Diệu chỉ hơi ngạc nhiên một chút rồi lập tức phản ứng lại, cũng không ngờ rằng một nam tử thoạt nhìn khiêm khiêm hữu lễ như vậy lại… gấp gáp tới mức này.

Diệp Quân Trì cũng không quan tâm Giang Diệu Diệu nghĩ gì, hắn cười cười, chậm rãi giơ tay sửa lại mái tóc đen mềm mại của Kỷ Viên vừa rồi đã bị hắn làm cho rối tung, nói: "Mới vừa rồi chúng ta coi như chưa nghe thấy gì. Giang cô nương, cáo từ."

"Từ từ đã!" Giang Diệu Diệu lạnh lùng nói, "Ta tuy rằng dễ lừa nhưng cũng chẳng phải là ngu ngốc. Nơi này là nơi Giang gia cấm người ngoài ra vào, hai người xâm nhập vào Giang gia, rốt cuộc muốn làm gì?"

Kỷ Viên có chút khẩn trương, xiết chặt tay áo Diệp Quân Trì.

Tiểu cô nương có thể ngốc một chút, đừng hỏi nữa có được không? Nhỡ chọc phải mấu chốt của Ma quân sẽ không có kết cục tốt, tán tu mấy ngày trước còn chưa biết đang ở đâu.

Diệp Quân Trì trầm mặc một chút, "Cô muốn cứu biểu muội của cô không?"

Không hiểu sao tự dưng Diệp Quân Trì lại nói tới chuyện này, Giang Diệu Diệu sửng sốt, sau đó gật đầu không chút do dự.

Diệp Quân Trì cười như không cười mà liếc mắt nhìn Kỷ Viên một cái, lấy kim tàm từ trong ngực hắn ra, xòe tay ra cho Giang Diệu Diệu xem: "Cô có thể tìm được chủ nhân của kim tàm này không?"

Thân là người Giang gia, Giang Diệu Diệu chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra đây thật sự là kim tàm. Kim tàm Giang gia không thả ra ngoài, sau khi chết sẽ biến mất, kim tàm này rõ ràng là bị người dùng linh lực giữ lại hình dạng, người này là ai thì đã rõ.

"Huynh lấy nó ở đâu?" Giang Diệu Diệu càng thêm cảnh giác, tay đặt sau lưng lặng lẽ kết một chuỗi tín hiệu.

"Trong quan tài Triệu Dương."

"Ta chỉ nghe nói, ngày đó ở phần mộ tổ tiên Triệu gia có hơn hai trăm người, nhìn thấy chính là quan tài trống rỗng, không thể nào lại không phát hiện ra bên trong có thứ này, trừ phi…" Sắc mặt Giang Diệu Diệu biến đổi, tay run lên, tín hiệu suýt nữa phát đi, lại bị nàng nắm chặt lại, không thể tin mà trừng mắt nhìn nam tử có vẻ ôn tồn lễ độ trước mặt trong chốc lát, lại nhìn về phía thiếu niên sắc mặt thanh lãnh bên cạnh.

Ánh mắt Diệp Quân Trì sâu thẳm, ngữ khí bình tĩnh: “Phải, ta chính là Diệp Quân Trì.”

21. Chương 21: Nuông Chiều 7

Kỷ Viên: “…” Lão đại làm người ngay thẳng tới làm người cho người ta không thể không cảm động tới rơi nước mắt.

Giang Diệu Diệu ngơ ngác nhìn chằm chằm Diệp Quân Trì, đạn tín hiệu trong tay “lạch cạch” rơi xuống đất, trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi hỏi lại: “Ngươi là Diệp Quân Trì?”

Diệp Quân Trì gật đầu.

Giang Diệu Diệu cười ha ha, đôi mắt vừa rồi còn bởi đau lòng mà khóc tới đỏ bừng cả lên, bây giờ lại cười ha hả, chỉ thiếu điều không lăn qua lộn lại dưới đất: “Huynh nói mình là Diệp Quân Trì? Ha ha ha ha ha ha ha ha huynh chưa từng nghe tới những lời đồn về Diệp Quân Trì sao?”

Nghe đồn Diệp Quân Trì là một cuồng ma khát máu, âm tình bất định, tính cách vặn vẹo, giết người như ngóe, nam tử trước mắt lại tuấn lãng như cây tùng, khí khái tựa như trúc, khác biệt một trời một vực.

Giang Diệu Diệu cười không ngừng lại nổi, Kỷ Viên hơi run run, đối mặt với đôi con ngươi lạnh băng đạm mạc sâu thẳm kia của Diệp Quân Trì, nghĩ thầm, chị họ, lá gan của chị đúng là người trước, kẻ sau không ai bằng.

Lo lắng cho Giang Diệu Diệu xong, Kỷ Viên lại bắt đầu lo lắng cho mình: “Ngọa tào hệ thống, vừa rồi hù chết ta, hắn trực tiếp móc kim tàm từ trong ngực ta ra… thiếu chút nữa ta đã quỳ rạp xuống rồi, hắn sẽ không nhớ rõ chuyện đêm đó đấy chứ?”

Hệ thống đáp: “Có lẽ là không.”

“Ngươi đừng có dùng từ ‘có lẽ’, ta nghe mà thấy chột dạ.”

Hệ thống nói: “Vậy dùng ‘đại khái’ nhé?”

“Ngươi vẫn đừng nên nói gì thì hơn….”

Kỷ Viên chột dạ không dám nhiều lời, đứng im bên cạnh, chờ Giang Diệu Diệu cười xong, bỗng bước lên vài bước, duỗi tay nắm cằm Kỷ Viên: “Lại nói, tuy rằng đứa nhỏ này có chút giống dì của ta, nhưng đó là biểu muội của ta, chứ không phải là biểu đệ.”

Kỷ Viên lặng lẽ hất tay nàng ra, lùi về sau một bước.

Ngại quá chị họ à, chính là em trai chứ không phải là em gái đâu.

Giang Diệu Diệu cũng không bận tâm, chải chải mái tóc hơi rối của mình, liếc mắt nhìn Diệp Quân Trì "Huynh nói kim tàm này ở trong quan tài của tên khốn nạn Triệu Dương kia? Có người cố ý bỏ vào? Vì sao chứ? Có liên quan gì tới việc cứu biểu muội của ta?"

Diệp Quân Trì không thèm để ý tới chuyện mình cố tình thú nhận thân phận lại không có ai chịu tin, tùy tiện nhéo nhéo kim tàm, thuận theo mà trả lời: "Bởi người căn bản không phải là do Diệp Quân Trì giết, hắn và Kỷ Viên muốn đuổi theo tìm ra hung thủ. Trên thi thể có dấu vết bội kiếm Hồi Trì của Diệp Quân Trì, họ muốn tới Triệu gia kiểm tra vết thương trên thi thể một chút, không ngờ lại bị người đoạt trước một bước, ám độ trần thương, trộm thi thể đi, thay bằng kim tàm."

(ám độ trần thương: một trong ba mươi sáu kế: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.)

"Ngươi nói thi thể của Triệu Dương không phải là do Diệp Quân Trì trộm đi?"

Diệp Quân Trì có chút không vui: "Thi thể hắn đẹp đẽ lắm sao?"

Giang Diệu Diệu: "…" Không biết nên nói gì luôn.

Giang Diệu Diệu cãi lại: "Nghe nói Diệp Quân Trì hủy thi thể…"

Diệp Quân Trì càng không vui: "Thật sự muốn hủy thi thể, làm sạch sẽ như vậy làm gì, thiên đao vạn quả không phải là càng tốt hơn?"

Giang Diệu Diệu lại lần nữa nghẹn lời, cũng phải, nghe đồn Diệp Quân Trì được miêu tả như quỷ như ma, thích nhất là tra tấn, nếu hắn thật sự muốn hủy hoại thi thể, thủ đoạn tàn nhẫn cũng có nhiều, nếu thật sự chỉ mang thi thể đi hủy tới không còn lại gì, thì lại thành ra không hợp với tin đồn rồi.

Có điều các tu sĩ tán phét say sưa đương nhiên sẽ không chú ý tới chút chi tiết nhỏ này.

Giang Diệu Diệu cạn lời hai lần, không dây dưa nhiều với vấn đề này nữa: "Vậy thì sao?"

"Thế nên người vứt kim tàm vào trong quan tài, không phải là muốn dùng kim tàm để ám hại Diệp Quân Trì và Kỷ Viên mà là muốn dẫn họ tới Tấn Hà, hoặc giá họa cho Giang gia."

Giang Diệu Diệu trầm mặc một chút: "Tại sao ta cứ cảm thấy, huynh nói chuyện cứ như huynh chính là Diệp Quân Trì ấy nhỉ?"

Diệp Quân Trì cười tới hòa ái: "Giang cô nương, ta chính là Diệp Quân Trì."

Giang Diệu Diệu nhe răng nhếch miệng, lộ ra hai cái răng khểnh trăng trắng: "Đừng có lừa cô nãi nãi ta. Nghe huynh nói trông thật có đạo lý, tạm thời tin huynh vậy. Kim tàm này đưa cho ta, ta sẽ lưu ý."

"Làm phiền."

Diệp Quân Trì gật đầu, "Giang cô nương muốn biết chúng ta đang ở đâu hẳn là rất dễ dàng, tại hạ chờ tin lành."

"Huynh không sợ ta cầm kim tàm rồi không giúp huynh nữa ư?"

Diệp Quân Trì đáp: "Không sợ."

"Vì sao?"

"Cô nói cô muốn cứu Kỷ Viên, là lời nói thật lòng." Diệp Quân Trì xoa đầu thiếu niên bên cạnh, đang định xoay người rời đi, bỗng nhớ tới một chuyện, "Đúng rồi, Giang cô nương, mới vừa rồi không khéo nghe được chuyện của cô… Người cô nói với ta trước kia, chính là Tôn đại công tử?"

Trong lòng Kỷ Viên lộp bộp một cái. Thẳng nam đúng là thẳng nam, một chút cũng không thèm bận tâm tới tâm tư mẫn cảm đau đớn của con gái nhà người ta, vừa mới bị tra nam vứt bỏ, lại còn nói thẳng ra như vậy chứ.

Không ngờ có vẻ như sau khi khóc xong, Giang Diệu Diệu đã thật sự buông bỏ, tỏ vẻ không hề gì, gật đầu một cái: "Làm huynh chê cười rồi, cũng không phải là chuyện gì phức tạp, Tôn Thời Ngọc vốn bị tật ở chân, cả ngày chỉ có thể ngồi trên xe lăn. Khi ta còn nhỏ, hắn có tới Giang gia, ta đúng là đã mù mắt rồi nên mới nhất kiến chung tình với hắn, cảm thấy người này mặc bạch y ngồi trên xe lăn, lúc cười lên ôn tồn lại lễ độ, ai ngờ đúng là nhân mô cẩu dạng, giống hệt mấy tình lang trong tiểu thuyết."

"Mấy năm này ta tìm kiếm biện pháp có thể chữa khỏi chân cho hắn khắp nơi, sau khi tìm ra được, ta với đường tỷ – ừ chính là Giang Hâm kia, cùng tới Tôn gia, ta sợ Tôn gia không cho để ta chữa trị cho hắn, thế nên liền lừa người, đánh hắn hôn mê rồi mới bắt đầu, ta mệt mỏi cả ba ngày ba đêm, nên mới ngất đi."

Nói tới đây, sắc mặt Giang Diệu Diệu càng lúc càng lạnh, "Con bà nó, y hệt như mấy chuyện của tiên sinh kể chuyện, trong lúc ta ngất đi, Giang Hâm canh chừng bên cạnh giường của hắn, khi hắn tỉnh lại nhìn thấy Giang Hâm, còn tưởng rằng ả ta giúp hắn trị tật chân, ả cũng cười khanh khách thừa nhận, còn nói chỉ sợ Tôn gia không cho phép, chỉ có thể bày ra hạ sách này… Cô nãi nãi ta đây chỉ hận không thể bóp Giang Hâm kia chết tươi! Hừ! Tôn Thời Ngọc đúng là không có mắt nhìn, mắt mù mới lấy con ả lòng dạ đen tối kia, ngăn cũng không ngăn lại được, về sau cuộc sống của hắn chắc chắn sẽ không dễ chịu!"

Kỷ Viên: "… Hệ thống, ta có chút đau lòng thay cho cô gái này."

Hệ thống nói: “Là Tôn đại công tử kia không có phúc phận.”

Diệp Quân Trì im lặng một lát: “Ta có thể giúp cô làm cho Tôn đại công tử phát hiện ra chân tướng.”

Giang Diệu Diệu sửng sốt, ngay sau đó lại xua tay nói: “Không cần đâu, thương tâm đau lòng vì loại người này một hồi, buông bỏ là được rồi. Nếu hắn biết chân tướng rồi hồi tâm chuyển ý, ta sẽ cảm thấy ghê tởm đến chết mất.”

Diệp Quân Trì cười tới ôn hòa: “Nếu thật sự hồi tâm chuyển ý thì sao chứ, hắn đã thành hôn với đường tỷ của cô, ván đã đóng thuyền. Nhưng chân tướng lại lòi ra sau khi hai bọn họ đã trở thành phu thê sẽ thế nào, Giang cô nương không muốn xem thử sao?”

Mấy ngày nay, Giang Diệu Diệu lo lắng tới hao tổn tinh thần, tìm Tôn Thời Ngọc nhiều lần nói chân tướng cho hắn biết, người kia lại đánh chết cũng không tin, vì thế liền đau lòng tới mức đã khóc không ít lần, nàng cũng không phải là người quá mức vô tư, tuy rằng đã không còn yêu nhưng hận thù lại không buông bỏ được, nghe được lời này của Diệp Quân Trì, mắt tức khắc sáng ngời – có thể làm cho Tôn Thời Ngọc tránh xa Giang Hâm, làm cho hắn chỉ có thể nín nhịn sống với Giang Hâm, vậy chẳng phải là thú vị lắm hay sao.

Giang Diệu Diệu đồng ý ngay lập tức, cười hì hì, tung tung kim tàm trong tay: “Chuyện này được đấy, ta cũng sẽ chờ tin tốt từ huynh.”

Kỷ Viên chứng kiến cuộc giao dịch ác ôn này run lên bần bật.

Cô gái nhỏ này, cũng không phải là nhân vật dễ chọc vào…

Hai người đạt thành hiệp nghị, Diệp Quân Trì xách Kỷ Viên xoay người rời đi, sau khi nhảy ra khỏi biệt viện, Kỷ Viên nhíu này: “Ngươi đừng có lúc nào cũng xách ta lên như vậy.”

Vóc người Kỷ Viên không quá cao, cũng không quá thấp, khi đứng cạnh Diệp Quân Trì cao lớn lại thấp hơn rất nhiều, cứ bị xách tới xách lui, thật tổn thương lòng tự tôn.

Diệp Quân Trì liếc mắt nhìn hắn, khóe môi cong lên một nụ cười nhẹ không rõ ý vị: “Được thôi.”

Kỷ Viên vừa mới nhẹ nhàng thở ra, Diệp Quân Trì bỗng nhiên duỗi một tay tới bên hông hắn, một tay thò xuống khoeo chân hắn, nhẹ nhàng bế ngang thiếu niên lên.

Kỷ Viên mặt không cảm xúc: “…”

Diệp Quân Trì: “Vậy là được rồi chứ gì?”

"… Ngươi cứ để ta tự đi thì hơn."

Diệp Quân Trì cười: "Vào trong lòng ta rồi còn muốn ta thả ngươi xuống dưới. Nằm mơ."

Sau đó hắn dứt khoát bế Kỷ Viên nhảy lên từng mái nhà tinh xảo trên những hành lang gấp khúc của Giang gia.

Kỷ Viên đen mặt: "Ngươi có bản lĩnh thì cứ bế thế luôn đi."

Diệp Quân Trì tỏ vẻ không sao cả: "Được, ngươi cũng không nặng. Bế đi đường, bế ăn cơm, bế đi tắm, bế đi ngủ, thế nào cũng được."

Kỷ Viên tuyệt vọng nói: "Hệ thống, nên tiếp lời thế nào đây?"

Hệ thống cũng thật tuyệt vọng: "Ngươi rảnh quá hay sao, tự dưng lại đi khiêu chiến thực lực với da mặt của hắn làm gì?"

Đã vào thu, trời tối khá sớm, trì hoãn đã lâu, bầu trời đã dần chuyển sang tối đen, trên trời chỉ còn lại nhưng ngôi sao thưa thớt xếp thành một vòng quanh vầng trăng sáng ngời. Cách đó không xa vang lên tiếng đàn sáo ăn uống linh đình, hẳn là từ đại đường bên kia, tân nhân sẽ nghỉ ngơi ở Giang gia tối nay, ngày mai sẽ kính trà cho gia chủ Giang gia, rồi trở về Tôn gia ăn mừng.

Diệp Quân Trì tuân thủ lời hứa, bế Kỷ Viên một đường tới tận Giang gia, khi chuẩn bị tới gần tân phòng, dùng chút mưu mẹo trốn tránh được ánh mắt của thủ vệ vây xung quanh. Tân nương nổi bật nhất ngày hôm nay đang đoan đoan chính chính ngồi trong tân phòng, thoạt nhìn có vẻ rất dịu dàng.

Diệp Quân Trì vô thanh vô tức đứng trước mặt nàng, giọng nói không mặn không nhạt: "Giang đại tiểu thư."

Giang Hâm bị dọa, theo phản xạ kéo khăn trùm đầu xuống, nhìn thấy trước mặt mình là một nam tử xa lạ, ngẩn người, kinh ngạc nhiều hơn là sợ hãi.

Sau đó nàng ta thật sự sợ hãi – nàng ta không động đậy được, giọng nói cũng thật nhẹ, cứ như đang thì thầm: "Ngươi là ai!"

Diệp Quân Trì bế thiếu niên trong lòng thật chặt, lúc này, Kỷ Viên cũng chỉ có thể chôn mặt vào ngực hắn, nhắm hai mắt lại xem truyền hình trực tiếp từ hệ thống.

Diệp Quân Trì nói: "Ta là ai không quan trọng, nhưng Giang đại tiểu thư không biết sao, cầm đồ vật của người khác, sớm hay muộn gì cũng phải trả lại."

Giang Hâm biến sắc mặt: “Giang Diệu Diệu phái ngươi tới? Nó muốn làm gì?”

Nàng ta suy nghĩ một chút, khuôn mặt dịu dàng tú khí hiện lên nụ cười lạnh, “Nó vẫn còn chưa bỏ cuộc? Ra tay với ta, sẽ chỉ càng làm cho Thời Ngọc phiền chán nó mà thôi.”

“Giang đại tiểu thư không ăn năn một chút nào sao?”

Giang Hâm cười lạnh không ngừng: “Đứa con gái đanh đá kia từ lúc nào lại học được cách dùng thuyết khách vậy, ta không cần biết ngươi là ai, có thủ đoạn gì, không muốn đắc tội với Giang gia, thì hãy cút đi ngay, ta có thể tạm tha cho ngươi.”

Đây là người thứ hai sau Kỷ Sơn dám bảo Diệp Quân Trì cút đi.

Kỷ Viên lặng lẽ vỗ tay trong lòng, so với Giang Diệu Diệu có diễn xuất cực tốt, luôn giả vờ mình được nuông chiều quá mức mà lớn lên thì vị trước mặt này mới thật sự là người sống trong sự nuông chiều, chẳng qua Giang Diệu Diệu cố tình thể hiện ra ngoài, còn vị này lại dùng từng lớp vỏ dịu dàng bọc ra ngoài thân mình.

Diệp Quân Trì cười, hắn chưa nói gì cả, chỉ nhìn chằm chằm vào hai mắt Giang Hâm. Cặp mắt sâu thẳm lạnh băng kia đột nhiên mang theo một sắc thái gì đó mê hoặc con người, con ngươi đen láy tựa như cũng biến thành cơn lốc xoáy nho nhỏ, làm cho người ta không rời mắt nổi. Tu vi của Giang Hâm không kém nhưng cũng không chống cự lại đôi mắt mê hoặc này, sau khi nhìn Diệp Quân Trì một lúc, vẻ mặt bỗng trở nên mờ mịt.

Giọng nói Diệp Quân Trì thấp, ôn nhu triền miên như đang thầm thì với tình nhân, giọng nói từ tính làm cho chân người ta mềm nhũn: “Giang Hâm, hãy kể cho Tôn Thời Ngọc nghe những chuyện cô đã làm, đã lừa gạt người khác điều gì, để hắn chia sẻ niềm vui với cô, thấy thế nào?”

Giang Hâm chầm chậm gật đầu.

Chút thuật pháp này của ma tộc, gật đầu coi như là đã ký kết khế ước.

22. Chương 22: Nuông Chiều 8

Giải quyết Giang Hâm xong, Diệp Quân Trì tiếp tục bế Kỷ Viên thong thả ung dung vòng về đại đường, khi xuyên qua một hành lang gấp khúc, không hiểu sao lại xui xẻo đụng phải người Kỷ gia.

Kỷ Viên chột dạ không dám nhìn lên, Diệp Quân Trì lại dừng bước, khẽ ồ một tiếng.

Người Kỷ gia ở đây đều là thế hệ trẻ, Kỷ Sơn và huynh đệ Kỷ Sâm Kỷ Thâm đều ở đó, Kỷ Sơn cầm đầu, tựa như đang giằng co với hai nam tử trẻ tuổi kia.

Một nam tử trong đó ăn mặc xa xỉ đẹp đẽ, tỏ vẻ khinh thường nhìn người Kỷ gia, trong mắt ngập tràn sự chán ghét và thống hận. Trên tay áo của hắn ta có thêu hình một thanh kiếm tinh xảo, đúng là hoa văn của Triệu gia. Người kia sắc mặt coi như là ôn hoà, khuôn mặt tuấn mỹ, khí độ ung dung, trên tay áo lại không có gia văn, không biết là công tử nhà ai.

Sắc mặt Kỷ Sơn âm trầm đến đáng sợ, cắn răng trừng mắt với người Triệu gia, nếu không phải có người kéo lại, chỉ sợ đã nhào lên cắn hắn ta mấy cái.

"Triệu Hà, ngươi đừng có được một tấc lại muốn tiến thêm một thước!"

Không ngờ Triệu gia lại có người tới đây? Hai nhà Giang Triệu không phải là kẻ thù truyền kiếp sao?

Nghi vấn này của Kỷ Viên chỉ vừa mới nảy ra trong chớp mắt đã sáng tỏ ngay lập tức.

Cho dù có là đời trước, hắn ghét một người không muốn nhìn thấy, tới thời điểm quan trọng, cũng thường phái người đi thay mình, để không bị mất thể diện.

Cũng không biết mấy người Kỷ gia này sao lại chạm mặt Triệu gia, cho dù Kỷ gia nhiều người hơn thì trước mặt Triệu gia cũng không được khả quan cho lắm.

Hắn không lo cho Kỷ Sơn mà lo cho Kỷ Sâm đang đứng cạnh đó, nhíu mày nén cơn ho.

Diệp Quân Trì đứng sau núi giả, thanh nhàn nghe náo nhiệt.

"Được một tấc lại muốn tiến một thước?" Triệu Hà khoanh tay, lạnh lùng nhìn Kỷ Sơn,

"Ngươi nói ai được một tấc lại muốn tiến một thước? Kỷ Sơn, ta thật phải hoài nghi không biết ngươi có phải là đồng loã của con đĩ kia hay không, nó cấu kết với Ma tộc giết chết đệ đệ ta, thậm chí còn đi đào mộ của đệ ấy lên, bây giờ có lệnh diệt hồn, ai nấy đều sảng khoái đi tìm chúng báo thù, ngươi bao che cho nó là có ý gì? Cảm thấy

Triệu gia ta và Liên minh chính đạo dễ bắt nạt?"

Mặt Kỷ Sơn hết xanh rồi lại trắng. Kỷ gia chỉ là một gia tộc không lớn không nhỏ trong cái giới tu chân mênh mông này, nói thật, không thể chọc vào Triệu gia, lại càng không thể chọc vào Liên minh chính đạo, ngay cả cho dù Kỷ gia có đột nhiên biến mất, dựa theo cục diện mấy đại gia tộc ở giới tu chân hiện nay, cũng sẽ chẳng có ai nói gì.

Kỷ Mân vốn không muốn trở mặt với Triệu gia, chỉ muốn giải quyết ân oán giữa hai nhà cho nhanh chóng, thế nên lần trước mới trực tiếp không nói hai lời chộp lấy Kỷ Viên – chết một mình Kỷ Viên không sao cả, chỉ cần không gây ra chuyện lớn là được, ai cần biết chân tướng thế nào.

Thế nên khi đụng phải đại công tử Triệu Hà của Triệu gia ở Giang gia, phản ứng đầu tiên của Kỷ Mân là để tiểu bối Kỷ gia tuổi tác không chênh lệch là bao tới săn đón Triệu Hà. Triệu Hà ghét Kỷ gia, đương nhiên sẽ không khách khí, sai bảo một đám tiểu bối Kỷ gia tới xoay mòng mòng, Kỷ Sơn vốn dĩ có chút kiêu ngạo, sao có thể chịu nổi.

Tận đến khi Kỷ Sâm đột nhiên phát bệnh lại bị Triệu Hà đẩy ngã xuống đất, Kỷ Thâm không nhịn được nữa nhảy dựng lên giơ nắm đấm, lần đầu tiên gã ở cùng chiến tuyến với hai đường huynh đệ này, lựa chọn giằng co với Triệu Hà. Những người khác cũng đang ôm một bụng tức giận, thấy Kỷ Sơn ra mặt, đều ăn ý đứng sau gã, không đi báo cho Kỷ Mân biết.

Kỷ Viên im lặng lắng nghe một lúc, coi như đã hiểu rõ, lập tức có chút dở khóc dở cười. Thật không ngờ dính đến mình, Kỷ Sơn lại còn bước ra bảo vệ danh dự cho mình nữa chứ.

Có vẻ hắn đã hiểu hệ thống nói 'Thí nghiệm của Đức quốc xã' là có ý gì rồi!

Diệp Quân Trì cười như không cười, nói bên tai Kỷ Viên: "A Viên, đây là đường huynh của ngươi?"

Sao tự dưng lại cảm thấy lão đại có chút không vui…

Sắc mặt Kỷ Viên lãnh tĩnh, nói đúng sự thật: "Không thân."

Diệp Quân Trì tức khắc cười thoải mái, vui vẻ nói: "Chúng ta đi thôi, họ tám phần sẽ đánh nhau. Trên người tiểu bối của Triệu gia nhất định có nhiều thứ tốt, người bên cạnh còn chưa biết thế nào, Kỷ gia chắc chắn không nắm được lợi thế, chẳng có gì đáng xem cả."

Tranh chấp bên kia quả nhiên càng lúc càng kịch liệt, trong không khí toàn mùi thuốc súng, mơ hồ vài tiếng ho khan thống khổ. Kỷ Viên khựng lại, nghe thấy Kỷ Thâm thấp giọng trách: "Cơ thể ca không tốt, cứ cương quyết muốn tới đây làm gì? Bị ốm ở đây đệ cũng không cõng ca về được đâu."

"Lo đệ xúc động gây chuyện." Giọng nói của Kỷ Sâm vẫn ôn hoà như thế, tiếng ho khan làm cho giọng y có chút nghẹn ngào, như lướt qua đầu tim người ta, làm người không tự chủ được mà bình tĩnh lại. Kỷ Thâm dừng lại một chút, thấp giọng nói vài câu, con ngươi liếc quanh, đang nghĩ xem chút nữa thật sự đánh nhau sẽ đưa Kỷ Sâm đi trốn ở đâu.

Triệu Hà lạnh lùng liếc mắt nhìn đôi huynh đệ tình cảm cực tốt này, nghĩ đến Triệu Dương thi cốt vô tồn, cơn giận trong ngực như muốn trào ra. Triệu Dương tuy có là tên khốn kiếp nhưng lại lớn lên với hắn ta từ nhỏ, tình cảm hai huynh đệ sâu đậm, tính tình Triệu Dương không tốt, nhưng với hắn ta lại rất ôn hoà, suy nghĩ mọi chuyện cho hắn ta, nào ngờ vừa mới quay đầu lại đệ đệ đã không còn.

Triệu Hà cười lạnh: "Xem ra các ngươi thật sự muốn đối địch với Triệu gia – vốn dĩ đã là địch rồi, ta cũng không cần khách khí với các ngươi làm gì!"

Nam tử bên cạnh hắn vẫn luôn xem náo nhiệt, chỉ cười mà không nói, cuối cùng cũng mở miệng: "Triệu huynh, đừng xúc động, nơi này là Giang gia."

"Giang gia thì có làm sao? Vân Thừa, huynh đừng cản ta. Chỉ một Kỷ gia nho nhỏ, dám hếch mũi lên mặt, không giáo huấn một chút thì vẫn cứ tưởng là mình giỏi giang lắm đấy!"

Lời nói đến tận cùng đột nhiên 'roẹt', Triệu Hà rút bội kiếm của mình ra, đâm tới chỗ Kỷ Sơn, thế kiếm sắc bén, không chút lưu tình.

Mũi kiếm u lam rõ ràng đã bị tẩm độc, chạm nhẹ vào cũng sẽ không ổn. Kỷ Sơn cũng cười lạnh một tiếng, rút bội kiếm của mình ra, đang muốn nghênh đón, không ngờ thanh kiếm kia lại chuyển hướng, đâm về phía Kỷ Sâm.

Kỷ Sơn rõ ràng có thể ngăn đường kiếm này lại, lúc này lại có chút do dự – Kỷ gia tuy không lớn, nhưng các chi lại tán loạn, lão đại lão nhị lão tam, chỉ có lão đại với lão tam quan hệ tốt, với lão nhị lại như kẻ thù. Kỷ Mân vốn cũng chẳng phải là người có tâm tính hiền lành, ngày thường vẫn luôn giáo dục Kỷ Sơn, làm cho gã không có chút hảo tâm nào với đôi đường huynh đệ này.

Chỉ do dự trong nháy mắt, thanh kiếm kia đã đưa qua.

Kỷ Sâm bệnh tật quấn thân, tu vi không cao, Kỷ Thâm thiên phú lại cực tốt, nhưng vì còn nhỏ nên vẫn chưa có bội kiếm, thấy lưỡi kiếm độc này đâm tới, biến sắc mặt, kéo Kỷ Sâm trốn sang một bên.

Một màn này lại càng thêm chói mắt, Triệu Hà hờ hững tiếp tục đưa kiếm.

Hai huynh đệ bị đuổi tới chật vật vô cùng, Kỷ Thâm tay không căn bản không dám chặn kiếm kia lại, chỉ có thể trốn rồi lại trốn.

Diệp Quân Trì đạm mạc nhìn lướt qua, đang chuẩn bị cùng Kỷ Viên rời khỏi nơi này, mới đi được hai bước, vạt áo đột nhiên bị nắm lấy.

Bước chân hắn khựng lại, cúi đầu mỉm cười hỏi: "Sao vậy?"

Kỷ Viên có chút khẩn trương, mím môi, nói: "Giúp ta… Cứu Kỷ Sâm và đệ đệ của huynh ấy, chính là hai người đang bị Triệu Hà đuổi theo kia…"

Tuy rằng tình cảm của Kỷ Viên đạm mạc, nhưng sống ân nghĩa, lại có giao hảo với huynh đệ Kỷ Sâm, lúc này cầu cứu Diệp Quân Trì… hẳn là sẽ không OOC đâu nhỉ?

Quả nhiên hệ thống không nói lời nào.

Vẻ mặt thiếu niên có chút khẩn trương, chút lạnh lẽo trên mặt hơi rút đi, hàng mi như hai cây quạt rũ xuống, che đi đôi mắt nhạt màu, khuôn mặt tuấn tú trắng như tuyết, đôi môi hồng mềm mại càng nổi bật.

"Cứu họ?" Diệp Quân Trì cười tươi không biết đang nghĩ gì, "Không phải ngươi vẫn luôn ghét người nhà Kỷ gia sao?"

"Không có họ trong số đó… Kỷ Sâm đã từng muốn cứu ta." Kỷ Viên theo phản xạ cắn cắn môi. Diệp Quân Trì làm việc chỉ tuân theo vào tâm tình, đồng ý giúp hắn tra ra hung thủ cũng là có nguyên nhân, bây giờ có thể ra tay hay không cũng chưa chắc.

"Hừm, cứu họ cũng được thôi." Ánh mắt Diệp Quân Trì dừng lại nơi đôi môi hắn, môi hồng răng trắng cực kỳ nổi bật, chỉ có hắn mới biết đôi môi của người trong ngực mềm mại thơm ngọt tới mức nào.

Diệp Quân Trì cười càng tươi, chậm rãi nói: "Cho ta hôn một cái, ta sẽ ra tay."

"…" Hả?

Kỷ Viên ngơ ngác hỏi: "Hệ thống, ta không nghe nhầm đấy chứ?"

Hệ thống đáp: "Ngươi có thể tự dùng chính cơ thể ngươi cảm nhận."

Diệp Quân Trì nói xong, căn bản không đợi được Kỷ Viên có đồng ý hay không, trực tiếp cúi đầu, cắn lên môi hắn.

Hệ thống vui sướng nói: "Cong rồi! Ngươi thành công rồi!"

Kỷ Viên: "…"

Nụ hôn này dồn dập nhưng ngắn ngủi, Diệp Quân Trì chỉ một lúc sau đó đã buông ra, đầu cũng không thèm quay lại, hơi động động ngón tay.

Kỷ Sâm và Kỷ Thâm đã bị đuổi tới góc tường, hai mắt Kỷ Thâm đỏ lên, che trước mặt Kỷ Sâm, vẻ mặt hung ác nhìn chằm chằm Triệu Hà, như một con sói cô độc bất chấp tất cả.

Triệu Hà cười lạnh một tiếng, đang định hạ kiếm, trường kiếm u lam bỗng "rắc" một tiếng giòn tan, hắn ta ngẩn người, vừa nhìn, đã thấy trên thân kiếm xuất hiện một vết nứt rất nhỏ, chỉ mới kịp hít vào một hơi, trường kiếm đã vô thanh vô tức vỡ vụn hoàn toàn, rơi lả tả xuống đất.

Sắc mặt Triệu Hà đại biến.

Thanh kiếm này của hắn do một đại sư đúc kiếm nổi danh làm ra, ngay cả phụ thân hắn cũng phải tốn sức lực một phen mới có thể chặt đứt kiếm, mà bây giờ kiếm đột nhiên vỡ vụn, chẳng lẽ có cao nhân đang âm thầm quan sát?

Nếu đối phương đã có thể vừa ra tay đã huỷ luôn kiếm của hắn ta, vậy muốn giết hắn ta cũng là dễ như trở bàn tay, tiếp tục làm phiền người Kỷ gia cũng sẽ không có lợi.

Triệu Hà trầm mặt liếc mắt nhìn Kỷ Thâm, chỉ thấy người Kỷ gia càng thêm chướng mắt, lạnh lùng nói: "Coi như các ngươi gặp may. Vân huynh, chúng ta đi."

Thấy Triệu Hà và nam tử kia đã đi, Kỷ Sâm và Kỷ Thâm cùng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Rõ ràng Triệu Hà vừa rồi động sát tâm, nếu thật sự ra tay, Kỷ Thâm chỉ còn cách lấy mạng ra đánh cược, nhưng chưa chắc đã thắng được.

Kỷ Viên cũng nhẹ nhàng thở ra, biết Kỷ Sâm đã an toàn là được rồi, cũng không quay đầu lại nhìn nữa, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Quân Trì: "Đi thôi."

Hữu cầu tất ứng như vậy… Thật không giống ma đầu cho lắm.

Trở về khách điếm, Kỷ Viên nghĩ Diệp Quân Trì hẳn sẽ thả hắn xuống đất, không ngờ

Diệp Quân Trì công khai bế hắn vào khách điếm, đối với ánh mắt có chút kinh ngạc của nữ chưởng quầy, Diệp Quân Trì mặt không đổi sắc nói: "Dính người quá mức, cứ một hai bắt ta phải bế hắn."

Kỷ Viên: "…" Lương tâm ngươi không cảm thấy đau sao?

Diệp Quân Trì cúi đầu nở nụ cười với hắn, rõ ràng đang trả lời: Không đâu.

Sai người chuẩn bị nước ấm, Diệp Quân Trì tiếp tục bế hắn lên lầu, đá văng cửa phòng đi vào.

Kỷ Viên dần có chút bất an. Lão đại nói, bế đi đường, bế ăn cơm, bế đi tắm, bế đi ngủ, tất tần tật… Không phải là nghiêm túc đấy chứ?!

Hệ thống nói: "Có nên chúc mừng ngươi từ đây sẽ được sống một cuộc sống như công chúa không nhỉ?"

"Xin hãy câm mồm lại, cảm ơn."

Tận tới khi có người đưa nước ấm lên, Diệp Quân Trì vẫn không thả Kỷ Viên xuống, hai mắt Kỷ Viên rưng rưng, đã hiểu rõ.

Diệp Quân Trì thực sự nghiêm túc, nói không thả thì chính là không thả.

Con mẹ nó nhất ngôn cửu đỉnh là để dùng cho trường hợp này sao!

23. Chương 23: Nuông Chiều 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỷ Viên hấp hối giãy giụa: "… Thụ thụ bất thân."

Diệp Quân Trì nhàn nhạt đáp: "Ngươi cũng đâu phải nữ tử."

"Ta không phải là nữ tử, thế nên vì sao ngươi cứ dùng thái độ thân mật như vậy."

Hôn rồi ôm, chăm sóc tới quá phận, chỉ là bị máu của hắn ức chế, ân tình trước kia cũng không hẳn là ân tình, sao cứ phải làm như vậy?

Diệp Quân Trì bị Kỷ Viên nói tới sửng sốt.

… Đúng vậy, vì sao lại muốn chăm sóc cẩn thận, thân mật ái muội đến vậy?

Trước kia hắn chính là muốn làm gì thì sẽ làm như vậy, chưa từng suy nghĩ lí do sâu xa vì sao.

Hai người trầm mặc một lát, Diệp Quân Trì bỗng buông lỏng tay, người bế cả nửa tối bỗng nhiên rời khỏi lồng ngực, một cảm giác thật trống rỗng mất mát.

Kỷ Viên không đề phòng, mông chào hỏi mặt đất, suýt đã rơi nước mắt, mắng thầm trong lòng vài tiếng, vô thanh vô tức đứng lên chuẩn bị về phòng mình. Mông thực sự rất đau, Kỷ Viên di chuyển chậm rì rì, lại nghe thấy sau lưng có tiếng cởi y phục sột soạt, sau đó là tiếng nước ào ào.

Tay vừa chạm vào cửa, phía sau đã vang lên giọng nói trầm thấp biếng nhác: "Lại đây."

Kỷ Viên cũng không định bận tâm tới Diệp Quân Trì, mông hắn nở thành bốn cánh hoa rồi, trong lòng uỷ khuất tới muốn đánh người.

Nhưng tay kéo kéo cửa, kéo mãi cũng không nhúc nhích.

Diệp Quân Trì nhàn nhạt nói: "Ngươi đã không tới, vậy thì tối nay cũng đừng hòng rời khỏi căn phòng này."

Sao cứ cảm thấy tình hình này quen thuộc thế nhỉ…

Kỷ Viên không tin tà, lại dùng sức kéo cửa, bỗng nhiên hắn thấy thanh nhiệm vụ đổi mới: Rời khỏi phòng của Diệp Quân Trì (0/1). Tip: Thời hạn một canh giờ.

Kỷ Viên mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm thanh nhiệm vụ, ký ức đã hơi phai nhoà đột nhiên sống dậy.

Khuất phục trước sức mạnh của nhiệm vụ, Kỷ Viên chỉ có thể xám mặt vòng qua bình phong trở lại, vừa vặn nhìn thấy bóng dáng của Diệp Quân Trì. Hắn thản nhiên dựa vào thùng gỗ, nghe thấy tiếng bước chân, khoé miệng không nhịn được mà cong lên, giọng nói lại vẫn đạm mạc như trước: "Kì lưng cho ta."

Kỷ Viên buồn bực không nói nên lời, cầm lấy khăn ướt bên cạnh, vén mái tóc dài xoã trên lưng Diệp Quân Trì lên, nhưng vừa vén lên, hắn liền ngây ngẩn cả người.

Sau lưng Diệp Quân Trì, chằng chịt, đều là những vết sẹo dữ tợn.

Thoạt nhìn đều là những vết sẹo đã lâu, hắn nhìn tới sửng sốt, hệ thống còn phổ cập giáo dục cho hắn: "Vết sâu nhất kia chính là bị thương do đao chém, bên cạnh đó là vết thương do kiếm, bên kia hình như là bị thứ gì đó cắn, chỗ kia là bị roi quất, còn…"

Kỷ Viên nghe thấy mà sợ, vội vàng cắt lời hệ thống, tay không tự chủ hơi run lên, dùng động tác cực nhẹ mà kì lau lưng cho Diệp Quân Trì. Tuy đều đã là những vết thương ngày xưa, nhưng động tác của hắn vẫn rất nhẹ nhàng, chỉ sợ Diệp Quân Trì sẽ đau.

Sao lại như vậy chứ, Diệp Quân Trì không phải đường đường là con trai độc nhất của

Ma tôn sao?

Ai dám ngược đãi hắn? Chẳng lẽ mười ba năm trước khi Ma tôn chết, Diệp Quân Trì bị bọn phản bội bắt lại tra tấn?

Hô hấp của hắn có chút gấp gáp, Diệp Quân Trì đương nhiên có thể cảm nhận được sự biến hoá của người phía sau, trầm mặc một chút, đột nhiên thò tay bắt lấy cổ tay hắn.

"Sợ lắm sao?"

"… Không sợ." Kỷ Viên muốn hỏi hắn sao lại xảy ra chuyện như vậy nhưng lại chẳng biết lấy thân phận gì để hỏi, cố gắng nuốt trôi câu chuyện trở lại, rũ mắt xuống.

Diệp Quân Trì đột nhiên cười nói: "Không nói chuyện này nữa. A Viên, giải thích cho ta nghe, vì sao con kim tàm kia lại ở trong tay ngươi?"

Kỷ Viên: "…" Sao cứ nhớ mãi chuyện này làm gì.

Kỷ Viên bình tĩnh bịa chuyện: "Không phải là ngươi đã đánh mất sao, ta nhặt được, cảm thấy đáng yêu, liền cầm luôn."

Hệ thống: "Bảo bối, nói dối là không có điểm tâm ăn đâu nha?"

Diệp Quân Trì cười như không cười: "Đáng yêu?" Bàn tay còn lại vốn đang ngâm trong nước của hắn thò ra, che hai mắt của Kỷ Viên lại, "Ngày ấy nếu không phải do ta phản ứng nhanh bắt được chúng ra khỏi mắt ngươi, hai mắt này của ngươi đã sớm mù, còn cảm thấy đáng yêu hả?"

… Lời này không nói dối tiếp được nữa.

Kỷ Viên quẳng khăn xuống, không làm nữa, xoay người muốn đi, Diệp Quân Trì vẫn còn nắm cổ tay hắn, chỉ kéo nhẹ, cả người Kỷ Viên đã rơi vào thùng gỗ.

Hôm nay Diệp Quân Trì có vẻ cũng không định dễ dàng bỏ qua cho hắn, ngón tay ẩm ướt chậm rãi mơn trớn vuốt ve môi hắn, nhàn nhạt nói: "Con đường đang đi này, chúng ta chỉ có thể tin tưởng lẫn nhau, ta cũng muốn tin ngươi. Chỉ là, A Viên, ngươi trộm kim tàm làm gì?"

Kỷ Viên đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Kim tàm là một đầu mối quan trọng, hắn trộm kim tàm, không phải là rất giống như đang giúp những kẻ âm thầm giấu mặt kia sao?

Lão đại đang nghi ngờ hắn?

Diệp Quân Trì thấp giọng nói, cằm tựa lên vai Kỷ Viên, chỉ cần hơi quay đầu là có thể cắn được cái cổ yếu ớt của hắn. Nhìn chằm chằm cái cổ yếu ớt, trắng nõn như tuyết của thiếu niên, ánh mắt hắn sâu thẳm, ngữ khí vẫn không nhanh không chậm: "Tin tức chúng ta quyết định vào nam, tới Tấn Hà, là do ai làm lộ ra?"

Không thể nghi ngờ, hiềm nghi lớn nhất chính là Kỷ Viên.

Kỷ Viên nuốt nước bọt, nhiều chuyện hắn làm đều là để hoàn thành nhiệm vụ, khi làm nhiệm vụ cũng không suy xét trước sau nhiều, dù sao cũng chỉ là để có thể rời khỏi đây.

Bây giờ đột nhiên Diệp Quân Trì đặt câu hỏi, hắn thật sự không biết nên giải thích thế nào.

Không khí trong phòng có chút khẩn trương, hơi nước không ngừng bốc lên, tầm mắt mơ hồ, Kỷ Viên trầm mặc hồi lâu, nghe được giọng nói của mình: "Ta phản bội ngươi thì được cái gì?"

"Không phải là sẽ được rất nhiều sao?" Diệp Quân Trì cười đến ôn nhu, ngữ khí lại không biết là bi thương hay lạnh lùng: "Cái được nhất còn không phải là giết được ta, trừ hại vì giới tu chân hay sao?"

Kỷ Viên run lẩy bẩy: "Hệ thống, chút nữa xin hãy khoan dung một chút, ta phải phá vỡ thiết lập nhân vật để giải thích, có thể sẽ bị ném cho cá ăn mất."

Hệ thống đồng tình: "Được thôi, có điều Diệp Quân Trì cũng không dễ lừa, hắn đã khoan dung với ngươi quá nhiều, chắc tối nay dì cả đến thăm, không muốn khoan dung nữa… Đừng lo, ta vẫn chưa quên cách đọc chú siêu thoát chuẩn bị cho ngươi đâu."

Hỗn đản cút đê!

Kỷ Viên giận dữ, sau đó cảm thấy cổ chợt lạnh – đôi tay vẫn luôn vuốt ve môi hắn của

Diệp Quân Trì dời trận địa, nắm lấy cổ hắn.

Trong lòng cũng chợt lạnh đi theo, Diệp Quân Trì quả nhiên làm việc tuỳ tâm tình, lúc săn sóc chẳng khác gì tình nhân ôn nhu, lúc trở mặt thì cứ như một con rắn độc có thể cắn người mất mạng bất cứ lúc nào.

Cứng đờ một lát, Kỷ Viên nhẹ giọng nói: "Ta trộm kim tàm chỉ là bất đắc dĩ, nguyên nhân tạm thời chưa thể nói cho ngươi, có được không? Ngày đêm ta đều đi theo ngươi, trên người cũng không có vật mật báo gì, ta còn không hề có tu vi, nhất cử nhất động đều ở trước mắt ngươi, sao có thể mật báo cho những người đó, ngươi không tin vào chính mắt ngươi ư?"

Không nghe thấy Diệp Quân Trì đáp lại, Kỷ Viên chỉ có thể nói nhanh hơn: "Hơn nữa ta chưa từng nghĩ tới chuyện giết ngươi, ngươi đối xử với ta không tệ, cũng không phải là Ma quân tàn bạo đáng sợ như trong lời đồn kia, ta không phải loại người lấy oán trả ơn. Ngươi thực ra… khá tốt."

Diệp Quân Trì tiếp tục trầm mặc.

Một lát sau, hắn buông lỏng cổ tay Kỷ Viên ra, mạnh mẽ xoay người Kỷ Viên lại đối mặt với mình, đối diện với cặp mắt nhạt màu kia, thông qua đôi con ngươi tựa lưu ly kia, hình như có thể nhìn thấu linh hồn ẩn giấu trong cơ thể làm hắn hứng thú này.

Diệp Quân Trì bỗng cong môi, chậm rãi nói: "Ừm, ta biết rồi. Không phải là ngươi."

Kỷ Viên nhẹ nhàng thở ra, môi đột nhiên chạm vào một vật mềm mại.

Hắn mở to mắt, nhìn đôi con ngươi sáng ngời đầy ý cười gần trong gang tấc kia, tựa như đang nhộn nhạo vài phần ôn nhu. Đôi môi dán lên môi hắn hơi giật, cái lưỡi linh hoạt thò ra, kiên nhẫn miêu tả hình dáng cánh môi hắn, sau đó không quan tâm tới sự cự tuyệt mà xâm nhập vào trong miệng hắn, hút mút liếm láp, công thành chiếm trì, triền miên tới tận xương, gần như làm người hít thở không thông.

Suy nghĩ trong đầu bị nụ hôn này làm gián đoạn, trong đầu Kỷ Viên đặc như hồ dính, ngốc nghếch mặc cho Diệp Quân Trì đoạt lấy, cho tới khi hắn có chút lưu luyến tách ra, Kỷ Viên mới thở hổn hển, hoa mắt, hai chân nhũn ra, cảm thấy mình suýt nữa đã đắm chìm hoàn toàn trong nụ hôn này.

Diệp Quân Trì như đang suy tư gì đó, nhìn hắn chằm chằm: "Thoải mái không?"

Kỷ Viên thở phì phò không nói nên lời.

Diệp Quân Trì cong mắt cười rộ lên: "Dù sao ta cũng thật thoải mái. Nói không chừng ta thích ngươi mất rồi, vật nhỏ."

Kỷ Viên cảm thấy hắn cười lên quá đáng sợ, lời nói không có thành ý chút nào, căn bản không phải là lời từ tận đáy lòng, âm thầm trợn mắt trắng muốn rời khỏi, nhưng lại nghe thấy Diệp Quân Trì thầm thì lặp đi lặp lại câu nói kia: "… Nói không chừng ta thích ngươi mất rồi."

Hệ thống: "Ú ù…"

Kỷ Viên: “Ngưng ngay! Ta biết ngươi định nói gì! Nhưng thứ nhất Diệp Quân Trì không thể nào thích ta được, hắn là thẳng nam, thứ hai ta phải rời khỏi đây…”

Hệ thống vạch trần: “Có thẳng nam nào lại ôm đàn ông gặm cắn tới ôn nhu triền miên.”

Kỷ Viên nói như đúng rồi: “Có Diệp Quân Trì đó thôi.”

“…” Hệ thống cẩn thận quan sát Kỷ Viên một chút, phát hiện hắn nói thật lòng, nhịn không được đâm ra thương hại hắn… Trì độn thế này, thảo nào đời trước vẫn còn là một tiểu xử nam!

Kỷ Viên lảm nhảm với hệ thống một hồi xong liền phát hiện hai mắt Diệp Quân Trì sáng quắc nhìn mình chằm chằm, ánh mắt nóng bỏng tới mức làm hắn muốn ấn đầu

Diệp Quân Trì xuống thùng gỗ. Suy xét tới vấn đề chênh lệch thực lực, hắn vẫn không dám ra tay, chỉ lặng lẽ lùi về sau hai bước: “Còn chuyện gì không? Không còn thì ta về phòng ngủ đây.”

Diệp Quân Trì giơ tay ra nắm lấy tay Kỷ Viên, nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của hắn, muốn nhìn ra dù chỉ một chút xíu cảm xúc. Một lúc lâu sau, hắn có chút thất vọng, ấn ấn thái dương, thở dài: “Đêm nay ngủ cùng ta đi? Lại nói ta thật sự thích ôm ngươi.”

Kỷ Viên lạnh lùng: “Ngươi là biến thái đấy à?”

“Ngươi vẫn còn chưa thấy bộ dáng biến thái của ta đâu.” Diệp Quân Trì cười cười,

“Thật sự không suy xét tới chuyện ngủ cùng ta? Được rồi… Vậy tới xem đêm tân hôn của đường tỷ ngươi với vị kia vậy.”

Vừa nghe xong, Kỷ Viên liền lặng lẽ bước qua.

Diệp Quân Trì nhướn mày: “Nước cũng lạnh rồi, ngươi muốn ta ngâm trong nước lạnh cùng ngươi xem náo nhiệt.”

Kỷ Viên gật đầu theo thói quen.

Diệp Quân Trì dừng lại một chút, có chút oán hận kéo hắn lại gần, hôn hắn một cái, sau đó không ngại ngùng bước ra từ trong thùng gỗ. Kỷ Viên bất động thanh sắc ngắm mỹ nhân xuất thuỷ, vai rộng eo thon mông căng chân dài, nhìn không sót chút nào, dù sao đã sờ qua gần như tất cả rồi, tội gì mà không ngắm.

Diệp Quân Trì chậm rì xoay người lại, chớp chớp mắt: “Thất thần gì đó, lại đây lau khô người cho ta.”

Kỷ Viên tỏ vẻ kháng cự, trong lòng lại hoan hô đi tới bên Diệp Quân Trì, cầm khăn lông lên chậm rãi chà lau thân thể kiện mỹ trước mặt này, nhìn bọt nước trong suốt lăn xuống từ trên ngực, khi lướt qua hai viên đậu đỏ, nhịn không được mà âm thầm nuốt ngụm nước miếng.

… Đối với một gay mà nói, một cơ thể dụ hoặc như vậy, chẳng khác gì một người đàn ông bình thường khi nhìn thấy mấy thứ súng tiểu liên siêu xịn trong truyền thuyết.

Lau xong bên trên, Kỷ Viên chậm chạp lau xuống bên dưới, mắt toả sáng nhìn xuống bộ phận bên dưới không thể miêu tả nào đó, mày không khỏi nhíu lại: “… Ngươi vẫn nên trở lại thùng gỗ ngâm nước lạnh cho bình tĩnh lại một chút đi đã.”

Bonus cho mọi ng vài hình mỹ nhân (cả công cả thụ?!:)) tắm nà

~ (Tắm hố sen tình thú:33)

(Lam Nhị ca ca)

.

(Coser Thiên Thuỷ Tam Thiên ~~)

(Hình trong video này nhé, đáng yêu cực ~~)

@雨沫上青

@万水三千
weibo.com/3000cos

@天水三千
weibo.com/3000cos

@天水三千
weibo.com/3000cos

24. Chương 24: Nuông Chiều 10

Diệp Quân Trì duy trì ánh mắt nóng bỏng, nhìn chằm chằm Kỷ Viên như muốn nuốt hắn vào bụng, giọng nói có chút trầm khàn: "Ngươi không tự mình tới giúp ta bình tĩnh lại sao?"

Kỷ Viên nghe mà rợn sống lưng, rút chuỷ thủ trong ngực ra, nhàn nhạt hỏi: "Giúp ngươi cắt xuống nhé?"

"..."

Diệp Quân Trì lại thất vọng thở dài lần nữa, xoay người mặc y phục. Kỷ Viên vẫn cảnh giác cầm chuỷ thủ, ngồi cạnh nhìn hắn mặc y phục.

Cơ thể vừa dài vừa hoàn mỹ kia đưa lưng về phía hắn, những vết sẹo sau lưng đã bị mái tóc dài che khuất, thi thoảng lại lộ ra một mảnh kinh tâm động phách. Cái eo gầy nhưng rắn chắc làm cho đường nét càng thêm rõ ràng, trong lòng Kỷ Viên ngứa ngáy khó nhịn, mặt có chút nóng lên: "Ta... có phải là bị chảy máu mũi rồi không?"

Hệ thống đáp: "Mau."

“Gì cơ?”

“Ta nói, mặc kệ ngươi có chảy máu mũi hay không, sắp tới giới hạn thời gian rồi.”

Kỷ Viên: “…”

Đúng là một hệ thống vô tâm, cũng chẳng thèm an ủi hắn một chút, hắn phải có một sự nhẫn nại cực lớn trước cảnh tượng dụ hoặc như thế này đấy có được không!

Diệp Quân Trì chậm rì thắt đai lưng, tuỳ ý vuốt mái tóc ướt đẫm ra sau đầu, ngũ quan tuấn mỹ lịch sự tao nhã lộ ra rõ ràng, dưới ánh nến mông lung tựa như nhiễm một tầng ánh sáng ôn nhuận, trong nháy mắt làm Kỷ Viên không rời mắt nổi.

Chú ý tới ánh mắt của hắn, tâm tình Diệp Quân Trì sung sướng, khoé miệng nhếch lên, giọng nói cũng trở nên ôn hoà: “Một vài thuật pháp nho nhỏ của Ma tộc thực ra rất thú vị, hôm nay cho ngươi mở rộng tầm mắt.”

Kỷ Viên nhìn hắn chằm chằm không chớp mắt.

Diệp Quân Trì nhịn không được duỗi tay véo khuôn mặt trắng nõn của Kỷ Viên, bất đắc dĩ nói: “Đừng nhìn ta chằm chằm như vậy.”

“Vì sao?”

Diệp Quân Trì cười tà, ngữ khí nửa thật nửa giả: “Ta sẽ nhịn không được mà ăn ngươi.” Dừng một chút, hắn nhẹ giọng nói thầm: “Ăn cũng không sao đâu nhỉ, dù sao cũng đã thành thân rồi.”

Da đầu Kỷ Viên tê rần, lập tức nói lảng sang chuyện khác: “Ngươi muốn đưa ta lẻn vào Giang gia một lần nữa?”

Diệp Quân Trì xoa xoa đầu hắn, cười khẽ nói: “Chuyện sớm hay muộn thôi”, sau đó lập tức cắt một vết nhỏ trong lòng bàn tay mình, từng giọt máu như những viên trân châu rơi xuống, không ngừng biến đổi trên không trung, chầm chậm lớn dần lên, cuối cùng tạo thành một mặt gương cao đến đầu người.

Mùi máu tươi ngập tràn trong không trung, Kỷ Viên suýt bị doạ khóc: “Mẹ nó hệ thống, Diệp Quân Trì không phải là quỷ đấy chứ, thật đáng sợ á á á!”

“Ngươi có thấy có con quỷ nào cương được không?”

Kỷ Viên: “… Lưu manh, câm miệng.”

Mặt gương trên không trung dao động một lát, rồi dần tĩnh lặng trở lại. Diệp Quân Trì giơ tay ra tuỳ tiện dùng ngón tay gõ một cái, ngón tay dính máu càng thêm nổi bật, tinh xảo như bạch ngọc, đẹp tới làm người líu lưỡi.

Ánh mắt Kỷ Viên lại bị hấp dẫn lần nữa, nhịn không được tự mắng mình vài tiếng trong lòng.

Kỷ Viên hoàn toàn trái ngược với ông già phong lưu thành tính nhà mình, cha hắn vội vã gieo hạt giống khắp nơi, hắn lại như bị lãnh đạm, nhìn thấy phụ nữ dáng người nóng bỏng cởi hết đứng trước mặt mình cũng không hứng thú chút nào, sau đó hắn ngộ ra tính hướng của mình, nhưng vẫn không có hứng thú đối với những người đàn ông xung quanh.

Có lẽ bởi ghét việc cha mình yêu đương khắp chốn, nên dù có đang sống trong vũng bùn, hắn vẫn cố gắng khắc chế bản thân, không tìm được người mình thích, sẽ không nếm thử trái cấm, trầm mê trong phóng túng, truỵ lạc.

Tiếp xúc thân mật nhất với hắn, ngoài năm cô nương ngón tay ra thì hẳn chính là Diệp Quân Trì. Mấy năm từ bỏ quyền cạnh tranh giành gia sản, ăn chơi đàng điếm bên ngoài mấy năm kia, cũng chỉ là ngồi xa xa cười cười nhìn hồ bằng cẩu hữu tửu sắc tận tình, bản thân thì chỉ uống rượu.

Cởi hết chạy lên giường hắn, cả nam cả nữ nhiều không đếm xuể, đây lại là lần đầu tiên hắn bị cơ thể cũng như hành động của một người hấp dẫn.

Đúng là gặp quỷ.

Kỷ Viên thầm thở dài, liền nhìn thấy trên mặt gương dần hiện lên hình ảnh, có hai người đứng chính giữa, dần trở nên rõ ràng, ngay cả âm thanh cũng như đang ở bên tai.

"… Giang Hâm, rốt cuộc còn có điều gì mà nàng không lừa ta không!"

Vừa nghe thấy lời này, Kỷ Viên lập tức hưng phấn, chấn hưng tinh thần xem náo nhiệt.

Thần trí Giang Hâm hiển nhiên đã tỉnh táo lại, ý thức được điều mình đã nói với Tôn Thời Ngọc, sắc mặt tức khắc trắng bệch, môi run run: "Không… Thời Ngọc, chàng nghe ta nói, không phải như vậy đâu, ta bị người mê hoặc, ta không hề! Ta không hề làm những chuyện đó!"

Vẻ mặt Tôn Thời Ngọc không còn chút ôn hoà, nghiến răng, ánh mắt giận dữ: "Phải, nàng chưa hề làm gì cả! Giúp ta chữa khỏi hai chân, cũng không phải là do nàng làm!"

Giang Hâm run rẩy toàn thân, cố gắng duy trì khuôn mặt dịu dàng thường ngày, bi ai nhìn Tôn Thời Ngọc: "Là ta mà, Thời Ngọc, sao chàng có thể quên đi ân tình của ta dành cho chàng, ta trị khỏi hai chân cho chàng, sao chàng có thể nghi ngờ ta?"

Năm đó nàng ta cũng giống Giang Diệu Diệu, nhất kiến chung tình với Tôn Thời Ngọc. Chỉ là khi nghe nói hắn có tật chân, lại do dự, không nói chuyện mình thích hắn ra, cảm thấy mất mặt.

Nàng ta là nữ nhi của gia chủ Giang gia, tương lai phải gả cho một người môn đăng hộ đối, thiên tư hơn người, hoàn hảo mọi mặt, người tàn phế như Tôn Thời Ngọc… không thể được.

Không ngờ Giang Diệu Diệu lại cố chấp tới đáng sợ, kiên trì đi khắp nơi tìm kiếm phương thuốc chữa trị trong nhiều năm. Nàng ta vốn dĩ khinh thường, cảm thấy chỉ phí công, không ngờ Giang Diệu Diệu lại thật sự tìm được cách, còn mới nàng ta tới giúp, lừa Tôn Thời Ngọc ra khỏi Tôn gia.

Trong mấy ngày Giang Diệu Diệu trị chân cho Tôn Thời Ngọc kia, nàng ta vẫn giãy giụa trong lòng. Tôn Thời Ngọc là đại công tử Tôn gia, thiên tư không tệ, ngoài trừ hai chân không thể lành, những mặt khác đều phù hợp với yêu cầu của mình, nếu chân của Tôn Thời Ngọc tốt rồi…

Vậy công tử thế gia ưu tú này phải là của nàng ta.

Nàng ta quang minh chính đại trộm đồ của Giang Diệu Diệu, nhìn nàng phẫn nộ mà nháo nhào cả hai nhà Tôn Giang, trong lòng vô cùng đắc ý kiêu ngạo. Giang Diệu Diệu ăn nói lúc nào cũng thẳng thắn, tính tình cũng không tốt, Tôn Thời Ngọc sao có thể tin nàng.

Giờ đây Tôn Thời Ngọc sắc mặt âm trầm: “Ta vẫn luôn tin nàng, cho rằng Giang Diệu Diệu mới là kẻ nói dối, cảm thấy muội ấy thật đáng xấu hổ…”

Bây giờ nhớ lại đôi mắt to, sáng ngời, ngập tràn sự phẫn nộ và uỷ khuất của thiếu nữ, trong lòng hắn liền thấy khó chịu.

Diệp Quân Trì quay đầu, nhìn thiếu niên đang chăm chú xem tới nghiêm túc một lát, bất động thanh sắc tiến lại gần, thò tay kéo người ôm vào trong lòng, đặt tay lên vai hắn.

Ngay sau đó bị một cái tát của Kỷ Viên hất ra.

Diệp Quân Trì không giận mà còn cười, lực tát của Kỷ Viên không mạnh, chẳng đau cũng không ngứa, mà trái lại, trong nháy mắt da thịt chạm vào nhau, hắn được bàn tay tinh tế mềm mại của thiếu niên áp vào, cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, vô cùng muốn bắt lấy cái tay kia, nắm trong tay mình thưởng thức.

Có điều… Bây giờ còn chưa tới thời cơ.

Diệp Quân Trì chớp mắt, ánh mắt vẫn dừng trên sườn mặt thanh lãnh tuấn tú của Kỷ Viên, nhàn nhã nói: “Quả nhiên sẽ hối hận, người đó…”

Kỷ Viên bị hắn nhìn chằm chằm tới rùng mình, cố gắng duy trì sắc mặt lạnh băng, cũng nhàn nhạt đáp

lại: “Người hắn muốn lấy, vốn dĩ chính là Giang Hâm.”

Nếu Tôn Thời Ngọc đã biết người chữa hai chân cho mình chính là Giang Diệu Diệu ngay từ đầu, chỉ sợ sẽ chỉ tặng lễ cảm tạ. Dù sao Giang Diệu Diệu cũng không phải là nữ nhi của gia chủ Giang gia, mà hắn lại là đại nhi tử của Tôn gia chủ, thích hợp liên hôn nhất chính là Giang Hâm.

Bây giờ hối hận, có lẽ cũng chỉ là do tức giận vì bản thân bị Giang Hâm lừa gạt mà thôi, cộng thêm một chút áy náy với Giang Diệu Diệu.

Diệp Quân Trì sửng sốt, thò tay vuốt tóc hắn, nhẹ giọng cười nói: “Ngươi không phải là bị nuôi như nữ hài tử mà lớn lên sao, sao lại rõ ràng tới vậy, ảo tưởng ít nhiều không phải là sẽ tốt hơn hay sao?”

“Ta là nam nhân.” Kỷ Viên lãnh đạm nhìn hắn một cái, quay đầu tiếp tục xem náo nhiệt.

Giang Hâm giảo biện vài câu, Tôn Thời Ngọc cũng không ngốc, càng lúc càng tỏ ra không còn kiên nhẫn, cuối cùng ngữ khí hoàn toàn lạnh lùng: “Giang Hâm, nếu ngươi thật sự là người cứu ta, vậy ngươi đã cứu ta như thế nào? Tìm được phương thuốc ở đâu? Phương thuốc bây giờ để ở đâu?”

Giang Hâm nghẹn lời ngay lập tức, những chuyện này Giang Diệu Diệu đâu nói cho nàng ta biết.

Thấy nàng ta không đáp lại được, Tôn Thời Ngọc cười lạnh một tiếng, kéo hỉ phục trên người ném xuống đất, xoay người rời đi.

Giang Hâm càng thêm hoảng loạn, giọng nói trở nên gay gắt: “Tôn Thời Ngọc! Ngươi muốn đi tìm Giang Diệu Diệu? Đừng quên ngươi và ta đã bái đường thành thân!”

Tôn Thời Ngọc khựng lại.

Thấy lời mình nói hữu hiệu, Giang Hâm vui vẻ, tiếp tục nói: “Giang gia đã liên hôn với Tôn gia, ngươi còn muốn làm gì nữa? Từ hôn với ta, rồi lấy Giang Diệu Diệu? Giang gia là nơi ngươi có thể tuỳ tiện làm nhục hay sao! Hoà li với ta? Cả đời này ngươi cũng đừng hòng nghĩ tới!”

Tôn Thời Ngọc im lặng hồi lâu, quay người lại, ánh mắt lạnh băng đối diện với ánh mắt vui mừng của Giang Hâm, người kia không khỏi run lẩy bẩy, liền nghe thấy nam nhân nhàn nhạt nói: “Giang Hâm, ta vẫn luôn cảm thấy Giang Diệu Diệu thô lỗ ngang ngược, không nói lý, nhưng bây giờ mới phát hiện muội ấy thực ra đơn thuần tới đáng yêu, không giống ngươi, khuôn mặt ghê tởm tới làm cho người ta phát buồn nôn.”

Dứt lời, hắn xoay người, không chút do dự đẩy cửa bước ra ngoài, chỉ còn lại Giang Hâm sắc mặt xanh trắng.

“Hắn định tìm tới Giang Diệu Diệu?” Kỷ Viên nhíu mày.

Theo suy đoán của hắn, Tôn Thời Ngọc nào có thích Giang Hâm, càng không thích Giang Diệu Diệu, chỉ sợ hắn xuất phát từ tự tôn và áy náy nên mới muốn bồi thường cho Giang Diệu Diệu. Nhưng đúng như lời Giang Hâm nói, hai người họ đã kết thân, xảy ra chuyện gì cũng không chỉ còn là chuyện giữa hai người họ, mà là chuyện của cả hai gia tộc.

Gương dần tan đi, những giọt máu cũng tiêu tán trong không trung.

Diệp Quân Trì không chút bận tâm: “Có đến tám chín phần mười là như vậy, đáng tiếc ta chỉ hạ huyết trùng cho cô nương kia, không thể xem được Giang Diệu Diệu sẽ xử sự với Tôn Thời Ngọc thế nào.”

Ngừng một chút, hắn cười véo véo mặt Kỷ Viên: “A Viên ngươi nói thử xem, Giang Diệu Diệu sẽ làm thế nào?”

Kỷ Viên mặc cho hắn chà đạp khuôn mặt mình, nhàn nhạt đáp: “Tát người chửi mắng, lạnh lùng trào phúng, một cước đá ra.”

Tuy rằng chưa chắc đã làm như vậy nhưng hẳn cũng không khác là bao. Kỷ Viên có chút không tưởng tượng được, Giang Diệu Diệu chính là người không gì không dám làm.

Náo nhiệt không còn nữa, Kỷ Viên lấy lại tinh thần mới nhớ tới nhiệm vụ, vội vàng tìm hệ thống hỏi thời gian, hệ thống lạnh lùng nói: “Xem náo nhiệt xem tới vui vẻ rồi phải không? Vẫn còn nhớ đến nhiệm vụ cơ à? Ta đếm ngược cho ngươi, 60, 59, 58…”

Căn phòng dần trở nên an tĩnh lại, Diệp Quân Trì nhìn thiếu niên đang ngồi đoan đoan chính chính, nhìn hàng lông mi dài mảnh của hắn, cái mũi cao thanh tú, đôi môi mềm mại đo đỏ, sau khi hiểu rõ tâm ý của mình luôn có chút tâm viên ý mãn, nhịn không được lại hỏi thêm lần nữa: “Thật sự không muốn ngủ cùng ta? Trời lạnh rồi, ngươi ngủ một mình không lạnh sao?”

Kỷ Viên kinh hồn táng đảm nghe tiếng đếm ngược của hệ thống, mặt không biểu cảm nhìn hắn một cái, xoay người chạy như trốn ra khỏi phòng.

Diệp Quân Trì trầm mặc một chút, xuống lầu gọi người lên xử lý thùng gỗ trong phòng, khi trở về lúc đi ngang qua phòng Kỷ Viên, bước chân có chút dứt không nổi.

Cả đời hắn chưa từng dừng bước vì ai, ban đầu đối xử tốt với Kỷ Viên, chỉ bởi áy náy và một chút cảm kích xa xăm mờ nhạt, hơn nữa cũng liên quan tới một thân tu vi của hắn.

Bây giờ đã nhận ra Kỷ Viên không giống những người khác, vậy tất cả… cũng đều không còn giống như trước nữa.

Đôi chân không tự chủ mà đi qua đi lại trước cửa phòng, nhưng lại bị hắn cứng rắn ép quay trở lại. Nhớ tới chuyện thiếu niên sợ hãi thứ gì đó ở phần mộ tổ tiên Triệu gia và ở rừng cây nhỏ, hai mắt hắn sáng ngời, cười tủm tỉm gõ gõ cửa phòng: "Vừa mới xuống sảnh khách điếm, nghe chưởng quầy nói khách điếm có thể sẽ có quỷ nháo, ngươi thật sự không qua đây? Trong lòng ta ấm áp lắm đó."

Kỷ Viên chém đinh chặt sắt phun ra một chữ: "Biến."

25. Chương 25: Nuông Chiều 11

Ngủ đến nửa đêm, Kỷ Viên đột nhiên rùng mình một cái, loáng thoáng nghe thấy tiếng nước trong phòng mà tỉnh táo lại, ngay cả đã đắp một cái chăn dày mà cơ thể vẫn run lên. Bốn phía an tĩnh tới quỷ dị, một cỗ âm phong không biết tới từ nơi nào, Kỷ Viên vừa ngồi dậy, đã bị âm phong thổi trúng, tay nổi đầy da gà, nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh.

Trong bóng đêm, không nhìn thấy rõ bất kì thứ gì, Kỷ Viên vô cớ nhớ tới lời Diệp Quân Trì nói khi đi qua phòng mình, cái câu nói vừa thật vừa giả kia.

… Quỷ nháo sao?

Hai hàm răng Kỷ Viên đánh vào nhau lập cập: "Á á á á, hệ thống, nơi này không phải là có quỷ chứ? Cho dù có, cách vách ta có Diệp Quân Trì, còn có kiếm Hồi Trì, thứ kia sẽ không xuất hiện đâu nhỉ…"

Hệ thống im lặng một lát, cảm thấy có một số chuyện không nói ra thì tốt hơn, bình tĩnh đáp: "Nói thật, giường ngươi và giường của Diệp Quân Trì cách quá xa, Hồi Trì cũng không xử lý được quỷ dọa tới ngươi."

Kỷ Viên muốn khóc.

Hắn chỉ có thể dùng chăn bọc lấy toàn thân, cẩn thận đánh giá khắp nơi, cơ thể không nhịn được mà run lên.

Hắn hoảng hốt nhớ lại cảm giác khi bị nhốt trong động quỷ hồi nhỏ, nơi nơi đều lộ ra hơi thở đáng sợ âm trầm, tựa như lúc nào cũng sẽ có bách quái ác quỷ tử trạng muôn hình muôn vẻ nhảy ra, bốn phương tám hướng trong phòng đều có đôi mắt đang nhìn hắn chằm chằm, còn dùng âm thanh hắn không nghe thấy đánh giá, trêu đùa hắn.

Kỷ Viên thậm chí cảm thấy có hơi thở lạnh lẽo gần trong gang tấc, có thứ không sạch sẽ đang chậm rãi bò ra từ gầm giường, đang nghiên cứu xem nên giải quyết hắn thế nào.

Kỷ Viên cứng người, cầu khẩn: "Hệ thống, làm sao bây giờ, ta không ngủ được, sẽ bị dọa chết mất."

“Tới chỗ Diệp Quân Trì đi, dù sao cả hai đều là đàn ông, ngủ cùng nhau cũng không sao cả.”

Kỷ Viên: “… Ta là gay đấy.”

“Con gà bệnh như ngươi thì có thể làm gì hắn?”

Kỷ Viên: “…” Hình như đúng là như thế thật.

Kỷ Viên trầm mặc một lát: “Vẫn không được.”

Hệ thống có chút đau đầu: “Ngươi lại làm sao vậy? Diệp Quân Trì cũng sẽ không làm gì ngươi.”

“… Ta không dám xuống giường.” Kỷ Viên nghẹn họng trong chốc lát, nhỏ giọng nói.

Hệ thống: “… Thật đúng là cạn lời.”

Kỷ Viên tiếp tục run lẩy bẩy trốn trong chăn, nhìn chỗ nào cũng cảm thấy có thứ đang nhìn mình chằm chằm, vẻ mặt như đưa đám hỏi: “Hệ thống, giúp ta một lần đi, ngươi không muốn ta vẫn còn đang sống sờ sờ ở đây lại bị dọa chết chứ? Ta không OOC cũng không hoàn thành nhiệm vụ ngươi sẽ không lấy được tiền thưởng mà?”

Hệ thống suy nghĩ một lát, thở dài: “Được rồi, ta giúp ngươi chạy ra khỏi phòng.”

Kỷ Viên thiếu chút khóc to: “Ngươi thật tốt, nếu ngươi mà là nam ta nhất định sẽ lấy ngươi.”

Hệ thống trầm mặc, không thèm trả lời.

Chẳng qua chỉ chốc lát sau, Kỷ Viên thấy cơ thể tự động đậy, còn thuận tiện quấn chặt chăn, bay nhanh xuống giường, chạy tới cửa, đẩy cửa ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, quyền tự điều khiển cơ thể liền trở lại.

Đã là đêm khuya, hành lang dài trong khách điếm tối om, tối nay cũng không nhiều sao, ánh trăng đáng lẽ phải chiếu rọi khắp nơi, lại bị mây đen bao phủ kín kẽ, quỷ khí lạnh lẽo. Kỷ Viên giật giật tay, bước nhanh tới trước cửa phòng Diệp Quân Trì, ánh mắt lơ đãng xẹt qua cuối hành lang, tựa như thấy được hai luồng sáng xanh lục u ám.

… Có thứ gì ở đằng kia đang rình hắn!

Da đầu đột nhiên run lên, Kỷ Viên gõ cửa cũng không thèm gõ, vội vã đẩy cửa ra – cửa không ngờ lại mở ra thật. Hắn chạy vội vào phòng, rầm một cái trở tay đóng cửa, trái tim nhảy lên bình bịch, toàn thân đông lạnh, cơ thể sũng mồ hôi.

Hai chân Kỷ Viên run rẩy: "Hệ thống! Ta vừa mới gặp quỷ sao!"

Hệ thống nghĩ thầm về sau hẳn ngươi sẽ còn gặp rất nhiều quỷ y như ý nguyện của người nào đó, nhưng ngoài miệng lại an ủi hắn: "Đừng sợ, Diệp Quân Trì ở đây, không có yêu ma quỷ quái gì dám tới gần ngươi đâu."

Kỷ Viên quấn chặt cái chăn nhỏ của mình, lần mò dịch tới mép giường. Nguỵ trang đã nhiều năm, cho dù có nhất thời bị doạ tới xù lông, chuyện qua đi vẫn có thể suy nghĩ trở lại, vào phòng Diệp Quân Trì xong, hắn liền sinh ra một vài nghi hoặc.

… Chưa nói tới chuyện Diệp Quân Trì tại sao lại không cảm nhận được có cô hồn dã quỷ quấy phá, hắn vừa rồi lỗ mãng vọt vào, chẳng lẽ Diệp Quân Trì cũng không phát hiện ra?

Hắn nhíu mày, trong lòng vụt qua một suy nghĩ không khả thi cho lắm, dứt khoát thò tay sờ lên giường, thoáng chốc mồ hôi lạnh lại chảy xuống.

Diệp Quân Trì không có đó.

"Hệ thống, á á á ta muốn chết!!!"

Hệ thống vẫn rất bình tĩnh: "Ngươi ngậm miệng lại cho kĩ trước đã, dám hét làm cho Diệp Quân Trì nghe thấy ta không thể không phán OOC."

Kỷ Viên nghe lời câm miệng, nước mắt rưng rưng sắp rơi xuống: "Người đâu?"

"Sau lưng ngươi."

Ánh nến ấm áp trong phòng vụt sáng, xua tan bóng đêm và lạnh lẽo. Kỷ Viên đang định quay người lại, toàn thân cộng thêm một cái chăn bị người kéo vào trong lòng, ngửi thấy hương tùng quen thuộc, lúc này trái tim treo cao của Kỷ Viên mới rơi xuống.

"Tự mình đưa tới cửa?" Người ôm hắn cười khẽ một tiếng, giọng nói trầm thấp từ tính, tai Kỷ Viên nóng lên, lời phản bác còn chưa ra khỏi miệng, đã bị nửa đẩy nửa ôm tới bên giường rồi lên giường.

Hắn bọc chăn lăn trên giường nhanh như chớp, lại bị Diệp Quân Trì sau lưng nằm lên theo còn nhanh hơn chớp túm lại ấn vào trong lòng: "Có sợ không?"

Cách một lớp chăn vẫn có thể phát hiện ra hắn đang run lên.

Nghĩ tới nỗi sợ từ tận sâu đáy lòng lúc nãy, Kỷ Viên không có cách nào trái lương tâm nói không sợ, đành đổi chủ đề: "Lúc nãy ngươi vừa đi đâu?"

"Bên ngoài có chút dị động, ra ngoài xem thử xem."

Thấy hắn run tới lợi hại, Diệp Quân Trì có hơi hối hận, đau lòng ôm hắn càng chặt thêm.

Kỷ Viên cũng không đẩy hắn ra, hắn bị doạ sợ không nhẹ, theo bản năng không muốn từ chối cái ôm ấm áp làm lòng người an tâm này. Nghi hoặc trong lòng bị đánh tan, hắn gật đầu, nhỏ giọng nói: "… Ta… ta có hơi lạnh."

"Ta đã nói rồi, trong lòng ta rất ấm áp, ngủ cùng với ta, ta sẽ không làm gì ngươi cả." Diệp Quân Trì chớp chớp mắt, buông Kỷ Viên ra, định lột cái chăn nhỏ của hắn ra, trực tiếp ôm lấy hắn.

Kỷ Viên dốc toàn lực giằng chăn, trong lòng có một nỗi oán niệm "Ai cũng không thể tách ta và chăn nhỏ của ta ra.", ánh mắt quật cường nhìn chằm chằm Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì im lặng đối diện hắn trong chốc lát: "…"

Thật đáng yêu, muốn hôn một cái quá.

Người này thường ngày thanh thanh lãnh lãnh, tựa như một cái xác ngoài giả dối, chỉ khi bị hắn trêu chọc tới nóng nảy mới có thể lộ ra một mặt chân thật.

Một ngày nào đó hắn sẽ làm cho Kỷ Viên không còn mặt lạnh với hắn nữa.

Diệp Quân Trì sờ sờ cằm, tin tưởng mười phần.

Hắn không lột chăn của Kỷ Viên ra nữa, mà ôm cả người cả chăn vào lòng, nhẹ giọng nói: "Ngủ đi, có ta ở đây."

Kỷ Viên trải qua một hồi kinh hách, tinh thần căng thẳng, cứ tưởng rằng đêm nay sẽ không ngủ được, ai ngờ vừa chui vào lòng Diệp Quân Trì, lại chậm rãi thả lỏng, một lúc lâu sau liền ngủ mất.

Lúc này Diệp Quân Trì mới nhẹ tay nhẹ chân kéo chăn của hắn ra, ôm người kia ra khỏi bọc chăn, cúi đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng nộn nộn của thiếu niên trước mặt, suy nghĩ một lát, cứ như đang cam đoan với ai đó: "Chỉ hôn một cái thôi."

Cúi đầu hôn lên cái trán trơn mịn của Kỷ Viên.

Im lặng một lúc, Diệp Quân Trì lại thề son sắt: "Chỉ một cái nữa thôi."

Lần này hắn cúi đầu cắn lên đôi môi đỏ son mơ ước đã lâu, hôn lại hôn, chà đạp hồi lâu, thấy cánh môi có hơi sưng lên, lúc này mới vừa lòng buông người trong lòng ra, cẩn thận gài góc chăn kĩ càng, đứng dậy bước ra cửa.

Trong bóng đêm, một đống yêu ma quỷ quái run bần bật ngồi xổm một góc, ngẩng đầu kính sợ nhìn về phía nam tử thon dài vừa mới mở cửa bước ra.

Không còn ôn nhu lại có chút vô lại như khi đối diện với Kỷ Viên, Diệp Quân Trì đứng đó khoanh tay, thần sắc như sương, ánh mắt trầm lãnh, uy áp vô hình khiến cho một đống tiểu quỷ trước mặt không dám tới gần nhìn hắn.

Giọng nói Diệp Quân Trì lãnh đạm: "Làm hơi quá, hắn sợ tới run cả người lên rồi."

Một đống tiểu quỷ run càng mạnh hơn.

Đột nhiên Diệp Quân Trì lại bật cười: "Có điều làm cũng không tồi, tất cả về đi."

Lũ tiểu quỷ đồng loạt thở ra một hơi, ngàn ân vạn tạ dập đầu mấy cái rồi mới đi. Chúng vừa rời khỏi, khách điếm mới vừa rồi bị quỷ khí tối tăm bao phủ liền sáng ngời ấm áp trở lại, mây đen bao quanh trăng sáng lung linh đều tan ra không ít, ánh trăng sáng rỡ rọi xuống mặt đất, tựa như một tấm màng ánh sánh thánh khiết.

Hệ thống lặng lẽ ngồi góc tường hừ một tiếng: Không có lần sau? Không ngờ lại săn sóc như vậy!

Diệp Quân Trì nhẹ nhàng khép cửa lại, một lần nữa trở lại bên giường, động tác nhẹ nhàng chậm chạp leo lên, ôm người vào trong lòng mình.

Quả nhiên phải doạ một chút mới ngoan.

***

Lần đầu tiên chung chăn chung gối với người khác, tâm tình Kỷ Viên rất phức tạp, nhất là sau khi tỉnh lại phát hiện cả tay cả chân mình đều quấn lên người người ta, mặt dán trước ngực người ta, hiện tượng sinh lý mang tên "chào cờ" cũng xuất hiện.

Hắn chạy trối chết dưới ánh mắt cười như không cười của Diệp Quân Trì.

Thật lâu sau, Kỷ Viên đều cố tình tránh mặt Diệp Quân Trì, nhưng Diệp Quân Trì lại lo buổi tối hắn không ngủ được, cố ý đưa Hồi Trì cho hắn mang theo tuỳ thân.

Kỷ Viên ôm Hồi Trì thở ngắn than dài.

Hệ thống nhìn thấy vậy, không nhịn được mà nói: "Ngươi không phải là ghét ở chung với Diệp Quân Trì hay sao?"

Kỷ Viên hữu khí vô lực: "Không ghét cũng không có nghĩa là ta thích."

"Ta thấy ngươi rất thích mà."

"… Mặc kệ thích hay không thích, ta phải cách xa hắn ra một chút mới tốt."

Hệ thống bình tĩnh nhìn thấu chân tướng: "Ngươi động tâm rồi?"

"Ha, sao có thể chứ." Kỷ Viên mặt không biểu cảm nói, cảm thấy tự lừa mình dối người không tốt cho lắm, bực dọc cào nhẹ tóc, "Được rồi, là có chút, có điều vậy thì sao chứ, ta vẫn phải rời khỏi hắn."

"Trở về làm gì cơ chứ? Tranh đoạt quyền lợi với một đống anh chị em của ngươi?"

"Mệt mỏi lắm."

"Trở về ăn chơi đàng điếm?"

Kỷ Viên sờ sờ cằm: "Đúng vậy, ta tiếc đám bạn rượu kia."

Hệ thống cũng đâu dễ lừa, hừ một tiếng: "Nói dối càng ngày càng tệ, ngươi muốn trở về báo thù cho người anh em kia của ngươi phải không?"

Kỷ Viên cũng hừ theo một tiếng: "Ngươi nói cũng càng ngày càng nhiều."

Kỷ Viên chui trong chăn tám chuyện với hệ thống, khi sắc trời sắp tối, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Hồi Trì trong lòng hơi kích động rung rung, hắn hiểu rõ trong lòng, do dự một chút, vẫn đi ra mở cửa.

Diệp Quân Trì đứng ngược sáng, cơ thể nhìn lại càng thon dài ngọc lập, nhìn thấy Kỷ Viên, hắn cười một tiếng: "Không trốn ta nữa à?"

"Ta chưa từng trốn tránh ngươi." Kỷ Viên chột dạ không dám nhìn hắn.

Một tay Diệp Quân Trì đặt trên khung cửa, nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, bỗng cúi đầu hôn lên đỉnh đầu hắn một cái, mẫn cảm nhận ra hắn hơi run lên.

Diệp Quân Trì nhíu mày, nắm cằm Kỷ Viên ép hắn ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt sạch sẽ tuấn tú kia không tỏ vẻ bài xích, trong lòng thả lỏng, ngữ khí ôn hoà: "Đi thôi, chỗ Giang Diệu Diệu có tin mới."

Càng ngày càng có nhiều tu sĩ tới đây, Giang gia dứt khoát mở một khu vực trong tiên phủ, tu sĩ có thể cư trú tuỳ ý khắp nơi.

Phàm là nơi nào có nhiều người, dù là tu sĩ hay phàm nhân, sẽ đều có tranh chấp, đại hội tiên kiếm mấy ngày nữa mới bắt đầu, thực ra đã sớm có sóng ngầm mãnh liệt.

Giang Diệu Diệu chờ ở cửa sau Giang gia, cho người thủ vệ lui đi, ngồi chắn trước cửa, sắc mặt có chút âm tình bất định.

Xa xa thấy hai người Diệp Quân Trì và Kỷ Viên đi tới, nàng bỗng đứng lên, bước nhanh tới đón, ánh mắt sắc lẻm: "Kim tàm kia huynh lấy ở đâu ra?"

"Trong quan tài Triệu Dương." Diệp Quân Trì vẫn nói không nhanh không chậm.

Giang Diệu Diệu trầm mặc một lát, sắc mặt càng thêm khó coi: "Huynh rốt cuộc là ai?"

26. Chương 26: Nuông Chiều 12

Diệp Quân Trì nghiêng đầu cười: "Ta đã nói ta là ai rồi, cô không tin, vậy ta là ai bây giờ nhỉ?"

Sắc mặt Giang Diệu Diệu tức khắc trở nên xanh mét, quay đầu nhìn về phía Kỷ Viên, ánh mắt lóe lên không ngừng, chậm rãi nói: "Ta không cần biết huynh là ai, không liên quan gì tới ta. Tiểu tử, hắn đối với đệ có tốt không? Nhìn đệ da thịt non mềm, nếu không ổn cứ tới chỗ cô nãi nãi đây."

Kỷ Viên kinh ngạc nhìn nàng.

Giang Diệu Diệu hẳn đã đoán ra thân phận của họ, vì sao lại không nói ra, lại quanh co lòng vòng hỏi hắn có cần giúp gì không? Sợ Diệp Quân Trì thẹn quá hóa giận đại khai sát giới?

Hắn suy tư một lúc, cảm nhận được rõ ràng ánh mắt nóng lòng chờ mong của người bên cạnh khi nhìn

mình, trong lòng cảm thấy buồn cười, gật đầu với Giang Diệu Diệu: "Đa tạ ý tốt, không cần, hắn đối xử với ta rất tốt."

"Thật không…" Ánh mắt Giang Diệu Diệu càng thêm phức tạp, "Cũng tốt, hắn có thể bảo vệ cho đệ… Giang gia và Kỷ gia… thôi, huynh phải đối xử với đệ ấy cho tốt!"

Câu cuối cùng là nói với Diệp Quân Trì, khẩu khí rất ác liệt, Diệp Quân Trì tâm tình cực tốt lên tiếng đáp lại, Kỷ Viên nghe thấy mà hắc tuyến đầy đầu: "Họ đang gả ta đi đấy à?"

"Chính là đang gả ngươi đi đấy, trưởng bối Giang Diệu Diệu yên tâm giao ngươi cho Diệp Quân Trì, không cần phải hoài nghi." Hệ thống cười hắc hắc, "Không tồi nha Giang Diệu Diệu, Ma quân lập tức sẽ trở thành em dâu… à không em rể cô rồi nhé."

Kỷ Viên đen cả mặt: "Câm miệng!"

Chỉ một chốc sau, Giang Diệu Diệu đã cùng nói chuyện với Diệp Quân Trì lại bình thường. Diệp Quân Trì liếc mắt nhìn Kỷ Viên, cũng không hỏi chuyện kim tàm trước mà lại hỏi: "Mấy ngày trước Tôn Thời Ngọc có tới tìm cô?"

Giang Diệu Diệu sửng sốt, sau đó lập tức cười lạnh: "Đúng vậy, uống nhiều tới mức mùi rượu nồng nặc chạy tới tìm ta, đã đêm rồi cũng không cần vợ đẹp của hắn, lại chạy tới muốn gặp ta. Cái đồ hư thân mất nết, cô nãi nãi là người hắn muốn gặp là gặp được chắc? Còn dám xông vào!"

Kỷ Viên không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Giang Diệu Diệu ôm tay liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi lại nhìn Diệp Quân Trì, tựa như đã hiểu rõ điều gì, sắc mặt vốn âm trầm dần nhạt đi, ngữ khí cũng bình tĩnh trở lại: "Hẳn là huynh dùng thủ đoạn gì rồi hả, hỗn trướng kia sau khi xông tới, nói lung tung với ta rất nhiều chuyện, cảm thấy áy náy gì đó, nhưng đã thành thân với Giang Hâm rồi, sau này nếu có duyên nhất định hắn sẽ bỏ vợ cưới ta vân vân… Ta nhổ vào! Coi cô nãi nãi là loại người gì chứ!"

Nhìn bộ dáng cô nãi nãi thực sự tức giận, xem ra Tôn Thời Ngọc không chiếm được lợi lộc gì rồi.

Kỷ Viên vốn có chút lo rằng Giang Diệu Diệu sẽ mềm lòng, giờ đây liền thả lỏng, lại nghe thấy Giang Diệu Diệu nói tiếp: "Ta càng nghe càng tức, dứt khoát nhân lúc hắn đang say khướt mà trói hắn lại hành hung cho một trận, không vả vào cái mặt của loại người này không chịu nổi. Ta biết ta có chút xúc động, nhưng con mẹ nó người này, trước kia ta mù mắt rồi mới coi trọng hắn! Nếu không phải nghĩ tới chuyện trước đây chữa chân cho hắn vất vả thế nào, phế đi làm lãng phí tâm huyết của ta, bằng không đáng lẽ đêm đó ta nên đòi lại đôi chân kia mới đúng!"

Kỷ Viên: "…" Thật không ngờ Tôn Thời Ngọc lại thích tìm chết như vậy, mà Giang Diệu Diệu lại bưu hãn tới mức độ này.

Giang Diệu Diệu càng nói càng nóng, cuối cùng kết lại: "Hai người họ ở bên nhau cũng tốt, làm cho nhau cảm thấy ghê tởm, ngày qua ngày càng lúc càng không xong, ta lại càng thấy vui vẻ. Bây giờ họ trở lại Tôn gia, mấy ngày nữa tám phần mới về tham gia đại hội tiên kiếm, được thôi, tới lúc đó lại phải gặp hai người họ, nghĩ mà phát ghê."

Diệp Quân Trì nhàn nhạt nói: "Cô không hối hận là được rồi."

Giang Diệu Diệu xua tay, vẻ mặt nghiêm túc, chuyển chủ đề: "Huynh nói hai người vì kiểm tra thi thể của Triệu Dương mà đào mộ lên, kim tàm này bay ra từ trong quan tài của Triệu Dương, người thả kim tàm muốn làm manh mối của hai người bị gián đoạn, thậm chí là ám hại hai người, hoặc là muốn kéo Giang gia xuống nước…"

Diệp Quân Trì bày kết giới cách âm, gật đầu.

Sắc trời đã dần tối, ánh tà dương bao phủ nơi đây, chiếu lên khuôn mặt Giang Diệu Diệu, nửa khuôn mặt đỏ như máu, nửa khuôn mặt lại trắng nõn, thoáng nhìn có chút thật quỷ quyệt.

Trong lòng Kỷ Viên bỗng nhảy dựng lên.

"Huynh có biết chủ nhân của kim tàm này là ai không?" Giang Diệu Diệu lấy con kim tàm kia ra.

Kim tàm vừa chết hoặc là nghe mệnh lệnh của trùng mẹ sẽ tự động tiêu tán, Diệp Quân Trì tuy rằng dùng linh lực cường đại lưu giữ thân thể nó, nhưng vẫn không cản được nó tiêu tán đi, bây giờ kim tàm đã gần như biến thành trong suốt, thoạt nhìn có vẻ như lúc nào cũng sẽ tiêu tán đi.

Cảm xúc của Giang Diệu Diệu có vẻ không tốt, chỉ cần nàng dùng linh lực bóp một chút, con kim tàm này coi như hóa thành tro bụi.

Xem ra lai lịch chủ nhân của kim tàm không nhỏ, vậy giữ kim tàm lại càng quan trọng, nếu không lúc đó lấy cái gì ra đối chất? Ngay cả chứng cứ cũng không có, thế nhân đều chỉ nghĩ rằng Kỷ Viên sai Diệp Quân Trì đào mộ Triệu Dương lên, còn hủy xác của gã.

Kỷ Viên không nhịn được mà hơi nhíu mày lại, ngay sau đó, vai liền bị một bàn tay ấm áp đè xuống.

Độ ấm của bàn tay kia hình như có thể xuyên thấu qua lớp y phục, thẩm thấu tới tận da, nơi chạm vào đã thất thủ, nóng rực như bị cháy, nhưng lại có thể làm cho hắn an tâm lại. Kỷ Viên quay đầu nhìn Diệp Quân Trì, thấy hắn vẫn bình tĩnh như trước, cảm giác yên tâm lại nhiều hơn mấy phần.

Diệp Quân Trì một tay ấn vai Kỷ Viên xuống, ngữ khí lại bình tĩnh vô cùng: "Quý gia chủ?"

Hai mắt Giang Diệu Diệu híp lại: "Không sai, chính là đại cữu cữu của ta."

Nghe đồn gia chủ Giang gia tính tình ôn hòa trầm ổn, lại nghĩa khí, thanh danh trong bốn gia tộc cũng coi như là rất tốt, Giang Diệu Diệu từ nhỏ mất cha, Giang gia chủ đối xử với cô nhi quả phụ họ cũng không tồi, nàng kính nể tôn trọng đại cữu của mình vô cùng, thế nên trước kia khi chưa biết bộ mặt thật của Giang Hâm, nàng đối xử với Giang Hâm cũng là moi tim móc phổi, có ân tất báo.

"Cô đang hoài nghi ta?" Mắt Diệp Quân Trì cũng chưa hề ngước lên lấy một lần, ánh mắt trầm lãnh đạm mạc. Đối xử với người ngoài, hắn luôn là như vậy, môi có thể trưng ra một nụ cười, nhưng trong lòng không cười đã có thể coi như là không tồi, rất ít người có thể nhìn thấy nụ cười thật lòng của hắn.

Giang Diệu Diệu lại không đúng tình hợp lý thừa nhận, mà lại trở nên trầm mặc.

Im lặng đứng đó một lát, nàng mấp máy môi, ném kim tàm nửa trong suốt cho Diệp Quân Trì, có chút mệt mỏi, xoa xoa thái dương: "Huynh có biết danh tiếng của ta ở Giang gia thế nào không?"

Ngày ấy, Diệp Quân Trì cũng nghe không ít lời bát quái lung tung, sắc mặt bất biến nói: "Kì quặc, kiêu căng, vô cùng ương bướng."

Giang Diệu Diệu cười lạnh một tiếng: "Nếu ta không tỏ ra như vậy, chỉ sợ đã bị Giang gia gả ra ngoài từ lâu, tùy tiện tìm một nhà nào đó cho xong chuyện – năm đó cha mẹ ta ái mộ nhau, nhưng cha ta lại chỉ là một tán tu, tu vi dù cao cũng chẳng thể nào sánh được với nghiệp lớn của Giang gia, cuối cùng đành ở rể Giang gia, ngay cả ta cũng theo họ mẹ. Sau khi cha ta ở rể Giang gia, làm không ít chuyện vì Giang gia, nhưng rồi năm ấy ta bốn tuổi, ông tử vong một cách kì quái, người mang thi thể cha ta về chính là đại cữu cữu, ông ta nói cha ta đụng phải kẻ thù trước kia ở bên ngoài, kẻ thù rất lợi hại, cha ta vì yểm hộ nên mới phải bỏ mình. Ta từ nhỏ đã lanh lợi, không tin rằng cha mình lại có thể bị giết chết một cách dễ dàng tới vậy, nhân lúc những người khác không để ý, trộm nhìn vết thương trên người cha… ông rõ ràng là bị đánh lén sau lưng, một kiếm giết chết!"

Nàng càng nói sắc mặt càng tối tăm, khác hẳn với bộ dáng minh diễm như lửa ngày thường.

"Ta càng khẳng định thêm ý nghĩ của mình, cha ta vẫn luôn rất cẩn thận, sẽ không bao giờ sơ sảy không đề phòng sau lưng, người giết chết ông, nhất định là người mà ông tin tưởng." Giang Diệu Diệu chậm rãi nói, "Mấy năm nay ta giả ngây giả dại, lại nhân lúc tìm kiếm phương thuốc cho Tôn Thời Ngọc mà truy tra khắp nơi, tìm được không ít bạn cũ của cha ta năm đó, họ đều nói cha ta tuy là tán tu nhưng đều giúp mọi người làm việc tốt, cũng không hề kết thù oán với ai… khi đó ta bắt đầu hoài nghi đại cữu cữu."

Chỉ thật không ngờ rằng, người vẫn luôn tôn kính từ nhỏ tới lớn, lại thật sự có vấn đề.

Kỷ Viên nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Giang Diệu Diệu thật đúng là kỳ nhân… ban đầu họ những tưởng rằng nàng chỉ là một thiếu nữ yêu quá mà mất lí trí, sau lại phát hiện thực ra nàng rất tỉnh táo lại bưu hãn, bây giờ mới phát hiện nàng tuyệt không hề ngu ngốc – những người khác đều cho rằng nàng si mê Tôn Thời Ngọc, thế nên mới không tiếc công đi khắp bốn phương kiếm tìm phương thuốc, không ngờ rằng nàng vẫn còn mục đích khác.

Kỷ Viên bỗng ẩn ẩn cảm nhận được, Giang Diệu Diệu trước kia quả là thích Tôn Thời Ngọc thật, nhưng chưa thích tới mức đó – nàng làm tất cả, một phần mục đích là để tìm ra chân tướng tử vong của phụ thân mình, cũng là tự bảo vệ cho bản thân mình.

Đúng là một cô gái thông minh tuyệt đỉnh.

Giang Diệu Diệu nói xong, bốn phía trầm mặc một lúc lâu. Cuối cùng vẫn là Diệp Quân Trì mở lời trước: "Điều muốn nói cho ta, chỉ vậy thôi?"

"Huynh có thể giúp ta, cũng chính là tự giúp mình một phen." Giang Diệu Diệu đôi mắt sáng ngời, "Ba ngày nữa đại hội tiên kiếm diễn ra, ngay đầu đại hội, đại cữu cữu sẽ triển lãm kim tàm của ông ta một chút, đến lúc đó huynh sẽ biết thôi."

"Nói cũng thật nhẹ nhàng." Diệp Quân Trì nhàn nhạt đáp lại, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, bình tĩnh gật đầu, mang theo Kỷ Viên xoay người trở lại khách điếm.

Hai nhà Triệu Giang là kẻ thù truyền kiếp, kim tàm lại rất có khả năng là của Giang gia chủ… hiềm nghi từ Giang gia chủ thật sự là quá lớn.

Chỉ là người âm thầm giấu mặt, tuyệt đối chưa dừng lại ở đó.

Gần đây trong thành rất náo nhiệt, cho dù trời đã dần tối, gió thu lạnh lẽo, trên đường vẫn rộn ràng nhốn nháo, người bán hàng rong gánh quang gánh nặng trên vai, dùng giọng nói mang theo âm điệu miền Nam mềm mại rao to.

Trên đường trở về, Diệp Quân Trì tiện tay mua một xâu hồ lô đường cho Kỷ Viên.

Ăn hồ lô đường bên ngoài tới phồng cả miệng rõ ràng là OOC nghiêm trọng, Kỷ Viên vẻ mặt nghiêm túc cầm theo hồ lô đường trở về khách điếm.

Diệp Quân Trì chậm rì rì theo sau lưng hắn, vô cùng chờ mong có thể nhìn thấy hắn hé đôi môi đỏ bóng nước, từng viên lại từng viên, cắn vỏ bọc đường màu đỏ bên ngoài quả sơn tra, nhét tới căng miệng nhỏ, hai má phồng lên, chọc chọc nhất định sẽ rất thú vị…

Đợi sau khi ăn xong, trên môi dính nước đường, thiếu niên hẳn là sẽ thò cái lưỡi hồng hồng chậm rãi liếm đi…

Chỉ mới tưởng tượng một chút, Diệp Quân Trì đã có chút nhịn không nổi, vừa suy nghĩ không biết tới lúc đó có nên tự mình giúp Kỷ Viên liếm sạch nước đường dính trên môi hay không, vừa theo hắn vào phòng.

Kỷ Viên khựng bước, mặt không biểu cảm: "Có việc?"

Diệp Quân Trì cười tủm tỉm gật đầu.

Kỷ Viên nhìn ánh mắt hưng phấn tới kỳ lạ của hắn, không chút tiếng động rùng mình một cái, luôn cảm thấy sẽ có chuyện không tốt. Châm chước một chút, hắn nhàn nhạt nói: "Ngươi có thể chọn ngươi rời khỏi phòng này, hoặc là ta ra khỏi phòng này."

Diệp Quân Trì lộ ra vẻ mặt bi thương, lời còn chưa ra khỏi miệng, bên ngoài bỗng có một lá bùa truyền âm bay vào.

Màn trình diễn bị gián đoạn, hắn có chút bất mãn tóm lấy lá bùa truyền âm, dừng một chút, sau khi đọc xong nội dung trên bùa, mày liền nhíu lại.

"Sao vậy?"

Diệp Quân Trì ngước mắt nhìn hắn: "Chỗ Giang Diệu Diệu hình như xảy ra chuyện rồi – ta đi một chuyến, ngươi cầm Hồi Trì ở nguyên trong khách điếm, đừng đi đâu cả."

Kỷ Viên gật đầu một cái, theo thói quen lại hỏi: "Còn thuốc không?"

"Vẫn còn." Diệp Quân Trì nhịn không được cười ra tiếng, "Lo cho ta tới vậy sao? Vậy cho ta cắn một miếng nhé? Lâu rồi ta không được nếm hương vị của ngươi."

Giọng nói của hắn vừa thấp lại mềm mại, còn hơi khàn khàn, ái muội không thôi, câu nói này vừa nghe đã cảm giác như bị lái sang một hướng khác. Kỷ Viên nghe mà đỏ cả tai, cắn răng nói: "Đi sớm về sớm, biến."

Diệp Quân Trì cũng không bạc đãi bản thân, cúi đầu, hôn lên môi Kỷ Viên một cái, sau đó hí hửng như mèo trộm được cá, cười cười xoay người đi mất.

Nhìn bóng dáng cao lớn thon dài của hắn dần biến mất trong tầm mắt, tim Kỷ Viên đập mạnh như đánh trống.

Hắn chậm rãi cúi đầu, ngăn không được mặt đỏ tim đập, tận một lúc lâu sau mới bình phục tâm tình đang nhảy loạn trở lại, đang định há miệng cắn miếng hồ lô đường cho bình tĩnh lại, vừa lơ đãng ngẩng đầu…

Bên cạnh không biết từ khi nào, lại nhiều thêm một người.

Một cỗ hàn ý nháy mắt truyền từ lòng bàn chân lên đến tận tim.

Da đầu Kỷ Viên run lên, rùng mình một cái, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Hệ thống vội trấn an: "Có bóng, là người, đừng sợ."

Kỷ Viên vẫn căng thẳng như trước, đề phòng nhìn về phía nam tử đột nhiên xuất hiện.

Là quỷ đương nhiên đáng sợ, nhưng là người lại càng không ổn – có đôi lúc, người còn đáng sợ hơn cả quỷ, hắn sợ quỷ như vậy, cũng còn không phải là do những người anh chị em kia ban tặng cho sao.

Huống chi người này vô thanh vô tức vào phòng, thật sự làm cho người ta cảm thấy không có ý tốt. Không mời mà đến, đa phần đều là kẻ không có ý tốt.

Kỷ Viên duy trì vẻ mặt trấn định, lạnh giọng mở miệng: "Ngươi là ai? Muốn làm gì?"

Nam tử nhìn đông nhìn tây, có vẻ rất có hứng thú với bố trí trong phòng, lúc này mới quay đầu lại, con ngươi màu nâu rất nhu hòa, ánh mắt nhìn Kỷ Viên hứng thú mười phần, khuôn mặt rõ ràng là bộ dáng quân tử khiêm khiêm tiêu sái thản nhiên lại bị bao phủ bởi một tầng tối tăm không rõ ràng.

Kỷ Viên ngọa tào trong lòng: "Hệ thống sao ngươi không nhắc ta một chút! Nếu là tới để giết ta, ta đã sớm chết một trăm lần!"

Hệ thống đáp: "Ngọa tào ta cũng bị dọa rồi có được không, hắn đột nhiên xuất hiện, ta cũng vừa mới phát hiện ra! Lần sau không bao giờ dám nhận loại nhiệm vụ liên quan tới thế giới có siêu năng lượng tự nhiên này nữa!"

Kỷ Viên tiếp tục ngọa tào: "Lần sau ngươi cảnh giác chút đi a a a thật dọa người!"

"Bảo bối, cho dù ta có nhắc ngươi, ngươi cũng đừng quên mình chỉ là con gà bệnh, phải chết thì ngươi vẫn sẽ phải chết thôi."

Kỷ Viên: "Ít nhất cũng phải cho ta chuẩn bị chút tâm lý trước khi chết chứ."

Hệ thống: "…"

Nam tử đột ngột xuất hiện trước mắt này, Kỷ Viên biết.

Là người mà ngày ấy Triệu Hà và tiểu bối Kỷ gia xảy ra xung đột vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, được Triệu Hà gọi là Vân Thừa.

Trên đời này người họ Vân rất nhiều, nhưng có thể xưng huynh gọi đệ với Triệu Hà, chỉ có thể là người Nam Trì.

Không biết sao lại xui xẻo tới vậy, sao mình lại bị dính líu tới con trai của minh chủ Liên minh chính đạo cơ chứ…

Trán Kỷ Viên toát mồ hôi lạnh, bị ánh mắt hứng thú của Vân Thừa quét tới quét lui, thiếu chút nữa không kìm được cất bước chạy trốn.

Không thể xúc động… hắn không chạy còn được, một khi chạy Vân Thừa nhất định sẽ động thủ.

Kể cũng lạ, người này tìm tới hắn là muốn làm gì? Lại tìm ra nơi này bằng cách nào? Chẳng lẽ đã phát hiện ra thân phận của hắn và Diệp Quân Trì?

Nhưng thế nhân hơn phân nửa không quen biết hắn, mà Diệp Quân Trì thì đeo mặt nạ, giới tu chân kêu tới khí thế ngất trời, mấu chốt đuổi giết hắn và Diệp Quân Trì lại là một nam một nữ, thế nên hướng tìm sai hoàn toàn.

Trừ phi… là Giang Diệu Diệu bán đứng họ.

Suy nghĩ này làm Kỷ Viên sởn tóc gáy, vừa rồi Diệp Quân Trì đột nhiên nhận được bùa truyền âm tới Giang gia, sau đó trong phòng liền có Vân Thừa xuất hiện, thật sự làm cho người ta không khỏi suy nghĩ nhiều.

Vân Thừa chậm rãi nhìn Kỷ Viên hồi lâu, làm như ôn hòa mà nở nụ cười: "Tiểu huynh đệ, ngươi tới tham gia đại hội tiên kiếm?"

Không rõ Vân Thừa rốt cuộc muốn làm gì, Kỷ Viên chỉ có thể gật đầu bừa, nhìn chằm chằm hắn đề phòng, cầu cho Diệp Quân Trì sớm quay trở lại.

Vân Thừa lại nói: "Thật khéo, ta cũng vậy, ta cũng là tán tu tới từ Nam Trì, tiểu huynh đệ thì sao?"

Kỷ Viên lạnh lùng nhìn hắn không nói.

"Vừa rồi đi ngang qua khách điếm này, phát hiện trong khách điếm thụy khí dồi dào, nghĩ hẳn là có trang tuấn kiệt nơi đây, nhịn không được liền muốn lên lầu một phen, là tại hạ đường đột." Vân Thừa mặt không đổi sắc nói dối, đánh giá Kỷ Viên một hồi: "Tại hạ không nhìn ra tiểu huynh đệ tu vi sâu cạn ra sao, xem ra thụy khí chính là phát ra từ trên người tiểu huynh đệ."

Kỷ Viên mặt không biểu cảm: "…" Ha ha, nếu không phải là đã từng gặp Vân Thừa, một khắc kia hắn nói mình là tán tu đã biết hắn đang bịa chuyện, Kỷ Viên sẽ thật sự tin mọi chuyện.

Người tu vi sâu cạn không rõ, kẻ không có tu vi cũng có thể nhìn ra được, nhân huynh đúng là nhân trung long phượng, bản lĩnh bịa đặt thật sự rất mạnh, rất lợi hại.

Kỷ Viên đột nhiên thật hoài nghi Vân Thừa căn bản không biết mình là ai, hắn chỉ cần ngụy trang trước khi Diệp Quân Trì về là được.

Ánh mắt Vân Thừa kì dị: "Tiểu huynh đệ cũng là tán tu phải không, nếu đã đều là tán tu, không bằng ba ngày nữa cùng tới Giang gia tham gia đại hội tiên kiếm?"

Kỷ Viên liếc mắt nhìn hắn, nghĩ thầm chờ Diệp Quân Trì về rồi ngươi liền thảm, còn ở đấy mà lừa người – chẳng qua hắn vẫn cất lời, nhàn nhạt đáp: "Tùy ngươi."

Vân Thừa còn vỗ vỗ vai hắn, trong lúc thu tay lại, ánh mắt có chút nghi hoặc xen lẫn ngạc nhiên. Kỷ Viên bất động thanh sắc nhìn hắn, biết hắn đang nghĩ gì, cười lạnh trong lòng, đột nhiên không quá bài xích thiết lập em gái có chíp chíp của nguyên chủ nữa.

Vân Thừa hoài nghi hắn, chỉ là sau khi thử, phát hiện ra hắn thật sự là nam nhân xong, có chút nghi hoặc. Người ngoài đều cho rằng nguyên chủ là một nữ hài tử, ngoài một số người thân quen, căn bản sẽ không nghĩ tới chuyện nam phẫn nữ trang này.

Kỷ Viên âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đang định đứng dậy tiễn khách, chân lại không cẩn thận chạm phải Hồi Trì dựa bên ghế cạnh chân làm nó bị đổ xuống.

Hồi Trì không nhẹ, bị một mảnh vải bọc tùy tiện, rơi xuống mặt đất phát ra tiếng vang nặng nề, chuôi kiếm màu đen bị lộ ra một đoạn. Vân Thừa nghe tiếng động nhìn theo, Kỷ Viên tức khắc hãi hùng khiếp vía, nhanh tay nhặt kiếm lên, cũng không quay đầu lại mà đẩy cửa bước ra, đi vào trong phòng Diệp Quân Trì.

Vân Thừa đứng đó nhìn hắn rời đi, cười lạnh một tiếng, đang định theo sau, cơ thể bỗng đột nhiên nhoáng lên, tay hắn run run chống lấy trán, vẻ mặt mờ mịt.

Cụm sương đen tăm tối bao phủ trong mắt tan đi, mặt nước trở về trong veo, tựa như lau sạch hơi nước dính trên tấm gương, từng chút, từng chút hiện lên sự tuấn mỹ thanh dật của thanh niên.

Thần sắc khôi phục trở lại, Vân Thừa sửng sốt trong chốc lát, ngay sau đó tựa như cảm nhận được thứ gì đó, sắc mặt đại biến, tức giận gầm nhẹ một tiếng: "Cút đi", toàn thân run lên cực khẽ.

Phòng bên, Kỷ Viên chui tọt vào trong chăn, đầu cũng rúc hết vào. Ở khách điếm đã lâu, chăn cũng lây nhiễm hương tùng thanh lãnh trên người Diệp Quân Trì, lúc này bao phủ toàn thân, tựa như đang dựa vào lòng người nào đó, có một cảm giác an tâm nói không nên lời.

Nỗi kinh hách bởi Vân Thừa xuất hiện đột ngột cũng dần bình phục lại, Kỷ Viên lau mồ hôi lạnh hỏi: "Hệ thống, Vân Thừa định làm gì?"

"Ta đoán hắn nghe phong thanh ở đâu đó, nói rằng ngươi chính là Kỷ Viên, tuy rằng ngươi vốn dĩ chính là Kỷ Viên nhưng hắn vẫn chưa chắc chắn không biết ngươi có phải là Kỷ Viên hay không…"

"… Thôi thôi, đừng nói chuyện này nữa, tua đến đoạn tiếp theo đi."

"Dưới tình huống chưa chắc chắn, Vân Thừa chưa nói cho Triệu Hà biết, mà một mình tới tìm ngươi, may mắn tránh được Diệp Quân Trì. Nhưng hắn phát hiện ngươi là đàn ông, lại do dự không thôi, chắc là định ở cạnh ngươi, quan sát thêm vài ngày."

"Vậy Diệp Quân Trì thì sao?"

"Nhìn dáng vẻ của hắn có vẻ cũng không biết rằng bên cạnh ngươi còn có người, mới có thể nhảy vào hố lửa như vậy…" Hệ thống suy nghĩ một chút, "Lại nói tiếp, không phải là có tán tu tới trêu chọc ngươi, bị Diệp Quân Trì làm cho mất tích hay sao? Em gái gã còn thiếu chút nữa đã gây náo loạn với ngươi, chẳng qua cũng bị Diệp Quân Trì dọa chạy mất… Ta đoán có thể là mấy tán tu kia phát hiện ngươi có chút giống với bức tranh vẽ Kỷ Viên, nhưng cũng không chắc chắn, muốn trả thù ngươi, nên âm thầm bỏ qua sự tồn tại của Diệp Quân Trì, tìm tới Vân Thừa đề cập tới ngươi."

"… Nghĩ kĩ thì đúng là cũng có chút khả năng."

Hệ thống đắc ý dào dạt: "Phải không."

"Vậy bây giờ Vân Thừa đang làm gì?"

"Hắn…" Hệ thống quan sát một chút, giọng nói có chút cổ quái, "Đây cũng lại là một tên biến thái? Ngươi đừng có chọc vào nhé… hắn đang dùng linh lực, vận mạnh lực tự đánh vào bụng mình, tựa như muốn phun một thứ gì đó ra, phun tới hộc cả máu ra rồi."

Kỷ Viên tưởng tượng cảnh tượng kia, có chút lạnh gáy.

Nghe hệ thống phân tích một lúc, cũng hơi thả lỏng một chút, hắn bọc chăn ngồi dựa vào tường, câu được câu chăng thảo luận với hệ thống về chuyện hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không biết qua bao lâu sau, mơ màng thiếu chút nữa đã ngủ thì lại đột nhiên bị hệ thống đánh thức: "Đã nửa đêm rồi, Diệp Quân Trì vẫn còn chưa về!"

Kỷ Viên giật mình tỉnh táo lại.

Bên giường trống trải, trăng bên ngoài cũng đã nhô lên giữa bầu trời, Diệp Quân Trì gặp phải phiền toái gì sao?

Với tu vi của Diệp Quân Trì, hẳn là sẽ không có chuyện gì đâu.

Kỷ Viên vốn đang bình tĩnh, bây giờ càng nghĩ càng hoảng hốt, nhất là khi nhớ lại trước khi đi Diệp Quân Trì còn hôn hắn một cái rồi nở nụ cười, cảm giác hoảng loạn này tức khắc biến thành nước đá, dội xuống

người hắn, lạnh từ ngoài vào trong.

"Hệ thống, Diệp Quân Trì có thể nào, có thể nào…"

Có thể nào đã bị phát hiện, sau đó bị mấy nghìn tu sĩ vây công… rồi xảy ra chuyện? Dù sao hai đấm khó địch lại bốn tay, dù cho hắn có bản lĩnh thông thiên, đối mặt với nhiều tu sĩ như vậy, cũng chỉ có thể có một kết cục…

Kỷ Viên khô họng, không tài nào nói tiếp cái từ kia ra được.

"Yên tâm, Diệp Quân Trì sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ là bị người nào đó câu giờ." Hệ thống an ủi một câu, trầm ngâm một lát, "Ngươi cẩn thận một chút, hành động của Vân Thừa có chút quái dị, chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho ngươi."

Không có Diệp Quân Trì ở bên… thật đúng là không tiện chút nào.

Kỷ Viên rùng mình một cái, nương theo ánh trăng, đánh bạo xuống giường, thắp sáng đèn dầu trên bàn, nhìn xâu hồ lô đường đặt bên cạnh, do dự một chút, cũng không ăn. Dù sao thời tiết lạnh, một chốc cũng chưa thể về ngay, chờ Diệp Quân Trì trở lại đã… rồi nói sau.

Có ánh sáng từ đèn, Kỷ Viên lại một lần nữa vùi vào trong chăn, nhìn chằm chằm ánh đèn le lói này, mờ mịt một hồi, tâm tình không tốt: "Hệ thống…"

"Hả? Sao? Sợ à? Có muốn ta kể chuyện cho ngươi nghe không?"

"Không sao…" Kỷ Viên kéo chăn lại ngay ngắn, chỉ lộ ra một đôi con ngươi nhạt màu, trong mắt là ảnh ngược của ngọn đèn dầu, trong con ngươi cứ như có hai ngọn lửa vậy.

Hệ thống kiên nhẫn nghe hắn chậm rãi bày tỏ nỗi lòng.

Mỗi người đều có một câu chuyện xưa cũ đã trầm tích từ lâu, vẫn luôn không muốn kể hết cho người khác nghe, đợi tới lúc muốn nói ra, một chốc lại không thể nói nên lời.

Kỷ Viên suy nghĩ thật lâu rồi mới chậm rãi kể: "Khi ta còn nhỏ cũng giống thế này, mẹ ta lúc sinh ta không thuận lợi, thế nên rất lãnh đạm với ta, bà là một người hiếu thắng, đã hoàn toàn thất vọng với người cha phong lưu kia của ta, sau đó bà ly hôn, cũng không đưa ta đi theo – ta ban đầu rất thảm, luôn ngồi một mình trong phòng, khi không ngủ được, cũng không muốn bật đèn, chỉ thắp một ngọn nến, quấn chăn nhìn ngọn nến kia tắt dần, khi chỉ còn lại sáp nến, ta mới có thể ngủ được."

Vô số buổi đêm cô độc, hắn đều trầm mặc nhìn ngọn nến chậm rãi chảy hết, cũng giống như hắn đã hao phí quá nhiều lòng cảnh giác và tinh lực, hòa tan tới tận cùng, chỉ đọng lại ở một cảm xúc mang tên cô độc.

Hệ thống ngẩn người, muốn mở miệng nói gì đó lại không biết nên nói gì. Trí tuệ nhân tạo có thể bắt chước tình cảm của nhân loại nhưng lại không thể nào hiểu nổi, nó chỉ biết lúc này Kỷ Viên hẳn là có chút khó chịu, có người ở bên là được, có Diệp Quân Trì là tốt nhất.

"… Sau đó cũng có người ở bên cạnh ta, chính là người em trai cũng cha khác mẹ kia của ta, chỉ là vẫn luôn không tin nó." Kỷ Viên dừng lại một chút, ngữ khí bình tĩnh nhẹ bẫng, "Thực ra ta đã không còn nhớ rõ bộ dáng của nó nữa, có điều ta vẫn còn nhớ đó thực sự là một hài tử dương quang… Hệ thống, ngươi nói đúng, ta chính là muốn trở lại thế giới của mình, giả vờ làm một con mèo bệnh, đợi tới khi tìm được cơ hội, sẽ cắn vào cổ đám người khốn nạn lục thân không nhận kia, cùng họ đồng quy vu tận."

Hắn nói xong, sắc mặt đã trở nên trầm lãnh, thần sắc thậm chí có chút chết lặng.

Hệ thống lần đầu tiên không biết nên nói gì.

Kỷ Viên cũng không cần hệ thống phải nói gì, nhìn chằm chằm ngọn đèn dầu kia một lát, xoa xoa thái dương, thở dài, ngửi hương tùng làm người an tâm, chìm vào trong giấc ngủ.

***

Tình huống có chút không ổn.

Sau khi Diệp Quân Trì đi, tin tức hoàn toàn không có, đi suốt cả một đêm mà cũng không thấy về. Kỷ Viên đứng ngồi không yên, đặc biệt là khi thấy Vân Thừa thái độ quỷ dị bắt chuyện với mình.

Phát tiết cảm xúc một lần, Kỷ Viên lại tung tăng nhảy nhót trở lại, mặt lại lạnh lùng nhìn Vân Thừa nói xong lời cần nói rồi rời đi, nhanh chóng đóng cửa lại tới bên giường, bổ nhào vào trên giường, ôm lấy chăn của Diệp Quân Trì, rưng rưng lại thâm tình gọi: "Lão đại, a, lão đại."

Hệ thống nói: "Ngươi có biết mình rất giống hòn vọng phu không?"

Kỷ Viên suy nghĩ một chút, thay đổi ngữ khí ai oán: "Lão đại à…"

"Đừng có gào nữa, cứ như tiểu thê tử chỉ có một mình trong khuê phòng ấy. Lão đại nhà ngươi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, an tâm chút."

Kỷ Viên có chút bi phẫn: "Hắn thì không nhưng ta thì sẽ đó!"

"…" Chuyện này thật đúng là không có cách nào phản bác lại.

Ba ngày này dưới sự lo lắng và sốt ruột của Kỷ Viên và hệ thống cuối cùng cũng trôi qua, Diệp Quân Trì

vẫn chưa trở về, đại hội tiên kiếm thì đã chính thức bắt đầu. Vân Thừa cười tủm tỉm tìm tới Kỷ Viên, rủ hắn cùng tới võ trường. Kỷ Viên từ chối vài câu, thấy thần sắc hắn kiên định, chỉ sợ không đồng ý sẽ bị kéo đi.

Kỷ Viên bất đắc dĩ, sợ trên đường tới võ trường, Diệp Quân Trì đã trở về từ Giang gia, chỉ có thể trộm để lại một phong thư, dùng xâu hồ lô đường kia chặn lên, mang theo Hồi Trì và chủy thủ cùng Vân Thừa đi trước.

Đi trên đường có chút phải chen chúc, Kỷ Viên bị xô qua xô lại, lúc này càng thêm nhớ nhung Ma quân đại nhân…

Diệp mỗ cơ thể cao lớn thon dài, che chở hắn đi đi lại lại trong đám người rất dễ dàng, đâu giống như bây giờ, bị dẫm còn không biết là chân của vị nào.

Đang lúc bị dẫm tới choáng váng đầu óc, Vân Thừa bên cạnh lại nhíu một bên mày, có lẽ đã nhìn đủ, thò tay kéo hắn vào lòng che chở, cười như không cười: "Tiểu huynh đệ thật kì lạ, tình nguyện cõng kiếm cũng không muốn cưỡi kiếm."

Ta mà cưỡi kiếm được thì còn ở đây làm gì?

Kỷ Viên âm thầm phun tào trong lòng một chút, tâm sinh lý đều bài xích việc Vân Thừa ôm mình, bất động thanh sắc đẩy hắn ra, trên mặt vẫn bình đạm không một gợn sóng, nhấp môi không nói.

Vân Thừa cũng không thèm để ý, thở dài, tựa như có chút đau lòng: "Tiểu huynh đệ thật là lãnh đạm, nhiều ngày như vậy rồi mở miệng nói chuyện với ta cũng chưa quá mười câu, câu dài nhất vẫn là câu đầu tiên hỏi ta là ai hồi gặp lần đầu kia."

Kỷ Viên lạnh nhạt "Ồ" một tiếng.

Tám phần là bị thái độ lạnh lùng của hắn ảnh hưởng, Vân Thừa không nói thêm gì nữa.

Đại hội tiên kiếm cách Giang gia không xa, ở một võ trường được xây dựng thêm, diện tích cực lớn, đơn giản nhưng vừa nhìn cũng biết chứa vạn người cũng không có gì là không thể. Võ trường này có chút giống sân vận động Kỷ Viên từng nhìn thấy, ở giữa là nhiều đài tỷ thí, bốn phía là bậc đá cho mọi người ngồi xem.

Kỷ Viên không có tu vi, nhìn bản lĩnh của Diệp Quân Trì đã quen, không có hứng thú gì với đấu pháp của những tu sĩ này, nhìn thoáng qua rồi cũng không chú ý lắm.

Để phân biệt trình độ, tán tu và thế gia, môn phái, tu sĩ ngay từ đầu sẽ không đấu với nhau, toàn võ trường chia làm hai bộ phận, quy tắc thi đấu cũng đơn giản đến thô bạo, một người lên đài tỷ thí, chỉ cần đánh bại được mười người khiêu chiến thì sẽ có tư cách tham dự đại hội chính thức.

Tu sĩ tới tuy nhiều, nhưng phần đông là tới để xem náo nhiệt, Vân Thừa mang theo Kỷ Viên chen qua đám người đi tới chỗ của tán tu, ngồi xuống, chống cằm nhìn các tán tu leng keng đánh nhau tới náo nhiệt, sâu trong đôi mắt xẹt qua một tia khinh miệt nhìn không rõ.

"Tiểu huynh đệ định khi nào thì lên?"

Kỷ Viên khựng người, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Vân Thừa một cái, trong đôi mắt nhạt màu không gợn sóng, tựa như một mặt gương.Vân Thừa bị hắn nhìn mà sửng sốt, tựa hồ có thể nhìn thấy rõ bóng dáng mình trong đôi mắt trong trẻo nhạt màu kia, nhất thời cũng không biết nên mở miệng tiếp thế nào.

Thấy hắn không phiền nhiễu nữa, Kỷ Viên quay đầu, cẩn thận che Hồi Trì lại, lặng lẽ cầu nguyện Diệp Quân Trì mau chóng trở về khách điếm, nhìn thấy lời nhắn của hắn để lại sẽ tới ngay lập tức.

Trên đài tỷ thí, tán tu đấu cực kì kịch liệt, có lẽ là do không theo môn phái nào, luôn tự do nên xuống tay không hề bận tâm tới nặng nhẹ, chiêu thức sắc bén, chỉ chốc lát sau máu đã chảy ròng ròng. Kỷ Viên chỉ nhìn một lần rồi nhịn không được rời tầm mắt sang chỗ khác, hệ thống hừ một tiếng: "Nhát vậy sao?"

" …Ta là con người văn nhã, nhìn đánh đánh giết giết không quen."

Hệ thống không đáp lại.

Vân Thừa chỉ ngồi im được trong chốc lát, cơ thể đột nhiên rung lên, ấn thái dương cúi đầu, trên trán đều là mồ hôi lạnh. Nếu người khác chú ý, sẽ phát hiện trên mặt hắn có khí đen quẩn quanh, hắn cắn chặt khớp hàm, vẻ mặt có chút dữ tợn.

Vẻ mặt đau khổ giãy giụa hồi lâu, Vân Thừa dần bình tĩnh trở lại, con ngươi màu nâu trống rỗng trong chớp mắt, rồi lại khôi phục lại thần thái. Hắn chậm rãi tới gần bên cạnh Kỷ Viên, giọng nói mang ý cười: "Ngươi đang đợi ai vậy? Người đi cùng ngươi kia sao?"

Đồng tử Kỷ Viên co rụt lại.

"Đừng đợi nữa, hắn chết rồi." Vân Thừa cười nhẹ, trên mặt là ác ý không chút che giấu, "Bị Giang Diệu Diệu hại chết…"

Trong đầu ầm một tiếng như sét đánh ngang tai, Kỷ Viên bỗng đứng dậy, kinh nghi bất định nhìn Vân Thừa chằm chằm, bàn tay giấu trong ống tay áo không nhịn nổi run rẩy.

Sao có thể?

Hắn giật giật môi, đang định nói chuyện, hai chân đột nhiên như bị thứ gì khống chế, cất bước đi lên đài tỷ thí ở chính giữa.

Kỷ Viên có chút phát ngốc, quay đầu nhìn về phía Vân Thừa, liền thấy hắn ôm tay, mi tâm càng thêm đen, khoé miệng trào ý cười.

Chỉ trong chốc lát, Kỷ Viên đã không thể khống chế đi lên một cái đài.

Vừa mới lên đài, đã có tu sĩ đâm kiếm tới.

Toàn thân tu sĩ kia bị bao phủ bởi một lớp áo đen, mơ hồ có thể nhìn ra là một nữ tử dáng người mảnh khảnh. Kỷ Viên không chú ý tới chuyện xảy ra xung quanh, hoảng hốt hỏi hệ thống: "Hệ thống, Vân Thừa nói Diệp Quân Trì…chết rồi?"

Hệ thống chém đinh chặt sắt nói: "Nói bậy nói bạ, đừng tin lời hắn nói, hãy tin vào nam nhân của ngươi."

"Ta tin con mẹ ngươi… Á!"

Thanh kiếm kia bỗng chốc đâm tới trước mặt, Kỷ Viên lập tức hoàn hồn, biết mình chỉ là con gà bệnh, biết bất cứ một người nào ở đây cũng có thể giết chết mình, đang định tránh mũi kiếm, lại nghe thấy một tiếng "keng".

Hồi Trì bị bọc kín bay ra từ sau lưng hắn, vững vàng chặn một kiếm kia lại.

Hệ thống nhẹ nhàng thở ra: "Lão đại đối xử với ngươi đúng là hao tổn tâm huyết, giao bội kiếm của mình cho ngươi, còn để linh kiếm Hồi Trì bậc này bảo vệ ngươi. Ngươi không suy xét tới chuyện gả đi sao? Ngươi gả rồi ta cũng có thể nhận được tiền thưởng, một mũi tên trúng hai đích nha…"

Tán tu kia một kiếm không thành lại đâm thêm kiếm nữa, từng chiêu mang theo tàn nhẫn và sát khí, Kỷ Viên đã từng học tán thủ, sau khi bình tĩnh lại cũng linh hoạt hơn không ít, cánh tay cầm Hồi Trì cũng không nghe theo khống chế mà vung tay ngang dọc đỡ lại.

Hắn phẫn nộ: "Gả cái ông nội nhà ngươi! Ngươi muốn gả thì tự mình gả đi, chờ ta rời khỏi cơ thể này rồi sẽ đưa nó cho ngươi, ngươi tự mình thích chơi gì thì chơi."

"Người ta thích cũng lại không phải là cơ thể của ngươi. Ngươi đi rồi cái xác rỗng này có gì dùng được."

"… Hả?" Bước chân Kỷ Viên khựng lại, "Ngươi nói gì? Thích sao? Diệp Quân Trì thích ta? Ha ha ha ha hệ thống ta đang đánh nhau đừng có nói đùa."

Hệ thống: "Ngươi đang chột dạ."

Kỷ Viên im lặng không đáp lại, tán tu đối diện vẫn không thể chém trúng Kỷ Viên, phiền tới bực tức,

xuống tay càng thêm tàn nhẫn, chiêu thức lại có chút rối loạn. Hai người chạy quanh đài vài vòng, xung quanh tất cả đều là âm thanh ngợi khen của các tu sĩ khác.

Thừa dịp người kia lộ ra sơ hở, Hồi Trì điều khiển Kỷ Viên đâm mạnh tới, theo tư thế này, không thể không đoạt mạng người.

Kỷ Viên cả kinh trong lòng, dốc sức lực toàn thân khống chế kiếm trở về. Hồi Trì tựa như một đứa trẻ tuỳ hứng, giằng co với Kỷ Viên một lát, uỷ uỷ khuất khuất mà thu tay. Kỷ Viên dùng lực kéo kiếm về phía sau, trở tay không kịp ngã nhào xuống dưới đất, đau đến hít vào một hơi khí lạnh.

Tán tu nhặt về một cái mạng nhỏ lại không thu tay, mà còn hét một tiếng chói tai, lại một lần nữa cầm kiếm lên đâm về phía Kỷ Viên ngã trên mặt đất, không chút phòng bị.

Kỷ Viên không ngờ em gái này lại lấy oán trả ơn, hô nhỏ một tiếng, theo phản xạ giơ Hồi Trì lên chắn, sau đó chỉ nghe thấy "xoạt" một tiếng…

Mảnh vải bọc thêm thân kiếm Hồi Trì bị rách.

Hồi Trì là một trong số mười thần binh sắc bén nhất của giới tu chân, cho dù chưa từng thấy tận mắt, phỏng chừng hơn nửa tu sĩ ở đây cũng có thể liếc mắt một cái là nhận ra. Kỷ Viên lộp bộp một tiếng trong lòng, lập tức thu kiếm ôm vào ngực, chật vật lăn sang bên cạnh.

Thanh kiếm kia ghim sâu vào sàn đài tỷ thí bằng đá, nếu không phải nhờ có Hồi Trì chặn lại một chút, thanh kiếm này sẽ xuyên mạnh qua cơ thể Kỷ Viên.

Kỷ Viên không khỏi nhíu mày: "Vị cô nương này, ta với ngươi có thù oán gì sao?"

Tán tu kia chậm rãi rút kiếm của mình lại, cười lạnh một tiếng, cởi áo và mũ đen xuống, lộ ra một khuôn mặt có thể coi là thanh tú đáng yêu.

… Có chút quen mắt.

Chẳng lẽ là kẻ thù thật? Kỷ gia sao?

Kỷ Viên vẫn còn đang ngơ ngẩn, đã nghe thấy hệ thống nói: "Quả nhiên là chuyện tốt mấy tán tu kia gây ra! Cô nàng này vừa mới dồn lực vào kiếm, xem ra là muốn nhìn hình thù của kiếm dưới mảnh vải, chú ý phải ôm chặt."

Nghe hệ thống nhắc, Kỷ Viên liền nghĩ ra, vị trước mặt này hình như chính là muội muội của cái vị đã bị Diệp Quân Trì làm cho biến mất kia.

Thảo nào vừa rồi chiêu thức tàn nhẫn trí mạng tới vậy.

Kỷ Viên có chút bất đắc dĩ, hắn không đánh nhau với phụ nữ, huống chi hắn chỉ là một phàm nhân cơ bản đánh không lại người tu chân. Mảnh vải trên Hồi Trì kia đã bị rách tứ tung, chờ một lát nữa cô gái này lại đâm thêm kiếm nữa, vải bay tán loạn, mấy nghìn tu sĩ ở đây sẽ phát hiện ra hắn mang theo bội kiếm tuỳ thân của Ma quân…

Có tin hot rồi đây.

Kỷ Viên vừa nghĩ tới hậu quả Hồi Trì bị lộ liền run bần bật, ôm chặt Hồi Trì, trầm giọng nói: "Ta nhận thua."

Dựa theo quy định của đại hội tiên kiếm, một bên nhận thua, bên kia không được ra tay nữa.

Kỷ Viên gật đầu với nữ tử sắc mặt xanh mét, dù y phục và tóc có chút hỗn độn chật vật, khis chất vẫn thanh lãnh trầm tĩnh như trước, chờ tới lúc Kỷ Viên đã sắp đi tới mép đài tỷ thí, trong mắt ả kia lại hiện lên vẻ bị mê hoặc, cao giọng hét:

"Ngươi…"

Kỷ Viên quay người lại, lẳng lặng nhìn ả.

Nữ tử ngơ ngác nhìn Kỷ Viên một lát, khuôn mặt đột nhiên đầy lệ khí, lớn giọng hét: "Tiện nhân! Trả mạng lại cho ca ca ta!"

Dứt lời, không nói hai lời, đột nhiên ném kiếm trong tay về phía Kỷ Viên không hề phòng bị.

Hệ thống thở dài: "Đừng đau lòng, ta vẫn còn nhớ kĩ chú siêu sinh, câu đầu tiên là Nam mô a di đà a di dạ đa tha lão đa dạ, đa dạ tha a di, a di bì…"

Kỷ Viên nghe mà đau đầu: "Mẹ nó câm miệng!"

Hệ thống: "… Sao ngươi không hỏi có thật sự cần đọc hay không?"

Kỷ Viên lãnh đạm trả lời: "Đang suy xét."

Tất cả xảy ra trong chớp nhoáng, Kỷ Viên chỉ kịp trao đổi với hệ thống vài giây. Kiếm khí trước mặt bức người, hắn ngoại trừ ôm chặt Hồi Trì ra thì chân cũng không thể nào di chuyển nổi.

Kỷ Viên vô thức mở to mắt.

Hắn không muốn chết.

Cơ thể hắn hơi run lên, thanh kiếm trước mắt trong nháy mắt bị phóng đại lên vô số lần, tựa như chỉ một thanh kiếm lại có thể che trời lấp đất. Hoảng hốt, Kỷ Viên tựa hồ lại có thể nhìn thấy trên chuôi của bảo kiếm thượng phẩm này, có một đồ án hình đằng vân nho nhỏ.

Ngay sau đó trước mắt bỗng tối sầm cả lại.

Kỷ Viên run giọng: "Hệ thống, sao ta không thấy đau, ta chết rồi ư?"

Hệ thống trầm mặc một chút: "Không chết thành công, tiếc quá. Thấy tối phải không? Đó là bởi đôi mắt ngươi bị người che đi…"

Năm giác quan bãi công bởi sợ hãi lại trở về vị trí cũ một lần nữa, Kỷ Viên hít sâu một hơi, mới phát hiện trước mắt là một bàn tay ấm áp. Nhìn không được nên khứu giác lại càng nhạy cảm, cánh mũi không kìm nổi hơi động đậy, ngửi được hương tùng thanh đạm dễ ngửi.

Kỷ Viên dừng lại một chút, kéo bàn tay trước mắt ra, bàn tay kia cũng rất phối hợp rời đi, lại còn đưa xuống bên hông hắn. Hắn cũng không thèm để ý tới, ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện người sau lưng đã thò một tay ra, duỗi một ngón tay thon dài, điểm chỉ một chút, giữ bảo kiếm bị rót đầy linh lực kia trên không trung.

Một sợi tóc dài mềm mại đen nhánh rũ xuống, rơi xuống mặt và cổ, ngứa vào tận trong tim.

Kề sát quá mức, thế nên hình như có thể nghe thấy tiếng tim đập hữu lực mạnh mẽ.

Kỷ Viên ngẩn ngơ, môi vô thức run nhẹ, mũi nhưng nhức, mắt đột nhiên đỏ lên.

(Ờ… cái cảm giác của mũi khi sắp khóc chắc mn đều hiểu, mị k bt nên dùng từ gì nên có cao nhân nào bt xin chỉ giáo vs… Qt để là 'toan' nghĩa là chua nhưng trog trg hợp này để thế lại kì:v)

Người nam nhân ôm hắn từ đằng sau hừ lạnh một tiếng, ngón tay lại động một chút, thanh kiếm kia không tiếng động rung lên, nữ tu đối diện sợ tới trắng bệch mặt."

Nam tử chậm rãi mở miệng, ngày thường luôn bình tĩnh, mỉm cười ưu nhã, giọng nói từ tính, bây giờ sát ý lạnh lẽo lại cuồn cuộn.

"Ngươi dám động vào hắn?"

27. Chương 27: Nuông Chiều 13

Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Quân Trì, Kỷ Viên lại có thể nhìn ra từ vẻ mặt của nữ tu đối diện, sát ý trong lời nói của Diệp Quân Trì là sự thật, hắn không nghi ngờ gì rằng ngay sau đó Diệp Quân Trì sẽ ra tay giết ả.

Nữ tu sắc mặt trắng bệch, cơ thể cứng đờ chôn chân tại chỗ, tựa như chỉ nhấc một ngón tay lên cũng không được, ánh mắt quay cuồng sự sợ hãi từ tận sâu trong linh hồn. Trực giác của phụ nữ luôn rất chính xác, ả có thể nhìn ra nam tử đeo mặt nạ mới xuất hiện này chỉ cần hơi động ngón tay một chút là có thể tước mạng ả.

Ánh mắt Diệp Quân Trì lạnh băng, ngón tay thon dài thu lại, chậm rãi xoa xoa vết cắt nhỏ trên má Kỷ Viên, giọng nói không gợn sóng: "Có đau không?"

Tim bởi mùi hương tùng quen thuộc thanh đạm bao quanh mà đập nhanh hơn bình thường, Kỷ viên khẩn trương tới nói không nên lời, lắc đầu, dừng một chút mới nghèn nghẹn mở miệng: "Không đau."

Diệp Quân Trì mặt không biểu cảm: "Nhưng mà ta đau."

Dứt lời, từ trên mặt đất đột nhiên có một mảnh kiếm nhỏ bay lên, vun vút bay qua, nhanh như chớp. Nữ tu kia trừng to mắt, há mồm không biết là muốn kêu cứu hay chửi bậy, ngay sau đó trên gò má trắng nõn của ả nhiều thêm hai vệt máu đỏ.

Vết thương lan rộng ra, giống như hai con rết máu đột nhiên nổ tung trên mặt ả. Lời còn chưa ra khỏi miệng đã lập tức biến thành tiếng hét thê lương chói tai, âm thanh sắc nhọn xuyên qua màng nhĩ, đâm tới đau đớn. Tán tu vây xem náo nhiệt run lẩy bẩy, đều cảm thấy rợn tóc gáy.

Kỷ Viên vừa mới nhíu máy, mắt đã bị bịt kín.

"Sợ thì cứ nhắm mắt lại." Giọng nói của Diệp Quân Trì trở nên nhu hòa.

Trước mắt tối om, Kỷ Viên chớp chớp mắt, hàng mi dài chạm vào lòng bàn tay của Diệp Quân Trì. Diệp Quân Trì nhịn không được siết chặt eo hắn, thấp giọng nói: "Đừng nghịch, ta còn đang báo thù cho ngươi đấy."

Kỷ Viên nuốt ngụm nước miếng: "Từ từ, đừng giết ả."

Diệp Quân Trì đáp: "Thương hương tiếc ngọc cũng không phải là để dùng với loại nữ nhân này."

Kỷ Viên kéo tay hắn ra, nhìn nữ tử thống khổ thét chói tai lại không thể động đậy đối diện, trong lòng vô cùng bình tĩnh, chẳng nổi lên chút cảm xúc nào có liên quan tới "thương hại" cả. Hắn đâu phải ngốc bạch ngọt, càng không phải là thánh phụ, sao có thể động lòng từ bi với loại người một lòng muốn giết mình.

Người xung quanh quá nhiều, Kỷ Viên do dự một chút, thò tay túm lấy cổ áo Diệp Quân Trì, Diệp Quân Trì phối hợp cúi đầu, thuận tiện hôn lên đầu hắn một cái, thần sắc trong mắt sâu không lường được: "Bảo ngươi đừng chạy loạn, ngươi lại chạy tới đây làm gì."

"Ta sai rồi." Kỷ Viên nhanh miệng nhận sai, sau đó kề bên tai hắn, nhỏ giọng nói nhanh suy đoán của mình.

Vân Thừa đột nhiên tới khách điếm tìm hắn, hẳn chính là chuyện tốt do mấy tán tu kia làm ra. Mà Vân Thừa lại không rõ hắn có phải là Kỷ Viên kia không, giờ đến võ trường lại đẩy hắn xuống hố lửa, lên đài lại là nữ tu kia.

—-

Thái độ của Vân Thừa cũng cực kì quái, chắc chắn là có vấn đề, nữ tu này nói không chừng có quan hệ gì đó với hắn ta, cũng còn chút tác dụng, tốt nhất là nên giữ lại cho ả một mạng.

Huống hồ giết người trước mặt mọi người, khó tránh khỏi việc bị theo dõi, hai người họ bây giờ thứ cần không phải là làm việc phô trương, mà là nên ẩn mình thì hơn.

Thực ra Diệp Quân Trì ngay khi Kỷ Viên vừa mở miệng đã bày kết giới cách âm, chỉ là thấy hắn khó có khi lại chủ động ghé lại gần, trong lòng vừa động liền dứt khoát không nói cho hắn biết. Thiếu niên dựa vào quá gần, đôi môi ấm áp mềm mại không cẩn thận chạm vào tai hắn, khí tức ấm áp cũng quanh quẩn bên vành tai, khác hẳn với sự lạnh lùng của chính hắn.

Trong lòng Diệp Quân Trì tựa cho có kiến bò qua, cảm giác ngưa ngứa càng lúc càng lan rộng. Tay hắn vô thức vuốt ve cái eo gầy của Kỷ Viên, nghe xong mới hoàn hồn từ sự hoảng hốt, gật đầu, thấp giọng đáp: "Ta đã hiểu được chút tình huống rồi… A Viên, ngươi trước đừng hỏi nhiều, nghe ta nói, chúng ta phải đánh thắng mười người ở đại hội tiên kiếm đã."

Kỷ Viên ngẩn người, ngoan ngoãn không hỏi nhiều: "Vậy ngươi làm đi, xuống tay đừng nặng quá."

Diệp Quân Trì lại lộ ra vẻ mặt cười như không cười: "Ai nói là ta làm, là ngươi làm."

Kỷ Viên: "…" Hệ thống, đầu lão đại bị hỏng rồi.

Diệp Quân Trì nói: "Ngươi sẽ thắng."

Kỷ Viên: "…" Mẹ nó, thiểu năng trí tuệ.

Diệp Quân Trì cẩn thận nhìn chăm chú vẻ mặt của Kỷ Viên, đặt biệt là mỗi một chút biến hóa nhỏ, bắt được một chút xíu sự sinh động trên khuôn mặt hắn, thiếu chút nữa cười ra tiếng, sắc mặt lại càng thêm nghiêm túc: "Ta không thể ra tay được, dễ bị người ta nhìn ra Ma đạo. Yên tâm, Hồi Trì sẽ giúp ngươi một tay."

Dứt lời, hắn vươn tay, nắm lấy cái tay đang ôm Hồi Trì của Kỷ Viên. Kỷ Viên theo thói quen cũng cúi đầu theo, chỉ trong nháy mắt, Hồi Trì đã thay đổi hình dạng.

Lão đại đã làm như vậy rồi, Kỷ Viên đành bất đắc dĩ gật đầu.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Diệp Quân Trì bỏ kết giới cách âm, nghiêng đầu nhìn về phía một người vẫn luôn xem náo nhiệt trước mặt, khóe miệng bỗng hơi cong lên: "Các hạ, vừa rồi là ai thắng?"

Người nọ bị nụ cười của hắn làm cho lạnh run, trong lòng kêu thảm là ngươi đó, lại thấy hắn không biết là cố ý hay vô tình nhìn về phía thiếu niên trong lòng, vội vàng chỉ tay vào Kỷ Viên: "Huynh! Huynh ấy thắng!"

Trong lúc hai người dính lấy nhau mà ôm ấp nói chuyện, người có vóc dáng cao to kia vừa thấy đã biết là không dễ chọc, từ xưa tới nay tán tu ở đại hội kiếm tiên đều không được coi trọng, chuyện trái với quy tắc chỗ nào cũng có, chủ sự Liên minh chính đạo cũng vẫn luôn mắt nhắm mắt mở mặc kệ, người quyết định cũng chẳng muốn vô duyên vô cớ đắc tội một người có tu vi cao thâm.

Diệp Quân Trì vừa lòng gật đầu một cái, vuốt vuốt tóc Kỷ Viên, ý cười chợt lóe trong mắt: "Ngươi nghe thấy chưa, A Viên."

Kỷ Viên đau khổ khiếu nại với hệ thống: "Hệ thống, lão đại hố ta."

"Đây là lão đại yêu thương ngươi."

"Ta không cần."

Hệ thống lãnh khốc đáp: "Có ai hỏi là ngươi có cần hay không à?"

Kỷ Viên quyết định không thèm để ý tới cái hệ thống luôn thông đồng với Diệp Quân Trì làm bậy này nữa, hắn quay đầu nhìn lên khán đài, Vân Thừa quả nhiên không thấy đâu nữa. Nữ tu kia đau đến ngất đi, bị người khiêng xuống đài, đài dần trở nên im ắng, chỉ còn lại Kỷ Viên ngơ ngẩn đứng đó.

Đợi một lúc vẫn không có ai lên đài khiêu chiến, Kỷ Viên có chút biệt nữu quét qua dưới đài một phen, vừa vặn đụng phải ánh mắt của Diệp Quân Trì. Hắn ở dưới đài, nghiêng người dựa vào một thân cây nhìn Kỷ Viên, mơ hồ thấy được ánh mắt dưới mặt nạ bình tĩnh lại dung túng, tựa như là ôn nhu.

Con tim đáng chết lại đập lên thật nhanh, Kỷ Viên vội thu ánh mắt lại, xoay người, hít sâu một hơi, luôn cảm thấy quẫn bách không thôi. Cũng may lúc này rốt cuộc cũng có người nhảy lên đài, cẩn thận nhìn Diệp Quân Trì dưới đài, cao giọng nói: "Vị huynh đài này, tại hạ sẽ không làm vị này nhà huynh bị thương, xin hãy giơ cao đánh khẽ, đừng can thiệp vào, làm trái với quy tắc."

Diệp Quân Trì tỏ vẻ không hề gì gật đầu một cái.

Mới vừa rồi nhìn thấy Kỷ Viên bị một nữ tu tu vi thường thường truy đuổi tới chật vật ai cũng đã nhìn ra, đương nhiên cảm thấy chỉ cần nam tử đeo mặt nạ dưới đài kia không ra tay, đánh với Kỷ Viên chính là nhặt được một tiện nghi lớn.

Kỷ Viên có hơi khẩn trương, nhưng cũng không phải là bởi tu sĩ đối diện vừa mới rút kiếm ra mà là bởi ánh mắt cực kì nóng bỏng không chút kiêng nể sau lưng, ánh mắt kia như bao quát toàn bộ cơ thể hắn, không cho hắn thoát khỏi dù chỉ một chút.

Hệ thống chậc một cái: "Nam nhân, ngươi thành công chiếm được sự chú ý của ta rồi."

Kỷ Viên: "…"

Hệ thống tiếp tục nói: "Nam nhân, ngươi trốn không thoát đâu."

Kỷ Viên: "…"

"Nam nhân, ngươi…"

"Câm miệng!"

Hồi Trì hình như cảm nhận được chút phẫn nộ của Kỷ Viên, khống chế tay Kỷ Viên hung hăng tẩn cho tu sĩ nóng lỏng muốn thử kia một trận.

Sáng này Kỷ Viên không chút ngoài ý muốn thắng liền mười trận, nhận một ngọc bài có tư cách có thể chính thức tham gia đại hội tiên kiếm, tùy ý đặt bừa cái tên điền lên, sau đó theo Diệp Quân Trì về khách điếm.

Đại hội chính thức bắt đầu từ ngày mai, Kỷ Viên nhắm mắt theo sau Diệp Quân Trì, thưởng thức ngọc bài, cứ cảm thấy cái tên giả "Diệp Thượng Nguyên" Diệp Quân Trì nhanh tay đặt bừa cho mình có chút kỳ quái.

("nguyên" và "viên" đọc y hệt nhau các thím ạ =)))

Hệ thống phát ra tiếng cười hắc hắc vô cùng quái dị.

Kỷ Viên cảm thấy hệ thống đã hoàn toàn nát rồi, hệ thống từng cao lãnh kia, tựa như bị nhiễm virus, chạy như điên trên con đường OOC.

Buổi chiều nổi một trận dông, sắc trời xám xịt, gió rét mưa lạnh nổi lên, trên con đường dài gần như không thấy có ai, đều trốn về nhà hết rồi.

Dù sao cũng là một người đàn ông, đao thật kiếm thật đánh nhau với người khác vẫn có thể kích thích chút tâm huyết, Kỷ Viên vui vẻ hẳn lên, hưng phấn tới miệng rồi lại bị hệ thống lạnh lùng nhắc "OOC" làm cho phải nuốt xuống, hắn rối rắm mãi, áp sự hưng phấn kia xuống, suy nghĩ một lúc, thấp giọng hỏi Diệp Quân Trì: "Giang Diệu Diệu đâu? Ba ngày này ngươi đã đi đâu?"

Diệp Quân Trì cũng chẳng buồn ngước mắt lên, thò tay gõ lên đầu hắn: "Vật nhỏ vô lương tâm, mở miệng ra câu đầu tiên hỏi lại là người khác."

Dừng một chút, hắn nói: "Ngày ấy Giang Diệu Diệu nói chuyện với chúng ta rồi trở về, liền phát hiện mình bị theo dõi, người theo dõi nàng cũng là kẻ nhạy bén, biết đã bị phát hiện, lập tức muốn động thủ giết người diệt khẩu. Kỳ lạ là, người tuần tra ban đêm của Giang gia không hề tới chỗ nàng, nàng cũng không muốn gây phiền toái cho mẹ nên đành vừa dẫn người đi chỗ khác vừa cầu cứu ta."

Trong lòng Kỷ Viên chợt lạnh.

Có thể ra tay không chút kiêng nể trong Giang gia không có nhiều người, gần như có thể xác định trong nháy mắt đó là ai.

"Ta cứu nàng lại có chút ngoài ý muốn, không cẩn thận ngã xuống một mật đạo của Giang gia."

Diệp Quân Trì dừng lại một chút, "Bên trong có hơi phiền phức, không tiện trực tiếp phá đi, chẳng qua mật đạo này trải rộng trong lòng đất bên dưới tiên phủ Giang gia. Thông tới các nơi, ta và Giang Diệu Diệu trùng hợp còn nghe được một vài chuyện thú vị."

Diệp Quân Trì rõ ràng không định nói cho hắn biết đã nghe được chuyện gì, Kỷ Viên gật đầu cũng không hỏi gì nhiều, hắn vẫn luôn rất thức thời. Hơn nữa chuyện ngoài ý muốn Diệp Quân Trì gặp phải khi cứu Giang Diệu Diệu… không cần đoán cũng biết chắc chắn là máu của hắn lại quấy phá, sau khi nuốt thuốc xuống phải mất thời gian nửa chén trà mới có thể trở lại bình thường cho nên mới không gặp được chuyện tốt.

Kể lại chuyện nhiều ngày qua của mình, Diệp Quân Trì liếc mắt nhìn Kỷ Viên: "Giải thích cho ta nghe xem, Vân Thừa ngươi nói là ai? Tiểu bạch kiểm ở đâu vậy?"

"… Chúng ta đã từng gặp." Kỷ Viên cảm thấy Diệp Quân Trì như một trượng phu ủy khuất hoài nghi thê

tử không chung thủy, ngay sau đó lại âm thầm mắng mình một phen, dập tắt suy nghĩ kì quái không biết từ đâu ra này, đại khái kể lại một chút chuyện về Vân Thừa.

Diệp Quân Trì như có suy tư mà gật đầu.

Trở lại khách điếm, Kỷ Viên đẩy cửa phòng ra, đang định đi vào, đột nhiên nhớ ra một chuyện, quay đầu vừa nhìn, Diệp Quân Trì quả nhiên vẫn còn đang đứng sau lưng mình. Hắn thò tay sờ lên vết thương nho nhỏ trên mặt mình kia, có chút nghi hoặc hỏi: "Ngươi bị thương ư?"

Diệp Quân Trì sửng sốt, bật cười nói: "Sao có thể."

"Vậy ngươi nói xem ngươi đau ở đâu?" Kỷ Viên mặt không biểu cảm nghĩ, đau trứng à?

Ánh mắt Diệp Quân Trì rơi xuống mặt hắn, trên khuôn mặt bạch ngọc kia có vài vết thương cực kì nhỏ, bị kiếm khí sắc bén không cẩn thận làm bị thương khi dây dưa với nữ tu kia.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, cúi đầu kéo tay Kỷ Viên ra, nghiêm túc cẩn thận hôn hôn lên những vết thương cực nhỏ kia.

Da đầu Kỷ Viên run lên, máu toàn thân như cuồn cuộn chảy ngược hết lên mặt, thiếu chút nữa gấp tới cắn phải lưỡi: "Ngươi làm gì vậy!"

Diệp Quân Trì mím môi, kéo tay hắn ấn lên ngực mình, giọng nói nặng nề: "Ta đau lòng."

28. Chương 28: Nuông Chiều 14

Kỷ Viên: "…" Sao cứ có cảm giác bị thả thính thế nhỉ.

Suy nghĩ này mới chỉ hơi nóng lên sau khi dạo trong đầu một vòng, liền trở thành nóng bỏng hoàn toàn, Kỷ Viên luôn mặc kệ mọi chuyện rất nhanh, lập tức đá ý niệm này ra khỏi đầu, bất động thanh sắc rút tay lại, rút không lại, đành nhìn Diệp Quân Trì: "Ma quân mệt mỏi rồi nhỉ, nên đi nghỉ ngơi đi."

Không ngờ rằng hắn lại phản ứng như thế, Diệp Quân Trì trầm mặc một chút, hỏi: "Ngươi đang trốn tránh ta sao?"

Tay bị ấn mạnh lên ngực, tựa như có thể cảm nhận được nhịp đập hơi dồn dập của người trước mặt.

Kỷ Viên nhàn nhạt đáp: "Ma quân đối xử với ta rất tốt, trốn tránh ở đâu ra."

Diệp Quân Trì nhíu mày: “Ngươi chính là đang trốn tránh, vì sao chứ?”

Sự phát triển này có chút không thích hợp cho lắm…

Kỷ Viên âm thầm nuốt nước miếng, nhắc tới kinh nghiệm tình cảm gần như bằng không, nghĩ thật nhanh xem nên cự tuyệt uyển chuyển thế nào để không đắc tội lão đại. Có lẽ bởi trước đây hắn vẫn luôn mặc nữ trang, nên lão đại nhìn nhầm, có thể thông cảm được.

Hắn vẫn còn đang suy nghĩ, ánh mắt Diệp Quân Trì lại lập lòe nhìn hắn không chớp mắt, bước tới ôm hắn vào trong lòng.

Cảm xúc chân thật truyền tới, ngửi được mùi hương thanh u, Diệp Quân Trì nhịn không được cọ cọ cằm lên mái tóc mềm mại của hắn, ngạc nhiên phát hiện ra nội tâm tĩnh mịch nhiều năm dao động càng nhiều thêm, sự lo lắng vẫn luôn tồn tại trong ba ngày qua cũng chậm rãi tiêu tán.

“Ngươi hại ta lo lắng gần chết.” Diệp Quân Trì thấp giọng nói xong, đối mặt với thái độ đạm mạc lại cứ muốn trốn tránh của Kỷ Viên, vừa buồn cười lại có chút tức giận, oán hận cúi đầu cắn lên tai Kỷ Viên, nói như có chút làm nũng, “Thật không biết tốt xấu.”

Khách điếm này vẫn rất vắng vẻ, phòng trên tầng chỉ có mỗi Kỷ Viên và Diệp Quân Trì ở, lúc này sắc trời vốn âm u đã trở nên đen sì, xung quanh im ắng tới độ một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được rõ tiếng.

Kỷ Viên nhắm mắt, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở nhè nhẹ của Diệp Quân Trì.

Bầu không khí như vậy thật sự là quá ái muội.

Hệ thống nói: “Thiên lôi câu địa hỏa.”

Kỷ Viên lạnh lùng đáp trả: “Bảo tháp trấn hệ thống.”

Hệ thống: “…”

Nhanh gọn giải quyết xong hệ thống lại không giải quyết nổi Diệp Quân Trì. Kỷ Viên có chút đau đầu, không biết nên đẩy Diệp Quân Trì ra thế nào mới tốt, suy nghĩ một lúc lâu sau, cố gắng duy trì giọng nói lãnh đạm: “Đa tạ Ma quân đã quan tâm. Có thể nói cho ta biết vì sao phải tham gia đại hội tiên kiếm không?”

Nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác chẳng bao giờ là ý kiến tồi, Kỷ Viên âm thầm tán thưởng sự thông minh của mình.

Hệ thống cười ha hả một tiếng.

Diệp Quân Trì bất đắc dĩ, đành buông hắn ra, đi vào trong phòng, búng tay thắp một ngọn nến lên, tự mình ngồi xuống cạnh bàn, rót ly trà lạnh, uống cho bình tĩnh lại. Kỷ Viên bước từng bước nhỏ tới cạnh bàn ngồi xuống, cảnh giác nhìn Diệp Quân Trì chằm chằm, đề phòng hắn lại đột nhiên động tay động chân.

Diệp Quân Trì uống nửa ly trà, chút bực bội trong lòng cũng bị áp xuống, tháo cái mặt nạ con thỏ ấu trĩ buồn cười kia xuống, đôi mắt đào hoa híp lại, dưới ánh nến, con ngươi đen nhánh như hai viên đá quý, lộ ra vẻ mặt cười như không cười: "Hình như ta đã từng nói rồi nhỉ, đừng có nhìn chằm chằm vào ta, ta sẽ không nhịn nổi."

"…" Mẹ nó chứ đồ lưu manh.

Kỷ Viên theo thói quen định cáo trạng với hệ thống, không ngờ hệ thống lại cười lạnh một tiếng: "Thượng ngươi sớm một chút mới tốt."

Mẹ nó hệ thống hư đốn.

Kỷ Viên vừa mất lão đại vừa mất cả hệ thống hữu khí vô lực dựa vào bàn, quay đầu liền nhìn thấy hồ lô đường để đó mấy ngày đã không thể ăn được nữa, hắn vội vàng cầm xâu hồ lô đường lên, định tìm một chỗ nào đó vứt đi, tay đột nhiên bị đè lại.

Ánh mắt Diệp Quân Trì phức tạp: "Đừng ăn, vứt đi."

Kỷ Viên: "Ờ."

Diệp Quân Trì nói: "Ngoan, không ăn được nữa."

Kỷ Viên như muốn phát điên: "… Ta không ăn." Thật mà.

Diệp Quân Trì cong môi: "Ngày mai lại mua cho ngươi."

Dừng một chút, hắn thuận thế nắm lấy những ngón tay thon dài của Kỷ Viên mà thưởng thức, híp mắt, tâm tình cũng không tệ lắm, ngữ khí cũng nhẹ hơn nhiều: "Ngươi hẳn là cũng biết, quan hệ giữa Triệu gia và Vân gia cực kì mật thiết, Triệu Bất Thần trực tiếp gả em gái ruột cho Vân Vô Tụ, Vân Thừa là cháu trai bên ngoại của Triệu Bất Thần."

Kỷ Viên bị nội dung trong lời nói của hắn hấp dẫn sự chú ý, không để ý nhiều tới việc ngón tay mình đang bị nắn bóp, trầm tư một chút: "Triệu gia và Giang gia quan hệ không tốt, Vân gia tuy rằng bởi Triệu gia cho nên cũng không tỏ vẻ thân thiện gì với Giang gia, nhưng cũng không tới mức cùng chung kẻ thù. Ý ngươi là sao?"

"Có một chuyện này rất làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn." Diệp Quân Trì nói, được một tấc lại muốn tiến một thước, cúi đầu hôn lên những ngón tay thon dài sạch sẽ của Kỷ Viên, người kia lập tức như bị điện giật mà rụt mạnh tay về, đôi mắt nhạt màu dâng lên cảm giác xấu hổ buồn bực và phẫn nộ, ngay cả tai cũng đỏ bừng lên.

Bộ dáng này cực kì giống một con thỏ nhỏ bị chọc giận, trong lòng Diệp Quân Trì vụng trộm vui vẻ, mặt lại nghiêm túc: "Theo lí thuyết, Giang gia và Triệu gia như nước với lửa, Triệu Bất Thần lại phái chính con trai cả nhà mình tới tham gia hỉ yến Giang gia đã làm thế nhân chấn động, càng làm cho người ta ngạc nhiên chính là Triệu Bất Thần cũng tới."

Kỷ Viên khi đã nghĩ tới một chuyện, sẽ không để ý tới chuyện khác, bị tin này làm cho kinh động, ngạc nhiên một lúc, linh quang trong đầu chợt lóe: "Ngươi nói ngươi và Giang Diệu Diệu nghe được chuyện thú vị khi ở trong mật đạo, chẳng lẽ Triệu Bất Thần không chỉ tự mình tới Giang gia, mà thậm chí còn bắt tay giảng hòa với Giang gia chủ, hội đàm dưới mật đạo?"

Diệp Quân Trì không trả lời thẳng mà lại nhéo nhéo mặt Kỷ Viên, "Muốn ta khen thưởng cho ngươi thứ gì đây?"

Chính là như vậy. Kỷ Viên bị hấn nhéo tới bốc hỏa, nhăn mày, lạnh lùng nói: "Cho ta nhéo lại."

Diệp Quân Trì nhéo mũi hấn, ý cười trong mắt không giấu nổi: "Hả? Ngươi muốn nhéo chỗ nào? Cởi hết nhéo hay là vẫn mặc y phục nhéo? Toàn thân ta trên dưới ngươi muốn nhéo chỗ nào cũng được, lần trước ngươi…"

Hình như là nghĩ tới chuyện gì đó, lập tức im lặng.

Người trước mặt cười xán lạn tới đáng giận, Kỷ Viên không chú ý tới câu cuối cùng, mặt không biểu cảm nghĩ, ngươi có tin ta nhéo em trai của ngươi không.

Loại suy nghĩ chỉ dám lén nghĩ này, đương nhiên Kỷ Viên không dám làm thật, muốn thò tay ra nhéo, lại nghe thấy tiếng "OOC" lạnh băng bên tai, chỉ có thể nuốt giận, lãnh đạm nói: "Nói chuyện chính."

Hiển nhiên Diệp Quân Trì có chút thất vọng, nhưng vẫn trở về câu chuyện vừa rồi: "A Viên vừa mới nói gì nhỉ? Bắt tay giảng hòa? Đương nhiên là không thể, hai người họ không xông lên đánh nhau đã là may rồi. Lúc ta và Giang Diệu Diệu tới hai người họ đã nói gần xong, chỉ nghe được vài câu cuối cùng…"

Chờ Diệp Quân Trì rời khỏi phòng thì đã là đêm khuya, Kỷ Viên lãnh khốc cự tuyệt thỉnh cầu cùng nhau ngủ của Diệp Quân Trì, rầm một cái đóng cửa lại, nằm trên giường, ôm lấy Hồi Trì hơi hơi nóng lên chui vào trong chăn, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại những lời của Diệp Quân Trì một lần.

Triệu Bất Thần không ngờ lại trộm tới Tấn Hà, còn bí mật hội đàm với Giang gia chủ vốn như lửa với nước.

Giang gia chủ quả nhiên phát người theo dõi Giang Diệu Diệu, Giang Diệu Diệu hẳn là cũng biết thế nên ngày ấy khi chạm mặt mới không nói ra tên của Diệp Quân Trì và Kỷ Viên. Nhưng tin tức hắn và Diệp Quân Trì vào nam tới Tấn Hà cũng không thể nào bị cản lại, Triệu Bất Thần tựa như đã tới làm giao dịch với Giang gia chủ, để bọn rắn độc Giang gia này tìm kiếm họ.

Rốt cuộc Triệu gia cho dù có kiêu ngạo thế nào, cũng không thể nào phái tu sĩ Triệu gia thám thính ở Tấn Hà cách xa vạn dặm. Cho dù họ cảm thấy vui, Giang gia cũng sẽ không vui đâu, cường long không áp nổi độc xà, nếu muốn tìm người ở Tấn Hà một cách nhanh nhất thì vẫn là Giang gia đáng tin cậy hơn cả.

… Tám phần là hôm trước xảy ra chuyện ở phần mộ tổ tiên Triệu gia, Triệu Bất Thần liền xin kẻ thù truyền kiếp giúp đỡ.

Hoặc là nên nói làm một cuộc giao dịch thì đúng hơn, hắn dùng một thứ gì đó mà Giang gia đang thèm khát, trả một cái giá lớn để Giang gia động thân tìm người.

Diệp Quân Trì muốn Kỷ Viên trở thành một trong mười người đứng đầu đại hội tiên kiếm bởi chỉ có mười hạng đứng đầu mới có thể vào mật địa Giang gia, nơi đó cũng là nơi luyện chế kim tàm của Giang gia, có vài loại trùng mẹ kim tàm cũng ở đó, bao gồm cả của Giang gia chủ.

Muốn biết rõ ràng Giang gia chủ rốt cuộc định làm gì, vào mật địa đúng là một lựa chọn tốt. Càng quan trọng hơn là… Giang gia chủ có vẻ như đã đoán được thân phận của hắn và Diệp Quân Trì, chỉ sợ đang ngồi chờ thời cơ, phái Vân Thừa tới tra xét thử, hẳn là ý của Triệu Bất Thần.

Xâm nhập vào đó theo đúng ý của Giang gia, nói không chừng có thể túm được đuôi của những kẻ đang ẩn trong bóng tối.

Hệ thống suy nghĩ một lát, bổ sung thêm: "Thực ra Giang gia và Triệu gia mấy trăm năm trước quan hệ cũng không kém tới vậy, thậm chí có thể nói là quan hệ rất tốt, có điều trong đại chiến Ma tộc, bởi lúc ấy Giang gia chủ gây ra sai lầm, hại chết Triệu gia chủ và vài nhân vật quan trọng của Triệu gia, hai nhà mới dần trở nên quyết liệt, sau này thành ra như nước với lửa."

"Dù sao bây giờ cũng vẫn là như nước với lửa." Kỷ Viên sờ sờ cằm, "Có điều ta cũng thật vất vả, còn phải chịu trách nhiệm đánh đánh giết giết…"

Hệ thống cười nhạo: "Chỉ bằng ngươi? Nếu không có Hồi Trì, ngươi đã sớm bị nữ tu kia giết chết rồi."

Kỷ Viên sửng sốt, đột nhiên nhảy dựng lên: "Ngươi mà không nói thì ta cũng đã suýt quên mất."

Một hồi ứng phó với Diệp Quân Trì rồi lại nói chuyện quan trọng, hoàn toàn quên mất nữ tu kia. Đêm dài lắm mộng, càng để lâu càng dễ xảy ra chuyện, Kỷ Viên vừa nghĩ ngợi không biết có nên hỏi Diệp Quân Trì xem tán tu xui xẻo đáng khinh kia đã bị hắn ném đi ngâm mình trong cái hồ nào rồi không, vừa thò tay ra định gõ cửa…

Diệp Quân Trì lại không đóng cửa.

Lão đại thật là… không sợ bị tập kích đêm khuya sao?

Kỷ Viên không nói gì, đẩy cửa bước vào, mở miệng nói: "Diệp Quân Trì, vẫn còn có một chuyện."

Trong phòng không một tiếng động.

Chẳng lẽ là ra ngoài rồi?

Kỷ Viên vòng qua bình phong, liền nhìn thấy Diệp Quân Trì hô hấp vững vàng, nằm thẳng trên giường, hình như đã ngủ say. Nhìn từ góc này, khuôn mặt người này tuấn mỹ, lông mi rất dài, thật đẹp mắt.

Kỷ Viên đen mặt, bước qua, thò tay đẩy nhẹ hắn một cái: "Diệp Quân Trì?"

Hắn tạo ra động tĩnh lớn tới vậy, Diệp Quân Trì không thể nào vẫn còn có thể ngủ được.

Diệp Quân Trì vẫn không nhúc nhích.

Kỷ Viên lộp bộp trong lòng, tự dưng có một suy nghĩ vớ vẩn nhảy ra – Diệp Quân Trì chết rồi?

Da đầu hắn tê dại, không còn lo sợ hay không sợ, vội thò tay thăm dò hơi thở của Diệp Quân Trì, ngón tay vừa cảm nhận được hơi thở ấm áp, tay đã bị nắm lấy. Ngón tay lạnh lẽo bị bàn tay ấm áp bao phủ, Kỷ Viên sửng sốt, một tiếng "Ngươi điên à" còn chưa ra khỏi miệng, trước mắt đã là một trận long trời lở đất, khi thấy rõ tất cả trước mắt, hắn đã bị đè xuống giường.

Diệp Quân Trì cười thản nhiên nằm trên người hắn, mặt gần như dán sát vào mặt Kỷ Viên, trong mắt nổi lên thần sắc nguy hiểm: "Tập kích đêm khuya?"

Kỷ Viên kinh hồn táng đảm, cũng không dám động dậy, run rẩy: "… Ta chỉ tới đây nói chút chuyện."

Diệp Quân Trì không để ý đến hắn, một bàn tay còn lại nắm lấy tay hắn, rất ấm áp.

Tựa như nghĩ tới chuyện gì đó, Diệp Quân Trì đứng dậy nhéo nhéo lên bàn chân trần của Kỷ Viên, nhíu này: "Sao không đi giày vào?"

Kỷ Viên hơi xấu hổ đá hắn một cái, vừa bò dậy, hai chân lại bị Diệp Quân Trì nắm, sắc mặt hắn nghiêm túc, cũng không ngẩng đầu lên đã nói: "Có gì thì nói đi, có điều vào lúc như thế này, ngoại trừ ngủ cùng với ta ra, thì chuyện gì cũng không thể làm ta cao hứng."

Kỷ Viên mặt không cảm xúc: “Nữ tu kia đâu?”

Diệp Quân Trì khựng lại, “Huyết trùng mà ta gieo trên người ả chết rồi.”

“Vậy người đâu?”

“Cũng chết rồi. Có lẽ Vân Thừa cảm thấy không còn dùng được nữa nên giết ả đi rồi.”

Kỷ Viên hít một hơi, lắc đầu, suy nghĩ một chút, cẩn thận hỏi: “… Ngươi có biết đại ca của nữ tu kia không?”

Diệp Quân Trì cười như không cười liếc nhìn hắn một cái, “A Viên, cơ thể ta sờ có thoải mái không?”

…

Kỷ Viên tuyệt vọng nói: “Hệ thống, ‘đại khái’ của ngươi quả nhiên không thể tin nổi, ngươi cái đồ hệ thống không đáng tin này.”

Hệ thống đáp: “Ta có thể làm gì bây giờ đây, ta cũng đang rất tuyệt vọng đó.”

29. Chương 29: Vong Đạo 1

Diệp Quân Trì vẫn còn đang cười, cười tới da đầu Kỷ Viên tê dại. Giọng nói của hắn cũng từ tính ôn nhu: “A Viên?”

Kỷ Viên: “…” Lão đại ta sai rồi.

Diệp Quân Trì chậm rãi thay đổi tư thế nhéo nhéo cái chân nắm trong tay, cảm thấy không còn lạnh nữa mới buông tay ra, một lần nữa xoay người áp Kỷ Viên lại, buồn rầu nói: “Đêm đó ngươi đang tìm kim tàm? Muốn sao không trực tiếp nói cho ta biết? Thật là đáng giận, cũng may là định lực ta không tồi.”

Chỉ là chút nữa nhất định phải hôn cho đủ vốn, lại thu thêm chút lời.

Kỷ Viên bị ánh mắt nóng bỏng không thèm che dấu của hắn nhìn chằm chằm tới đỏ cả tai, không thoải mái dời ánh mắt sang chỗ khác, quả là khóc không ra nước mắt, hận không thể băm cái tay không chịu khống chế thích sờ loạn đêm đó ra.

Vốn không kiêng nể chút nào là bởi biết Diệp Quân Trì say rồi, OOC thế nào cũng tùy hắn, hơn nữa gần đây hệ thống càng lúc càng dễ tính, mấy chi tiết nho nhỏ đều mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho, nhưng… dưới tình huống Diệp Quân Trì vẫn còn tỉnh táo, sẽ không còn là vấn đề OOC nhỏ nữa rồi.

Kỷ Viên càng nghĩ càng hoảng hồn, bức bản thân không được nghĩ nhiều về chuyện mình đã làm đêm hôm đó nữa, kinh hồn táng đảm hỏi hệ thống: "Ta sẽ bị đập nát ư?"

Hệ thống trầm mặc một chút: "… Không đâu. Chuyện này cũng là do ta làm sai, quên không tra xét xem Diệp Quân Trì tỉnh hay say, cũng không cảnh cáo nhắc nhở ngươi, bỏ qua đi."

Dừng lại một chút, hệ thống lạnh giọng: "Chỉ một lần này thôi."

Kỷ Viên trong nháy mắt cảm thấy hệ thống chính là phi sinh vật đáng yêu nhất trên thế giới. Hắn vội vàng đồng ý không ngừng, lúc quay đầu lại, lại không thể không đối mặt với quẫn cảnh trước mắt.

Toàn thân Diệp Quân Trì gần như dán trên người hắn, đầu gối không biết là vô tình hay cố ý mà chen vào giữa hai chân hắn, một tay dán lên eo hắn vuốt ve, một tay nhéo mặt hắn nghịch ngợm. Hương tùng thanh đạm làm cho khứu giác được thỏa mãn, ngập trong khoang mũi, hơi thở xen lẫn nhau, mái tóc dài của hắn xõa xuống cũng quấn quanh, ngực sát rạt, nhịp đập trái tim của hai cơ thể đều nhanh hơn, tựa như linh hồn đang rì rầm hỏi thăm nhau.

Kỷ Viên có chút hoảng hốt.

Đã nói mà, sao Diệp Quân Trì có thể vô hại nằm yên cho người khác sờ mó được, hóa ra là giả say… vậy sau khi hắn giải quyết xong tán tu kia rồi ôm hắn vừa hôn vừa gặm kia, không phải là uống say mà là phát điên?

Kỷ Viên nghĩ nghĩ, lập tức khẳng định suy đoán này, chớp chớp mắt, đối diện với con ngươi sâu thẳm đối diện trong giây lát, nhìn thấy sắc thái bên trong càng lúc càng nguy hiểm, vội vã muốn giãy giụa xuống giường, Diệp Quân Trì lại đột nhiên cúi đầu, giọng nói khàn khàn: "Nhắm mắt lại."

Kỷ Viên theo phản xạ nhắm mắt lại.

Ngay sau đó hai mắt đã nhắm chặt lập tức được hôn lên, bên tai vang lên tiếng nỉ non nhẹ nhàng: "Lông mi ngươi thật dài…"

Không thể tiếp tục di chuyển xuống dưới được!

Kỷ Viên bỗng cảm thấy nửa người đều đã tê rần, hàng mi dài run lên, hít nhẹ vào một hơi, bỗng nhiên dùng lực, dùng hết toàn bộ sức lực của bản thân, một quyền húc vào cái bụng không hề phòng bị của Diệp Quân Trì.

Cơ thể Ma tộc luôn cứng rắn như một thần binh lợi khí, không dễ bị thương giống Nhân tộc, đặc biệt là Ma tộc cấp bậc như Diệp Quân Trì, pháp bảo bình thường không thể nào làm tổn thương. Kỷ Viên dùng hết lực toàn thân đánh một quyền ra, theo lý thuyết Diệp Quân Trì hẳn phải là không đau không ngứa, thậm chí còn có thể tiếp tục thanh nhàn mà quấy rối.

Không ngờ rằng Diệp Quân Trì kêu lên một tiếng, trực tiếp ngã xuống người Kỷ Viên, hít một hơi khí lạnh, người có hơi run lên, cơ thể cứng đờ trong chốc lát, rồi mới dần đỡ hơn, nghiến răng nghiến lợi: "Nói ngươi không có lương tâm, ngươi thật đúng là không có lương tâm, không ngờ lại xuống tay được."

Kỷ Viên thấy hắn đau tới nhíu cả mày lại, trên trán thực sự có mồ hôi vã ra, có chút ngơ ngẩn, không biết Diệp Quân Trì đang giả vờ hay là thật, do dự một chút, vẫn nắm lấy cơ hội, đẩy hắn ra, nhảy xuống giường muốn chạy về phòng, tay lại bị bắt lấy.

Diệp Quân Trì tức giận nói: "Đi giày vào đã rồi hãy về."

Tay hắn không còn ấm áp như vừa rồi nữa, có chút lạnh lẽo. Kỷ Viên vô thức nhéo nhéo ngón tay hắn, ngẩn người: "… Đau lắm sao?"

Mặt Diệp Quân Trì trắng bệch: "Ngươi nói thử xem?"

Kỷ Viên hỏi thử hệ thống, rồi mới cẩn thận ngồi lại bên mép giường: "Cho ta xem." Chẳng lẽ cơ thể Ma tộc kiên cường dẻo dai thế nào đều là do thế nhân khoe khoang khoác lác cả?

Diệp Quân Trì rũ mắt, đột nhiên cười một tiếng, túm Kỷ Viên vào trong lòng, đắp chăn lên người hắn: "Đừng nghịch nữa, ngày mai ngươi còn phải tới võ đài đánh mấy hiệp, ngủ đi."

Quả nhiên chỉ là giả vờ.

Không ngờ chỉ tới đây nói chuyện lại phát triển thành như vậy, Kỷ Viên buồn bực giãy giụa, Diệp Quân Trì ôm càng chặt thêm, lấy cằm cọ cọ lên đỉnh đầu hắn, cố tình đè thấp giọng: "Còn muốn nghỉ ngơi cho đàng hoàng không? Còn dám động thêm chút nữa, chúng ta liền cùng nhau động cho hết cả đêm đi."

Kỷ Viên thức thời nằm im.

Bên tai là tiếng cười vô cùng vui sướng khi thấy người gặp họa của hệ thống, Kỷ Viên mặt không biểu cảm tiếp tục hỏi rốt cuộc tại sao chuyện lại phát triển thành ra như vậy.

Hệ thống đáp: "Gần cong lâu ngày bị cong theo."

Kỷ Viên muốn quay người lại cũng không nổi, giơ ngón giữa lên với hệ thống: "Tất cả đều chỉ là hiểu lầm thôi, Diệp Quân Trì là một Ma tộc sao có thể thích ta được, hắn chẳng qua vẫn có một ảo giác ta chính là

phụ nữ, đêm đó cũng chẳng qua là vừa mới uống rượu xong."

Hệ thống hừ: "Ngươi đang giải thích cho ta nghe hay là đang tự giải thích cho chính mình?"

Kỷ Viên không nói gì, lầm bầm: "Ta phải trở về, làm chuyện lớn của ta.", sau đó yên tâm nhắm mắt lại, mau chóng ngủ mất. Mấy ngày nay Diệp Quân Trì không có ở đây, hắn phòng cháy phòng trộm phòng Vân Thừa, chưa lơi lỏng một khắc, đã sớm mệt không chịu nổi.

Hệ thống thật muốn kéo gia hỏa đã rõ rành rành ra rồi mà vẫn cứ muốn giả hồ đồ này ra ngoài đánh cho một trận.

***

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Viên ngủ đến mơ hồ tỉnh lại, khi nhìn thấy Diệp Quân Trì nửa thân trên trần trụi, đang nằm nghiêng trên giường nhìn mình chằm chằm, sợ tới mức suýt hồn phi phách tán, thiếu chút nữa lăn từ trên giường xuống, tóm lấy hệ thống hét a a a lên.

"Hệ thống có phải là ta đã lỡ chịch Diệp Quân Trì rồi không?"

Hệ thống: "… Ngươi không bị hắn chịch đã là may rồi đấy."

Kỷ Viên trầm mặc một lát, quyết đoán không thèm để ý tới nữa, hai mắt dại ra đối diện với Diệp Quân Trì một lúc, cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ trạng thái ngơ ngác, mặt lạnh định bước xuống giường.

Diệp Quân Trì vẫn duy trì tư thế kia, chớp mắt, khuôn mặt mang ý cười: "Ai da, đại nhân thật vô tình, sung sướng cả một đêm rồi lúc tỉnh dậy lại trở mặt không quen biết."

Kỷ Viên liếc mắt quét qua cơ ngực của hắn, nuốt nước miếng, không dám nhìn nữa. Diệp Quân Trì rõ ràng không phải là loại hình hắn thích, gần đây càng nhìn lại càng thuận mắt… tuyệt không thể để cho Diệp Quân Trì phát hiện ra biến hóa trên cơ thể hắn.

Nhanh chóng sửa soạn lại y phục bước xuống giường, lại bị Diệp Quân Trì kéo lấy cổ áo phía sau: "Đi tạm giày của ta vào, chờ lát nữa về rồi lấy."

Kỷ Viên có chút buồn bực, rầu rĩ không lên tiếng, gần như có chút hoảng loạn mà đi giày vào rồi chạy về phòng, trong nháy mắt khi đóng cửa lại, hắn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài, trong lòng hãy còn sợ hãi: "Hệ thống, ôn nhu săn sóc quả là vũ khí đáng sợ nhất."

Hệ thống vô cùng cảm thông: "Đúng vậy, đúng vậy, ngươi còn chủ động dán lên thêm vài lần nữa, tám phần sẽ bị ăn sạch sẽ."

Kỷ Viên xùy nó: "Sao có thể, Diệp Quân Trì ôm ấp hôn hít sẽ không có cảm giác gì, thật sự cầm súng bóp cò, nhìn thấy cơ thể của đàn ông tám phần sẽ bị dọa héo rũ, đều là hiểu lầm cả thôi… á, sao môi lại đau thế nhỉ."

Hệ thống im lặng không nói.

Kỷ Viên nghi hoặc bước tới trước gương đồng nhìn nhìn, môi có vẻ đã sưng tấy cả lên rồi.

Kỷ Viên: "… Ai dô, mùa thu sao lại có muỗi chứ."

Hệ thống lạnh lùng đáp: "Ngươi cứ giả vờ đi."

Kỷ Viên làm như chưa thấy gì, xử lý xong việc thay giày, vừa lúc chưởng quầy phái người đưa cơm lên, tiểu nhị ca còn dùng ánh mắt kì dị nhìn chằm chằm mặt Kỷ Viên, mang theo nụ cười quỷ dị đi xuống.

Kỷ Viên bắt đầu suy nghĩ xem bản thân có nên cũng mua một cái mặt nạ rồi đeo vào hay không.

Diệp Quân Trì bên cạnh cười hí hửng, tùy ý thò tay vén tóc hắn lên, nói: "Người của Kỷ gia cũng sẽ tham gia Đại hội tiên kiếm, ngươi sẽ gặp phải người quen, đôi mắt này quá dễ nhận ra… nhắm mắt lại, ta giúp ngươi che giấu một chút."

Kỷ Viên cảnh giác nhìn hắn, mắt trừng tới tròn vo.

Diệp Quân Trì nhịn không được mà chọt chọt mặt hắn: "… Ta sẽ không làm gì cả."

Thấy vẻ mặt hắn vẫn cảnh giác như trước, Diệp Quân Trì thở dài: "Thật mà."

Thấy sắc mặt hắn coi như là thành khẩn, Kỷ Viên quyết định miễn cưỡng cho hắn chút lòng tin cơ bản giữa người với người, nửa tin nửa ngờ nhắm mắt lại. Hàng mi dài của thiếu niên hơi rung động, mắt lúc nào cũng có thể sẽ mở ra, đôi môi sưng đỏ nhấp nhẹ, vừa rồi mới ăn vài miếng cháo, làm cho đôi môi sáng bóng ánh nước tới mềm mại.

Trong lòng Diệp Quân Trì hơi động, thò tay ra che mắt Kỷ Viên lại, hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lên đôi môi hắn, trước khi hắn phát tác lại từ từ nói:

"Đừng nhúc nhích, ngươi có còn cần mắt nữa không?"

Giữa người với người quả nhiên không tồn tại lòng tin cơ bản nhất.

Kỷ Viên âm thầm cắn chặt răng.

Đợi khi tay Diệp Quân Trì đã rời đi rồi, màu sắc trong con ngươi của Kỷ Viên đã thay đổi, từ nhạt màu thành đen tuyền, tựa như trân châu đen được ngâm trong nước, ôn hòa nhu lượng, làm cho mắt hắn thay đổi hoàn toàn, khí chất toàn thân xảy ra sự thay đổi cực lớn. Nếu không phải hắn đang xụ mặt, khuôn mặt tuấn tú thậm chí có thể coi như là "ôn hòa dịu dàng."

Cho dù có là người của Kỷ gia, dán sát vào quan sát Kỷ Viên, cũng sẽ chỉ cảm thấy người này có hơi giống với "Kỷ Viên" trong trí nhớ của họ.

Diệp Quân Trì chống cằm ngắm một chút, cười bảo: "Quả nhiên như thế này lại càng đẹp hơn."

Kỷ Viên cũng chẳng thèm quan tâm tới chuyện đôi mắt đã xảy ra biến hóa gì, âm thầm quyết định về sau sẽ coi tất cả lời nói của Diệp Quân Trì như gió thoảng qua tai, cái thói quen nói ba câu không quên đùa cợt một lần này thật là đáng sợ quá…

Tới võ đài, Diệp Quân Trì không ngờ vẫn còn nhớ tới chuyện hồ lô đường, thuận tay mua một xâu, cười tủm tỉm đưa cho Kỷ Viên: "Kỳ khai đắc thắng."

(Kỳ khai đắc thắng – Mã đáo thành công: ý chỉ công việc thuận lợi, xuôi chèo mát mái)

Kỷ Viên lắc đầu, cũng không nhận lấy, châm chước một chút, lại nhẹ giọng nói: "Có Hồi Trì ở đây rồi, mấy ngày này Ma quân đi dạo vòng quanh Tấn Hà đi, nghe nói Tấn Hà nhiều mỹ nhân, nếu hợp mắt, Ma cung của ngươi sẽ không còn trống trải."

Diệp Quân Trì khựng lại, nhàn nhạt nói: "Mỹ nhân? Ai có thể đẹp bằng A Viên được đây?" Dừng lại một chút, hắn như không để ý mà hỏi: "Chẳng lẽ A Viên cũng thích những người được gọi là mỹ nhân kia ư?"

"Đương nhiên." Sắc mặt Kỷ Viên rất bình tĩnh, "Nam nhân có mấy người không thích mỹ nhân, giải quyết chuyện phiền toái này xong, an ổn rồi, ta đương nhiên sẽ lấy vợ sinh con."

Theo mỗi một chữ hắn nói ra, sắc mặt Diệp Quân Trì lại lạnh thêm một phần, chữ cuối cùng nói ra xong, ngay cả hệ thống cũng nhịn không được mà kêu ra tiếng: "Bảo bối, ngươi còn nói nữa Diệp Quân Trì sẽ bùng nổ mất thôi."

Kỷ Viên lại không thèm để ý: "…. Thế nên ngươi cứ việc đi khắp nơi nhìn xem, nói không chừng sẽ thật sự gặp được người mình thích. Không phải lo, ta sẽ không làm lộ thân phận ra đâu."

Diệp Quân Trì cười lạnh một tiếng.

Kỷ Viên im lặng ôm chặt Hồi Trì.

Địa vị Diệp Quân Trì cao, tính tình cũng vốn rất cao ngạo, bị Kỷ Viên không chút lưu tình nói lời ghét bỏ, sắc mặt hắn lạnh lùng nhìn Kỷ Viên trong chốc lát, thấp giọng nói: "Như ngươi mong muốn.", rồi xoay người đi mất.

Trên đường người đến người đi, chẳng mấy chốc bóng dáng hắn đã mất hút trong đám đông, Kỷ Viên quay đầu nhìn theo trong chốc lát, rồi chậm rì đi tới chỗ võ đài.

Hệ thống nói: "Ngươi thật quá đáng."

Kỷ Viên đang định nói chuyện, hệ thống lại dùng âm thanh máy móc lạnh như băng lại rất có nhịp điệu, tình cảm nói: "Ngươi vô tình, ngươi lãnh khốc, ngươi ngang ngược vô lý."

Kỷ Viên: "…"

Hệ thống lại dùng giọng nói bình thường: "Có lẽ Diệp Quân Trì ngay cả ý muốn bóp chết ngươi cũng đều đã nổi lên."

Kỷ Viên cười hì hì: "Ta không phải là đã bóp chết trước rồi hay sao? Nhân lúc bây giờ hắn vẫn còn chưa thật sự cho rằng bản thân thích ta, ta phải bóp chết ý niệm này, ta nói ta thích phụ nữ, hắn có lẽ sẽ không làm như vậy nữa."

"Ngươi nghĩ hắn là người tốt đấy hả? Chọc cho hắn nóng nảy tới độ muốn cưỡng chế nhốt ngươi lại cầm tù, ngươi chỉ còn có nước ngồi đó mà khóc."

Kỷ Viên vẫn không thèm bận tâm.

Đại hội tiên kiếm đã hoàn thành xong đợt sàng lọc vào ngày hôm qua, tu sĩ đủ tư cách tham gia Đại hội chính thức vào khoảng mấy trăm người, đại bộ phận chính là tán tu, bộ phận nhỏ còn lại là các tu sĩ trẻ tuổi từ các gia tộc và môn phái lớn nhỏ.

Không như vòng trước, vòng này là rút thăm quyết định đối thủ, vẫn là thắng mười hiệp sẽ có thể vào vòng tiếp theo, nhưng người thua vẫn có thể tiếp tục thay phiên nhau đấu, hoặc là khiêu chiến người thắng, nhận được tư cách vào vòng đấu tiếp theo. Từ giờ trở đi, tán tu rất có khả năng sẽ đụng phải những tu sĩ có thế lực lớn sau lưng, gần như tất cả đều có chút khẩn trương.

Tán tu cho dù có pháp bảo hay là tâm pháp tu luyện tốt, đều không có ai chỉ dạy, thực rất dễ bại.

Trí nhớ của Kỷ Viên không tồi, người lại linh hoạt, quan sát mấy trận tỷ thí, kết hợp với một chút tán thủ mình từng học, điều khiển Hồi Trì cũng ra hình ra dạng, ít nhất sẽ không dễ bị phát hiện ra rằng kiếm điều khiển người chứ không phải là người điều khiển kiếm.

Nhẹ nhàng thắng xong mấy trận đấu, Kỷ Viên lại gặp phải phiền toái đầu tiên.

Nhìn Kỷ Thâm đối diện muốn rút kiếm ra trận, vẻ mặt nóng lòng muốn thử, Kỷ Viên trầm mặt: "Hệ thống, ngươi nói xem ta nên thua hay thắng đây?"

Hệ thống vẫn còn đang hờn dỗi, giọng điệu lạnh nhạt: "Tùy ngươi thôi, Diệp Thượng Nguyên."

30. Chương 30: Vong Đạo 2

Thiếu niên thuần khiết Kỷ Viên vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu hệ thống dùng ngữ khí gọi cái tên giả này là có ý gì, lắc đầu dứt khoát không thèm để ý tới nữa, một lần nữa nhìn về phía Kỷ Thâm.

Tuy rằng tiếp xúc không nhiều với hai anh em Kỷ gia nhưng chỉ bằng khuôn mặt giống người trong ký ức tới sáu bảy phần này, hắn hoàn toàn không hạ thủ nổi.

Hắn vẫn luôn không dám hồi tưởng lại giọng nói và dáng điệu của người em trai kia, nhìn thấy Kỷ Sâm luôn cảm thấy hoảng sợ, cũng cực kì không thoải mái khi nhìn thấy Kỷ Thâm với khuôn mặt có vài phần tương tự.

Huống chi hai anh em Kỷ Sâm Kỷ Thâm này đối xử với hắn cực kỳ tốt, tình cảm giữa hai anh em cũng cực kì sâu đậm, hắn nhìn liền sinh ra một cảm giác muốn bảo vệ cho họ…

Suy nghĩ một lát, Kỷ Viên chọt hệ thống: "Kiếm phải làm sao bây giờ?"

Hệ thống hỏi lại: "Ngươi là kiếm đấy à?"

Kỷ Viên: "…" Sao cứ cảm thấy mình đang bị mắng.

Hắn buồn bực, giơ Hồi Trì lên, cũng mặc kệ kiếm này có phải là kiếm linh có thể nghe hiểu tiếng người hay không, nhỏ giọng nói: "Đừng làm đứa nhỏ đối diện kia bị thương, thua trận này, một lát nữa lại tung hoành trận sau."

Hồi Trì rung lên ong ong, thiếu chút nữa trượt khỏi tay, giống như một đứa trẻ không vui.

Kỷ Viên vội trấn an: "Không phải là ngươi muốn đánh nhau sao, thua trận này rồi còn có thể đấu thêm nhiều trận nữa, không phải là một chuyện tốt sao?"

Trầm mặc một lát, Hồi Trì có vẻ đã đồng ý với hắn, vui vẻ quơ quơ thân kiếm.

Người bên ngoài nhìn vào, Kỷ Viên mặt không biểu cảm, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm kiếm trong tay, tựa như đang suy nghĩ vấn đề rất huyền ảo.

Kỷ Thâm đợi một lúc vẫn không thấy Kỷ Viên có động tác gì, nhíu mày, cao giọng nói: "Dong dong dài dài làm cái gì vậy? Lại phát ngốc nữa ta đánh lén ngươi đó."

… Đúng là một đứa trẻ thành thật, đánh lén người ta còn phải báo trước nữa.

Kỷ Viên dở khóc dở cười, đang định rút kiếm xông lên, bỗng cảm nhận được một ánh mắt cực kì nóng bỏng đang quan sát mình, hắn bỗng ngẩng đầu, nhìn qua người Kỷ Thâm, nhìn thấy Kỷ Sâm và Kỷ Sơn đang đứng dưới võ đài.

Đang nhìn chằm chằm hắn chính là Kỷ Sơn.

Cặp mắt kia tỏa ra sự cuồng nhiệt và cố chấp, Kỷ Viên bị hắn nhìn tới giật giật con mắt, trong lòng bị bao phủ một tầng âm u bất an.

Dáng vẻ bây giờ của hắn, Kỷ Sơn hẳn là không nhận ra mới đúng… nhiều lắm là khuôn mặt có hơi giống mà thôi.

Kỷ Viên tự an ủi mình vài tiếng, không nghĩ nhiều nữa, coi nhẹ ánh mắt của Kỷ Sơn, vỗ vỗ Hồi Trì, linh hoạt bay người lên, kiếm thứ nhất đánh lên vai Kỷ Thâm. Kỷ Thâm lập lòe ánh mắt, xoay người tránh được một kiếm này, trong nháy mắt khi hai người lướt qua nhau, hắn chuyển tay lấy một lá bùa dán lên lưng Kỷ Viên.

Kỷ Viên ngẩn người, nhiều ngày nay đối thủ hắn gặp phải đều là tán tu không phải nghèo thì cũng chính là trắng tay, bùa chú linh tinh rất có ít người sử dụng, tới tới lui lui đều là so chiêu như trong tiểu thuyết võ hiệp, hắn đã quên mất sự tồn tại của thứ này.

Vẫn còn đang sững sờ, sau lưng đã "ầm" một tiếng, một cảm giác đau nhức trong nháy mắt truyền từ lưng tới toàn thân, Kỷ Viên hít một hơi khí lạnh, người hơi run một cái liền quỳ rạp xuống đất.

Kỷ Thâm vốn chỉ muốn làm nhiễu loạn tâm trí Kỷ Viên một chút, không ngờ lại có thể trực tiếp làm cho hắn quỳ hẳn xuống, nhất thời trợn mắt há hốc mồm: "Ngươi ngươi ngươi… ngươi sao không dùng linh lực hộ thể?"

Kỷ Viên: "…"

Kỷ Viên khóc thê lương tới bi ai với hệ thống: "Nhãi con này dán cái gì lên vậy, có phải ta đã bị phế rồi không."

"Một lá bùa phát nổ bình thường mà thôi, Hồi Trì đã chắn lại cho ngươi một chút, không sao cả."

Hệ thống kiểm tra một chút, hừ lạnh một tiếng: "Ai bảo ngươi làm cho lão đại tức giận chạy mất, nếu hắn ở đây, sẽ không xảy ra chuyện như vậy."

Vừa nghe tới Diệp Quân Trì, Kỷ Viên lập tức bình tĩnh lại, ngữ khí bình tĩnh: "Thế này thì có là gì, dù sao vốn dĩ ta cũng muốn thua."

Bị chút vết thương nhẹ này, Kỷ Viên lại một lần nữa rút kiếm đứng lên, động tác rõ ràng là đã chậm hơn rất nhiều, đối với Kỷ Thâm linh hoạt mau lẹ, thật nhanh chóng đã bị đánh lui liên tục, sau đó là thua trận tỷ thí này.

Tu sĩ bị thua lại đánh nhau thêm mấy trận nữa với mấy người cũng bị thua khác mới có tư cách tiếp tục, vốn tầm chiều là có thể kết thúc trở về, bởi thua một trận nên Kỷ Viên lăn lộn tới lúc trời sẩm tối mới rời khỏi võ đài.

Vài tán tu lại gần, thử hỏi Kỷ Viên về chuyện bái sư nơi nào, đều bị mấy câu trả lời không mặn không nhạt của Kỷ Viên làm cho cạn lời, thấy họ còn định đuổi theo, dứt khoát bỏ qua đường lớn thông thường, rẽ vào đường nhỏ mà đi.

Theo nhắc nhở của hệ thống khó khăn cắt đuôi vài tu sĩ không từ bỏ ý định xong, đã vào sâu trong ngõ nhỏ. Trong thành Tấn Hà có rất nhiều hẻm tối, lúc này sắc trời đã tối đi hoàn toàn, tràn ngập nơi nơi, đưa mắt nhìn nơi nào cũng đều là một màu, Kỷ Viên run cầm cập, theo phản xạ nắm chặt lấy gấu áo.

"Hệ thống này…"

"Sao?"

"… Ngươi đọc cho ta một đoạn kinh Phật hoặc là giá trị quan của xã hội chủ nghĩa gì đó đi, ta sợ quá…" Nhìn bóng tối bao trùm khắp nơi, không biết ẩn mình trong đó là thứ gì, Kỷ Viên nhũn cả chân.

Hệ thống thấy bộ dáng tội nghiệp của hắn, cuối cùng vẫn mềm lòng: "Được rồi, ngươi xem xem ta nên đọc cái gì mới có thể đuổi quỷ đi được bây giờ… có thứ gì đó đang lại gần! Chạy mau!"

Câu nói tới cuối cùng lại trở thành lời gắt lên, Kỷ Viên bị nó dọa cho sợ tới dựng đứng cả lông tơ, hai chân không biết phải làm sao tới nhũn ra hoàn toàn, hít sâu một hơi, mới dùng sức lực cố chạy, ai ngờ còn chưa chạy được vài bước, đầu đã đâm phải một bức tường thịt.

Tiếng cười âm u vang lên: "A Viên, ngươi chạy cái gì?"

Kỷ Viên thật sự tạc mao rồi.

Mẹ nó, có biến thái!

Kỷ Sơn thuận thế nắm cổ tay Kỷ Viên, ánh mắt như lửa nóng mà nhìn chằm chằm mặt hắn: "Đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn, theo ta trở về, ngươi có biến đổi thế nào ta cũng nhận ra được… ngươi ở đây, Diệp Quân Trì cũng ở đây phải không? Là nam nhân đeo mặt nạ kia? Vừa đúng lúc, mấy nghìn tu sĩ cũng đang ở đây, giết hắn chẳng có gì là khó, ta sẽ đưa ngươi đi…"

Kỷ Viên im lặng một chút, nhàn nhạt nói: "Các hạ là ai? Dù cho thân phận có cao quý, được sư gia dạy dỗ thì cũng đừng hồ ngôn loạn ngữ như vậy."

"Đừng có giả vờ! Ngươi có hóa thành tro ta cũng nhận ra được!"

Kỷ Viên âm thầm run rẩy trong lòng, toàn thân gần như không chịu nổi.

Nguyên chủ rốt cuộc là có bao nhiêu thù oán với vị này!

Hệ thống tấm tắc nói: "Đúng là sản phẩm thí nghiệm lỗi của Đức quốc xã, aiyo, đúng là chân ái nha, lợi hại."

Kỷ Viên đã nổi gân xanh trên trán: "Câm miệng… Chờ chút, đừng câm miệng vội, tại sao Hồi Trì không có động tĩnh gì vậy?"

"Hồi Trì chỉ có thể có động tĩnh với những người có sát khí với ngươi." Hệ thống thở dài, "Nhìn đi, lão đại không ở đây ngươi liền gặp phải một đống chuyện phiền toái."

Kỷ Sơn có vẻ vẫn còn đang thần kinh nói một mình, Kỷ Viên bỏ qua câu cuối của hệ thống, cẩn thận quan sát thần sắc của gã một chút, lại phát hiện ánh mắt gã không chắc chắn như lời nói, trong lòng vừa động, giọng nói đã lạnh lùng: "Các hạ đừng có nhận sai người. Các hạ vừa mới nhắc đến Diệp Quân Trì? Ma đầu kia không phải là đã mang theo yêu phụ Kỷ gia đi khắp nơi làm chuyện xằng bậy rồi hay sao, sao có thể liên quan tới ta được."

Một cơn âm phong thổi tới, Kỷ Viên lặng lẽ run lẩy bẩy, cổ tay bị Kỷ Sơn nắm đau tới mức muốn đứt lìa. Kỷ Sơn nghiến răng nghiến lợi: "Kỷ Viên, ngươi đừng có mà giả vờ!"

Kỷ Viên dùng sắc mặt càng lạnh hơn: "Ngươi nếu muốn đánh nhau với ta một trận thì cứ việc, nhục nhã ta một người đường đường là nam nhi lại như một phụ nhân là có ý gì đây, ngươi là người của Kỷ gia? Kỷ gia dạy dỗ ngươi như vậy sao?"

Kỷ Sơn sửng sốt.

Gã chỉ là nhìn thấy khuôn mặt thương nhớ đã lâu, lập tức không thèm bận tâm mà lao tới, giới tính trang

phục gì đó hoàn toàn không thèm để ý, miễn cưỡng tỉnh táo lại một chút từ trạng thái điên cuồng, mới phát hiện thiếu niên trước mặt có sự khác biệt rất lớn với thiếu nữ hắn luôn tâm tâm niệm niệm.

Nhận nhầm người rồi?

Suy nghĩ này chỉ vừa chợt loé trong đầu, gã liền cười lạnh nói: "Ma đầu kia bản lĩnh thật giỏi, biến ngươi thành dạng gì ta cũng sẽ không kinh ngạc, A Viên, hôm nay ngươi nhất định phải theo ta…"

Gã còn chưa nói xong, Hồi Trì đã bay ra từ trong lòng Kỷ Viên, chuôi kiếm đập mạnh lên cổ tay Kỷ Sơn, là người ai cũng sẽ cảm thấy đau, gã theo phản xạ rụt tay lại, Kỷ Viên lập tức thoát khỏi khống chế, bấm một loại thủ quyết nào đó không biết tên trông cực kì chuyên nghiệp, đẩy tay lung tung về chỗ Kỷ Sơn, Hồi Trì bỗng ong lên một tiếng, đột nhiên đâm tới chỗ vai Kỷ Sơn.

Máu tươi nhanh chóng ướt đẫm đầy vai Kỷ Sơn, nhỏ giọt xuống mặt đất, Kỷ Sơn tỏ ra kinh ngạc.

Kỷ Viên là một phế nhân, không thể tu luyện, càng miễn bàn tới chuyện điều khiển kiếm. Thể chất có khuyết thiếu, ngay cả Diệp Quân Trì có bản lĩnh thông thiên cũng không thể nào bù đắp được cho Kỷ Viên.

Gã nhất thời có chút mờ mịt, cũng không màng tới cơn đau trên vai, đỏ mắt nhìn Kỷ Viên chằm chằm, một lúc lâu sau, mới run run cất giọng: "Ta sẽ làm cho ngươi phải tự thừa nhận…"

Kỷ Viên mặt không cảm xúc liếc gã một cái, suy nghĩ giết người diệt khẩu nổi lên như vũ bão song đến lúc đó lại không xuống tay nổi – dù thế nào Kỷ Sơn cũng chưa làm tổn hại gì tới hắn, hắn luôn luôn ân oán phân minh mà.

Có điều, cho dù Kỷ Sơn có hoài nghi thế nào, thế nhân đều biết Kỷ Viên là một nữ nhân, hắn cũng chẳng ngại cởi chút y phục cho những tu sĩ kia xem đâu.

Hắn vô thanh vô tức thu hồi Hồi Trì, dùng một dũng khí lớn lao, chui thẳng vào hẻm nhỏ, đi bảy tám vòng theo chỉ dẫn của hệ thống, tới lúc hai chân đã đều hơi đau mỏi, mới trở về khách điếm khi trăng sáng đã lên cao.

Trăng tròn trên bầu trời tựa như một cái bàn ngọc, Kỷ Viên sửng sốt một chút, mới nhớ ra một chuyện: "… Hệ thống, hôm nay là Tết Trung Thu à?"

Hệ thống đáp: "Đúng vậy, ngày tốt lành, vì giúp ngươi làm nhiệm vụ mà ta không trở về đoàn viên được, ngươi mau chóng hoàn thành nhiệm vụ đi, hoặc OOC đi, ta nhớ nhà quá…"

Kỷ Viên nghẹn họng trong giây lát, không nhịn được mà đen mặt: "Ngươi không phải chỉ là số liệu thôi hay sao?"

Hệ thống nói: "Đúng vậy, ngươi không nói ta suýt đã quên. Gần đây bắt chước theo tình cảm cảm xúc của nhân loại, không cẩn thận nhập vai quá mức, tình cảm của nhân loại các ngươi thật thú vị."

Kỷ Viên quyết định không thèm để ý tới hệ thống đã có chút hỏng hóc này nữa, vào khách điếm mới phát hiện nữ chưởng quầy kia vẫn còn ở đó. Hắn bước qua, gọi một mâm bánh trung thu và một vò rượu ngon, đang định xoay người bước đi, mĩ chưởng quầy lại gọi hắn lại: "Khách quan mắt bị làm sao vậy?"

Kỷ Viên tỉnh bơ: "Trước đây bị trúng độc, mắt suýt bị mù, gần đây khỏi hẳn, mắt mới khôi phục trở lại."

Lý do này nghe rất hợp lí, nữ chưởng quầy gật đầu, thấy bộ dạng Kỷ Viên có hơi chật vật, lại nhìn thấy Hồi Trì trong lòng hắn, nhịn không được mở miệng lần thứ hai: "Khách quan là tham gia Đại hội tiên kiếm về sao?"

Nàng hỏi nhiều lần về Đại hội tiên kiếm, Kỷ Viên có muốn lơ đi cũng không được, có chút nghi hoặc hỏi: "Chưởng quầy có vẻ rất để ý tới đại hội này?"

Nữ chưởng quầy cắn chặt răng, trong mắt vừa mừng vừa bi thương, tựa như bắt được một cọng rơm cứu mạng, giọng nói run run: "Tiểu nữ và vong phu có một đứa con, năm ngoái thiếp dẫn nó về Tấn Hà thăm người thân, nó nghịch ngợm, chạy biến vào trong đám người… rồi không thấy đâu nữa."

Kỷ Viên gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng không ngờ rằng chưởng quầy nhìn trẻ như vậy mà đã lấy chồng sinh con, trượng phụ qua đời, nay còn bị lạc mất con trai… thật sự rất đáng thương.

"Thiếp tìm khắp thành Tấn Hà cũng không thấy đâu, vốn đã tuyệt vọng, cho rằng nó đã bị bắt cóc mất, hoặc là ngã xuống sông…" Hốc mắt nữ chưởng quầy đã ươn ướt, "Nhưng một người biểu ca nói cho thiếp biết, có một lần huynh ấy dưới cơ duyên xảo hợp, nhìn thấy con trai thiếp đang ở Giang gia, còn ở cùng đại gia chủ Giang gia… Giang gia là nơi của tiên nhân, con trai thiếp được tiên gia coi trọng, tương lai nhất định sẽ xán lạn, thiếp chỉ là một phàm nhân không vào được Giang gia, thiếp biết nó sẽ không xảy ra chuyện gì đâu nhưng thiếp thật sự rất nhớ nó… Tiên sư, người là tiên nhân, người có thể giúp thiếp một chút không? Có thể hỏi thăm Giang gia về con trai của thiếp một chút? Thiếp thật sự rất nhớ con…"

Nàng vừa nói vừa che miệng khẽ nấc nghẹn, Kỷ Viên nghe lại cảm thấy không thích hợp.

Giang gia chủ tuyệt không phải là người lương thiện, sao có thể vô duyên vô cớ thu nhận một đứa trẻ phàm nhân bên cạnh mình? Hơn nữa cũng chưa từng nghe nói tới chuyện Giang gia chủ chọn đệ tử, chuyện này tuyệt không tốt đẹp như nữ chưởng quầy tưởng.

Trong lòng dù đã có chút suy đoán nhưng Kỷ Viên vẫn không hề nói ra khỏi miệng, hỏi nàng tên tuổi và một chút đặc điểm của con trai nàng, gật đầu ý bảo đã nhớ kĩ, rồi bưng rượu và mâm thức ăn lên lầu.

Khi đi ngang qua phòng của Diệp Quân Trì, Kỷ Viên có chút do dự: "Hệ thống, bây giờ ta vào tìm Diệp Quân Trì, có ổn không nhỉ?"

Hệ thống rầm rì: "Ngươi dù không đi vào thì cũng phải tìm cách nói cho hắn biết chuyện của chưởng quầy kia đi, còn phải nhắc hắn chú ý tới Kỷ Sơn, công tư phải phân minh."

Kỷ Viên cũng nghĩ vậy, không còn tay mở cửa, định mở miệng gọi tên Diệp Quân Trì,

lại sợ tai vách mạch rừng, không biết nên gọi thế nào mới ổn, rối rắm một hồi, đang định nhụt chí về phòng mình trước, cửa phòng lại mở ra.

Diệp Quân Trì toàn thân áo đen, rũ mắt, dựa bên cửa, hai chân thon dài vắt chéo, giọng nói hờ hững: "Có chuyện?"

Kỷ Viên đã lâu không phải nhìn dáng vẻ đối xử với mình của hắn như vậy, nhất thời cảm thấy có chút chua xót, nghĩ lại phát hiện ra đây chính là điều mà mình muốn, lại bình tĩnh trở lại, mặc kệ chút khó chịu trong lòng, gật đầu, chần chờ một lát rồi nói: "Có thể vào trong phòng rồi nói không?"

Diệp Quân Trì không đáp lại, xoay người quay về phòng, Kỷ Viên vội theo sau, đặt mâm bánh trung thu và rượu lên bàn, cúi đầu sắp xếp lại suy nghĩ, chợt thấy có một ánh mắt sáng quắc đang dính lên người mình, ngẩng đầu nhìn qua, lại chỉ thấy Diệp Quân Trì vẻ mặt hờ hững nghiêng đầu ngắm trăng sáng ngoài cửa sổ.

Không biết vì sao lại không muốn nói chuyện Kỷ Sơn cho Diệp Quân Trì biết, Kỷ Viên suy tư một chút, cảm thấy cũng không có gì ghê gớm, dứt khoát tóm gọn chuyện này lại, kể lại vắn tắt chuyện của nữ chưởng quầy.

Diệp Quân Trì có vẻ như đang nhớ lại một chuyện gì đó, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, ánh mắt toát ra hàn ý: "Quả nhiên là như thế…"

Kỷ Viên nhìn bộ dáng muốn giết người của hắn, lập tức bị làm cho sợ, muốn về phòng, lại bị hắn gọi lại: "Vết thương trên người ngươi từ đâu mà ra?"

Kỷ Viên sửng sốt mất một lúc rồi mới nhớ tới vết thương từ lá bùa của Kỷ Thâm dán lên mình ban ngày, lắc đầu: "Chỉ là chút vết thương nhỏ…"

Diệp Quân Trì trầm mặc một lúc, lại nhàn nhạt hỏi: "Vậy vết bầm trên cổ tay ngươi lại là chuyện gì? A Viên, cho dù ngươi có bị thương cũng không muốn ta đi cùng với ngươi ư?"

Ngữ khí hắn rõ ràng là bình đạm, Kỷ Viên nghe vào lại thấy khó chịu trong lòng, mấp máy môi, rồi lại không nói được gì.

Chậm chạp không nghe được câu trả lời, Diệp Quân Trì thở ra một hơi thật dài, thu hồi thần sắc hờ hững kia lại, có chút bất đắc dĩ xoa xoa thái dương: "Hôm nay là Trung thu, ngươi cũng đã mang rượu tới đây rồi, có ghét ta thế nào, cũng sẽ không từ chối uống với ta một chén chứ?"

Ánh mắt Kỷ Viên trầm xuống, thu nửa bước chân đang bước dở lại, ngồi về phía đối diện Diệp Quân Trì, thấp giọng nói: “Ta không hề ghét ngươi.”

Hai mắt Diệp Quân Trì sáng ngời.

Kỷ Viên không dám nhìn thẳng vào ánh mắt ấy, hơi nghiêng đầu, giọng nói nhàn nhạt: “Nhưng ta cũng không thích ngươi.”

31. Chương 31: Vong Đạo 3

Diệp Quân Trì lặng im trong chốc lát, cắn răng nhẹ giọng nói: “Đôi khi ta thật muốn trực tiếp bắt lấy ngươi rồi nhốt lại.”

Hệ thống phát ra tiếng cười không rõ ý: “Cầm tù, trói chặt, giam trong phòng tối.”

Kỷ Viên nói: “Hệ thống, ngươi thật đúng là một cái hệ thống có khẩu vị nặng.”

Diệp Quân Trì đen mặt rót hai chén rượu, đẩy tới trước mặt Kỷ Viên, nâng chén lên nhấp một ngụm, lại nhìn về phía trăng sáng ngoài cửa. Ánh trăng thanh lãnh, chiếu lên sườn mặt tuấn mỹ của hắn, Kỷ Viên nhìn mà tim đập lỡ một nhịp, chột dạ cũng nâng chén rượu lên nhấp một ngụm.

Rượu là do chưởng quầy cố ý chuẩn bị, ấm áp thuần hậu, uống xong cũng không hề cay nồng, cảm giác thoải mái, dư vị còn mãi.

Đời trước vì trúng độc cồn mà chết nên bóng ma tâm lý của Kỷ Viên không thể xóa nhòa, cũng không dám uống nhiều, nhấp hai ngụm rồi đặt chén rượu xuống, ngẫm nghĩ một chút, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện ta nói vừa rồi, hình như ngươi có biết chút tình hình?”

Diệp Quân Trì uống cạn sạch rượu trong chén, nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, sâu thẳm trong mắt hiện lên một tia quang mang lửa nóng nào đó không biết tên, nhấp nhấp môi, vẫy tay với hắn: “Lại đây.”

Kỷ Viên cẩn thận dịch tới hai bước, đã bị Diệp Quân Trì thò tay kéo vào trong lòng. Đang định giãy giụa, nơi bị thương trên lưng đã được một bàn tay ấm áp bao lại, Kỷ Viên dựa đầu vào ngực Diệp Quân Trì, cảm nhận được sự rung động nhè nhẹ khi hắn nói chuyện.

“Đừng nhúc nhích, ta giúp ngươi kiểm tra một chút.”

Kỷ Viên có hơi xấu hổ: “Vết thương nhẹ thôi mà, buông ta ra đi.”

Diệp Quân Trì không nói gì, cẩn thận kiểm tra một chút, thấp giọng nói: "Muốn thoát khỏi ta, vậy thì đừng để bản thân bị thương. Ta đã hỏi Lạc Tu Ý rồi, có thể độ cho ngươi một chút linh lực, đêm nay sẽ độ cho ngươi."

Kỷ Viên sửng sốt, hắn mơ hồ nhớ lời Lạc Tu Ý nói, ngoài giao hợp ra thì những cách thức khác đều sẽ làm Diệp Quân Trì bị thương…

Kỷ Viên đỏ mặt, giọng nói có hơi run lên: "… Không cần."

Có hay không có tu vi đều không sao cả, tìm ra hung thủ xong hắn sẽ tránh khỏi Diệp Quân Trì thật xa, tìm một nơi nào đó an tĩnh làm nhiệm vụ, sau khi làm xong nhiệm vụ, không còn vướng bận gì thì sẽ rời đi, đối với ai cũng đều tốt.

"Nghĩ đi đâu vậy?" Diệp Quân Trì cười như không cười, "A Viên nếu muốn dùng cách thức kia với ta, cũng được thôi, ta thật chờ mong."

Kỷ Viên: "… Câm miệng." Lưu manh.

Trong đầu hắn vừa mới nhảy ra hai chữ 'lưu manh', y phục sau lưng đã 'xoạt' một tiếng bị xé rách mất. Đột nhiên cảm nhận được không khí lạnh băng làm hắn rùng mình một cái, suýt chút nữa đã nhảy dựng lên: "Ngươi muốn làm gì!"

Diệp Quân Trì ấn hắn lại, lấy thuốc trị thương, một tay ấn người trong lòng đang giãy giụa lại, một tay thì bôi thuốc lên lưng cho hắn, ngoài miệng cũng không hề buông tha: "Ta thật sự muốn làm một vài chuyện gì đó lắm, tiếc là A Viên lại không cho phép. Yên tâm, chưa được ngươi đồng ý, ta sẽ không làm tới bước kia."

Ý là trừ bước cuối cùng thì những bước khác đều có thể làm?

Kỷ Viên bị sự thông minh của mình làm cho rùng mình, giãy giụa càng thêm kịch liệt.

"Vết máu bầm trên tay là thế nào?"

Kỷ Viên khựng lại, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn kể chuyện Kỷ Sơn.

Trong mắt Diệp Quân Trì chợt lóe lên ý lạnh, cười lạnh lùng một tiếng, ôm Kỷ Viên y phục không chỉnh tề lại càng chặt thêm, cọ cọ vào đỉnh đầu hắn, thấp giọng nói: "Muốn cướp ngươi đi? Không biết tự lượng sức mình, A Viên, ta giết gã được không."

Kỷ Viên nhíu mày, không trả lời, mà hỏi ngược lại: "Hôm nay ngươi đi dạo hoa lâu?"

Diệp Quân Trì sửng sốt: “Theo như ý nguyện của ngươi, đi rồi.”

“Có ôm hoa nương không?” Ở gần nhau như vậy, Kỷ Viên có thể ngửi thấy mùi phấn son ngọt ngấy.

Diệp Quân Trì vui vẻ ra mặt, nở nụ cười: “Ôm.”

“Cảm giác thế nào?”

“Rất mềm.”

Kỷ Viên hỏi tiếp: “Cảm giác không giống khi ôm ta phải không?”

“… Không giống.” Diệp Quân Trì đột nhiên có dự cảm không lành.

Quả nhiên, Kỷ Viên ngẩng mặt lên, không biểu cảm nhìn hắn: “Ngươi thấy rõ rồi đấy, Diệp Quân Trì, ta không phải là nữ nhân, những nữ tử đó mới hẳn là loại hình ngươi thích. Buông ta ra đi, ta mệt rồi.”

Có thể cảm nhận được rõ ràng bàn tay đang ôm bên hông siết càng thêm chặt.

Kỷ Viên hãi hùng khiếp vía: “Hệ thống, ta đã nói sai điều gì cơ chứ?”

Hệ thống lạnh lùng đáp: “Không có một chữ nào đúng hết.”

Sắc mặt Diệp Quân Trì đen lại, nặng nề đối diện với Kỷ Viên một lát, bỗng nhiên thò tay cầm lấy vò rượu, đổ một ngụm vào trong miệng, cúi đầu nắm lấy cằm Kỷ Viên dán lên môi hắn mà hôn, Kỷ Viên đột nhiên không kịp phòng bị lại bị rót rượu vào miệng, thiếu chút nữa đã bị sặc, hàm răng cũng không hề đề phòng, nháy mắt đã bị công thành lược trì. Môi lưỡi nóng bỏng như lửa của đối phương không chút lưu tình mà chiếm đoạt khắp nơi, lưỡi cũng quấn chặt lưỡi hắn, không hề thoái nhượng một chút nào.

Hương rượu thuần hậu và hương tùng nhàn nhạt tấn công khứu giác, môi lưỡi bị hút liếm kịch liệt, Kỷ Viên ngơ ngẩn đầu óc, vốn đã không có kinh nghiệm gì trong chuyện này, hôn một hồi lâu, toàn thân đều đã mềm nhũn, vô lực tựa vào ngực Diệp Quân Trì, chỉ còn chút sức đủ để thở dốc.

Ngón tay Diệp Quân Trì vuốt ve trên môi hắn, lạnh lùng hỏi: “Hiểu rõ chưa?”

Động tác này vô cớ lại mang theo hương vị sắc tình, Kỷ Viên vẫn còn hơi ngây ngốc, ngơ ngơ nhìn Diệp Quân Trì, ánh mắt ngập nước, môi sưng trơn bóng: “… Gì cơ?”

Đầu Diệp Quân Trì nổ ầm một tiếng, yết hầu xôn xao, hít sâu một hơi ức chế sự xúc động của cơ thể, nhìn

thẳng vào mắt Kỷ Viên: “Ta chính là thích bản thân con người ngươi, không phải là bởi ngươi đã từng mặc đồ nữ mà hiểu lầm gì hết. Ngươi không khỏi đã quá coi thường ta rồi, A Viên.”

Đây vẫn là lần đầu tiên Diệp Quân Trì trực tiếp nói lời thích ra miệng, Kỷ Viên bị hắn nhìn tới luống cuống tay chân, đầu vừa mới quay đi, lại bị xoay mạnh trở lại, không thể không nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hai người đối diện một lát, Diệp Quân Trì bỗng lấy một cái vòng tay từ trong ngực ra, cúi đầu đeo vào cổ tay Kỷ Viên, Kỷ Viên đang muốn tránh khỏi, lại nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Diệp Quân Trì: “Trốn một lần, hôn một lần.”

Kỷ Viên: “…” Lão đại ngươi bị làm sao vậy!

Vòng tay là một chuỗi những viên ngọc màu xanh biển nhìn không ra là được làm từ thứ gì, tản ra ánh sáng u lam, ánh lên cổ tay trắng nõn của thiếu niên, đẹp vô cùng. Diệp Quân Trì vừa lòng gật đầu, xoa xoa đầu Kỷ Viên: “Không được tháo ra.”

(vòng tay – tín vật định tình quan trọng, mn nhớ chi tiết này nha~ không nhỡ về sau nó xuất hiện lại lại thắc mắc không biết vòng ở đâu ra =)))

Kỷ Viên im lặng gật đầu.

“Giận rồi?” Diệp Quân Trì nâng mặt hắn lên, “Ngươi cứ như một con rùa đen ấy, chọc ngươi một chút ngươi liền chui vào trong mai, ta không chủ động, làm sao có thể làm cho ngươi thích ta được.”

“… Hả?” Kỷ Viên lại ngơ ngác thêm một lần nữa.

Khóe môi Diệp Quân Trì hàm ý cười: “Ta mới không tin mấy chuyện ma quỷ đó của ngươi, ngươi không phải là không ghét ta hay sao, vậy ta tranh thủ làm ngươi thích ta vậy.”

Kỷ Viên gian nan nhấp nhấp môi, nhìn hai con ngươi tỏa ra ánh sáng lấp lánh của Diệp Quân Trì lại không thể nào nhẫn tâm buông lời tuyệt tình.

Kỷ Viên tuyệt vọng: “Hệ thống, phải làm sao bây giờ?”

Hệ thống đáp: “Nhắc nhở hữu nghị, ký chủ nếu chọn ở lại thế giới này, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ có thể tự động giải trừ cấm chế OOC.”

“Ai cần lời nhắc này của ngươi chứ!” Kỷ Viên giãy giụa một chút, trong đầu bỗng hiện lên một khuôn mặt đính đầy máu tươi, thanh niên đã chết nhiều năm trong trí nhớ trầm mặc nhìn hắn, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đến chết rồi cũng chẳng thể thốt ra một lời nào.

Cậu tên là Kỷ Tư, vì bị bắn, sau đó lại bị xe đâm mà bỏ mình.

Kỷ Viên rùng mình không tiếng động, người hắn nợ nhiều nhất chính là Kỷ Tư, mục đích sống cũng chính là vì muốn báo thù cho cậu.

Một lần nữa tự nhắc nhở chính bản thân bằng những hồi ức kia, Kỷ Viên lại trở nên trấn định, nhàn nhạt đáp: "Vậy thì chỉ sợ sẽ phải làm ngươi thất vọng rồi."

Diệp Quân Trì nhíu mày, bế hắn đến bên giường, thấp giọng nói: "A Viên, bộ dáng này của ngươi thật làm cho người ta chán ghét, chút nữa ngươi phải ngồi yên trên giường cho ta, không được về phòng."

Kỷ Viên mặt không cảm xúc: "Phải không."

Diệp Quân Trì cảm thấy toàn bộ khoan dung đời này của mình đều đã dành hết cho Kỷ Viên, có chút bất đắc dĩ, lên giường ngồi xếp bằng xong rồi, tay liền nắm lấy tay Kỷ Viên, nhẹ giọng nói: "Chuẩn bị bắt đầu đi."

Kỷ Viên nhíu mày: "Lạc Tu Ý cũng đã từng nói, làm như vậy sẽ khiến cho cơ thể ngươi bị thương."

"Đau lòng cho ta?" Diệp Quân Trì cười rộ lên, "Nhưng ngươi cũng không cho ta chạm vào, ta đâu còn cách nào khác."

Kỷ Viên nhẹ nhàng rút tay về: "Thế nên không cần phải truyền tu vi cho ta, vấn đề về máu đó tạm ngăn chặn lại, tìm được hung thủ rồi, ngươi về Ma giới có thể chậm rãi luyện hóa nó."

Diệp Quân Trì tự siết ngón tay mình tới biến thành màu xanh trắng, sắc mặt hơi trầm xuống: "Ngươi có ý gì?"

"Tìm được hung thủ rồi đường ai người nấy đi." Kỷ Viên không hề sợ hãi, còn nhìn lại Diệp Quân Trì, trong lòng lại cuống hết cả lên, run rẩy hỏi hệ thống xem bản thân có thể bị bóp chết hay không.

Hệ thống nếu có khuôn mặt chắc bây giờ cũng đã đen mặt rồi: "Ngươi đúng là chuyên nghiệp, vừa không OOC vừa có thể cự tuyệt Diệp Quân Trì. Yên tâm, người ta bây giờ chiều ngươi như vậy, che chở ngươi trong tay, đặt ngươi ở đầu tim, ngươi có chém cho hắn mấy dao, hắn cũng sẽ không giận."

Kỷ Viên trầm mặc một chút, cười không nổi: "Hệ thống ngươi đừng nói vậy, ta thật sự khó mà làm được..."

"Từ bỏ việc báo thù không được sao?"

"Không được." Kỷ Viên chém đinh chặt sắt đáp xong, ngước mắt nhìn về phía Diệp Quân Trì, thấy sắc mặt

hắn không thể khó coi hơn, thức thời lái sang chuyện khác.

"Đúng rồi, tình huống của đứa bé kia là như thế nào?"

Diệp Quân Trì sâu kín nhìn hắn chằm chằm, thuận miệng đáp: "Ma tộc có một loại công pháp, yêu cầu phải có máu tươi của trẻ con nhân loại có tư chất tu luyện thượng thừa, những đứa trẻ này được gọi là 'bình máu'. Loại công pháp này tà môn quá mức, dễ làm cho người đánh mất tâm trí, trở nên điên cuồng, thường không có ai tu luyện cả… Mười ba năm trước, công pháp Ma tôn tu luyện chính là công pháp này. Trước kia ở Nhân giới có một tổ chức chuyên bắt cóc 'bình máu', hợp tác với Ma tôn, mỗi năm đều đưa mấy trăm đứa trẻ tới Ma giới.

Kỷ Viên trầm mặc một chút: "… Những đứa trẻ đó sẽ đi đâu?"

Diệp Quân Trì nhàn nhạt nói: "Bị hút sạch máu tươi rồi chết, cũng có bị ngược đãi mà chết, bệnh chết, đói chết, lạnh chết, trúng độc chết… đều là trẻ nhỏ năm sáu bảy tám tuổi, ở một nơi như Ma giới, rất dễ chết yểu. Những đứa trẻ đã chết rồi đều sẽ bị Ma tôn mang đi luyện thuốc hoặc dùng làm thức ăn cho cổ trùng, luyện ra được chút thành công sẽ dành lại một ít cho bọn trẻ ăn thử."

Kỷ Viên thật không ngờ Ma tôn phát rồ trong lời đồn lại thật sự phát rồ tới mức này, tưởng tượng tới chuyện Diệp Quân Trì là con của lão, liền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tuy rằng phần lớn thời gian Diệp Quân Trì đều rất đạm mạc nhưng hắn cũng chẳng thích giết chóc, cũng không hề tàn bạo, người bị tẩm huyết tinh khí hàng năm trời, trên người sẽ bị dính phải một cỗ lệ khí cả đời cũng không thể nào tẩy rửa hết nổi, nhưng Diệp Quân Trì lại không có.

Dưới tình huống có một phụ thân như vậy, Diệp Quân Trì không ngờ lại không lớn lên vặn vẹo, thật sự rất đáng mừng.

Hệ thống lại cảm thấy có chút không thích hợp: "… Sao ta lại cứ cảm thấy, lão đại nói cứ như mình đã từng phải trải qua?"

Kỷ Viên hít vào một hơi khí lạnh, cảm thấy toàn thân đều đã lạnh ngắt cả lại.

"Đừng nói bậy bạ."

Hệ thống quay ra an ủi hắn: "Ta chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi, đừng để ý."

Có lẽ là do ánh mắt Kỷ Viên quá mức kì quái, Diệp Quân Trì hơi dừng lại một chút, lộ ra một nụ cười có chút khó hiểu: "Yên tâm, ta không hề bị lão ngược đãi, cũng không hề học theo những thủ đoạn đó của lão. Không phải ngươi vẫn luôn thắc mắc ba năm trước ta vì sao lại phải xóa sổ Minh Hư đạo quan hay sao?"

"Tổ chức kia chính là Minh Hư đạo quan?" Kỷ Viên lại bị sốc thêm một lần nữa.

"Ừ." Diệp Quân Trì trầm mặc một chút, ngón tay thon dài vuốt ve trên khuôn mặt Kỷ Viên, "Kẻ đáng chết đều đã đã chết, không nên chết cũng không cần phải biết chân tướng. Ban ngày ta tới hoa lâu có tìm hiểu được một chút tin tức, nghe nói những năm gần đây, Tấn Hà thường xuyên có trẻ con bị mất tích, Giang gia đã phái ra rất nhiều người đi điều tra cũng không có kết quả, lúc ấy ta đã cảm thấy hoài nghi, quả nhiên…"

Giọng nói của hắn trở nên lạnh băng: "Những kẻ này, đều đáng chết."

Kỷ Viên nhìn vẻ mặt của hắn, đột nhiên hoài nghi rằng lời hệ thống nói chính là sự thật. Sự thống hận trong đáy mắt Diệp Quân Trì quá rõ ràng, nếu thật sự chỉ là đơn thuần ghét cách làm của phụ thân mình, cũng sẽ không tới mức này chứ?

Hai người trầm mặc thật lâu, Diệp Quân Trì đè gáy Kỷ Viên lại, thấp giọng nói: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, ta sẽ xử lý, nhắm mắt lại, ta độ linh lực cho ngươi."

Diệp Quân Trì thoáng ẩn hiện ý cười nơi đáy mắt: "Cũng giống như lời ta đã nói lúc nãy, cự tuyệt một lần, ta liền hôn ngươi một lần."

32. Chương 32: Vong Đạo 4

Vào thu, Tấn Hà nhiều mưa, đêm qua mưa rào một trận, sáng nay lại mưa nhỏ một cơn. Đại hội Tiên kiếm bày kết giới trên không trung, cản nước mưa lại, vừa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy nước mưa rơi xuống đọng lại giữa không trung rồi lại chầm chậm chảy xuống.

Kỷ Viên đánh bay mười tu sĩ của ngày hôm nay, ngẩng đầu nhìn lên không trung âm u một chút, xoay người đi xuống võ đài.

Có đôi ánh mắt vẫn luôn dính lên người, Kỷ Viên mặt không cảm xúc ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Kỷ Sơn, Kỷ Sơn nặng nề nhìn hắn, trong mắt như có ánh lửa lập lòe.

Kỷ Viên bị gã nhìn tới sởn tóc gáy, đang định quay đầu rời đi, mắt đã bị che lại.

Diệp Quân Trì thở dài: "Vẫn thật muốn giết hắn."

Kỷ Viên không tự nhiên kéo tay Diệp Quân Trì ra, Diệp Quân Trì nhướng mày, túm hắn kéo vào trong lòng, đối diện với ánh mắt nghi ngờ của hắn, cúi đầu hôn lên trán hắn, thần sắc tự nhiên: "Không sao cả, chỉ là muốn hôn ngươi thôi."

Kỷ Viên ngẩng đầu nhìn sắc mặt tái nhợt yếu ớt của hắn, môi giật giật, cuối cùng vẫn không nói gì, mặt trầm xuống, xoay người bước đi.

Đang định cất bước đuổi theo sau, Diệp Quân Trì bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, quay đầu lại nhìn thẳng Kỷ Sơn, môi mỏng cong lên, lộ ra một nụ cười khiêu khích, Kỷ Sơn bốc hỏa, tức tới thở gấp, thấp giọng hừ một tiếng, liền nghe thấy giọng nói của phụ thân bên cạnh: "Con đang nhìn cái gì vậy?"

Kỷ Sơn lập tức thu hồi ánh mắt, tựa như không có chuyện gì mà xoa xoa thanh kiếm vừa rồi bị dính máu, "Không có gì."

Ánh mắt Kỷ Mân nặng nề nhìn theo phương hướng Kỷ Viên rời đi, nhàn nhạt nói: "Tán tu kia rất thú vị."

Kỷ Sơn cúi đầu không nói gì, lại nghe thấy Kỷ Mân buồn bã nói: "Tiểu tử Kỷ Thâm kia không ngờ lại có thể kiên trì tới tận bây giờ, thật là không biết tự lượng sức mình. Ngày mai là ngày cuối cùng của Đại hội tiên kiếm, nếu đụng phải nó, không cần phải hạ thủ lưu tình làm gì."

"Ừm." Kỷ Sơn mắt lạnh nhìn về phía Kỷ Sâm ngồi khá xa bên kia, hắn ngồi dựa vào thềm đá, rũ mi, sắc mặt tái nhợt, tựa như ngay sau đó sẽ biến mất ngay lập tức.

Bệnh của con ma ốm này không ai tìm ra được nguyên nhân, chỉ biết là ngày một nặng thêm, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hắn sẽ không sống qua được năm nay.

Mật địa kia của Giang gia là một nơi rất huyền bí, nghe nói có không ít kỳ hoa dị thảo thiên địa linh dược, Kỷ Thâm chính là nhắm tới những thứ này.

Sớm muộn gì mà chẳng chết, tốn công làm những chuyện vô dụng này thì có ích lợi gì?

Kỷ Sơn cười lạnh trong lòng một tiếng, nhìn thấy Kỷ Thâm bị thương nhảy xuống từ trên võ đài, lau khô máu bên khóe miệng, chỉnh sửa lại y phục, rồi mới bước nhanh tới trước mặt Kỷ Sâm, cau mày lắc y, gọi y dậy, tỏ ra không hề gì mà nói gì đó.

Kỷ Sâm xoa xoa thái dương, lộ ra vẻ mặt lo lắng, Kỷ Thâm lắc đầu, nhìn khẩu hình hẳn là đang nói: "Chút chuyện nhỏ thôi, không bị thương."

Một màn này vô cớ lại có chút chói mắt, chậm rãi lan rộng khắp đáy lòng âm u, Kỷ Sơn quay đầu nhìn lại, bóng dáng Kỷ Viên đã không còn thấy đâu.

***

"Hệ thống, ta đau đầu quá." Kỷ Viên đi trước, ánh mắt phía sau tựa như có thể xuyên thấu y phục, soi thẳng vào da thịt hắn, vừa nóng cháy lại chấp nhất.

Hệ thống nói: “Nam nhân, ngươi đã không thể nào thoát ra khỏi lòng bàn tay của ta được nữa rồi.”

Kỷ Viên: “…” Mẹ nó, lại nữa à.

Hệ thống: “Tự mình trêu chọc người trên, ngươi xác định rồi.”

Kỷ Viên thấm thía nói: “Gần đây ngươi càng lúc càng thất bại. Ngươi thôi ngay cho ta đi, ta không tin Diệp Quân Trì sẽ thật sự thích ta, hắn rồi sẽ tỉnh táo lại thôi, hắn và ta không giống nhau, ta là gay…”

“Sao ngươi biết được ngươi và hắn không giống nhau?”

Kỷ Viên nghẹn lời.

Tới một góc, nhìn bốn bề vắng lặng, Kỷ Viên mới xoay người nhìn về phía Diệp Quân Trì: “Vậy đứa nhỏ kia đâu?”

“Tìm khắp Giang gia cũng không thấy, đã lâu như vậy rồi, chỉ sợ đã không còn sống.” Diệp Quân Trì tựa người lên một cây cột, một chân cũng cong lên, ánh mắt không chút để ý mà nhìn khắp mọi nơi, ngữ khí bình tĩnh, “Hơn nữa Giang Tuyết Tùng tới tận bây giờ cũng chưa lộ diện, lần trước cũng chỉ là nghe thấy ông ta nói chuyện cách một bức tường, không thể xác định xem ông ta là người tu luyện bộ ma công kia hay là còn có một người khác nữa.”

Kỷ Viên suy nghĩ một chút: “… Còn có một người khác nữa? Có thể nào chính là người âm thầm hãm hại chúng ta không?”

Diệp Quân Trì cực kỳ hưởng thụ khi nghe thấy cái từ “chúng ta” này của hắn, híp híp mắt, nói: “Có thể, mấy ngày nay ta có một suy đoán, thả kim tàm vào trong quan tài của Triệu Dương, hẳn là những người khác, mục đích chính là dẫn chúng ta tới Giang gia, phát hiện ra cái đuôi cáo của Giang Tuyết Tùng.”

Rốt cuộc Giang Tuyết Tùng cũng sẽ không ngốc tới nỗi cho rằng chỉ mấy con kim tàm là có thể xử lý được Ma quân chứ, loại chuyện để lại dấu vết thủ đoạn này rất chi là không cao minh, chẳng qua thi thể hẳn là ông ta hoặc là người phe ông ta trộm ra ngoài.

Ai là người muốn vạch trần Giang Tuyết Tùng?

Diệp Quân Trì nhìn ra sự nghi hoặc trong ánh mắt Kỷ Viên, cười nhẹ, trong lòng hắn đã có suy đoán, nhưng vẫn còn một chút vướng bận, không thể nói cho Kỷ Viên.

Hắn bất động thanh sắc tới gần Kỷ Viên thêm vài bước, nhân lúc hắn không để ý liền vây hắn lại trong góc nhỏ, nói tiếp: “Có lẽ trộm thi thể cũng không chỉ là để chúng ta tra ra được miệng vết thương mà còn là muốn phòng người của Triệu gia.”

Nghe nói tử trạng của Triệu Dương rất thảm, có người phát hiện ra dưới chân núi Thừa Dương, Triệu Bất Thần thiếu chút nữa đã không thể kìm nén được, cuối cùng vẫn là Vân Vô Tụ giúp ông ta chôn cất thi thể.

Trên thi thể có gì? Những người đó lại là sợ Diệp Quân Trì phát hiện ra điều gì, sợ Triệu Bất Thần phát hiện ra điều gì?

Kỷ Viên suy tư một chút, không có kết quả, thở dài, có chút ghét bỏ hệ thống: "Ngươi sao lại vô dụng như vậy chứ, cũng không giúp ta tra cứu được thông tin gì cả."

Hệ thống nói: "Tổng bộ chỉ cho ta tư liệu cơ bản của thế giới này, ta có thể làm gì bây giờ, ta cũng rất tuyệt vọng đây."

Kỷ Viên nhịn không được lại nhíu mày, nguyên chủ rất tuấn tú, nhíu mày lại càng thêm tú khí, tựa như gặp phải chuyện gì đó đáng phải lo lắng, trên mặt là nét buồn phảng phất, làm người đau lòng. Diệp Quân Trì nhịn không được giơ tay ra vuốt phẳng nết nhăn cực nhỏ giữa mày hắn, thấp giọng nói: "Đừng nhíu mày, ta sẽ đau lòng. Giao hết cho ta đi, ngươi cứ chờ ta là được rồi."

Kỷ Viên quay đầu tránh tay hắn, nhàn nhạt đáp: "Ngươi động tay động chân với ta hình như chưa bao giờ hỏi ý kiến của ta nhỉ."

Diệp Quân Trì cười cười: "Vậy lần sau ta hỏi ý kiến của ngươi một chút vậy?"

Kỷ Viên bình đạm nhìn hắn.

Diệp Quân Trì cười hỏi: "A Viên, ta có thể hôn ngươi không?"

Hai chữ "Không thể" còn chưa ra khỏi miệng, Kỷ Viên đã bị đè gáy lại, Diệp Quân Trì chỉ nhẹ nhàng hôn lên môi hắn một chút, ngửi mùi hương thanh u, cười tới là xán lạn, "Ta hỏi ngươi rồi đấy."

Kỷ Viên vừa xấu hổ vừa buồn bực, Hồi Trì trong tay vừa chuyển, chuôi kiếm đột nhiên chọc vào bụng Diệp Quân Trì.

Nụ cười tươi của Diệp Quân Trì biến mất trong nháy mắt, che bụng cong lưng, đứng thẳng cũng không xong, đến thở cũng có chút run rẩy miễn cưỡng, tựa như có hơi quá sức.

Kỷ Viên cũng không ngờ rằng một Ma tộc không ngờ đánh như vậy cũng không chịu nổi, vội thu Hồi Trì trở lại, do dự một lát, cũng không dìu hắn, mà còn lui lại về phía sau hai bước: "Đêm qua ngươi không nên độ linh lực cho ta."

Thấy hắn trốn ra xa, Diệp Quân Trì bất đắc dĩ, miễn cưỡng đứng thẳng người, tựa như không thành vấn đề mà nói: "Không có gì đáng lo, vừa rồi chỉ là dọa ngươi thôi. Đồ không có lương tâm, không ngờ cũng

không thèm tới đỡ ta một cái."

Kỷ Viên cũng không rõ Diệp Quân Trì rốt cuộc là giả vờ hay là đau thật.

Hệ thống nói: "Chắc chắn là thật rồi, lão đại luôn bị ngươi chọc vào bụng chắc chắn là vô cùng ấm ức, còn không được tới ôm ôm hôn hôn an ủi một chút nữa chứ."

Kỷ Viên lạnh lùng nói: "Cúc hoa bị rình rập cũng đâu phải là ngươi, đương nhiên là ngươi có thể nói mát được rồi."

Hệ thống trầm mặc một chút, nhỏ giọng đáp: "Ta không có cúc hoa…"

Cuộc đối thoại kết thúc ở lời phân chia giống loài này của hệ thống, Kỷ Viên nhìn Diệp Quân Trì một lát, nghi vấn tới bên miệng lại buộc phải nuốt trôi xuống, rũ mắt, giọng nói bình đạm: "Ngày mai chính là ngày cuối cùng của Đại hội tiên kiếm, mười người đứng đầu có thể vào mật địa Giang gia, ngươi có thể đi theo cùng không?"

"Ngươi đi đâu ta cũng có thể đi cùng ngươi cả." Ánh mắt thâm thúy của Diệp Quân Trì tựa như có ánh sáng lấp lánh, lập lòe ôn nhu, "Ta sao có thể yên tâm để ngươi một mình."

Trái tim đột nhiên bị tấn công từng chút một, từ nhỏ tới lớn trừ mấy năm Kỷ Tư ở bên kia, đều là đơn độc một mình, Kỷ Viên cảm thấy hơi hoảng hốt, một suy nghĩ nhanh như chớp chui vào trong đầu, lại bị chính hắn bức phải xóa đi. Hắn gần như là hoảng loạn mà tránh thoát khỏi tầm mắt của Diệp Quân Trì, trong lòng cũng không biết là có tư vị gì, trong miệng cũng chua xót.

Sao có thể đi cùng ta tới mọi nơi cơ chứ.

Hắn sẽ rời khỏi thế giới này, đến lúc đó hắn sẽ lại trở về làm phú nhị đại sống mơ mơ màng ăn chơi trác táng, trốn trong bóng tối chờ cơ hội phản công Kỷ gia, mà Diệp Quân Trì… chỉ có thể là Ma quân của thế giới này mà thôi.

Chờ sau khi hắn đi rồi, Diệp Quân Trì có lẽ chẳng bao lâu sau là có thể quên hắn đi…

Nghĩ tới đây, Kỷ Viên nhịn không được mà hỏi hệ thống: "Sau khi ta rời đi rồi, cơ thể này sẽ thế nào?"

"Nguyên chủ đã đi đầu thai từ sớm, ngươi cũng đi rồi, đương nhiên nó sẽ biến thành một cái vỏ rỗng, hay còn gọi là thi thể, không được bao lâu sẽ hư thối rồi biến mất."

"… Không thể tìm một linh hồn khác vào sống sao?"

Hệ thống xùy một tiếng: “Ngươi đang đùa gì vậy? Đến lúc đó có lẽ lão đại chỉ có thể ôm chầm lấy thi thể của ngươi mà khóc, không phải ngươi đã nói rằng ngươi thực sự quyết tâm rời khỏi đây sao, không động tâm với Diệp Quân Trì một chút nào cơ mà, vậy thì còn hỏi chuyện này để làm gì.”

Kỷ Viên dừng lại một lúc, thong thả mà cũng là trầm trầm ồ một tiếng, lúc này cũng không dám nhìn Diệp Quân Trì nữa.

Hắn âm thầm quyết định trong lòng, cho dù có thế nào, một khi tìm được hung thủ rồi phải rời xa Diệp Quân Trì. Tuy rằng Diệp Quân Trì đối với hắn tình cảm chưa chắc đã sâu nặng được bao nhiêu, nhưng tận mắt nhìn thấy hắn biến mất hóa hư không, có lẽ cũng sẽ không chịu nổi…

Hệ thống thở dài: “Ngươi thật là nhẫn tâm.”

Kỷ Viên không nói gì.

Đảo mắt đã tới ngày hôm sau, Đại hội tiên kiếm năm nay từ Liên minh chính đạo đổi thành Giang gia chủ trì, có một vài môn phái cách xa Giang gia, vì sợ Giang gia ám toán nên cũng không hề phái người tới, thế nên lúc này đây Đại hội tiên kiếm so với mấy năm vừa rồi mà nói, chất lượng kém hơn rất nhiều.

Mười người đứng đầu tỷ thí thế nào đều là do rút thăm quyết định, thông qua mấy ngày sàng chọn này, trên võ đài bằng đá bây giờ chỉ còn lại hai mươi người.

Kỷ Viên nhìn lướt qua, phát hiện có mấy khuôn mặt quen thuộc.

Kỷ gia có Kỷ Sơn và Kỷ Thâm, bên kia là Vân Thừa và Triệu Hà, bên cạnh là tên cặn bã crush cũ của Giang Diệu Diệu – Tôn Thời Ngọc.

Phát hiện ra ánh mắt đánh giá mình của Kỷ Viên, Tôn Thời Ngọc cười cười, ôn hòa, một bộ dáng khiêm khiêm quân tử.

Kỷ Viên nhìn tới ê cả răng, hắn tình nguyện đối mặt với tên tiểu nhân, cũng không muốn gặp phải ngụy quân tử. Có điều nếu rút thăm gặp phải Tôn Thời Ngọc, thực ra có thể suy xét tới chuyện tẩn cho hắn ta một trận giúp Giang Diệu Diệu hạ chút hỏa…

Nghĩ tới Giang Diệu Diệu, Kỷ Viên mới hoảng hốt phát hiện ra đã lâu lắm rồi không gặp nàng.

Trận quyết chiến hôm nay hấp dẫn nhiều sự chú ý, gia chủ Giang gia đã nhiều ngày không thấy xuất hiện cũng dắt Giang phu nhân và con gái yêu xuất hiện trên đài cao.

Kỷ Viên lại quay đầu nhìn sang bên kia vài lần, lưng bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo, hắn quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Kỷ Sơn đang nhếch mép cười với mình, cười tới âm trầm.

Hắn làm khẩu hình, sau khi thấy rõ Kỷ Viên không khỏi nhíu mày.

Kỷ Sơn nói: Hôm nay, ma đầu nhất định phải chết, không còn gì phải nghi ngờ.

Hắn hãi hùng khiếp vía, theo phản xạ đưa mắt tìm kiếm khắp mọi nơi. Diệp Quân Trì cũng theo tới, đang giấu mình ở một góc nào đó nhìn hắn.

Không hiểu vì sao, nhìn thấy khẩu hình của Kỷ Sơn xong, trong lòng Kỷ Viên bỗng sinh ra một dự cảm cực kỳ bất an, muốn tới chỗ Diệp Quân Trì, bảo hắn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

33. Chương 33: Vong Đạo 5

Nhìn một vòng xung quanh cũng không thấy Diệp Quân Trì đâu, trong lòng Kỷ Viên trầm xuống, mất hồn mất vía nghe Giang Tuyết Tùng đang đứng trên bục phát biểu vài câu, rút thẻ gỗ.

Nhìn thấy tên trên thẻ gỗ, trong lòng Kỷ Viên nhịn không được mà kêu lên một tiếng: "Thật trùng hợp."

Không ngờ trận đầu tiên đã đụng độ với Tôn Thời Ngọc.

Cưỡng chế cảm giác bất an trong lòng, Kỷ Viên vỗ vỗ Hồi Trì, lặng lẽ nói "Không nguy hiểm tới mạng người là được."

Thân kiếm Hồi Trì run lên, tựa như hiểu lời hắn nói, có chút hưng phấn.

Hai mươi người bốc thăm xong thì sẽ bắt cặp hai người đấu một, mười người bị thua sẽ tùy ý khiêu chiến một người thắng, nếu thắng sẽ có thể tham gia quyết đấu xếp hạng cuối cùng, Kỷ Viên vô cùng tin tưởng vào Hồi Trì, không hề lo rằng sẽ xảy ra chuyện gì không lành.

Hệ thống: "Lão đại, vẫn ổn."

Kỷ Viên cầm kiếm bước lên thạch đài, chậm rì hỏi: "Nếu lão đại vẫn ổn, vậy vì sao Kỷ Sơn lại làm trò như thế, hắn hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu phải không…"

"Chuyện này cũng không hẳn, lão đại dù sao cũng chỉ là người mà…"

Linh quang trong đầu Kỷ Viên chợt lóe, cảm thấy mình đã bắt được một trọng điểm gì đó khó lường: "Ngươi nói gì cơ? Diệp Quân Trì không phải là Ma tộc hay sao?"

Hệ thống câm lặng giả chết.

"Ngươi biết chuyện gì! Nói mau nói mau!"

Hệ thống bình tĩnh đốp lại: "Quan tâm tới Diệp Quân Trì như vậy, thế thì ngươi tự mình hỏi đi, ngươi hỏi, Diệp Quân Trì chắc chắn sẽ trả lời ngươi."

Kỷ Viên khựng lại trong giây lát: "… Thôi, hắn có thế nào, cũng chẳng liên quan gì tới ta hết."

Hệ thống hừ một tiếng, không thèm để ý tới hắn nữa.

Tôn Thời Ngọc đối diện cũng bước lên, Tôn gia không tu kiếm, đấu pháp của hắn luôn là sáo ngọc, thổi một khúc thổi vỡ cả tảng đá, rung động tới nổ tim phổi.

Kỷ Viên cẩn thận điều động linh lực phong bế lỗ tai, Hồi Trì kéo hắn nhào lên, một kiếm chém về phía sáo ngọc bên môi Tôn Thời Ngọc. Tôn Thời Ngọc còn chưa đề khí thổi ra âm thanh, đã bị bức lùi ra sau ba thước, Hồi Trì không thuận không buông tha mà quấn lên, nước chảy mây trôi đánh về phía sườn hắn ta, Tôn Thời Ngọc thuận tay ném một lá bùa ra, còn chưa có hiệu quả gì, đã bị mũi kiếm nhẹ nhàng chém bay thành hai mảnh.

Thấy vũ khí trong tay Kỷ Viên sắc bén tới vậy, Tôn Thời Ngọc bị đánh chết có khi cũng chưa thể phản công lại dù chỉ một chút, chỉ có thể lùi về phía sau mà trốn không ngừng, hàng mày tuấn tú nhíu lại, khẽ cười buông sáo ngọc: "Tiểu huynh đệ sao lại hùng hổ dọa người tới vậy, có phải là có gì không ổn?"

Kỷ Viên phong bế thính giác, chỉ thấy hắn ta đang nói gì đó, nghĩ thầm hẳn đều là lời không hay ho, Hồi Trì lúc này lại hướng thẳng tới mặt Tôn Thời Ngọc, Tôn Thời Ngọc khó khăn quay đầu tránh né, nhưng vẫn bị kiếm khí sắc bén cắt đứt một phần tóc, trên mặt cũng xuất hiện một vết thương nông.

Giang Hâm trên bục cao "a" lên một tiếng, theo phản xạ quay đầu nhìn về phía phụ thân mình: "Cha!"

Giang Tuyết Tùng xua tay, sắc mặt trầm tĩnh, ánh mắt lại nặng nề theo dõi Kỷ Viên trên đài.

Nói đúng hơn là kiếm trong tay hắn.

Hôm qua có người báo cho ông ta một tin tức thú vị, thật đúng là không ngờ tới mà cũng chẳng tốn chút công sức…

Vật của Triệu gia đã lấy được, giờ lại có được thần binh sắc bén, quả là không thể tốt hơn.

Kỷ Viên vẫn chưa cảm nhận được ánh nhìn từ trên bục cao kia, cơ thể hắn kế thừa được kiếm pháp do

nguyên chủ học trộm. Nguyên chủ lúc đầu vẫn chưa từ bỏ ý định tu luyện, tự mình học trộm một vài kiếm pháp thượng vàng hạ cám, dần dần tự mình ngộ ra một bộ kiếm pháp mới. Đêm đó Diệp Quân Trì độ linh lực cho hắn, ngày hôm sau cơ thể hắn liền theo phản xạ sử dụng bộ kiếm pháp này, đưa kiếm nhìn có trật tự hơn nhiều, cũng không sợ có người phát hiện ra chiêu thức đến từ đâu.

Dù sao cũng là kiếm điều khiển người chứ không phải là người điều khiển kiếm, có thế nào cũng không thể thuận lợi bằng tu sĩ tu hành nhiều năm, đối phó với người thường còn được, gặp phải Tôn Thời Ngọc từ đại thế gia này liền rất nhanh đã lộ ra sơ hở.

Hắn ta đưa sáo ngọc tới sát bên môi, tiếng tiêu thê lương nức nở vang lên, bước chân Kỷ Viên trở nên chậm lại, nếu không có Hồi Trì che trước người, hắn có khi một bước cũng khó đi.

Kỷ Viên có chút kinh ngạc: "Không phải ta đã phong thính giác rồi sao."

"Âm thanh chỉ khi nào không còn lối vào mới không thể lọt vào, bịt kín tai chỉ làm ngươi không thể nghe thấy được, còn âm thanh thì vẫn là tồn tại ở đó." Hệ thống đã sớm muốn giáo huấn hắn, giọng nói lạnh băng lại mang theo sự khinh bỉ, "Ngươi bây giờ nào có khác bịt tai trộm chuông."

Kỷ Viên trầm mặc một chút, "ồ" lên một tiếng, "Ta bây giờ không động đậy nổi, phải làm sao bây giờ, sẽ tiêu tùng hết cả ư?"

Hệ thống: "Lão đại tốn nhiều tâm tư trên người ngươi như vậy, sao có thể dễ dàng…"

Lời còn chưa nói xong, Tôn Thời Ngọc đã vọt lên, chuyển tay rút kiếm dắt bên eo ra, đằng đằng sát khí bổ về phía Kỷ Viên…

Kỷ Viên trợn tròn mắt trong tức khắc.

Nhiều ngày nay hắn đều đã nhìn thấy Tôn Thời Ngọc quyết đấu với người khác một hai lần, Tôn Thời Ngọc vẫn luôn theo tạo hình quân tử ôn nhuận, từ trước tới nay chưa từng rút kiếm bên hông, chỉ dùng sáo ngọc thổi mà đánh bại đối thủ, sao có thể đằng đằng sát khí rút kiếm muốn giết người?

Chẳng lẽ là do vừa rồi Hồi Trì bức ép hắn ta tới đường cùng, mất mặt quá nên hắn ta mới thẹn quá hóa giận?

Vô số suy nghĩ hiện lên trong nháy mắt, khi kiếm tới trước mắt, trong đầu bỗng nhảy ra một ý niệm, Kỷ Viên cũng không rảnh quan tâm tới chuyện khác, môi giật giật, nói nhỏ tới gần như không thể nghe thấy "Dừng tay".

Sợ rằng Diệp Quân Trì không thể nghe thấy, hắn lại cắn răng lặp lại lần nữa.

Nam tử áo đen giấu kín trong đám người khựng lại, nháy mắt cũng kịp phản ứng lại, thu hồi ngón tay đang bấm cùng với lời thần chú đang niệm dở, sự lo lắng trong ánh mắt chậm rãi biến mất, lại một nữa bị phủ đầy hàn ý.

Tôn Thời Ngọc là bị người sai khiến, mục đích là buộc hắn phải ra tay!

Người có thể sai khiến Tôn Thời Ngọc, ở đây cũng chỉ có vị cha vợ trên bục cao kia.

Hắn vẫn còn rất kiên nhẫn chưa ra tay, Giang Tuyết Tùng đã nóng lòng muốn thử rồi sao?

Không, con cáo già Giang Tuyết Tùng này ẩn giấu nhiều năm như vậy, sẽ không dễ dàng không chịu nổi mà ra tay, hẳn là người sao lưng ông ta không chịu nổi, mới cấp bách muốn để hắn bị bại lộ trước mắt mấy nghìn tu sĩ, bị vây công tới chết – nhưng là để làm gì?

Thấy Tôn Thời Ngọc quả nhiên không tiến thêm bước nào nữa, Diệp Quân Trì mới rũ mắt, nhìn chằm chằm bàn tay tái nhợt của mình, chậm rãi siết chặt lại, đột ngột cười lạnh lên một tiếng.

Trái tim Kỷ Viên kinh hoàng, nhìn thấy thanh kiếm bạc sắc bén dừng lại trước mắt mình một tấc, mũi kiếm ngưng một chút hàn quang, còn tiến thêm một chút nữa, hẳn là mắt hắn sẽ bị mù.

Mắt đột nhiên cảm thấy đau đớn tới kì lạ, Kỷ Viên cố gắng không nhắm mắt lại, lãnh đạm nhìn Tôn Thời Ngọc.

Tôn Thời Ngọc ngẩn người, chần chờ một chút, hơi mỉm cười: "Tiểu huynh đệ, nhận thua đi, ngươi đã không còn trở tay được nữa rồi."

"Vậy sao." Kỷ Viên bình tĩnh đáp lại, Hồi Trì bên người đột nhiên động đậy, xoát một cái đánh bay kiếm trong tay Tôn Thời Ngọc, lại đánh tới tay hắn ta. Tôn Thời Ngọc phản ứng lại cực nhanh, gần như là ngay sau đó văng sáo ngọc ra chắn lại, không ngờ Hồi Trì lại chỉ trưng ra động tác giả, không đợi Tôn Thời Ngọc kịp phản công, đã đặt sát ngay cạnh cổ hắn.

Kỷ Viên thoải mái điều khiển tay mình, bộ dáng hoàn toàn không bị âm luật của hắn khống chế. Đôi mắt đen láy nheo lại, giọng nói nhàn nhạt, lặp lại lời Tôn Thời Ngọc vừa nói lúc nãy: "Tôn công tử, nhận thua đi, ngươi đã không còn trở tay được nữa rồi."

Vẻ mặt Tôn Thời Ngọc vô cùng ngạc nhiên, cứng đờ hồi lâu, mới lộ ra nụ cười ôn hòa: "Kỹ nghệ không bằng người, tại hạ nhận thua."

Kỷ Viên bình tĩnh thu Hồi Trì lại, xoay người đang định xuống thạch đài, lại bị Tôn Thời Ngọc gọi lại: "Tiểu huynh đệ có thể nói cho tại hạ biết thanh kiếm này tên là gì không? Thần binh như vậy, hẳn cũng không phải là loại kiếm vô danh chứ."

Kỷ Viên mặt không biểu cảm quay đầu lại đáp: "Tôn công tử không biết 'sơn ngoại hữu sơn' hay sao? Thanh kiếm này của ta, thật khéo, chính là Vô Danh."

(thiên ngoại hữu thiên, sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân: giống 'vỏ quýt dày có móng tay nhọn' bên mình. => người tài còn có người tài hơn.)

Xuống thạch đài rồi, Kỷ Viên tìm tới một nơi không người ngồi xuống nghỉ ngơi, thầm nhẹ nhàng thở ra. Hắn quay đầu hướng mắt nhìn lên bục cao, nhịn không được mà nhíu mày, suy tư không hiểu vì sao Giang Tuyết Tùng lại đột nhiên muốn Tôn Thời Ngọc ra tay, nóng lòng làm hắn và Diệp Quân Trì bị bại lộ.

Hắn mơ hồ có thể đoán được, người âm thầm đứng sau tất cả kia tốn công sức để vu oan giá họa cho Diệp Quân Trì, hẳn là trên người Diệp Quân Trì có đồ vật gì đó, mà hiển nhiên họ vẫn chưa thể tìm ra chỗ mà Diệp Quân Trì giấu đồ vật đó, hoặc là vẫn chưa đoạt được.

Đồ vật làm cho họ mơ ước kia nhất định rất quan trọng, nếu không họ sẽ không tùy tiện để Diệp Quân Trì bị mấy nghìn tu sĩ vây công. Dù sao dưới sự phẫn nộ của quần chúng, nếu thật sự giết chết Diệp Quân Trì, căn bản sẽ không để lại toàn thây, trong lúc hỗn loạn cũng sẽ có người đục nước béo cò trộm mất thứ gì đó.

Giang Tuyết Tùng đi tới quyết định ngày hôm nay, chỉ sợ là đã nghe được tin tức nào đó, lại có chút nóng vội.

Những tin tức kia…

Kỷ Viên âm thầm nghiến răng nghiến lợi.

Thật không ngờ rằng Kỷ Sơn lại tới tìm Giang Tuyết Tùng, Kỷ gia và Giang gia mang tiếng là thông gia với nhau, thật ra không có mấy ai nhớ được chuyện này, nếu thật sự nói, thật ra Giang Tuyết Tùng cũng có thể xem như là cữu cữu của nguyên chủ. Giang gia đối xử xa cách với Kỷ gia, cũng uổng công Kỷ Sơn tâm cao khí ngạo chịu khom lưng cúi đầu báo tin cho Giang Tuyết Tùng.

Đang nghĩ, phía sau bỗng có người dán lên người, ngón tay ấm áp chạm vào giữa hàng lông mày, xoa nhẹ: "Không phải đã nói đừng có nhíu mày sao, ta đau lòng."

Mấy câu nói sến súa tới chết người này, Diệp Quân Trì lại có thể nói đến vô cùng tự nhiên.

Kỷ Viên âm thầm nổi hết cả da gà, kéo tay Diệp Quân Trì ra, "Có việc gì?"

"Ừm." Diệp Quân Trì cười tủm tỉm, "Một lúc không thấy ngươi, đã nhớ ngươi, để ta hôn một chút nhé?"

Kỷ Viên nhảy bật ra sau tận một trượng, cực kì giống một con thỏ bị dọa sợ.

Diệp Quân Trì nhịn không được cười ha ha, "Đùa ngươi chơi thôi mà, đừng sợ."

Kỷ Viên mới hơi thả lỏng một chút, lại nghe thấy Diệp Quân Trì nói: "Có điều nhớ ngươi và muốn hôn ngươi đều là sự thật…"

Kỷ Viên: "… Mẹ nó hệ thống, ta muốn đánh người quá."

Hệ thống nói: "Thôi đi, chút sức này của ngươi với Diệp Quân Trì không đau không ngứa, lên rồi chính là nhào vào lòng người ta."

"Không đau không ngứa? Ta đánh hắn hai lần, hắn không phải là khó chịu tới chết đi sống lại sao?"

"Nếu ta có cơ thể, đánh mạnh hai cái vào bụng ngươi, chắc chắn ngươi cũng sẽ chết đi sống lại."

"Ồ, vậy cho nên Diệp Quân Trì thật sự không phải là Ma tộc?"

"Phải… á nào, Ma quân đại nhân uy vũ khí phách, sao có thể không phải là Ma tộc."

Kỷ Viên: "Ha ha."

Diệp Quân Trì thấy hắn đột nhiên lại trở nên trầm mặc, nhịn không được mà tới gần véo véo mặt hắn: "Sao vậy? Giận rồi? Ta còn chưa hôn ngươi sao ngươi đã giận rồi, ta đã làm gì ngươi…"

Kỷ Viên đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt trầm lãnh: "Diệp Quân Trì, ngươi thật sự là Ma tộc?"

Diệp Quân Trì sửng sốt, sau đó lại cười cười: "Sao có thể không phải? Ta không phải là Ma tộc sao có thể làm Ma quân xưng bá một phương, A Viên, ngươi suốt ngày cứ suy nghĩ cái gì thế?"

Hắn rõ ràng cũng không cần nghe câu trả lời của Kỷ Viên, chỉ tiếp tục nói: "Vừa rồi Tôn Thời Ngọc kia ra tay, ta sợ tới mức đông cứng cả máu lại… làm sao ngươi biết ta sẽ động thủ?"

Kỷ Viên nhàn nhạt nói: "Ta biết ngươi đang nhìn ta."

Từ lần trước Kỷ Viên tỷ thí với Kỷ Thâm vô tình bị thương nhẹ xong, Diệp Quân Trì vẫn luôn đi theo hắn, khi hắn có thể sẽ bị thương liền trộm giải quyết đối thủ của Kỷ Viên một phen.

Loại chuyện lén lút này Ma quân đại nhân làm tới thuận tay vô cùng, số lần nhiều lên, Kỷ Viên có ngốc cũng sẽ cảm thấy đối thủ luôn ngã vào lúc mấu chốt cũng không phải là ngẫu nhiên.

Ánh mắt Diệp Quân Trì trở nên nghiêm túc: "Dù ngươi có thích hay không, bây giờ ngươi vẫn còn quá dễ bị thương, ta chỉ muốn bảo vệ cho ngươi được an toàn. Chờ sau này ngươi mạnh lên rồi, ta sẽ không làm như vậy nữa."

Kỷ Viên rũ mắt: "Đừng nói những lời này."

Khóe môi Diệp Quân Trì mang theo ý cười, cúi người duỗi tay vòng qua người Kỷ Viên, ngửi thanh hương mà hắn tỏa ra, hưởng thụ nheo mắt lại: "Sao vậy, có phải là có chút thích ta rồi không?"

"Ngươi nghĩ nhiều rồi." Kỷ Viên mặt không biểu cảm, "Đừng nói lảng sang chuyện khác, trả lời ta, Ma tôn là phụ thân của ngươi? Ngươi thật sự là Ma tộc?"

Diệp Quân Trì dời ánh mắt, thần sắc trong mắt phức tạp cuồn cuộn, giống như cánh đồng tuyết lạnh băng bỗng có một cơn lốc thổi qua, quật cho mặt đất chồng chất những vết thương.

Bí mật hắn giấu trong tim nhiều năm chưa từng nói cho người khác, lúc này lại đột nhiên muốn nói cho Kỷ Viên nghe. Nhận được một chút đồng cảm cũng được, Kỷ Viên không chút dao động cũng thế, hắn chỉ là đã giấu quá lâu, muốn nói ra một câu mà thôi.

Lúc này bên tai lại vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng đang bước đến, ngay sau đó là một giọng nói bình tĩnh vang lên: "Hai người thật sự là làm ta tìm đã lâu."

34. Chương 34: Vong Đạo 6

Người đột nhiên xuất hiện chính là Giang Diệu Diệu đã lâu không thấy.

Kỷ Viên ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Giang Diệu Diệu, luôn cảm thấy vẻ mặt của đứa nhỏ này có chút kỳ quái, ánh mắt trốn tránh, không dám nhìn thẳng vào hắn, tựa như đang chột dạ.

Diệp Quân Trì bất động thanh sắc nuốt lời suýt ra khỏi miệng xuống yết hầu, buông Kỷ Viên ra, khóe miệng mang theo nụ cười ngoài cười nhưng trong không cười: "Cuối cùng cũng tới rồi, đã sắp xếp cho mẹ cô xong chưa?"

Giang Diệu Diệu điều chỉnh lại trong chốc lát, lại khôi phục sự lanh lẹ và hào phóng thoải mái trước kia, chỉ là vẫn không dám nhìn thẳng vào Kỷ Viên, gật đầu nói: "Cữu cữu kia của ta tàn nhẫn độc ác, sẽ không bận tâm tới tình nghĩa huynh muội, chuyện ta làm nếu lão biết được, mẹ ta không thể không chịu tội, nhân lúc lão ta vẫn còn chưa nhận ra, nên chuẩn bị cẩn thận."

Giang Diệu Diệu đã làm gì? Ngay cả cho dù Giang Tuyết Tùng có biết Giang Diệu Diệu điều tra mình, hẳn là cũng sẽ không tức giận tới mức làm liên lụy tới em gái ruột của mình chứ?

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Giang Diệu Diệu, Kỷ Viên suy nghĩ một lát, trong lòng bỗng dâng lên một suy đoán kì quái. Hắn cũng không nhịn xuống, mà nhàn nhạt hỏi: "Cô đã sớm cảm thấy Giang gia chủ không bình thường?"

Giang Diệu Diệu nghiêng đầu, không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nói: "Thật xin lỗi."

Quả là như vậy.

Suy đoán vốn mơ hồ trong lòng trở thành sự thật, Kỷ Viên không nhịn được mà thở dài, thật không ngờ rằng Giang Diệu Diệu còn thông minh, âm trầm hơn cả trong suy nghĩ của hắn.

Tiếp đó cũng không cần Kỷ Viên phỏng đoán gì thêm, Giang Diệu Diệu trực tiếp hào phóng ngả bài: "Năm đó đại cữu… Giang Tuyết Tùng đưa thi thể của cha ta về, mẹ ta liền biết ngay hung thủ là ai. Mấy năm đó Giang Tuyết Tùng trở nên rất kì quái, tựa như có bí mật nào đó không thể cho ai biết, bị cha ta không cẩn thận nhìn thấy, cha ta cũng về nói với mẹ ta, ta nghĩ lão hạ độc thủ với cha ta, chính là bởi do cha ta đã biết bí mật của lão."

Diệp Quân Trì lặng lẽ kéo tay Kỷ Viên, ống tay áo rộng thùng thình che đi bàn tay của hai người, hắn có thể không chút kiêng nể vuốt ve những ngón tay mảnh khảnh kia, lại bị véo mạnh một cái.

Cảm giác đau đớn truyền tới, nụ cười của Diệp Quân Trì lại trở nên thật lòng hơn nhiều: "Bí mật gì?"

"Ta không biết, mẹ ta không nói cho ta" Giang Diệu Diệu bị nụ cười của hắn làm cho lạnh cả người, cẩn thận lui về phía sau vài bước, lắc đầu: "Mấy năm nay lão càng lúc càng kì quái, đôi khi sẽ đưa vài đứa trẻ lạ mặt về nhà, ngày hôm sau những đứa bé đó đã không thấy tăm hơi đâu nữa, ta chắc chắn đó không phải là chuyện gì tốt lành, nhưng lão có quyền uy tối cao ở Giang gia, không ai dám phản kháng, cũng không có ai dám nói xấu lão. Mẹ ta đã thử thăm dò, tiếp xúc với lão vài lần, khi về có nói với ta 'đại cữu cữu đã thay đổi rồi, huynh ấy đã quên mất bản thân mình là ai'."

"Thế nên, vì báo thù, mà hai người vẫn luôn chờ cơ hội, đúng lúc ta xuất hiện, thế nên hai người liền tới tìm ta, lợi dụng ta?" Diệp Quân Trì sờ sờ cằm, tựa như có suy tư gì đó mà nhìn Giang Diệu Diệu.

Cô nương này quả là gan dạ, hai người cô nhi quả phụ trong tình cảnh như vậy, cũng dám tính kế hắn.

Diệp Quân Trì nói trắng ra, ngay cả Giang Diệu Diệu đã luyện được da mặt dày nhiều năm, dày như tường thành, cũng hơi ngượng ngùng, xấu hổ gãi đầu: "… Chuyện này không phải là do đã được nghe đại danh của Ma quân từ lâu rồi sao, chúng ta cũng không phải là cố ý."

Diệp Quân Trì cũng không quá để tâm, gật đầu nói: "Ừ, kế tính cũng rất tốt."

Giang Diệu Diệu càng quẫn bách: "Tóm lại ta và mẹ ta không hề có ác ý… Nghe chuyện của huynh và A Viên xong, ta phát hiện Giang Tuyết Tùng cực kì để tâm tới chuyện này, may mà lão ta cực kì khinh

thường ta và mẹ ta, nên không đề phòng gì, ta dùng một linh điểu nhỏ giám sát lão, phát hiện có một đêm lão nói chuyện với một người mặc đồ đen toàn thân. Linh điểu thông minh, trở về vẽ tên của huynh ra, ta liền đoán chuyện này chắc chắn còn có huyền cơ gì khác, nói không chừng là có người giá họa cho hai người, hơn nữa lão còn có quan hệ gì đó với những người kia. Thế nên…"

"Cô thả kim tàm vào mộ của Triệu Dương."

Giang Diệu Diệu cúi gằm mặt.

Nếu chỉ lừa một mình Diệp Quân Trì, nàng sẽ không có cảm giác áy náy, nhưng lừa cả Kỷ Viên thì lại khác. Khi nàng còn bé đã từng gặp Kỷ Viên, rất đồng cảm với đứa nhỏ vừa mới sinh ra đã không còn mẹ, thoạt nhìn thanh lãnh cô tịch này.

Nghĩ tới chuyện người ta đã thảm như vậy rồi, bị hãm hại tới mức có nhà cũng không thể về, nàng lại còn lợi dụng người ta, cho dù Kỷ Viên không tỏ ra tức giận hay thất vọng, nàng vẫn cảm thấy rất không thoải mái.

Diệp Quân Trì cười như không cười mà nói: "Không sao, còn phải đa tạ cô giúp chúng ta tra ra manh mối này. Ta chỉ là có chút tò mò, một mình cô làm sao có thể trộm được kim tàm của Giang Tuyết Tùng, rồi lại lén tới Triệu gia thả vào?"

"… Bởi vì kia không phải là kim tàm của Giang Tuyết Tùng." Giang Diệu Diệu hít sâu một hơi, lại ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời nhìn Diệp Quân Trì chằm chằm, bình tĩnh nói: "Là kim tàm ta và mẹ cùng nhau luyện ra, ta cũng không lẻn vào Triệu gia, chỉ cần cầm trùng mẹ, ở khoảng cách nhất định, ta có thể lệnh cho kim tàm lén bò vào trong mộ của Triệu Dương… Chỉ là ta không ngờ rằng thi thể của Triệu Dương lại bị người mang đi. Hừ, loại người thối nát, chết rồi cũng không được an ổn."

Theo lời của Giang Diệu Diệu, âm thanh cũng an tĩnh lại, gió thu lạnh lẽo, lá cây bị thổi rơi xuống dưới, Kỷ Viên cũng vô thức run lên theo.

Lượng thông tin trong lời của Giang Diệu Diệu quá lớn, hắn cũng cần phải tiêu hóa một cách nghiêm túc.

Còn chưa tiêu hóa xong, Diệp Quân Trì đầu cũng chẳng thèm nghiêng một chút bỗng rụt tay lại, cởi áo khoác ngoài choàng lên người hắn.

Kỷ Viên quả thực có hơi lạnh, lại không thể tiếp nhận nổi việc Diệp Quân Trì chăm sóc mình cứ như chăm sóc mấy em gái, đặc biệt là khi còn có một em gái thật sự đang ở đây. Hắn lặng lẽ thò tay muốn kéo áo xuống, Diệp Quân Trì liền nhìn về phía hắn, ánh mắt mang ý cười, ngữ khí lại nghiêm túc: "A Viên còn nhớ rõ chứ, cự tuyệt một lần, ta sẽ…"

"Câm miệng." Kỷ Viên mặt không cảm xúc kéo chặt chiếc áo ngoài đang tản ra mùi hương tùng nhàn nhạt, làm lơ ánh mắt kì dị nhìn qua của Giang Diệu Diệu, cúi đầu tiếp tục tiêu hóa tin tức.

Một lúc lâu sau, hắn cảm thán nói: "Hệ thống, sức mạnh của mấy em gái thật đúng là không thể khinh thường…"

Hệ thống vô cùng đồng ý với hắn: "Giang Diệu Diệu quả là rất thông minh, đoán được ngươi và lão đại sẽ đi kiểm tra thi thể, nên thả kim tàm vào trong trước, ta đoán người loan tin các ngươi muốn vào nam cũng là nàng… lần đó các ngươi hẳn không phải là gặp gỡ do ngẫu nhiên, chắc hẳn là nàng muốn xác nhận xem các ngươi rốt cuộc có tới Tấn Hà không nên mới ở đó đợi sẵn. Chị họ ngươi thật lợi hại, hai mẹ con họ vì báo thù mà lại giúp đỡ các ngươi được nhiều đến vậy."

Kỷ Viên hơi mấp máy môi trầm tư, nói như vậy, địa điểm Đại hội tiên kiếm đột nhiên bị sửa thành Tấn Hà có thể cũng có khúc mắc… Có thể lập tức xác định Giang Tuyết Tùng chính là người bên phe những kẻ kia, hơn nữa mục đích đã quá rõ ràng. Mấy nghìn tu sĩ tụ hội, hẳn không phải là mượn những tu sĩ này để diệt Diệp Quân Trì, mà là để hiếp bức hắn… dù sao cũng là tận mấy nghìn tu sĩ, cho dù có là Diệp Quân Trì cũng sẽ ăn không tiêu.

Giang Diệu Diệu có chút không được tự nhiên, do dự nhìn về phía Kỷ Viên, ánh mắt hàm chứa cảm giác áy náy: "… Thật xin lỗi, ta không hề cố ý."

Kỷ Viên lắc đầu. Oán giận Giang Diệu Diệu tính kế hai người, không bằng nên cảm ơn Giang Diệu Diệu có tâm trợ giúp, nếu không hắn và lão đại không biết phải tới bao giờ mới có thể bắt được cái đuôi của kẻ đang núp trong bóng tối hãm hại họ.

Diệp Quân Trì cân nhắc một chút, gật đầu, nhàn nhạt nói: "Mà cô không chạy đi tị nạn đi, còn về làm gì? Giang Tuyết Tùng đã hoài nghi cô rồi, cô còn dám trở về, chỉ để nói cho ta và A Viên biết những chuyện này?"

"Là do ta dẫn hai người tới Tấn Hà này" Sắc mặt Giang Diệu Diệu lập tức trở nên nghiêm túc, "Ta phải chịu trách nhiệm. Nghe ta, đừng để A Viên tiếp tục tham gia Đại hội tiên kiếm, quá nguy hiểm, Giang Tuyết Tùng chắc chắn sẽ hãm hại những người có liên quan với hai người, vào mật địa muốn thể nào cũng có thể đối phó được với A Viên. Mấy năm nay ta giả ngây giả dại, lão cũng không để ý đến ta lắm, ta liền nhân lúc đó gom nhặt lại vài chuyện lão làm ít người biết, chuẩn bị tới khi Đại hội tiên kiếm kết thúc sẽ loan tin ra, đến lúc đó chuyện lão làm sẽ bị toàn bộ các tu sĩ biết hết, hai người cũng có thể tẩy trắng tội danh…"

Nghe tới đây, Kỷ Viên không nhịn được mà lắc đầu trong lòng.

Giang Diệu Diệu suy nghĩ quá đơn giản, nếu Giang Tuyết Tùng thật sự có quan hệ với người kia, đâu dễ lật đổ ông ta dễ như vậy được, còn phải tìm hiểu nguồn gốc, bắt được kẻ chủ chốt đứng sau màn… làm như vậy có khả năng cao Giang Diệu Diệu sẽ biến thành chuột chạy qua đường, thanh danh của hắn và Diệp Quân Trì sẽ lại còn bị hạ thấp thêm một bậc nữa.

Lại nói lão đại là muốn Giang Tuyết Tùng làm ba ba chui đầu vào rọ, lâm trận bỏ chạy mất cũng không ổn.

Nghe thấy lời chối từ của Diệp Quân Trì, Giang Diệu Diệu cũng không nhịn, buột miệng thốt lên: "A Viên

bị thương huynh cũng không đau lòng?"

Cơ tình đơn phương đột nhiên bị vạch trần, Kỷ Viên mặt không cảm xúc quay đầu.

Giang Diệu Diệu, cô đúng là một cô gái đáng sợ có thể nhìn thấu toàn bộ mọi chuyện…

Diệp Quân Trì sửng sốt, sau đó cười kéo Kỷ Viên vào trong ngực mà ôm, không chút e dè hôn lên đỉnh đầu hắn, ngữ khí vững vàng: "Ta sẽ không để A Viên bị thương. Cô nếu muốn hỗ trợ thật sự, không bằng nói cho chúng ta biết một chút về mật địa của Giang gia. Những chuyện về Giang Tuyết Tùng cô cũng đừng loan ra vội, chờ tới thời cơ thích hợp rồi hãy loan."

Giang Diệu Diệu cắn chặt răng: "Đây chính là thời cơ tốt nhất! Mấy nghìn tu sĩ đều tụ hội lại đây, một khi loan tin ra, Giang Tuyết Tùng sẽ thân bại danh liệt!"

"Cô chắc chắn những thứ cô nắm trong tay có thể hạ bệ Giang Tuyết Tùng?" Giọng nói Diệp Quân Trì đột nhiên lạnh xuống, "Cho dù cô thật sự làm Giang Tuyết Tùng thân bại danh liệt được thì đã sao? Kẻ giấu sau màn hẳn là sẽ không để ý tới chuyện vặt vãnh này, thậm chí còn thêm dầu vào lửa, hắt hết nước bẩn lên người Giang Tuyết Tùng. Thù của cô được báo rồi, nhưng A Viên thì sao?"

Giọng nói của hắn rõ ràng không nghiêm khắc, nói chuyện thậm chí còn bình tĩnh lãnh đạm, Giang Diệu Diệu nghe vào lại thấy căng thẳng trong lòng, rợn tóc gáy, đối diện với ánh mắt sâu thẳm của Diệp Quân Trì, mơ hồ cảm nhận được lệ khí sắc nhọn nơi đáy mắt, nàng lúc này mới hoảng hốt nhớ ra trước mặt mình chính là Ma quân âm tình bất định, phát rồ khủng bố trong lời đồn.

Diệp Quân Trì quá mức dung túng và ôn hòa trước mặt Kỷ Viên, tựa như chỉ sợ nanh vuốt mình lộ ra sẽ dọa hắn sợ, dần dà, ngay cả Giang Diệu Diệu cũng quên mất hắn là ai.

Giang Diệu Diệu cứng đờ mất một lúc, hổ thẹn cúi đầu: "Ta không thể chắc chắn… xin lỗi, ta đã quá nóng vội."

Chờ đợi đã mười mấy năm, mắt thấy thù sắp được báo, nhất thời kích động tới quên cả phán đoán cũng là chuyện thường tình.

Diệp Quân Trì khẽ gật đầu, không màng tới việc người trong lòng đang giãy giụa, tựa như một con mèo bự cọ cọ mái tóc đen nhánh của Kỷ Viên, lúc này mới thu hồi khí thế bức người, buông Kỷ Viên ra.

"Thù của cô có thể báo, oán giữa ta, A Viên và những kẻ đó cũng có thể giải quyết, về chăm sóc cho mẹ cô đi, tạm thời đừng lộ diện, Giang Tuyết Tùng có thể sẽ còn tác oai tác quái thêm một thời gian nữa." Hắn chậm rãi nói xong, ngẩng đầu nhìn sắc trời, "Cũng tới lúc về rồi, A Viên, đi thôi."

Kỷ Viên quay đầu lại nhìn Giang Diệu Diệu đang mấp máy môi, nghĩ xem bây giờ nguyên chủ nên làm gì mới không bị OOC, nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Thay ta vấn an dì."

Giang Diệu Diệu sửng sốt, một lúc lâu sau mới kịp phản ứng lại, vừa mừng vừa sợ gật đầu thật mạnh.

Lúc này Kỷ Viên mới theo Diệp Quân Trì đi tới võ đài đá bên kia.

Hai người đều ôm tâm sự trong lòng, không nói gì, cho đến khi mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào, Diệp Quân Trì mới đè Kỷ Viên lại, ôm lấy hắn từ sau lưng, thấp giọng nói: "Ta không thể xuất hiện, nhưng ta vẫn muốn ở bên cạnh ngươi. A Viên, chờ chuyện Giang gia bên này tạm ổn định rồi, ta nói chuyện của ta cho ngươi nghe, có được không?"

Kỷ Viên giật giật môi, gần như đã nói một tiếng "Được" ra, rồi lại cắn chặt răng nuốt chữ kia lại, chỉ trầm mặc coi như đáp lại.

Diệp Quân Trì nói: "A Viên, ngươi thật quá vô tình."

Kỷ Viên lạnh mặt đáp: "Ồ."

Sau lưng vang lên tiếng thở dài thật dài: "Ôm ngươi thật sự rất ấm áp, nhiều năm như vậy rồi ta vẫn chưa từng được cảm nhận cảm giác ấm áp tới vậy… A Viên, ngươi muốn ta phải làm thế nào đây?"

Da đầu Kỷ Viên tê dại, sợ hãi lại cảm thấy bản thân tuyệt đối không thể đáp lại, càng không thể sa vào sự ôn nhu của Diệp Quân Trì.

Hắn trầm mặc một lát, giọng nói lạnh lùng: "Ta muốn ngươi buông ta ra."

35. Chương 35: Vong Đạo 7

Không khí tựa như bị đóng băng.

Kỷ Viên có chút hối hận, cảm thấy mình đã nói quá lời, cũng có chút quá phận, nghĩ lại, lại cảm thấy bản thân cũng đâu có sai. Hắn mấp máy môi, rũ mắt, thò tay kéo cánh tay đang vòng quanh hông mình của Diệp Quân Trì ra.

Diệp Quân Trì khựng lại, không những không bỏ ra mà còn ôm chặt hơn: "Nếu ta không buông bỏ thì sao?"

Kỷ Viên thấp giọng lặp lại: "Buông tay."

Diệp Quân Trì vô thanh vô tức xoay mặt Kỷ Viên lại, ngắm nhìn chăm chú một lát, xác nhận đôi mắt kia

vẫn không chút gợn sóng, nhịn không được thở dài một tiếng: "Nhóc vô lương tâm…"

Kỷ Viên bình tĩnh nhìn bộ dáng thở dài của hắn, trong lòng lại có cảm giác đau nhói cực nhẹ. Hắn gắt gao làm cho hô hấp chậm lại, vẫn duy trì sự đạm mạc bình tĩnh như trước, ngón tay giấu trong tay áo lại chậm rãi nắm chặt lại, nắm chặt thành đấm.

Chính là như vậy, Diệp Quân Trì tốt nhất là nên tỉnh táo lại ngay lập tức, sau đó thu hồi lại nhưng tâm tư không nên có kia, hắn cũng không cần phải buông những lời hại mình hại người ra nữa. Hắn có thể thanh thản làm xong nhiệm vụ rồi trở về, mà Diệp Quân Trì tiếp tục làm Ma quân không chút vướng bận, thật tốt. Bèo nước gặp nhau, hảo tụ hảo tán.

(hảo tụ hảo tán: đến được với nhau được thì cũng dễ dàng chia tay nhau được)

Khi Kỷ Viên đang mơ mơ hồ hồ nghĩ xem khi mình về có thể sẽ nhớ tới Diệp Quân Trì hay không, môi đột nhiên lại bị cắn. Hắn bị dọa, lập tức hoàn hồn lại, liền thấy Diệp Quân Trì đang trừng mắt với mình, hung tợn nói: "Ngươi sao lại có thể lạnh lùng hơn cả Ma tộc như vậy chứ, ta khó khăn lắm mới có thể tìm được một người có thể khiến cho ta động tâm, đừng vọng tưởng ta sẽ bỏ cuộc."

Ma quân đại nhân lâu rồi không lộ ra vẻ mặt hung ác trước mặt Kỷ Viên, cùng lắm là bị chọc tới giận mới lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, biệt biệt nữu nữu, lâu rồi không luyện tập vẻ mặt quyền uy của Ma quân, nhưng lại cố tỏ ra hung ác, thành ra lại có chút… đáng yêu ngoài ý muốn.

Kỷ Viên vô tâm vô phế mà ha ha ha: "Hệ thống, trước kia sao ta lại không phát hiện ra rằng Diệp Quân Trì rất giống một con mèo lớn nhỉ, a ha ha ha ha."

Hệ thống cũng cười ha ha ha theo vài tiếng rồi lạnh lùng nói: "Ngươi đúng là đồ ngốc."

Diệp Quân Trì ôm Kỷ Viên, lại vẫn cảm thấy trống trải, luôn cảm thấy lúc nào Kỷ Viên cũng có thể nhân lúc mình không chú ý chuồn ra khỏi phạm vi mình có thể kiểm soát được.

Cảm giác này rất dễ gây ra sự khủng hoảng, lại nhớ tới chuyện Kỷ Viên từng nói rằng tìm xong hung thủ, đường ai người nấy đi, cho dù có là lão đại cũng sẽ cảm thấy có chút hoảng loạn. Nhíu mày nhìn Kỷ Viên một cái, đột nhiên hắn rất muốn không màng tới chuyện có hợp hay không, lập tức biến thiếu niên trước mặt thành người của mình, đưa về Ma cung nuôi, ai cũng không cho gặp.

Nhạy bén cảm nhận được sự nguy hiểm trong mắt Diệp Quân Trì, Kỷ Viên run rẩy trong lòng, tóm lấy Hồi Trì đặt giữa hai người, rũ mắt thấp giọng nói: "Ta phải trở về."

"Không dám đối mặt với ta?" Diệp Quân Trì xoa xoa tai hắn, lại dời tay, nắm lấy cằm hắn, trầm giọng nói, "A Viên, ngươi cũng biết ta chẳng là phải là người tốt gì, thời gian ngươi cho ta không nhiều lắm, thời gian ta cho ngươi cũng chẳng nhiều. Ngươi muốn đường ai người nấy đi là không có khả năng, có điều tới lúc đó sự nhẫn nại của ta có thể chạm tới giới hạn, có thể ta sẽ không bận tâm tới cảm xúc của ngươi đâu."

Kỷ Viên có chút đau đầu: "Ta…"

Lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị cường ngạnh ép trở lại, môi chạm vào nhau mang tới cảm giác thoải mái lại ấm áp, Kỷ Viên thậm chí còn không nghĩ tới chuyện đẩy Diệp Quân Trì ra, trừng to mắt nhìn hắn, môi răng bị đoạt lấy cắn mút, cảm giác hết sức rõ ràng.

Diệp Quân Trì nhịn không được vươn tay che lấy mắt hắn, hồi lâu mới dùng giọng nói khàn khàn: "Ngươi đã nói ngươi không ghét ta, ta làm vậy với ngươi, ngươi có ghét ta không?"

Kỷ Viên quay đầu đi, hơi nước trong mắt mờ mịt, cân nhắc thật lâu, cuối cùng vẫn thành thật trả lời: "Không đâu."

Diệp Quân Trì nhếch miệng, cười khẽ ra tiếng: "Hôm nay tạm tha cho ngươi trước, hôm khác thì chưa chắc."

Kỷ Viên trầm mặc thay cho trả lời.

Tạm thời tách ra khỏi Diệp Quân Trì rồi, Kỷ Viên một mình trở lại dưới thạch đài, vừa lúc mười trận tỷ thí đã kết thúc, tu sĩ thua cuộc không ngừng ước lượng nhìn mười người thắng cuộc, có lẽ là đang nghĩ xem ai chính là quả hồng mềm, khá là đắn đo.

Làm người kinh ngạc chính là không ngờ Tôn Thời Ngọc lại trực tiếp bỏ qua cơ hội này, rời khỏi Đại hội tiên kiếm, thản nhiên nở nụ cười, làm cho một đống nữ tu mặt đỏ tim đập xong, thong thả ung dung trở về đài cao cùng kiều thê.

Kỷ Viên nhìn người trên đài cao đang mỉm cười với nhau, vợ chồng son bằng mặt không bằng lòng, cười nhạt một tiếng trong lòng, quay đầu nhìn những tu sĩ thắng cuộc khác, Vân Thừa và Triệu Hà quả nhiên cũng nằm trong số này, ngoài ý muốn còn thấy cả Kỷ Thâm và Kỷ Sơn.

Thiên phú của Kỷ Thâm tuy rằng rất tốt, nhưng tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm không đủ, thủ đoạn cũng không đủ, cũng chẳng có tâm tư gì quá phức tạp, lần trước thắng cũng là do Hồi Trì nghe lời Kỷ Viên mà nhẹ tay, nhưng thật không ngờ rằng hắn lại có thể một đường đi tới tận cùng.

Kỷ Thâm không hề bận tâm tới ánh mắt sôi nổi đánh giá mình tới từ xung quanh, đứng đó thưởng thức chủy thủ trông chẳng hề thích hợp với hoàn cảnh, khóe miệng mang ý cười, toàn thân lại căng thẳng, ánh mắt giống một con báo đang đề phòng.

Không hề có điều gì không ổn, Kỷ Viên lại không nhịn được nhìn hắn nhiều thêm vài lần, cứ cảm thấy có gì đó kì quái.

Hệ thống nói: "Hắn bị nội thương nặng, tám phần chỉ cần đẩy một cái là sẽ ngã, bây giờ chẳng qua là đang làm bộ làm tịch, lừa những tu sĩ kia. Đúng là một đứa nhỏ ngốc, vì anh trai mình, ngay cả mạng cũng

chẳng cần…”

Kỷ Viên nghe mà kinh hãi: “Nghiêm trọng lắm sao?”

“Tuy rằng không chết được, có điều cách cái chết cũng chẳng còn xa, không chữa trị sớm, chỉ sợ khi Đại hội tiên kiếm hạ màn hắn cũng đã bị phế rồi.” Hệ thống suy nghĩ một chút, “Có điều, nếu như hắn không liều mạng tới vậy, Kỷ Sâm cuối năm nay sẽ chết.”

Kỷ Viên không nhịn được mà hơi nhíu mày lại, cảm thấy không an tâm đối với Kỷ Sâm – người có khuôn mặt giống y hệt Kỷ Tư.

Đời trước trơ mắt nhìn Kỷ Tư chết thảm trước mắt mình, đời này còn phải nhìn thấy người có khuôn mặt gần như giống hệt cậu vì bị bệnh mà chết đi?

Hệ thống đoán ra tâm tư của Kỷ Viên, tiếp tục nói: “Ngươi muốn giúp họ cũng không phải là không thể, Kỷ Thâm nhất định phải vào mật địa của Giang gia, là bởi trong mật địa có một loại linh dược, tên là “cỏ vô vị”, nghe nói có thể trị bách bệnh, duyên thọ mệnh, tu linh mạch, tuy rằng không phải là loại thuốc tiên có thể cải tử hoàn sinh trong truyền thuyết kia nhưng cũng là vật hiếm có.”

“Giang gia cho phép người ngoài lấy vật này đi sao?” Kỷ Viên có hơi ngạc nhiên, Giang Tuyết Tùng thấy thế nào cũng không phải là người hào phóng như vậy, nhiệt tâm giúp người như Lôi Phong sống.

“Đương nhiên là không cho, nhưng Giang gia cũng chẳng có cách nào khác. Mật địa có đã từ lâu đời, có hai bộ phận trong và ngoài, Giang gia chẳng qua là dưới cơ duyên xảo hợp phát hiện ra rồi chiếm dụng, chỉ mới nghiên cứu rõ bên ngoài, bên trong rất nguy hiểm, họ cũng không dám tùy tiện vào trong, cỏ vô vị chính là ở sâu trong mật địa.”

“… Lão đại không ra tay không được?”

“Không được.”

Kỷ Viên tuyệt vọng: “Nhưng ta vừa mới đắc tội hắn…”

Hệ thống đáp: “Vậy ngươi dùng cơ thể làm cái giá phải trả đi, Diệp Thượng Nguyên.”

Diệp Thượng Nguyên? Sao lại nhắc tới Diệp Thượng Nguyên?

Kỷ Viên ngẩn người, phản xạ hình cung dài tới mức có thể quấn ba vòng quanh giới tu chân cuối cùng cũng có phản ứng, thoáng chốc mặt đen sì lại.

Diệp Quân Trì, không ngờ ngươi là lại người như vậy. Cho dù có tức giận, chuyện cũng vẫn phải làm, Kỷ Viên tức giận cũng chỉ trong nháy mắt, liền chuẩn bị làm việc lớn, bởi Kỷ Thâm đã sắp không chịu đựng nổi, sắc mặt dần trở nên tái nhợt.

"Hệ thống, ta làm việc lớn, đừng phán OOC nha."

"Ngươi định làm gì?"

Kỷ Viên không trả lời, hắn cúi đầu, ho nhẹ hai tiếng, lập tức hấp dẫn các tu sĩ đang chọn lựa quả hồng mềm.

Hệ thống lập tức hiểu ra, suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy cũng không phạm quy, im lặng nhìn Kỷ Viên diễn kịch.

Chú ý tới lực hấp dẫn mình "không cẩn thận" tạo ra, Kỷ Viên lại nhíu mày, tay vô thức đưa lên đặt trước ngực, rồi lại nhịn không được mà ho khan thêm vài tiếng, thở nhẹ lại hỗn độn.

Lập tức liền có một tu sĩ bước lên: "Diệp đạo hữu, xin hãy chỉ giáo."

Vì thế Kỷ Viên vừa suy yếu mà ho khan, vừa đá tu sĩ kia xuống dưới đài.

Xong xuôi hắn càng lộ ra vẻ mặt yếu ớt, rõ ràng là bộ dáng lực bất tòng tâm, Đại hội tiên kiếm cũng chưa hề quy định rằng các tu sĩ không thể khiêu chiến một người nhiều lần, lúc này các tu sĩ một lòng nôn nóng muốn thắng lập tức lại có một người bước lên trước.

Lại một lần nữa bị Kỷ Viên hành hung mà ngã xuống đài.

Kỷ Viên suy nghĩ một chút, sợ những tu sĩ kia bị mình dọa chạy, cắn mạnh lưỡi một cái. Nguyên chủ sợ đau, suýt chút nữa hắn đã trào cả nước mắt ra, có điều cuối cùng cũng cắn ra máu, theo khóe miệng chảy ra một vệt máu đỏ mỹ lệ.

Cho dù biết Kỷ Viên không sao cả, Diệp Quân Trì âm thầm quan sát vẫn thiếu chút nữa không khống chế nổi mà chạy lên trực tiếp bế người đi.

Sắc mặt Kỷ Sơn thì thoáng chốc trầm xuống, cười lạnh một tiếng: "Tiên môn ấy à, cũng chỉ là thứ thích bắt nạt kẻ yếu như vậy."

Triệu Hà vẫn chưa hề đả động gì tới gã cũng lại cười lạnh một tiếng: "Cái loại gia tộc cấu kết với Ma tộc mà cũng dám hiên ngang lẫm liệt đứng ra lên tiếng sao."

Hai người không màng đang ở trước mặt bao nhiêu người mà vạch mặt đối phương, mắng ra thành tiếng, ánh mắt liếc nhìn nhau, đều ngầm mang sát ý.

Kỷ Viên im lặng đứng đó không làm gì cũng trúng đạn: "…"

Có điều ít nhiều cũng tại lời nói kia của Kỷ Sơn mà vài tu sĩ còn lại giờ lại tiếp tục đấn đo giữa Kỷ Viên và Kỷ Thâm thoạt nhìn đều là những quả hồng siêu mềm.

Kỷ Thâm suýt không chịu nổi mà phun một búng máu ra, nhìn huynh trưởng dưới thạch đài, lại lập tức nuốt máu xuống, thầm nói với bản thân, Kỷ Sâm chịu tội đều là do mình, mình có chết cũng không thể để Kỷ Sâm chết được.

Nhẩm trong đầu hai lần như vậy, Kỷ Thâm bình phục hơi thở, trong lúc vô tình đã nhận ra hình như Kỷ Viên đang giúp mình một phen, kinh ngạc trong lòng, nhưng vẫn cảm kích gật đầu với hắn.

Kỷ Viên thấy sắc mặt của hắn trắng tới dọa người, rất muốn khuyên hắn đừng vào mật địa, lại không biết nên mở lời thế nào. Rốt cuộc, ngoại trừ cái thân phận "Kỷ Viên" này ra, hắn không có lý do gì đi khuyên Kỷ Thâm bỏ cuộc, nhưng hắn cũng không thể không màng tới Diệp Quân Trì, tùy tiện làm lộ thân phận.

Chỉ có thể dựa vào lão đại…

Ai, lão đại.

Kỷ Viên rũ mắt, giơ tay lau sạch vết máu nơi khóe miệng, vô thức chạm phải đôi môi có chút sưng lên vì bị hôn, ánh mắt hơi trầm xuống.

Các tu sĩ bại trận cuối cùng cũng không có ai khiêu chiến thành công, Kỷ Sơn vì kế hoạch thất bại nên sắc mặt vẫn luôn âm trầm. Nhưng Vân Thừa lại có chút kì quái, từ đầu tới cuối gần như chẳng thèm liếc mắt nhìn Kỷ Viên cái nào, hắn ta đương nhiên là phải biết Kỷ Viên, bởi Kỷ Viên dù sao cũng là bị hắn ta đẩy lên thạch đài cơ mà.

Nhưng thái độ làm lơ này của Vân Thừa một chút cũng không giống như đang giả vờ – hắn thực sự không quen Kỷ Viên.

Hoặc là nên nói chưa từng thấy Kỷ Viên.

Trong lòng Kỷ Viên có một suy đoán, chỉ là phải đợi khi Vân Thừa trở nên kì quái lần nữa mới có thể chứng thực.

Giang Tuyết Tùng xuống đài cao, cao giọng nói một đống như "Anh hùng xuất thiếu niên", ba ngày sau cùng vào mật địa, sống chết không màng.

Đại hội tiên kiếm kết thúc, so với năm vừa rồi, đại hội lần này phải nói là thật sự rất thất bại, đối với người nào đó mà nói, lại là cực kì viên mãn.

Kỷ Viên vào phòng khách do Giang gia chuẩn bị xong, chuyện đầu tiên làm chính là kiểm tra xem trong phòng có thứ gì khả nghi hay không.

Hệ thống nói: "Mục đích của Giang Tuyết Tùng chính là muốn ngươi và Diệp Quân Trì vào mật địa, giăng bẫy sẵn chờ con mồi lọt vào, ba ngày này có lẽ sẽ thật sự gió êm sóng lặng, ông ta sẽ không động tay động chân gì đâu, yên tâm đi."

Kỷ Viên vừa nghĩ đúng thật là có chuyện như vậy, lòng khẽ thả lỏng, quay đầu vừa nhìn, khi thấy bên bàn có người đang ngồi đó, không thể nào không cảm thấy kinh ngạc.

Hắn bước tới ngồi xuống, châm chước lời nên nói, lời còn chưa ra khỏi miệng, đã bị cắt ngang.

"Có việc muốn xin ta?" Diệp Quân Trì rót ly trà lạnh, nhìn kĩ sắc trà màu bích, cầm lên nhưng cũng không uống, cũng không thèm ngẩng đầu lên đã tiếp tục nói: "Về tiểu biểu đệ kia của ngươi, hay là biểu ca? Lần trước ngươi xin ta ra tay cứu họ, lần này thì sao?"

Không thân cũng chẳng quen, cũng chẳng có ích lợi thực chất gì có thể mang ra trao đổi, Kỷ Viên quẫn bách một lúc, trầm thấp kể chuyện bệnh tật của Kỷ Sâm và chuyện của Kỷ Thâm.

Diệp Quân Trì không thèm suy nghĩ, gật đầu: "Được."

Đây là đồng ý rồi?

Kỷ Viên cảm thấy có chút không thể tưởng tượng, chần chờ nói: "Sâu trong mật địa của Giang gia rất nguy hiểm..."

Diệp Quân Trì vươn tay cầm lấy tay hắn, nhẹ nhàng hôn lên những ngón tay, ánh mắt sâu thẳm: "A Viên, ta chưa từng thích ai cả, cũng không biết nên làm thế nào để đối tốt với một người, thế nên điều có thể làm, ta sẽ làm tất cả, bao gồm cả việc đồng ý những yêu cầu của ngươi – đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, bắt ta buông ngươi ra chính là gây rối vô cớ, sao ta có thể đồng ý được đây."

Kỷ Viên giật giật khóe miệng, cảm giác vô lực trào lên, không dám nhìn thẳng vào mắt của Diệp Quân Trì, dời mắt đi, nhàn nhạt nói: "Ngươi muốn ta báo đáp ngươi thế nào?"

Đã chuẩn bị tâm lý cho mấy câu trả lời linh tinh như "Hôn ta một cái" "Ngủ cùng ta" của Diệp Quân Trì, Kỷ Viên hít sâu một hơi, lại nghe thấy hắn chậm rãi đáp:

"Ở bên ta cả đời đi, A Viên."

36. Chương 36: Vong Đạo 8

Cả đời?

Kỷ Viên ngạc nhiên, rõ ràng là cảm nhận được trong lòng vừa động, môi hé mở ra tận mấy độ, hắn bình đạm nói: "Cả đời quá dài, Diệp Quân Trì, ngươi lại không rõ toàn bộ mọi chuyện".

"Ta rất rõ ràng." Ánh mắt Diệp Quân Trì sáng quắc, "A Viên, ngươi rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy, có thể nói cho ta biết được không?"

Kỷ Viên trầm mặc một lát, lắc đầu: "Xin lỗi, ta không làm được, chuyện mật địa của Giang gia… ngươi vẫn không nên nhúng tay vào thì hơn."

Không biết những người kia đang chuẩn bị bẫy rập gì, lại muốn Diệp Quân Trì bước vào sâu trong mật địa nguy hiểm kia, chỉ sợ không ổn, thỉnh cầu này thật sự là đã không tính toán kĩ càng.

Không nhờ Diệp Quân Trì, mượn Hồi Trì hẳn là có thể nhỉ.

Kỷ Viên cẩn thận cân nhắc, đời trước hắn nợ nhiều nhất là Kỷ Tư, còn hại Kỷ Tư mất mạng, đời này không thể giẫm lên vết xe đổ nữa. Diệp Quân Trì đã làm nhiều chuyện rồi, nói không dễ nghe một chút, thanh danh của hắn vốn dĩ đã không ổn, cho dù mạnh mẽ bối khẩu hắc oa *(?)*, tu sĩ Nhân giới cũng sẽ không có biện pháp gì với hắn.

Nếu không phải là bởi muốn truy hung thủ mà tới Triệu gia, cũng đã không bị truy nã diệt hồn lệnh…

Hoảng hốt trong chốc lát, mặt bị nhéo, Kỷ Viên ngước mắt vừa nhìn, Diệp Quân Trì vẫn còn đang cười, chỉ là nụ cười này ít nhiều đều có chút ảm đạm: "Không sao cả, bây giờ vẫn chưa chấp nhận được ta cũng không sao, ta có thể chờ được. Đừng nghĩ tới mấy chuyện được mất đó, ừm, trừ việc ngươi tự tặng bản thân cho ta ra thì những hồi báo khác ta đều không cần. Mật địa Giang gia nguy hiểm nhưng cũng không làm gì được ta, chỉ là…"

Nhìn vào đôi mắt hắc bạch phân minh của Kỷ Viên, Diệp Quân Trì cảm thấy thân xác thanh lãnh này như đang giam cầm một linh hồn thống khổ giãy giụa bên trong, giọng nói của hắn không khỏi trở nên ôn nhu hơn, nói: "Thuốc Lạc Tu Ý luyện chỉ còn lại có một viên, nếu có chuyện gì quan trọng, cổ ngươi đành chịu đau chút vậy."

Dù là có bởi nguyên nhân gì, cắn vào cổ luôn mang chút hương vị tình sắc.

Kỷ Viên chần chờ một lát: "… Chỉ có thể cắn cổ thôi sao?"

"Đương nhiên là không phải." Diệp Quân Trì nghiêng đầu, cười tủm tỉm hôn lên cổ Kỷ Viên một cái, "Bởi ta muốn ăn ngươi, lại không thể ăn, cắn cổ miễn cưỡng có thể làm đỡ đói một chút."

Kỷ Viên bị hắn hôn tới tê dại cả cổ, nhảy dựng lên, cách hắn một khoảng thật xa, cương cứng mặt một lúc mới thấp giọng nói "Tùy ngươi."

Ba ngày trôi qua rất nhanh, mười người thắng Đại hội tiên kiếm tụ tập trước chính điện của Giang gia, ý thu đã đậm, lá rụng đầy đất, gió lạnh thổi qua vang lên tiếng xào xạc, vô cớ lại tạo ra một bầu không khí hủy diệt.

Giang Tuyết Tùng chắp hai tay sau lưng, ánh mắt dao động trên khuôn mặt của mười thanh niên trước mắt, khi rơi xuống người Kỷ Viên thì dừng lại một chút, mới mở miệng nói: "Mật địa này Giang gia không thể nào cai quản toàn bộ, bên ngoài có thể đi lại, nhưng sâu bên trong rất nguy hiểm. Lần này mở mật địa ra, thời hạn là nửa tháng, bảo vật đáng quý, nhưng mạng lại càng quý hơn, chư quân tự sắp xếp thế nào cho hợp lý."

Triệu Hà thầm bĩu môi, mặt lạnh te không nói gì, những người còn lại thì gật đầu.

Kỷ Viên không để ý Giang Tuyết Tùng đang nói gì, lực chú ý hiện tại của hắn tập trung hết lên eo.

Sáng nay hắn còn đang nghĩ xem Diệp Quân Trì sẽ lấy phương pháp thần không biết quỷ không hay gì để trà trộn vào mật địa, ai ngờ khi thay y phục, Diệp Quân Trì đứng sau lưng hắn nhìn chằm chằm hồi lâu, bước lên ôm lấy eo hắn bất động.

Còn tưởng rằng sáng sớm ngày ra, Ma quân đại nhân đã muốn đùa giỡn lưu manh, kết quả vừa quay đầu lại, Diệp Quân Trì đã biến thành một con rắn nhỏ dài, vèo một cái chui vào trong y phục của hắn, quấn bên hông hắn không chịu di chuyển.

Kỷ Viên đối với động vật máu lạnh mềm mềm này không hẳn là sợ nhưng chắc chắn là rất ghét, lập tức ngây cả người, cứng đờ thành một bức tượng. Tận tới lúc Diệp Quân Trì chậm rãi di chuyển tới trước mắt hắn, là một con rắn nhỏ mềm mại rất đáng yêu, sự mâu thuẫn dưới đáy lòng hắn mới chậm rãi biến mất, rắn nhỏ nhân cơ hội thè lưỡi liếm lên môi hắn, lại nhanh chóng trở về bên hông hắn.

Hệ thống cười cạc cạc, tuy rằng âm thanh điện tử nghe không chút gợn sóng thậm chí có chút lạnh băng: "Lão đại giở trò lưu manh ngươi không ngăn lại được đâu. Sao nào, có muốn ăn miếng trả miếng không?"

Kỷ Viên bình tĩnh nói: "Bị rắn hôn một cái, chẳng lẽ muốn ta hôn ngược lại tìm chết?"

Hệ thống: "..."

Con rắn nhỏ lạnh lẽo bây giờ đã được ủ ấm, Kỷ Viên cũng không dám thắt dây lưng quá chặt, sợ không cẩn thận xiết vào lão đại, lão đại không vui lại chạy tới nơi khác.

Giang Tuyết Tùng dong dài lằng nhằng nói một hồi xong, tự mình mang theo mấy người theo hướng mật địa mà đi. Ông ta tỏ ra bản thân chính là gia chủ Giang gia nhân hậu tốt bụng như trong lời đồn, nếu không phải đã biết bộ mặt thật của ông ta, ngay cả Kỷ Viên dù có là người đã quen nhìn hư tình giả ý có thể cũng sẽ bị lừa.

Trước khi tới cửa vào mật địa, Giang Tuyết Tùng lại cẩn thận dặn dò thêm một chút, Kỷ Viên nghe một lát, tổng kết lại lời của Giang gia chủ chính là "Đoàn kết thân thiện, giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ", đột nhiên cảm thấy Giang gia chủ rất có tiềm chất trở thành thầy giáo ở thế giới kia của hắn.

Mật địa chính là cái "giỏ" mà Giang Tuyết Tùng và người đứng sau ông ta thiết lập nên, bây giờ đối phương muốn gậy ông đập lưng ông, mà Kỷ Viên và Diệp Quân Trì muốn vào giỏ bắt ba ba, sau khi vào dù là để họ tính kế thành công hay là tìm ra người đứng sau toàn bộ màn kịch này, đều không phải là điều bây giờ có thể đoán trước.

Kỷ Viên liếc mắt nhìn Kỷ Thâm vẫn đang cố gắng chống chọi, tự nhủ không biết lát nữa có nên đánh ngất hắn rồi tìm một nơi an toàn giấu đi hay không.

Mọi người có vài người kết đội với người quen hoặc đi một mình, tạm dừng một lát, theo thứ tự đi vào mật địa.

Kỷ Viên theo sau Kỷ Thâm, một bước vào mật địa, thế giới trước mắt thoáng biến đổi. Bên ngoài là mây đen giăng đầy, gió thu hiu quạnh, mật địa lại là cảnh xuân tươi đẹp, hoa thơm chim hót.

Xung quanh không có ai cả, Kỷ Viên sửng sốt một chút mới hiểu, chỉ sợ là Giang gia đã dùng trận pháp gì đó, đưa mười người tới những nơi khác nhau.

Kỷ Viên có chút sầu bi: "Kỷ Thâm sẽ không chết chứ?"

Nói thật, xét theo tính cách, thực ra Kỷ Thâm lại càng giống Kỷ Tư hơn, dương quang xán lạn, cứng cỏi quật cường, khi bảo vệ người quan trọng đối với mình tựa như một con báo phẫn nộ, lúc nào cũng có thể xông lên cắn chết kẻ thù, hoặc là đồng quy vu tận.

Hắn vẫn là có chút tiếc nuối nếu để Kỷ Thâm chết.

Hệ thống đã sớm dò tìm Kỷ Thâm, quan sát một chút, đáp: "Yên tâm, hắn và Kỷ Sơn đi cùng nhau."

Kỷ Sơn? Người anh em này có biến thái tới mức nào chắc là cũng không đến mức ra tay với em họ mình chứ nhỉ, dù sao đây cũng là Kỷ gia của thế giới này, cũng không phải là Kỷ gia chỉ chăm chăm nghĩ tới lợi ích ở thế giới kia của hắn.

Kỷ Viên hơi yên tâm hơn, thò tay muốn chọc con rắn nhỏ bên hông: "Diệp Quân Trì, ngươi nên…"

Hắn đột nhiên im bặt.

Kỷ Viên im lặng một lát, nhìn phong cảnh như tường hòa an tĩnh, thực ra lại là cảnh tượng ẩn chứa đầy sát khí, hắn run bần bật: "Hệ thống, hình như ta đánh mất lão đại rồi…"

Hệ thống: "… Đừng sợ, có Hồi Trì ở đây, yêu ma quỷ quái bình thường không dám tới gần ngươi đâu, huống chi bây giờ ngươi cũng đã có chút tu vi."

Kỷ Viên khóc thút thít: "Phòng được yêu ma quỷ quái nhưng không phòng được người!"

Giang Tuyết Tùng và người đừng sau màn kia không thể chỉ dùng mật địa là có thể giam được Diệp Quân Trì, Hồi Trì tuy rằng nơi tay nhưng dù sao cũng không phải là kiếm của mình, Kỷ Viên cũng dốt đặc cán mai, không biết điều khiển kiếm, nếu có cao thủ tới, chỉ cần một giây là có thể giết chết hắn.

Hệ thống nói: "Ngươi đừng sợ, ta tìm chút khẩu quyết điều khiển kiếm cho ngươi."

"Nước tới chân mới nhảy thì có tác dụng gì… hệ thống, ngươi nói thử xem nếu như ta ngã xuống ở nơi này trước khi lão đại tìm được ta, lão đại sẽ ra sao?"

"Ta chỉ có thể chân thành khuyên ngươi." Hệ thống bình tĩnh đáp lại, "Nếu thật sự không thể không chết, ngươi nên chết xa một chút, đừng để Diệp Quân Trì nhìn thấy thi thể ngươi. Hắn không phải là người tốt gì, ngươi nói xem, người ta yêu ngươi toàn tâm toàn ý, khó có thể kìm chế nổi, đột nhiên nhìn thấy thi thể ngươi, không thương tâm tới muốn đại khai sát giới mới là có quỷ."

Kỷ Viên trầm mặc một chút, nhỏ giọng nói: "Cứ nói chuyện bình thường thôi, tự dưng nhắc tới quỷ làm gì."

Ngồi xổm tại chỗ trong chốc lát, Kỷ Viên để ý tới việc đằng sau có tiếng sột sột soạt soạt, biết nơi này cũng không phải là nơi an toàn, nhấc chân lên muốn bước đi, lại chậm rãi lùi lại, rũ mắt nhìn bùn đất trước mặt.

Nơi này có lẽ là đang ở trong rừng, bốn phía đều là cây cao, cành lá rậm rạp, trong không khí có mùi cây cỏ, bùn đất hỗn tạp tỏa ra mùi tanh nhè nhẹ, ngửi kĩ, còn có thể ngửi thấy mùi hôi thối thoang thoảng.

Kỷ Viên mặt không cảm xúc nhặt một cục đá lên, ném tới nơi trước mặt cách chỗ đang đứng ba bước, cục đá lập tức không tiếng động chìm xuống dưới lớp bùn. Hắn cúi người lại nhặt thêm mấy cục, ném theo hướng khác, khoảng cách cũng tương tự, cục đá đập xuống mặt đất, vang lên tiếng "bốp", nhanh chóng xoay vài vòng trên mặt đất.

Hệ thống ngạc nhiên: "Đầm lầy? Không phải, nếu là đầm lầy, ta đã có thể phát hiện ra mà nhắc ngươi…"

Ngừng lại một chút, hệ thống hừ một tiếng, "Ta biết rồi, mật địa này quả nhiên rất nguy hiểm, cầu mong

lão đại tìm thấy ngươi sớm chút. Ta thu hồi lại lời nói lúc đầu, Hồi Trì có thể phòng được mấy con yêu ma quỷ quái loại nhảy nhót tưng bừng muốn tới ăn thịt ngươi, nhưng lại không thể phòng được loại vật chết tinh quái thế này. Cẩn thận chút, bước vào đó một bước, ngươi sẽ bị kéo vào, ăn tới ngay cả vụn xương cũng không thừa."

Cái thứ này cũng là yêu quái?

Kỷ Viên run run trong lòng, âm thầm cảm thấy may mà mình đã cẩn thận, lại cúi người nhặt toàn bộ đá nhỏ xung quanh ôm vào lòng, vừa đi vừa thử thăm dò ném đá, hệ thống cũng cẩn thận tra xét.

Không biết đã bao lâu trôi qua, khi Kỷ Viên vừa nhặt vừa ném tới vã mồ hôi đầy mình, hệ thống cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra nói: "Được rồi, đã rời khỏi khu vực kia rồi."

Kỷ Viên vẫn rất cẩn thận ném mấy cục đá cuối cùng ra, chắc chắn là không nhầm rồi mới dám mạnh dạn bước.

Vừa mới vào đã làm cho người ta mệt mỏi tới vậy, càng đừng nói tới sâu trong lòng mật địa.

Hệ thống nhạy bén ăn ngay nói thật: "Đó là bởi ngươi chỉ là một con gà còm, nếu là lão đại, chắc chắn là đi như trên đất bằng, cái thứ kia cũng không dám ăn hắn."

Kỷ Viên cảnh giác nắm chặt kiếm, cũng đáp: "Ngươi cũng nói ta chỉ là một con gà còm rồi đấy thôi, sao có thể giống lão đại được." Ngừng một chút, Kỷ Viên lo lắng sốt ruột. "Ta khá lo cho Diệp Quân Trì, nhỡ máu trong cơ thể hắn đột nhiên xao động, ăn xong viên thuốc cuối cùng kia rồi mà vẫn không thể tìm thấy ta…"

Hậu quả thật không dám tưởng tượng.

"Đừng nghĩ vớ vẩn, lão đại sẽ có thể tìm được ngươi nhanh thôi." Hệ thống an ủi một câu, rồi cũng không nhiều lời thêm nữa, để Kỷ Viên chuyên tâm kiểm tra xung quanh.

Kỷ Viên lắc đầu, đi lâu có hơi mệt, liền dựa vào một gốc cây nghỉ ngơi. Hắn bóp thái dương, có chút mệt mỏi.

Tưởng tượng tới chuyện Diệp Quân Trì có thể xảy ra chuyện, hắn liền cảm thấy máu toàn thân lạnh đi, ngay cả hít thở cũng có chút không thông.

Càng nghĩ càng cảm thấy nợ Diệp Quân Trì rất nhiều, máu là do hắn làm Diệp Quân Trì uống vào, cũng là hắn nhờ Diệp Quân Trì vốn chẳng liên quan bước vào cơn phong ba bão táp này… Nếu Diệp Quân Trì xảy ra chuyện gì…

Rõ ràng trong mật địa không lạnh, vậy mà Kỷ Viên vẫn cứ rùng mình một cái, cứ như bị người ta giội cho

một bát nước lã.

Hệ thống thấy hắn rối rắm cũng không lên tiếng. Dù sao nên lựa chọn thế nào, quyền lựa chọn cũng vẫn nằm trong tay Kỷ Viên, nó có thể dự đoán được nếu Kỷ Viên chọn trở lại thế giới ban đầu sẽ xảy ra chuyện gì, xuất phát từ lòng trắc ẩn bắt chước từ nhân loại, nó rất muốn Kỷ Viên suy nghĩ thật cẩn thận, thanh thản ở lại thế giới này mà sống thật tốt.

Im lặng một lúc, Kỷ Viên vẫn còn đang hoảng hốt, lại nghe thấy giọng nói đột nhiên trở nên gấp gáp của hệ thống: "Có người tới đây… cẩn thận đằng sau!"

Kỷ Viên sởn tóc gáy, lập tức nhảy lên, không ngờ cơ thể lại hoàn toàn không động đậy nổi. Hắn cúi đầu nhìn, mới phát hiện, không biết tay và chân từ khi nào đã bị một loại rễ cây nhỏ mềm dẻo cuốn lấy, ngay cả Hồi Trì cũng bị cuốn chắc lại. Hắn thử dùng linh lực dỡ những rễ cây này ra, không ngờ không hề có hiệu quả, mà còn như chọc giận rễ cây thêm, cuốn lại càng thêm chặt.

Bị tấn công từ đằng sau, da bị đâm xuyên qua tới đau đớn, Kỷ Viên rên khẽ một tiếng, quay đầu lại nhìn, mới phát hiện cái cây trước đó không chút thu hút, bây giờ lại có thể mơ hồ nhìn ra mắt mũi miệng, cực kì xấu xí, cũng vô cùng đáng sợ.

Kỷ Viên muốn khóc rồi: "… Hệ thống!!!"

Hệ thống tuyệt vọng đáp: "Mẹ nó sao nơi này chỗ nào cũng toàn là yêu tinh, Hồi Trì cũng không chơi được với loại này… ngươi đừng động đậy, cây đại thụ này chắc hẳn là thấy ngươi nhìn không tồi, thích hợp biến thành chất dinh dưỡng."

"Ngươi câm mồm." Kỷ Viên tuyệt vọng nhìn về phía Hồi Trì, run lẩy bẩy.

Trì huynh, giúp một tay đi, nhanh lên nào.

Hồi Trì run run một chút, một thanh kiếm linh tính hữu hạn, không có linh lực mạnh chống đỡ, vẫn không thể thoát khỏi số phận bị rễ cây cuốn thành cái kén.

Rễ cây bám trên người càng ngày càng nhiều thêm, cuốn cũng càng lúc càng chặt, Kỷ Viên gần như không thở nổi, khi trước mắt bắt đầu biến thành một màu đen, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng bước chân, ngay sau đó cơ thể được thả lỏng, những rễ cây này bị người chặt đứt cùng lúc.

Diệp Quân Trì?

Hắn hít sâu một hơi, có chút kích động ngẩng đầu, vừa thấy thanh niên đứng ngược sáng trước mặt, trong lòng tức khắc có bốn chữ này nhảy ra.

Oan gia ngõ hẹp.

Không ngờ lại là Vân Thừa.

37. Chương 37: Vong Đạo 9

"Diệp Thượng Nguyên?"

Vân Thừa từ trên cao nhìn xuống Kỷ Viên, trong tay vẫn còn đang cầm trường kiếm, trên mặt mang theo vẻ chần chờ, hiển nhiên không hiểu nổi vì sao người như Diệp mỗ nằm trong top mười đại hội tiên kiếm lại bị một thụ yêu hèn yếu cuốn lấy.

Kỷ Viên mặt không đổi sắc phủi rễ cây trên người xuống, thuận tiện giải cứu Hồi Trì thoát ra khỏi lũ rễ cây đã mất đi yêu lực, thầm nói xin lỗi trong lòng.

Ôm chặt Hồi Trì, trong lòng Kỷ Viên cảm thấy kiên định hơn nhiều, nhíu mày ngẩng đầu đối diện với Vân Thừa một lát rồi rũ mắt: "Nhất thời mất cảnh giác."

Vân Thừa một chút ấn tượng với hắn cũng không có, người này rõ ràng không lâu trước đây còn đẩy hắn lên võ đài của đại hội tiên kiếm, nói nói cười cười luôn tỏ ra đã biết thân phận thật của hắn, luôn mang theo ý uy hiếp, mà giờ đây chưa được bao lâu, đã thay đổi thành người khác.

Vân Thừa cũng không quá hoài nghi, hắn cười, giơ tay ra trước mặt Kỷ Viên: "Diệp đạo hữu, trong mật địa hung hiểm, không bằng chúng ta đi cùng nhau đi?"

Kỷ Viên mặt không biểu cảm: "Không cần."

Bị cự tuyệt thẳng thừng, Vân Thừa thật ra cũng không để ý lắm. Vốn dĩ chỉ thuận miệng mời một câu, dù sao ở nơi này, không đáng tin nhất chính là người, huống chi còn là người xa lạ.

Hắn gật đầu đang định đi, đầu bỗng nhiên đau đớn.

Đầu như bị cưỡng chế rót thứ gì đó vào, đau đớn vô cùng, Vân Thừa co giật, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

Kỷ Viên nhanh chóng bò dậy, cảnh giác nhìn Vân Thừa chằm chằm, vừa nhìn thấy khuôn mặt khi cười rộ lên của Vân Thừa, trong nháy mắt hình như đã thay đổi thành một người khác, ánh mắt nhìn hắn chằm chằm tựa như ẩn giấu châm độc sắc bén, lúc nào cũng có thể phóng tới đây.

“Tiểu huynh đệ không muốn đồng hành với ta, chính là đang giận lần trước ta vô lễ sao?”

Quả nhiên!

Kỷ Viên ngưng trọng nói: “Hệ thống, Vân Thừa có phải là…”

Hệ thống im lặng nghe cao kiến của Kỷ Viên.

Kỷ Viên nói tiếp: “bị tâm thần phân liệt?”

Hệ thống: “Bảo bối nhi, chúng ta đang ở thế giới tu tiên.”

“Hắn ta cứ một chốc lại biến đổi thành một người khác…”

Hệ thống không nhịn nổi nữa: “Sao ngươi không nghĩ tới trường hợp hắn là bị người ta khống chế?!”

Kỷ Viên cười không phát ra tiếng: “Cuối cùng cũng cậy miệng ngươi ra được chút thông tin.”

Hệ thống: “…” Tên nhãi ranh.

Tên nhãi ranh cố gắng nuốt nụ cười xuống, lạnh lùng nhìn Vân Thừa.

Vân Thừa hơi nghiêng đầu: “Không phải tiểu huynh đệ đây đã thuận lợi vào được mười thứ hạng đầu rồi sao, còn có thể vào được mật địa của Giang gia, tại hạ chẳng qua chỉ là đẩy tiểu huynh đệ một cái thôi mà.”

Kỷ Viên vẫn trầm mặc không nói như trước.

Vân Thừa đem lại cảm giác rất nguy hiểm cho người khác, lại không lộ ra sát khí, Hồi Trì muốn bảo vệ hắn phải căn cứ vào việc có sát khí hay không. Không có sát khí, có nghĩa là Vân Thừa không muốn giết hắn… hoặc là nên nói người khống chế Vân Thừa kia không định giết hắn.

Vậy tiếp cận hắn làm gì?

Linh quang trong đầu chợt lóe, mặt Kỷ Viên càng lạnh hơn, trực tiếp xoay người đi, tay lại bị Vân Thừa giữ chặt. Hắn ta ngả ngớn nhéo nhéo ngón tay Kỷ Viên, cười như không cười nói: “Ngón tay tiểu huynh đệ thật mềm mại, thảo nào…”

Thảo nào cái gì?

Kỷ Viên không nghĩ nhiều, xoay tay rút chủy thủ bên hông chém về phía vai Vân Thừa.

Vân Thừa không hề né tránh, vai bị chủy thủ sắc bén chém sâu, máu tươi chảy đầm đìa nơi vai trong nháy mắt. Tay Kỷ Viên cũng dính đầy máu, trầm mặc trong chốc lát, ngước mắt lại thấy Vân Thừa đang cười tươi đầy quỷ dị.

"Chém cũng chém rồi, không giận nữa phải không, đi cùng nhau đi."

Kỷ Viên không nhịn được mà nhíu mày, khi Vân Thừa xoay tay nắm lấy cổ tay hắn, có một cỗ lực lượng kì quái truyền vào trong cơ thể, hắn hoàn toàn không thể dùng linh lực được nữa.

Thật rõ ràng, dựa vào vũ lực, hắn tuyệt đối thua Vân Thừa. Không xong chính là Hồi Trì không cảm nhận được sát khí, sẽ không kích phát cấm chế nào đó Diệp Quân Trì hạ. Người sau lưng Vân Thừa kia biết hắn là ai, còn làm như vậy, ngoài chộp hắn về làm con tin uy hiếp Diệp Quân Trì ra, Kỷ Viên thực sự không còn nghĩ ra được nguyên nhân nào khác nữa.

Đã gây ra không biết bao nhiêu phiền toái cho Diệp Quân Trì rồi, mày còn muốn biết thành một sợi dây trói lấy Diệp Quân Trì, hại hắn nữa hay sao?

Hầu kết Kỷ Viên giần giật, ánh mắt u lãnh nhìn Vân Thừa chằm chằm, một lúc lâu sau, nhàn nhạt đáp: "Được thôi."

Trong mật địa, ngoài cây ra thì vẫn là rừng cây, trong rừng cây, tất cả đều tĩnh lặng vô cùng, nhưng lại có một cảm giác quỷ dị lành lạnh, nơi nơi đều lộ ra sát ý.

Kỷ Viên lặng im theo sau lưng Vân Thừa suốt một ngày, sau khi hãi hùng khiếp vía, không thể không thừa nhận, nếu không có Vân Thừa, hắn muốn an toàn sống sót, quả là gian nan quá mức.

Khi trời bắt đầu tắt nắng, hai người đi tới bên một hồ nước, hồ nước sạch sẽ trong trẻo, liếc mắt nhìn một cái là có thể nhìn thấy vài con cá đang nhàn nhã bơi quanh.

Vân Thừa cúi đầu nhìn hồ nước một lát, nghiêng đầu nhìn Kỷ Viên ngoan như thỏ, trong lòng bỗng nhiên chợt động, thò tay xoa đầu Kỷ Viên.

Kỷ Viên sởn tóc gáy, thiếu chút nữa đã rút chủy thủ ra, liên tục lùi lại phía sau vài bước, cảnh giác nhìn hắn ta chằm chằm: "Ngươi định làm gì?"

Vân Thừa bĩu môi, không trả lời, đưa tay vào ống tay áo to rộng, rút một cây bội kiếm ra, đâm vào trong nước, liền có một con cá bị lôi ra khỏi mặt nước, vứt lên mặt đất, giãy giụa không ngừng.

"Đêm nay nghỉ tạm ở đây đi, Diệp tiểu huynh đệ ăn cá không?"

Kỷ Viên ngồi xuống không hé răng, sửa lại mái tóc bị vò rối, oán hận trong lòng vài tiếng.

Hệ thống cười lạnh: "Diệp lão đại xoa ngươi xoa đến vui sướng, sao không thấy ngươi kêu ca một tiếng."

"… Tên này không giống."

"Ồ, ghét với thích không giống nhau phải không?"

Kỷ Viên lẩm bẩm: "Nói vớ va vớ vẩn, cả hai ta đều ghét."

Hệ thống đáp: "Sao ta lại không phát hiện ra ngươi còn rất ngạo kiều nhỉ?"

Kỷ Viên ha hả.

Vân Thừa không có ý tốt, hắn ta nướng cá cũng sẽ không có ý tốt, Kỷ Viên nghĩ vậy, cuối cùng dưới lời mời mọc nhiệt tình của Vân Thừa đành cắn hai miếng, rồi an vị bên cạnh, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vốn chỉ định nhắm mắt dưỡng thần, không ngờ mới nhắm mắt lại chưa được bao lâu, Kỷ Viên liền chìm vào giấc ngủ.

Sở dĩ biết là đang ngủ mơ, bởi vẫn còn đang tán gẫu say sưa với hệ thống, khung cảnh xung quanh thoắt cái lại biến đổi, đen kịt khắp nơi, tựa như đã trở thành màn đêm vĩnh hằng.

Đây là lần đầu Kỷ Viên cảm giác mình đang ngủ mơ rõ tới vậy, nhíu mày, đang ngẫm xem nên làm thế nào mới có thể thoát khỏi mộng cảnh, trước mắt bỗng nhiên sáng lên, có một bóng người mơ hồ xuất hiện.

Bóng dáng ấy có chút mờ nhạt, Kỷ Viên híp mắt nhìn, sau đó cứng đờ người.

… Là bóng dáng hắn vĩnh viễn không thể nào quên đi.

Người kia chậm rãi xoay người lại, trên khuôn mặt là nụ cười xán lạn tỏa nắng, nửa đầu bên trái lại hơi bẹp xuống, khuôn mặt có chút trở nên vặn vẹo, máu tươi dính đầy trên mặt hắn, cơ thể cũng như từng bị ngâm trong máu loãng, từng giọt máu chảy tí tách xuống mặt đất.

Kỷ Viên lạnh người, não trống rỗng, nhìn hình ảnh có chút ghê rợn này, trong lòng lại không cảm thấy sợ hãi một cái kì lạ, chỉ có cảm giác áy náy và đau khổ tới kín cả trời đất.

Kỷ Tư nghiêng nghiêng đầu, nhẹ giọng gọi: "… Anh ơi?"

Kỷ Viên đau đớn nhắm mắt lại.

Giọng nói Kỷ Tư khàn khàn, nghe có chút không rõ: "Anh, vì sao anh lại không tin em?"

Khi cậu biết tin có người muốn hại Kỷ Viên, chạy suốt đêm tới Kỷ gia nói cho Kỷ Viên biết, ngờ đâu lại bị Kỷ Viên lạnh giọng chất vấn: "Làm sao cậu biết có người muốn hại tôi? Làm sao tôi biết được người hại tôi lại không phải là cậu?"

Ngày đó Kỷ Viên đang vội, không hơi đâu mà nói thêm một lời với người em trai cùng cha khác mẹ này, sau đó… không còn cơ hội nói chuyện với cậu nữa rồi.

Trái tim đau đớn tới kịch liệt, trong nháy mắt đó, Kỷ Viên cảm thấy mình sẽ bởi hít thở không thông mà chết đi ngay trong giấc mơ của mình, hắn che mắt rồi lại cắn răng mở mắt ra. Kỷ Tư kéo theo cơ thể bị tàn phá đi tới trước mặt hắn, trong mắt là vẻ ngây thơ thanh triệt, cậu thò bàn tay dính đầy máu, chậm rãi đưa tới gần Kỷ Viên, khi sắp chạm tới mặt Kỷ Viên, run run một lúc, lại thu tay lại.

Thiếu niên chết đi vĩnh viễn ở lại cái tuổi mười chín, khuôn mặt bị tàn phá tới đáng sợ nhìn kĩ vẫn còn có chút trẻ con, cậu thấp giọng lẩm bẩm: "Quên mất anh không thích em lại gần… anh đừng nóng giận, em sẽ đi ngay đây, đừng ghét em mà…"

Kỷ Viên suýt chút nữa đã rơi nước mắt, hắn run giọng nói: "Thật xin lỗi…"

Kỷ Tư có phần mờ mịt: "Anh vì sao lại nói xin lỗi?"

Kỷ Viên bước lên trước, chần chờ một lúc, rồi thật cẩn thận kéo Kỷ Tư vào lòng. Kỷ Tư chết đã nhiều năm như vậy rồi, hắn cũng chưa một lần nào mơ thấy cậu, có đôi khi hắn nghĩ Kỷ Tư có phải là khi chết đã mang theo mối hận phải chết thay hắn hay không, bằng không vì sao dù thế nào cũng không hề báo mộng về cho hắn.

Kỷ Tư chớp chớp mắt, nửa ngày sau mới bừng tỉnh đại ngộ hỏi: "Em quên mất, em quên là mình đã chết rồi… anh à, đây là giấc mơ của anh ư?"

Cậu cọ cọ vào cổ áo Kỷ Viên, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, em biết anh sợ quỷ… em có phải là trông rất dọa người không?"

"… Không đâu." Trong lòng Kỷ Viên khó chịu tới độ muốn cất tiếng khóc lớn, cố nhịn xuống, trầm giọng nói tiếp, "Người hại em từng kẻ sẽ đều phải chôn cùng em, Kỷ Tư, anh rồi cũng sẽ xuống đó làm bạn với em."

Kỷ Tư ngẩn người, đột nhiên cậu lắc đầu: "Không được!"

Không được cái gì?

Kỷ Viên đang định hỏi, bên tai bỗng vang lên tiếng gọi nho nhỏ, giọng nói kia không ngừng vang lên, hắn chỉ có thể nhìn thấy Kỷ Tư đang mấp máy môi, nhưng lại không nghe thấy lời cậu nói.

Trong cái chớp mắt tiếp theo, Kỷ Viên thấy hoa mắt, rồi nghe thấy giọng nói lạnh băng dồn dập của hệ thống: "Kỷ Viên? Kỷ Viên? Tỉnh lại đi!"

Kỷ Viên rùng mình một cái, mở mắt ra.

Trước mắt là một đống lửa đang cháy bập bùng.

Mắt Kỷ Viên có chút ướt át, mờ mịt một lát, mới phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, trên người còn đắp một cái áo khoác.

"Ư, hệ thống, ta bị sao vậy?"

Hệ thống thở hắt ra một hơi: "Vừa nãy đột nhiên linh hồn ngươi không ổn, thiếu chút nữa đã thoát ra khỏi cơ thể này, đừng làm bậy, linh hồn ngươi vẫn còn chưa được thế giới này thừa nhận, tự tiện rời khỏi cơ thể, sẽ bị quy tắc của thế giới này hủy diệt."

Kỷ Viên nghe thấy mà rùng mình: "Sao đột nhiên ta lại ngủ mất?"

"Là do cá của Vân Thừa cho ngươi ăn có vấn đề." Hệ thống nghĩ một lát, "May là ngươi chỉ ăn hai miếng, cá bị hạ thuốc, vốn chỉ làm người ta chìm sâu vào giấc ngủ, nhưng linh hồn ngươi và cơ thể này cũng không phù hợp hoàn toàn, ăn nhiều linh hồn ngươi sẽ trực tiếp rời khỏi cơ thể."

Kỷ Viên run bần bật: "Tên khốn nạn hại ta!"

Hệ thống bình tĩnh nói: "Mau, bây giờ đi trốn đi, Vân Thừa cho rằng ngươi đã ngủ say như chết, yên tâm tới dòng sông gần đây đi tắm."

"Hả? Không phải ở đây đã có hồ nước rồi sao?"

Hệ thống đáp: "Bên trong toàn là cá ăn thịt người, đáy hồ đều là xương, phủ trắng như tuyết."

Kỷ Viên đúng là lúc đầu không nhìn kĩ đáy hồ, nghe thấy lời hệ thống nói, lại nghĩ tới cá mình ăn kia, thiếu chút nữa đã nôn khan một trận.

Thảo nào Vân Thừa cũng không động vào cá kia, thật đúng là con mẹ nó chứ.

Kỷ Viên khó chịu một hồi, kéo áo khoác của Vân Thừa ra ném xuống hồ nước, cầm lấy Hồi Trì đi tìm đường, hít sâu một hơi bước đi.

Rừng cây ban đêm hoàn toàn yên ắng, thi thoảng có tiếng động vang lên, cứ như có thứ gì đó đang thở ngay bên tai, Kỷ Viên dựng tóc gáy, ôm Hồi Trì thật chặt, chân có hơi run run, tưởng tượng tới nụ cười và giọng cười quái dị kia của Vân Thừa, cuối cùng vẫn cố gắng rảo bước thật nhanh.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Kỷ Viên cảm thấy sau lưng rờn rợn, tựa như bị thứ gì đó nhìn chằm chằm, hắn gần như là rụt đầu lại theo phản xạ, liền nghe thấy một tiếng thú rống quái dị vang lên từ trên đầu.

Kỷ Viên nuốt nước miếng, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhịn không được mà mắng ra tiếng "Ngọa tào".

Trên đầu không ngờ lại là một con nhện to.

Đen sì như mực, bốn con mắt xanh lè, chân mang đầy gai sắc nhọn. Nếu mấy cái gai này đâm vào người, chắc chắn là lạnh thấu tim.

Kỷ Viên không chút do dự mà cất bước chạy đi, chưa chạy được vài bước, đã bị thứ gì đó túm lấy ngay lập tức, ngã nhào xuống đất.

Hệ thống nói: "Bảo bối nhi, nhện biết nhả tơ đó."

Kỷ Viên: "Câm ngay!"

Kỷ Viên mặt không cảm xúc quỳ rạp trên mặt đất, tứ chi bị tơ nhện cuốn lấy, chầm chậm kéo trở về.

Con nhện kia không ngờ lại có một khuôn mặt người, lúc này nó đang mỉm cười, nhìn Kỷ Viên chằm chằm phát ra tiếng rít khe khẽ.

Kỷ Viên nhìn nó, tuyệt vọng nhắm mắt lại, bốn phía dù sao cũng chẳng có ai, hắn dứt khoát nhỏ giọng nói thầm ra miệng: "Có thể có thứ gì đó đẹp đẹp tới ăn ta được không? Thứ này cũng xấu quá rồi…"

Hệ thống không nói nửa lời.

Nhện có vẻ như hiểu lời Kỷ Viên nói, chân nó vừa động đậy, đột nhiên đâm tới chỗ đầu Kỷ Viên.

Hệ thống bỗng mở miệng: "Bảo bối nhi, mau mở mắt ra!"

Kỷ Viên sửng sốt, lập tức mở mắt ra, nhìn thấy cái chân khủng bố của con nhện đang vươn tới chỗ mình.

Kỷ Viên giận dữ: “Hệ thống ngươi con mẹ nó…”

Lời còn chưa nói xong, trước mắt có ánh sáng trắng chợt lóe lên, Kỷ Viên sửng sốt, tơ nhện trên người cũng bị ánh sáng trắng kia cắt đứt, cơ thể không có điểm tựa, lập tức rơi xuống, sau đó ngay lập tức được kéo vào một vòng ôm ấm áp.

Tai bị người cắn nhè nhẹ, giọng nói quen thuộc mang theo ý đùa giỡn:

“Ta lớn lên khá là đẹp, có thể ăn ngươi được không?”

38. Chương 38: Vong Đạo 10

Vành tai mẫn cảm đột nhiên bị cắn, Kỷ Viên cảm thấy eo như nhũn ra, thiếu chút nữa đã mềm oặt ngã vào lòng người sau lưng, người kia vội vàng trở tay đỡ được, đưa tay ra ôm eo hắn.

Tim nhảy lên cực nhanh, hơi thở hắn hỗn loạn, ngơ ngác ngẩng đầu vừa nhìn lên, đã thấy con nhện to vừa rồi còn giương nanh múa vuốt đã tê liệt ngã xuống đất, tám chân rơi rụng xung quanh người. Đầy đất đều là chất lỏng nhơn nhớt màu xanh, con nhện to có vẻ trước đó không lâu đã ăn no nê, sau khi toàn thân bị vỡ ra, trong người còn đang chảy ra những vật thể không ai biết tên…

Hệ thống tranh công: “Nhìn thấy không nhìn thấy không! Người đàn ông của ngươi đúng là siêu đẹp zai luôn!”

Kỷ Viên lãnh đạm nói: “Ta nhìn thấy ông nội ngươi.”

“… Ta không có ông nội.” Hệ thống nhỏ giọng.

Lại nhìn thoáng qua cái bãi trên mặt đất kia, dạ dày Kỷ Viên tựa như sóng biển cuộn mùa bão, khó chịu nhíu mày, sau đó mắt đã bị một bàn tay lớn che lại, thuận thế đẩy đầu hắn vào lồng ngực mình.

“Đừng nhìn, thật kinh tởm.”

Kỷ Viên giật giật khóe miệng: “… Đã vậy rồi ngươi còn phải xuống tay nặng thế làm gì.”

“Ta lo cho ngươi.” Giọng nói trầm thấp từ tính vang lên bên tai, làm người ta không tự chủ được mà cảm thấy an tâm, “Có sợ không?”

Kỷ Viên trợn mắt nói dối: “Không sợ.” Chần chờ một chút, hắn kéo tay Diệp Quân Trì ra, xoay đầu lại

nhìn Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì cao hơn hắn rất nhiều, hắn phải ngửa đầu lên nhìn, ánh mắt lia từ cái cằm tinh xảo lên đôi con ngươi sâu thẳm.

Hai người đối diện một lát, Kỷ Viên nhẹ giọng hỏi: "Ngươi có bị thương không?"

"Lời này nên để ta hỏi ngươi mới đúng." Diệp Quân Trì cười cười, nhìn ánh mắt của Kỷ Viên khi ngẩng lên nhìn mình, nhịn không được cúi đầu cắn cắn môi hắn, như làm nũng mà nói, "Ta muốn hôn ngươi, đừng quyến rũ ta."

Kỷ Viên mặt không cảm xúc: "…" Hôn đã hôn rồi còn đổ lỗi gì nữa, Diệp Quân Trì ngươi giỏi lắm.

"Vừa nãy nói đến đâu rồi nhỉ? À… ta sao có thể bị thương được chứ." Diệp Quân Trì thân mật nhéo nhéo mặt Kỷ Viên, ý cười trong mắt sáng lấp lánh, "Không sao chứ? Ta bị truyền tống vào sâu trong mật địa, thuận tiện hái luôn linh dược kia, phí chút công phu, vừa rồi mới tìm được đường qua đây."

Nói xong, hắn thở dài, cúi đầu chôn bên gáy Kỷ Viên cọ cọ: "Ta thực sự đã giật cả mình, may mà ngươi không sao cả…"

Kỷ Viên bị cọ tới ngứa ngáy, giơ tay đẩy đầu hắn ra: "Cỏ vô vị, ngươi tìm được rồi sao?"

Ma quân đại nhân đúng thật là… đi tới đâu cũng chỉ như tới chỗ không người.

Diệp Quân Trì cười tủm tỉm gật đầu: "Có phần thưởng gì cho ta không nào?"

Đã quen với sự lãnh đạm của Kỷ Viên, Diệp Quân Trì nói xong cũng chẳng chờ mong gì mấy, chỉ là thuận miệng nói vậy mà thôi, đang định hạ xuống mặt đất đứng vững, cổ áo đã bị túm chặt một phen, hắn còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Kỷ Viên kéo xuống, hai cánh môi mềm mại dán lên.

Diệp Quân Trì sửng sốt, ngay sau đó liền lộ ra vẻ mặt kinh hỉ không thể tin nổi. Thấy Kỷ Viên không có động tác tiếp theo liền dứt khoát tự mình động thủ cơm no áo ấm, đè gáy hắn lại, hôn thật sâu.

Trong đầu có chút hỗn loạn, tinh thần căng thẳng một ngày một đêm, lại mơ thấy Kỷ Tư, Kỷ Viên thật sự đã có chút sức cùng lực kiệt, dù sao hệ thống không có ý kiến gì với việc hắn và Diệp Quân Trì thân mật với nhau, hắn dứt khoát duỗi một tay ôm lấy cổ Diệp Quân Trì, một tay kia thì che mắt hắn lại.

Hắn không muốn để Diệp Quân Trì nhìn thấy đôi mắt ngập nước của mình.

Dù là người hay là động vật, đa số đều khao khát sự ấm áp, hai đời này hắn cũng chỉ có Kỷ Tư và Diệp

Quân Trì là đối xử tốt với hắn.

Có nhiều lựa chọn như vậy, hắn muốn chọn rời xa Diệp Quân Trì, trở lại thế giới nơi Kỷ Tư đã chết kia, nghĩ lại cảm thấy, thật sự là có quá nhiều nỗi buồn.

Trong đầu mơ mơ màng màng nghĩ tới nhiều chuyện, Kỷ Viên bất tri bất giác dựa vào lòng Diệp Quân Trì ngủ mất.

Diệp Quân Trì xoa xoa đầu hắn, nhìn thoáng qua rừng cây âm u, cẩn thận bế hắn lên, tìm một nơi nghỉ ngơi.

Kỷ Viên ngủ trong lòng Diệp Quân Trì cực say, một đêm không chút mộng mị, khi tỉnh lại ánh mặt trời đang chiếu sáng chan hòa. Hắn mê mang mở mắt ra, ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Quân Trì, lúc này mới nhớ tới chuyện đã xảy ra, vội vàng muốn bò dậy, Diệp Quân Trì lại ấn hắn lại vào trong lòng.

Diệp Quân Trì cũng không mở mắt, giọng nói lười biếng: "Đừng nhúc nhích, ta mệt."

"... Ta không mệt."

"Ta muốn ngủ."

"Ta không muốn ngủ."

Diệp Quân Trì tội nghiệp hôn hôn lên tóc hắn: "Bảo bối, để ta ôm ngươi ngủ thêm một lát nữa đi."

Kỷ Viên bị cái từ bảo bối này của hắn làm cho lông tơ toàn thân dựng đứng, trầm mặc một chút mới nói: "Ta đói rồi."

Diệp Quân Trì mở mắt ra, bất đắc dĩ thở dài, buông Kỷ Viên ấm áp trong lòng ra: "Chờ đây chờ ta, ta thử dạo xung quanh xem có thứ gì ăn được không."

Mới đi được hai bước, hắn đã lộn trở lại, bế ngang Kỷ Viên vốn đang định vuốt phẳng y phục bị nhăn tới dúm dó lên, đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của hắn, tâm tình lại cực kì vui vẻ: "Để ngươi lại một mình ta không yên tâm."

Kỷ Viên tiếp tục mặt không cảm xúc: "Ngươi bế một đại nam nhân chạy tới chạy lui, không cảm thấy xấu hổ sao?"

"Có gì mà phải thấy xấu hổ? Ngươi là người ta thích mà." Diệp Quân Trì trả lời đến là đương nhiên, "Lại

nói, không phải ta đã nói là sẽ bế ngươi không buông tay sao, bế đi đường, bế đi ăn, bế đi tắm…"

Kỷ Viên cắt đứt lời hắn: "Đừng nói nữa."

Diệp Quân Trì ôm Kỷ Viên, thân thủ vẫn linh hoạt như trước, nhìn vài động vật có vẻ ăn được, bạo lực nhấc chân đá một cước, động vật nhỏ lập tức ngã xuống đất, sau đó lại bị ném lên thân kiếm Hồi Trì.

Nhanh chóng tìm tới nơi có thức ăn, lúc này Diệp Quân Trì mới cúi đầu nhìn thiếu niên đang rúc vào lòng mình, "A Viên, ngươi không cho ta nói, có phải là sợ sẽ thích ta không?"

Dừng lại một chút, lời nói của hắn như mang theo ý cười: "Hay là ngươi đã thích ta rồi?"

Hệ thống cũng hùa theo: "Bảo bối, ngươi có thích Ma quân không nào?"

Kỷ Viên đen mặt lơ đẹp hệ thống, giãy giụa một chút, thấy Diệp Quân Trì lại định nói thêm gì đó, cứng người, buột miệng bật thốt ra: "Sau này ta sẽ phải đi."

"Đi?" Diệp Quân Trì thấp giọng lặp lại mấy lần, sắc mặt dần trở nên lạnh lẽo, "A Viên, ta nói rồi, điểm mấu chốt của ta chính là ngươi không được rời đi. Ta đối xử với ngươi không tốt ư? Vì sao lại muốn rời xa ta tới vậy?"

Trở lại nơi nghỉ qua đêm, Diệp Quân Trì chất vấn, hắn buông Kỷ Viên ra, trầm mặc chộp lấy mấy động vật nhỏ có vẻ ngoài trông đến là kì lạ vừa rồi mới bắt được.

Kỷ Viên đờ người ngồi cạnh hắn, do dự một chút, chỉ có thể tận lực giải thích: "Không phải là rời xa ngươi… mà chính là rời khỏi đây."

Diệp Quân Trì lãnh đạm không nói một lời.

Hệ thống hưng phấn phỏng đoán tâm lý Diệp Quân Trì: "Lão đại bây giờ nhất định đang nghĩ, lần này bắt về nên nhốt trong nhà vàng hay nhà bạc, dùng gân thú trói lại hay là nên lấy khóa sắt còng lại đây…"

Kỷ Viên vẫn là vẻ mặt không cảm xúc lại rùng mình một cái.

Hắn không dám nghĩ tới Diệp Quân Trì quá nhiều, liều mạng dời tầm mắt đi, cố gắng nghĩ xem không biết Giang Tuyết Tùng và những người sau lưng ông ta sẽ làm gì tiếp đó.

Giang gia không thể khống chế mật địa hoàn toàn, nhiều nhất chỉ là khá quen thuộc với phần bên ngoài của mật địa, muốn động thủ với họ thì cũng sẽ chọn bên ngoài mật địa. Trước đó truyền tống Diệp Quân Trì vào sâu trong mật địa, hẳn không phải là do Giang Tuyết Tùng làm, xem ra Giang gia cũng không

thể điều khiển được chuyện ở bên ngoài hoàn toàn, ít nhất là cũng không hoàn toàn nắm được quyền điều khiển truyền tống trận vào mật địa.

Thế nên hắn và Diệp Quân Trì đã vào đây được hơn một ngày, cũng chưa từng thấy đối phương có động tác gì, tám phần là vẫn đang chuẩn bị cho thứ gì đó mờ ám.

Người sau lưng Giang Tuyết Tùng rốt cuộc là muốn gì ở Diệp Quân Trì đây?

Kỷ Viên cũng không hề phát hiện ra rằng cứ nghĩ một hồi là hắn lại nghĩ về Diệp Quân Trì, ánh mắt cũng từ nơi xa xăm trở lại đậu trên bóng dáng Diệp Quân Trì, nhìn bóng dáng hoàn mỹ, vai rộng eo thon kia không chớp mắt, thoáng chốc đã như bước vào cõi thần tiên.

Tận tới khi Diệp Quân Trì quay đầu lại nhìn về phía mình, Kỷ Viên mới lập tức bừng tỉnh, sợ hãi phát hiện toàn bộ suy nghĩ của mình từ nãy tới giờ đều là Diệp Quân Trì.

Ánh mắt Diệp Quân Trì sâu kín, giọng nói vẫn bình đạm: "Ngươi có biết không, ở Ma tộc, nhìn chằm chằm vào một Ma tộc, có nghĩa là muốn lên giường với người đó. Ngươi lại nhìn chằm chằm vào ta như vậy, ta từ chối thì thật là bất kính."

Kỷ Viên xấu hổ hết cỡ nghe thấy vậy, lập tức xoay người lại, liền nghe thấy sau lưng có tiếng cười nhẹ vang lên.

Chờ tới khi đã ăn uống no nê, gần tới giữa trưa. Diệp Quân Trì không chút để ý mà ném Hồi Trì vào lòng Kỷ Viên, nói: "Ngươi hẳn là muốn đi tìm đường đệ kia của ngươi phải không?"

Kỷ Viên gật đầu, cúi đầu nhìn nhìn Hồi Trì – vốn từ khi mình tới thế giới này, gần như chưa có lúc nào được đồng hành cùng Diệp Quân Trì, có chút đau lòng vuốt ve thân kiếm, đưa Hồi Trì qua: "Đây là bội kiếm của ngươi."

"A Viên có hiểu ý nghĩa của việc khi một Ma tộc trao bội kiếm cho một người khác không?" Diệp Quân Trì không nói gì tiếp, mà lại dùng thần sắc nghiêm túc hỏi một câu, thấy Kỷ Viên lộ ra vẻ mặt mông lung, lắc đầu, "Cầm lại đi, bây giờ ta không cần dùng tới nó, để Hồi Trì ở chỗ ngươi, cũng có thể ứng phó với một số tình huống bất ngờ xảy ra."

Kỷ Viên đầu tiên là nhớ tới chuyện Hồi Trì bị rễ cây xiết chặt, sau là chuyện đêm qua nó lại bị con nhện to tướng phun đầy tơ bao quanh, trầm mặc một chút, gian nan hỏi: "… Ta có thể tháo vỏ kiếm ra không?"

"Không được, Hồi Trì quá sắc bén, không có vỏ kiếm, sẽ làm ngươi bị thương mất."

Kỷ Viên được chiều như công chúa tâm tình thật phức tạp: "…"

Muốn tìm được Kỷ Thâm thực ra cũng không khó, có radar của hệ thống, trước đó Kỷ Viên không dám đi, là bởi sợ rằng mình còn chưa tìm được Kỷ Thâm đã bỏ mạng trong miệng của một thứ yêu tinh yêu quái kì dị nào đó, bây giờ Diệp Quân Trì đã ở đây rồi, tất cả mọi chuyện đều trở nên dễ dàng.

Vì thế người họ Kỷ nào đó lần đầu tiên trong đời cáo mượn oai hùm, khoanh tay nghênh ngang đi trước, Diệp lão hổ sau lưng thì rất chi là tận chức tận trách theo sau, cười tủm tỉm nhìn bóng dáng thanh mảnh của thiếu niên, ánh mắt ngập tràn sự nuông chiều, nhìn thấy có nơi nào không ổn, tùy ý búng búng tay vài cái, những con yêu quái kia liền không dám quấy phá, né ra xa ba thước.

Kỷ Viên cực thất vọng: "Khi nào ta mới có thể uy phong được như lão đại đây chứ."

Hệ thống an ủi: "Bây giờ ngươi đã uy phong lắm rồi, đấy ngươi xem, vừa rồi còn dọa hai con sói tinh chạy đi mất."

Kỷ Viên vẫn rất buồn bã: "Ý ta là dựa vào chính bản thân cơ."

"Ồ, là vậy sao." Hệ thống trầm mặc một chút, bình tĩnh chỉ ra một con đường rộng rãi bằng phẳng, "Làm với lão đại đi, Lạc Tu Ý đã từng nói, giao hợp chính là cách tốt nhất để truyền tu vi cho ngươi."

"… Thế thì thôi đi."

Kỷ Viên khổ sở đi trước, Diệp Quân Trì chẳng hiểu vì sao vừa rồi Kỷ Viên vẫn còn đang rất vui vẻ bây giờ lại trở nên ủ rũ tới vậy, bước lên ôm lấy cái eo gầy của hắn, thì thầm một câu "Tới dỗ một chút vậy", cười hỏi: "Bảo bối, sao vậy?"

Mới đầu là bị hệ thống gọi là bảo bối, sau lại bị Diệp Quân Trì gọi là bảo bối, Kỷ Viên cảm thấy hình như mình với hai chữ này thật sự là có thù sâu tựa biển, lạnh lùng nói: "Đừng có gọi ta là bảo bối."

"Bảo bảo?"

"… Ngươi có thể gọi tên ta một lần được không."

"Nghe xa cách lắm." Diệp Quân Trì được một tấc lại muốn tiến một thước kéo người vào lòng, thoải mái nheo mắt lại, rất muốn cứ vậy mà ngậm Kỷ Viên về ma cung nuôi.

Kỷ Viên nghiêng đầu nhìn Diệp Quân Trì đang trưng ra vẻ mặt sung sướng, một câu "Chúng ta vốn đâu có thân" cuối cùng cũng không ra khỏi miệng nổi.

Khó có khi lại không bị ngôn từ sắc nhọn của Kỷ Viên làm cho thương tâm, Diệp Quân Trì thực sự là tâm hoa nộ phóng, cúi đầu hôn một cái lên mặt Kỷ Viên, trong mắt chỉ toàn là nhu ý: "Ma cung của ta bây giờ chỉ thiếu mỗi một mình ngươi, ngươi là quý giá nhất, đương nhiên là bảo bối của ta rồi."

Kỷ Viên cúi đầu, lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng: "… Hệ thống, nhanh giúp ta mau lên, ta sắp không khống chế nổi nữa rồi!"

Hệ thống lạnh lùng đáp: "Thật tốt quá, cứ tiếp tục mất khống chế đi nhé."

Kỷ Viên tức tới nghiến răng, vừa mới sắp xếp được từ ngữ chuẩn bị lên án mạnh mẽ cái hệ thống làm việc chẳng đàng hoàng tí nào này một phen, giọng nói của hệ thống lúc này lại trở nên nghiêm khắc.

"Kỷ Thâm xảy ra chuyện rồi! Mau lên!"

39. Chương 39: Vong Đạo 11

Kỷ Viên trợn mắt quay người lại, đúng lúc dán vào lòng Diệp Quân Trì, ngay cả Diệp Quân Trì cũng có chút ngẩn người, hiển nhiên là có chút ngơ ngác với cái vụ đột nhiên lại "nhào vào lòng" này, trong mắt ngập tràn cảm xúc mừng như điên, không còn lo được lo mất nữa.

"Sao vậy?"

Kỷ Viên nghẹn lời trong chốc lát, không biết phải giải thích vì sao mình lại có thể biết được chuyện Kỷ Thâm đang gặp phải hiểm cảnh, Diệp Quân Trì chớp mắt, rất chi là thấu hiểu lòng người mà hỏi: "Muốn ta hỗ trợ?"

Kỷ Viên chần chờ một lát, gật đầu.

"Ngươi cứ nói đi, có điều… ta có chút yêu cầu nho nhỏ." Diệp Quân Trì cười ôn nhu, cúi đầu thấp giọng nói bên tai Kỷ Viên một câu.

Vành tai Kỷ Viên dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà đỏ lên, sợ hãi gọi: "Hệ thống!"

Hệ thống: "Có gọi cha ta cũng không có tác dụng."

"…"

"Trước kia cũng đã đồng ý rồi, dù sao lão đại không hành động bây giờ ngươi cũng sẽ hành động mà thôi."

"Ngươi không phán ta OOC sao?" Kỷ Viên cẩn thận hỏi, lại nghe được một tiếng cười lạnh của hệ thống.

"Là ai nói cho ta đạo lý rằng: là con người rồi thế nào cũng sẽ đổi thay chứ, nếu tính cách của 'Kỷ Viên' kia cũng đã thay đổi rồi, vậy thì OOC còn có gì đáng nói đây." Không chờ Kỷ Viên kịp mặt mày hớn hở, hệ thống tiếp tục lạnh băng nói, "Nhưng thay đổi phải từ từ, hành động bây giờ của ngươi không nằm trong phạm vi, dám làm ta cho ngươi OOC luôn."

Trong nháy mắt, Kỷ Viên cảm thấy hệ thống tựa như một thiên sứ nhỏ, đồng ý không ngừng, mấp máy môi, chậm rãi gật đầu với Diệp Quân Trì đang cười như không cười: "Có thể."

"Ta thực chờ mong." Diệp Quân Trì xoa đầu hắn, hỏi hướng đi tới bên kia, rồi mang theo Kỷ Viên cưỡi kiếm cùng đi.

Nói vậy nhưng ở một nơi nguy hiểm không rõ ràng, luôn phải cẩn thận, không thể cưỡi kiếm, dễ làm bại lộ hành tung của bản thân, trên không trung cũng không được an toàn cho lắm.

Nhưng quy tắc của giới tu chân này, cơ bản là không thể nào áp dụng lên người Diệp Quân Trì được.

Kỷ Viên không nhịn được mà cảm thán: "Lão đại không phải là người mạnh nhất hai giới đấy chứ?"

Hệ thống xem xét số liệu cơ bản của thế giới này, nghiêm túc trả lời: "Số một số hai."

Kỷ Viên thực sự không nghĩ rằng Diệp Quân Trì lại là nhân vật số một số hai của hai giới, kinh ngạc xong lại cảm thấy bất mãn tới quỷ dị: "Số một số hai? Lão đại còn chưa đủ lợi hại sao? Còn số một hoặc là số hai nào nữa?"

"Cũng là Ma quân một phương Ma giới, tên là Ngọc Thu, gã là một bộ hạ trung thành đắc lực của Ma tôn, sau khi Ma tôn chết, gã chỉ xuất hiện có một lần, rồi từ đó trở đi không còn ai thấy gã đâu nữa. Chuyện này cũng không có cách nào xác nhận được, cũng không biết rốt cuộc lão đại và gã đã từng giao thủ với nhau hay chưa."

Kỷ Viên ồ một tiếng, trầm mặc nhìn cánh tay đang nhẹ nhàng ôm bên hông mình một lát, nhỏ giọng hỏi: "Hệ thống… ngươi nói thử xem, nếu ta chọn ở lại đây, Kỷ Tư có thể trách ta hay không?"

"Ngươi nghĩ thông suốt chưa?"

Kỷ Viên nhắm mắt lại không nói gì.

Khi rảnh rỗi hắn vẫn thường luôn nghĩ xem rốt cuộc trong mộng, lời cuối cùng Kỷ Tư muốn nói với hắn là gì, vừa rồi thử bắt chước khẩu hình của Kỷ Tư, phát hiện lời Kỷ Tư nói chính là "Đừng báo thù."

Kết luận này làm hắn vã mồ hôi lạnh toàn thân.

Rốt cuộc là Kỷ Tư báo mộng cho hắn, bảo hắn đừng đi báo thù, hay là hắn đang dao động, giả danh giả nghĩa Kỷ Tư mà tự thuyết phục bản thân?

Sau khi Kỷ Tư chết mấy năm, Kỷ Viên sống trong nỗi thống khổ hối hận áy náy, ở thế giới kia, hắn sống trong bóng tối, miễn cưỡng bò lê trong màn đêm tối vô tận, lảo đảo tự bước đi, Kỷ Tư là tia sáng duy nhất trong sinh mệnh của hắn, nhưng hắn lại sợ hãi và hoài nghi, sợ rằng đây chỉ là một ánh nến hút con thiêu thân là hắn tới gần sẽ làm hắn bỏng chết.

Sau khi ánh sáng này vụt tắt rồi, hắn thiếu chút nữa đã tự sát, lại kiên cường bắt ép mình phải tiếp tục sống, lại tự chôn xuống ý niệm báo thù trong lòng mình.

Có lẽ Kỷ Tư sẽ không muốn bảo thù, muốn báo thù chỉ là do một mình Kỷ Viên muốn, tinh thần hắn quá yếu ớt, hắn cần phải có một tín niệm chống đỡ mới có thể làm bản thân có thể sống tiếp.

Kỷ Viên không biết nếu hắn thật sự từ bỏ ý định quay về, ở lại nơi này có thể làm cho tín niệm sụp đổ mà làm lòng mình rối ren hay không.

Diệp Quân Trì thích mình ở điểm nào? Nếu hắn biết trong cơ thể này chỉ là một linh hồn vỡ nát, còn có thể thích nữa hay không?

Kỷ Viên đau đầu xoa thái dương, ép bản thân không được nghĩ nữa.

Hệ thống nhẹ giọng hỏi: “Nghĩ kĩ chưa?”

Kỷ Viên khựng lại một chút, nhàn nhạt đáp: “Trừ phi Kỷ Tư vẫn còn sống.”

Hệ thống thở dài.

Diệp Quân Trì cưỡi kiếm với tốc độ cực nhanh, chỉ với thời gian nửa nén hương, hai người đã chạy tới chỗ hệ thống chỉ. Vừa mới hạ xuống mặt đất, chân Kỷ Viên còn chưa đứng vững, đã bị Diệp Quân Trì kéo lấy. Diệp Quân Trì cúi đầu cười với hắn, dưới chân lại không chút lưu tình mà giẫm uống thật mạnh.

Tiếng “Ầm ầm ầm” vang lên không ngừng, mặt đất nơi Kỷ Viên vừa đứng lúc nãy nổ tung hơn mười cái hố, bụi đất dần tản đi, ở nơi đó là từng mảng từng mảng máu tươi đỏ lòm, ùng ục chảy, thấm ướt mặt đất.

Kỷ Viên cẩn thận nhìn thoáng qua, lại thống khổ quay đầu lại.

Quả thực như nhân gian luyện ngục.

Có điều vừa rồi mới nhìn thoáng qua, trong mấy cái hố đầy máu kia lại có những con động vật nhìn giống

khỉ.

Diệp Quân Trì trấn an, thuận mao Kỷ Viên, nhấc chân tránh khỏi nơi dính máu, đi về phía trước, chờ tới lúc đã đến một nơi mặt đất sạch sẽ, mới buông Kỷ Viên xuống, nói: "Đây là một loại địa tinh *(yêu tinh đất)*, Ma giới cũng có thứ này, Lạc Tu Ý gọi là thổ hầu tử. Thứ này sống trong đất, sẽ kéo người xuống dưới đất cho ngạt thở chết, rồi ăn thịt."

Kỷ Viên nghe thấy mà run bần bật: "Vậy… Kỷ Thâm đang ở đâu?"

Diệp Quân Trì còn chưa trả lời, đã vòng qua mấy cái cây, liền nhìn thấy Kỷ Sơn đang ra sức giết chết một con thổ hầu tử.

Thổ hầu tử cũng không lợi hại cho lắm, nhưng nếu bước phải vào lãnh địa của chúng lại làm cho người ta đau đầu không thôi, chúng chiếm lợi thế về số lượng, ở nơi như mật địa thế này, không có mấy ai dám cưỡi kiếm bay, trước đây, khi Giang gia khai phá nơi này cũng đã gặp phải tổn thất nặng nề.

Kỷ Sơn thở hổn hển, hốc mắt đỏ lên, toàn thân như tắm trong máu, nghe thấy tiếng bước chân, âm u ngẩng đầu lên nhìn về phía này. Kỷ Viên không thích nhất chính là ánh mắt này của gã, nhíu nhíu mày, làm như không nhìn thấy gã, ngẩng đầu hỏi "Kỷ Thâm đâu… á."

Diệp Quân Trì đỡ lấy eo hắn, đè lên môi hắn hôn sâu một chút, khóe mắt, đuôi mày đều là sự đắc ý của trẻ con, cười tủm tỉm nói: "Dưới chân chúng ta."

Kỷ Viên cũng chẳng còn hơi sức đâu mà nói chuyện linh tinh với hắn: "… Mau đi cứu người."

"Vẫn chưa chết, đừng lo." Diệp Quân Trì nhàn nhã dùng mũi chân chỉ xuống mặt đất, tiếp đó trong nháy mắt đất đá tự động bay lên, rầm rầm tạo thành cơn động đất. Hình như đã nhận ra điều gì đó, Diệp Quân Trì lại giậm chân thêm một cái, cũng giống như vừa rồi, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện mấy chục cái hố máu cùng một lúc, mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, mùi nồng nặc làm người ta phát buồn nôn.

Kỷ Viên bịt mũi, nhìn không chớp mắt vào một cái hố đất khoảng một trượng, sau đó vành tai lại bị nhéo nhéo, Diệp Quân Trì lại cười nói: "Mùi không tốt lắm phải không? Có muốn chui vào lòng ta ngửi không nào."

Kỷ Viên trừng hắn một cái.

Diệp Quân Trì ngẩng người, lần đầu tiên hắn thấy Kỷ Viên dùng vẻ mặt và thái độ này, trong lòng không giận mà còn vui sướng vô cùng, đang muốn mở miệng nói chuyện, miệng đã bị Kỷ Viên bịt lại.

Kỷ Viên mặt không cảm xúc: "Im lặng chút."

Diệp Quân Trì chớp chớp mắt, thè lưỡi ra, liếm lên lòng bàn tay hắn một cái, cảm thấy tay hắn run lên, thiếu chút nữa đã bật cười ra tiếng, nhưng vẫn rất nghe lời mà im lặng.

Kỷ Sơn bị lơ toàn tập mặt đã xanh lè.

Chính là do trong lòng gã có quỷ, do do dự dự nhìn cơ thể thiếu niên lộ ra từ dưới cái hố, cũng không dám bước qua.

Vừa rồi gã và Kỷ Thâm trong lúc vô tình đã bước nhầm vào lãnh địa của đàn thổ tinh này, vốn có thể rời đi nhanh chóng, nhưng gã lại đột nhiên nhớ tới lời của phụ thân…

Hai huynh đệ Kỷ Thâm và Kỷ Sâm đã biết quá nhiều chuyện, cũng nên mang theo bí mật của Kỷ gia mà chết đi.

Kỷ Thâm là bởi cứu gã mà mới bị thổ hầu tử kéo xuống đất.

Dù sao cũng mới chỉ một thiếu niên, trong lòng luôn có nhiệt huyết và sự hồn nhiên thiện lương, cho dù biết rằng Kỷ Sơn cũng chẳng phải là kẻ tốt lành gì, quan hệ ngày thường cũng không tốt, nhưng khi thấy gã gặp phải nguy hiểm, phản ứng đầu tiên của Kỷ Thâm vẫn là không màng tới vết thương mà xông lên cứu người.

Kỷ Sơn cũng đã có cơ hội cứu Kỷ Thâm, nhưng gã nhớ tới lời phụ thân nói, thế nên mới không nhúc nhích một chút nào.

Rất nhanh sau đó Kỷ Thâm liền xuất hiện trong tầm mắt của Kỷ Viên, hơi thở của thiếu niên đã thực mỏng manh, trên người là những vết máu và miệng vết thương loang lổ, nhìn qua hình như là do mấy con thổ hầu tử nóng vội mới cắn thử vài miếng, nếm thử thức ăn lạ miệng này.

Kỷ Viên bị dọa, cúi người xuống muốn vực Kỷ Thâm ra, đã bị Diệp Quân Trì đẩy ra, tự mình nhảy xuống hố đất đưa Kỷ Thâm ra, nhìn thấy sắc mặt xanh trắng của Kỷ Thâm, lại trở tay lấy một bình ngọc đổ hai viên thuốc từ trong ra, nhét vào miệng hắn, cười cười với Kỷ Viên, an ủi: “Không sao đâu. Rời khỏi nơi này trước đã, mùi máu ở đây quá nồng, ngươi không chịu nổi.”

Kỷ Viên cẩn thận thò tay ra dò xét hơi thở của Kỷ Thâm, nhẹ nhàng thở ra, gật đầu, đang định đi, sau lưng lại vang lên giọng nói của Kỷ Sơn: “Đứng lại!”

Kỷ Viên nhíu mày, lãnh đạm quay đầu lại: “Có chuyện gì?”

Kỷ Sơn nhìn Diệp Quân Trì, lại nhìn Kỷ Viên, khi hai người này ở cạnh nhau luôn có một cảm giác cực kì hài hòa, thực sự rất chói mắt: “A Viên, đừng đi theo hắn ta nữa!”

Sợ Kỷ Viên không cho mình cơ hội nói chuyện, Kỷ Sơn nói cực nhanh, trừng mắt với Diệp Quân Trì, ánh mắt lập lòe hung quang của thù hận: "Ma đầu này sẽ bị tru sát ở mật địa, ngươi đi theo hắn sẽ bị liên lụy! Chỉ cần ngươi trở về, Giang gia sẽ trả lại sự trong sạch cho ngươi, bảo vệ chúng ta…"

"Tru sát?" Diệp Quân Trì nghe vậy nghiêng đầu, cười có vẻ ôn nhu lắm, nhưng thần sắc trong mắt lại là lạnh lẽo vô hạn, "Ta thật sự muốn nhìn thử xem, có vị tu sĩ nào trong Nhân giới, lại có thể tru sát được ta đây?"

Dứt lời, một tay hắn khiêng Kỷ Thâm, một tay còn lại giữ chặt Kỷ Viên, thảnh thảnh thơi thơi bước đi.

Sắc mặt Kỷ Sơn đã chuyển sang màu đen hoàn toàn, cắn răng đấm mạnh một quyền lên thân cây, trong lòng tức giận thấu trời, gã cũng biết nơi này không thể ở lại lâu, quay đầu nhìn thoáng qua hướng mà Diệp Quân Trì và Kỷ Viên rời đi, không cam lòng đi về hướng ngược lại.

Diệp Quân Trì mang theo Kỷ Viên dừng lại bên một dòng suối nhỏ, buông Kỷ Thâm xuống, dò mạch tượng của hắn, lại lấy ra thêm một viên thuốc nữa nhét vào trong miệng hắn, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt mơ hồ lộ ra sự lo lắng của Kỷ Viên, muốn nhéo nhéo mặt hắn, lại nghĩ tới chuyện tay mình vẫn còn đang dính đất bẩn, chậm rãi rụt lại, giọng nói trầm ổn: "Đừng lo, ta nói không chết được thì hắn không chết được."

Kỷ Viên im lặng trong chốc lát, rầu rĩ nói: "… Ngươi thật sự sẽ không sao chứ?"

Từ trước tới nay, lời Diệp Quân Trì nói rất đáng tin cậy, Kỷ Viên cũng không quá lo cho Kỷ Thâm, mà vừa rồi nhớ lại bộ dáng đỏ cả mắt của Kỷ Sơn khi nói những lời kia lại cảm thấy có điểm xấu.

Diệp Quân Trì lập tức hiểu rằng Kỷ Viên là đang lo lắng cho mình, ý cười tức khắc càng thêm sâu, nhìn vào ánh mắt sáng ngời của Kỷ Viên, thật muốn thân cận với hắn một chút, giọng nói lại càng thêm nhu hòa: "Sẽ không sao đâu. Ta còn phải chờ cưới ngươi về chứ, sao có thể chết ở cái nơi này."

Dừng lại một chút, hắn nghiêng đầu nói: "Khoan đã… bảo bối à, chúng ta đã sớm thành thân rồi."

"… Lần đó không tính."

Diệp Quân Trì ờm một tiếng, cũng không thèm để ý tới, dùng ánh mắt nóng rực nhìn Kỷ Viên chằm chằm một lát, đứng dậy tới bên bờ sông rửa sạch bụi bẩn.

Kỷ Viên hít sâu, chờ nhịp tim có chút thất thường trở về bình thường trở lại, mới tới bên Kỷ Thâm, nhìn thấy mái tóc hỗn độn của hắn dính máu, từng sợi dán sát vào khuôn mặt, không hiểu sao lại cảm thấy có chút đau lòng, thò tay qua đang định vuốt lại tóc cho hắn, Kỷ Thâm lại đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt đen láy nhìn hắn chằm chằm, giọng nói dồn dập lại nghẹn ngào: "Anh…" *(Ca ca)*

Kỷ Viên như bị sét đánh.

Bình thường Kỷ Thâm sẽ không gọi hắn là anh, hơn nữa Kỷ Thâm cũng không nhận ra hắn chính là Kỷ Viên, hắn lại càng chưa từng gọi Kỷ Sâm là "ca ca".

Ánh mắt và ngữ khí của thiếu niên lúc này, cực kỳ giống với người trước kia vẫn luôn theo sau hắn gọi hắn từng lần, lại từng lần – Kỷ Tư.

Hắn đang ngơ ngẩn nghĩ vậy, lại nghe thấy Kỷ Thâm khẽ nói: "Anh, em rất nhớ anh…"

40. Chương 40: Vong Đạo 12

Kỷ Viên hoàn toàn tạc mao.

Hắn không thể tin mà trừng mắt nhìn Kỷ Thâm đang cười yếu ớt, khiếp sợ không biết nên nói gì, hơn nửa ngày sau mới phản ứng lại được, đột nhiên nắm lấy bả vai Kỷ Thâm, lời vừa tới bên miệng, Kỷ Thâm lại đột nhiên nhíu mày, lại ngất đi.

Kỷ Viên đành nuốt lời xuống bụng, ngơ ngác nhìn khuôn mặt Kỷ Thâm chằm chằm, cũng không rõ tư vị này là gì.

Sau khi kinh hãi lại là mừng như điên, hắn tựa như được một người giữ chặt ngay lúc đang sắp rơi xuống vực sâu thẳm, suýt chút nữa đã rơi xuống vực sâu, tính mạng hiểm nguy, nhất thời cũng không phân ra nổi đó là thật hay là hư.

Diệp Quân Trì rửa tay, thuận tiện xiên mấy con cá trở lại, thấy Kỷ Viên đang nắm tay Kỷ Thâm, mặt thất thần ngồi đó, cúi người xoa đầu hắn: "Sao vậy? Ta cho hắn uống thuốc rồi, lúc tỉnh lại sẽ không thành vấn đề, đừng lo."

Lúc này Kỷ Viên mới hoàn hồn, chấn kinh rụt tay lại, lại nhìn thấy cá mà Diệp Quân Trì bắt về, ngơ ngẩn đứng lên: "Ta đi nhặt củi…"

"Ngươi đi? Ta lại sợ rằng sẽ có vật gì nhặt ngươi đi mất thì đúng hơn." Diệp Quân Trì cười nói một câu, phát hiện Kỷ Viên vẫn mất hồn mất vía như lúc nãy, nhíu mày, "Xảy ra chuyện gì? Nhìn ngươi không được ổn cho lắm."

Kỷ Viên lắc đầu, lại nhìn Kỷ Thâm, ngước mắt lên nhìn Diệp Quân Trì chăm chú một lát, há miệng thở dốc, nhẹ giọng nói: "… Ta chỉ là, cảm thấy có chút không chân thật."

"Có gì không chân thật?" Diệp Quân Trì cười, không được đáp lại cũng chẳng để ý, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng Kỷ Viên, bày kết giới, để Hồi Trì lại, xoay người bước vào trong rừng kiếm củi.

Kỷ Viên thở hắt ra một hơi, vẫn cảm giác máu mình đang sôi trào: "Hệ thống… ngươi cũng thấy rồi phải không?"

"Ta thấy rồi." Hệ thống nghiêm túc nói, "Nhân lúc vừa rồi ngươi phát ngốc, ta đã xin tổng bộ thêm một chút thông tin về thế giới này."

"Sao lại như vậy chứ… vừa rồi chính là Kỷ Tư phải không! Đó là Kỷ Tư!"

"Kỷ Viên, ngươi tin vào chuyện là con người sẽ có linh hồn, hơn nữa còn có thể luân hồi phải không." Hệ thống nói, "Thực ra có rất nhiều chuyện khoa học không thể nào giải thích được, khoa học và những lực lượng thần bí kia cùng tồn tại song song."

"… Ngươi có ý gì?"

"Ý ta là, Kỷ Thâm, chính là Kỷ Tư. Sau khi Kỷ Tư chết, đầu thai tới thế giới này."

"Thế giới này? Thế giới này không phải là… giả sao?" Nói tới đây, Kỷ Viên lặng lẽ gục người xuống ôm lấy đầu gối, có chút sững sờ. Ngay từ ngày đầu tiên tới thế giới này, hắn đã cho rằng tất cả đều là giả.

Hệ thống có chút kinh ngạc: "Ai bảo ngươi nơi này là giả? Thế giới nghìn nghìn vạn vạn nơi, nơi này khá giống với thế giới song song kia của ngươi, tu chân cũng không chỉ có mỗi một nơi này, có đôi khi một thế giới tưởng tượng của một ai đó cũng có thể biến thành sự thật, ta còn có một người bạn đồng nghiệp sắm vai hệ thống của nhân vật, chính là cái mà các ngươi gọi là hệ thống xuyên thư, còn lặng lẽ tác hợp một đôi sư huynh đệ cơ mà… Họ đều là thật, Diệp Quân Trì là thật, ngươi cũng vậy."

Kỷ Viên chỉ im lặng không nói gì.

Bây giờ trong đầu hắn cực kì hỗn loạn, không ngờ rằng Kỷ Tư mình vốn tâm tâm niệm niệm lại ở thế giới này, hơn nữa đứa nhỏ này lại một lần nữa vì anh trai của mình mà liều mạng.

Cả hai đời đều không thể đổi được vận mệnh, thật đúng là… một đứa nhỏ ngốc.

Hốc mắt hắn không hiểu vì sao có chút nóng lên, có một xúc động muốn khóc: "Hệ thống, ý của ngươi là, Kỷ Tư hắn tồn tại ở thế giới này…"

Hệ thống: "Hừ, nếu không phải là có lão đại, tám phần mười hắn đã chết lâu rồi."

Ngừng lại một chút, hệ thống lại nói tiếp: "Ngươi vẫn muốn trở lại báo thù sao? Kỷ Tư cũng đã ở đây rồi, hắn sống ở đây cũng không được tốt cho lắm, mà ngươi trở lại thế giới kia, cũng không còn hắn nữa rồi, cũng không có lão đại ở thế giới kia có thể giúp ngươi báo thù, không bằng ở lại đây đi, còn có thể chăm sóc cho hắn."

"Ta vẫn là cảm thấy thực không chân thật…" Kỷ Viên cố gắng áp xuống sự hân hoan kích động đang len lỏi xuyên suốt cơ thể kia, lẩm bẩm vài câu xong, ánh mắt trở nên âm u, "Có phải là ngươi khống chế Kỷ Thâm lừa ta không?"

"Ngươi thật sự là xem trọng ta quá rồi, hệ thống không có quyền nhúng tay vào nhiệm vụ của thế giới, ta chỉ có thể ở bên cạnh xem náo nhiệt. Lại nói, ngươi không phải là rất am hiểu ánh mắt và ngữ khí của Kỷ Tư hay sao?" Hệ thống tận tình khuyên bảo, thao thao bất tuyệt, thấy mê mang trong ánh mắt Kỷ Viên đã tản đi, biết hắn tất đã có sự chọn lựa của mình, cũng không nhiều lời nữa.

Hệ thống chỉ là số liệu, có thể bắt chước theo tình cảm của con người mà lựa chọn hình mẫu cho bản thân, lựa chọn của nó vừa đúng lại chính là Diệp Quân Trì.

Vừa mới lải nhải nói chuyện với hệ thống xong, Diệp Quân Trì đã trở lại. Kỷ Viên đang ngồi dưới đất quay đầu lại nhìn hắn, cứ như đây mới là lần đầu tiên được nhìn thấy hắn, nghiêm túc nhìn từ đầu tới chân một lần.

Đánh giá khách quan, ngoại hình của Diệp Quân Trì cực kì xuất chúng, người cao, diện mạo tuấn mỹ, một đôi mắt đào hoa vốn phải là liếc mắt đưa tình, hơn phân nửa thời gian lại là lạnh băng, phát ra u quang đáng sợ, môi mỏng hơi nhếch, cười như không cười, rõ ràng là tuấn khí bức người, nhưng cũng là làm cho người ta lạnh cả sống lưng.

Nhưng người này một khi ở bên hắn, phần lớn thời gian luôn ôn nhu kiên nhẫn, dù cho đôi khi có tức giận, một lát sau cũng sẽ ôn hòa trở lại. Lúc này hắn ôm tay không nhanh không chậm đi ra từ trong rừng, y phục màu đen trầm tĩnh rũ xuống, ánh hoàng hôn chiếu lên sườn mặt tuấn mỹ của hắn, đẹp như một bức họa cung đình.

Theo sau hắn chính là từng cây củi đang tung tăng nhảy nhót, một đống cành củi không ngừng nhảy ra từ trong rừng. Kỷ Viên nhịn không được có chút buồn cười, nhếch khóe miệng lên một chút, nhìn Diệp Quân Trì đang lười biếng đi về phía mình, tim đập rộn lên.

"Bảo bối, đang nhìn ta?" Diệp Quân Trì mỉm cười tới gần Kỷ Viên, Kỷ Viên dừng lại một chút, cũng không trả lời, một lần nữa nhìn những cây củi tựa như có sinh mệnh theo sau lưng hắn.

"Chút thuật pháp do Lạc Tu Ý sáng chế ra." Diệp Quân Trì ngồi cạnh hắn, cười nói, "Hắn không phải là sống một mình trên núi sao? Người này thực ra từ nhỏ cẩm y ngọc thực, căn bản không muốn tự mình động thủ làm việc, hao hết tâm tư nghiên cứu hồi lâu ra một chút thuật pháp nho nhỏ, sau đó còn khoe khoang với ta."

Kỷ Viên khẽ cười trong lòng, từ từ nhìn về phía trước, sông nhỏ trong xanh, cây cỏ chim muông, phong cảnh đẹp đẽ, không nơi nào không phải là cảnh đẹp u tĩnh.

Trước kia hắn vẫn luôn cảm thấy mình sẽ phải rời khỏi nơi này, nhớ ít đi được thứ nào hay thứ ấy, chưa bao giờ để ý tới cảnh vật xung quanh mình, bây giờ nhìn kĩ, tâm tình phức tạp không nói nên lời.

Diệp Quân Trì khó hiểu: "A Viên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta luôn cảm thấy, ta vừa mới xoay người một cái, ngươi tựa như đã thay đổi."

Trước kia hắn luôn cho người ta một cảm giác như gần như xa, tựa như lúc nào cũng có thể biến mất, bây giờ lại làm cho người ta cảm thấy hắn là chân thực, rõ ràng, hắn thực sự tồn tại.

Kỷ Viên nhàn nhạt đáp: "Nghĩ thông suốt một số chuyện… sao vậy, ta thay đổi không tốt ư?"

"Không." Diệp Quân Trì nhẹ giọng đáp, "Rất tốt… ta có thể ôm ngươi được không?"

Lời còn chưa dứt hắn đã ôm chầm lấy Kỷ Viên, hôn lên đỉnh đầu hắn, ánh mắt ôn nhu: "Ta cảm thấy hình như ta lại có thể tới gần ngươi hơn một bước nữa rồi, sao nào, hôm nay có thích ta thêm một chút nào không?"

Kỷ Viên ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt của hắn, ánh mắt có phần trở nên sáng ngời, đang định lấy hết can đảm đáp lại, sau lưng bỗng vang lên lời nói sâu kín của thiếu niên: "Làm phiền, hai vị, ta tỉnh lại rồi."

Kỷ Viên sợ tới mức suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, ngay sau đó lại bình tĩnh lại, nhớ ra sau lưng mình chính là Kỷ Tư, vội xoay người lại nhìn, không biết Kỷ Thâm nửa chết nửa sống đã ngồi dậy từ bao giờ, chỉ là miệng vết thương vẫn chưa lành, miễn cưỡng vài lần cũng không thể đứng dậy nổi, có chút buồn phiền mà nhíu mày.

Diệp Quân Trì vốn đang nhìn tiểu mỹ nhân trong lòng không chớp mắt, cứ tưởng sắp cạy miệng hắn ra được rồi, cuối cùng cũng có thể nhận lấy một chút thành quả về mình, đột nhiên là bị Kỷ Thâm làm gián đoạn, mặt đen sì lại ngay lập tức, ánh mắt bất thiện nhìn về phía Kỷ Thâm.

Lão đại luôn làm cho người khác sợ hãi, sắc mặt Kỷ Viên không đổi, thò một tay ra cản tầm mắt của Diệp Quân Trì, đối diện Kỷ Thâm một lát, hơi mất bình tĩnh hỏi: "Em không nhớ anh là ai sao?"

Kỷ Thâm gãi gãi đầu: "Nhớ, huynh đã từng cứu ta một lần, Diệp Thượng Nguyên."

Kỷ Viên không lâu trước đó đã lĩnh hội được ý nghĩa của cái tên "Diệp Thượng Nguyên" này, hắn cứng đờ người, lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp mỗ bên cạnh cười phấn khởi, lại quan sát sắc mặt của Kỷ Thâm một chút, xác nhận ấn tượng của Kỷ Thâm với hắn chỉ là "Diệp Thượng Nguyên" ở đại hội tiên kiếm kia, trong lòng không biết là cảm thấy may mắn, hay là mất mát.

"Đừng kích động, đây là chuyện bình thường." Hệ thống an ủi, "Kỷ Tư vốn dĩ đã luân hồi, không nhớ được chuyện kiếp trước, vừa rồi hắn đột nhiên tỉnh lại, nhớ ra ngươi, có lẽ là bởi hắn đã suýt chết, tính mạng gặp nguy hiểm, hồn suýt lìa khỏi xác, mới nhớ ra chuyện của kiếp trước."

Có nghĩa là, về sau nếu Kỷ Thâm không đứng bên bờ vực cái chết, hắn sẽ không thể gặp được Kỷ Tư nữa sao?

Kỷ Viên không ngờ lại là như vậy, trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn buông bỏ.

Kỷ Tư không nhớ được hắn nữa, cũng tốt. Hắn để Kỷ Thâm sống, chỉ cần Kỷ Thâm có thể tiếp tục sống, hắn cũng sẽ không quá nhớ mong Kỷ Tư.

Tuy rằng coi một người thành một người khác là không tốt, nhưng Kỷ Viên đã có ý định sẽ coi Kỷ Thâm như Kỷ Tư mà chăm sóc.

Ý niệm trong đầu hắn xoay chuyển cực nhanh, thần sắc nhìn Kỷ Thâm ôn hòa hơn không ít: "Đệ vẫn còn bị thương, muốn đi đâu?"

Kỷ Thâm mím môi, ánh mắt kiên định: "Làm một vài chuyện ta cần làm, nếu có thể sống sót trở về, sau này ta nhất định sẽ báo ân cho huynh."

"Đệ muốn đi tìm cỏ vô vị?"

"Làm sao huynh biết?" Kỷ Thâm kinh ngạc, nhịn không được lại nhìn Kỷ Viên, không hiểu sao lại cảm thấy càng thêm thân thiết hơn, càng nhìn càng thấy thuận mắt, cũng không nghĩ nhiều mà nói thẳng: "Sức khỏe của đại ca ta không được tốt, phải dùng cỏ vô vị để cứu mạng."

"Đúng lúc…" Kỷ Viên khựng lại, quay đầu nhìn Diệp Quân Trì, không biết nên gọi Diệp Quân Trì là gì trước mặt Kỷ Thâm.

Diệp Quân Trì thấy Kỷ Viên dùng thái độ ôn hòa đối đãi với Kỷ Thâm liền vô cùng buồn bực, nghe vậy lại bình tĩnh tiếp lời hắn: "Ta là người nhà của hắn. Đúng lúc hôm nay ta đi ngang qua đó, hái chút cỏ vô vị, ta không cần dùng tới nó, ngươi muốn thì cứ cầm lấy đi."

Nói xong, hắn lấy một cái hộp ngọc ra từ nhẫn trữ vật, không chút bận tâm mà ném tới chỗ Kỷ Thâm. Kỷ Thâm vội bắt lấy, mở hộp ngọc ra nhìn kĩ, nhìn thấy trong hộp chính là vài cọng dược thảo trắng trong tựa ngọc, lại cẩn thận hít ngửi mùi hương, hai mắt phát sáng.

Hắn đã ôm quyết tâm liều chết mà vào mật địa, luôn cảm thấy nếu Kỷ Sâm chết rồi mình sống cũng chẳng còn nghĩa lí gì, không ngờ vận khí lại tốt tới vậy, chiếm được một tiện nghi lớn.

Kỷ Thâm cũng chẳng phải là người thích chiếm tiện nghi của người khác, nhưng cỏ vô vị thật sự là một chuyện cực kì quan trọng, hắn cũng không muốn bởi sự cố chấp của bản thân mà làm cho Kỷ Sâm phải từ giã cõi đời này.

Diệp Quân Trì tự xưng là người nhà của Kỷ Viên, cũng không thấy Kỷ Viên phản đối, trong lòng sảng khoái, tâm tình tốt hơn nhiều, khóe miệng câu lên, ánh mắt nhìn Kỷ Thâm nhu hòa đi một chút: "Nhận lấy đi, ngươi có việc gấp cần dùng tới, ta không cần."

Kỷ Thâm khẽ cắn môi nhận lấy hộp ngọc, phất vạt áo quỳ xuống trước mặt Kỷ Viên và Diệp Quân Trì, lời đại ân đại đức còn chưa ra khỏi miệng, đã bị một cỗ lực kì quái mạnh mẽ đỡ dậy.

Kỷ Viên liếc mắt nhìn Diệp Quân Trì, rụt cái tay đang muốn kéo Kỷ Thâm lên lại.

Diệp Quân Trì khoanh tay mà đứng, ngoài cười nhưng trong không cười.

Đối với sự ghen tuông tới ấu trĩ của Diệp Quân Trì, Kỷ Viên cũng đã quen, bất đắc dĩ lắc đầu, thấy Kỷ Thâm cũng không định ngồi xuống nghỉ ngơi, nhíu mày hỏi: "Ngươi còn muốn đi đâu nữa?"

Ánh mắt Kỷ Thâm nghiêm túc: "Ta muốn rời khỏi mật địa trước đã… sức khỏe của đại ca ta đã cực kì yếu, kéo dài thêm một ngày là mạng lại ngắn đi thêm một phần, việc này không thể chậm trễ, bây giờ ta nhất định phải về."

"Không…"

"Ừ, vậy mau đi đi." Diệp Quân Trì cắt lời Kỷ Viên, ấn hắn vào trong lòng mình. Diệp Quân Trì cười nhẹ một tiếng, dùng một tay choàng lấy Kỷ Viên, làm hắn không giãy giụa được nữa, một cái tay khác vươn ra, điểm điểm lên trán Kỷ Thâm.

Hắc quang nhàn nhạt chợt lóe, Kỷ Thâm rên khẽ một tiếng, trừng lớn mắt, cảm nhận được một cỗ linh lực mãnh liệt trước đây chưa từng có đang trào ra trong cơ thể.

Diệp Quân Trì nhàn nhạt nói: "Cho ngươi mượn một chút linh lực, đủ cho ngươi trở lại cửa mật địa trở về, nếu gặp phải phiền toái gì cũng có thể giải quyết nhanh chóng."

Kỷ Thâm sờ sờ trán, mấp máy môi, nhìn Diệp Quân Trì và Kỷ Viên một lúc lâu, không nhiều lời, xoay người liền chạy.

Thuật pháp cho mượn linh lực này chỉ Ma tộc mới có.

Trong nháy mắt hắn hiểu ra tất cả.

Diệp Quân Trì cũng không thèm để ý tới chuyện một thuật pháp nhỏ đã làm mình bại lộ, hắn cúi đầu nâng khuôn mặt lạnh nhạt của Kỷ Viên lên, cười hỏi: "Giận à?"

Kỷ Viên lắc đầu, nếu Diệp Quân Trì có thể cho Kỷ Thâm mượn linh lực, hắn cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều, dù sao mật địa cũng rất nguy hiểm, Kỷ Thâm ra ngoài sớm một chút, hắn cũng yên tâm hơn một chút.

"Ngươi đối xử với hắn thật tốt quá." Diệp Quân Trì thấp giọng nói, có chút hờn ghen bất mãn cắn môi dưới của Kỷ Viên.

Kỷ Viên bị đau, giơ chân đá hắn một cái, đối diện với đôi mắt thâm trầm ẩn tình của hắn, khẽ run lên, giọng nói hình như cũng có chút run rẩy: "… Diệp Quân Trì, ngươi đúng là tai họa."

Diệp Quân Trì nhướng mày cười: "Ừ, ta là tai họa, có muốn thu lưu ta không, vì dân trừ hại? Ta lại chỉ muốn gây họa cho một mình ngươi mà thôi."

41. Chương 41: Vong Đạo 13

Bên tai Kỷ Viên nóng lên. Diệp Quân Trì thực sự là quá ôn nhu với hắn, trước đây hắn luôn sợ mình sẽ trầm mê, luôn trốn tránh, có nhiều lời Diệp Quân Trì nói, hắn cũng chỉ nghe rồi để đấy, bây giờ lại cảm thấy ấm áp trong lòng, thật muốn chủ động qua ôm Diệp Quân Trì một cái.

Hệ thống lạnh lùng cảnh cáo: "Theo tính cách của nguyên chủ, cho dù có thích người khác, cũng sẽ không chủ động thân cận, ngươi còn chưa hoàn thành xong tất cả các nhiệm vụ cưỡng chế, thiết lập này vẫn sẽ tồn tại."

Kỷ Viên mặt không cảm xúc ồ lên một tiếng, ngón tay để sau lưng vô thức co co duỗi duỗi.

Tuy không được đáp lại, nhưng cũng không phải đón nhận vẻ mặt băng lãnh, Diệp Quân Trì vừa mừng vừa lo: "Bảo bối, ngươi… thông suốt chuyện gì?"

Không phải là bởi quyết định chạy trốn rồi nên mới làm mình mất cảnh giác đấy chứ?

Kỷ Viên không trả lời ngay, mà hỏi hệ thống: "Còn bao nhiêu nhiệm vụ nữa?"

Mấy ngày nay có không ít nhiệm vụ vụn vặt bình thường không ngừng được phát ra, Kỷ Viên đánh giá một chút, trong lòng có con số đại khái, quả nhiên liền nghe thấy hệ thống nói: "Đã hoàn thành ba trăm bốn mươi mốt nhiệm vụ, còn thiếu một nghìn chín trăm chín mươi hai nhiệm vụ, hãy không ngừng cố gắng."

… Ai, còn thiếu nhiều nhiệm vụ như vậy mới có thể chủ động ôm một Ma quân đại nhân.

Kỷ Viên thở dài trong lòng, nghiêng đầu nhìn Diệp Quân Trì, thấy hắn cau mày, nhàn nhạt nói: "Ngươi cũng đừng nhíu mày."

Diệp Quân Trì ngẩn ra.

Kỷ Viên đối diện với hắn, chậm rãi nói: "Chờ ngươi nói cho ta nghe chuyện của ngươi rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết ta đã thông suốt chuyện gì. Diệp Quân Trì, ngươi… chờ ta một chút."

Im lặng một lúc, Diệp Quân Trì dựa đầu vào cổ hắn, nhắm mắt lại, khóe miệng hơi cong lên: "Được, chỉ cần ngươi có thể cho ta đáp án, ta sẽ chờ ngươi."

Không khí khó có khi lại ấm áp hòa hợp, Diệp Quân Trì ôm Kỷ Viên ngồi trên cỏ, tham lam hít ngửi thanh hương nhàn nhạt trên người hắn, cái tay xấu xa nhéo nhéo lên eo hắn, rất buồn rầu: "Gầy quá, phải béo lên chút nữa."

"Ta cũng không phải là heo." Kỷ Viên hất tay hắn ra, lại bị tóm lấy cổ tay, còn chưa kịp phản ứng, hai tay đã bị kéo lên đỉnh đầu, toàn thân hắn cũng bị áp xuống mặt đất, người bên trên một tay nắm cằm hắn, cười nói: "Ngươi nếu là heo thì tốt rồi, ta muốn ăn lắm đó."

Nói xong, tay hắn chậm rãi thò tới đỡ gáy Kỷ Viên, thăm dò mà hôn hôn lên môi Kỷ Viên, giọng nói trầm thấp: "A Viên, ta thật sự rất cao hứng, ngươi hình như không còn né tránh ta nữa…"

Cơ thể kề sát với nhau, hơi thở của Kỷ Viên cũng có chút dồn dập, cứng đờ, cũng không dám lộn xộn, sợ lau súng cướp cò. Hắn tùy tiện để Diệp Quân Trì mổ nhẹ từng chút một, trong lòng cân nhắc không biết chuyện này sẽ phát triển như thế nào, ngước mắt lên nhìn lại thấy ánh mắt Diệp Quân Trì sâu thẳm, hơi thở có chút không xong, dưới bụng hình như cũng có thứ gì đó cưng cứng cọ vào…

Kỷ Viên nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: "Ta đói bụng."

Nói xong mới phát hiện dưới tình huống như vậy, nói "Đói bụng" thật sự là không được thông minh, vội thêm vào: "Nên đi nướng cá đi."

"Tha cho ngươi thêm một lần." Hơi thở của Diệp Quân Trì nóng bỏng, cúi đầu cọ cọ mặt lên mặt Kỷ Viên, cười khẽ một tiếng "Thật muốn lột ngươi ra ăn ngay lập tức", rồi mới bò dậy xử lý cá đã bắt lúc nãy.

Lúc này Kỷ Viên mới bò dậy thật cẩn thận, khẽ thở ra: "Ai nha, hệ thống, nguy hiểm quá."

Hệ thống hỏi: "Ngươi cũng cứng rồi?"

Kỷ Viên: "…"

Hệ thống tấm tắc: "Quả nhiên, đàn ông đều là sinh vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ."

"Những lời này của ngươi thì có liên quan gì tới nhau?" Kỷ Viên tức giận nói, "hai người trẻ tuổi huyết khí phương cương, cọ một lúc cọ ra phản ứng thì sao chứ?"

"Người trẻ tuổi?" Hệ thống cười lạnh một tiếng, "Ngươi có biết Ma quân nhà ngươi bao nhiêu tuổi rồi không?"

Kỷ Viên: "…" Chuyện này đúng là không biết thật.

Kỷ Viên trên phương diện tình dục vốn khá lạnh nhạt, tới thế giới này gần như ngày nào cũng ở cùng Diệp Quân Trì, sợ hắn phát hiện ra, cũng không có mặt mũi nào tự lấy tay giải quyết, một lần nữa nằm dài trên mặt đất hồi lâu như xác chết, hắn mới có thể áp chế xao động trong cơ thể, bình tĩnh trở lại.

Không bị phương diện kia quấy rầy, Kỷ Viên yên tâm ngồi dậy, Diệp Quân Trì đã gác cá lên giá nướng, lúc này đã cởi áo ngoài ra, có vẻ như muốn chuẩn bị xuống nước.

Kỷ Viên tới gần, có chút nghi hoặc: "… Ngươi muốn tắm gội?"

Diệp Quân Trì thoải mái hào phóng xoay người lại, vẻ mặt bình tĩnh chỉ chỉ thân dưới: "Không bình tĩnh một chút, ngươi tới giải quyết giúp ta nhé?"

"… Ngươi ngâm lâu một chút đi." Kỷ Viên ngượng ngùng.

Diệp Quân Trì không cởi hết y phục, vẫn mặc một cái quần mà xuống nước, nghiêng đầu nhìn Kỷ Viên đang ngồi bên đống lửa trông mong nhìn chằm chằm cá nướng trên giá, trong lòng có chút buồn cười, ngay sau đó nghe thấy lời của Kỷ Viên: "Diệp Quân Trì, ta hỏi ngươi vấn đề này."

Chuyện gì mà nghiêm túc vậy?

Diệp Quân Trì: "Hỏi đi."

"Ngươi bao nhiêu tuổi?"

"…"

Kỷ Viên xem nhẹ linh hồn đã sắp ba mươi tuổi của mình, mặt không đỏ, tim không loạn, nghiêm túc nói: "Năm nay ta mười bảy tuổi."

Diệp Quân Trì: "…"

"Hả?"

Diệp Quân Trì im lặng hồi lâu, gian nan nói: "… Ngươi để ta nghĩ lại đã."

Sau đó không nói gì thêm nữa.

Hệ thống phỏng đoán một chút, nói: "Lão đại hẳn là cảm thấy chênh lệch tuổi rất bi thương…"

Kỷ Viên thực ra cũng chẳng quan tâm Diệp Quân Trì bao nhiêu tuổi, chỉ là cảm thấy bóng dáng lặng im của Diệp Quân Trì thực sự rất buồn cười, mím môi, miễn cưỡng mới có thể áp chế ý cười xuống, nhẹ giọng nói: "Ta không ngại."

Tiếng nước bắn vang lên, Diệp Quân Trì đột nhiên quay đầu lại: "A Viên, câu ngươi vừa nói có ý gì?"

Kỷ Viên không nói gì thêm, thấy thịt cá nướng có vẻ đã chín, gỡ xuống thổi thổi, cắn từng miếng nhỏ.

Diệp lão đại từ khi nhặt được rồi mang theo phàm nhân cơ thể yếu ớt này, sợ hắn ăn không quen thức ăn bên ngoài, nên trên người luôn mang theo hương liệu, thỉnh thoảng tự tay nướng thức ăn lại quết lên, ăn cũng rất có hương có vị. Kỷ Viên ăn chay đã mấy tháng, bây giờ được ăn thịt một lần liền lệ nóng doanh tròng, cũng không để ý Diệp Quân Trì đang làm gì.

Một con cá gặm hơn một nửa, hắn đã bị người kéo vào trong lòng, vừa mới bước ra khỏi nước sông lạnh băng, người phía sau vẫn còn tản mát ra hơi thở lạnh lẽo.

Diệp Quân Trì nhéo nhéo vành tai hắn: "A Viên, ngươi vừa mới nói gì đó?"

Kỷ Viên xoay người, bình tĩnh nhét con cá đã bị gặm phân nửa vào trong miệng hắn, cầm lấy một con khác chầm chậm gặm tiếp.

Diệp Quân Trì chớp chớp mắt, cân nhắc một lát, không truy vấn nữa, chỉ thoải mái ôm người trong lòng, cắn mấy miếng lên nơi Kỷ Viên đã từng cắn, hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh lúc này.

Mật địa đối với Diệp Quân Trì mà nói cũng không hề nguy hiểm, hắn cậy vào sức mạnh của mình, có thể đi qua đi lại tự nhiên trong mật địa. Nguy hiểm chính là kẻ đang ẩn núp trong bóng tối, không biết lúc nào sẽ nhào lên cắn cho kẻ thù một miếng.

Gặm cá xong, hai người liếc nhìn nhau, Kỷ Viên đang định nói chuyện quan trọng, đã bị Diệp Quân Trì ấn xuống mặt đất, Kỷ Viên nhíu mày đang định đá văng hắn ra, liền cảm thấy cổ bị liếm nhẹ một chút: "Đừng nhúc nhích, có người tới đây."

Kỷ Viên cứng người một chút, hiểu ra, thả lỏng cơ thể, không phản kháng nữa.

"Thật xin lỗi, trước kia ta quá thô bạo." Diệp Quân Trì nhẹ nhàng nỉ non, cẩn cẩn thận thận cắn lên cổ Kỷ Viên.

Không giống với cảm giác đau đớn kịch liệt như những lần bị cắn trước, lần này không chỉ không đau, mà từ nơi bị cắn còn truyền tới từng đợt cảm giác ái muội không nói nên lời, Kỷ Viên nhíu mày nghiêng đầu, khống chế không để rên rỉ ra tiếng.

Sợ Kỷ Viên bị đau, Diệp Quân Trì mau chóng buông hắn ra, cẩn thận liếm sạch vết máu dính trên cổ hắn, ngẩng đầu cười với Kỷ Viên: "Có sát khí, chỉ sợ người tới không có ý tốt, lát nữa nhớ theo sát ta."

Kỷ Viên ngơ ngác nhìn Diệp Quân Trì trên môi dính huyết sắc đỏ thắm, nụ cười lại tăng thêm vài phần yêu dã, theo phản xạ gật gật đầu.

Hai người vừa đứng lên, cây cối trước mặt đung đưa, có một người chậm rãi đi ra.

Đúng là Triệu Bất Thần gia chủ Triệu gia đã lâu không thấy.

Diệp Quân Trì cũng lười đeo mặt nạ tiếp tục giả vờ, rất có hứng thú mà nhìn Triệu Bất Thần sắc mặt âm trầm đầy sát khí đang đứng cách hai người ba trượng, khóe miệng cong lên, cười thâm trầm, trong mắt cũng chẳng có chút ý cười: "Nghe nói Triệu gia và Giang gia là kẻ thù truyền kiếp, không ngờ lại có thể gặp Triệu gia chủ ở mật địa của Giang gia, thật đúng là làm người ta kinh ngạc."

Triệu Bất Thần lạnh lùng nhìn hắn: "Ngươi là cái thứ gì vậy, cũng xứng đáng với chữ "người" sao?"

"Nói như vậy thì đã sao, so với loại người ti tiện âm độc, thì một Ma tộc làm người cũng không tồi."

Trên trán Triệu Bất Thần nổi gân xanh, cắn chặt răng trừng mắt với Diệp Quân Trì, tay sờ tới chuôi kiếm, ông ta còn chưa kịp nắm lấy kiếm quơ lên, đã bị người đè lại.

Kẻ bỗng nhiên xuất hiện chính là Giang Tuyết Tùng.

Trên mặt ông ta đã không còn nụ cười nho nhã ôn hòa, lãnh đạm quét qua Diệp Quân Trì, nói: "Ngươi không phải là đối thủ của hắn, xúc động nhào lên cũng chỉ có thể bị giết chết."

Triệu Bất Thần trời sinh tính tình kiêu ngạo, bị Giang Tuyết Tùng nói thẳng như vậy, suýt nữa thẹn quá hóa giận, rồi lại bị Giang Tuyết Tùng cản lại.

Giang Tuyết Tùng ngoài cười nhưng trong không cười: "Ngươi muốn chết, cũng đừng chết ở phạm vi Tấn Hà, miễn cho thế nhân rảnh rỗi nói ta ám hại ngươi. Người ngươi cũng gặp rồi, vật ta muốn đâu?"

Triệu Bất Thần lạnh mặt liếc hắn một cái, không nói lời nào mà lấy từ trong nhẫn ra một cái hộp gỗ tinh xảo ném cho ông ta.

Giang Tuyết Tùng nhận lấy, mở ra nhìn, nhíu mày hỏi: "Ngươi chia đồ ra làm ba phần? Một phần nữa đâu rồi?"

"Giết hắn ta, ta sẽ đưa phần còn lại cho ngươi."

"Triệu gia chủ thật đúng là nóng lòng muốn báo thù." Giang Tuyết Tùng cười cười, cất cái hộp gỗ kia đi, quay đầu nhìn về phía Diệp Quân Trì, ánh mắt tựa như đang nhìn một người chết.

"Ma quân đại nhân, nghe danh đã lâu."

Diệp Quân Trì đạm mạc nhìn ông ta, không nói gì.

Dám nhắm vào hắn, hẳn là cũng đã rõ ràng thực lực của hắn, nếu không sao có thể đi một vòng lớn luẩn quẩn, dẫn họ vào địa bàn. Giang Tuyết Tùng nếu đã xuất hiện trước mặt hắn, vậy chắc chắn là đã chuẩn bị thứ gì đó, chắc chắn rằng mình sẽ không bị giết.

Bên cạnh còn có Kỷ Viên, Diệp Quân Trì không thể vọng động, trở tay nhận lấy Hồi Trì từ tay Kỷ Viên, cầm tiên kiếm đã lâu không có quang hoa nở rộ trong tay.

Giang Tuyết Tùng không hề sợ hãi mà còn cười cười, sắc mặt quỷ dị: "Ma quân đại nhân đúng là thiên tài khó gặp, cho dù có là ở Ma tộc, cũng tuyệt đối chính là nhân vật không thể tới gần, nếu không tập bộ ma công kia cũng sẽ không thể nhanh tới như vậy."

Lời này của ông ta có chút quái dị, Triệu Bất Thần nhíu mày như đang nghĩ tới chuyện gì, Diệp Quân Trì thì vẫn cười nhạt như trước, ánh mắt lại lạnh đi thêm vài phần.

"Chỉ là, dùng thân xác không thích hợp học loại ma công bá đạo này, có một khuyết điểm trí mạng." Giang Tuyết Tùng càng nói càng thêm hưng phấn, cười lớn một tiếng, "Vậy nên hôm nay, Diệp Quân Trì, ngươi chết chắc rồi!"

Giọng nói tới cuối cùng đột nhiên trở nên bén nhọn, theo tàn ảnh màu đen thoáng hiện lên, Kỷ Viên bị Diệp Quân Trì trở tay ấn vào trong lòng, chỉ có thể nhờ hệ thống mà nhìn thấy đại khái bộ dáng của kẻ đột kích.

Đó là một kẻ toàn thân bị áo đen bao phủ, không thể nhìn thấy dung mạo, toàn thân tựa như có ma khí màu đen vây quanh. Trong tay gã cầm một thanh kiếm, thân kiếm có màu đen nhánh.

Sắc mặt Diệp Quân Trì trở nên rét lạnh trong nháy mắt, là giọng nói Kỷ Viên chưa bao giờ nghe thấy, đọng đầy sát khí lạnh băng, gằn từng chữ một nói: "Quả nhiên là ngươi."

42. Chương 42: Vong Đạo 14

Người nọ trầm giọng cười một tiếng, âm thanh quái dị, cũng không trả lời, trường kiếm đen hung hăng đâm về phía Kỷ Viên, Diệp Quân Trì nhíu mày, Hồi Trì chắn trước mặt, ngăn kiếm này lại, hắn nhấc chân đá một cái, kẻ áo đen kia cũng không đứng đó chịu đòn, bay lên trên không lộn nhào, trở lại bên cạnh Giang Tuyết Tùng.

Giang Tuyết Tùng thấp giọng nói mấy câu với kẻ áo đen kia, vẻ mặt lại có vài phần sợ hãi và cung kính.

Kỷ Viên chưa kịp nhìn kĩ, đã bị Diệp Quân Trì thả xuống mặt đất.

"Người này có chút khó giải quyết…" Diệp Quân Trì xoa đầu Kỷ Viên, ánh mắt phức tạp. Hồi Trì ra khỏi vỏ ba tấc, hắn thuận thế dùng ngón cái lướt trên kiếm phong một đường, nhanh chóng dùng máu vẽ một trận pháp xung quanh Kỷ Viên, bao vây hắn lại.

"Ngươi…" Kỷ Viên há miệng thở dốc, không biết nên nói gì. Lần trước đối đầu với mấy trăm tu sĩ, Diệp Quân Trì vẫn có thể thong dong ôm hắn du tẩu giữa một đám tu sĩ, lần này lại không thể thong dong như vậy, hơn nữa Giang Tuyết Tùng còn nhắc tới nhược điểm của Diệp Quân Trì.

"Ngoan, đợi trong trận pháp, không ai có thể làm ngươi bị thương được đâu." Diệp Quân Trì chậm rãi miết ngón tay lên má Kỷ Viên, cười, "Sao vậy? Sợ à?"

Kỷ Viên trầm mặc một chút, xoay tay cầm lấy tay Diệp Quân Trì, coi nhẹ sự bất an ghê gớm trong lòng, thấp giọng nói: "Nếu hôm nay ngươi chết, ta sẽ rời đi."

Diệp Quân Trì sửng sốt, theo trực giác, hắn cảm thấy Kỷ Viên nói "rời đi" không phải là hắn muốn rời khỏi nơi này tới một chỗ nào đó, căng thẳng trong lòng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán hắn: "Vậy thật không khéo, ngươi vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới chuyện rời đi."

Kẻ áo đen bên kia đã nói chuyện với Giang Tuyết Tùng xong, nhàn tản cầm trường kiếm màu đen đi tới, giọng nói bị biến đổi, nghe không ra âm điệu thực sự: "Nói xong di ngôn rồi hả?"

Diệp Quân Trì xoa đầu Kỷ Viên, xoay người nhìn người nọ, sắc mặt lạnh băng: "Hà tất phải che che giấu giấu, mượn cơ thể của một tiểu bối để tới đây."

"Ta cũng đâu giống ngươi." Người nọ nhanh chóng bấm thủ quyết, kiếm đen trong tay gã run lên, tự động bay về phía chỗ Diệp Quân Trì.

Khi khoảng cách chỉ còn lại chút xíu, Diệp Quân Trì lại lần nữa rút Hồi Trì đã lâu không được sử dụng ra, lưỡi kiếm tỏa ra huỳnh quang màu xanh đối lập rõ ràng với thanh kiếm đen kia, khi bay đi tựa như một bóng trăng mờ ảo.

Hai bên va vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy, bên trên tiên kiếm đánh nhau, hai người phía dưới cũng lao vào nhau, linh lực nhàn nhạt màu đỏ tựa máu tản ra, không ngừng nổ tung theo thuật pháp va vào nhau, làm đất đá bay cao lên tận ba thước, cây cối hoa cỏ xung quanh đều bị tàn phá tới thương tích đầy mình, cát bắn đá bay, tối cả trời đất.

Kẻ kia cười ha ha: "Thật là buồn cười, một tên Ma đầu, lại cầm tiên kiếm trừ ma diệt tà."

Diệp Quân Trì cười lạnh một tiếng, xuống tay tàn nhẫn không chút lưu tình, sắc mặt đạm mạc: "Đó là bởi để diệt trừ các ngươi, nên nó mới ở trong tay ta."

Tim Kỷ Viên nhảy vọt lên tới tận họng.

Hệ thống quan sát thế cục một chút, an ủi: "Đừng lo, gã áo đen kia không đánh lại được lão đại, vẫn luôn bị lão đại chiếm ưu thế mà tấn công."

Kỷ Viên nói: "Đó là lão đại nhà ta, ta có thể không lo lắng sao."

Hệ thống trong lúc vô tình bị đút cho một mồm thức ăn chó, xì một tiếng khinh miệt: "Phắn."

Kỷ Viên cẩn thận quan sát một lúc, phát hiện kẻ áo đen quả là đã xuống thế hạ phong, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ngồi xếp bằng dưới đất, suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Đánh không lại còn chạy ra làm gì? Chỉ bởi mạnh miệng? Giang Tuyết Tùng và người sau lưng ông ta nhàm chán tới vậy sao?

Đúng rồi! Giang Tuyết Tùng!

Từ khi Diệp Quân Trì và kẻ áo đen giao thủ với nhau, Kỷ Viên liền không để ý tới Giang Tuyết Tùng và Triệu Bất Thần bên kia, bây giờ vừa nhớ tới, trong lòng lập tức lộp bộp một tiếng.

Hai người kia cũng không yếu, hợp tác gia nhập vào cuộc chiến tuyệt đối có thể gây bất lợi cho Diệp Quân Trì, nhưng lâu như vậy rồi mà vẫn chưa ra tay, vì sao lại như vậy?

Hắn lia mắt nhìn về phía vừa rồi Giang Tuyết Tùng và Triệu Bất Thần đứng, đúng lúc nhìn thấy Giang Tuyết Tùng lấy một lá cờ nhỏ ra từ trong ngực.

Có vẻ như cảm nhận được ánh mắt của Kỷ Viên, Giang Tuyết Tùng nhàn nhạt nhìn lại, đối mắt với hắn một lát, sau đó lại cười cười, mấp máy môi tạo thành khẩu hình.

"Tới lúc rồi."

Kỷ Viên trợn to mắt, nháy mắt lạnh lẽo toàn thân, không quan tâm tới OOC gì nữa, hét to: "Diệp Quân Trì! Mau rời khỏi đây!"

Hai người đang đánh nhau cùng khựng lại một lúc, Diệp Quân Trì không quay đầu lại, kẻ áo đen kia lại giật giật, dùng mũi kiếm màu đen như đang khiêu khích mà chỉ chỉ Kỷ Viên.

Trong lúc hoảng hốt, Kỷ Viên tựa như nhìn thấy đồ án hình mây nho nhỏ trên chuôi kiếm, có chút quen mắt, nhất thời lại không nhớ ra nổi đã từng nhìn thấy ở đâu.

Đá văng kẻ áo đen bằng một chân, lúc này Diệp Quân Trì mới nhìn về phía Kỷ Viên, không cần hắn nói thêm bất cứ điều gì, ánh mắt lại rơi xuống cờ nhỏ trong tay Giang Tuyết Tùng.

Đó là một lá cờ đỏ như máu, tựa như thực sự dùng máu để nhuộm vậy, từ xa cũng có thể ngửi được một mùi máu tanh tưởi làm người ta buồn nôn.

Đồng tử Diệp Quân Trì co rụt lại, muốn rời khỏi ngay lập tức, kẻ áo đen lại cuốn lấy, gắt gao níu kéo hắn tại chỗ.

Giang Tuyết Tùng nhân cơ hội này vẫy lá cờ trong tay, thoáng chốc mây đen vần vũ, bầu trời vốn đã đen càng trở nên u ám trong nháy mắt, ngay cả cảnh tượng bốn phía cũng đã bị huyết sắc bao phủ, liếc mắt nhìn không tới điểm cuối. Bốn phương tám hướng đều có tiếng kêu khóc nỉ non, tựa như vong hồn vẫn chưa an giấc ngàn thu đang khóc lóc kể lể chuyện gì đó, thê lương, làm người sởn tóc gáy.

Kỷ Viên nghiến răng nghiến lợi.

Kẻ áo đen này tới chỉ để kéo dài thời gian!

Đây là thứ gì vậy? Huyễn trận? Giang Tuyết Tùng đang làm trò quỷ gì vậy?

Rất nhanh sau đó, Kỷ Viên liền biết trò quỷ mà Giang Tuyết Tùng bày ra là gì.

Diệp Quân Trì động tác vốn nhanh nhạy lại biến hóa càn khôn trong nháy mắt, cơ thể trở nên chậm chạm, trực tiếp bị kẻ áo đen kia phẩy tay một cái một chưởng đập vào bụng, lại bị một cước đá bay ra xa mấy trượng. Kiếm quang của Hồi Trì trên bầu trời cũng trở nên ảm đạm, đong đưa một lúc rồi leng keng một tiếng rơi xuống mặt đất.

Kẻ áo đen lắc lắc cái tay đầy máu, cười rộ lên cổ quái.

Hô hấp của Kỷ Viên cứng lại, trước mắt như xuất hiện hình ảnh Kỷ Tư chết ngay trước mắt hắn của kiếp trước.

Cậu vì hắn mà chắn mấy phát súng, rồi lại đẩy hắn ra, bị xe đâm bay ra xa.

Lúc này bóng hình Diệp Quân Trì như trùng khít với Kỷ Tư.

Trái tim co rút đau đớn kịch liệt, cơ thể Kỷ Viên run rẩy không ngừng, đang định bất chấp tất cả mà lao ra, Diệp Quân Trì lại chậm rãi ngồi dậy, nghiêng đầu qua, trừng mắt với hắn.

Kỷ Viên khựng lại, nhíu mày nhìn hắn, hắn lại rời mắt đi, không chút để ý lỗ thủng chảy máu trên bụng, chà lau vết máu trên môi, nhàn nhạt nói: "Hóa ra là dùng cách này, ngươi có vẻ không phải là tới để giết ta."

Kẻ áo đen cười âm u ra thành tiếng: "Không, ta muốn giết ngươi, có điều bây giờ ngươi vẫn chưa thể chết được. Trận pháp này ngươi có thấy quen không? Mười ba năm trước, ngươi chính là dùng trận pháp này để nhốt tôn thượng... Hừ, uổng công tôn thượng đối tốt với ngươi như vậy, luôn muốn bồi dưỡng ngươi thành Ma tôn đời sau, loại vô ơn ăn cây táo rào cây sung như ngươi cũng chỉ có vậy mà thôi."

Diệp Quân Trì sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn bình tĩnh như trước: "Trận pháp này đã bị cải biến?"

"Đương nhiên." Kẻ áo đen cũng không vội, chậm rãi nói, "Khóa hồn trận có thể áp chế ma công của ngươi và tôn thượng tu hành, có điều cái loại không ra người cũng chẳng phải ma như ngươi, sau khi vào trận, một chút linh lực cũng sẽ không còn."

"Đây là nhược điểm trí mạng mà các ngươi nói?" Diệp Quân Trì nhìn về phía Giang Tuyết Tùng, trên mặt hiện lên ý cười châm chọc nhè nhẹ.

Giang Tuyết Tùng nhíu nhíu mày, bị Diệp Quân Trì nhìn tới thực không thoải mái.

Bên kia Triệu Bất Thần cũng không hiểu gì: "Sao lại thành ra thế này? Giang Tuyết Tùng, ngươi dùng trận pháp của Ma tộc? Người kia cũng là Ma tộc? Ngươi sao có thể cấu kết với Ma tộc?!"

Giang Tuyết Tùng không kiên nhẫn mà lạnh lùng trừng ông ta một cái: "Câm miệng. Nếu không phải đại nhân có lệnh, ngươi đã chết từ lâu rồi. Ma đầu này bây giờ trên người không có một chút linh lực nào, ngươi muốn phát tiết thế nào cũng được, chỉ cần giữ lại mạng."

Triệu Bất Thần nhíu mày, nhìn kẻ thù bị kẻ áo đen gạt ngã xuống đất, nhiệt huyết sôi trào cũng không thèm để ý tới những lời nói ác độc của Giang Tuyết Tùng, bước nhanh tới bên cạnh Diệp Quân Trì. Kẻ áo đen kia khoanh tay lùi ra sau, một bộ dáng xem kịch vui.

"Diệp Quân Trì, ngươi cũng có ngày hôm nay?" Triệu Bất Thần nở nụ cười dữ tợn, hung hăng dùng chân giẫm lên ngực Diệp Quân Trì, chân nghiến xuống ngực hắn cực mạnh.

Diệp Quân Trì nhíu mày, sắc mặt tái nhợt đi thêm vài phần, khóe miệng đã tràn ra máu tươi.

Kỷ Viên đã đỏ cả mắt, giọng nói run run: "Hệ thống… hắn bị sao vậy?"

Hệ thống kiểm tra một chút rồi mới đáp: "Xương sườn bị gãy vụn, bụng bị vỡ ra một vết thương rất to."

Mắt thấy Triệu Bất Thần lại định tiếp tục, Kỷ Viên cuối cùng cũng không chịu nổi mà chạy ra khỏi phạm vi của trận pháp Diệp Quân Trì vẽ, còn chưa chạy tới cạnh Diệp Quân Trì, kẻ áo đen kia không biết đã nhảy tới trước mặt hắn từ khi nào, giọng nói nhàn nhạt: "Tiểu huynh đệ đây muốn đi đâu vậy?"

Ngực đột nhiên có cảm giác đau đớn như bị xé rách, Kỷ Viên đau đến mức suýt ngất, tận tới lúc bịch một cái rơi xuống đất, ý thức mới khôi phục trở lại, gian nan thở hổn hển, khạc ra một búng máu: "… Ngọa tào, đã xảy ra chuyện gì?"

Hệ thống cảm thông nói: "Ngươi bị đá bay, có điều kẻ áo đen kia vẫn xuống chân lưu tình, bằng không bây giờ nội tạng ngươi đã vỡ ra hết, chết luôn rồi."

Kỷ Viên ngẩng đầu lên nhìn Triệu Bất Thần cách đó không xa đang cười to điên cuồng, hai mắt đỏ tươi phát tiết sự tức giận và hận ý, hắn gần như không dám nhìn Diệp Quân Trì, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, hắn miễn cưỡng bò dậy, không ngờ lại phát hiện Hồi Trì đang ở ngay bên cạnh hắn.

Kẻ áo đen kia…?

Chỉ ngơ ngẩn trong chớp mắt, Kỷ Viên cầm Hồi Trì lên, dồn linh lực không được nhiều nhặn gì cho lắm trong cơ thể, lẩm nhẩm khẩu quyết mà hệ thống đã dạy cho hắn trước đây.

Kẻ áo đen trở lại cạnh Triệu Bất Thần vẫn luôn âm thầm để ý tới Kỷ Viên, không ngờ chỉ trong chớp mắt, bóng dáng hắn đã biến mất trong tầm mắt, tìm khắp nơi cũng không thấy đâu nữa.

Gã quay đầu nhìn về phía Giang Tuyết Tùng, bên tai bỗng có tiếng gió nhẹ lướt qua, chưa kịp nghĩ nhiều, kiếm gã đã quơ tới giữa lưng Triệu Bất Thần, ngay sau đó là tiếng va chạm "keng" của binh khí.

Kỷ Viên đột nhiên xuất hiện sau lưng Triệu Bất Thần, một kiếm này đâm vừa hung hiểm lại tàn nhẫn, gần như là dùng hết toàn bộ sức lực của hắn, Hồi Trì sượt qua thân kiếm đen kia, đâm vào lưng Triệu Bất Thần.

Triệu Bất Thần bị đau, đang định dùng linh lực đẩy Kỷ Viên ra, cơ thể bỗng tê rần, không thể động đậy.

Kỷ Viên mặt không cảm xúc rút kiếm ra, cũng không thèm liếc mắt nhìn kẻ áo đen kia tới một cái, nửa quỳ trên mặt đất, cúi xuống cẩn thận ôm Diệp Quân Trì vào trong lòng, giọng nói lạnh lùng: "Ta đã quét độc dược trên lưỡi kiếm, trong vòng một nén hương nếu không có giải dược, Triệu Bất Thần chắc chắn

sẽ chết. Giang Tuyết Tùng, ngươi không muốn vì Triệu Bất Thần chết ở địa bàn của ngươi mà chuốc lấy phiền phức chứ?"

Giang Tuyết Tùng kinh ngạc, nghe vậy, hừ lạnh một tiếng: "Ngươi nên lo tới chuyện nếu Triệu Bất Thần chết, bao nhiêu lâu sau thế nhân sẽ biết là ma đầu Diệp Quân Trì phát rồ giết Triệu gia chủ thì hơn."

Nói ra những lời này xong, ông ta lại không dám để mặc cho Triệu Bất Thần chết thật, vội vã tới bên người Triệu Bất Thần, ngẩng đầu liếc nhìn kẻ mặc áo đen kia, khẽ cắn môi lấy một viên thuốc ánh vàng rực rỡ ra nhét vào trong miệng Triệu Bất Thần.

Dù sao Diệp Quân Trì và Kỷ Viên cũng đều đang ở trong trận pháp này, chỉ cần trận pháp chưa được phá giải, linh lực Diệp Quân Trì cạn kiệt, còn lại một Kỷ Viên cũng là vô dụng, giải quyết sẽ thật dễ dàng.

Kỷ Viên cũng không rảnh mà suy đoán xem họ đang nghĩ gì, làm gì, hắn run rẩy ôm Diệp Quân Trì, không đành lòng nhìn những vết thương to to nhỏ nhỏ trên người hắn, nhẹ giọng gọi: "Diệp Quân Trì?"

Diệp Quân Trì nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt như tuyết, tựa như đã hôn mê, nghe thấy giọng nói quen thuộc, mới miễn cưỡng mở mắt ra, trong mắt lộ ra sự trách cứ: "… Đã bảo ngươi ở yên trong trận pháp rồi mà."

Đối diện với ánh mắt của hắn, Kỷ Viên muốn nói cũng không nói nên lời, mắt không nhịn được mà nóng lên, suýt chút nữa đã khóc ra tiếng.

Diệp Quân Trì muốn giơ tay lau mắt cho hắn, bất đắc dĩ lại phát hiện tay đã bị Triệu Bất Thần bẻ gãy, chỉ có thể nhẹ giọng dỗ: "Đừng khóc mà, bảo bối, bây giờ ta không ôm ngươi được."

Diệp Quân Trì vẫn luôn mạnh mẽ, thong dong, lần đầu tiên lại chật vật tới vậy.

Trong lòng Kỷ Viên khó chịu vô cùng, hơi mấp máy môi, rồi mới run giọng nói: "Ngươi đừng chết."

Diệp Quân Trì nhìn hắn chằm chằm một lát, cũng không trả lời ngay, yếu ớt cười cười: "Bỗng nhiên vừa nhớ ra, lâu như vậy rồi cũng chưa từng thấy ngươi cười, bảo bối, cười với ta một cái đi… Ai đừng khóc mà, không muốn cười thì thôi, đừng khóc…"

Nước mắt Kỷ Viên suýt chút nữa đã rơi xuống, vẻ mặt Diệp Quân Trì suy yếu nói những lời này ra, thực sự… giống như đang nói di nguyện trước khi lâm chung.

Hắn lặng lẽ cúi đầu xuống, chạm trán mình vào trán Diệp Quân Trì, giọng nói khàn khàn: "Ngươi khỏe lại rồi, ta sẽ cười với ngươi."

Hai mắt Diệp Quân Trì sáng ngời, ngay sau đó lại trở nên ảm đạm, giấu đi một tia giảo hoạt, giọng nói vẫn

yếu ớt như trước: “Nhớ đấy nhé.”

Kỷ Viên chôn đầu bên cổ hắn, trong hơi thở chỉ toàn ngửi thấy mùi máu tươi, im lặng gật đầu.

Giang Tuyết Tùng bên kia rốt cuộc cũng nổi sùng lên: “Sao lại thế này! Tiểu tử, ngươi quét độc gì lên kiếm!”

Kỷ Viên quay đầu, nhìn ông ta trào phúng.

Hắn nào có mang theo độc trên người, hắn chẳng qua là dùng máu của mình mà thôi. Chỉ là theo lời Lạc Tu Ý nói, chỉ một chút máu thì không thể làm người trở thành lô đỉnh của hắn, thật là đáng tiếc.

Triệu Bất Thần khựng lại trong chốc lát, cuối cùng cũng bức máu của Kỷ Viên ra, lạnh lẽo nhìn về phía hắn.

Kỷ Viên cũng không hề ngẩng đầu lên: “Triệu Bất Thần, ông có muốn nhìn thấy khuôn mặt thật của người áo đen này không?”

Cũng không đợi Triệu Bất Thần trả lời, hắn đã lạnh lùng nói tiếp: “Ông hắn cũng chẳng lạ gì Vân Thừa.”

Sắc mặt Triệu Bất Thần đột nhiên thay đổi, không thể tin mà nhìn về phía kẻ áo đen.

43. Chương 43: Vong Đạo 15

Người áo đen đứng sừng sững bất động, chỉ là bàn tay nắm kiếm không tự chủ được mà nắm lại thật chặt.

Ánh mắt Triệu Bất Thần phức tạp, bước lên phía trước một bước muốn nhìn mặt người áo đen, lại bị người kia nhẹ nhàng né tránh.

Không cần nhiều lời, dù là né tránh hay là để mặc Triệu Bất Thần nhìn, người áo đen cũng đã giấu đầu hở đuôi.

Sắc mặt Triệu Bất Thần lập tức trở nên khó coi.

Kỷ Viên nhấp nhấp đôi môi không chút huyết sắc, tiếp tục nói: “Con trai của Minh chủ chính đạo, sao lại có thủ đoạn của Ma tộc, lại còn thân mật với Giang gia chủ như vậy?”

Diệp Quân Trì thoải mái dựa vào lòng Kỷ Viên, cười tủm tỉm phụ họa: "Mọi người đều nói Vân đại công tử hiếu thuận khiêm tốn, A Viên, ngươi nói thử xem, đây có phải là mệnh lệnh của Minh chủ đại nhân không?"

"Khó nói." Trong lòng Kỷ Viên có chút buồn cười, vỗ nhè nhẹ lên lưng Diệp Quân Trì, nhẹ giọng nói, "Ngươi đang bị thương, đừng nói nhiều."

Diệp Quân Trì để ý thấy trên cổ áo hắn có vết máu, nhíu mày: "Chúng làm ngươi bị thương?"

Vừa rồi hắn bị Triệu Bất Thần phát tiết dùng tay đấm chân đá tới đầu váng mắt hoa, thiếu chút nữa đã ngất xỉu, hoàn toàn không còn tinh lực chú ý tới Kỷ Viên bên kia.

"Không đâu, là máu của ngươi." Kỷ Viên mặt không đổi sắc mà lắc đầu, lại ngẩng đầu lên một lần nữa, ánh mắt u lãnh, "Triệu gia chủ không nghĩ tới chuyện, vì sao đường đường là Giang gia chủ lại phải nghe lệnh người khác sao, vì sao lại phải giữ lại mạng cho Diệp Quân Trì? Vân…"

"Câm mồm!"

Triệu Bất Thần vẻ mặt dữ tợn cắt lời hắn, bước nhanh tới trước mặt người áo đen, một phen kéo mũ áo choàng trên đầu gã, khi thấy rõ khuôn mặt dưới cái áo đen kia, ông ta thở gấp, cắn chặt răng, không thể tin nổi mà nói: "Thừa nhi? Con… con!"

Sắc mặt Vân Thừa lại rất bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Kỷ Viên, đang định mở miệng, cách đó không xa bỗng vang lên một tiếng "oanh" đinh tai nhức óc, trận pháp rung lên trong phạm vi có thể đạt được, u ám mấy ngày như bị đánh tan bớt đi rất nhiều, tiếng quỷ khóc bốn phía ô ô cũng nhỏ hẳn đi.

Kỷ Viên trợn mắt há mồm mà nhìn trận pháp bị bạo lực phá vỡ ra một cái lỗ, còn chưa kịp hiểu đây là có chuyện gì, trước mắt bỗng nhiên hoa lên, hắn và Diệp Quân Trì bị người túm chặt, theo lỗ thủng một mạch chạy ra khỏi khóa hồn trấn.

Hắn ngơ ngác quay đầu lại, liền nhìn thấy Lạc Tu Ý đã lâu không gặp.

Đón gió lạnh phần phật, vạt áo Lạc Tu Ý như bay lên đến tận trời cao, tú trí trường mi, chọt chọt vào cái trán của Kỷ Viên, cười nói: "Các ngươi đó, đúng là chỉ biết gây phiền toái cho ta."

Kỷ Viên định giải thích phiền toái luôn tìm tới, chứ không phải là họ vội vàng tìm tới phiền toái, không ngờ vừa mở miệng lại phun ra một búng máu, ngay sau đó không thể dừng lại mà phun thêm vô số ngụm máu nữa ra, mới như được giải thoát mà thở hổn hển, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

***

Kỷ Viên lại mơ thấy Kỷ Tư.

Trong không gian trống rỗng màu xám trắng, thiếu niên ngồi đưa lưng về phía hắn, bóng dáng gầy yếu, nhìn lên không trung mênh mông vô bờ.

Kỷ Viên trầm mặc một chút, chậm rãi đi tới bên cậu, nghiêng đầu nhìn cậu một cái, bộ dáng của cậu chính là lúc mười lăm mười sáu tuổi, tràn ngập sức sống thanh xuân, khuôn mặt vẫn còn có chút trẻ con.

Kỷ Tư liếc mắt, ý cười trên khuôn mặt thanh tú dạt dào, tựa như nghe thấy tiếng Kỷ Viên tới gần, quay đầu cười với hắn: "Anh lại mơ thấy em rồi. Lần này bộ dáng của em không đáng sợ chứ?"

"Em vẫn luôn rất đẹp." Kỷ Viên cũng cười, nhìn mặt cậu, có hơi ngây ra.

Kỷ Tư nói: "Em hình như cũng đã mơ một giấc mơ, mơ thấy em biến thành một người khác, nhìn thấy anh. Tuy rằng bộ dáng của anh không giống với trước kia, nhưng em chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra."

Kỷ Viên nhẹ giọng nói: "Đó không phải là mơ."

"Anh… có người mình thích rồi?"

"Ừm."

Kỷ Tư dựa đầu lên vai hắn, thở dài: "Thật tốt…"

Kỷ Viên chua xót: "Thật xin lỗi, Kỷ Tư."

"Đừng nói xin lỗi, anh không làm gì sai cả, cũng không cần phải báo thù cho em, em sống tốt lắm…"

Giọng nói của Kỷ Tư ngày càng nhỏ hơn, cuối cùng, Kỷ Viên không còn nghe rõ cậu đang nói gì nữa, ngực có cảm giác đau đớn cực nhỏ, tuy rằng không rõ, nhưng cũng đủ làm người ta tỉnh táo lại.

Kỷ Viên mở to mắt.

Hắn được người ôm vào trong lòng, quanh mũi là hương tùng nhàn nhạt dễ ngửi, có vài sợi tóc rơi xuống mặt hắn, chọc vào sườn mặt hắn, cảm giác hơi ngưa ngứa.

Eo được đỡ bằng một bàn tay, đầu dựa vào một bàn tay khác, toàn thân dựa vào lòng người đó, ngay cả chân cũng bị gác. Người này bình thường không có biểu hiện gì, lúc ngủ lại vô tình hiện rõ dục vọng chiếm hữu… thật sự là có chút lớn.

Kỷ Viên ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Diệp Quân Trì, vô thức thò tay sờ mặt hắn, tay lại bị bắt được.

Diệp Quân Trì mở mắt ra, trong mắt chứa ý cười nhàn nhạt: "Tỉnh lại rồi? Còn đau không?"

"Không đau."

"Muốn sờ ta thì cứ nói thẳng, không cần phải tấn công trong lúc ta đang ngủ." Diệp Quân Trì nói, liếm liếm ngón tay Kỷ Viên, cái lưỡi màu đỏ, dán sát trên ngón tay trắng nõn của Kỷ Viên, không ngờ lại có chút mùi vị sắc tình.

Kỷ Viên tim đập mặt đỏ, trong lòng thầm mắng mình không có tiền đồ, rụt tay lại.

Diệp Quân Trì cũng không thèm để ý, nhéo nhéo mặt hắn, ngữ điệu trở nên trầm thấp: "Không phải đã bảo ngươi ở yên tại chỗ đừng cử động rồi sao? Xúc động cái gì, nếu họ thật sự muốn giết ta, đã sớm động thủ, làm lộ hành tung của ta."

Nói, Diệp Quân Trì nhíu mày ấn tay Kỷ Viên tới trước ngực trái của mình, ngữ khí u oán như trách cứ: "Tim ta đau muốn chết."

Kỷ Viên mặt không cảm xúc: "Ngực ta đau, ngươi đè phải ta rồi."

Diệp Quân Trì kéo cổ áo hắn: "Ta xoa cho ngươi nhé?"

Kỷ Viên dở khóc dở cười đẩy hắn ra, nghĩ tới những vết thương làm người kinh tâm động phách trên người hắn, động tác trở thành cứng đờ, sợ làm cho vết thương của hắn lại càng nặng thêm: "Ngươi… sao rồi?"

"Vẫn còn tốt lắm, chưa chết được, vết thương nghiêm trọng hơn thế này ta cũng đã từng nếm trải vô số lần."

Người trong lòng ấm áp, Diệp Quân Trì không nhịn được mà dùng cằm cọ cọ lên mái tóc mềm mại của hắn.

Kỷ Viên lại lần nữa hoài nghi Diệp Quân Trì có một phần huyết thống của mèo, nghĩ tới Lạc Tu Ý đột nhiên xuất hiện tới cứu hai người họ, trợn mắt ngồi bật dậy: "Đây là đâu? Lạc Tu Ý đâu rồi?"

"Đây đương nhiên là Ma cung, trước khi vào mật địa ta có truyền tin cho y, y tới cũng thật là nhanh." Diệp Quân Trì túm hắn lại vào lòng, "Bây giờ đừng bận tâm tới mấy chuyện đó, dưỡng thương trước đi đã."

Kỷ Viên bất đắc dĩ: "Cần dưỡng thương chính là ngươi."

Diệp Quân Trì nhìn hắn, sâu thẳm trong mắt bắt đầu hiện lên tình tố nhu hòa: "Ngươi sẽ ở lại chăm sóc cho ta chứ?"

Kỷ Viên khựng lại một chút, gật đầu.

"Ngươi đã đồng ý với ta là sẽ cười với ta một cái."

Kỷ Viên chớp chớp mắt, chọt hệ thống: "Đừng giả chết, ta có thể cười không?"

Hệ thống đáp: "Nguyên chủ là người đã nói là làm."

Kỷ Viên nhẹ nhàng thở ra, lại nghe hệ thống nói: "Ngươi đã trưng cái mặt than kia cả nửa năm rồi, còn cười được không?"

Kỷ Viên: "…"

Kỷ Viên trầm mặc vài giây, tuyệt vọng nói: "Hệ thống, mau cứu ta, ta không cười nổi!"

Hệ thống tỏ vẻ thông cảm, rồi cự tuyệt Kỷ Viên.

Kỷ Viên đành nhìn Diệp Quân Trì, không được thuần thục mà cong cong khóe miệng, "Ta… không cười được."

Thiếu niên ngây ngô cong khóe miệng lên, ngay cả khóe mắt hình như cũng cong theo, cặp mắt đã trở lại đạm sắc nổi lên thủy sắc liễm diễm, làm cho Diệp Quân Trì ngứa ngáy trong lòng.

Bị ánh mắt nóng như lửa của hắn nhìn chằm chằm tới đỏ ửng đôi má, Kỷ Viên biệt nữu quay đầu đi: "… Kì lắm à?"

"Không, thật đáng yêu." Diệp Quân Trì nắm cằm hắn, nhìn khuôn mặt bạch ngọc của người trong lòng, nhịn không được muốn thân cận, vẫn còn nhớ ra mà hỏi một câu, "A Viên, ta có thể hôn ngươi không?"

"Không thể."

Ngoài cửa vang lên tiếng động phá hủy bầu không khí ấm áp hòa hợp của hai người, sắc mặt Diệp Quân Trì tối tăm, chỉ kịp dùng chăn bọc quanh người Kỷ Viên, ngay sau đó cửa đã bị đẩy ra, Lạc Tu Ý mang theo hơi thở lạnh băng bên ngoài bước vào phòng.

Nhìn thiếu niên bị Diệp Quân Trì bảo vệ như khóa vào trong lòng, Lạc Tu Ý nhịn không được mà cười ra

tiếng: “Nói ngươi hồng loan tinh động, kết quả không ngờ lại là sự thật? Nhưng mà đừng bọc như thế, sẽ làm cho tiểu mỹ nhân này ngạt chết mất. Chậc chậc, vừa mới tỉnh lại đã tình chàng ý thiếp, cũng không sợ ngọt tới phát ngấy.”

Sắc mặt Diệp Quân Trì bình đạm: “Người lẻ bóng như ngươi không hiểu đâu.”

Lạc Tu Ý tức run người: “Ngươi!”

Diệp Quân Trì cười lạnh một tiếng, xốc chăn kéo Kỷ Viên vẻ mặt ngơ ngác nằm lên người mình, hôn hôn mặt hắn, ánh mắt ôn nhu: “Bảo bối, đói chưa, mặc xong y phục rồi đi ăn gì đó đi.”

Lạc Tu Ý đã trợn trừng đôi mắt: “Ngươi!!!”

Diệp Quân Trì mặt không cảm xúc: “Được rồi, ngươi đi về đi, tránh mặt một chút.”

“Hả? Tránh mặt cái gì? Một nam nhân không ngực không mông , có gì đẹp? Cơ thể nam nhân có ai chưa từng thấy? Mấy thứ này ta cũng không phải là không có.”

Khóe miệng Diệp Quân Trì cong lên, vẻ mặt cười như không cười: “Người khác ngươi muốn nhìn hay không ta không quan tâm, đây là người của ta, ngươi không được nhìn, ra ngoài đi.”

Lạc Tu Ý tức tới như sắp phun ra một búng máu, bước ra ngoài.

Kỷ Viên dở khóc dở cười, bò dậy tìm thấy y phục mặc vào, quay đầu lại nhìn Diệp Quân Trì, do dự một lát, lại gần thấp giọng nói: “Có thể.”

Diệp Quân Trì giật mình, sau đó ngay lập tức hiểu ra hắn có ý gì, ý cười trong mắt chợt lóe, thò tay kéo đầu hắn, hôn lấy đôi môi đỏ mơ ước đã lâu.

Bên ngoài, Lạc Tu Ý loáng thoáng nghe thấy âm thanh bên trong, mặt đen càng đen.

Một nụ hôn kết thúc, Diệp Quân Trì xoa xoa đầu Kỷ Viên, nhẹ giọng nói: “Mau đi đi, ăn nhiều một chút, gầy quá ôm cộm người.”

Kỷ Viên cố lắm mới không trợn trắng mắt: “Nhớ đấy, ngươi đã nói là sẽ kể chuyện của ngươi cho ta nghe.”

Diệp Quân Trì gật đầu, nhìn bóng dáng Kỷ Viên rời đi, một lúc lâu sau mới thấy Lạc Tu Ý lắc mình vào phòng, nhíu mày hỏi: “Cọ tới cọ lui ở đây làm gì?”

"Qe, các ngươi thật đúng là ngọt tới phát ngấy." Lạc Tu Ý ngồi bên mép giường, khuôn mặt tuấn lãng còn mang ý cười, "Thích thật à?"

Diệp Quân Trì "ừ" một tiếng, vẻ mặt vẫn còn mang theo vài phần ôn nhu.

"Ngươi gần như không hề tiếp xúc với nhân loại, thích cũng là bình thường, tiểu mỹ nhân thật thú vị..." Lạc Tu Ý dừng lại một chút, "Cũng phải chúc mừng ngươi, xem ra máu của tiểu mỹ nhân ngoại trừ có thể áp chế tu vi của ngươi, thì còn có thể áp chế những kịch độc trong cơ thể ngươi, cũng coi như là trong họa có phúc. Khóa hồn trận lần này, ngươi hẳn là cảm giác được."

Thấy Diệp Quân Trì tỏ vẻ không có ý kiến, Lạc Tu Ý cười cười cũng không nói tiếp về vấn đề này nữa, mà nhìn hắn chằm chằm rồi nói: "Ngươi và ta từ nhỏ đã quen nhau, ngươi phải chịu đau đớn ở chỗ của tôn thượng ta cũng đều biết hết, ta vẫn luôn cảm thấy kì quái vì sao tôn thượng nuôi ngươi lại cứ như nuôi chó, sau đó lại đột nhiên tuyên bố với Ma giới ngươi là con của lão, bồi dưỡng ngươi. Đêm qua ta đã thông suốt một vài chuyện, trước đó ngươi nói ta nghe, tôn thượng rốt cuộc là chết thế nào?"

Ánh mắt Diệp Quân Trì sâu thẳm, nhìn tới Lạc Tu Ý vã mồ hôi lạnh, giọng nói hắn bình tĩnh như đang bâng quơ kể một chuyện chẳng chút quan trọng: "Ta giết."

Lạc Tu Ý lại như nhẹ nhàng thở ra: "Ta hiểu rồi, khó trách Ngọc Thu lại như chó điên đuổi giết ngươi khắp nơi, gã mất tích đã nhiều năm như vậy, cũng là bị ngươi giết?"

"Thiếu chút nữa đã đắc thủ."

"Ta hỏi ngươi một chuyện cuối cùng..." Lạc Tu Ý hít vào một hơi thật sâu, "Ngươi có phải là Ma tộc không?"

Diệp Quân Trì đột nhiên lại nở nụ cười, cười tới ôn hòa, trong mắt lại không đọng chút ý cười: "Không phải là ngươi cũng đã biết rồi sao."

44. Chương 44: Vong Đạo 16

Khi Kỷ Viên chậm rãi dạo bước trở lại, Lạc Tu Ý quá phẫn nộ đã đi mất rồi.

Diệp Quân Trì nửa dựa vào đầu giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì, có chút thất thần, ngay cả lúc Kỷ Viên đã tới bên giường rồi mà vẫn không phát hiện ra.

Từ trước tới nay khi hai người ở chung vẫn luôn là Diệp Quân Trì chủ động, Kỷ Viên không ngừng lùi lại phía sau né tránh, chờ tới lúc Kỷ Viên nhận ra mình đã đồng ý với Diệp Quân Trì, khi đối mặt với hắn lại có chút luống cuống chân tay, không biết nên làm gì mới phải.

Do dự một lát, lời còn chưa ra khỏi miệng, vẫn là Diệp Quân Trì quay đầu lại, nhìn về phía Kỷ Viên, ánh mắt sáng ngời mà ôn hòa: "A Viên, vừa rồi quên chưa nói, cảm ơn ngươi đã bảo vệ ta."

Ngươi thì sao, ngươi đã bảo vệ ta bao nhiêu lần rồi?

Kỷ Viên thầm nhủ vậy trong lòng, lắc đầu, "Vết thương của ngươi thế nào rồi?"

"Ừm, Triệu Bất Thần xuống tay có chút tàn nhẫn, tay ta cũng đã được nối lại, nhưng vẫn không tiện cho lắm." Diệp Quân Trì cười tủm tỉm nhìn hắn, "A Viên có đồng ý giúp ta bôi thuốc không?"

Kỷ Viên do dự một lát, gật đầu, nghiêng đầu nhìn thấy thuốc mỡ Lạc Tu Ý mang tới đặt bên đầu giường, lại quay sang nhìn Diệp Quân Trì, ngữ khí bình đạm: "Còn muốn ta cởi áo cho ngươi nữa?"

Diệp Quân Trì thất vọng thở dài, tự tay cởi áo trong, lộ ra nửa thân trên rắn chắc đẹp đẽ, cơ bắp của hắn cũng không quá vạm vỡ, sờ lên rất thoải mái, màu da cũng không giống Kỷ Viên trắng như tuyết, một năm cũng không ra khỏi cửa được mấy lần. Kỷ Viên vẫn còn nhớ rõ cảm giác sờ trộm lần trước tốt tới mức nào, tận lực khống chế bản thân không được sờ loạn, ngồi bên mép giường quan sát vết thương trên người Diệp Quân Trì một chút.

Những vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ thực ra cũng không thành vấn đề, thậm chí đã từ từ bắt đầu khép miệng lại, vấn đề lớn chính là cái lỗ to tướng trên bụng làm người ta nhìn thấy mà kinh tâm động phách.

Kỷ Viên nhìn tới khó chịu, cẩn thận chấm chút thuốc mỡ, run rẩy bôi lên, tay lại bị Diệp Quân Trì nắm lấy, ngữ điệu hắn ôn hòa bao dung trước sau như một: "Sợ thì đừng miễn cưỡng, ta tự mình làm."

Kỷ Viên lắc đầu, vừa bôi thuốc vừa để ý tới vẻ mặt Diệp Quân Trì. Trong phòng vì không để cơ thể Kỷ Viên bị nhiễm lạnh, nên rất ấm áp, Kỷ Viên bị Diệp Quân Trì nhìn chằm chằm, rất nhanh đã vã ra một đống mồ hôi, luôn cảm thấy tiếng hít thở của Diệp mỗ càng lúc càng nặng nề.

Hệ thống tấm tắc: "Cô nam quả nam, còn gần như là trần truồng thế kia, rất dễ củi khô lửa bốc lắm."

Kỷ Viên lạnh nhạt ồ một tiếng: "Sao vậy, ngươi còn muốn ở đó rình xem một chút à?"

Hệ thống: "…" Tên nhãi ranh kia, ngươi thay tính đổi nết rồi.

Kỷ Viên cũng không định lau súng cướp cò trong lúc Diệp Quân Trì đang bị thương thế này, ánh mắt hắn nhanh chóng lướt qua da thịt bóng loáng, nhàn nhạt hỏi: "Miệng vết thương sẽ đều có thể khỏi hẳn chứ?"

Diệp Quân Trì ừ một tiếng, một tay nắm lấy một sợi tóc của hắn tới trước mũi ngửi, lại chậm rãi nhét vào miệng cắn cắn, khẽ cười nói: "Mùi hương của A Viên thơm quá."

"…" Kỷ Viên cố gắng duy trì sự bình tĩnh, mặc kệ đôi tai đang nóng lên, hỏi ra nghi vấn trong lòng, "Vậy vì sao những vết thương sau lưng ngươi kia lại không khép lại?"

Diệp Quân Trì trêu chọc hắn đã đủ, thấy thuốc cũng đã bôi xong, thò tay kéo Kỷ Viên lên giường, Kỷ Viên kinh hãi, chỉ kịp đạp đạp chân để tháo tung giày ra, ngay sau đó đã bị Diệp Quân Trì ấn vào trong lòng, hắn theo thói quen giãy giụa một chút, không nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Quân Trì, chỉ có thể nghe thấy giọng nói trầm thấp mang theo ý cười: "Hư, chuyện xưa cũ mà thôi. Đừng nghịch, miệng vết thương của ta vỡ ra mất."

Câu nói đằng sau kia quả nhiên là hữu dụng, Kỷ Viên nằm im ngay lập tức.

Diệp Quân Trì trầm mặc trong chốc lát, hình như là đang sắp xếp lại từ ngữ, xoa xoa cái đầu của người trong lòng, thấp giọng nói: "Đó là khi ta sáu tuổi."

Sau khi hắn sinh ra không lâu liền bộc lộ ra thiên phú kinh người, toàn bộ Diệp gia đều coi đứa nhỏ mới sinh ra này thành một tâm cam bảo bối mà nuôi, vô cùng cưng chiều, tất cả mọi người đều trông cậy sau này khi hắn lớn lên, sẽ có thể làm cho Diệp gia một lần nữa được nở mày nở mặt.

Khi còn nhỏ, Diệp Quân Trì cũng coi như là cẩm y ngọc thực, thậm chí còn có chút được chiều chuộng từ nhỏ, hắn có cha mẹ, thúc phụ nuông chiều hắn, có làm sai chuyện gì cũng không bị trách mắng quá mức.

Chuyện ngoài ý muốn xảy ra vào sinh nhật năm sáu tuổi ấy của hắn.

Nhiều tên đạo sĩ hung ác cùng rất nhiều người mặc áo đen xông vào Diệp gia, ngang ngược bắt Diệp Quân Trì đi, Diệp Quân Trì nhỏ xíu liều mạng giãy giụa muốn thoát ra khỏi lòng một tên đạo sĩ, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một biển lửa rợp trời.

Gia đình hạnh phúc tan biến chỉ sau một đêm, hắn bị mang tới một đạo quan, bị nhốt lại cùng với một đám trẻ con khác cũng đang kinh hoàng thất thố như hắn, bị những tên đạo sĩ kia đánh chửi tùy tiện, thậm chí còn có vài tên biến thái sẽ chọn những đứa nhỏ xinh xẻo trắng nõn mà sờ soạng, nếu không phải những kẻ kia hình như bị thứ gì đó trói buộc, chỉ sợ sẽ còn làm ra chuyện càng thêm cầm thú.

Khi đó Diệp Quân Trì chỉ có thể lo sợ không yên mà trốn trong góc tường, dùng đất bôi bẩn mặt, hắn thành thục thông minh hơn những đứa trẻ khác cùng lứa tuổi, luôn liều mạng tìm cơ hội trốn đi, khi đã suýt thành công, lại bị bắt về đánh đập dã man, thiếu chút nữa đã bị đánh chết tươi.

Thống khổ sống sót trong đạo quan mấy tháng, mấy đứa nhỏ bị che mắt đưa tới một nơi mới thật sự là địa ngục thực sự.

Diệp Quân Trì chưa bao giờ có thể ngờ rằng trên đời lại có một người đáng sợ như vậy tồn tại, không, là Ma tộc, hắn từng nghe nói tới Ma tộc hung tàn đáng sợ, lại không ngờ rằng trên đời còn có cả Ma tộc đáng sợ hơn cả trong lời đồn.

Nơi đại điện Ma cung, nam nhân trẻ tuổi sắc mặt đạm mạc tựa như đang chọn hàng hóa trong cả một đám trẻ run bần bật, thậm chí còn không dám khóc thành tiếng, đột nhiên tựa như nhìn thấy một đồ vật gì đó thú vị, đi tới bên cạnh một đứa nhỏ, tỏ vẻ ôn hòa mà hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Đứa bé kia toàn thân run rẩy, thút tha thút thít nói tên của mình ra, trong mắt lộ ra vẻ mặt chờ mong, chỉ ước rằng nam tử thoạt nhìn rất ôn hòa trước mặt này có thể đưa mình trở về nhà.

Nam nhân lại nhíu mày: "Tên và tướng mạo đều không có gì nổi bật."

Dứt lời, gã trực tiếp túm đứa bé kia lên, ném vào trong một cái ao gần đó.

Mới đầu Diệp Quân Trì còn không biết bên trong ao có gì, tận tới một ngày khi hắn suýt nữa bị ném vào trong, mới nhìn thấy bên trong có vô số những con độc trùng đang lúc nhúc bò, cả một đám trùng đông nghịt, lúc nào cũng có thể nhào lên cắn xé máu thịt của hắn.

Ma tôn bắt chúng về làm "bình máu", để khi nào gã mất khống chế, sẽ bắt vài đứa trẻ tới, trực tiếp hút khô tinh huyết của chúng.

Cảm giác sợ hãi không lúc nào không tồn tại, chúng bị nhốt trong lao, ngày nào cũng sẽ có kẻ tới thúc giục chúng tu luyện, phàm là có một vài đứa làm những tên Ma tộc trông giữ không hài lòng, hoặc chỉ cần Ma tộc kia tâm trạng không vui, thì chắc chắn sẽ có đứa xui xẻo.

Người vẫn còn sống sờ sờ lại bị đánh chết tươi rất nhiều, còn có cả đói chết, bệnh chết, lạnh chết, mấy đứa nhỏ vẫn còn nhỏ xíu như vậy cũng khó lòng thích ứng được với hoàn cảnh ác liệt nơi Ma giới.

Diệp Quân Trì trốn trong góc địa lao, lặng lẽ mài hòn đá hắn trộm nhặt được, định bụng sẽ làm hòn đá càng trở nên sắc nhọn hơn.

Hắn không thể nào giết chết nam nhân cao cao tại thượng kia, hắn có ý định trước khi bản thân bị lạnh chết, đánh chết, hoặc là bị hút hết tinh huyết mà chết thì sẽ tự mình cắt đứt yết hầu mà tự tử.

Một ngày kia rất nhanh đã tới, Diệp Quân Trì và mấy đứa bé bị đưa tới tẩm cung của Ma tôn, mấy đứa nhỏ trước đó bị tóm lấy hút cạn tinh huyết, không lâu sau lại bị tùy ý ném như ném rác, khi tới lượt Diệp Quân Trì, hắn nhắm mắt lại, đột nhiên dùng hòn đá sắc nhọn định cứa qua yết hầu mình.

Hắn không chết, Ma tôn gạt bay hòn đá kia ra, mỉm cười bóp chặt cổ hắn, giọng nói nhàn nhạt: "Muốn chết?"

Diệp Quân Trì chỉ có thể khẩn cầu lực tay của ma đầu này lớn thêm một chút nữa, trực tiếp bóp nát yết hầu của mình.

Ma tôn lại thu tay về, vô cùng hứng thú mà nhìn hắn: "Có người từng bảo ta, ngươi ở Minh Hư đạo quan suýt chút nữa đã trốn thoát? Căn cốt không tồi."

"Tên là gì? Mấy tuổi rồi?"

Diệp Quân Trì vẫn luôn trầm mặc không nói gì, ngày đó, cuối cùng, hắn bị đuổi trở lại trong lao, thấy hắn bình an không hề hấn gì mà trở lại, tất cả mọi người đều cực kì kinh ngạc, ngay cả những tên Ma tộc trông coi nhà ngục cũng thế.

Hắn không biết rốt cuộc Ma tôn muốn làm gì, nhưng rồi không bao lâu sau hắn cũng hiểu ra.

Ma tôn cảm thấy hắn rất thú vị, nuôi hắn như nuôi một con chó, khi vui vẻ thì sẽ dạy hắn mấy chiêu, vẻ mặt ôn hòa, khi nào tâm trạng không tốt sẽ bắt tới ghì hắn xuống đất, dùng roi quật mạnh một trận, hoặc là cho hắn ăn một chút độc, cổ trùng, thấy đứa nhỏ bé tí bị đau như sắp chết, gào khóc, lăn lộn dưới đất, sẽ ngồi trên cao mà cười ha ha, vô cùng thích thú.

Sau này, gã càng ngày càng quá phận, hình như đánh Diệp Quân Trì đã trở thành một lạc thú, những vết thương vốn đã che kín lưng lại càng ngày càng thêm chồng chất những vết thương từ các loại vũ khí khác nhau.

Kể tới đây, Diệp Quân Trì dừng lại một chút, khóe miệng hơi câu lên: "Ta vẫn còn sống, thế nên ta liền nhốt gã vào một ma trận có thể áp chế gã, liều mạng đấu với gã, sau đó trả lại cho gã từng vết thương mà ta đã phải hứng chịu."

Cảm nhận được ngón tay siết góc áo mình càng lúc càng dùng sức, trong lòng như bị thấm ướt, giọng nói Diệp Quân Trì có chút nghèn nghẹn, cọ cọ đầu Kỷ Viên, lẩm bẩm như đang thấp giọng an ủi: "Không sao đâu, bảo bối, đều là chuyện rất lâu trước kia rồi, những vết sẹo kia không thể xóa nhòa, nhưng cũng không còn đau nữa rồi."

Đáp lại hắn chỉ là một khoảng thời gian trầm mặc, sau đó giọng nói của Kỷ Viên mang theo chút giọng mũi vang lên: "Sau đó thì sao?"

Ký ức của Kỷ Viên trở lại rất lâu trước đây, khi phát hiện trong rượu hợp cẩn của mình có hạ độc, Diệp Quân Trì chẳng chút để ý mà cười khẽ, nói mình ăn trăm loại độc mà lớn lên. Hắn quả thực không ngờ rằng Diệp Quân Trì lại có một quá khứ đen tối tới khủng bố tới vậy.

Cơ thể Diệp Quân Trì vô thức run lên một chút, chậm rãi nói: "… Gã phát hiện ra chuyện ta có thể tu luyện công pháp của Ma tộc."

Ma tôn trước nay đều không hề giống con người, thế nhân vẫn đều nói nhân tộc không thể tu luyện công pháp của Ma tộc, công pháp của Ma tộc quá tàn bạo, cơ thể mảnh mai của con người bình thường không chịu nổi, một khi tu luyện sẽ nổ tan xác mà chết.

Ma tôn thí nghiệm lên vài đứa trẻ nhân tộc, tất cả đều thất bại, sau đó gã liền đưa mắt nhìn về phía chó nhỏ trầm mặc ít nói vẫn luôn theo sau gã.

Cơ thể Diệp Quân Trì không ngờ lại có thể dung hòa cả linh lực của nhân tộc và Ma tộc, điều này làm cho Ma tôn vô cùng hưng phấn, gã bắt đầu dùng các loại biện pháp lăn lộn Diệp Quân Trì, đôi khi Diệp Quân Trì thực sự hoài nghi Ma tôn có phải là chơi chán rồi sẽ giết mình hay không, thì ngay trước lúc hắn sắp bước chân qua cánh cửa địa ngục lại đại phát từ bi mà buông tay.

Tôn nghiêm gần như không có, ngày nào cũng sống trong sợ hãi và đau đớn, nhưng cũng không thể chết, cứ vậy bao nhiêu vết thương chất chồng theo năm tháng, thứ chống đỡ cho Diệp Quân Trì không điên chính là ý niệm báo thù.

Hắn không chút che giấu sát ý đối với Ma tôn, Ma tôn lại không chút bận tâm, thậm chí còn xoa xoa đầu như đang an ủi chó nhỏ của mình, cười ha ha nói: "Vật nhỏ, cố lên, lớn lên rồi tới giết ta đi."

Ma tôn khinh miệt Diệp Quân Trì, cũng không cảm thấy một đứa bé kéo dài hơi tàn sống như một bóng ma bên cạnh mình có thể gây ra uy hiếp gì cho gã.

Diệp Quân Trì cắn răng, chống chọi sự đau đớn mà người bình thường không thể chịu nổi mà chậm rãi trưởng thành.

Ma tộc tôn sùng vũ lực luôn phục những người có thể đánh thắng mình, tu vi của Diệp Quân Trì ngày càng cao, dần dần cũng có một vị trí nhỏ trong Ma cung, thậm chí ngoài ý muốn còn có được một thanh tiên kiếm.

Hắn vô cùng tin tưởng, kế hoạch chuẩn bị suốt cả một năm, cuối cùng khi hắn ra tay tranh thủ Ma tôn đang phát cuồng, vô cùng suy yếu, một kiếm Hồi Trì sắp đâm vào ngực Ma tôn, lại bị Ma tôn một chân đá văng vào ao cổ trùng.

Ma tôn dùng tư thái khinh mạn đứng bên trên, nhìn từ trên cao xuống dưới: "Cũng không tệ, tuổi này mà đã làm được tới mức độ này, xem ra cũng có thể bồi dưỡng, đúng lúc bây giờ toàn bộ Ma tộc đều là phế vật."

Hồi Trì đuổi những con độc trùng kia ra xa, Diệp Quân Trì nằm trên mặt đất lạnh lẽo, nhìn Ma tôn mang theo khuôn mặt tươi cười bên trên, cảm thấy máu toàn thân đã trở nên lạnh băng.

Hắn không có thứ gì cả, ngay cả tiên kiếm trong lòng này, cũng là do Ma tôn cố tình để hắn nhặt được.

45. Chương 45: Vong Đạo 17

Chuyện cũ sau đó đơn giản hơn nhiều.

Thiếu niên Diệp Quân Trì mới thất bại một lần vẫn chưa tắt ngọn lửa báo thù, Ma tôn thì vẫn lại cảm thấy hắn đúng là một thứ đồ chơi vui, dần dần phát hiện thiên phú của hắn thật sự không tầm thường, mới dần sinh ra ý định muốn bồi dưỡng hắn.

Diệp Quân Trì tựa như trưởng thành từ trong bể độc của Ma tôn, mỗi một bước đi đều gian nan thống khổ, chỉ cần chậm trễ một chút thôi, cũng sẽ bị đánh ngã xuống đất, Ma tôn mất hứng sẽ ném hắn vào lò luyện đan hoặc ao cổ trùng, ngay cả hồn phách của mình, bản thân hắn cũng không có quyền giải phóng.

Ngay một khắc chém Ma tôn "thân sinh" dưới kiếm kia, tựa như thức tỉnh từ trong một cơn ác mộng sâu thẳm xa xăm, Diệp Quân Trì thân mang trọng thương chạy trốn tới Nhân giới, cũng đã không thể tìm lại một mái nhà cho mình được nữa rồi.

Hắn không có bất cứ thứ gì cả.

Hắn ngoài Ma giới ra cũng chẳng còn nơi nào có thể đi.

Kỷ Viên thất thần hồi lâu.

Hắn vẫn luôn cảm thấy hệ thống chọn hắn, là muốn để hắn được thế giới này cứu rỗi, chính là Diệp Quân Trì đã cứu rỗi hắn.

Không ngờ rằng, chính hắn cũng đồng thời là người cứu rỗi Diệp Quân Trì.

"… Chuyện cũ kể xong rồi." Giọng Diệp Quân Trì trầm thấp, cơ thể trong lòng cực kì ấm áp, hắn nhịn không được ôm càng chặt thêm, tham luyến độ ấm này, "A Viên có đồng ý hôn ta một cái không, coi như là an ủi?"

Kỷ Viên cọ loạn nước mắt không tự giác trào ra lên y phục của Diệp Quân Trì, ngẩng đầu muốn nói gì đó, lại bởi bị hạn chế về lời nói, chỉ có thể nhắm mắt lại, hôn lên cằm Diệp Quân Trì.

Cằm bị môi ấm áp mềm mại cọ cọ, trong lòng Diệp Quân Trì có chút ngứa, cái tay đỡ bên eo Kỷ Viên vuốt ve một chút, vừa lặng lẽ tháo đai lưng của Kỷ Viên, vừa nói chuyện hấp dẫn lực chú ý của hắn – Diệp Quân Trì đã quá hiểu cách suy nghĩ của Kỷ Viên.

"A Viên, ta có lẽ đã biết kẻ đứng sau màn là ai rồi."

Quả nhiên, Kỷ Viên lập tức ngước đôi mắt hơi ướt nước, trong suốt lên nhìn về phía hắn, khóe mắt có chút

hồng hồng, sạch sẽ như quang cảnh sau mưa.

Diệp Quân Trì thầm cân nhắc một chút, đến miệng rồi ngu gì không ăn, cười càng thêm ôn hòa, nói tiếp: "Ta đã phái người đi Nam Trì tra xét, bây giờ có hai con đường có thể đi."

Thấy hắn cười tươi như một con sói đuôi to, Kỷ Viên lặng lẽ run lên, cũng không để ý tới chuyện đai lưng đã bị cởi ra, tình thế càng thêm nguy hiểm, chỉ chăm chăm chú ý tới những lời hắn nói.

"Con đường thứ nhất, là mang mười vạn ma binh tới, trực tiếp điều khiển binh lính lên phía bắc, san bằng Nam Trì, cứu nhạc phụ đại nhân ra."

Kỷ Viên: "…"

Hệ thống: "Ta đã nói là lão đại có tâm tư này mà, phải không nào Kỷ Đát Kỷ."

Kỷ Viên không buồn quan tâm tới nó, mặt không cảm xúc hỏi: "Con đường còn lại thì sao?"

Nếu theo con đường thứ nhất này, không khiến cho Nhân giới và Ma giới nổ ra chiến tranh là không thể. Người người trong Nhân giới và Ma giới vất vả lắm mới an ổn được mấy trăm năm, ai gây ra chiến tranh sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Kỷ Viên một chút cũng không muốn bản thân trở thành ngòi nổ cho chiến tranh giữa hai phe nhân – ma, nhiệm vụ này quá nặng nề, hắn cũng không muốn để lại trên trang sách sử một cái tên hồng nhan họa thủy rực rỡ để người bao đời sau thóa mạ.

Diệp Trụ Vương lại không hề biết Kỷ Viên đang nghĩ gì, hôn lên trán hắn, cười tủm tỉm nói: "Cách này đơn giản hơn nhiều, cũng có thể khiến cho những kẻ kia không thể lén lút làm trò mèo nữa."

Dừng lại một chút, hắn nói: "Thứ hai chính là, chúng ta trở lại Nhân giới, tiếp tục điều tra ra manh mối, bắt lấy cái đuôi của Giang Tuyết Tùng và kẻ kia. Vân Thừa tuy bị khống chế, nhưng hình như vẫn còn giữ được một chút ý thức, cũng có thể lợi dụng hắn ta một chút."

Có điều lần này trở về, Giang Tuyết Tùng và kẻ có liên quan thẹn quá hóa giận sẽ dùng chiêu gì thì cũng không ai biết chắc.

"Chúng rốt cuộc là muốn thứ gì từ ngươi?"

Diệp Quân Trì không chút bận tâm mà cười cười, chỉ chỉ bản thân: "Cái chúng muốn chính là ta. Đã sớm nghe nói Triệu gia có một loại chiêu hồn thuật đặc thù, chỉ có gia chủ mới có thể học, chúng liền nghĩ ra cách chiếm lấy lợi từ Triệu gia, nhưng lại không nỡ giết ta, muốn dẫn ta tới Nam Trì…"

"… Chúng muốn ở Nam Trì, sẽ gọi hồn Ma tôn trở lại đoạt xác ngươi?"

Ánh mắt Diệp Quân Trì lạnh băng: "Ừ. Ta và tên ma đầu kia tu hành ma công giống nhau, hơn nữa ta còn có linh lực của tu sĩ nhân tộc có thể khắc chế tà tính của ma công, dùng cơ thể của ta để phục hưng Ma tôn, là lý tưởng nhất, có điều…"

Kỷ Viên chợt nghĩ ra một chuyện: "Kẻ kia chính là Ngọc Thu?"

"A Viên thật thông minh." Diệp Quân Trì khen, sờ sờ đầu Kỷ Viên như phát phần thưởng, cười lạnh một tiếng, "Thật không hổ là chó săn trung thành của tên ma đầu kia, năm đó vô tình để gã chạy thoát, không ngờ gã lại trốn đi lén lút diễn ba cái trò làm xiếc đó."

Kỷ Viên trầm mặc tiêu hóa trong chốc lát, thảo luận vài câu với hệ thống, hỏi ra vấn đề cuối cùng trong lòng: "Vì sao lại cứ phải là ở Nam Trì?"

"Nam Trì từng là chiến trường thượng cổ, bên dưới nhốt vô số vong hồn, âm khí rất nặng, có thể nói là nơi thịnh âm khí nhất cả hai giới, Vân gia tướng tiên phủ có thể tọa lạc ở đàng kia, cũng là bởi biết lợi dụng pháp trận trấn áp âm khí. Những âm khí kia chính là thứ đòi mạng đối với người thường và tu sĩ nhân tộc tu vi thấp, nhưng lại là chỗ không thể tốt hơn để chiêu hồn. Hơn nữa… Ma tộc từng có vài thế hệ Ma tôn chinh chiến tới Nam Trì, lại bị giết dưới kiếm của tu sĩ nhân tộc." Diệp Quân Trì nhàn nhạt nói, "Ngọc Thu hẳn đã bố trí xong xuôi tất cả, chỉ cần chờ Ma tôn sống lại, sau đó dựa thế Nam Trì, rửa mối nhục xưa, cũng là giáng một cái tát thật mạnh lên toàn bộ tu sĩ nhân tộc."

Tu sĩ nhân tộc mấy trăm năm nay sống quá thoải mái, gần như đã quên mất Ma tộc ngoại trừ tu vi đáng sợ, thì phần lớn còn cực kì âm hiểm xảo trá.

Kỷ Viên bỗng cảm thấy bất an: "Vân Thừa bị người khống chế… hơn nữa đại hội tiên kiếm năm nay lại đột nhiên bị thay đổi địa điểm, Ngọc Thu có thể nào chính là…"

"Đừng lo." Diệp Quân Trì bình tĩnh nói, thần sắc trở nên nhu hòa lại, "Tu sĩ nhân tộc không ngu ngốc tới vậy, cũng không phải là dễ chọc vào. Ngọc Thu cho dù có muốn thực sự ngồi vào vị trí kia, cũng sẽ không thể nào ngồi được an ổn."

Kỷ Viên gật đầu, dựa vào lòng Diệp Quân Trì cẩn thận cân nhắc tiền căn hậu quả của vấn đề này, không để ý tới ánh mắt nhìn mình của người kia càng lúc càng nóng bỏng, chờ tới lúc hắn phục hồi tinh thần lại mới phát hiện ra, y phục của mình đã tán tán loạn loạn, chỉ cần động một cái là sẽ rơi xuống hết, lộ ra hơn phân nửa khuôn ngực trắng nõn nà, hai điểm đậu đỏ cũng e lệ ngượng ngùng xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Quân Trì.

Hệ thống ồn ào "Hình ảnh không trong sáng, ta muốn offline" rồi không nói gì thêm nữa, tuy rằng chưa trần trụi hoàn toàn, nhưng ngực đột nhiên bị lộ ra ngoài không khí, Kỷ Viên vẫn lạnh tới hơi run run, trong cái chớp mắt tiếp theo, đã bị Diệp Quân Trì đè dưới thân.

Mặt Kỷ Viên trướng tới đỏ bừng: "Đừng! Xuống mau!"

Diệp Quân Trì chớp chớp mắt, ánh mắt có chút ngạc nhiên mà đánh giá cơ thể xinh đẹp của thiếu niên thêm lần nữa, đè tay Kỷ Viên lại, cúi đầu thử thăm dò cắn nhẹ lên một bên đo đỏ trước ngực hắn, giọng nói mang ý cười: "Muốn ta xuống dưới? A Viên muốn ở trên sao? Nghe nói lần đầu đã ở trên sẽ đau lắm đấy."

Kỷ Viên: "… Không được, ngươi vẫn còn bị thương."

Trên bụng Diệp Quân Trì có một cái lỗ máu làm người ta cảm thấy rất đáng sợ, làm vận động không phù hợp với thiếu nhi yêu cầu bụng phải dùng sức, hắn không muốn hai người đang làm tới tưng bừng, đột nhiên máu lại lênh láng sa trường đâu.

Tới lúc đó Diệp Quân Trì không héo, hắn cũng héo rồi.

Diệp Quân Trì đẩy hai chân Kỷ Viên ra, nửa quỳ giữa hai chân hắn, cúi đầu nhìn miệng vết thương của mình, đột nhiên cảm thấy thật buồn bực.

Một kích Ngọc Thu cho hắn này không phải là vết thương bình thường, hắn cũng không thể làm cho vết thương khép lại trong một khoảng thời gian ngắn, chờ lát nữa miệng vết thương nếu nứt ra thật, hắn thì không thèm để ý đã đành, nhưng dọa Kỷ Viên sợ sẽ không tốt.

Vịt đến miệng rồi còn bay mất?

Diệp Quân Trì rũ mắt nhìn Kỷ Viên trông thật ngon miệng dưới thân, hơi nhíu mày, cúi người ôm lấy hắn, không nặng không nhẹ huých hạ thân vào người hắn, giọng nói đã khàn khàn không chịu nổi: "Mặc kệ, tha cho ngươi nhiều lần như vậy rồi, ta không nhịn nổi nữa."

Kỷ Viên vốn muốn giữ hình tượng hiên ngang lẫm liệt, anh hùng không sợ chết mà cự tuyệt hắn, không ngờ mới chỉ cọ cọ vài cái, tiểu huynh đệ của mình đã không chút chính kiến mà hưng phấn lên, ngóc đầu tiếp xúc thân mật với tiểu huynh đệ của Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì nhịn không được cười ra tiếng: "Bảo bối, ngươi không phải là cũng muốn sao."

Kỷ Viên lúng túng, không hiên ngang lẫm liệt nổi được nữa, đành phải nói lý:

"Ngươi vẫn đang bị thương."

"Không có gì đáng ngại."

"Nhỡ lát nữa miệng vết thương vỡ ra sẽ chảy rất nhiều máu."

“Không sao cả.”

“… Ta sợ.”

Diệp Quân Trì nghiêng đầu cắn cắn cổ hắn, hơi thở cực nóng: “Vậy ngươi bảo phải làm sao bây giờ?”

Kỷ Viên trầm mặc một chút: “Ngươi đi ngâm nước lạnh nhé?”

Diệp Quân Trì nghiến răng nghiến lợi: “Hả? Bảo bối ngươi vừa nói gì?”

Kỷ Viên dở khóc dở cười, gào trong lòng vài phút cũng không thấy hệ thống đáp lại, hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Ta dùng tay giúp ngươi giải quyết vậy.”

Tuy rằng giải pháp có chút lệch ra khỏi điều mình đang trông mong nhất trong lòng, có điều Kỷ Viên có thể đồng ý cũng coi như là có tiến bộ, Diệp Quân Trì cong khóe miệng, lười nhác để lại vài dấu vết ái muội trên cái ngực trắng nõn của người bên dưới, cảm nhận được sự run run của Kỷ Viên khi sờ xuống, thoải mái tới thở dài.

Kỷ Viên thầm nghĩ: May mà hệ thống tri kỉ biết tự động offline, bằng không dù không bị OOC, bị vây xem loại chuyện thế này thật đúng là không biết nên cảm thấy xấu hổ tới mức nào nữa…

Đang mải nghĩ ngợi, chỗ nào đó của hắn cũng bị cầm lấy.

Kỷ Viên cứng đờ mặt, môi đã bị hôn lên, mặt mày Diệp Quân Trì đầy ý cười, hoàn toàn là vẻ vui mừng khi được toại nguyện.

“Lễ thượng vãng lai.”

(lễ coi trọng việc có qua có lại =))

***

Bởi Diệp Quân Trì bị thương, tình thế Nhân giới thế nào không rõ, tạm thời không thể manh động tới Nhân giới, Kỷ Viên liền tạm thời ở cùng Diệp Quân Trì tĩnh dưỡng ở ma cung đã có thể coi như là quen thuộc, chẳng qua là dọn từ một thiên điện nào đó tới phòng của lão nhân gia Ma quân hắn mà thôi.

Kỷ Viên cân nhắc vài ngày, hỏi Diệp Quân Trì một chút rằng ma cung này có phải là ma cung ngày trước không.

Diệp Quân Trì xoa đầu hắn, lại cười đáp: "Ma cung cũ đã bị ta dùng một mồi lửa đốt sạch, ma cung này chính là nhà của chúng ta."

Thủ vệ và thị nữ ma cung đều thể hiệ tố chất cực cao của Ma tộc, nhìn thấy mỹ nhân lạnh lùng biến thành mỹ thiếu niên cũng không hề lộ ra chút vẻ kinh ngạc nào, nhưng khi Kỷ Viên nhàm chán đi dạo loạn trong ma cung, lại gặp được một vài ma tướng dưới tay Diệp Quân Trì.

Những Ma tộc này đều là thủ hạ Diệp Quân Trì tự mình bồi dưỡng trong thời gian dài, cơn náo động mười ba năm trước đã xuất ra không ít lực, đi san bằng cái nơi Minh Hư đạo quan chất chứa dơ bẩn kia, cũng có một phần công lao của họ, Kỷ Viên rất có hảo cảm với họ, những Ma tộc này cũng không quá thành kiến với nhân tộc, còn có thể nói chuyện được với Kỷ Viên.

Hoặc có thể đổi một cách nói khác là do mấy Ma tộc này nhàn rỗi đã quá nhiều năm, không có việc gì làm, nên mới thường xuyên tụ tập ở một góc Ma cung uống chút rượu tán gẫu, nhìn thấy có một khuôn mặt lạ xuất hiện, vô cùng vui vẻ, chộp người tới thổi phồng chiến tích vĩ đại năm đó.

Chuyện Diệp Quân Trì mang theo một thiếu niên nhân tộc trở về, còn để thiếu niên ở trong tẩm cung của mình vẫn còn chưa được lan truyền ra ngoài, các ma tướng đều cho rằng quân thượng mang đồ chơi về chơi, vô cùng cảm thông với Kỷ Viên: "Tiểu huynh đệ đừng sợ, quân thượng chúng ta thực ra là một người rất tốt."

Diệp Quân Trì đối xử với cấp dưới luôn lạnh lùng nghiêm khắc, thật đúng là chưa từng đặc biệt lộ ra một khía cạnh nào có thể gọi là "tốt" đối với họ, các đại tướng Ma tộc vắt hết óc ra cũng không nghĩ ra được từ nào có thể dùng để miêu tả cái sự "rất tốt" ấy, nghẹn đỏ mặt đành nói ra được một câu: "Quân thượng của chúng ta… mặt cực kì đẹp!"

Kỷ Viên: "…" Diệp Quân Trì, ấn tượng mà cấp dưới của ngươi để lại cũng thật sâu sắc.

Ma tướng nhàn rỗi tới kinh hoàng vội bỏ qua chuyện này, làm mặt quỷ xấu xa: "Tiểu huynh đệ đã làm với quân thượng chưa?"

Kỷ Viên mặt không cảm xúc: "…" Nghe nói Ma tộc rất thẳng tính, hóa ra không phải chỉ là lời đồn vô căn cứ.

Nhìn thấy vẻ mặt không biểu cảm của Kỷ Viên, một ma tướng trong đó vẻ mặt như đã hiểu rõ gật gật đầu, len lén đưa cho Kỷ Viên một cái hộp hình chữ nhật thật dài: "Cầm lấy đi, đêm nay sẽ cần dùng đến nhiều đấy."

Kỷ Viên ước lượng, không biết bên trong có thứ gì, còn có chút nằng nặng, hắn dở khóc dở cười trả hộp lại: "Không cần, đa tạ ý tốt của đại tướng."

Ma tướng kia mặt mày nghiêm túc đẩy hộp trở lại: "Quân thượng của chúng ta có một tật xấu, tới tay rồi tuyệt sẽ không buông tay, chưa tới tay cũng sẽ không buông tay, tiểu huynh đệ ngươi về không thế là

không được, phải cẩn thận lo nghĩ cho tương lai của bản thân mới được."

Kỷ Viên nghĩ thầm chẳng lẽ ngươi đưa ta một hộp xuân dược liều mạnh sao, đang định cự tuyệt, sau lưng bỗng có một người dán lên, eo cũng bị người nọ ôm chặt lấy, hương tùng nhàn nhạt bao phủ, đầu lại bị cọ cọ nhè nhẹ.

"Hắn cũng chỉ là có ý tốt mà thôi, mỹ nhân của ta, nhận lấy đi."

46. Chương 46: Vong Đạo 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Các ma tướng nhìn thấy Diệp Quân Trì, đồng loạt run rẩy toàn thân, bình bịch tất cả đều quỳ xuống, chột dạ nhỏ giọng hô: "… Quân thượng."

Diệp Quân Trì không chút để ý mà gật gật đầu, ngón tay miết nhẹ nơi eo Kỷ Viên, liếc mắt nhìn thấy cái hộp kia, cười như không cười: "Không tồi."

Kỷ Viên hơi nhíu mày, trực giác cho thấy lời "Không tồi" kia của Diệp Quân Trì sẽ rất tồi đối với mình, cân nhắc một chút cuối cùng vẫn quyết định mang hộp về.

Diệp Quân Trì hình như đã nhìn ra ý đồ của hắn, chơi xấu mà cấu eo hắn một cái, không nặng không nhẹ, lại có thể làm tay chân hắn như nhũn ra, vội vàng ngậm miệng lại, nuốt tiếng rên xuống.

Bởi Ma quân đại nhân có thương tích trong người lại dục cầu bất mãn gần đây lạc thú đều chiếm từ chỗ Kỷ Viên, mà Kỷ Viên thì không thèm so đo với người bệnh, Diệp Quân Trì vui sướng được một tấc lại muốn tiến một thước, ngoại trừ bước cuối cùng kia, trên cơ bản, chuyện gì không nên làm đều đã làm hết rồi.

Cuối cùng Kỷ Viên vẫn là ôm hộp cùng Diệp Quân Trì trở về tẩm cung.

Ở một góc Kỷ Viên không nhìn thấy, Diệp Quân Trì gật đầu tán thưởng ma tướng đã dâng cái hộp gỗ kia lên, người kia liền nở nụ cười hàm hậu.

Hệ thống quan sát hết tất cả im lặng nhìn Kỷ Viên, có chút thông cảm cho đứa nhỏ ngốc này.

Sao lại xui xẻo gặp phải cái tên lòng dạ hiểm độc này chứ.

Vừa trở về tẩm cung ngồi xuống không được bao lâu, Lạc Tu Ý liền tới.

Lạc Ma Quân và Diệp Quân Trì quan hệ cá nhân rất tốt, cũng không có ai cản y vào ma cung, Lạc Tu Ý sắc mặt cực kì nghiêm trọng một đường đi thẳng tới trước cửa phòng của Diệp Quân Trì, không chút để ý mà đẩy cửa ra – vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng Kỷ Viên bị Diệp Quân Trì vừa dụ dỗ vừa lừa gạt mà ôm ngồi lên đùi hôn hít, sắc mặt y từ nghiêm trọng trở thành xanh đen, một bộ dáng "Hai tên cẩu nam nam các ngươi."

Kỷ Viên đâm ra lại phát hiện mặt than đúng là chuyện tốt, ví dụ như có thể tránh cảm giác xấu hổ. Hắn lạnh mặt bò xuống từ trên đùi Diệp Quân Trì, chuẩn bị tìm một nơi khác ngồi, chờ Diệp Quân Trì và Lạc Tu Ý nói chuyện xong rồi mới trở lại, thuận tiện để mặt và hai tai có thời gian hạ nhiệt. Nào ngờ Lạc Tu Ý lại liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: "Tiểu mỹ nhân, hôm nay ta tới, chính là tìm ngươi có việc."

Dư quang liếc thấy vẻ mặt cảnh giác của Diệp Quân Trì, Lạc Tu Ý cắn răng nói: "Ngại quá, ta thích thiếu nữ mềm mại thơm tho, không thích nam nhân, ngươi ngưng ảo tưởng đi Diệp Quân Trì."

Diệp Quân Trì ồ một tiếng, gật đầu cầm lấy Hồi Trì, vân đạm phong khinh nói: "A Viên nhà ta ôm vào cũng rất mềm mại thơm tho."

Kỷ Viên đá cho hắn một cái, chỉnh lại y phục có chút hỗn độn rồi mới lại ngồi xuống, "Tìm ta có việc gì?"

"Tình huống cơ thể Diệp Quân Trì ra sao, chắc ngươi cũng đã biết được phần nào."

Kỷ Viên hơi khựng lại, gật đầu.

Diệp Quân Trì từ nhỏ đã bị Ma tôn ép cho ăn quá nhiều độc, tuy rằng hắn đã bức độc phong bế vào trong một huyệt đạo trong cơ thể, nhưng giữ lâu dài trong cơ thể nhiều năm, nếu chỉ phong bế, không tinh lọc, tất sẽ có một ngày bùng nổ.

Đợi tới lúc hàng nghìn hàng vạn loại kỳ độc kia đồng phát, tới lúc đó dù có dùng tu vi của Diệp Quân Trì, cũng không thể tốt lên được, tình hình càng nguy hiểm thêm.

Ngoài dự đoán đó chính là loại thể chất kì lạ của Kỷ Viên này có thể áp chế hoàn toàn, thậm chí là tinh lọc thanh trừ những loại độc kia.

Lạc Tu Ý nhìn Diệp Quân Trì, chậm rãi nói: "Gặp được ngươi cũng coi như là phúc phận trong vận mệnh Diệp Quân Trì."

Diệp Quân Trì cọ cọ bên người Kỷ Viên, ôm cơ thể gầy gò của hắn vào lòng, ánh mắt ôn nhu: "Đương nhiên rồi."

"Chờ vết thương của ngươi tốt lên rồi, hai người các ngươi trở lại Nhân giới đi." Lạc Tu Ý tự mình rót một chén trà, nhấp nhẹ một ngụm, cũng không ngẩng đầu lên mà nói tiếp, "Tình hình ở Nhân giới ta cũng hiểu được một chút, nghe nói Triệu gia chủ đột nhiên hôn mê bất tỉnh, giới tu chân lại nổi lên lời gièm pha về những chuyện Giang gia chủ đã làm nhiều năm trước đây, hai gia tộc đối thủ một mất một còn lập tức an phận đi nhiều, lại kêu gào rằng ngươi và vị trong lòng ngươi đây đã làm ra chuyện tốt, bây giờ ngươi và tiểu mỹ nhân trở lại Nhân giới, chỉ sợ còn xui xẻo hơn trước đây."

"Thì sao?" Diệp Quân Trì nhướng mày. Chỉ cần không phải là mấy nghìn tu sĩ cùng xông lên một lúc, hắn vẫn có đủ tự tin sẽ có thể tránh được, thậm chí là lấy chính sức lực của bản thân đối kháng. Đáng tiếc nhân tâm của tu sĩ Nhân giới không giống nhau, lại khó có lúc có được mấy nghìn tu sĩ đồng tâm hiệp lực không sợ sống chết cùng nhau thực hiện một việc. Nhưng cho dù có mấy nghìn tu sĩ tập hợp lại, không thực sự có một người lãnh đạo có thể thu phục nhân tâm, thì cũng vẫn rời rạc không liên kết, không chịu nổi một kích.

Nhưng nói vậy cũng không thể phủ nhận sức mạnh của tu sĩ Nhân giới, khi đối mặt với sự xâm lấm Ma tộc mạnh mẽ, lại có thể nhanh chóng nối thành một sợi dây thừng, đồng tâm hiệp lực chống lại kẻ thù ngoài, thật đúng là làm cho Ma tộc cảm thấy khó hiểu.

"Máu tiểu mỹ nhân để lại trong cơ thể ngươi vẫn luôn quấy phá kia không thể giữ lại được nữa, lúc mấu chốt ngươi cũng không thể có đủ thời gian cắn tiểu mỹ nhân của ngươi mấy miếng được, gặm nhiều quá cũng đau, huống hồ nhỡ đâu các ngươi bị tách ra thì phải làm sao? Một người ma công bị áp chế, một người tu vi thấp, chết cũng không thể nghẹn khuất như vậy chứ, thế nên… tới lúc độ tu vi cho tiểu mỹ nhân rồi." Lạc Tu Ý chớp chớp mắt, cười tới là quỷ dị, "Còn có thể rửa trôi kỳ độc trong cơ thể ngươi, ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một cách là giao hợp mới có thể một công đôi việc."

… Sao cứ có cảm giác cả thế giới đều đang khuyên họ mau lên giường đi thế nhỉ.

Kỷ Viên không nói gì, một lát sau, hắn nhíu mày hỏi: "Hắn độ tu vi cho ta… tu vi của hắn sẽ không bị hao tổn chứ?"

Lạc Tu Ý mỉm cười: "Tiểu mỹ nhân rất quan tâm tới ngươi đó nha – đừng lo, song tu tốt cho tu vi, tên hỗn đản này, tu vi không chỉ không thụt lùi, mà ngược lại còn có thể tăng lên vài phần. Thể chất này của ngươi ngoại trừ thật sự là làm phiền người khác thì đúng thật sự là lợi người lợi ta. Có điều loại thể chất này vốn rất hiếm thấy, vừa xuất hiện rất dễ bị người trực tiếp bóp chết, cũng không có nhiều người biết tới chuyện này."

Ngừng một chút, sắc mặt y không đổi đưa cho Diệp Quân Trì một thứ, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Kỷ Viên một cái, lời lại là nói với Diệp Quân Trì: "Lâu như vậy rồi, vết thương trên người ngươi cũng đã tốt

tới bảy tám phần, tiểu mỹ nhân nếu ngại ngùng từ chối, ngươi cứ cho hắn ăn thứ này đi, ta vừa mới luyện được ra thứ tốt."

Kỷ Viên: "…" xuân… xuân dược? Ngay trước mặt hắn lại đưa thứ này cho Diệp Quân Trì?!

Diệp Quân Trì nhướng mày, liếc nhìn Kỷ Viên, nhìn thấy sự kinh ngạc và ủy khuất trong mắt hắn, dở khóc dở cười từ chối ý tốt của Lạc Tu Ý.

"Ta không cần thứ này, ngươi tự cầm lấy mà dùng đi."

Lạc Tu Ý cười nhạt một tiếng, vẫn chưa nói gì, lại nhìn Kỷ Viên thêm vài lần, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói: "… Tiểu mỹ nhân thoạt nhìn thân mềm sức yếu, Diệp Quân Trì tên cầm thú nhà ngươi xuống tay nhẹ một chút, làm hỏng rồi người khóc vẫn là ngươi mà thôi."

Diệp Quân Trì không kiên nhẫn đá hắn ra khỏi Ma cung.

Tẩm cung lập tức trở nên vắng vẻ.

Cửa sổ vẫn còn đang mở, gió lạnh bên ngoài ào ạt lùa vào, Kỷ Viên trầm mặc ngồi đối diện Diệp Quân Trì, bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn tới run rẩy, rất có cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên.

"Lạnh lắm à?" Diệp Quân Trì thò tay xoa xoa mặt hắn, xoay người đi đóng cửa sổ. Kỷ Viên mặt đỏ tim đập loạn, tuy cũng biết chuyện lên giường với Diệp Quân Trì là chuyện sớm muộn gì cũng phải làm nhưng giờ khắc này vẫn nhịn không được mà co rúm cả lại.

… Mấy ngày này, thẳng thắn gặp gỡ nhiều lần, theo phỏng đoán của Kỷ Viên, kích cỡ bảo bối của Diệp lão đại không phải là thứ mà phàm nhân như hắn có thể dễ dàng chứa đựng nổi.

Hắn vừa mới lặng lẽ lùi lại hai bước, lại nghe thấy giọng nói ôn hòa của Diệp Quân Trì vang lên từ phía sau: "Bảo bối, định đi đâu đấy?"

Lời vừa dứt, vành tai đã bị liếm một cái.

Cơ thể Kỷ Viên lại run lên một hồi, giọng nói không tự chủ mà nhỏ đi nhiều: "Vết thương của ngươi…"

"Đã tốt lắm rồi, không phải đêm qua ngươi cũng đã thấy rồi sao?"

Kỷ Viên đỏ mặt nhắm mắt lại, không nói gì.

Diệp Quân Trì không thuận theo hắn, cũng không định buông tha mà vuốt ve eo hắn, hơi thở nóng rực phun bên tai: "Có thể chứ, A Viên…"

Kỷ Viên bất đắc dĩ mở miệng: "Ngươi… nhẹ chút."

"Xem xem thủ hạ của ta đưa cho ngươi cái gì trước đã." Diệp Quân Trì ôm hắn ngồi trên giường, lấy hộp ra, giọng nói gần như nỉ non, "Mở ra xem xem."

Kỷ Viên luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, trầm mặc một chút, thò tay mở hộp ra.

Liền nhìn thấy trong hộp có gần mười… ngọc… bổng… lớn nhỏ, phẩm chất, dài ngắn khác nhau?

Kỷ Viên ngây thơ khiêm tốn học hỏi hệ thống: "Hệ thống, đây là gì vậy?"

Hệ thống nghẹn cười: "… Ngọc thế. Ngươi đợi chút, ta cho ngươi xem một số thông tin."

Ba giây sau, sắc mặt Kỷ Viên có chút quỷ dị phức tạp.

Diệp Quân Trì không cần xem cũng biết bên trong có gì, trộm nhìn Kỷ Viên một lát, nhớ kỹ vẻ mặt làm người sung sướng này, giọng nói khàn khàn tới có chút kì cục: "Ừm, A Viên có muốn dùng không?"

Kỷ Viên cứ như bị ném vào trong đống lửa, vội vã đóng nắp hộp lại, hận không thể tiêu hủy mấy thứ này tại chỗ ngay lập tức, quay đầu trừng Diệp Quân Trì, sắc mặt đã thành đen thui: "Ngươi dám dùng, sau này liền dựa vào mấy thứ này mà sống qua ngày đi."

Hắn không bài xích việc làm tình với người mình thích, nhưng dùng đạo cụ thì… miễn đi, trước kia trong lúc nhàm chán có tìm mấy tác phẩm thịt văn nổi tiếng đọc, thật sự là làm cúc hoa hắn ẩn ẩn đau, trong lòng lại là lạnh càng lạnh.

Ừm, xem ra để tiếp thu được thì vẫn còn cần thêm một thời gian nữa.

Diệp Quân Trì cũng không ép Kỷ Viên, mỉm cười cất hộp ngọc thế đi, bế hắn lên, xoay người nhẹ nhàng đặt xuống giường.

Hắn áp lên, mười ngón tay của hắn và Kỷ Viên đan vào nhau, ánh mắt ôn nhu như hồ nước xuân, thâm thúy say lòng người, giọng nói trầm thấp hay tựa như đang ngâm thơ: "A Viên, ta thích ngươi, đời này chỉ muốn ở bên một mình ngươi."

Kỷ Viên a lô a lô trong lòng vài tiếng, chắc chắn hệ thống đã offline, mới đối diện với Diệp Quân Trì, cũng lộ ra một nụ cười nhẹ. Đôi môi thiếu niên đo đỏ, khóe môi cong lên, mắt hơi híp lại, vốn tuấn tú thanh lãnh, cười lên lại ấm áp như thái dương.

"Ta đây tạm thời giao bản thân cho ngươi đấy."

"Tạm thời?"

"Còn phải xem sau này ngươi thế nào đã."

Diệp Quân Trì nhìn hắn chăm chú: "Ta sẽ không làm ngươi thất vọng."

Rèm lụa rũ xuống, giường lại hơi đong đưa, trăng lạnh ngoài cửa sổ xuyên qua rèm, ánh sao lơ thơ, trong không gian yên tĩnh, mơ hồ lại có thể nghe thấy tiếng rên rỉ khó nhịn vang lên từ trong phòng.

Trong một góc ở Ma cung, các ma tướng đang uống rượu tán nhảm: "Ngươi nói thử xem quân thượng có sử dụng cái thứ kia chơi không?"

"Không biết." Một ma tướng trong đó sờ cằm, cười đến là gợi đòn, "Chắc là có dùng nhỉ? Quân thượng ngày nào cũng theo sau tiểu huynh đệ kia, ánh mắt đã tỏa ra ánh sáng xanh lè rồi?"

"Ta thì lại thật không ngờ rằng quân thượng sẽ thích một nam nhân…"

"Sao nhìn ngươi có vẻ tiếc nuối thế, chẳng lẽ ngươi thích quân thượng hử?"

"Phụt." Ma tướng kia suýt thì sặc, "Ta vẫn còn muốn sống lâu thêm mấy nghìn năm nữa."

***

Kỷ Viên tỉnh lại khi trời đã sáng.

Nhưng không cần hỏi, Kỷ Viên cũng biết chắc chắn lúc này đã là buổi sáng của ngày thứ ba.

Cơ thể đau nhức tới nỗi tay cũng không động đậy nổi, nửa người phía dưới như không còn chút cảm giác, hắn chỉ có thể nằm liệt trên giường, mặt không cảm xúc đoán thử xem mình đã ngất đi từ lúc nào.

Lửa nóng Ma quân đại nhân nghẹn không biết đã bao nhiêu năm đốt hết trên người hắn, Kỷ Viên chỉ nhớ trước khi ngất xỉu lần cuối, sắc trời bên ngoài đã sáng, Diệp Quân Trì ôm hắn nỉ non gì đó, bây giờ nghĩ lại, hình như hắn nói…

Chờ cứu nhạc phụ đại nhân ra ngoài rồi, chúng ta thành thân ở Ma giới đi.

Hắn đang mải nghĩ, lại nghe thấy giọng nói lạnh băng của hệ thống: "Tỉnh lại rồi hả, có sảng khoái không?"

Kỷ Viên mắt vô thần: "Ồ, ta cảm thấy bản thân như bị liệt rồi, thế giới này có xe lăn không."

Hệ thống: "…"

Hệ thống hỏi: "Có cảm nhận được linh lực mênh mông mãnh liệt trong cơ thể không?"

Kỷ Viên sửng sốt, nhắm hai mắt lại, quả nhiên cảm nhận được một cỗ linh lực vô cùng mãnh liệt đang di chuyển cực nhanh trong linh mạch, linh lực vận chuyển trong linh mạch, toàn thân thoải mái, cảm giác đau nhức trong cơ thể cũng biến mất đi nhiều.

“Chúc mừng ngươi đã có thể trở thành Kỷ lão hổ, có muốn ta dạy cho ngươi vài chiêu không?”

Kỷ Viên mỉm cười: “Không cần, nam nhân của ta sẽ dạy cho ta.”

Hệ thống: “…” Cuối cùng cũng hiểu được cảm giác của Lạc Tu Ý rồi.

Tám bâng quơ với hệ thống vài câu, Kỷ Viên bỗng cảm nhận có người đang tới gần mình, hắn âm thầm căng thẳng, khi ngửi thấy một mùi hương tùng quen thuộc, mới thả lỏng lại, ngay sau đó trên trán nóng lên, rồi chóp mũi, má, cuối cùng, nụ hôn rơi xuống đôi môi.

Trong chăn cũng có một bàn tay luồn vào, vuốt ve bừa bãi trên làn da mịn màng trơn trượt, Kỷ Viên vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Trải qua một trận ấy ấy điên cuồng tới vậy, hắn thật sự… không biết nên mở mắt ra nhìn Diệp Quân Trì thế nào nữa, nên có biểu hiện thế nào mới phải.

Cái tay kia vuốt ve trước ngực hắn một hồi, thấy hắn không có phản ứng, lại chậm rãi đi xuống, tận tới khi lướt qua bụng, sắp chạm tới cái nơi nguy hiểm kia, Kỷ Viên đột nhiên thò tay túm lấy tay hắn – ngay sau đó làm ảnh hưởng tới cơ thể đã rã rời, đau tới chảy cả nước mắt.

Kỷ Viên bất đắc dĩ mở mắt ra, đôi mắt còn mang theo ánh nước long lanh đối diện với đôi mắt sâu thẳm đong đầy ý cười của Diệp Quân Trì.

“Cuối cùng cũng chịu mở mắt ra rồi kìa.”

“… Ngươi đừng làm loạn nữa, ta mệt lắm.”

Kỷ Viên biệt nữu quay đầu đi, Diệp Quân Trì rất nghe lời xoay mặt hắn lại, thò tay sờ sờ mặt hắn, giọng nói nhu hòa: “Ngoan, giờ không chạm vào ngươi nữa. Sao lại khóc nữa rồi?”

Lại nữa?

Trong đầu nhớ lại chuyện khi làm loại vận động nào đó, mình đã không nhịn được mà khóc lên cầu xin tha thứ, kết quả người bên trên lại càng thêm hưng phấn mà bắt nạt càng thêm hăng, mặt Kỷ Viên nóng lên, không dám nhìn thẳng Diệp Quân Trì, giọng nói nghẹn ngào: “Ngươi đã đi đâu vậy.”

“Ta vẫn luôn ở bên ngoài, Lạc Tu Ý tới hỏi kết quả.” Diệp Quân Trì xốc chăn lên quét mắt nhìn thân mình Kỷ Viên, khi nhìn thấy trên người hắn tất cả đều là dấu vết mình để lại, ý cười bên môi càng thêm sâu, nằm xuống ôm lấy Kỷ Viên, “Bảo bối, vất vả rồi, ngủ tiếp thêm một lát đi.”

Kỷ Viên vừa mới tỉnh ngủ, vốn không hề buồn ngủ, được Diệp Quân Trì nhẹ giọng dỗ dành, bất giác hai mí mắt trở nên thân thiết với nhau, mơ hồ không rõ mà lẩm bẩm một tiếng, an tâm dựa vào lòng Diệp Quân Trì ngủ tiếp.

Cảnh báo nội dung 18+:33

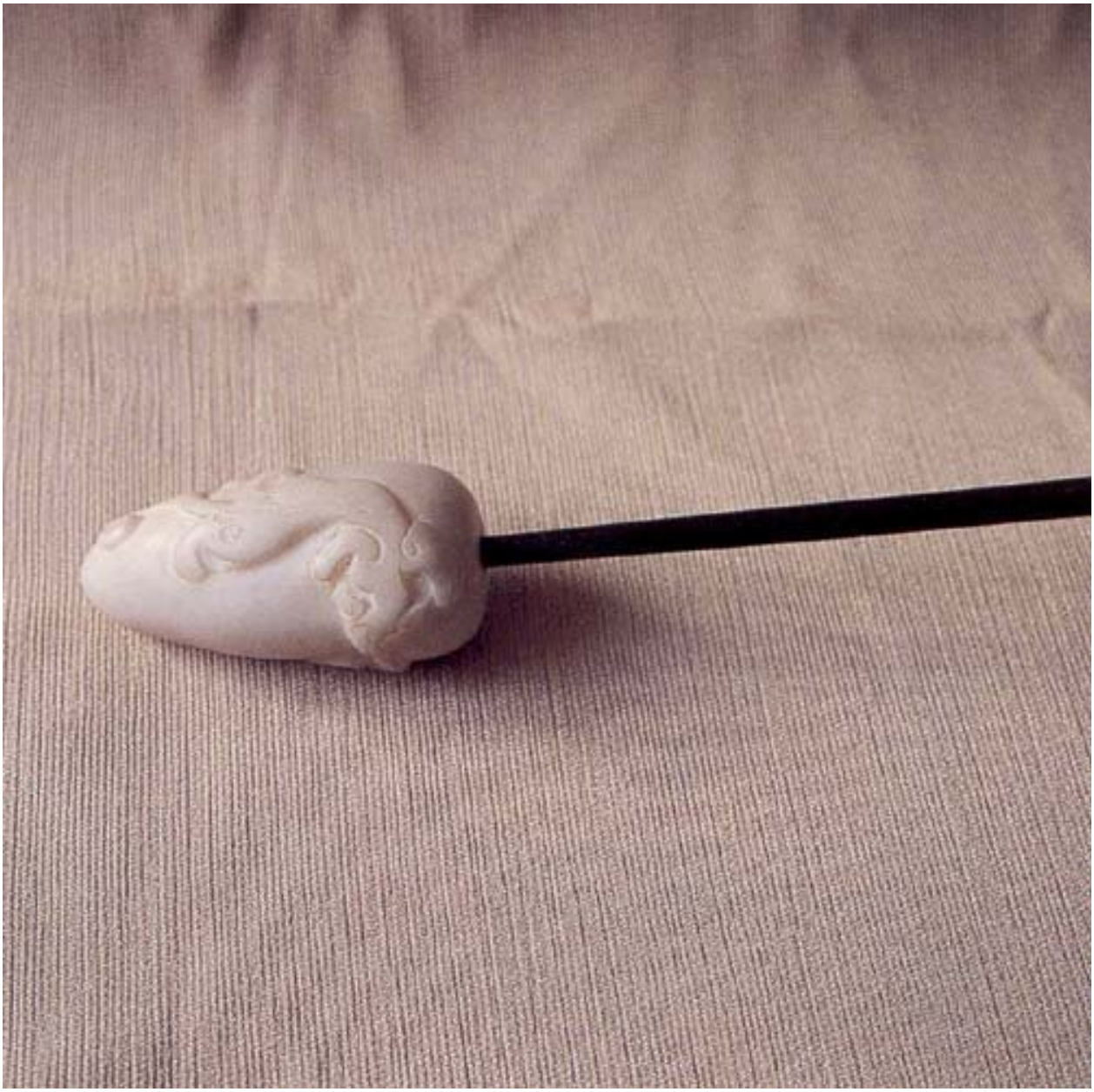

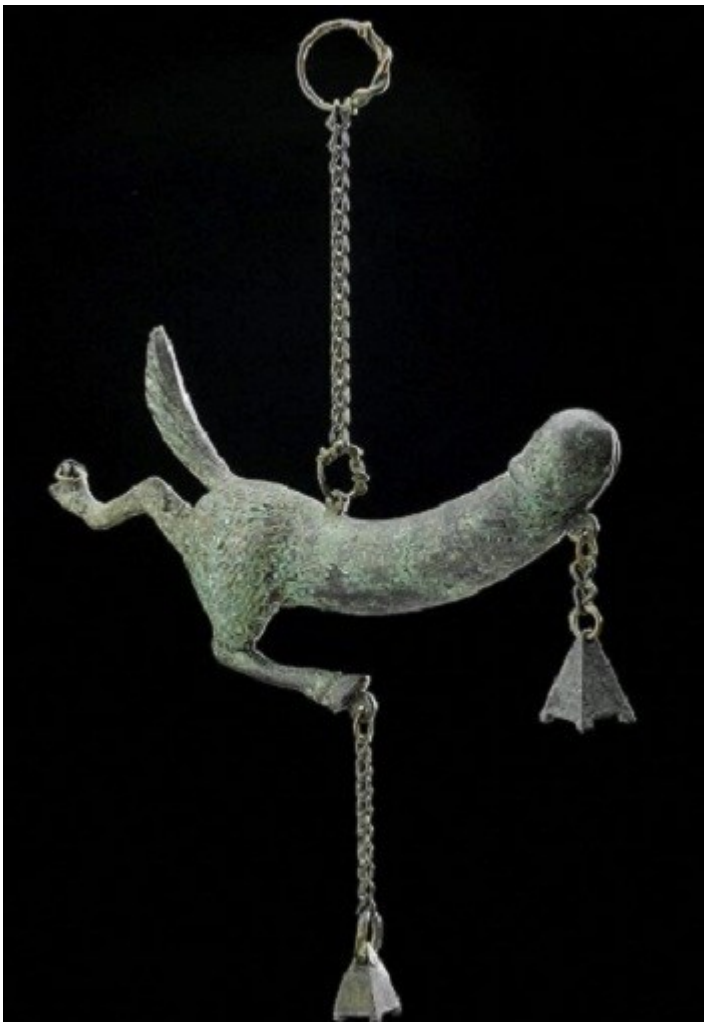

47. Chương 47: Đồng Quy 1

(đồng quy = cùng về)

Dương Ninh đã bị tuyết trắng bay ngập trời bao trùm, long lanh như dát bạc, nhiều nơi cảnh núi vào mùa này nhìn chỉ thấy trên dưới như hòa làm một, núi phủ tuyết màu trắng bạc, mênh mênh mang mang.

Vào mùa lạnh băng tuyết trắng trời thế này, đừng nói đến người thường, ngay cả người tu chân cũng chẳng muốn bước chân ra khỏi cửa. Quán rượu trong thành nhỏ đầy ắp khách, có cả phàm nhân lẫn người tu chân, có điều điểm chung là đều ngồi theo nhóm, dù sao trong mắt người tu chân cao ngạo, người tu chân và người thường phàm thai ngồi trong cùng một quán rượu đã là vinh hạnh cho họ lắm rồi, nếu ngồi cạnh nhau nữa, chỉ sợ sẽ làm họ tổn thọ mất.

Điều đáng tiếc là, phần lớn phàm nhân cũng có cùng suy nghĩ với người tu chân, họ cực kì kính sợ người tu chân.

Ngồi chính giữa quán rượu chính là vài người tu chân trẻ tuổi của một môn phái nhỏ, kiêu căng quét qua một lượt phàm nhân xung quanh, thấp giọng bàn tán về chuyện lạ gần đây trong giới tu chân.

Nghe họ nói nửa ngày, cũng không nghe thấy tên của mình, thiếu niên ngồi trong góc quán nhàm chán dùng nắp chén gạt gạt lá trà, chén trà đen sì được những ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của thiếu niên cầm lấy, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Nam nhân ngồi cạnh nhịn không nổi mà thò tay nắm lấy ngón tay hắn, đưa tới bên môi hôn lên, đối diện với ánh mắt nhàn nhạt của hắn, hơi mỉm cười: "Ngón tay ngươi lạnh quá, ta giúp ngươi sưởi ấm."

Ngươi cứ việc trợn mắt nói dối đi.

Kỷ Viên mặt không biểu cảm, cũng không ngại để hắn thân mật với mình ngay trước mặt nhiều người.

Diệp Quân Trì được một tấc lại muốn tiến một thước, kề sát vào mái tóc hắn hít ngửi, vén phần tóc nơi gáy ra, nhìn dấu vết bên trên, có chút tiếc nuối: "Nhạt đi mất rồi."

Hắn chớp chớp mắt, ánh mắt lập lòe thần sắc nguy hiểm: "Hay là đêm nay ta lại cố gắng, in đậm cái dấu này lên một chút?"

Kỷ Viên tiếp tục duy trì vẻ mặt không cảm xúc: "Ngươi đã đồng ý thế nào với ta rồi?"

Diệp Quân Trì thở dài, nhìn thiếu niên chỉ có thể nhìn không thể ăn trước mặt, trong lòng có chút buồn bực.

Khai trai trước đó vài ngày, không cẩn thận làm có hơi quá, Kỷ Viên nằm cả ngày trên giường, nghiến răng nghiến lợi buộc hắn đồng ý trong vòng một tháng này không được chạm vào mình nữa.

Kỷ Viên nghe thấy mấy tu sĩ trẻ tuổi kia bàn tán về mấy chuyện cỏn con, nhíu mày: "Chúng ta đổi sang nơi khác đi."

Diệp Quân Trì gật đầu, đang định đứng dậy, một tiểu tu sĩ bộ dáng tuấn tú ở bàn kia đột nhiên nói: "Đúng rồi, Triệu gia chủ vẫn chưa tỉnh lại, nghe nói minh chủ đại nhân đã phái rất nhiều người đi tìm kiếm thần dược về, Chân sư huynh, không phải nhà huynh có tổ truyền một loại thần dược sao, sao không thử mang tới đó xem? Cứu cho Triệu gia chủ tỉnh lại, về sau sẽ có được một chỗ dựa vững chắc."

"Đừng nói bậy." Chân sư huynh kia quát lớn, mắng hắn một tiếng, lại có chút bất đắc dĩ nói, "Thần dược nhà ta tổ truyền thì có là gì đâu chứ, trong kho của hai nhà Vân Triệu không biết đã có bao nhiêu dược liệu quý. Lại nói, Triệu gia chủ là bị ma đầu Diệp Quân Trì kia làm hại, tu sĩ nhân giới có mấy ai cứu được ông ta đâu?"

"Phải phải phải…" Tiểu tu sĩ kia ngượng ngùng cười, "Có điều nói tới Diệp Quân Trì, nghe nói Giang gia ở Tấn Hà đại loạn cũng là do hắn làm hại?"

"Chuyện này thì cũng chưa chắc." Chân sư huynh kia trầm ngâm một lát, "Những lời gièm pha Giang gia chủ kia, tin đồn nào cũng có người đứng ra làm chứng, ta luôn cảm thấy ông ta hẳn là đã làm chuyện gì đó trái lương tâm, chọc phải kẻ thù. Cũng khó nói lắm, ai mà ngờ được Giang gia chủ quân tử lại là một người như thế chứ."

"Không phải đã nói Giang gia và Ma tộc có giao dịch sao, còn bắt những đứa trẻ có thiên phú tới Ma giới, ta thấy chuyện này chắc chắn có liên quan tới Diệp ma đầu, nói không chừng Diệp ma đầu đã giao dịch với Giang Tuyết Tùng, thật không dám tưởng tượng được những đứa trẻ kia sẽ gặp phải chuyện gì…" Một thiếu nữ lo lắng sốt ruột nói, vừa nói còn vừa trộm ngắm Chân sư huynh vài lần.

Sắc mặt Chân sư huynh vẫn nghiêm nghị như trước, nhàn nhạt đáp: "Trước khi sự tình vẫn còn chưa sáng tỏ, không thể vội vàng kết luận. Ba năm trước, Diệp Quân Trì tàn sát Minh Hư đạo quan, thế nhân cứ tưởng hắn đã phát rồ, nhưng không phải là cũng có người nói Minh Hư đạo quan dơ dáy bẩn thỉu, cho nên mới gặp phải tai ương hay sao?"

"Cái loại ma đầu không chuyện ác nào không làm này…"

"Ngoài chuyện về Minh Hư đạo quan và giết Triệu Dương ra, ta thật sự chưa từng nghe nói Diệp Quân Trì còn làm chuyện gì khác nữa." Một nữ tử khác ngồi cạnh đã cất lời, "Ta thật sự cảm thấy rất kì quái, nhiều chuyện như vậy vì sao lại không có manh mối, tại sao chưa gì đã định tội cho người ta rồi. Hơn nữa loại cặn bã như Triệu Dương này, giết cũng…"

Chân sư huynh nhíu mày: "Lâm sư muội."

Lâm sư muội tự biết mình lỡ miệng, lập tức im lặng.

Thiếu nữ kia bĩu môi: "Ma tộc có gì tốt chứ."

"Đúng thế, hơn nữa bây giờ cả thiên hạ đều đang đuổi giết ma đầu kia, hai giới nhân ma cũng có nhiều tiền bối trấn thủ, ma đầu kia chỉ sợ cũng tự biết bản thân nghiệp chướng nặng nề, không dám xuất hiện nữa." Tiểu tu sĩ vội xen mồm.

Họ nói một hồi liền đổi đề tài, Kỷ Viên nghe thấy lại nhịn không được mà muốn cười, mới nhìn Chân sư huynh và Lâm sư muội kia nhiều hơn vài lần, mắt đã bị che mất.

Kỷ Viên mấp máy môi, cũng không kéo tay của Diệp mỗ ra, cân nhắc xem không biết hắn lại ăn giấm gì, nhàn nhạt nói: "Người ta nói tốt cho ngươi kìa."

Đây vẫn là lần đầu tiên có tu sĩ Nhân giới nói tốt cho Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì không cho là đúng, trong mắt hắn, người ngoài đánh giá hắn thế nào cũng chẳng sao, bằng không ba năm trước hắn đã không dùng tư thái báo thù mà mang ma binh ma tướng tới Nhân giới tàn sát sạch sẽ Minh Hư đạo quan, còn không thèm giải thích một câu, thiêu sạch nơi dơ bẩn kia xong liền dẹp đường về phủ.

Hắn nhớ tới câu nói trước kia Kỷ Viên nói với mình liền có chút lo lắng, véo véo mặt Kỷ Viên, thấp giọng nói, "Không cho liếc mắt nhìn người khác nhiều hơn một cái, nam không được." Dừng lại một chút, lại thêm vào một câu, "Nữ cũng không được."

Kỷ Viên dở khóc dở cười: "Ta cũng đã ở bên ngươi rồi, ngươi còn lo tới nữ nhân làm gì?"

Diệp Quân Trì buông tay ra, ánh mắt cực kì u oán: "Trước kia lúc ngươi đuổi ta đi, ngươi nói ngươi thích nữ nhân, hơn nữa sau này cũng sẽ cưới vợ sinh con."

Kỷ Viên: "…" Cái này gọi là gì? Tự làm bậy không thể sống?

Hắn đối diện với Diệp Quân Trì một lát, bất đắc dĩ nói: "Chỉ là lừa ngươi thôi."

Lúc này Diệp Quân Trì mới vui vẻ cười rộ lên.

Đề tài bên kia lại đột nhiên quay trở lại Kỷ Viên và Diệp Quân Trì, Kỷ Viên vội vàng nghe thật cẩn thận.

"… Phải rồi, minh chủ đại nhân mấy ngày trước hình như có tới Dương Ninh một chuyến."

"Tới Dương Ninh? Triệu gia chủ không phải là ở Nam Trì sao?"

"Không phải là tới Triệu gia, mà là tới Kỷ gia…" Lâm sư muội dừng lại một lát, đè thấp giọng, "Nghe nói là tới bắt hai người Kỷ gia, là một đôi huynh đệ có quan hệ tốt với Kỷ Viên kia, một đôi huynh đệ thật không tồi, một người trong đó còn nằm trong số mười người đứng đầu đại hội tiên kiếm…"

"Chuyện này ta có nghe nói!" Thiếu nữ cắt lời nàng, "Có phải là nếu Kỷ Viên và Diệp Quân Trì vẫn không xuất hiện thì sẽ giết họ không? Minh chủ đại nhân cũng là bị họ bức đến không còn cách nào nữa rồi."

Chân sư huynh thì thở dài: "Có nói thế nào thì bắt người để uy hiếp, thật đúng là ảnh hưởng tới danh dự của liên minh chính đạo, nghe nói trong liên minh còn có rất nhiều trưởng lão đều đang khuyên can minh chủ đại nhân thả ba vị Kỷ gia kia ra."

… Kỷ Thâm và Kỷ Sâm?!

Trong đầu Kỷ Viên dần xuất hiện khuôn mặt dính đầy máu của Kỷ Tư, sắc mặt đại biến, bỗng đứng bật

dậy.

Diệp Quân Trì đương nhiên là biết hắn rất coi trọng đường đệ kia của mình, thấy có người nhìn qua, đặt tiền trà lên bàn, rồi kéo Kỷ Viên ra khỏi quán rượu.

Bên ngoài gió to tuyết mạnh, trời giá rét, trên mái hiên của mỗi nhà đều ngưng đọng băng trong suốt, nhìn như một thanh đao bằng băng sắc nhọn.

Sắc mặt Kỷ Viên có chút khó coi.

Trong nháy mắt, hắn hiểu ra ý đồ của Vân Vô Tụ – ông ta đã biết Kỷ Thâm rất quan trọng với hắn, mà hắn thì vô cùng quan trọng với Diệp Quân Trì.

Vân Vô Tụ… không, Ngọc Thu là đang muốn ép họ phải tới Nam Trì cứu người.

Tay được một bàn tay ấm áp nắm lấy, Kỷ Viên có chút vô thố mà nhìn về phía Diệp Quân Trì. Sau khi biết Nam Trì hung hiểm tới cỡ nào, hắn một chút cũng không muốn Diệp Quân Trì tới tìm nguy hiểm, chỉ là hắn cũng không thể nào mặc kệ Kỷ Tư được.

Cũng tương tự, Diệp Quân Trì cũng không thể nào mặc kệ hắn, hắn không thể nào giấu Diệp Quân Trì, một mình tới Nam Trì, muốn đi thì phải cùng đi, mà không thì cả hai đều không đi.

Ngọc Thu sẽ không ngoan ngoãn chịu ngồi chờ họ điều tra chứng cớ xong, có khả năng nhất chính là Ngọc Thu không kiên nhẫn nổi nữa, trực tiếp giết chết Kỷ Sâm và Kỷ Thâm.

Trong đầu Kỷ Viên có chút loạn, trong chớp mắt này hắn đột nhiên phát hiện bản thân thật đúng là ích kỉ, vô sỉ.

Khi Ngọc Thu bắt phụ thân của nguyên chủ, trong lòng hắn cảm thấy đi Nam Trì cũng chỉ là một nhiệm vụ, thuận tiện trả cho nguyên chủ một ân tình, cũng không cảm thấy quá mức cấp bách. Chờ tới lúc người bị bắt đổi thành người hắn để ý, hắn liền hận không thể xuất hiện ở Nam Trì ngay sau đó.

"A Viên, đừng nóng vội." Giọng nói của Diệp Quân Trì trầm ổn, "Ngọc Thu sẽ không xuống tay ngay lập tức đâu, ta đoán mấy năm nay gã vẫn luôn có ý định tu luyện ma công, nhưng lại không thành công, thế nên không có quá nhiều trẻ con gặp tai họa. Hắn cần cơ thể ta để hoàn thành kế hoạch của mình, không bị bức tới nóng nảy thì sẽ không động thủ đâu."

Kỷ Viên đối diện với đôi mắt sâu thẳm của hắn, tâm tình kì lạ lại trở nên lắng lại một chút, một lúc sau, hắn mới gật đầu.

Hắn bình tĩnh lại, trầm mặc để mặc Diệp Quân Trì nắm tay mình đi, trong lòng thì chọt chọt hệ thống, nói

suy nghĩ vừa rồi cho hệ thống nghe, có chút mờ mịt: "Hệ thống, có phải là ta đã quá ích kỷ rồi không?"

Hệ thống bình tĩnh nói: "Nếu như ngươi vừa nghe nói tới chuyện Kỷ Huyền bị bắt, đã không nhịn nổi xúc động muốn đi cứu người, một chân bước vào bẫy của người ta, vậy thì lại càng vừa ngu ngốc vừa đáng thương. Đừng nghĩ nhiều nữa, con người không hoàn hảo, ngươi đột nhiên tới thế giới này, lãnh đạm với người khác một chút cũng không có vấn đề gì. Ngươi là Kỷ Viên, chứ không phải là Kỷ Viên."

Kỷ Viên suy nghĩ một hồi, có chút cảm động: "Hệ thống, sao ta lại không phát hiện ra ngươi lại tốt tới vậy nhỉ, ngươi gần đây… càng lúc càng nhân tính hóa.

"Chuyện này…" Hệ thống nói tiếp, "Nói thật cho ngươi biết, thực ra trợ giúp ký chủ làm nhiệm vụ là một cách để được nhận tiền thưởng, cũng là một cách để ta trải nhiệm tình cảm của con người, xét ai ích kỷ, ta mới là ích kỷ."

Kỷ Viên lại không thấy có vấn đề gì cả, cười cợt vài câu với hệ thống, vừa lấy lại tinh thần đã chạm phải ánh mắt lo lắng của Diệp Quân Trì.

"Sao vậy? Gọi ngươi vài tiếng cũng không thấy ngươi trả lời. "Diệp Quân Trì xoa xoa đầu hắn, "Lo cho họ tới vậy sao? Ngay hôm nay chúng ta chạy tới Nam Trì được chứ? Vạch trần bộ mặt thực sự của Ngọc Thu ngay ở địa bàn của liên minh chính đạo cũng không tồi.

Kỷ Viên lắc đầu: "Ta lo cho ngươi."

Hơi thở của Diệp Quân Trì cứng lại, thần sắc trong mắt hắn ôn nhu tới không ngờ, thấy bốn bề vắng lặng, cúi đầu hôn lên môi hắn, giọng nói mang ý cười: "Yên tâm, ta sẽ không xảy ra chuyện. Điều tra chứng cứ khắp nơi thật đúng là quá chậm, chúng ta đi theo hướng Nam tới Nam Trì đi, tập trung điều tra chứng cứ ở đó."

Kỷ Viên nghĩ một lát, gật đầu.

Hai người tìm được khách điếm nghỉ chân, dù sao chuyện thân mật nhất cũng đều đã làm, Kỷ Viên cũng không thèm để ý tới chuyện Diệp Quân Trì lén lút chỉ đặt một phòng.

Vào phòng, Kỷ Viên vẫn còn đang suy nghĩ đã bị Diệp Quân Trì ấn lên cửa.

Hắn ngước mắt nhìn Diệp Quân Trì: "Làm gì vậy?"

Tay Diệp Quân Trì bình thản đè lên cái bụng nhỏ của hắn, liếm liếm vành tai hắn, giọng nói trầm thấp, như có chút tiếc nuối: "Bảo bối vẫn còn chưa hoài thai sao, rõ ràng đã làm nhiều lần như vậy rồi."

Mặt Kỷ Viên đỏ lên ngay lập tức, đẩy hắn ra: "Đừng nghịch."

"Ta có làm gì đâu." Tay Diệp Quân Trì thò vào trong y phục của hắn, chớp chớp mắt, "Không được ăn, ta sờ một chút cũng không được hả?"

Kỷ Viên bị ánh mắt lập lòe ánh sáng xanh nhìn chằm chằm tới run bần bật: "…"

48. Chương 48: Đồng Quy 2

Người bình thường sẽ luôn thực tủy biết vị, Kỷ Viên cũng chẳng phải là người thuộc đảng cấm dục, chỉ bởi lần trước bị lăn lộn hơi quá, trong lòng vẫn còn sợ.

Diệp Quân Trì cứ cuốn riết lấy như vậy, Kỷ Viên dứt khoát ngầm đồng ý với động tác của hắn. Ma quân đại nhân luôn không hề khách khí, không nói hai lời liền ăn Kỷ Viên tới không còn một mẩu vụn.

Xong việc, Diệp Quân Trì còn thừa tinh lực mà ranh mãnh tới gần hôn hôn cái bụng nhỏ của hắn, cười như hồ ly trộm được gà: "Ta đã chăm chỉ tới vậy rồi, A Viên cũng phải cố gắng lên nhé."

Kỷ Viên mặt không cảm xúc đá hắn xuống giường.

Dương Ninh cách Nam Trì cũng không xa, đi đường tắt chỉ mất khoảng bảy tám ngày, hai người băn khoăn rất lâu, cố tình vòng tới đường núi gần nhất, tới phụ cận Triệu gia một chuyến.

Đã có linh lực phòng thân, Kỷ Viên không còn cảm thấy lạnh, Diệp Quân Trì lại sợ hắn bị đông lạnh, không biết lấy một cái xe ngựa ra từ đâu, dỗ Kỷ Viên nhét hắn vào trong xe, tự mình ra trận làm đánh xe ngựa.

Kỷ Viên có chút u buồn: "Hệ thống, lão đại lại dở chứng gì vậy."

Hệ thống đáp: "Chiều lão bà."

Kỷ Viên: "…"

Kỷ Viên ngồi trong xe ngựa, hít sâu một hơi, coi nhẹ hai tai đang nóng lên, bắt mình phải nghĩ tới chuyện chính. Ngón tay vô thức vuốt ve thân kiếm Hồi Trì, Kỷ Viên nghe thấy hệ thống nghi hoặc hỏi: "Lão đại nhà ngươi sao vẫn chưa thu hồi kiếm lại thế, bây giờ ngươi cũng đã có thể tự bảo vệ bản thân rồi mà nhỉ."

"… Bởi thanh kiếm này là do Ma tôn cho, lão đại không muốn mang theo." Kỷ Viên nghĩ tới Ma tôn lại cảm thấy toàn thân không thoải mái, trong lòng luôn có chút bất an, hắn nhìn Hồi Trì chằm chằm một lát, nhẹ giọng hỏi: "Hệ thống, ngươi nói xem mười ba năm trước, Ma tôn thật sự đã thân tử đạo tiêu?"

Hệ thống: “Bảo bối, suy nghĩ của ngươi rất nguy hiểm đó, hãy tin vào năng lực của lão đại, tuyệt đối đã chết rồi, bằng không mấy năm nay Ngọc Thu đã không phải lén lút như thế.”

Kỷ Viên nghĩ thấy cũng phải, không quấy rầy hệ thống nữa, mà vén rèm lên, ra ngồi cạnh Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì thò tay kéo hắn vào trong lòng, suy nghĩ một lát, cười nói: “Chúng ta vẫn là nên cưỡi ngựa thì hơn.”

Kỷ Viên quay đầu nhìn hắn.

“Ta muốn lúc nào cũng có thể ôm A Viên.” Ý cười trong mắt Diệp Quân Trì lấp lánh, Kỷ Viên lặng lẽ chọc hắn một cái, dưới ánh mắt chờ mong của Diệp Quân Trì, mở miệng đáp:

“Chuyện của Giang Tuyết Tùng bị bại lộ, là do Giang Diệu Diệu làm phải không.”

Diệp Quân Trì có chút thất vọng, có điều vẫn đáp lại hắn: “Ngoài nàng ra thì cũng đâu còn ai nữa. Có điều… Ngọc Thu không ngờ lại không giết chết Triệu Bất Thần rồi đổ tội cho chúng ta, thật đúng là làm người kinh ngạc.”

Kỷ Viên sờ sờ cằm: “Gã mềm lòng?”

“Không thể nào, kẻ đó…” Diệp Quân Trì rõ ràng là đã nhớ tới chuyện gì đó, nét lạnh lẽo trong mắt chợt lóe, lắc đầu, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Gần tới núi Thừa Dương, sắc trời đã tối, hai người vốn định tới Triệu gia thăm dò tình hình, không ngờ vừa mới tới gần núi Thừa Dương, đã có chút biến cố xảy ra.

Mấy trăm tu sĩ đang chờ ở đó.

Những tu sĩ này người nào người nấy ngọc bội đao kiếm, vẻ mặt nghiêm nghị, lại thêm tuyết trắng bao trùm khắp mọi nơi làm cho cảnh vật trở nên thanh lãnh, tiêu sát vắng lặng tới không nói nên lời.

Kỷ Viên khẽ hít vào một hơi, nhìn tu sĩ đối diện, cứ cảm thấy cảnh tượng này cứ như một tôn giáo nào đó đang thẩm phán dị giáo đồ, mà hắn và Diệp Quân Trì thì chính là dị giáo đồ đó.

Những người này từ đâu ra? Vì sao lại chờ ở đây? Chẳng lẽ Ngọc Thu đoán được hắn và Diệp Quân Trì sẽ tới núi Thừa Dương, thông tri riêng cho một số tu sĩ tới đây… chỉ là mấy trăm tu sĩ sao có thể giết được Diệp Quân Trì chứ.

Hắn nhíu mày suy ngẫm, phía đối diện bỗng có một người trẻ tuổi bước tới, vẻ mặt tối tăm, kiếm phong

màu u lam. Đúng là Triệu Hà, gia chủ tạm thời của Triệu gia.

"Xem ra sẽ không để chúng ta đi dễ dàng rồi." Ánh mắt Diệp Quân Trì trầm lãnh, "Muốn ta phải động thủ giết người?"

Tới tận lúc này, hắn cũng chưa từng động thủ giết một tu sĩ vô tội nào cả. Hôm nay mấy trăm người này nếu không màng tất cả xông lên, dù là thế nào cũng sẽ tạo ra sát nghiệp, tới lúc đó lại cho Ngọc Thu thêm một cái cớ tốt để thảo phạt.

Nói không chừng vì diệt trừ kẻ thù, gã sẽ mang theo tu sĩ chính đạo khai chiến với toàn Ma giới. Ngọc Thu chính là một kẻ máu lạnh tới cực điểm, ngoại trừ trung thành với Ma tôn, thì hình như không hề có tình cảm, nếu hai tộc nhân ma đều đại thương nguyên khí, gã cũng vừa lúc có thể làm ngư ông đắc lợi.

Kỷ Viên hơi khựng lại: "Vậy tối nay ngươi không nên động thủ."

"Không, bảo bối, ngươi đừng động thủ, đợi sau khi tới Nam Trì, cho chúng một kinh hỉ."

Hai người thấp giọng nói thầm với nhau, dính nhau sát sàn sạt, gân xanh trên trán Triệu Hà đã giật lên, hắn ta vốn không phải là người có tính tình tốt gì cho cam, em trai chết, cha lại đang hôn mê bất tỉnh, buồn bực lại thêm lệ khí cũng đủ làm cho hắn ta phát cuồng.

Hắn ta lạnh lùng nói: "Gian phu dâm phụ."

Diệp Quân Trì lãnh đạm nhìn qua: "Ngươi lại muốn gãy kiếm thêm một lần nữa?"

Triệu Hà đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó lại nhớ tới hồi ở Giang gia, vô duyên vô cớ kiếm của mình bị vỡ vụn, sắc mặt bỗng chốc biến đổi, sau đó gào to: "Họ Diệp! Ngươi giết chết đệ đệ ta, hủy thi thể của nó, hại phụ thân ta, Triệu gia ta rốt cuộc là có thù oán gì với ngươi!"

"Không thù không oán."

Diệp Quân Trì bình tĩnh nói, Triệu Hà giật mình, hiển nhiên thật không ngờ rằng Diệp Quân Trì lại có thể nói đúng tình hợp lý tới vậy. Trong lòng hắn ta, Diệp Quân Trì chính là một ma đầu giết người, tội ác tày trời, hắn trả lời như vậy, thành ra Triệu Hà lại nghẹn một hơi trong lòng, nghẹn tới nói không nên lời.

Một tu sĩ đứng cạnh đó cười lạnh: "Ma tộc đúng là Ma tộc, lạm sát thành tính, dù không thù không oán, cũng không thể để cho người khác được yên. Diệp Quân Trì, không ngờ chúng ta lại chờ ở đây phải không? Chuyện ác của ngươi chấm dứt rồi, hôm nay ta không sợ sống chết, thay trời hành đạo, bắt ma đầu ngươi phải đền tội!"

Diệp Quân Trì cảm thấy có chút buồn cười: "Loài người vẫn luôn là như thế sao Mấy trăm kẻ vây công một

người, dùng danh nghĩa của ông trời cũng không cảm thấy xấu hổ."

Những tu sĩ kia cứng đờ mặt.

Chiến thuật biển người xưa nay chính là truyền thống của chính đạo, "Không cần phải nhiều lời giảng đạo lý với tà ma ngoại đạo, các huynh đệ cùng nhau xông lên." đã là truyền thống tốt đẹp mấy ngàn năm, ai cũng rất ăn ý với nhau, nên xông lên thì cũng nhau xông lên, lúc cần trốn thì tứ tán như ong vỡ tổ. Bởi "tà ma ngoại đạo" không được phát biểu ý kiến của mình đã phải phơi thây đương trường, mọi người cũng tự hiểu rõ trong lòng mà vờ quên đi hành động lấy nhiều đánh ít chẳng chút phù hợp với đạo nghĩa của kẻ chính đạo.

Có điều bị nói như vậy cũng chẳng sao, lập tức đã có một tu sĩ khác tức giận nói: "Nói đạo nghĩa với cái loại ma đầu này làm gì! Từ xưa đã biết Ma tộc âm hiểm khát máu, bây giờ không ngờ lại có loại thiên địa bất dung như ngươi!"

Triệu Hà lạnh mặt: "Chư vị cần gì phải nhiều lời với nó, bày vạn kiếm trận, hôm nay ta muốn dưới chân núi Thừa Dương, dùng máu của ma đầu này tẩy sạch sự sỉ nhục mà Triệu gia ta đã phải hứng chịu, thay đệ đệ và phụ thân ta báo thù."

Hắn ta dừng lại một chút, như có điều suy nghĩ mà quét một vòng khắp các tu sĩ: "Chớ cho rằng phụ thân ta đang hôn mê mà Triệu gia sẽ trở nên yếu kém, hổ có bị bệnh cũng vẫn là hổ. Dám can đảm vũ nhục Triệu gia, sẽ phải trả bằng máu."

Kỷ Viên lắng nghe hồi lâu nhịn không được kéo tay áo Diệp Quân Trì, thấy hắn quay đầu lại rồi, mới nhỏ giọng hỏi: "… Người trong chính đạo đều dong dài như vậy sao?"

"Họ đang sợ hãi." Trong mắt Diệp Quân Trì mang ý cười, "Đối mặt với kẻ thù quá mạnh, họ sẽ cần nói một vài lời khích lệ người khác, cũng chính là khích lệ bản thân, bằng không ngay cả kiếm cũng không cầm lên nổi, sao còn có thể trừ ma diệt tà, thay trời hành đạo. Ba năm trước ta đây mang theo ma binh rời đi, họ quá sợ hãi, thế nên chỉ dám giậm chân mắng to, cũng không dám tiến lên thêm một bước nào."

Hai người nói chuyện vẫn chưa từng cố ý áp chế âm lượng, các tu sĩ đối diện tu vi cũng không thấp, đương nhiên là đều nghe thấy, sắc mặt chuyển sang xanh đen, không nhiều lời nữa, trực tiếp bày trận.

Những kẻ này sớm đã có chuẩn bị, nói động thủ là liền động thủ, không đợi Kỷ Viên kịp cẩn thận nhìn xem "Vạn Kiếm trận" được bố trí thế nào thì trong nháy mắt hai người đã bị kim quang bao phủ.

Bốn phương tám hướng ẩn trong kim quang đều có tiên kiếm giấu mình, chỉ cần người cầm trận kỳ ra lệnh một tiếng, sẽ phóng tới chỗ hai người.

Diệp Quân Trì nhíu mày, nhưng vẫn không quá để ý, xoa xoa đầu Kỷ Viên, ôn hòa nói: "Thực ra vạn kiếm trận này không thực sự có vạn kiếm, mà hư hư thực thực, thật giả khó phân."

Kỷ Viên nghiêng đầu nhìn hắn: "Ngươi biết cách phá trận chứ?"

Diệp Quân Trì mỉm cười lắc đầu.

Kỷ Viên: "…" Thật đúng tình hợp lý quá đi.

Có điều lão đại vẫn luôn bình tĩnh, Kỷ Viên biết chắc chắn hắn có cách phá trận, thế nên cũng không lo lắng theo, còn có chút nóng lòng muốn thử.

Hệ thống thì không nóng không lạnh nói: "Khẩu quyết dạy ngươi đều đã học xong cả rồi chứ?"

Kỷ Viên không chút bối rối gật đầu một cái.

Hệ thống im lặng không nói gì nữa.

Ngoài trận hình như có người đang khe khẽ nói nhỏ, Kỷ Viên lắng tai nghe một lát, Diệp Quân Trì đột nhiên dán sát vào hắn hôn hôn khóe miệng hắn, "Bảo bối, đưa Hồi Trì đây cho ta."

Kỷ Viên đưa kiếm cho lão đại.

Diệp Quân Trì không thò tay nhận lấy ngay, hắn nhìn kim quang lấp lánh trước mặt một lát, ánh mắt sắc bén làm cho trong kim quang như xuất hiện một cái lỗ đen lúc ẩn lúc hiện, không nói một lời, hắn rút Hồi Trì, bỗng chém tới.

"Rắc" một tiếng, tựa như có thứ gì bị chém vỡ, tiếng vỡ vụn càng lúc càng nhiều thêm, cái lỗ kia lấn át kim quang. Kỷ Viên nghe thấy tiếng quát lạnh của Triệu Hà, ngay sau đó kim quang trở nên sáng lòa rực rỡ, tất cả những cái lỗ kia liền biến mất.

Ngay sau đó có tiếng vù vù cực lớn, tựa như bị nhét vào trong tổ ong. Kỷ Viên có chút chịu không nổi, đang định dùng linh lực phong bế thính giác lại, đã được Diệp Quân Trì kéo vào trong lòng ôm chặt, đỉnh đầu bị hắn cọ cọ theo thói quen, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: "A Viên, ôm ta thật chặt."

Kỷ Viên theo quán tính ôm chặt lấy eo hắn, ngay sau đó liền nghe thấy vô số âm thanh "vèo vèo vèo", nghìn vạn lợi kiếm nhỏ xíu bay trong không khí, phá gió mà đến.

Đầu hắn bị Diệp Quân Trì ấn vào trong lòng, không nhìn thấy cảnh tượng gì khủng bố, chọc chọc hệ thống muốn để nó phát sóng truyền hình trực tiếp, lại nghe thấy hệ thống nói: "Không nên."

"… Vì sao?"

“Ta có chứng sợ mật độ đông.”

Ngươi không phải chỉ là số liệu thôi hay sao!!!

Kỷ Viên mắng khẽ vài tiếng trong lòng, rồi lại tránh không thoát nổi vòng ôm của Diệp Quân Trì, chỉ có thể hít sâu một hơi, nghe tiếng tim đập trầm ổn, làm cho bản thân bình tĩnh lại.

Diệp Quân Trì tựa như có thể dễ dàng phân biệt đâu là thật đâu là giả, cầm Hồi Trì thong dong, lúc rảnh tay còn có thể cúi đầu hôn lên đầu Kỷ Viên, cảm thán một tiếng “Bảo bối đáng yêu quá.”

Chờ tới khi âm thanh đinh đinh đang đang bên tai đã biến mất thì cũng đã một lúc lâu trôi qua.

Thần sắc trong mắt Diệp Quân Trì u lãnh, đang định trở tay vạch một kiếm phá trận, đột nhiên lại có một cây châm bay tới đột ngột làm hắn không kịp phòng bị. Hắn giơ tay muốn chắn, ý thức lại bảo hắn đó chỉ là giả, động tác của hắn cứng lại, cây châm kia bay vèo tới đâm lên cổ tay hắn.

Là thật?

Đồng tử Diệp Quân Trì co rụt lại, chậm rãi thò tay vén tay áo lên nhìn nhìn, thấy trên cổ tay xuất hiện một chấm đen, hắn nhíu mày, dùng linh lực bức chấm đen kia ra.

Châm đen thuận lợi bị bức ra, cổ tay cũng không có gì bất thường, trong lòng Diệp Quân Trì vẫn có chút bất an, hắn trầm mặc một lát, xoa xoa đầu Kỷ Viên, trong giọng nói vẫn chứa ý cười nhàn nhạt: “Được rồi, kết thúc rồi, bảo bối.”

Lúc này Kỷ Viên mới chui ra, nhíu mày ngẩng đầu nhìn hắn: “Ngươi có bị thương không đấy?”

Diệp Quân Trì không đổi sắc mặt: “Sao có thể chứ, chút việc cỏn con thôi mà.”

Nói xong, hắn ném Hồi Trì lên, âm thanh vỡ vụn “răng rắc” lại xuất hiện lần nữa, chẳng qua một lát sau, kim quang biến mất hoàn toàn, lộ ra các tu sĩ đứng sau trận đang mang vẻ mặt sợ hãi.

Sắc mặt Triệu Hà tái nhợt, không thể tin nổi mà trừng mắt nhìn Diệp Quân Trì, môi run run, lại không nói nên lời.

Diệp Quân Trì đỡ eo Kỷ Viên, cười nói: “Thú vị.”

Dừng lại một chút, hắn liếc nhìn họ một cái, giọng nói bình tĩnh: “Ta và Triệu gia không thù không oán, không làm những việc kia. Các ngươi thay vì theo dõi, tìm cách giết ta thì không bằng hãy cẩn thận điều tra manh mối, ngay cả chứng cứ cũng không có, dựa vào cái gì mà nói tới chuyện trừ ma diệt tà đây.”

Dứt lời, hắn mang theo Kỷ Viên xoay người rời đi, toàn bộ tu sĩ trầm mặc nhìn theo họ, nỗi sợ hãi làm cả bọn không dám nhúc nhích.

Kỷ Viên nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi cùng Diệp Quân Trì rời khỏi phạm vi núi Thừa Dương, không ngờ còn chưa kịp đi xa, trước mặt lại có một người xuất hiện, chắn mất đường đi.

49. Chương 49: Đồng Quy 3

Chưa tới một tháng, sắc mặt người này đã tối tăm, tiều tụy đi hơn rất nhiều, khóe miệng vẫn luôn duy trì ý cười ôn hòa, gật đầu với hai người.

Kỷ Viên có chút kinh ngạc.

Vân Thừa? Vị nhân huynh này kết thù với họ cũng không nhỏ, hắn với Diệp Quân Trì cũng chẳng phải là thiện nam tín nữ gì, Vân Thừa sao dám tới cản họ lại?

"Triệu Hà quả nhiên không ngăn hai người lại nổi." Vân Thừa che miệng ho khan vài tiếng, nét cười lại chân thật thêm vài phần.

Diệp Quân Trì lãnh đạm đáp: "Thế nên ngươi liền vội vã tới đây chịu chết?"

Vân Thừa lắc đầu: "Tại hạ tới là để hợp tác với hai vị."

Diệp Quân Trì ngoài cười nhưng trong không cười, cũng không đáp lời.

Bốn phía quả thực không có người, Vân Thừa một mình tới đây, hắn hẳn là rất rõ Diệp Quân Trì có thể giết hắn dễ như trở bàn tay, cho dù đã biết vậy nhưng vẫn dám xuất hiện, cũng có vài phần dũng khí.

Vân Thừa thấy họ cũng không cự tuyệt, mắt sáng lên: "Nơi này nói chuyện không tiện, đổi một nơi khác nói chuyện có được không?"

"Muốn nói gì thì cứ ở đây mà nói." Diệp Quân Trì nhàn nhạt nói, "Ta không giết ngươi là bởi lần trước ngươi thủ hạ lưu tình với A Viên, nhưng vậy cũng không có nghĩa là ta có kiên nhẫn nghe ngươi nói nhảm."

Lần trước trong khóa hồn trận, lúc Kỷ Viên lao ra khỏi vòng linh trận bảo hộ mà Diệp Quân Trì vẽ ra, bị Ngọc Thu một cước đá bay, nhưng chỉ bị chút vết thương nhẹ. Ngọc Thu luôn ra tay tàn nhẫn độc ác, không trực tiếp làm vỡ phế phủ nội tạng của Kỷ Viên, có lẽ hắn là vào thời khắc mấu chốt Vân Thừa đã phát huy chút tác dụng của mình.

Vân Thừa có chút bất đắc dĩ, chuyện hắn muốn nói quá nhiều, lại không biết nên mở lời từ đâu, trầm mặc một lát, hắn nói: "Ta biết Triệu Dương không phải do ngươi giết, cữu cữu hôn mê cũng không có liên quan gì tới hai người cả, Giang Tuyết Tùng cũng chỉ là gieo gió gặt bão, chúng ta có thể nói chuyện được không?"

"Ngươi bị người khống chế phải không." Diệp Quân Trì nhíu mày, híp mắt, không chút dao động,"Ta không muốn đang lúc ngươi nói chuyện, lại đột nhiên một kiếm đâm tới, hoặc là nổ tan xác mà chết, ngày hôm sau giới tu chân lại lan truyền tin đồn ta giết đại công tử của Vân gia."

"Kẻ kia sẽ không giết ta đâu…" Vân Thừa nói, hốc mắt đỏ hồng, "Cha ta… cha ta vẫn còn có ý thức, gần đây ông tỉnh táo lại được một lần, bây giờ ông miễn cưỡng có thể áp chế kẻ kia lại, ta cam đoan sẽ không bị thao túng."

Dừng lại một chút, hắn tháo bội kiếm xuống, lại đưa một sợi dây thừng phát ánh sáng vàng rực rỡ ra cùng đưa cho Diệp Quân Trì: "Đây là Khốn Tiên Tác, ngươi có thể trói ta lại rồi nghe ta nói."

Diệp Quân Trì và Kỷ Viên nhìn nhau.

Vân Thừa rất có thành ý, họ vốn dĩ đã định tiếp cận Vân Thừa hỏi thăm chút tin tức, hiểu chân tướng của sự thật càng thêm chi tiết, bây giờ người lại tự mình đưa tới cửa, tuy rằng có thể có trá, nhưng họ cũng không ngại nghe lí do thoái thác của hắn một chút.

Trong lòng hai người đều đã quyết định, Diệp Quân Trì cúi đầu, không coi ai ra gì mà hôn lên ấn đường của Kỷ Viên, cười nói: "Bảo bối, có muốn nghe hắn nói một chút không?"

Kỷ Viên im lặng, lại lần nữa đối diện với Diệp Quân Trì một lát, còn chưa hiểu rõ ẩn ý không thể cho ai biết mà ánh mắt mang ý cười kia chứa đựng, đã nghe thấy hệ thống giảng giải: "Lão đại muốn nói, tất cả đều nghe lời lão bà."

Kỷ Viên: "…"

Vân Thừa tuy rằng thường ngày luôn bị Ngọc Thu khống chế, nhưng ý thức lại tỉnh táo, đương nhiên là biết chuyện Ngọc Thu đã làm, nghe thấy lời Diệp Quân Trì nói, hắn có chút khẩn trương nhìn về phía Kỷ Viên, sợ hắn vừa mở miệng ra là sẽ từ chối.

Kỷ Viên lặng lẽ nhìn nhìn Diệp Quân Trì, gật đầu với Vân Thừa.

Vân Thừa nhẹ nhàng thở ra một hơi, dẫn hai người chui vào rừng cây bên đường. Khu rừng này không biết là thông tới đâu, đúng vào ngày đông, lá cây đã rụng trụi, chỉ còn những cành cây khẳng khiu. Vừa đúng lúc tối nay còn có trăng.

Ánh trăng thanh lãnh tưới xuống, rơi xuống những nhánh cây khô gầy trong rừng cây tăm tối, nhìn chẳng khác gì móng vuốt của quỷ, gió lạnh thổi ào ào làm thi thoảng cành cây lại đong đưa, thoáng chốc bóng

ma ẩn hiện, âm trầm nói không nên lời.

Hai người không xa không gần đi theo sau Vân Thừa, khắp nơi tĩnh mịch một mảnh, Diệp Quân Trì vẫn nhớ Kỷ Viên sợ quỷ, thò tay nắm lấy tay hắn, không chút để ý mà dùng ngón tay út khều khều lòng bàn tay hắn, như nhớ tới chuyện gì đó, thấp giọng nói: "A Viên, vẫn chưa nói cho ta biết, vì sao lại đột nhiên hồi tâm chuyển ý?"

Kỷ Viên bị hắn làm tới ngứa ngáy trong lòng, cũng chẳng còn lòng dạ nào nghĩ tới chuyện có quỷ hay không có quỷ nữa, huống chi bên cạnh còn có Ma quân đại nhân đi cùng, trong lòng còn ôm tiên kiếm Hồi Trì, sẽ không có yêu ma quỷ quái phương nào không có mắt tới đây hiến đầu ra đâu. Hắn rút tay ra, không rút về nổi, liền dùng sức nắm lấy ngón tay nghịch ngợm kia, lành lạnh đáp: "Chuyện này cũng cần biết nguyên nhân?"

Diệp Quân Trì nghĩ một chút, hơi mỉm cười: "Cũng không phải là muốn biết cho lắm, chỉ cần ngươi nguyện ý ở bên ta là đã đủ rồi."

"Bởi vì…" Kỷ Viên mím môi, rũ mắt nhìn xuống đất, "Ta muốn ở bên ngươi."

Bước chân của Diệp Quân Trì rõ ràng đã cứng lại.

Ngay sau đó hắn lại nghe thấy Kỷ Viên nhẹ nhàng nói tiếp: "Ta cũng muốn ngươi ở bên ta, ta cũng… thích ngươi."

Ánh mắt Diệp Quân Trì tối lại, liếc mắt nhìn Vân Thừa đang chăm chú dẫn đường, thò tay nắm lấy cằm Kỷ Viên. Cho dù bóng đêm có mông lung đến đâu, hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt thanh lãnh tuấn tú kia dần hiện lên màu hồng nhàn nhạt, hình như có chút thẹn thùng.

Hắn cúi đầu, liếm liếm vành tai Kỷ Viên, thở dài nói: "Ta thật muốn lột sạch ngươi ra ngay lập tức, áp lên trên giường làm tới tận bình minh."

Kỷ Viên chỉ cảm thấy nơi bị liếm nóng lên từng đợt, như có dòng điện lưu mảnh chảy qua, mặt đỏ lên hoàn toàn: "Câm miệng!"

Hắn run run chọt hệ thống: "Hệ thống, Diệp lưu manh lại đùa giỡn ta rồi!"

Hệ thống ồ một tiếng: "Chuyện của ngươi không liên quan tới ta, ít show ân ái trước mặt ta đi, ai cũng có tôn nghiêm đấy nhé."

Diệp lưu manh được một tấc lại muốn tiến một thước, ngậm lấy vành tai hắn hút vào: "Vẻ mặt A Viên thật đáng yêu, làm ta càng muốn làm chuyện đó."

Bởi giờ đã có linh lực mênh mông mạnh mẽ trong cơ thể, Kỷ Viên cũng đã có thể nhìn thấy vật trong bóng đêm, quay đầu lại liền nhìn thấy thần sắc nguy hiểm cực kì quen thuộc trong mắt Diệp Quân Trì. Biết Diệp mỗ làm việc luôn không màng tới ánh mắt của người khác, hắn dừng lại một chút, nhanh miệng dán lên hôn môi Diệp Quân Trì, chưa đợi hắn kịp phản ứng lại, đã thấp giọng nói "Đừng nghịch", rồi đẩy hắn ra bước nhanh về phía trước.

Khó có khi lại được Kỷ Viên chủ động hôn, Diệp Quân Trì đứng tại chỗ nhấm nháp dư vị một lúc, rồi mới liếm liếm môi theo sau, cười tủm tỉm ôm eo hắn.

Hai người trao đổi với nhau, hoàn toàn dựa vào một thân tu vi, vô thanh vô tức, nói chuyện cũng cố tình giảm tới âm lượng chỉ hai người mới có thể nghe thấy, Vân Thừa lo lắng sốt ruột, căn bản không phát hiện bản thân vốn dĩ đang ở tâm lốc xoáy, hai người thì càng lúc càng ngọt ngào đút thức ăn chó cho hệ thống đang càng lúc càng thêm sầu.

Hệ thống thở dài một tiếng: "Ta không biết ta làm thế này có phải là sai hay không, nhưng ta cảm thấy ta thật muốn bãi công."

Đến lượt Kỷ Viên an ủi nói: "Bảo bối, nén bi thương."

Hệ thống: "…" Thằng nhãi ranh kia.

Đi hồi lâu, Vân Thừa dừng lại trước một cái cây đại thụ, quay đầu nhìn Diệp Quân Trì và Kỷ Viên, dẫn đầu đi qua – cái cây kia không ngờ lại chỉ là ảo giác, Vân Thừa đi vào, bóng dáng liền biến mất vô tung.

Theo tác phong ngày thường của Diệp Quân Trì, cho dù bên trong có vô số ám khí bẫy rập hiểm nguy, hắn cũng sẽ cười cho qua chuyện bước vào trực tiếp, nhưng nhìn Kỷ Viên bên cạnh, lại nghĩ tới cây châm đen bay tới trong vạn kiếm trận kia, bước chân hắn dừng lại, bảo Kỷ Viên đưa Hồi Trì cho mình, bày một cái kết giới, rồi mới bước vào.

Cảnh tượng trước mắt lại biến đổi trong nháy mắt, lại là một ám đạo cũ kĩ. Vân Thừa cầm đuốc đứng một bên, thấy hai người đã vào, lúc này mới cười cười, thấp giọng nói: "Đây là ám đạo dưới chân núi Thừa Dương, không có nhiều người biết tới, cũng là do Triệu Dương đưa ta tới, hắn chính là bị giết ở gần đây…"

Thần sắc hắn có chút bi ai, Diệp Quân Trì mắt lạnh nhìn hắn: "Ngươi dẫn chúng ta tới đây, muốn làm gì?"

Vân Thừa do dự một chút: "Các ngươi đi theo ta."

Đã tới tận đây rồi, tiến thêm một bước nữa cũng chẳng có gì. Trên mặt Diệp Quân Trì không chút để ý, đầu ngón tay lại miết một cái như có như không trên chuôi kiếm Hồi Trì.

Nếu Vân Thừa có dị động gì, hắn sẽ không dùng Khốn Tiên Tác trói hắn, mà sẽ lập tức giết chết luôn.

Bị mang tiếng xấu nhiều hơn hay ít đi một tiếng cũng chẳng sao cả, hắn nhất định phải bảo vệ cho Kỷ Viên được an toàn.

Ám đạo này có rất nhiều nhánh nhỏ khác nhau, xem ra là đường thông từ núi Thừa Dương tới những nơi khác nhau.

Vân Thừa có vẻ rất quen với nơi này, rẽ trái quẹo phải, rất nhanh đã tới trước một ám môn, giơ tay đẩy cửa ra.

Diệp Quân Trì vừa nhìn, đã thấy trong căn phòng tối có một chiếc quan tài.

Trong lòng xẹt qua một suy đoán, hắn nhìn Vân Thừa một cái, đi vào trong, cúi đầu vừa nhìn, quả nhiên liền nhìn thấy có một người trẻ tuổi có vài phần tương tự với Triệu Hà, sắc mặt rất trắng, quả là đã chết, nằm trong quan tài.

Kỷ Viên theo phản xạ nổi da gà một hồi, thu hồi tầm mắt lại, nhẹ giọng hỏi: "Đây là Triệu Dương?"

Vân Thừa chậm rãi đi tới bên quan tài, thần sắc trong mắt phức tạp, gật đầu. Thi thể của Triệu Dương không phải là đã bị Ngọc Thu trộm mất đi rồi sao?

Kỷ Viên cứ tưởng rằng thi thể sau khi bị trộm đi sẽ bị thiêu, hoặc là bị ném tới bãi tha ma cho chó ăn, không ngờ vẫn còn ở lại núi Thừa Dương.

Vân Thừa chầm chậm nói: "Trước khi các ngươi tới núi Thừa Dương, cữu cữu đã phát thiệp mời cha ta tới đây… thi thể, là kẻ kia khống chế ta trộm ra, chỉ ngay trước khi các ngươi tới núi Thừa Dương không lâu. Ta có nhìn thấy các ngươi ở phần mộ tổ tiên của Triệu gia, chỉ là lúc ấy người quá nhiều, các ngươi chắc là không chú ý tới ta."

"Xác không ngờ vẫn còn." Diệp Quân Trì nhướng mày, xoa xoa đầu Kỷ Viên, tựa như đang an ủi, quan sát một chút, rồi kéo y phục của Triệu Dương ra.

Nghe nói Triệu Dương chết thảm, Diệp Quân Trì kéo y phục gã ra, lại chỉ thấy trên ngực gã có một vết thương do kiếm đâm.

Là một kích trí mạng.

Hắn bình tĩnh xoay thi thể lại, nhìn vết thương lớn nhỏ sau lưng, trong lòng như đã hiểu ra điều gì đó, cười như không cười mà nhìn Vân Thừa: "Ra là vậy."

Sắc mặt Vân Thừa tái nhợt, ánh mắt có chút né tránh: "Ta…"

"Triệu Dương có vẻ rất tin tưởng ngươi." Diệp Quân Trì buồn bã nói, "Không chút phòng vệ mà xoay lưng về phía ngươi, quan hệ của các ngươi rất tốt?"

Vân Thừa nghẹn họng: "… Rất tốt."

"Ta nghĩ có khi đến tận lúc chết gã cũng không thể nào hiểu nổi, vì sao biểu ca mình lại đâm cho mình một kiếm từ sau lưng."

"Đừng nói nữa…" Sắc mặt Vân Thừa càng lúc càng trắng, xem ra cũng không dám nhìn người trong quan tài thêm một lần nào.

"Triệu Dương chỉ là tên giá áo túi cơm, háo sắc không ai bằng, ngươi với gã quan hệ hẳn là không tốt như ngươi nói, có điều Triệu Dương hẳn là thiệt tình thực sự đối tốt với ngươi." Diệp Quân Trì móc một cái khăn tay ra, cẩn thận lau lau tay, mới một lần nữa nắm lấy tay Kỷ Viên, không chút lưu tình nói tiếp, "Trộm thi thể của gã rồi giữ lại ở đây, ngươi là áy náy bởi gã đối tốt với ngươi, hay là áy náy gã vô cùng tin tưởng ngươi?"

"Ta… ta là bị ép buộc!" Vân Thừa đỏ mắt, giọng nói cũng run rẩy theo, "Kẻ kia khống chế cơ thể ta! Ta cũng không biết… không hề biết, tận tới khi gã khống chế ta giết chết Triệu Dương…"

Bí mật chôn trong đáy lòng tựa như nọc độc vậy, không thể bức ra được, chỉ có thể để nó tàn sát bừa bãi trong lòng. Tuy rằng bởi ngại quan hệ sâu xa giữa hai nhà nên không thể không vờ như giao hảo với Triệu Dương, nhưng thực ra trong lòng hắn vẫn luôn rất khinh thường, ghét Triệu Dương, tận tới lúc trước khi chết Triệu Dương đột nhiên xoay đầy, không thể tin mà trừng mắt nhìn mình.

Đôi mắt sung huyết kia ngày đêm tra tấn Vân Thừa, hắn muốn lan rộng sự thật ra khắp thiên hạ, lại bị kẻ kia khống chế chặt chẽ, chỉ có thể làm cho trò khôi hài này càng lúc càng trở nên nực cười hơn, theo sau lưng người ta quạt gió, thêm củi.

Diệp Quân Trì cười lạnh một tiếng: "Chuyện ngươi muốn nói chính là chuyện này?"

Vân Thừa khựng lại, đỏ mắt nói: "Phụ thân của ta bị gã chiếm lấy cơ thể, đã… sắp không chịu được nữa rồi, không bao lâu nữa, kẻ kia sẽ hoàn toàn chiếm lấy cơ thể của phụ thân ta. Ta quyết không thể để cả một đời quang minh của phụ thân ta bị hủy hoại hoàn toàn trong tay kẻ kia, điều các ngươi muốn biết, ta sẽ đều nói hết cho các ngươi, chỉ cần các ngươi đánh bại gã, sau đó… ta sẽ tận tay giết gã."

50. Chương 50: Đồng Quy 4

Mười ba năm trước, Ma giới đại loạn, ra tay thúc đẩy cuộc đại loạn này chính là Diệp Quân Trì.

Hắn ẩn nhẫn đã nhiều năm, lúc phóng ra sức mạnh ngay cả Ma tôn cũng bất ngờ. Mà Ma giới nhiều năm bị Ma tôn giẫm đạp dưới chân, lăng nhục tùy ý, ngay cả trời sinh tình cảm bạc bẽo, cũng cực kỳ thống hận Ma tôn. Để trừ tận gốc căn bệnh này, toàn Ma giới đều trong tối ngoài sáng tác động lên, sau này liền trực tiếp ra tay, mặc kệ địch hay ta, thấy ai cũng chém, cũng vụng trộm báo không ít thù riêng.

Diệp Quân Trì bày ma trận, chiến đấu kịch liệt mấy ngày đêm với Ma tôn thực lực đã hao tổn, mới có thể chém gã dưới kiếm, thân cũng bị trọng thương. Ngọc Thu nghe tin, giao thủ với Diệp Quân Trì, thiếu chút nữa cũng chết dưới kiếm của hắn, chật vật trọng thương bỏ trốn, lại phái thủ hạ đuổi giết Diệp Quân Trì, tận tới lúc tới gần nhân giới mới không tiếp tục truy đuổi nữa.

Giải quyết xong chuyện của Ma tôn chính là một chuyện cực kì sảng khoái nhân tâm, nhưng Ma tôn cũng không phải là chức dễ làm, Diệp Quân Trì dưỡng thương ở nhân giới mấy năm rồi mới trở về xử lý cục diện rối rắm, thủ hạ quanh hắn liền tôn hắn lên làm Ma quân.

Ngọc Thu lại mất tích, có người nói gã đã chết, có người nói gã bị dọa không dám xuất hiện lại nữa, lời đồn nào cũng có cả, nhưng không ai ngờ rằng, Ngọc Thu lại cùng Diệp Quân Trì tới nhân giới, lại còn may mắn đụng phải Vân Vô Tụ bị thương nặng khi đánh nhau với kẻ thù.

Thực lực của Ngọc Thu thực ra không phải là đứng đầu, sự lợi hại của gã chính là ở việc tu luyện được ma công, lại gặp được Vân Vô Tụ đã suy yếu, gã lập tức vứt bỏ cơ thể đã bị đánh tới tàn tạ của mình, không chút khách khí xâm nhập vào cơ thể Vân Vô Tụ.

Vân Vô Tụ đương nhiên không thể để Ngọc Thu khống chế dễ dàng, chỉ là sau khi thần thức của hai bên giao chiến, Ngọc Thu lại không thấy tung tích, ông cho rằng Ngọc Thu đã biến mất, nhưng không ngờ rằng Ngọc Thu lại trốn ở nơi sâu trong linh đài của mình, nhân lúc ông không chú ý khống chế ông.

Tiền căn đã rõ ràng.

Ba người rời khỏi căn phòng chứa quan tài kia, một lần nữa tìm một nơi không quá rộng rãi ngồi xuống. Diệp Quân Trì nhìn Kỷ Viên, tới cạnh hắn, nắm một lọn tóc đen mềm mại thưởng thức, cũng không lên tiếng.

Kỷ Viên mặc kệ hắn, nghiêng đầu lắng nghe, đồng cảm mà nhìn Vân Thừa.

Tai bay vạ gió cũng chỉ như vậy, Vân gia chưa làm bất cứ điều gì, đã bị Ngọc Thu âm hồn không tan dính lấy, hoàn toàn bị kéo xuống nước.

Sắc mặt Vân Thừa tối sầm: “Không ai phát hiện ra điểm bất thường, ta cũng không biết trước khi ta phát hiện, gã ta đã làm những gì. Lần đầu thấy không ổn, chính là lần ba năm trước ngươi tới nhân giới tàn sát Minh Hư đạo quan đó. Cha ta làm người chính phái, ghét cái ác như kẻ thù, dung túng cho cữu cữu rêu rao như vậy thì thôi đi, vậy mà khi nghe nói Minh Hư đạo quan bị tàn sát, ông không ngờ lại… cười.”

Lúc ấy khi Vân Thừa nhìn thấy phụ thân mình lộ ra nụ cười, trong nháy mắt, một cảm giác lạnh lẽo lan từ bàn chân vào trong lòng. Nụ cười kia, tựa như con rắn độc bắt được mồi, ngay cả trong mắt cũng không

thèm che giấu một chút âm lãnh tàn nhẫn nào.

Từ đó về sau, đủ loại tin đồn về Diệp Quân Trì rộ lên, chuyện xấu xa do Minh Hư đạo quan đã làm cũng bị áp xuống, phong thanh nghiêng hết về một bên. Đến nỗi mà châm ngòi thổi gió, hất bát nước bẩn là ai, cũng đã thật rõ ràng.

Diệp Quân Trì ồ một tiếng: "Ta còn cảm thấy kì quái không biết mình thích ăn thịt trẻ con từ lúc nào."

Kỷ Viên liếc hắn một cái, không mặn không nhạt đáp: "Nghe nói Ma quân đại nhân nam nữ đều ăn, đêm cưỡi trăm nữ nhân, ban ngày tìm hoan mua vui với vô số luyến đồng, giao hợp với một người giết một người, ao rượu rừng thịt, vô cùng khoái hoạt."

Ngay cả những bức tranh vẽ hương diễm huyết sắc trên phố cũng có liên quan tới những lời đồn này, hệ thống tặng cho hắn, Kỷ Viên may mắn được xem miễn phí mấy quyển, mặt không biểu cảm nhìn nam nhân nhà mình chơi lưu manh với những kẻ khác.

Tuy rằng cái người tên "Diệp Quân Trì" này cũng thật xa lạ, ngay cả khuôn mặt cũng không giống một chút nào.

"Ghen sao?" Hắn tới bên tai Kỷ Viên, giọng nói trầm thấp từ tính, "Bảo bối yên tâm, ta vĩnh viễn đều là của một mình ngươi."

Tai Kỷ Viên đỏ lên, chỉ coi như không nghe thấy, đẩy đầu hắn ra, quay đầu đối diện với ánh mắt quái dị của Vân Thừa, càng cảm thấy tai nóng hơn.

Vân Thừa ho nhẹ một tiếng: "Không ngờ rằng… Ma quân vì muốn giữ Kỷ cô nương lại bên cạnh, mà còn thi thuật biến hóa giới tính."

Con mẹ nó chứ Kỷ cô nương!

Kỷ Viên đang định hàm súc giải thích bản thân vốn dĩ chính là đàn ông chính hiệu, đã bị Diệp Quân Trì túm vào trong lòng, lại ầm ĩ thêm một hồi, trong mắt Diệp Quân Trì lại chỉ như một bé mèo đang làm nũng.

Diệp Quân Trì ôm chặt mèo nhỏ của hắn, như trấn an mà vuốt vuốt lông, gật đầu nói: "Ngươi nói tiếp đi."

Vân Thừa dừng lại một chút, nói ra toàn bộ những chuyện mà mình biết.

Phát hiện ra sự bất thường của phụ thân, Vân Thừa sợ hãi từ tận đáy lòng, nhiều lần thử cũng không có kết quả. Dù sao, Vân Thừa vẫn còn trẻ tuổi, tuy rằng là đại công tử Vân gia nổi tiếng, nhưng lại không có uy tín gì, sẽ không có ai tin hắn cả. Thế nên dù biết phụ thân thay đổi, hắn cũng đành bó tay không có cách nào.

Khi đó hắn vẫn không nghĩ tới chuyện Vân Vô Tụ bị người ta đoạt xác, chỉ sợ rằng phụ thân đã thực sự tha hóa.

Vân Vô Tụ càng lúc càng dung túng cho Triệu gia, Vân gia xếp nhân số vào liên minh chính đạo cũng ngày càng nhiều hơn.

Tất cả bùng nổ vào cái chết của Triệu Dương nửa năm trước.

Ngọc Thu tìm được cơ hội, gấp gáp không thể chờ thêm lập tức ra tay, gã không phải là muốn cố giết Diệp Quân Trì, chỉ là muốn đưa Diệp Quân Trì tới Nam Trì. Gã không tiện đi theo Triệu Bất Thần xuất hiện ở Tấn Hà, liền phát con rối nhỏ là Vân Thừa này đi theo.

Nói xong lời cuối cùng, trong lòng Vân Thừa đã có chút khó chịu, trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn nhẹ giọng nói tiếp: "Ta không biết kẻ kia là ai, muốn làm gì, vì sao lại làm như vậy, rồi vì sao lại phải giữ lại một cái mạng cho cữu cữu ta… Diệp tiền bối có thể nói cho tại hạ biết không?"

Diệp Quân Trì nhàn nhạt đáp: "Giữ lại cho Triệu Bất Thần một cái mạng để làm gì thì ta không biết, có điều ngươi hẳn là đã từng nghe tới cái tên Ngọc Thu."

Đồng tử Vân Thừa co rụt lại, tay vô thức xiết chặt góc áo.

"Ngọc Thu là một con chó trung thành, gã muốn hồi sinh Ma tôn." Diệp Quân Trì cười như không cười nhìn hắn, "Liên minh chính đạo của ngươi ở trung tâm Nam Trì. Dưới núi một nghìn thước có thứ gì, ngươi hẳn là còn rõ ràng hơn ta. Nếu gã thành công, trận này nhân tộc sẽ thất bại thảm hại."

Môi Vân Thừa tái nhợt, vẻ mặt lại trở nên kiên nghị, trong mắt thậm chí còn có chút quyết tuyệt: "Nhân tộc không thiếu gì cao nhân, trong liên minh cũng còn những người tỉnh táo. Chỉ cần Diệp tiền bối giúp đỡ ta một phen, ta có thể cho họ biết sự thật, đuổi Ngọc Thu ra khỏi Nam Trì."

Diệp Quân Trì sắc mặt vẫn bình tĩnh: "Ta hình như cũng đâu cần phải giúp ngươi chuyện này."

"Thanh danh của Diệp Quân Trì hỗn tạp, cho dù có bắt được Ngọc Thu, thế nhân cũng sẽ không tin ngươi. Hay là Diệp tiền bối không nghĩ tới chuyện sẽ ban bố chân tướng ra khắp thiên hạ, tẩy sạch tội danh?" Vân Thừa nói, thấy Diệp Quân Trì thật sự tỏ ý không thèm để tâm tới, thấy nghèn nghẹn, lại thấy hắn ôm Kỷ Viên ngoan ngoãn vào lòng như ôm lấy bảo bối, trầm giọng nói, "Cho dù tiền bối đây cũng không thèm để ý, tiền bối không định trả lại sự trong sạch cho Kỷ cô nương hay sao?"

Kỷ Viên nhịn không được mở miệng sửa lại cho đúng: "Kỷ công tử."

Vân Thừa sửng sốt: "Kỷ cô nương…"

Kỷ Viên đã có chút đen mặt: “Kỷ công tử.”

Vân Thừa đành phải nghe lời mà gọi theo: “Kỷ công tử.”

Diệp Quân Trì nghiêng đầu nhìn vẻ mặt có chút tức giận của Kỷ Viên, tâm tình tốt tới kì lạ, chọt chọt mặt Kỷ Viên, thấp giọng cười ra tiếng: “Ngoan, đừng nóng, ta biết ngươi là công tử là được rồi.”

Kỷ Viên vẫn có chút buồn bực.

“Ta đúng là trân trọng Kỷ Viên.” Diệp Quân Trì dỗ Kỷ Viên xong, ngẩng đầu lên, khuôn mặt vẫn còn ý cười nhàn nhạt, mà giọng nói lại vẫn lạnh nhạt như trước, “Nhưng ngươi dựa vào cái gì mà đòi hứa hẹn với ta? Ngươi tìm tới ta, chẳng qua là bởi ngươi đã cùng đường. Vân gia bị Ngọc Thu khống chế, nhân tâm trong liên minh chính đạo cũng bất đồng, Triệu gia là rắn đã mất đầu, Vân đại công tử, ngươi còn có giá trị gì?”

Vân Thừa mấp máy môi, lại không nói nên lời. Hắn quả thực giống như lời Diệp Quân Trì đã nói, đã bị bức tới tuyệt cảnh.

Bầu không khí căng thẳng, cơ thể Vân Thừa cũng cứng còng lại, mấy lần muốn nói, chạm tới ánh mắt lạnh băng của Diệp Quân Trì, cuối cùng vẫn nuốt lại vào bụng.

Thật lâu sau đó, Vân Thừa mím môi, thấp giọng nói: “Vậy xin Diệp tiền bối hãy đưa bội kiếm cho tại hạ đi.”

Kỷ Viên thấy ánh mắt hắn ảm đạm, cẩn thận nhắc nhở một chút, trong lòng bỗng dâng lên một phỏng đoán: “Phụ thân ta ở Nam Trì bình yên vô sự, là do ngươi bảo vệ ông?”

“… Kỷ công tử chỉ là vô tội lại bị cuốn vào cơn phong ba này, giết Triệu Dương chính là ta, ta không thể khoanh tay đứng nhìn nổi.”

Kỷ Viên gật đầu, cẩn thận nhìn Diệp Quân Trì, thấy hắn chỉ cười như không cười chứ không nói, tiếp tục hỏi: “Ngươi muốn hắn giúp ngươi làm gì?”

“Ngọc Thu chiếm lấy tiên thân của cha ta, tiêu phí rất nhiều linh lực. Khi gã hoàn toàn thao túng lấy ta, khống chế với cha ta sẽ hơi yếu đi… Trước đó không lâu gã vẫn luôn khống chế được ta, cha ta mới có thể tỉnh táo được một chút, bây giờ gã vội vã áp chế thần thức của cha ta, không khống chế được ta, ta muốn xin Diệp tiền bối giúp ta, chặt đứt sợi dây khống chế của hắn đối với ta.”

Diệp Quân Trì như có điều suy nghĩ mà nhìn hắn.

Nghe thấy Kỷ Viên mở miệng, hắn liền thay đổi chủ ý, nếu thật sự muốn hợp tác, giúp Vân Thừa một lần cũng được, dù sao cũng không ai ngờ rằng lúc mấu chốt lại có thể có một con dao nhỏ sắc lạnh đâm tới.

"Vậy giúp ngươi một lần." Diệp Quân Trì chậm rãi mở miệng, "Ngươi tốt nhất là đừng làm cho ta phải thất vọng."

***

Ba người từ núi Thừa Dương đường ai nấy đi.

Ánh mặt trời báo hiệu trời đã tảng sáng, tuyết băng ngập trời. Tuyết trong gió mơ hồ làm lộ ra con đường mờ mờ ở phương xa, cũng không biết con đường phía trước này rốt cuộc sẽ thế nào, an ổn hay là không, có bẫy rập gì hay không, nhưng dù có thể nào cũng vẫn sẽ có thể bình an giải quyết tất cả.

Diệp Quân Trì bàn với Kỷ Viên, quyết định tới Nam Trì trước. Nếu tiền căn hậu quả đều đã rõ ràng, thì cũng không cần phải cố ý đi đường vòng nữa, trực tiếp đến đó là được.

Kỷ Viên dù có linh lực, cũng biết một chút thuật pháp, đi suốt cả một đêm vẫn có chút buồn ngủ, lặng lẽ ngáp một cái, ánh mắt buồn ngủ mờ sương, môi hồng hơi hé, để lộ cái lưỡi đỏ nho nhỏ, trên khuôn mặt tuấn tú trắng như tuyết lại chỉ có điểm này có màu sắc tiên lệ.

Bộ dáng này cực kỳ giống lúc làm chuyện gì gì đó bị làm tới sắp khóc, Diệp Quân Trì nhìn mà ánh mắt thâm sâu, tim cũng mềm nhũn, đỡ hắn vào lòng, hôn lên đôi môi đỏ như đang quyến rũ mình kia, trở tay một cái, không biết xe ngựa ném ở đâu đã xuất hiện, bế hắn lên trên xe.

Kỷ Viên híp mắt, nói cũng không nên lời, dứt khoát nhắm mắt định ngủ một lát, không ngờ trên người lại cảm thấy nằng nặng. Hắn đẩy đẩy người đang đè trên người, thấp giọng nói: "Làm gì vậy, ra ngoài đánh xe đi, đừng làm hành trình bị chậm trễ."

Diệp Quân Trì khẽ cười một tiếng: "Không ngại, cưỡi Hồi Trì bay hai canh giờ là được."

Kỷ Viên: "…" Hóa ra cố tình lấy xe ngựa ra chỉ để thực hiện loại vận động thiếu nhi không nên nhìn này sao?

Trầm mặc một lát, Kỷ Viên rất thấu hiểu lòng người mà hỏi: "Ngươi rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi rồi?"

Rốt cuộc là đã nghẹn bao nhiêu năm rồi chứ…

Diệp Quân Trì khựng lại, híp mắt, mấp máy môi không nói gì.

Kỷ Viên nhịn cười: "Già lắm rồi?"

Diệp Quân Trì cười lạnh, thò tay lột y phục hắn ra, cúi đầu cắn cái cổ yếu ớt trắng nõn của người dưới thân,

nhàn nhạt nói: “Già rồi? Ngay cả già rồi cũng vẫn có thể làm ngươi tới khóc.”

Bởi không cẩn thận chọc giận Diệp Quân Trì, khi Kỷ Viên tỉnh lại đã là buổi chiều, hắn được Diệp Quân Trì ôm vào trong lòng, cơ thể vẫn còn hơi bủn rủn, nơi không thể miêu tả dưới hạ thân vẫn còn đau đau.

Kỷ Viên không hiểu sao lại hoài niệm lần đầu vô cùng, bởi linh lực giao hòa, hắn chỉ hơi hơi đau lúc ban đầu, sau đó hoàn toàn không cảm thấy đau một chút nào nữa.

Đâu giống như bây giờ…

Hắn xoa xoa cái eo đau nhức, bò dậy quan sát hoàn cảnh xung quanh, phát hiện đã ở khách điếm.

Diệp Quân Trì ngủ có vẻ rất say, ngay cả lúc hắn tỉnh lại cũng không nhận ra.

Kỷ Viên nhìn khuôn mặt đang ngủ của Diệp Quân Trì, lại phát hiện hắn ngủ không được ngon, mày nhíu chặt, hình như còn có chút khí đen tích tụ nơi ấn đường.

Kỷ Viên bị dọa, đang định đánh thức Diệp Quân Trì dậy, hắn lại đột nhiên mở mắt ra.

Kỷ Viên cứng đờ người.

Không biết có phải là ảo giác hay không, hắn cứ cảm thấy, vừa rồi trong nháy mắt Diệp Quân Trì mở mắt ra, hai mắt ngập màu máu đỏ, sát ý bạo ngược tuôn trào.

Chỉ là sau khi hồi thần lại, đôi mắt sâu thẳm kia vẫn chứa ý cười đầy ôn hòa, giọng nói cũng từ tính ôn nhu trước sau như một: “A Viên mới vừa nhìn lén ta đấy à?”

Kỷ Viên nhìn hắn chằm chằm, sau một lúc không nói nên lời, chỉ có thể cố gắng coi nhẹ cảm giác kì quái trong lòng, cứng đờ gật gật đầu.

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Quân Trì: Đau lòng quá, vợ chê ta già.

Vậy nên… ngươi thực sự nhiều tuổi lắm rồi hả?

51. Chương 51: Đồng Quy 5

"Sao vậy?" Diệp Quân Trì nhạy bén, lập tức phát hiện ra sự cứng đờ của Kỷ Viên, thò tay muốn ôm người vào trong lòng, không ngờ Kỷ Viên lại hơi co người lại, tránh đi ngay lập tức.

Cả hai đều đờ ra, Diệp Quân Trì nhíu mày, tới gần Kỷ Viên, giọng nói trở nên nhu hòa: "Bảo bối, sao vậy? Giận ta sao?"

Trong đầu Kỷ Viên chỉ toàn là hình ảnh đôi mắt đỏ lòm bạo ngược kia, im lặng một chút, chủ động tới gần Diệp Quân Trì, thò tay ấn lên trán hắn, phóng một tia linh lực ra kiểm tra cơ thể hắn.

Diệp Quân Trì sửng sốt, không hề cự tuyệt, thả lỏng mặc hắn tra xét, chờ hắn nhíu mày lại thu tay, mới cười ôm lấy hắn: "Phát hiện ra chuyện gì vậy?"

Kỷ Viên lắc đầu, lại lần nữa đối diện với đôi mắt ôn hòa của Diệp Quân Trì một lúc, có chút mê mang.

Vừa rồi chẳng lẽ là ảo giác?

Chỉ là bị loại ánh mắt lạnh băng như vậy nhìn thoáng qua, có chút lạnh gáy. Ánh mắt xa lạ thế này Diệp Quân Trì không hề có, trừ phi trong cơ thể hắn… có một linh hồn khác?

Suy nghĩ này như một chậu nước lạnh dội xuống, Kỷ Viên rùng mình một cái, do dự một lát, vẫn lắc đầu: "Không sao… ta gặp ác mộng thôi."

Dừng một chút, hắn nhìn Diệp Quân Trì chằm chằm, thâm sâu nói: "Ta mơ thấy ngươi biến thành một người khác."

Diệp Quân Trì cười cười, cọ cọ cằm lên mái tóc mềm mại của hắn, ngữ khí bình tĩnh chắc chắn: "Trên đời này còn chưa có kẻ nào có thể dễ dàng chiếm lấy cơ thể ta đâu, yên tâm, ta sẽ không để cho Ngọc Thu thực hiện được ý đồ."

Cho dù vẫn còn có chút lo lắng, Kỷ Viên vẫn gật đầu, thuận theo mà dựa vào lòng Diệp Quân Trì, một lần nữa nhắm mắt lại, chọt chọt hệ thống: "Đôi mắt vừa rồi của lão đại, ngươi có nhìn thấy không?"

Hệ thống cũng đang run rẩy: "Nhìn thấy, sợ quá."

Kỷ Viên nghĩ thầm ngươi chỉ là một chuỗi số liệu, làm sao mà biết sợ được, rồi vẫn không chút để ý an ủi vài câu, nói tiếp: "Lão đại có phải là bị Ngọc Thu ra tay làm gì rồi không?"

"Sao có thể." Hệ thống nói chắc chắn, "Ngọc Thu nếu có thể khống chế được lão đại, đã không cần phải tốn công vòng vo như vậy, có điều…"

“Làm sao?”

“Ánh mắt vừa rồi thực sự rất dọa người, ngươi chú ý một chút. Tuy rằng nói ra có thể ngươi sẽ không vui, có điều lão đại nhà ngươi dưới ảnh hưởng của Ma tôn thật sự cũng thể coi là người tốt gì.”

Kỷ Viên đồng ý, nhưng cũng không quá bận tâm.

Diệp Quân Trì là thật lòng thích hắn, chút năng lực phân biệt này hắn vẫn phải có chứ. Ma tôn muốn bồi dưỡng ra một tên biến thái, Diệp Quân Trì lại không đi theo con đường mà gã đã vẽ ra, hắn trưởng thành trong sự cô độc và tàn nhẫn, khi có người mình để ý sẽ nhịn không được mà đặt trong lòng bàn tay mà che chở, cẩn cẩn thận thận.

Kỷ Viên cũng muốn đối xử tốt với Diệp Quân Trì như vậy, bất đắc dĩ trên người vẫn chưa được tự do, chỉ có thể tin tưởng Diệp Quân Trì vô điều kiện.

Hắn nhắm mắt lại, mơ mơ hồ hồ nghĩ, Diệp Quân Trì bỗng cắn cắn tai hắn, nhẹ giọng nói: “A Viên, cho ta xem vòng tay nào.”

Kỷ Viên mở đôi mắt mông lung ra, kéo tay áo lên cho Diệp Quân Trì nhìn cái vòng tay kia.

Khi còn chưa quyết định sẽ ở lại, hắn từng muốn tháo vòng tay xuống, không ngờ cái vòng tay này lại như một bộ phận trên cơ thể hắn, tháo tới tháo lui cũng không tháo ra nổi. Nếu không có Diệp Quân Trì nhắc tới, hắn cũng đã suýt quên mất.

Diệp Quân Trì nhìn màu xanh lam của hạt châu nổi bật trên cổ tay trắng nõn tinh tế, kìm không nổi sự yêu thích trong lòng, hôn lên cổ tay hắn một cái, ánh mắt sâu thẳm: “Hạt châu này có tích tinh huyết của ta.”

Kỷ Viên không hiểu hắn định nói gì, im lặng lắng nghe.

Diệp Quân Trì vuốt ve hạt châu trên vòng tay bởi vẫn luôn được Kỷ Viên đeo nên tỏa ra nhiệt độ âm ấm, ý vị không rõ nói: “Thế nên nó có thể bảo vệ ngươi không bị ma quỷ quấy nhiễu, cũng có thể nhận ra ta.”

Trong lòng Kỷ Viên rơi rùng mình, còn chưa kịp cân nhắc thâm ý trong lời nói của Diệp Quân Trì, khuôn mặt hồng hồng đã bị nhéo, Diệp Quân Trì thích tới không buông tay, vừa nhéo vừa cười: “Ngủ lâu như vậy rồi, có đói bụng không?”

Kỷ Viên thực ra không đói, chỉ là vẫn duy trì thói quen ăn cơm, hắn vừa nói thế, hình như có chút đói bụng thật, gật đầu.

Thấy hắn mở to mắt nhìn mình gật đầu, vẻ mặt lãnh đạm lại có phần ngoan ngoãn, Diệp Quân Trì nhịn không được chụp lấy mông hắn: “Hình như ta đã bảo rồi mà nhỉ, đừng nhìn ta như vậy chứ, ta sẽ nhịn

không được mà ăn ngươi."

Bộ vị nào đó vẫn còn hơi đau, Kỷ Viên rụt lại một chút, đẩy mạnh, trực tiếp đẩy Diệp Quân Trì xuống giường. Diệp Quân Trì thuần thục nghiêng người đứng lên, vỗ vỗ mái đầu rối xù của Kỷ Viên, "Chờ ta một chút."

Kỷ Viên ừ một tiếng, thấy hắn ra khỏi phòng rồi, liền cúi đầu nhìn nhìn cái vòng tay bình thường mình vẫn không thường chú ý tới.

Hạt châu màu xanh biển không ngờ lại bị biến thành màu trắng.

Kỷ Viên ngạc nhiên: "Sao lại thành ra thế này hả hệ thống?"

Hệ thống cũng ngây ra: "Ta cũng không biết, chờ lát nữa ngươi hỏi lão đại thử xem? Lão đại có tiền như vậy, không thể nào lại đưa cho ngươi một món hàng giả chứ?"

Kỷ Viên ngây ngẩn lắc đầu, nghe thấy câu sau của hệ thống, trong lòng đột nhiên có một cảm giác mình được người giàu bao nuôi.

Kỷ Viên đau khổ nghĩ: Nếu trở lại ta cũng là một người giàu có đấy nhé…

"Ngươi thì giàu rồi, vậy thì sao?" Hệ thống hình như đoán được suy nghĩ của hắn, bất thình lình nói, "Dù sao ngươi cũng không về được, bất động sản và công ty cũng không phải là của ngươi."

Kỷ Viên vẻ mặt ảo tưởng: "Nếu lão đại có thể trở về cùng ta, ta sẽ có thể bao dưỡng hắn…"

Hệ thống nói: "… Tỉnh lại đi, đại sự hỏng rồi." Bảo bối, ngươi đúng là có chí hướng thật đấy.

Khi Diệp Quân Trì trở lại, Kỷ Viên vẫn còn đang quan sát cái vòng tay đột nhiên đổi màu kia, nghe thấy tiếng bước chân, hắn ngẩng đầu nhìn Diệp Quân Trì đang bê cơm canh bước vào, đang định hỏi chuyện về cái vòng, lơ đãng nhìn thoáng qua cổ tay, mắt tức khắc trừng lớn.

Lời đang định nói lập tức biến mất nơi miệng, trong lòng mơ hồ hiểu ra điều gì đó, cũng không lên tiếng mà bò xuống giường, bởi vận động quá sức sau đó lại nằm giường cả ngày, hai chân hơi nhũn ra, thiếu chút nữa đã trực tiếp quỳ trên mặt đất, vẫn là Diệp Quân Trì bước lên đỡ lấy hắn, cười hôn hôn khuôn mặt hắn, thấp giọng nói: "Xin lỗi, làm có hơi quá, vẫn chưa khỏe lại sao?"

Kỷ Viên đen mặt: "Ngươi có thể tự thử cảm nhận một chút xem."

Diệp Quân Trì mặt không đổi sắc: "Làm chuyện này rất mệt, A Viên ở dưới thân ta hưởng thụ là được rồi,

mệt thế nào cũng đều giao cho ta hết đi."

"Thật vậy không?" Kỷ Viên lạnh lùng nói, "Ta thấy bộ dáng ngươi thật sự rất thoải mái."

Diệp Quân Trì ôm hắn ngồi đến bên bàn, để hắn ngồi lên đùi mình, vén mái tóc dài tán loạn ra, hôn lên gáy hắn, híp mắt nói: "Làm chuyện này với A Viên rất thoải mái." Dừng lại một chút, hắn bổ sung thêm, "Thực sướng, không muốn dừng lại."

Cái mặt già của Kỷ Viên đỏ lên, mông không an phận mà ngoáy qua ngoáy lại, không chút khách khí cọ cái đệm thịt người dưới thân, cọ một lát, cơ thể đột nhiên cứng đờ.

Hơi thở của Diệp Quân Trì đã có chút nặng nề: "Đừng lộn xộn."

Cảm thấy có thứ gì đó cưng cứng đang chọc vào mông, Kỷ Viên run lên bần bật, không dám lộn xộn nữa.

Diệp Quân Trì hít sâu một hơi, kéo người hắn ngồi ngay ngắn lại trên đùi mình, cầm đũa trúc lên, gắp thức ăn định đút cho Kỷ Viên.

Kỷ Viên mặt càng đỏ hơn: "… Thả ta xuống dưới, ta tự mình ăn được."

Diệp Quân Trì cười tủm tỉm: "Chưa từng đút cơm cho A Viên ăn, coi như là thỏa mãn một tâm nguyện của ta đi, có được không?"

Đối diện với ánh mắt ôn nhu nuông chiều của hắn, Kỷ Viên có chút hít thở không thông, thật sự là không nói nên lời từ chối, tự sa ngã mà gật đầu.

Diệp Quân Trì chậm rì rì đút hắn ăn, một lúc lâu sau, Kỷ Viên mới hơi nhấp nhấp môi: "Khát."

Diệp Quân Trì buông đôi đũa trúc xuống, cầm chén canh lên, Kỷ Viên cứ tưởng rằng hắn sẽ đút mình ăn canh, tự giác há miệng, không ngờ Diệp Quân Trì lại lập tức tự mình ăn canh, trong mắt chứa đầy ý cười, nắm cằm hắn hôn lên.

Kỷ Viên gian nan ăn xong canh, mắt có hơi hoa lên, ăn xong canh rồi, cái lưỡi linh hoạt kia lại cuốn tới, nếm từng chút một hương vị thuộc về hắn.

Chờ tới lúc nụ hôn này kết thúc, hô hấp của hai người đều đã có chút không ổn, cảm thấy thứ gì đó dưới mông lại đang ngo ngoe rục rịch hình như lại càng cứng thêm vài phần, Kỷ Viên vội vàng nhảy ra khỏi ngực hắn, nghiến răng nghiến lợi: "Không được."

Diệp Quân Trì đôi mắt long lanh: "Một lần thôi."

“Một lần cũng không được!” Kỷ Viên nghiến răng nghiến lợi, “Làm chính sự!”

“Chính sự” có chút khó làm, hai người bây giờ đang chờ tin tức từ Vân Thừa về nghìn thước dưới vách núi, bằng không tùy tiện tới Vân gia, tới bên vách núi kia, ai mà ngờ được sẽ có chuyện gì xảy ra.

Vốn không cần nghĩ ngợi quá nhiều, nhưng người một khi trong lòng có vướng bận, sẽ nhịn không được mà bắt đầu suy xét, quan tâm, để ý tới người khác mà không buồn bảo vệ chính bản thân mình, mặc kệ sự thương tâm của bản thân mà lo rằng người khác sẽ vì mình mà thương tâm.

Diệp Quân Trì và Kỷ Viên cũng vậy.

Diệp Quân Trì đang định tới gần đùa giỡn Kỷ Viên, ngoài cửa sổ bỗng vang lên âm thanh lách cách.

Có thứ gì đó đụng phải kết giới do Diệp Quân Trì bày ra.

Diệp Quân Trì nhíu mày, không vui mở cửa sổ ra, ngay sau đó liền thấy một lá bùa truyền âm bay tới bay lui ngoài kết giới.

Hắn thò tay bắt lấy, nghe xong nội dung, không khỏi nhướng mày, tựa như có chút ngoài ý muốn.

Kỷ Viên không sợ chết thò lại gần: “Sao vậy?”

“Đi cứu một người quen cũ.” Diệp Quân Trì xoa xoa đầu hắn, giọng nói trầm thấp, “Đã bảo ngươi đừng có lộn xộn rồi mà, tự mình châm lửa thì phải tự dập đấy. Về rồi chúng ta tiếp tục, đừng tưởng có thể trốn thoát được.”

Kỷ Viên nuốt nghi vấn về “người quen cũ” trở lại, trầm mặc một chút, run run nói: “… Đau.”

Ý cười của Diệp Quân Trì bỗng nhiên có chút tà khí: “Vậy dùng nơi khác.”

Kỷ Viên vẫn còn đang đau đớn nghĩ về “nơi khác” nên không để ý tới độ cao bản thân đang đứng, hóa ra Diệp Quân Trì đã ôm hắn vào trong lòng, cưỡi Hồi Trì bay ra khỏi khách điếm.

Nơi này chỉ là một trấn nhỏ cạnh Nam Trì, chớp mắt hai người đã ra khỏi thị trấn. Vào đông, trời mau tối, bóng đêm đã bao trùm toàn bộ, nơi nơi chỉ có tiếng gió thổi vi vút, sau khi tuyết tạm ngừng rơi, khắp nơi đều là tuyết trắng mênh mang, thuần khiết đến có chút chướng mắt.

Chẳng bao lâu sau, Kỷ Viên đã nhìn thấy “Người quen cũ.”

Trên cánh đồng tuyết mênh mang, thiếu nữ cưỡi kiếm một thân đỏ rực như lửa, mục tiêu thực sự rất rõ. Đằng sau là mười mấy tu sĩ áo đen, đang dồn dập tấn công thiếu nữ.

Kỷ Viên đỡ đỡ trán: "Sao nàng lại ở đây?"

Diệp Quân Trì cười cười: "Chờ chút nữa ngươi tự hỏi xem, A Viên, ngươi nói thử xem những kẻ này mang theo khí tức của tu sĩ Ma tộc, nếu ta giết thì sẽ ra sao đây?"

"Giết đi." Kỷ Viên chỉ nhàn nhạt nói.

Có thể trắng trợn táo bạo đuổi giết tới tận gần Nam Trì, cũng chỉ có thể là người của Giang Tuyết Tùng, lại còn mang theo khí tức của Ma tộc, đương nhiên chỉ có thể là Giang Tuyết Tùng nghe lệnh Ngọc Thu mà gây chuyện.

Chỉ là chuyện phái Giang Tuyết Tùng làm, chắc chắn không chỉ là đuổi giết một tiểu cô nương thế này, Giang Tuyết Tùng tám phần là trộm phái những Ma tộc này tới, chăng qua ông ta hẳn không ngờ rằng những kẻ này lại trắng trợn táo tợn không biết thu liễm chút nào như vậy.

Có giết những kẻ này rồi, Giang Tuyết Tùng cũng không dám nói ra ngoài.

Thấy Giang Diệu Diệu đã không thể cản lại chúng được nữa, Diệp Quân Trì nhéo eo Kỷ Viên, Hồi Trì bỗng bay ra khỏi dưới chân hắn, thân kiếm run lên, liền biến ảo ra hơi mười thanh kiếm khác, không hề chần chừ đâm tới chỗ những Ma tộc kia.

Kỷ Viên khẽ meo meo tra xét đống kiếm Hồi Trì biến hóa ra, ngạc nhiên phát hiện không ngờ tất cả đều có thực thể.

Diệp Quân Trì đương nhiên là nhìn ra sự kinh ngạc của hắn, cười như sói đuôi to: "Đây là bí kỹ độc nhất vô nhị của ta, A Viên có muốn học không?"

Hai mắt Kỷ Viên tỏa sáng, gật đầu.

Diệp Quân Trì vẻ mặt nghiêm túc: "Chờ lát nữa chỉ cần ngươi làm ta vừa lòng, ta sẽ dạy cho ngươi."

Kỷ Viên: "…" Mẹ nó, đồ lưu manh.

Chỉ là vừa cúi đầu đã nhìn thấy những tên Ma tộc kia không thể chịu nổi một kích từ kiếm của Diệp Quân Trì, bình bịch ngã xuống, sát chiêu nhẹ nhàng bâng quơ này uy lực lại cực lớn, thật sự là làm hắn rất hưng phấn, chỉ hơi phân vân một chút, Kỷ Viên liền gật đầu đồng ý với Diệp Quân Trì.

Giang Diệu Diệu bị đuổi giết một đường mồ hôi lạnh đầy người, ngẩng đầu chỉ kịp nhìn Diệp Quân Trì một cái rồi ngất đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Giang Diệu Diệu tỉnh lại nhìn thấy Kỷ Viên, quan tâm hỏi: Sao miệng đệ lại sưng lên thế kia?

Kỷ Viên: …ăn mía

Giang Diệu Diệu:???

Diệp Quân Trì chỉ cười không nói.

52. Chương 52: Đồng Quy 6

Kỷ Viên được như ý học xong kiếm pháp kia, cái giá phải trả là môi sưng lên tận mấy ngày.

Càng làm cho người ta cảm thấy bi thương chính là khi luyện kiếm cũng sẽ bị Diệp mỗ mượn cớ hướng dẫn mà sờ soạng toàn thân, không cẩn thận sẽ lau súng cướp cò, không luyện được kiếm nữa, dẫn tới vận động.

Làm xong còn bị nhéo mặt, nghe giọng hắn khàn khàn nói: "Ai bảo ngươi quyến rũ ta."

Kỷ Viên đỡ eo, đau khổ nói: "Giao dịch lần này hình như ta lỗ to rồi."

Hệ thống đồng tình nói: "Mệt mỏi quá độ."

Giang Diệu Diệu hôn mê tận mấy ngày, cuối cùng khi tỉnh lại, ngồi dậy còn có phần ngơ ngẩn, muốn uống nước lại lỡ tay làm đổ chén trà. Kỷ Viên vừa lúc nghe thấy tiếng động, vội đẩy cửa phòng bước vào, nhìn Giang Diệu Diệu một hồi.

Hắn đang định hỏi Giang Diệu Diệu chuyện xảy ra là như thế nào, nàng lại nhìn hắn vài lần, tỏ vẻ quan tâm: "Sao miệng đệ lại sưng lên thế kia?"

Kỷ Viên: "…"

Giang Diệu Diệu tuy vẫn còn hơi ngơ ngơ, nhưng vì cảm tình lại có trực giác tốt tới kinh người, nhíu mày hỏi: "Ma đầu kia dám bắt nạt đệ?"

Kỷ Viên nghe thấy tiếng bước chân không nhanh không chậm đằng sau, trầm mặc một chút, bình tĩnh đáp: "Do ăn mía thôi."

Giang Diệu Diệu "ồ" một tiếng, tiếp tục ngơ ngẩn.

Diệp Quân Trì bước vào đúng lúc nghe thấy lời Kỷ Viên nói, suýt chút nữa đã cười thành tiếng, tới sát gần vuốt ve cái eo gầy của thiếu niên, thấp giọng ái muội nói: "Mía lớn ăn ngon không? Ăn ngon đêm nay có muốn ăn nữa không… ưm."

… Có thể đừng nói chuyện người lớn trước mặt tiểu cô nương được không!

Kỷ Viên che miệng hắn lại đúng lúc, gật đầu với Giang Diệu Diệu: "Sức khỏe của tỷ thế nào rồi?"

"Không còn gì đáng ngại." Giang Diệu Diệu tỉnh táo lại từ trạng thái ngây ngốc, cười hì hì đáp, "Còn phải đa tạ Ma quân đại nhân đã đưa tiên khí phòng ngự cho ta, bằng không ta còn chưa tới được Nam Trì đã phải đi gặp cha rồi. Có điều vật kia hỏng mất rồi, Ma quân đại nhân hẳn là không để ý chứ."

Diệp Quân Trì cười như không cười: "Có để ý."

Giang Diệu Diệu: "…"

Có điều nàng mau chóng kịp phản ứng lại, thấy Kỷ Viên được hắn ôm trong lòng như bảo bối, nàng nhe răng, lộ ra cái răng khểnh đáng yêu: "Ta là biểu tỷ của A Viên, huynh ngay cả A Viên nhà ta cũng đã cưới về rồi, còn để ý tới chuyện này sao?"

Ma quân đại nhân sung sướng khi nghe thấy cái từ "cưới về" kia, hắn vuốt vuốt lông cho Kỷ Viên, tâm tình cực tốt gật đầu, hào phóng nói: "Cũng phải."

Tâm tình Kỷ Viên càng thêm phức tạp.

Thấy hai người không chừng còn có thể nói thêm chuyện gì đó kì lạ, Kỷ Viên vội vàng cắt đứt câu chuyện, chuyển sang Giang Diệu Diệu: "Sao tỷ lại tới Nam Trì?"

"Một lời khó nói hết." Giang Diệu Diệu trầm mặc một lát, thở dài, không thể vờ như thoải mái nhẹ nhàng, vẻ mặt nặng nề nghiêm trọng.

"Sao vậy?"

Giang Diệu Diệu nặng nề đáp: "Diệp Quân Trì, ngươi nói đúng, ta đã quá coi thường Giang Tuyết Tùng, ta cứ tưởng lộ ra những tin đồn kia, dù không thể quật ngã Giang Tuyết Tùng, thì cũng có thể làm ông ta

thân bại danh liệt, không dám tùy tiện làm bậy."

Kỷ Viên thầm nghĩ, không phải là do cô coi thường Giang Tuyết Tùng quá mức, mà là do cô không biết người sau lưng ông ta là ai mà thôi.

Giang Diệu Diệu trầm giọng kể lại chuyện đã xảy ra gần đây.

Kỷ Viên và Diệp Quân Trì trở về Ma giới rồi, nơi nơi đều là tin đồn "Diệp ma đầu tới mật địa Giang gia chuẩn bị phá nát bốn phương, Triệu gia chủ liều chết ngăn cản bị hắn hạ độc làm cho hôn mê bất tỉnh, cuối cùng mọi người đồng tâm hiệp lực đuổi ma đầu này ra ngoài."

Chỉ một câu này thôi mà đã nảy ra biết bao nhiêu vấn đề, chưa nói tới đáng tin hay không, chỉ riêng việc "Triệu gia chủ ở mật địa Giang gia" đã đủ làm cho người ta xì xào bàn tán một thôi một hồi.

Nhưng đối với lời đồn thổi này, lại không có nhiều tu sĩ tỏ ra nghi ngờ, những lời phản đối rất nhanh đã bị bịt lại, dù có người thắc mắc, cũng sẽ có kẻ lạnh giọng đáp trả: "Nói hộ cho tên ma đầu kia, ngươi bị Ma tộc mê hoặc rồi?"

Sự hoài nghi mỏng manh cứ như vậy liền biến mất hoàn toàn, càng ngày càng có nhiều tu sĩ nhiệt huyết xông não, phong thanh càng lúc càng dày, lời đồn nghiễm nhiên trở thành sự thật.

Thiên hướng của dư luận càng lúc càng lớn, Giang Diệu Diệu sợ sẽ muộn mất một bước liền thử đả động tới Giang Tuyết Tùng vốn vẫn luôn bất động, coi nhẹ lời cảnh cáo của Diệp Quân Trì, lan tin đồn ra ngoài.

Nàng cho rằng làm vậy là có thể khiến cho Giang Tuyết Tùng và kẻ đứng sau ông ta sợ ném chuột vỡ đồ, không dám làm càn. Chỉ là, danh dự của Giang Tuyết Tùng tuy rằng trở nên thảm bại, nhưng lại không thể tạo ra cơn phong ba quá lớn.

Đều đã bị Ngọc Thu áp xuống.

Giang Tuyết Tùng đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn ngồi chờ, lập tức phái người đi điều tra xem ai đã gây ra chuyện này, ông ta quả thực là quả quyết tới đáng sợ, không chút do dự phái sát thủ dưới tay, ngay cả em gái ruột và cháu gái của mình cũng không buông tha.

Giang Diệu Diệu và mẹ mình vốn tránh ở nhà người bạn cũ của cha nàng, người Giang gia tới, phá hoại, thiêu lửa cả nhà người ta, bạn cũ của cha nàng vì bảo vệ cho họ mà phải chết, nàng cũng vì bảo vệ cho mẹ, mà giấu bà đi rồi một mình dẫn truy binh đuổi theo mình.

Bởi từ nhỏ đã bị hoàn cảnh ảnh hưởng, Kỷ Viên rất lạnh nhạt với tình thân, nghe thì nghe vậy chứ thật ra cũng không có cảm giác gì cả, chỉ cảm thấy Giang Diệu Diệu thật đáng thương. Diệp Quân Trì lại có chút khác biệt, hắn mất đi người thân ngay lúc còn đang ở thời thơ bé hạnh phúc nhất, luôn có khát cầu và nuối tiếc đối với tình thân, nghe vậy liền cười lạnh một tiếng, ánh mắt rét lạnh đi mấy độ: "Tra tể."

Mắt Giang Diệu Diệu đỏ lên, lại một lần nữa treo nụ cười tươi nhẹ nhàng trên môi, nhún nhún vai nói: "Trên đường ta chạy trốn nghe được tin tức của các ngươi, đoán các ngươi hẳn là sắp tới Nam Trì, liền đánh cược, chạy trốn tới Nam Trì."

Diệp Quân Trì cười cười, trong mắt lại không có chút ý cười nào: "Ngươi nên cảm ơn Vân Thừa thì hơn."

Nếu không nhờ Vân Thừa cản họ lại, kể tiền căn hậu quả rõ ràng, Kỷ Viên và Diệp Quân Trì vốn còn định đi đường vòng, Giang Diệu Diệu tới Nam Trì rồi chỉ có thể tứ cố vô thân.

Nói vài câu, Giang Diệu Diệu lại buồn ngủ, nàng không ngủ không nghỉ cắn răng trốn chạy hơn nửa tháng, lại bị thương nặng, nếu không nhờ Diệp Quân Trì có linh dược hiếm có, nàng ít nhất cũng phải hôn mê tận mười ngày nửa tháng.

Kỷ Viên có chút đau lòng cho tiểu cô nương này, thấy nàng vừa nói vừa trào nước mắt, vẻ mặt mỏi mệt, giọng nói không khỏi nhu hòa lại một chút, nhẹ giọng nói: "Mọi chuyện đều có chúng ta lo rồi, tỷ nghỉ ngơi trước đi."

Giang Diệu Diệu cũng không phải là người khách khí, nở một nụ cười cực tươi, đặt đầu xuống liền ngủ.

Diệp Quân Trì và Kỷ Viên nhìn nhau, tay chân nhẹ nhàng ra khỏi phòng, trở lại phòng của hai người. Vào phòng, Diệp Quân Trì túm Kỷ Viên vào lòng hôn một cái, có chút ghen tuông nói: "Với ai A Viên cũng đối xử ôn nhu hơn với ta."

Kỷ Viên đẩy hắn ra, rót một chén trà, nhấp một ngụm, nhàn nhạt nói: "Ngươi cũng đâu phải là nữ hài tử."

Diệp Quân Trì cười, ngồi vào phía đối diện hắn, đỡ lấy chén trà của hắn, liếm liếm lên miệng chén nơi Kỷ Viên vừa chạm môi, uống trà: "Lại nói tới chuyện này."

Hắn cười như không cười hỏi: "Bao giờ A Viên mới bằng lòng thực hiện lời hứa đây?"

Kỷ Viên sửng sốt.

Hệ thống nói: "Quên lần trước ở mật địa Giang gia, ngươi đã nói gì khi xin lão đại cứu Kỷ Thâm rồi sao?"

Kỷ Viên nhớ lại chuyện kia trong chớp mắt, sắc mặt xanh đen cả lại, một lúc lâu sau mới gian nan đáp: "... Về Ma giới rồi hãy nói tiếp."

Diệp Quân Trì đắc ý cười nhẹ.

Sáng hôm sau, Giang Diệu Diệu cuối cùng cũng tỉnh táo lại, thần thanh khí sảng xuống giường giãn gân

giãn cốt, thiếu chút nữa đã bị ngã lăn ra đất, nên đành thôi.

Diệp Quân Trì cũng nhận được bùa truyền âm của Vân Thừa, nói là đã khuyên phục được một vài người, bao gồm cả vài vị trưởng lão đức cao trọng vọng trong liên minh chính đạo, hợp thành một tiểu đội tu sĩ hướng tới Nam Trì.

Hai người vốn định án binh bất động, chờ Vân Thừa tới, không ngờ nửa đêm lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đêm hôm khuya khoắt, Kỷ Viên bị lăn lộn tới sức cùng lực kiệt, mềm mại mà dựa vào ngực Diệp Quân Trì ngủ say, sau khi có linh lực ngũ cảm nhạy bén hơn nhiều, mơ hồ nghe thấy tiếng xé gió rất nhỏ cách khách điếm không xa.

Trấn nhỏ này xa xôi, số lượng người tu chân cũng chẳng nhiều nhặn là bao, có cũng chỉ toàn tu vi thấp, ngay cả tiên kiếm còn không có, nói gì tới chuyện có thực lực biết điều khiển kiếm. Kỷ Viên mông lung mở mắt ra, còn chưa kịp đứng dậy, đã bị Diệp Quân Trì ấn trở lại. Sau tai được một nụ hôn in lên, giọng nói trầm ổn cực kì dễ nghe của hắn vang lên: "Ngủ đi, không có việc gì đâu, cứ để ta giải quyết."

Kỷ Viên suy nghĩ một chút, từ chối ý tốt của Diệp Quân Trì, trong đôi mắt nhạt màu hiện lên quang mang hưng phấn, nóng lòng muốn thử: "Ta muốn thử xem."

Diệp Quân Trì ngẩn ra: "Không được."

Kỷ Viên nhíu mày: "Ta đã có năng lực tự bảo vệ được cho chính bản thân mình."

"Trước khi ngươi có thể tự bảo vệ mình, ta vẫn luôn bảo vệ ngươi." Ánh mắt Diệp Quân Trì sâu thẳm, "Chỉ là A Viên, sau khi ngươi có thể bảo vệ bản thân ngươi rồi, ta vẫn muốn bảo vệ ngươi. Ta… thực sự rất lo cho ngươi."

Cả một thời gian dài lo được lo mất mới có thể bắt được người vào lòng, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Diệp Quân Trì thật không thể chắc chắn hắn có thể tự khống chế được bản thân nữa.

"Ngươi dù sao cũng không thể nuôi ta như một đứa trẻ được." Kỷ Viên chần chờ một chút, ôm lấy eo hắn, "Ngươi đứng bên cạnh theo dõi, ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Diệp Quân Trì nhíu mày, phân vân hồi lâu, bất đắc dĩ gật đầu: "Thôi được."

Kỷ Viên hơi cong mắt, dán lên hôn trán hắn, rồi bò dậy mặc y phục, vừa quay đầu, lại thấy Diệp Quân Trì đã đứng chờ hắn sẵn ở đó.

Thấy hắn như đang suy tư mà nhìn mình chằm chằm, da đầu Kỷ Viên tê rần: "Làm gì vậy?"

"Không có gì." Diệp Quân Trì biếng nhác đưa Hồi Trì cho hắn, "Chỉ là vài tiểu lâu la, không có gì phải căng thẳng."

Kỷ Viên hít sâu một hơi, gật đầu cầm lấy Hồi Trì, vừa lúc, tiếng xé gió rất nhỏ kia đã tới trước cửa sổ, hắn xoa xoa Hồi Trì, kinh ngạc phát hiện bản thân có thể nắm lấy thanh kiếm này hoàn toàn.

Hồi Trì là kiếm của Diệp Quân Trì, kiếm có linh tính nào cũng biết nhận chủ, người khác dù có thể dùng, nhưng cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Một nghi vấn dâng lên nơi miệng, lại bị hắn nuốt trở lại bụng, bây giờ không phải là lúc hỏi vấn đề này.

Hai người đẩy cửa sổ, cưỡi Hồi Trì bay lên giữa không trung, vừa lúc đối diện với mười mấy tên tu sĩ áo đen đang định lén lút dở trò kia.

Diệp Quân Trì có thể cảm nhận được những kẻ này đều là Ma tộc, trong lòng cười nhạo một tiếng, Ngọc Thu quả là không thể tin tưởng Nhân tộc, chớp chớp mắt, cười tới là vô hại: "Chào buổi tối."

Hơn mười Ma tộc đối diện nhìn nhau, hai chân lại run lên.

Ma tộc không phải là không sợ chết, đối với Diệp Quân Trì có thể hủy thiên diệt địa, đều sợ hãi theo bản năng.

Nhưng khi chúng thấy Diệp Quân Trì ôm tay chậm rì lùi sang một bên, ra trận chính là thiếu niên bên cạnh, thoạt nhìn yếu đuối mong manh, lại sinh ra hy vọng.

Kỷ Viên rất muốn học lão đại nhẹ nhàng bâng quơ vung tay áo như vậy, Hồi Trì đã hóa thành hơn mười thanh trường kiếm xuyên thủng những tên Ma tộc này, nhưng sự thật vĩnh viễn không được như mong muốn.

Mười mấy Ma tộc cường đại bao vây không phải là thứ mà thường nhân có thể đột phá, cũng chỉ có người như Diệp Quân Trì mới có thể nghiền chết chúng như nghiền chết mấy con kiến. Việc Kỷ Viên có thể làm chỉ là né tránh những đòn tấn công của Ma tộc, tránh trái tránh phải giữa không trung, ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có.

Lơ đãng đối diện với Diệp Quân Trì, Kỷ Viên có thể nhìn ra nét âu lo trong mắt hắn, liền lắc đầu với Diệp Quân Trì. Hắn không thể uổng phí một thân linh lực lại không biết sử dụng thế nào, thực chiến mới là cách tốt nhất.

Ngươi đuổi ta chạy một lúc lâu sau, cơ thể Kỷ Viên hơi thả lỏng lại, đã có thể thích ứng với tiết tấu tác chiến, tránh né cũng thong dong hơn nhiều, hắn ngắm chuẩn cơ hội vung Hồi Trì lên, lưỡi kiếm sắc bén không chút lưu tình quét qua, một Ma tộc không kịp trốn, bàn tay bị chém đứt ngay lập tức.

Kỷ Viên mặt không cảm xúc, hơi hít vào một hơi mang theo mùi máu trong không khí, rồi tiếp tục chạy trốn. Ma tộc ăn mệt, xuống tay càng thêm tàn nhẫn, động tác không khỏi càng thêm nóng nảy, trong lòng Kỷ Viên lại càng thêm bình tĩnh, cho tới lúc cuối cùng cũng tìm được cơ hội, lật tay biến Hồi Trì ra, đôi tay nhanh chóng kết ấn, thấp giọng niệm vài tiếng, Hồi Trì huyễn hóa ra hơn mười thanh kiếm giống nhau, nhanh chóng đâm tới.

Tất cả đều kết thúc.

Kỷ Viên thở hồng hộc, đôi mắt sáng ngời lại nhìn về phía Diệp Quân Trì, chạm vào đôi con ngươi ôn nhu sâu thẳm kia, hơi thở của hắn liền cứng lại, luôn cảm thấy mặt nong nóng lên, thấy hắn đạp không đi tới, mới ngập ngừng nói: "Ngươi nhìn gì vậy."

"Nhìn ngươi." Diệp Quân Trì bưng mặt hắn lên, trong mắt tựa như có vụn tinh quang lấp lánh, "Bảo bối thật lợi hại, ngay cả ta cũng phải đầu hàng ngươi rồi."

Tuy biết Diệp Quân Trì chỉ là vì cưng chiều mình nên mới nói như vậy, nhưng Kỷ Viên vẫn không nhịn được mà cong khóe miệng, nhìn Hồi Trì đang tự xoay tới xoay lui giữa không trung tự chơi một mình như một đứa nhỏ: "… Ta từng nhớ ngươi đã hỏi ta có biết ý nghĩa của việc khi một Ma tộc giao kiếm của mình cho một người khác không. Bây giờ ta muốn biết, có thể nói cho ta nghe không?"

"Kiếm của ta sẽ nhận ngươi làm chủ." Diệp Quân Trì cúi đầu hôn lên khóe miệng hắn, "Điều này có nghĩa là, ngươi chính là của ta, mà ta cũng là của ngươi."

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Quân Trì: Ta chính là của ngươi

Kỷ Viên: …Ngươi làm ta ăn không vào, cút!

53. Chương 53: Đồng Quy 7

Bị giọng nói ôn tồn mềm mại dỗ tới ngơ ngẩn, Kỷ Viên lại bị Diệp Quân Trì ném lên giường, ngày hôm sau lúc tỉnh lại cơ thể bủn rủn tới hoài nghi nhân sinh, nghiêng đầu nhìn nhìn, đầu sỏ gây tội lăn lộn hắn không ngờ đã chạy mất.

Hệ thống bị cưỡng chế offline cả đêm, sau khi online rồi lại trầm mặc một hồi, nói: "… Nhìn vẻ mặt này của ngươi, ta cảm thấy trước kia ngươi có thể kiên định từ chối lão đại như vậy thật đúng là không dễ dàng gì."

"Đúng vậy." Kỷ Viên không chút đỏ mặt, xoa xoa eo, "May mà Kỷ Tư cũng ở đây, bằng không ta trở về báo thù rồi, nói không chừng sẽ…"

Dừng một chút, hắn không nói gì nữa.

Hệ thống cũng không bắt hắn nói hết câu, thầm nghĩ ngươi tám phần là báo thù xong sẽ tự sát.

Tội gì phải thế chứ, may mà cũng quyết định ở lại đây rồi.

Kỷ Viên nhắm mắt lại không nói gì, chậm rì xoa xoa eo, nghĩ chuyện vụn vặt linh tinh, đúng lúc lại nhận được vài nhiệm vụ nhỏ hàng ngày, đang định bò dậy làm, cửa đã bị Diệp Quân Trì đẩy ra.

Diệp Quân Trì dựa vào bên cửa nhìn hắn, khi cười rộ lên cả khuôn mặt tựa như đều chìm trong quầng sáng nhàn nhạt, vừa ôn nhu lại đẹp trai. Kỷ Viên biết Diệp Quân Trì đẹp, từ đầu luôn cảm thấy hắn không phải là mẫu hình mình thích, gần đây nhìn hắn lại càng ngày càng cảm thấy thuận mắt hơn, tim đập nhanh không ngừng lại nổi, hắn ngồi bên mép giường nhìn Diệp Quân Trì một lúc lâu, lại thấy người kia lưu manh cong khóe miệng: "A Viên nhìn ta chằm chằm lâu như vậy, muốn mời ta sao?"

Kỷ Viên hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi.

Diệp Quân Trì lúc này mới tới cạnh hắn ngồi xuống, thò tay lấy y phục ra cho hắn mặc vào. Kỷ Viên nghe lời giơ tay thì giơ tay, duỗi chân thì duỗi chân, mái tóc dày còn lộn xộn đổ xuống vai, lúc cúi đầu tóc đen trượt xuống, lộ ra đoạn cổ trắng nhu thuận, trắng nõn như ngó sen, bên trên còn có dấu hôn dày đặc.

Thoạt nhìn xúc cảm rất tốt, mà thực sự sờ vào cũng rất thích.

Diệp Quân Trì đè nén dục vọng đang rục rịch, tiếp tục nghiêm túc mặc y phục cho Kỷ Viên, bảo hắn giơ tay lên, khi hắn giơ tay lên, cơ thể bên trong vốn còn chưa mặc áo thản nhiên lộ ra, cái bụng mềm mại trắng như tuyết lại hiện ra trước mắt, gầy gầy nhưng thon thả, xinh đẹp, tư vị bên trong đó chỉ có Diệp Quân Trì là rõ.

Hắn che giấu lửa nóng dưới đáy mắt, mặc y phục xong cho Kỷ Viên rồi, còn tiện tay rửa mặt cho hắn, cũng không cảm thấy không có gì là không ổn, Kỷ Viên bị hắn chiều tới thành thói quen, cũng không cảm thấy đường đường là một trong số ba Ma quân của Ma giới – Ma quân đại nhân chăm sóc mình như vậy thì có gì không đúng.

Không khí giữa hai người ấm áp tự nhiên, Kỷ Viên chớp chớp mắt, nhân lúc Diệp Quân Trì ngồi xổm xuống đi giày cho hắn, hắn liền hỏi hệ thống: "Ta có thể hôn Diệp Quân Trì một cái không?"

Hệ thống bị nhồi cho ăn thức ăn chó tới cả toàn hệ thống đều cảm thấy không ổn, không kiên nhẫn nói: "Cũng đâu phải là hôn ta, báo cáo với ta làm cái gì."

Khóe môi Kỷ Viên lộ ra ý cười, nhìn Diệp Quân Trì ngẩng đầu, cong lưng hôn lên môi hắn một cái, lại nhanh chóng rụt người lại, nhìn nhìn giày của mình, lại như có chút ngượng ngùng: "Ta có tay có chân, sao cứ chăm sóc ta như trẻ con thế."

Diệp Quân Trì hẹp hòi cười lạnh một tiếng: "Không, trước mặt lão nhân gia ta đây, bảo bối ngươi ngay cả cỏ mềm cũng không phải."

Kỷ Viên ngơ ngác hỏi lại: "Vậy là cái gì?"

"Hạt cỏ." Diệp Quân Trì bình tĩnh nói xong, thè lưỡi ra liếm liếm môi, ấn hắn lên giường, ánh mắt sâu thẳm, "Bảo bối, nếu muốn hôn ta, sao có thể chơi chuồn chuồn lướt nước được, để ta dạy ngươi, lần sau nên làm thế nào."

Kỷ Viên phối hợp mở miệng ra, mặc cho môi lưỡi hắn kề sát lại, quấn lấy lưỡi hắn liếm mút. Cảm giác khi hôn môi cực kỳ kỳ diệu, tựa như có một dòng nước nóng chảy khắp người, vừa ấm áp lại thoải mái, chỉ toàn là hương vị của đối phương, tựa như mãi mãi cũng không tách rời nhau.

Hai đôi môi khi tách nhau ra còn dính một sợi chỉ bạc, Diệp Quân Trì nhìn thiếu niên dưới thân ngoan ngoãn vô cùng, nhịn không nổi yêu thương trong lòng, lại cúi đầu hôn lên môi hắn một lần nữa, mơ hồ không rõ nói: "Ta rất thích ngươi, rất thích rất thích…"

"Ta cũng vậy." Kỷ Viên sau khi ngẩn ra liền ôn nhu đáp lại, vỗ vỗ lưng hắn, cứ cảm thấy lão đại bây giờ giống như một đứa trẻ to xác vậy.

Hệ thống nói: "Nếu lão đại mà biết suy nghĩ trong lòng ngươi, ngươi nhất định sẽ phải khóc."

"Hắn cũng sẽ không đánh ta."

Hệ thống dùng ngữ khí quỷ dị: "Không phải đêm nào cũng đánh ngươi sao, ba ba ba, có đau không?"

Kỷ Viên: "… Ngươi cũng thật là chẳng trong sáng tí nào."

Hai người dính lấy nhau chưa được bao lâu, cửa đã bị gõ vang, Diệp Quân Trì vừa chải tóc cho Kỷ Viên, vừa nhàn nhạt nói vào đi. Kỷ Viên còn tưởng là Giang Diệu Diệu tìm họ có việc, không ngờ vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy chính là Lạc Tu Ý mới gặp trước đó không bao lâu.

Kỷ Viên nghiêng đầu nhìn Lạc Tu Ý, cứ cảm thấy vẻ mặt y có gì đó rất cổ quái.

Trên thực tế, Diệp Quân Trì vẫn cứ giữ nụ cười ôn hòa, chỉ là thần sắc trong mắt đã biến hóa phức tạp, hình như có chút không thể kiềm chế, khó có thể phỏng đoán nổi.

Lạc Tu Ý vừa thấy cảnh trước mặt, liền bĩu môi: "Gọi ta từ xa tới là muốn ta làm việc gì đây?"

"Đêm qua Ngọc Thu phái người tới." Diệp Quân Trì trải qua nhiều ngày luyện tập, đã có thể thuần thục

chải tóc cho Kỷ Viên, lại cầm dây lên buộc gọn tóc hắn lại, vừa lòng cúi đầu hôn hắn, mới tiếp tục nói, "Gã đã biết ta sẽ tới Nam Trì, lại luẩn quẩn chưa ra tay ngay, ta sẽ càng bị động."

Kỷ Viên nghe xong mà nhíu mày.

Diệp mỗ vẫn luôn chú ý tới chuyện dùng từ, nên khi hai người cùng đi sẽ dùng từ "chúng ta", còn một mình đơn độc thì sẽ bỏ bớt chữ "chúng" kia đi.

Hai người họ vừa rời khỏi Ma giới đã thương lượng rằng sẽ cùng đối mặt với Ngọc Thu và Ma tôn không biết đã bị chiêu hồn hay chưa, có lẽ còn có cả vô số tu sĩ và Ma tộc, cả trong tối lẫn ngoài sáng.

Trừ phi…

Trong lòng Kỷ Viên trầm xuống, quả nhiên nghe thấy Diệp Quân Trì nói: "Nơi này không an toàn, có lẽ cả Nhân giới này đều không an toàn với Kỷ Viên và Giang Diệu Diệu, ta bảo ngươi tới đây, là muốn ngươi dẫn họ…"

"Diệp Quân Trì." Kỷ Viên mở miệng cắt lời hắn, lạnh lùng nhìn hắn một cái, "Ngươi muốn Lạc Tu Ý đưa ta và Giang Diệu Diệu về?"

Ngón tay Diệp Quân Trì nhẹ nhàng vuốt ve eo hắn, một lúc lâu sau mới gật đầu, thản nhiên đáp: "Nguy hiểm lắm, ta không nỡ để ngươi mạo hiểm cùng ta. Yên tâm đi, ta sẽ cứu cha ngươi ra, còn cả Kỷ Thâm, Kỷ Sâm nữa."

Kỷ Viên mặt không biểu cảm: "Ta không hề yếu ớt."

Diệp Quân Trì chỉ dùng ánh mắt ôn nhu kiên nhẫn lại không cho phép hắn cự tuyệt mà đáp lại.

Kỷ Viên vô thức xiết chặt chủy thủ bên eo: "Đêm qua ngươi cũng thấy rồi, ta sẽ không kéo chân sau của ngươi."

"Điều ta lo lắng đâu phải chuyện này…" Diệp Quân Trì than nhẹ một hơi, "A Viên, ta vẫn luôn hối hận vì đã để ngươi phải vướng vào cái vòng nguy hiểm này, đêm qua ta muốn đưa ngươi về Ma giới luôn, nhưng ta lại không nỡ… nghe lời, ta sẽ mau chóng trở về thôi."

Lời này nghe thế nào cũng giống như đang lừa gạt.

Trong lòng Kỷ Viên có chút hoảng loạn, bỗng cảm thấy cơ thể tê rần, hắn ngẩn ra trong chớp mắt liền hiểu ra, đôi mắt nhạt màu hình như cũng có chút cảm xúc gợn sóng, nghiến răng nghiến lợi ác độc nói: "Ngươi lo cho ta, ta càng lo cho ngươi hơn. Ta cho dù có về Ma giới rồi cũng sẽ lại tới đây! Ngươi…"

Bờ môi của hắn bị ngón tay Diệp Quân Trì đè lại.

Diệp Quân Trì nhìn chằm chằm thiếu niên phẫn nộ trước mặt, ánh mắt sáng tới không thể tưởng tượng nổi, đang định đáp lại, liền nghe thấy Lạc Tu Ý xem kịch miễn phí bên cạnh lạnh giọng nói: "Hai người các ngươi đã đủ chưa vậy, Diệp Quân Trì ngươi mang theo tiểu mỹ nhân đi cùng đi, nhìn ngươi lúc này mới chuẩn bị xa hắn mấy ngày thôi mà đã như sắp chết rồi, tiểu mỹ nhân về thật ngươi có thể thực sự tập trung chống lại bão tố không? Tiểu mỹ nhân ngươi cũng đừng giận, đánh cho hắn một trận là được, giận làm gì."

Diệp Quân Trì cúi đầu nhìn Kỷ Viên, ngay sau đó ngực đã bị nắm đấm của Kỷ Viên đập cho một cái.

Ngay sau đó đầu Kỷ Viên tựa lên ngực hắn, giọng nói nho nhỏ, thậm chí hình như còn ẩn chứa sự khẩn cầu bên trong: "Để ta đi cùng đi."

Diệp Quân Trì khựng lại, ôm hắn vào lòng, sắc mặt bình đạm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu: "Được, A Viên, ngươi ở bên ta lần này, ta ở bên ngươi cả đời."

Kỷ Viên dở khóc dở cười: "Ta vốn dĩ đã phải tới đó cứu cha và Kỷ Sâm, Kỷ Thâm, đây cũng không phải là trách nhiệm áp đặt ngươi, bắt ngươi phải gánh vác."

Ánh sáng nhu hòa trong mắt Diệp Quân Trì lưu động, ngữ khí ôn nhu: "Ai bảo ta là người của ngươi chứ."

Lạc Tu Ý cuối cùng cũng không xem nổi một màn chọc mù mắt này nữa, phẫn nộ đẩy mạnh cửa đi ra ngoài, đi tới phòng Giang Diệu Diệu, vẻ mặt bất thiện nhìn nàng một cái, trực tiếp khiêng lên mà đi.

Kỷ Viên nghe thấy tiếng hét chói tai của Giang Diệu Diệu, hơi mờ mịt: "Có chuyện gì vậy?"

Diệp Quân Trì bình tĩnh đáp: "Lạc Tu Ý khiêng Giang Diệu Diệu đi rồi."

Kỷ Viên: "…" Đáng thương cho Lạc Tu Ý, không ngờ lại bị hai người họ làm cho tức tới mức đó.

***

Vân gia tọa lạc ở trung tâm của Nam Trì, trên vách núi sâu nghìn thước.

Nơi này vốn là chỗ linh khí hội tụ, lại bởi ngày xưa có quá nhiều đại chiến xảy ra giữa tu sĩ thượng cổ và giữa hai tộc Nhân Ma, mỗi tấc đất đều tưới biết bao máu tươi hai tộc, xương cốt của tổ tiên mai táng cũng ở đây, có biết bao nhiêu vong linh không cam tâm phiêu đãng khắp nơi.

Nơi vốn là chỗ hội tụ linh khí, sinh sôi mạnh mẽ lại bị âm khí áp chế lại. Tới tận đời Vân gia tài cao lựa chọn đặt tiên phủ ở đây, mượn đại trận bốn phương quanh tiên phủ làm thế, lại bày một tụ linh trận cực

lớn, mới có thể đè cỗ âm khí đáng sợ kia xuống.

Mà mục đích của Ngọc Thu chính là phá hỏng pháp trận của Vân gia, phóng xuất âm khí, triệu tàn hồn của Ma tôn về, đoạt xác Diệp Quân Trì.

Cho dù hai bước sau đó thất bại, chỉ mới thả âm khí ra thôi đã là một chuyện cực kì đáng sợ. Vân gia tọa trấn mấy trăm năm đều bình an không có chuyện gì xảy ra, những nơi xung quanh đều đã trở nên phồn vinh, có mấy thành trì khổng lồ và một vài trấn nhỏ, thôn trang, một khi âm khí bị phóng xuất, những nơi cách đó không xa chắc chắn sẽ không tốt.

Diệp Quân Trì từ nhỏ đã bị Ma tôn dùng thủ đoạn vô nhân tính tra tấn, có phần thiếu thốn tình cảm, cũng không biết đồng cảm, với những sinh mệnh này thực sự là không quan tâm. Hắn chỉ cứu những người có quan hệ với Kỷ Viên, giết luôn Ngọc Thu mang đến uy hiếp là được.

Kỷ Viên cũng biết nguyên nhân hắn không thể nảy sinh lòng đồng cảm với những người này, nhưng bảo hắn trơ mắt nhìn gần trăm vạn người gần đó bị âm khí nhập thể mà chết, hắn thật sự không làm được.

Diệp Quân Trì hiểu tâm tư của hắn, cười hôn hắn một cái, khen: "Tức phụ ta thiện lương quá."

Kỷ Viên bị cái từ "tức phụ" kia của hắn làm cho run rẩy, một lúc lâu sau mới nghẹn ra một câu: "Ta không phải là người tốt gì đâu."

"Ta cũng không phải." Diệp Quân Trì cười tủm tỉm, "Ta là đại xấu xa, ngươi là tiểu xấu xa, ở cùng nhau thật đúng là vừa khéo. Ai, tức phụ à, chúng ta đúng là một đôi do trời đất tác thành."

Kỷ Viên dở khóc dở cười, thấy núi Vạn Nam đang càng lúc càng gần hơn, quay đầu muốn nói vài câu trêu ghẹo làm giảm bớt cảm giác khẩn trương trong lòng, lại phát hiện hai mắt Diệp Quân Trì đã nhanh chóng có một vệt màu đỏ tựa máu lướt qua.

Dù chỉ trong nháy mắt, cơ thể Kỷ Viên vẫn hơi đờ ra, hắn nhanh chóng phản ứng lại, bất động thanh sắc xoa xoa cổ tay mình, lẳng lặng nhìn Diệp Quân Trì. Chờ hắn khôi phục lại vẻ bình thản ôn nhu thường ngày rồi, Kỷ Viên mới đưa tay xoa xoa khuôn mặt lạnh băng của hắn, nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Kỷ Viên: Từ từ đã, vì sao lại so sánh ta với cỏ chứ…

Diệp Quân Trì chỉ cười tủm tỉm.

54. Chương 54: Đồng Quy 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rất nhanh hai người đã bay tới núi Vạn Nam, xung quanh núi Vạn Nam có trận pháp ngăn cản phi hành, ngự kiếm sẽ hao phí càng nhiều linh lực, sắp nghênh chiến, hai người cũng không định lãng phí linh lực trên phương diện này, phán đoán qua loa một chút, liền hạ xuống khoảng không sương mù màu lam lượn lờ trên núi.

Ngoài dự đoán, phụ cận núi Vạn Nam cũng không có vô số sát chiêu như trong tưởng tượng của Kỷ Viên, cũng không có các tu sĩ đông tới che trời lấp đất.

Bốn phía an tĩnh tới đáng sợ, chỉ có lam khí như có như không phiêu động theo gió.

Núi Vạn Nam quanh năm ấm áp như xuân, cho dù bốn phía tuyết trắng mênh mang, trên núi cũng là hoa thơm chim hót, không bị bên ngoài quấy nhiễu một chút nào. Trước mắt cũng là một màu xanh bừng bừng sức sống, bên tai lại không hề có tiếng nước chảy, chim hót, thật sự là quá kì quái.

Kỷ Viên và Diệp Quân Trì nhìn nhau, Diệp Quân Trì trực tiếp đưa Hồi Trì cho Kỷ Viên: "Phòng thân."

Kỷ Viên đẩy trở lại: "Ngươi càng cần nó hơn ta."

Diệp Quân Trì bất đắc dĩ nhéo mặt hắn, cảm nhận được da thịt trắng nõn mịn màng dưới tay, nhịn không được lại nhéo thêm: "Ngoan, cầm lấy đi."

Kỷ Viên trực tiếp nhét kiếm vào trong ngực áo hắn, chỉ chỉ chủy thủ bên hông, vẻ mặt nhàn nhạt tỏ ý không nói thêm nữa. Diệp Quân Trì đành phải thu Hồi Trì về, cẩn thận quan sát đường núi nhìn có vẻ cực kì quỷ dị.

Hai người đều chưa từng tới núi Vạn Nam trước đó, núi Vạn Nam có chín đỉnh, tiên phủ của Vân gia ở đỉnh ngàn thước lớn nhất cùng với hai đỉnh bên trên ở gần đó. Đỉnh ngàn thước ở trong chín đỉnh này, lại không biết bây giờ hai đỉnh bên trên là đỉnh nào.

Kỷ Viên có chút sợ hãi những nơi tĩnh mịch như thế này, tựa như toàn bộ trời đất đều đã biến thành một phần mộ khổng lồ, chỉ còn lại hắn và Diệp Quân Trì. Hắn không tự chủ dán lên người Diệp Quân Trì, cảm nhận được hơi thở của hắn mới an tâm hơn chút.

Mặc dù có chút sợ hãi, Kỷ Viên vẫn chuẩn bị sẵn sàng cho những chuyện có thể xảy ra đột ngột. Hắn tới để trợ giúp Diệp Quân Trì, chứ không phải là kéo chân sau, chờ lát nữa nếu thứ gì có xuất hiện lại bị dọa tới nhũn chân, báo hại Diệp Quân Trì phải bảo vệ cho hắn, sẽ vi phạm ước nguyện ban đầu.

Hai người sóng vai đi trên đường núi vắng lặng, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân và tiếng hít thở nhẹ nhàng của nhau. Một lúc lâu sau, bước chân của Diệp Quân Trì khựng lại.

Kỷ Viên cũng phát giác có gì đó không đúng: "Sương mù này hình như càng lúc càng dày hơn."

Mới đầu mới chỉ là như có như không phiêu tán trên núi, họ mới đi không bao lâu, không ngờ giờ lại dày tới mức chỉ có thể nhìn thấy vật trong phạm vi ba trượng.

Diệp Quân Trì nhíu mày, đột nhiên có chút bất an, hắn nắm lấy tay Kỷ Viên, mười ngón tay đan vào nhau, giọng nói nặng nề.

"Không được tách ra khỏi ta."

Kỷ Viên thận trọng gật đầu, ở nơi nguy hiểm không rõ tình hình này, hắn một chút cũng không muốn cách xa Diệp Quân Trì ba trượng.

Rất nhanh sau đó lam khí dày tới độ đã không thể nhìn thấy gì, Kỷ Viên không nhìn thấy Diệp Quân Trì, chỉ có thể nhỏ giọng gọi: "Diệp Quân Trì."

Nghe thấy người bên cạnh trầm ổn "ừ" một tiếng, hắn không tự chủ cũng nắm chặt tay Diệp Quân Trì hơn. Nhìn không thấy gì làm cho thính giác và xúc giác nhạy bén hơn nhiều, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay

cuồn cuộn không ngừng đi xuống làm nhân tâm an ổn, trong nháy mắt Kỷ Viên thấy con đường phía trước cũng không còn đáng sợ quá mức nữa.

Ít nhất còn có Diệp Quân Trì ở bên hắn.

Hắn cân nhắc một lát, hỏi: "Hệ thống, ngươi có thấy rõ cảnh tượng phía trước không?"

Trên núi này có không biết bao nhiêu là vách đá vực thẳm, hai người họ không nhìn thấy gì cả, nhỡ trượt chân ngã xuống, tuy rằng sẽ không ngã chết, nhưng thế cũng đã đủ kinh hoàng. Quan trọng nhất chính là, không biết Ngọc Thu đã phái bao nhiêu người ẩn núp trong sương mù, địch trong tối ta ngoài sáng, tình cảnh khó khăn tới cỡ nào.

Hệ thống nhìn nhìn, bất đắc dĩ nói: "Nhìn không tới, thế nên ta mới ghét cái thế giới huyền dị kiểu này…"

Kỷ Viên ghét bỏ mắng nó: "Vô dụng."

Hệ thống giận: "Ít nhất ta so với hai người các ngươi còn thấy rõ tình hình hơn một chút! Ngươi…" Ngữ điệu của nó sau đó lại đột nhiên biến đổi, "Cẩn thận!"

Vừa dứt lời, Kỷ Viên không chút do dự kéo Diệp Quân Trì lăn sang bên cạnh, chỗ họ đứng vừa rồi vang lên một tiếng "vút", không biết là thứ gì. Diệp Quân Trì trở tay kéo thiếu niên vào lòng, đập xuống đất một cái.

Mơ hồ nghe thấy có kẻ kêu lên thành tiếng, ngay sau đó là một mùi máu tinh khí nồng bốc lên, làm ẩm ướt không khí, trong mũi đều là cái mùi làm người buồn nôn kia. Kỷ Viên hãi hùng khiếp vía, chắc chắn bản thân không bị thương xong, vội hỏi Diệp Quân Trì: "Có sao không?"

"Yên tâm, ta không sao cả." Diệp Quân Trì xoa đầu hắn, lại cười nói, "A Viên, ngươi đã cứu ta."

Kỷ Viên cảm tạ hệ thống một tiếng, hệ thống đang định khiêm tốn, hàm súc lại kiêu ngạo một chút, bỗng tiếp tục kêu lên: "Có rất nhiều người đang tới đây!"

Không cần nó nói, Kỷ Viên và Diệp Quân Trì cũng nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ trong sương mù, Diệp Quân Trì che chở trước người Kỷ Viên, thấp giọng nói: "Theo sát ta."

Ngay sau đó liền rút ra Hồi Trì hắn đã lâu không sử dụng, Hồi Trì rõ ràng là rất hưng phấn, lộ ra kiếm quang lưu chuyển trong sương mù, gấp gáp không thể chờ thêm muốn Diệp Quân Trì sử dụng nó.

Vừa đúng lúc tiếng bước chân đã ngay gần kề, Diệp Quân Trì cầm kiếm vung lên, mơ hồ nghe thấy tiếng "phụt" vang lên bên tai, Kỷ Viên có chút khẩn trương, cầm chủy thủ ra cảnh giác quan sát phía trước, thủ sau lưng Diệp Quân Trì.

Sương mù phía trước đột nhiên loãng dần, rất nhanh đã lộ ra một lỗ hổng có thể nhìn thấy rõ mọi vật. Kỷ Viên ngẩng đầu vừa nhìn, sắc mặt đột nhiên đại biến

Trên mặt đất trước mặt có một thiếu niên đang nằm, bằng vào lồng ngực hơi phập phồng của hắn, có thể đoán ra chắc hắn chỉ còn thở thêm được vài hơi. Y phục thiếu niên rách nát, người đầy máu, trên mặt cũng dính toàn máu, hình như cảm nhận được điều gì đó, hắn quay đầu, con ngươi vô thần nhìn thẳng Kỷ Viên.

Da đầu Kỷ Viên run lên, chỉ cảm thấy có một cỗ khí lạnh ngập đầu mà đến, nháy mắt quét quanh thân hắn.

Là Kỷ Thâm!

Bộ dáng này của hắn, gần như giống Kỷ Tư khi bị xe ô tô tông bay như đúc, hình ảnh khắc sâu trong linh hồn bỗng như bị ai dùng máu phác họa lại, kích thích tới nỗi suýt nữa hắn đã la to thất thanh.

Kỷ Viên theo bản năng muốn chạy đi, nhưng mới chạy vài bước, lại nghe thấy giọng nói sốt ruột của hệ thống: "Kỷ Viên! Đừng qua đó! Kia chỉ là ảo giác thôi!"

Ảo giác?

Kỷ Viên rùng mình một cái, do dự nhìn hình ảnh cực kì chân thật kia, sau đó khẽ cắn môi, lui trở lại.

Hắn biết tính chân thật của mắt không thể chính xác được bằng mắt nhìn của hệ thống.

Tiếng đao kiếm đánh nhau phía sau đã dừng lại, Kỷ Viên không hề nhìn một màn khiến mình run sợ kia, thò tay sờ tay Diệp Quân Trì: "Đều đã giải quyết xong rồi sao?"

Tay chỉ chạm phải một bàn tay lạnh băng.

Kỷ Viên lập tức trợn trừng mắt, chỉ cảm thấy dòng máu vừa rồi vừa kịp ấm lại trong nháy mắt lại đông cứng, nhưng hắn chưa kịp rút tay về, đã bị người trước mắt đè lại.

Giọng nói lạnh băng vang lên: "Ngươi nói thử xem?"

Kỷ Viên không kịp phản ứng, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, ý thức trở về im lặng.

Đâm Hồi Trì vào ngực kẻ cuối cùng, Diệp Quân Trì thu tay, nhẹ nhàng vẩy máu tươi dính trên Hồi Trì, sờ sờ chuôi kiếm như khen thưởng rồi mới để kiếm trở về vỏ.

Nghĩ tới Kỷ Viên đằng sau vẫn luôn thật an tĩnh, Diệp Quân Trì có chút lo lắng không biết có phải là hắn sợ hãi quá mức rồi không, xoay người lại đang muốn hỏi một câu, lại không ngửi thấy mùi hương thanh đạm quen thuộc.

Sắc mặt Diệp Quân Trì biến đổi: "A Viên?"

Trước mặt trống không, cũng không có tiếng đáp lại.

***

"Bốn phía là cái gì?"

"Một mảnh hắc ám."

"... Ngoài hắc ám ra?"

"Còn có người bên cạnh ngươi kia."

Kỷ Viên nhịn không được mặt đen mặt lại: "Nghe nói hệ thống đều là bàn tay vàng, ngươi ngay cả một cái bàn tay sắt cũng không được!"

Hệ thống đúng tình hợp lý: "Chính là bởi bàn tay vàng đã có quá nhiều rồi, thế giới nào gặp phải cũng khiếu nại lên trên, tổng bộ mới chuyển đổi hình thức của chúng ta thành tư liệu phụ trợ, ngươi còn muốn trách ta?"

Kỷ Viên âm thầm hít vào một hơi, không để ý tới nó nữa, Vừa rồi hắn thấy tình thế không ổn, người đứng trước mặt không phải là người hắn có thể đối phó, quyết đoán lúc người kia chém vào gáy liền phối hợp giả vờ ngất đi.

Bây giờ chỉ biết là bị đưa tới một sơn động hoặc là một căn phòng tối, không biết đang ở đâu, Diệp Quân Trì đang ở nơi nào. Hắn chỉ có thể tạm thời giả vờ, hắn biết thực lực của mình chỉ có thể sánh ngang với mấy Ma tộc chết trên nền tuyết đêm đó kia, chỉ tới lúc nguy cấp, hắn mới có thể xuất kỳ bất ý.

Kẻ bắt hắn hình như cũng cho rằng hắn không có tu vi, tiện tay ném hắn xuống đất, rồi đi làm việc mình đang bận rộn. Một lúc lâu sau, Kỷ Viên nghe thấy tiếng bước chân đi xa rồi, hệ thống xác nhận hai lần, hắn mới dám mở mắt ra.

Đúng thật là một căn phòng tối, trống rỗng, bên trong có đặt một tấm gương cực lớn, còn có bàn cờ Kỷ Viên nhìn mà không hiểu.

Người kia ngay cả dây thừng cũng không thèm dùng, Kỷ Viên bò dậy, hỏi hệ thống: "Vừa rồi là ai? Ngọc Thu?"

Hệ thống: "Phải, trên người chính là hơi thở của Ngọc Thu, nhưng không phải là bộ dáng của Vân Vô Tụ... có lẽ là đã dùng thuật pháp gì đó thay đổi hình dáng, trở về bộ dáng vốn có ban đầu. Đúng là kiêu ngạo, gã cảm thấy mình có thể đối phó với liên minh chính đạo dễ như bỡn? Không ngờ đã không thể chờ nổi mà thay cái mặt khác."

Kỷ Viên lắc đầu, tuy rằng không bị đánh tới hoa mắt, nhưng cái cổ bị chém mạnh cũng khó chịu lắm chứ. Hắn xoa xoa gáy, bảo hệ thống phải chú ý nhắc nhở mình kịp thời, rồi bước tới trước cái gương bằng đồng thau kia.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy Diệp Quân Trì.

Hắn đi trong một mảnh sương mù dày đặc, thi thoảng lại rút kiếm ra giải quyết vài tên đánh lén, sắc mặt lạnh băng lại tái nhợt, ánh mắt lo âu, thậm chí còn lộ ra sát khí khủng bố.

Hệ thống nói: "Lão đại hình như đang đi khắp nơi tìm ngươi đấy… ai, ta biết đống sương mù đó từ đâu mà ra rồi."

"Đừng nói ngắt quãng thế, sao lại như vậy?"

"Ngọc Thu bày trận pháp, tụ sương mù không giới hạn ở đầu gió, ngươi phá trận pháp rồi sương mù tự khắc tan."

Kỷ Viên nhíu mày: "Ta không biết phá trận kiểu gì cả… ra ngoài tìm Diệp Quân Trì trước đã?"

"Sương mù đầy trời thế này, ngươi có ra ngoài cũng không nhìn thấy gì cả, còn có thể bị lão đại nhầm tưởng là đánh lén mà một kiếm đâm chết, ta giúp ngươi xem xem mắt trận ở chỗ nào, cái phòng tối này không bị pháp trận làm ảnh hưởng."

Hệ thống dừng lại một chút, vội nói, "Mau nằm xuống chỗ cũ! Ngọc Thu về rồi!"

Kỷ Viên vội trở về tư thế cũ nằm lại, vừa nằm xong, liền nghe thấy có tiếng bước chân, chỉ là lúc này còn có cả tiếng bước chân của người khác nữa.

Kỷ Viên cẩn thận hơi hé mắt ra nhìn, chỉ thấy toàn là chân và vạt y phục.

Hắn đợi một lát, mới nghe thấy có tiếng người nói chuyện, lại không phải là Ngọc Thu vừa mới bắt hắn tới đây, mà là một giọng nói khác càng thêm quen thuộc.

"Ngươi là ai? Đại ca của ta đâu?"

Triệu Bất Thần? Ngọc Thu không ngờ lại để ông ta tỉnh lại rồi?

Kỷ Viên chỉ hơi ngước mắt lên liếc nhìn một cái, lại bị Ngọc Thu phát hiện ra.

Ngọc Thu xoay đầu, lãnh đạm nhìn Kỷ Viên, trong một chớp mắt này, Kỷ Viên nhìn thấy rõ tướng mạo vốn có của Ngọc Thu.

Hốc mắt gã sâu, mũi ưng, mi mày lạnh lùng, thoạt nhìn âm trầm lãnh đạm, sát khí dày đặc, khi quay đầu về phía Triệu Bất Thần, khuôn mặt mới ôn hòa lại một chút.

"Ta chính là đại ca của ngươi đây." Giọng nói của Ngọc Thu tuy rằng lãnh đạm, nhưng lại không có sát khí, "Ngươi cho rằng nếu là Vân Vô Tụ, sẽ dung túng cho hành động nóng vội muốn mở rộng thế lực Triệu gia, hành xử kiêu ngạo của ngươi sao?"

Triệu Bất Thần lặng lẽ rùng mình một cái: "Ngươi rốt cuộc là ai!"

"Ngươi không cần biết."

"Muội muội ta đâu?! Vân Thừa đâu rồi!"

Ngọc Thu cười rộ lên, khi gã cười không chỉ không trở nên nhu hòa, mà lại càng trở nên âm lãnh hơn: "Ngươi nên cảm ơn muội muội của ngươi, nếu không nhờ nàng đau khổ cầu xin ta, ta đã không tha cho ngươi và Vân Thừa."

Dừng lại một chút, gã không thèm bận tâm tới Triệu Bất Thần, mà đi tới cạnh Kỷ Viên, đá cho hắn một cước, giọng nói lãnh đạm: "Nếu đã tỉnh rồi, vậy thì cũng nói mấy câu đi chứ Kỷ tiểu thư."Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Quân Trì: "Vợ ơi!!! Vợ – yêu – ơi!!! Các ngươi có nhìn thấy vợ yêu của ta đâu không! Vợ yêu của ta!!!

55. Chương 55: Đồng Quy 9

Một cước vào giữa ngực này, Kỷ Viên cảm giác ngũ tạng đều bị đảo lộn hết cả, mắt hoa lên, cố gắng ngậm chặt miệng để không phun ra một búng máu, đau đớn gào với hệ thống: "Đau quá."

Hệ thống đau lòng: "Bảo bối không đau, lão đại sẽ tới nhanh thôi."

Từ khi Kỷ Viên tới thế giới này, gần như vẫn luôn được Diệp Quân Trì bảo vệ trong lòng như bảo bối, cũng chưa mấy khi phải ăn khổ, hệ thống bắt chước theo tình cảm của con người thật sự cảm thấy đau lòng.

Hai mắt Kỷ Viên đẫm lệ mông lung: "Ta thế này sao vẫn bị gọi là cô nương chứ, mắt bọn chúng mù hết rồi à."

Hệ thống tiếp tục đau lòng an ủi: "Nhân vật phản diện mắt mù, đừng giận, chờ chút nữa lão đại tới đây đập chết chúng nó, xả giận cho ngươi."

Kỷ Viên cảm thấy mỹ mãn gật đầu, chậm rãi bò dậy, lau vết máu nơi khóe môi, đôi mắt nhạt màu không chút dao động, vẻ mặt lãnh đạm nhìn Ngọc Thu chằm chằm.

Triệu Bất Thần vừa rồi không chú ý tới, chợt nhìn thấy Kỷ Viên, vẻ mặt lại biến đổi, khóe mắt thậm chí

còn run rẩy rất khẽ, sát ý đã đầy mắt.

Kỷ Viên cũng không cảm thấy mình có thể lấy một địch hai, hơn nữa còn là hai cao thủ đương thời. Hắn lặng lẽ nuốt máu xuống, cổ họng nhất thời tanh ngọt, mở miệng còn mang theo huyết khí nhàn nhạt: "Xem ra Triệu gia chủ vẫn còn chưa biết tới chuyện tốt mà các hạ đã làm."

"Biết thì làm sao." Ngọc Thu có vẻ không sợ Kỷ Viên sẽ nói ra sự thật, gã nhìn Kỷ Viên chằm chằm, nhíu mày, thò tay ấn lên vai hắn một cái, trong mắt xẹt qua vẻ kinh ngạc.

Vốn cho rằng Kỷ Viên được Diệp Quân Trì dùng thuật pháp gì đó thay đổi giới tính, hóa ra...

Gã trầm tư một chút, cười lạnh nói: "Thảo nào những tên phế vật kia lại không tìm thấy các ngươi."

Ấn theo tiêu chuẩn một nam một nữ mà đi tìm, có thể tìm được mới là lạ.

Đã biết Kỷ Viên là nam nhân, gã không khỏi nghĩ tới đủ loại biểu hiện thương yêu của Diệp Quân Trì đối với Kỷ Viên, ánh mắt lại rơi xuống vết đỏ ái muội bên gáy Kỷ Viên, trong đầu không tự chủ mà hiện lên hình ảnh Diệp Quân Trì và thiếu niên trước mặt trần truồng lõa thể giao triền bên nhau, dạ dày gã tức khắc quay cuồng một trận, trên mặt hiện lên sự khinh thường và chán ghét, lùi lại về sau một bước, lạnh lùng nói: "Thật ghê tởm."

Kỷ Viên không thèm để ý, vẻ mặt vẫn lạnh tanh như trước.

Ngọc Thu cau mày nhìn Kỷ Viên chằm chằm: "Ngươi thông đồng Diệp Quân Trì thế nào?"

Tuy rằng biết chọc giận Ngọc Thu sẽ không tốt, nhưng Kỷ Viên vẫn không nhịn được mà châm chọc một chút: "Cho dù ngươi có biết, ngươi cũng không thể thông đồng nổi hắn được đâu, Ma quân Ngọc Thu."

Nếu lời trước đó làm sắc mặt Ngọc Thu trở nên khó coi, thì bốn chữ cuối lại làm Triệu Bất Thần thốt nhiên biến sắc.

Ma quân Ngọc Thu tuy rằng mai danh ẩn tích nhiều năm, nhưng thủ đoạn âm độc và công pháp quỷ dị của gã vẫn luôn là bóng ma trong lòng tu sĩ Nhân giới, năm đó đại chiến Nhân Ma, Ngọc Thu nhiều lần xâm chiếm, cướp đi tính mạng của một số nhân vật quan trọng của Nhân giới, làm hại Nhân giới suýt nữa thất bại, nhưng kẻ này giảo hoạt hay thay đổi, khó mà phòng bị, vẫn luôn không thể bắt được gã.

Triệu gia có vài nhân vật lợi hại cũng là bị Ngọc Thu giết chết.

Ông ta thật sự không ngờ tới "Đại ca" mình gọi mười mấy năm lại rõ ràng chính là Ngọc Thu, đầu ong lên, cuối cùng dù sao cũng là người đứng đầu cả một gia tộc, lập tức kịp phản ứng lại, thấy Ngọc Thu giơ tay phải lên định tát cho Kỷ Viên một cái, lập tức gọi gã lại.

Ngọc Thu khựng lại, không ngờ lại thật sự thu tay về.

Triệu Bất Thần này, tuy rằng tướng mạo hung ác, nhưng nếu nhìn kỹ, ngũ quan lại là tinh xảo tới làm người líu lưỡi, tương tự muội muội ruột tới sáu bảy phần.

Ngọc Thu nhìn khuôn mặt này, thật sự không xuống tay nổi.

Gã ẩn núp trong liên minh chính đạo nhiều năm, giả vờ làm Vân Vô Tụ, cũng phải giả vờ làm một người chồng, một người cha. Muội muội của Triệu Bất Thần huệ chất lan tâm, ôn nhu lại không hề mềm yếu, lưỡng tình tương duyệt với Vân Vô Tụ, cầm sắt hòa minh, phu thê tình thâm.

Ngọc Thu luôn âm lãnh xảo trá không ngờ lại thất thủ trước nàng.

Gã không thể không thừa nhận mình thích nàng, bởi vậy vẫn luôn khoan dung với Triệu gia, cũng bởi vậy mà không thể nào xuống tay nổi với Vân Thừa. Trước khi động thủ, gã nhốt nàng vào trong một căn phòng tối, sợ nàng ra ngoài quấy rầy, làm gã khó hành động, hơn nữa tu vi nàng thấp, sợ trong lúc rung chuyển sẽ bị thương.

Ngọc Thu nhàn nhạt quét mắt qua Triệu Bất Thần đang mang vẻ mặt xúc động, phẫn nộ, phất tay áo lùi lại một bước, tùy ý liếc mắt nhìn Diệp Quân Trì vẫn còn đang di chuyển trong sương mù dày đặc, khóe miệng lộ nụ cười trào phúng.

Triệu Bất Thần có biết sự thật thì có làm sao, đợi Ma tôn trọng lâm thế gian, dưới sức mạnh và quyền lực, Triệu Bất Thần chỉ có thể thần phục như trước.

Nghĩ tới Ma tôn, ánh mắt lạnh băng của Ngọc Thu mang theo lửa nóng, thưởng thức nhìn Diệp Quân Trì trong gương chằm chằm, trực tiếp bỏ qua Kỷ Viên và Triệu Bất Thần bên cạnh.

Triệu Bất Thần nhìn Ngọc Thu, rồi lại nghiến răng nghiến lợi nhìn Kỷ Viên chằm chằm, như hận không thể nhào lên cắn chết hắn: "Vừa rồi mi nói gì? Ai? Ngọc Thu? Mi có biết mi đang nói tới ai không!"

Kỷ Viên nhàn nhạt đáp: "Không bằng ông hỏi thử gã mà xem."

Không cần hỏi.

Triệu Bất Thần cũng đã biết.

Ngọc Thu căn bản không để trong lòng chút nào, gã bây giờ không để ý tới chuyện bị bại lộ thân phận, gã chỉ muốn chiêu hồn, mời Ma tôn trở về hưởng dụng thân xác Diệp Quân Trì.

Triệu gia tuy rằng kiêu ngạo, nhưng thực ra lại rất hận Ma tộc, trước đây nếu không phải do sốt ruột muốn báo thù, khi phát hiện Giang Tuyết Tùng cấu kết với Ma tộc, ông ta đã không chút do dự đánh nhau với Giang Tuyết Tùng. Trước kia trong đại chiến Nhân Ma, Triệu gia ăn mệt không biết bao nhiêu bận, người Triệu gia bao che, bênh vực cho người nhà mình, may mà lúc ký kết hòa ước giữa hai tộc cũng không nhảy ra ngăn cản.

Triệu Bất Thần không khỏi nắm chặt tay, gân xanh nổi hết lên, vẻ mặt âm tình bất định.

Kỷ Viên thấy ông ta không cảm kích chút nào, suy nghĩ một chút, dùng ngữ khí bình dị thuyết minh mục đích của Ngọc Thu, khi nói tới chuyện gã khống chế Vân Thừa để ám sát sau lưng Triệu Dương, lại dừng lại một chút, lặng lẽ nuốt cái tên Vân Thừa xuống.

Triệu Bất Thần cũng không hề "lắc đầu rống giận không thể nào" như trong tưởng tượng của Kỷ Viên, vẻ mặt ông ta bình tĩnh tới đáng sợ, trầm mặt thật lâu, ánh mắt lạnh lẽo: "Ngươi có dám thề, tất cả những gì ngươi nói đều là sự thật?"

Kỷ Viên bình tĩnh giơ tay lên thề.

Triệu Bất Thần thống khổ nhắm mắt lại: "… Thi thể của con ta, vẫn còn ở núi Thừa Dương?"

Kỷ Viên gật đầu chắc vậy, trong lòng lại không khỏi lắc đầu.

Dù là Vân gia hay là Triệu gia, đều vô cớ bị Ngọc Thu kéo xuống nước, chỉ là Triệu gia hành động kiêu ngạo, làm việc quá trớn, Triệu Dương có chết cũng chưa hết tội, Kỷ Viên thật sự không thể nào đồng cảm cho nổi, xui xẻo nhất vẫn là Vân gia.

Triệu Bất Thần trầm mặc một chút, trực tiếp rút trường kiếm bên hông ra đâm từ sau lưng Ngọc Thu, Ngọc Thu lại như có mắt thần sau lưng, hai ngón tay thò ra kẹp được lưỡi kiếm, khi quay đầu lại, không ngờ đã trở về bộ dáng của Vân Vô Tụ.

Triệu Bất Thần chấn động, nhịn không được mà hô lên: "Đại ca!"

Ngọc Thu chậm rãi đáp: "Nhị đệ, đệ muốn giết huynh sao? Giết người đã bảo vệ đệ bao nhiêu năm qua?"

"Đại ca…" Triệu Bất Thần đầy mặt giãy giụa.

Tựa như vốn đang sống trong một thế giới pha lê mộng ảo tuyệt đẹp, đột nhiên có người đánh nát vụn pha lên, mộng đẹp không chỉ vỡ tan tành, mà pha lê kia còn đâm vào người tới chảy máu đầm đìa.

Biểu hiện của Triệu Bất Thần có bình tĩnh bao nhiêu, thì trong nội tâm lại nổi lên bấy nhiêu sóng lớn, ông ta thậm chí cảm thấy mình hít thở không thông nổi.

Tinh quang trong mắt Kỷ Viên chợt lóe, xoạt một cái lấy chủy thủ bên hông ra, ném mạnh tới chỗ Ngọc Thu. Thể chất của Kỷ Viên đặc thù, cho dù có thể tu luyện, trong cơ thể ẩn chứa lượng lớn linh lực, người khác lại không thể nhận ra, Ngọc Thu vừa rồi không phát hiện, gã thậm chí cũng không hề cảm giác cây chủy thủ nhìn dũng mãnh này của Kỷ Viên có thể làm rách da của mình dù chỉ một chút.

Tới tận lúc màu máu xuất hiện, Ngọc Thu che ngực lui lại vài bước, vẻ mặt lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi, ngây dại, nhất thời không hề phản kích lại.

Kỷ Viên lạnh lùng nhìn Triệu Bất Thần một cái: "Gã không phải là đại ca của ông."

Hắn đâm chính là đâm trúng ngực trái, không ngờ tim của Vân Vô Tụ lại không ở bên trái.

Nhân lúc Ngọc Thu vẫn còn đang ngạc nhiên, Kỷ Viên trở tay cầm lấy mấy viên thiên lôi tử Diệp Quân Trì đưa cho, đang định nổ tung hiện trường chạy đi, hệ thống bỗng nhiên lên tiếng: "Mắt trận chính là bàn cờ cạnh gương!"

Kỷ Viên khựng tay, không chút do dự ném về phía bàn cờ sau lưng Ngọc Thu.

Ngọc Thu còn tưởng rằng hắn muốn dùng mấy thiên lôi tử này nổ chết mình, khinh miệt cười lạnh một tiếng, lại ngại vừa rồi mới bị thương không dám ra tay mạnh, kéo Triệu Bất Thần lên trốn sang một bên.

Chờ tiếng "ầm" kinh thiên động địa vang lên, Ngọc Thu hình như mới nhớ tới chuyện gì đó, sắc mặt biến đổi, nhưng trong phòng tối khói nổi cuồn cuộn, không thể thấy rõ, gã chỉ có thể trầm mặt bấm vài phong quyết.

Chờ tới lúc khói dày đặc biến mất rồi, bàn cờ trên mặt đất đã không còn, ngay cả gương đồng cũng bị chia năm xẻ bảy, trên mặt đất chỉ còn lại một cái hố lớn.

Kỷ Viên vốn nhân cơ hội định chạy trốn, nhưng vẫn là coi nhẹ uy lực của thiên lôi tử, bị lực mạnh đẩy tới góc tường, ngực đau đớn, thiếu chút nữa lại phun ra một búng máu.

Hắn ê ẩm đứng dậy, vội vàng chọt hệ thống: "Sao rồi?"

Hệ thống: "Phá được rồi, bên ngoài trời sáng khí trong, lão đại nhà ngươi đại sát tứ phương, thật lợi hại."

Kỷ Viên nhẹ nhàng thở ra, nhưng còn chưa kịp hồi thần, ngực đột nhiên đau đớn. Hắn bị Ngọc Thu dẫm lên ngực, thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

Ngọc Thu âm trầm mặt: "Tiểu tử, ngươi muốn chết hả?"

Kỷ Viên có chút khổ sở trong lòng.

Khó khăn lắm mới lợi hại được thêm một chút, lại đụng phải kẻ còn lợi hại hơn. Kịch bản không đúng rồi, không phải đáng lẽ phải là tuần tự luyện từ tiểu quái mà lên sao?

Chân Ngọc Thu càng lúc càng dồn sức, Kỷ Viên thậm chí còn hoài nghi, ngực mình có thể nào bị dẫm mà vỡ ra không, trực tiếp bị nghiền chết, chờ tới lúc lão đại tới chỉ còn nhìn thấy thi thể của hắn…

Ý thức của Kỷ Viên vốn đang mơ hồ lập tức tỉnh táo lại, chủy thủ tới lại trong tay, lại không thể nào vận được chút sức lực.

Hắn đang định cắn răng chuẩn bị tụ linh lực toàn thân đẩy Ngọc Thu ra, lại thấy Triệu Bất Thần đột nhiên lộ ra một nụ cười vặn vẹo.

Ngay sau đó liền thấy có một thanh kiếm xuyên thẳng qua ngực Ngọc Thu.

Ngọc Thu cúi đầu nhìn không thấy bội kiếm bên hông đâu nữa, sắc mặt trắng nhợt, nghiêng ngả sắp ngã, sức dưới chân lảo đảo, Kỷ Viên bò dậy nhanh chóng lấy chủy thủ đâm tới Ngọc Thu, lại bị Triệu Bất Thần chắn lại.

"Tha cho ngươi một mạng." Triệu Bất Thần lạnh lùng nói, "Cút đi." Kỷ Viên lau lau khóe miệng dính máu: "Triệu gia chủ, đây là Ngọc Thu đấy."

"Gã sống hay chết ta quyết định." Triệu Bất Thần run run một chút, nhấp nhấp môi, giọng nói u lãnh, "Mục đích của gã sẽ không thể nào thành công, ngươi và Diệp Quân Trì cứ lăn về đi, ta sẽ chiêu cáo sự thật khắp thiên hạ, người bên Kỷ gia ở đỉnh ngàn thước đại diện cho người bị hại, ngươi…"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha."

Ngọc Thu đột nhiên che ngực lại cười ha hả, như điên như cuồng, rút kiếm trên ngực rút ra, đâm tới chỗ Triệu Bất Thần.

Gã thu nụ cười lại, điềm nhiên nói: "Ngươi cho rằng ngươi có thể giết chết ta? Các ngươi thật sự cho rằng có thể nắm được mạng ta trong tay? Nực cười!"

Ngay sau đó gã không chút do dự, đột nhiên cắm thanh kiếm dính máu vào cơ thể Triệu Bất Thần.

Triệu Bất Thần kêu lên một tiếng, vô lực lảo đảo trên mặt đất.

Kỷ Viên nhìn thấy mà run người, trơ mắt nhìn vết thương trên người Ngọc Thu chậm rãi khép miệng lại,

cho tới tận lúc một chút dấu vết cũng không còn.

Ngọc Thu nghiêng đầu về phía hắn, rút thanh kiếm đẫm đìa máu này ra, lộ ra nụ cười tươi: "Tới phiên ngươi."

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Quân Trì:

Một ngày offline, nhớ vợ nhỏ quá.

Hôm nay bận nghe giảng, đăng muộn một chút…

Giáo viên nói nhiều quá…

À ừm…

Nhân vật phản diện…

Sắp chết nói rất nhiều…

Ha ha…

56. Chương 56: Đồng Quy 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỷ Viên cũng không ngốc, đánh không lại chẳng lẽ lại không biết chạy.

Hắn khó khăn tránh khỏi mũi kiếm, ánh mắt xẹt qua Triệu Bất Thần nằm lăn trên đất không biết sống chết thế nào, chần chờ hỏi: "Hệ thống, Triệu Bất Thần… chết rồi sao?"

"Không." Hệ thống rà quét qua rất nhanh, đáp: "Chỉ là tạm thời không động đậy được thôi."

Kỷ Viên không phân tâm nữa, nắm chủy thủy không ngừng lùi về phía sau, tận tới khi bị dồn tới chân tường, thật sự không thể lùi lại nữa, Kỷ Viên mới hít sâu một hơi, ném một đống vật phòng thân Diệp Quân Trì đã đưa cho mình ra. Mấy thứ kia, cái gì cũng có, thoáng chốc leng keng loảng xoảng bên tai không ngừng, Ngọc Thu bị bức lui lại vài bước, sắc mặt càng thêm âm lãnh.

"Xem ra ngươi rất quan trọng đối với Diệp Quân Trì nhỉ." Ngọc Thu huơ kiếm ngăn tụ tiễn đang nghênh diện mà tới, nhìn chằm chằm Kỷ Viên đang được một cái lồng kim quang che chở, không vội động thủ, lời nói ra lại làm cho người ta rùng mình.

"Nếu ta lột da của ngươi xuống làm thành một bàn cờ đưa cho hắn, vẻ mặt của hắn nhất định sẽ rất thú vị."

Kỷ Viên bị ánh mắt quỷ dị của gã nhìn tới lạnh sống lưng, cố gắng nhịn xuống cảm giác sợ hãi tới tê dại da đầu này, mỉa mai nói: "Ngươi cũng chỉ biết dùng mỗi bàng môn tà đạo đối phó với Diệp Quân Trì?"

Ngọc Thu nghe vậy cười lạnh một tiếng, lộ rõ vẻ khinh thường: "Bàng môn tà đạo? Hừ, năm đó Diệp Quân Trì giết chết tôn thượng, dùng không phải cũng chính là bàng môn tà đạo hay sao! Cái gọi là quang minh chính đại, chẳng qua là thứ mà các tu sĩ kia ngụy trang thành một lớp vỏ bên ngoài mà thôi. Ngươi cho rằng vì sao Ma tộc chí tôn lại có thể thất thủ liên tiếp? Còn không phải là do tu sĩ nhân loại dùng âm độc quỷ kế hay sao?"

Kỷ Viên sửng sốt.

Quả thực cũng từng nghe nói tới chuyện có vài vị Ma tôn sau khi chết trước sau vẫn luôn ở Nam Trì, chuyện này còn trở thành một câu chuyện khiến người người ca tụng, ai khi nói Nam Trì, cũng sẽ đều khen nơi này chính là "Thánh địa trừ ma."

Ngọc Thu lại không hề kiên nhẫn, vừa rồi Kỷ Viên ném mấy viên thiên lôi tử ra, vang động tới kinh thiên động địa, nơi này cách chỗ của Diệp Quân Trì cũng không xa, nếu còn không giải quyết nhanh chóng, chờ tới lúc Diệp Quân Trì tới rồi lại phiền to.

Gã đang định động thủ, lại thấy Kỷ Viên lộ ra một nụ cười tươi kì quái: "Ngọc Thu, ngươi có biết một câu nói thế này không?"

Ngọc Thu ngẩn ra, theo phản xạ còn hỏi lại hắn: "Câu nói gì?"

"Kẻ ác khi sắp chết nói rất nhiều."

Dứt lời, bóng dáng Kỷ Viên không ngờ lại trực tiếp biến mất trong tầm mắt gã, đồng tử Ngọc Thu co rụt lại, lập tức nhớ tới chuyện trong Khóa Hồn trận, Kỷ Viên cũng đã từng đột nhiên biến mất rồi lại đột nhiên xuất hiện sau lưng Triệu Bất Thần, gã gần như trong nháy mắt đã đưa kiếm về phía sau phòng bị, lại không nghe thấy có bất kì âm thanh nào vang lên.

Sao lại như thế? Chẳng lẽ Kỷ Viên đã dùng cách gì đó chạy thoát?

Gã chần chờ một chút, quay đầu nhìn quanh khắp nơi, dư quang nơi khóe mắt lại bắt được một vệt ngân quang trong nháy mắt.

Nhưng vẫn chậm mất một bước.

Bóng dáng Kỷ Viên xoạt một cái, xuất hiện trước mặt Ngọc Thu, hung hăng cắt cổ gã.

Thanh chủy thủ Diệp Quân Trì đưa cho Kỷ Viên này sắc bén vô cùng, huống chi bây giờ Ngọc Thu lại chỉ là kẻ hèn trong thân xác con người. Máu chảy ra gần như là ngay lập tức, Ngọc Thu lắc lư người, bịt chặt cổ, trợn to mắt, thở phì phò lại nói không nên lời.

Thấy gã vẫn còn chưa chết, Kỷ Viên chỉ cảm thấy phát lạnh trong lòng.

Kẻ này tại sao lại cứ như một con gián, đập thế nào cũng không chết vậy?

Nhe nhàng lộn ngược về sau một cái rồi đáp xuống mặt đất, Kỷ Viên ngửa đầu, lạnh lùng nhìn Ngọc Thu chằm chằm: "Cắt đứt yết hầu mà vẫn còn chưa chết? Xem ra giờ ta phải đâm vào ngực ngươi mới được."

Nói vậy nhưng Kỷ Viên lại không dám tùy tiện dùng chiêu vừa rồi nữa. Chiêu thuật kia không chỉ tiêu hao rất nhiều linh lực mà còn rất hại cho cơ thể, huống hồ đã bị ăn mệt, Ngọc Thu cũng đâu ngu, phòng bị chắc chắn sẽ càng thêm cẩn thận.

Làm sao bây giờ? Có thể chạy đi trước khi Ngọc Thu động thủ không đây?

Trán Kỷ Viên toát mồ hôi lạnh.

Linh lực của hắn bây giờ đã bị hao tới bảy tám phần, Ngọc Thu ngoài bị thương ngoài da thì gần như gã vẫn còn chưa hề ra tay.

Nếu bị Ngọc Thu phát hiện ra hắn bây giờ chỉ là nỏ mạnh hết đà...

Kỷ Viên cưỡng bách bản thân bình tĩnh lại, nhưng cơ thể lại không nghe theo khống chế mà hơi run run, Ngọc Thu là kẻ có nhãn lực tới mức nào cơ chứ, gã lập tức nhìn thấy, âm thanh hô hô thốt ra từ miệng hình như chính là tiếng cười của gã, tạo ra một chuỗi âm thanh cổ quái.

"Thật đúng là làm ta kinh ngạc, nghe đồn tiểu thư Kỷ gia tu luyện phế sài, không ngờ lại là một nam nhân, hơn nữa tu vi còn cao tới vậy. Diệp Quân Trì được hời rồi, nếu mất người, chắc chắn sẽ không dễ chịu đâu nhỉ, ngươi đoán thử xem nếu hắn nhìn thấy thi thể của ngươi, có thể mất khống chế ngay lập tức hay không đây…"

Gã nói một câu, lại tới gần Kỷ Viên hơn một bước, Kỷ Viên cũng không sợ, vẻ mặt trầm lãnh: "Hệ thống, truyền cho ta phương pháp tự bạo của tu sĩ."

Hệ thống kinh hãi: "Bảo bối đừng mà, ngươi cá chết lưới rách với Ngọc Thu ở đây, chờ tới lúc lão đại tìm tới chỗ ngươi, hắn phải đối mặt thế nào bây giờ…"

Kỷ Viên nhíu mày: "So với việc bị Ngọc Thu lột da rút gân, đưa thi thể tới trước mặt hắn, đồng quy vu tận, chết với Ngọc Thu ở đây tuyệt đối tốt hơn không ít. Đây đã là kế tốt nhất trong số hạ sách rồi, cứ nói cho ta biết đi."

Hắn vừa nói xong, Ngọc Thu đã sắp chạy tới trước mặt, dùng ngón tay dính máu nắm cằm Kỷ Viên: "Sao không chạy trốn đi? Giãy giụa như một con kiến cũng rất thú vị…"

Lời còn chưa dứt, đã bị Kỷ Viên đâm mạnh chủy thủ vào bên ngực phải.

Kỷ Viên cười lạnh: "Ngươi dong dài quá đấy."

Vẻ mặt hắn không chút cảm xúc, trong lòng lại chợt lạnh.

Trái tim Ngọc Thu không ngờ cũng không ở bên phải!

Chẳng lẽ gã không có tim? Còn có thể coi là người nữa không vậy? Không, Vân Vô Tụ bị chiếm cứ cơ thể mười mấy năm, Ngọc Thu vốn nhiều thủ đoạn, biến Vân Vô Tụ thành bộ dáng này cũng đâu có khó.

Chỉ là… thật kỳ quái, chẳng lẽ Ngọc Thu không có nhược điểm, sẽ không chết?

"Vậy ngươi chết đi." Tay Ngọc Thu đưa tới cần cổ tinh tế của Kỷ Viên, chầm chậm siết chặt.

Kỷ Viên nhắm mắt lại, đang định tự bạo theo hướng dẫn của hệ thống, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng "ầm", ngay sau đó xiềng xích trói buộc cổ được buông lỏng, eo được người ôm chặt, lực siết cực lớn, gần như muốn khảm hắn vào cơ thể mình.

Kỷ Viên lập tức dừng vận chuyển công pháp, vừa mừng vừa sợ quay đầu lại nhìn, quả nhiên chính là khuôn mặt quen thuộc kia.

Chỉ là giờ phút này, trên gương mặt ấy đã dính vài vết máu, con ngươi đen láy xen lẫn với màu đỏ tươi nhàn nhạt làm người bất an, nhiễm đầy sát ý bạo ngược. Kỷ Viên không hiểu sao lại run lên lẩy bẩy.

Đây không phải là Diệp Quân Trì bình thường.

Diệp Quân Trì bình thường những lúc thế này, sẽ sợ hắn bị chấn kinh mà nhẹ giọng trêu đùa hoặc an ủi hắn, chứ không phải là dùng ánh mắt khủng bố này nhìn chằm chằm Ngọc Thu tê liệt đang trượt xuống bên bức tường.

Hắn có chút ngơ ngác, Diệp Quân Trì lại tiếp tục hành động của mình. Hắn gọi Hồi Trì ra, từng kiếm lại từng kiếm đâm vào cơ thể Ngọc Thu, máu tươi phun ra điên cuồng, máu me tới làm người sợ hãi, Kỷ Viên cũng nhịn không được mà không dám nhìn, gian nan xoay người lại trong lòng Diệp Quân Trì, ôm lấy eo hắn, thấp giọng nói: "Ngươi cuối cùng cũng đã tới rồi."

Nghe thấy giọng của Kỷ Viên, động tác phát cuồng của Diệp Quân Trì mới dừng lại một chút, tựa như bình tĩnh lại từ cảm xúc điên cuồng này, con ngươi cũng khôi phục một màu đen thẳm như lúc thường ngày.

Hắn nhìn Ngọc Thu gần như đã biến thành một đống thịt nát, bình tĩnh gọi Hồi Trì trở lại, hơi run run, ôm chặt lấy Kỷ Viên, hốc mắt đỏ lên: "Thiếu chút nữa… ta đã mất ngươi rồi."

Kỷ Viên bị hắn ôm tới hô hấp không thuận, nhưng vẫn cố ôm lại, hôn hôn cằm hắn, "Ta không sao cả, Ngọc Thu… chết rồi, yên tâm."

Diệp Quân Trì cúi đầu chôn đầu nơi vai hắn, hít một hơi thật sâu, lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại: "A Viên, có làm ngươi bị dọa không?"

Nói thật, Kỷ Viên có chút bị dọa sợ.

Sắc mặt hắn có phần tái nhợt: "Chúng ta rời khỏi nơi này trước đã."

Diệp Quân Trì gật đầu, bế ngang Kỷ Viên lên, đang định đi, Kỷ Viên lại nói: "Chờ một chút."

Diệp Quân Trì cúi đầu nhìn hắn.

Kỷ Viên thò tay mò trong ngực hắn một chút, lấy thuốc trị thương ra, liếc mắt nhìn Triệu Bất Thần nằm trên mặt đất, ném lên đầu ông ta, lúc này mới lại duỗi tay vòng qua cổ Diệp Quân Trì, có chút không muốn rời mà cọ cọ ngực hắn: "Chúng ta đi thôi."

Vừa rồi thiếu chút nữa đã tự bạo, hắn bây giờ hãi hùng khiếp vía, cũng hận không thể ôm chặt lấy Diệp Quân Trì, không bao giờ buông ra nữa.

Diệp Quân Trì cũng liếc mắt nhìn Triệu Bất Thần, nhưng cũng không hỏi bất cứ điều gì, ôm Kỷ Viên, đi ra ngoài từ cái lỗ lớn mà hắn phá vừa rồi. Sắc trời bên ngoài đã có chút tối, sương mù quanh quẩn không tiêu tan đã biến mất, Kỷ Viên quét mắt nhìn xung quanh, phát hiện nơi đây chính là một tiểu thiên điện.

Hắn có chút nghi hoặc: "Người Vân gia đâu rồi?"

"Hẳn là đều ở trên đỉnh ngàn thước, bị giam lỏng."

Kỷ Viên nhẹ nhàng "ừm" một tiếng, dựa vào ngực Diệp Quân Trì, một lúc lâu sau, nhẹ giọng nói: "Ta rất nhớ ngươi."

Diệp Quân Trì không nói gì, xa cách gần nửa ngày, hắn lo lắng không thôi, may mà tới kịp vào một khắc cuối cùng, cảm xúc trong lòng cuồn cuộn trào dâng, việc hắn muốn làm bây giờ chỉ là muốn xác nhận rằng Kỷ Viên vẫn còn sống, vẫn còn ở trong lòng hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không lìa xa.

Khi Kỷ Viên bị Diệp Quân Trì áp xuống trong bụi cỏ vẫn còn có chút ngơ ngẩn: "Chúng ta… chúng ta tới đỉnh ngàn thước cứu người đã."

"Ngọc Thu chết rồi." Diệp Quân Trì cúi đầu ngậm lấy môi hắn, nỉ non nói, "Ta rất lo cho ngươi…"

Tinh thần Kỷ Viên cũng đã căng thẳng suốt cả nửa ngày, tận tới lúc Diệp Quân Trì tới mới có thể thả lỏng, giờ phút này cũng muốn phát tiết một chút, hắn cũng không hề chống cự, vươn tay ôm lấy Diệp Quân Trì, chủ động dâng cơ thể mình lên.

Diệp Quân Trì liền phát tiết toàn bộ nỗi lo của mình ra.

Khi kết thúc, sắc trời đã hoàn toàn tối, những suy nghĩ hỗn loạn của Kỷ Viên lúc này mới trở lại vị trí cũ, hắn mặc cho Diệp Quân Trì làm sạch cơ thể cho mình, trong lúc đó cũng kể hết toàn bộ mọi chuyện mình đã trải qua, cuối cùng vẫn lược bỏ chuyện mình suýt nữa đã tự bạo.

Diệp Quân Trì đau lòng xoa xoa mặt hắn, hôn lên đôi môi sưng đỏ của hắn, "Thật xin lỗi, ta đã không bảo vệ được ngươi chu toàn."

Kỷ Viên lắc đầu: "Là ta tự mình không cẩn thận, mọi chuyện đều đã qua rồi."

Đều đã… qua rồi sao?

Khi nói những lời này, Kỷ Viên lại có chút do dự.

Hắn ba lần đều tấn công vào những chỗ yếu hại của Ngọc Thu, Ngọc Thu đều không chết, chỉ mới hủy hoại xác thịt của gã, gã thật sự đã chết rồi ư?

Quả thật Ngọc Thu chết rồi mới là chuyện tốt nhất, nhưng trong lòng Kỷ Viên luôn cảm thấy không đúng. Hắn chằn chừ nhìn Diệp Quân Trì, đáp lại chính là một nụ hôn ôn nhu, Diệp Quân Trì thấp giọng cười: "Bảo bối nhìn ta như vậy, còn muốn nữa?"

Kỷ Viên đỏ mặt, lập tức lắc đầu: "Họ bị nhốt trong thiên điện trên đỉnh ngàn thước, chúng ta mau đi thôi, Vân Thừa hẳn là cũng đã tới núi Vạn Nam từ sớm."

Diệp Quân Trì nghe lời Kỷ Viên, cài đai lưng cho hắn xong xuôi, nhịn không được lại sờ sờ cái eo mảnh mai kia, nheo mắt: "Gầy quá, xong chuyện phải tẩm bổ cho ngươi mới được."

Kỷ Viên nhìn hắn: "Chờ tới lúc nuôi ta béo rồi, ngươi lại ghét ta."

Diệp Quân Trì cười hôn lên đỉnh đầu hắn: "Sao có thể chứ, tục ngữ nói nuôi cho béo rồi làm thịt, nuôi A Viên béo rồi, đương nhiên là sẽ ăn sạch sành sanh."

Kỷ Viên không nhịn được, mặt lại đỏ lên lần nữa, đẩy Diệp Quân Trì ra, lại bị hắn kéo vào trong lòng, cưỡi Hồi Trì bay lên giữa không trung, tìm được đỉnh ngàn thước, lập tức bay tới.

Kỷ Viên thoải mái dựa vào lòng hắn, lại không thể kiềm chế nổi mà nghĩ tới chuyện của Ngọc Thu.

Còn chưa nghĩ ra được gì, đột nhiên hắn nghe thấy giọng nói nghiêm túc của hệ thống.

"Kỷ Viên, lão đại hình như có điểm không bình thường."Tác giả có lời muốn nói:

Kỷ hạt dưa mệt rồi, hamster liền ôm hắn không buông tay, chui vào trong ổ nhỏ đi ngủ.

57. Chương 57: Đồng Quy 11

Không… bình thường?

Kỷ Viên ngẩn người, nhưng lại không phản bác, biểu hiện của Diệp Quân Trì đúng là có chút kì quái.

"Ta cũng không nhìn ra được là có vấn đề ở chỗ nào." Hệ thống tôn sùng khoa học cũng cảm thấy vô cùng rối rắm khi ở thế giới này, "Dù sao… ngươi phải chú ý chút."

Kỷ Viên im lặng đồng ý, liếc mắt nhìn Diệp Quân Trì, bất động thanh sắc kéo tay áo nhìn cái vòng trên cổ tay, hạt châu trên vòng vẫn là màu xanh lam.

Trước đây hắn đã từng quan sát, chỉ cần Diệp Quân Trì rời khỏi, hạt châu trên vòng tay sẽ biến thành màu trắng, bây giờ hạt châu có màu lam… Diệp Quân Trì vẫn là Diệp Quân Trì.

Diệp Quân Trì không để ý lắm tới hành động của Kỷ Viên, hắn cúi đầu, ghé sát vào cần cổ trắng nõn của Kỷ Viên, hôn nhẹ một cái, lại cười hỏi: "Nhìn gì vậy?"

Kỷ Viên khựng lại, quay đầu đưa cổ tay lại gần, trộm quan sát thần sắc của Diệp Quân Trì, nói: "Ngươi tặng."

"Thích không?"

Kỷ Viên đối diện với Diệp Quân Trì một lát, chỉ nhìn thấy vẻ ôn nhu và kiên nhẫn từ trong đôi mắt đen sâu thẳm kia, chậm rãi gật đầu. Thấy hắn quay đầu lại, động tác Diệp Quân Trì nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc đen của hắn, ôn nhu trong mắt bỗng biến thành thần sắc khiến lòng người run sợ.

Hệ thống lặng lẽ run lập cập, định nhắc Kỷ Viên chú ý một chút, cẩn thận quan sát lại, lại không nhìn ra Diệp Quân Trì có ác ý gì.

Có lẽ chỉ là… nhìn lầm thôi nhỉ?

Tiên phủ của Vân gia trên đỉnh ngàn thước, kiến trúc kim bích huy hoàng hôm nay lại xám xịt, tĩnh mịch, chính giữa đỉnh có một tòa đại điện, đó là nơi ngày thường liên minh chính đạo thương nghị đại sự, người bình thường không thể bước vào. Giờ phút này cấm chế bên ngoài đại điện thật mạnh, từ bên ngoài không thể thấy rõ tình huống bên trong, có điều không cần nghĩ cũng biết, người Vân gia đều bị nhốt trong đó chỉ sợ lúc này tất cả đều đang cảm thấy sợ hãi và kinh nghi.

Kỷ Viên và Diệp Quân Trì ăn ý mà coi nhẹ chính điện, đi tới chỗ thiên điện. Thanh danh của hai người không tốt, nếu tùy tiện phá cấm chế cứu người, người bên trong ra ngoài rồi chỉ sợ lại rút đao ra đánh. Dù sao Vân Thừa cũng đang trên đường tới đây, người Vân gia vẫn là phải giao cho hắn ta tự cứu thì tốt hơn.

Sắc trời đã nặng nề chuyển sang buổi hoàng hôn, thiên điện cũng một mảnh tĩnh mịch. Kỷ Viên và Diệp Quân Trì đi vài vòng trong thiên điện lạnh lẽo trống vắng, phát hiện có một ám đạo, vừa mở ám đạo ra, Kỷ Viên liền nhận được hai thông báo.

"Chúc mừng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ giải cứu Kỷ Huyền, chồng lên nhiệm vụ số 400."

"Chúc mừng bạn hoàn thành nhiệm vụ cùng Diệp Quân Trì tìm ra chân tướng, chồng lên nhiệm vụ số 400."

Hai niềm vui nối gót mà tới, tâm tình Kỷ Viên vốn còn có chút nặng nề kì quái lập tức không cánh mà bay, hắn tra xét nhiệm vụ, chỉ thiếu tám trăm nhiệm vụ nữa là có thể tự do hoàn toàn.

Trên mặt Kỷ Viên không khỏi lại lộ ra ý cười rõ ràng, trong mắt Diệp Quân Trì, lại như ẩn nhẫn đã lâu, tâm nguyện đạt thành, cuối cùng cũng cứu được phụ thân ra, ăn mừng với các huynh đệ.

Trong lòng Diệp Quân Trì có chút ngứa ngáy, rất muốn hôn hắn, lại có chút ghen tuông, hắn ngẩng đầu nhìn ba người hôn mê bất tỉnh bị trói trong phòng tối, Hồi Trì theo tay hắn vung lên, chém đứt khóa đồng.

Kỷ Viên bước nhanh qua nhất nhất kiểm tra cơ thể ba người một chút, trong lòng tức khắc trào ra một cảm xúc phức tạp không nói nên lời.

Vân Thừa quả không nói dối, hắn ta vẫn luôn âm thầm sai người chăm sóc cho người Kỷ gia ba phần. Tuy rằng sắc mặt của ba người đều có phần tái nhợt nhưng lại ngoài ý muốn không hề bị ngoại thương.

Ánh mắt hắn xẹt qua khuôn mặt xa lạ của nam tử trung niên, nhịn xuống xúc động tra xét tình hình của Kỷ Thâm, xem xét mạch đập của Kỷ Huyền thật cẩn thận, thở dài trong lòng.

Nguyên chủ bất kham không thể chịu đựng thêm, uống thuốc độc tự vẫn, hắn làm tu hú chiếm tổ, lần này cứu Kỷ Huyền ra, cũng coi như là đã báo ân xong, về sau ngoại trừ âm thầm chăm sóc Kỷ Thâm ra thì cũng không cần phải có bất kì liên lụy gì với Kỷ gia nữa.

Nghĩ đến đây, Kỷ Viên không khỏi có chút hoảng hốt.

Cứ như vậy đã kết thúc rồi?

Vốn cho rằng sẽ phải có một hồi quyết chiến sinh tử khó liệu, không ngờ Ngọc Thu lại trực tiếp bị Diệp Quân Trì đánh chết, Ngọc Thu một nhân vật có trăm phương nghìn kế, khôn khéo như vậy, không ngờ lại chết rồi…

Mí mắt Kỷ Viên bỗng giật giật, có một dự cảm thực bất an.

Trong lúc ngây người, Kỷ Huyền đã tỉnh lại, một đôi mắt đen không có tiêu cự, tận một lúc lâu sau mắt mới có thần trở lại, mặt không cảm xúc nhìn Kỷ Viên chằm chằm, không hề nói gì.

Trong lòng Kỷ Viên trào lên một cảm giác không tốt, cân nhắc một chút, thấp giọng gọi: "Cha?"

Kỷ Huyền nhíu mày đạm thanh hỏi: "Viên nhi, sao con lại ở đây?"

Tuy rằng từ nhỏ vẫn luôn có người thân ở bên, nhưng Kỷ Viên lại chưa từng được hưởng thụ cái gọi là tình thân, nhìn thấy thái độ của Kỷ Huyền như vậy, không hề cảm thấy có gì không đúng, rất tự nhiên đáp lời: "Tới cứu cha."

Nhìn hình thức ở chung có chút quỷ dị của hai cha con nhà này, Diệp Quân Trì nhíu mày, mũi bỗng nhiên ngửi thấy một mùi thơm lạ lùng phảng phất bỗng bay tới, hắn choáng váng đầu óc, cảm xúc tích tụ nơi ngực kia thiếu chút nữa lại bộc phát.

Hắn dừng lại một chút, thở hổn hển, rất muốn rời khỏi phòng tối làm cho người ta cảm thấy áp lực này ngay lập tức, nhìn Kỷ Viên, lại lặng lẽ nhịn xuống. Không chút để ý mà liếc mắt nhìn hai huynh đệ Kỷ Sâm, Kỷ Thâm, nghĩ tới sự coi trọng mà Kỷ Viên dành cho Kỷ Thâm, Diệp Quân Trì đi tới kiểm tra cơ thể Kỷ Thâm một chút, dư quang bỗng nhiên chú ý tới sự không thích hợp của Kỷ Huyền.

Mười mấy năm trước, hắn được Kỷ Viên và Kỷ Huyền cứu giúp, tuy không giúp đỡ được nhiều, nhưng lại chẳng khác nào đưa than sưởi ấm vào ngày tuyết rơi, vậy nên hắn có chút ấn tượng đối với Kỷ Huyền.

Tuyệt không phải là nam nhân trung niên sắc mặt đạm mạc, ánh mắt lại giấu hàn ý trước mặt này.

Hắn bỗng dưng vung tay tạo kết giới bảo vệ hai huynh đệ Kỷ Thâm, Hồi Trì cũng theo đó mà động, lập tức chắn trước mặt Kỷ Viên.

Ngay sau đó, Kỷ Huyền vốn còn đang lạnh giọng chất vấn Kỷ Viên trở tay rút một thanh chủy thủ ra, đâm về phía Kỷ Viên, vừa lúc đánh lên lưỡi kiếm Hồi Trì, một tiếng "keng" thanh thúy vang lên.

Kỷ Viên còn chưa kịp phản ứng, đã bị Diệp Quân Trì bảo vệ trong lòng.

Hắn ngạc nhiên nhìn Kỷ Huyền chằm chằm: "Cha?"

Khuôn mặt Kỷ Huyền đã có phần hơi run run: "Đừng gọi ta là cha! Ngươi không phải là nhi tử của ta!"

Kỷ Viên toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

Hệ thống ồ một tiếng: "Đã bảo ngươi đừng có vô cảm như vậy rồi, nhìn đi, bị lộ rồi kìa."

Kỷ Viên đã sắp muốn khóc: "Ta trước mặt Kỷ Huyền duy trì một trăm phần trăm độ thân thiết của nguyên chủ rồi mà, quan hệ cha con người ta tốt, liếc mắt nhìn một cái đã ra, đâu liên quan gì tới ta?"

Kỷ Huyền vẫn còn đang thở phì phò từng hơi, nhìn Kỷ Viên được Diệp Quân Trì bảo vệ chặt chẽ, đôi mắt đỏ lên: "Nhi tử ta tuyệt sẽ không cấu kết với Ma tộc hại người!"

Từ từ, Kỷ Huyền biết nguyên chủ thông đồng với ma tộc giết người từ khi nào?

Trái tim sắp rơi ra ngoài của Kỷ Viên lại trở về chỗ cũ, đang định mở miệng giải thích, Diệp Quân Trì đã lạnh giọng nói.

"Ngọc Thu, ngươi còn muốn diễn tới khi nào nữa."

"Kỷ Huyền" ngẩn ra, cũng không phản bác lại Diệp Quân Trì, mà thấp giọng cười ra tiếng, tiếng cười xích xích, cười tới khi da đầu Kỷ Viên đã tê rần, theo phản xạ co rụt lại vào lòng Diệp Quân Trì.

Mẹ nó, tên biến thái này quả nhiên là không chết!

Không ngờ sống còn dai hơn cả gián!

"Không ngờ tới phải không!" Cười một hồi lâu, Ngọc Thu mới thu nụ cười lại, thần sắc âm lãnh nhìn Diệp Quân Trì chằm chằm, "Diệp Quân Trì ngươi không ngờ lại tự dâng tới tận cửa."

Diệp Quân Trì đạm mạc nhìn gã: "Không ngờ ngươi đã tu luyện tới trình độ này rồi. Có điều chỉ cần một ngọn lửa đốt toàn bộ ngọn núi Nam Sơn này, là có thể tìm được."

Kỷ Viên nghiêng đầu nhìn Diệp Quân Trì, thấy vẻ mặt hắn nửa điểm vui đùa cũng không có, thấp giọng nhắc nhở: "… Đốt núi Vạn Nam, âm khí sẽ tiết ra."

Huống hồ trên núi Vạn Nam còn cả một đám người Vân gia, Diệp Quân Trì nếu thật sự vì muốn giết Ngọc Thu lại trực tiếp giết hại nhiều sinh linh như thế, vậy cũng quá…

Diệp Quân Trì hơi khựng lại, vòng tay ôm lấy Kỷ Viên siết lại càng thêm chặt, nụ cười có phần quỷ quyệt: "Tiết ra thì sao? Những phàm nhân kia ngoại trừ lại lan một vài tin đồn thì cũng chẳng biết làm gì hơn, giết là xong chuyện…"

Kỷ Viên hít một hơi khí lạnh: "Diệp Quân Trì!"

Diệp Quân Trì giật mình, ánh mắt vừa rồi còn có chút điên cuồng dần bình tĩnh lại, hắn run run, vòng tay ôm Kỷ Viên hơi buông lỏng, giọng nói khàn khàn: "Thật xin lỗi, dọa ngươi rồi, ta chỉ là nói mà không lựa

lời."

"Nói không lựa lời?" Ngọc Thu vừa thấy Diệp Quân Trì đã có một cảm xúc phấn khởi tới kì dị, cười lớn một tiếng, "Ngươi thật sự là nói không lựa lời? Diệp Quân Trì, ngươi không khống chế được mình phải không? Chờ tới lúc phát tác rồi, ngươi sẽ chính là một kẻ điên, gặp kẻ nào giết kẻ ấy, còn không mau giấu Kỷ Viên đi, chỉ cần không chú ý một chút ngươi sẽ giết hắn, ngươi…"

Lời gã còn chưa dứt, Hồi Trì đã hung hăng đâm tới. Kỷ Viên hiểu giờ phút này Kỷ Huyền chỉ là đang bị Ngọc Thu khống chế, một kiếm này chém tới, Ngọc Thu chỉ sợ bình an vô sự, mà thực sự xảy ra chuyện sẽ chính là Kỷ Huyền. Hắn vội vàng túm áo Diệp Quân Trì, thấy Hồi Trì đã dừng lại, lúc này mới xoay người nhìn về phía Diệp Quân Trì, trong lòng hốt hoảng vô cớ.

Diệp Quân Trì rốt cuộc là bị làm sao vậy? Ngày thường hắn bình tĩnh lại kiên nhẫn, sao có thể bị Ngọc Thu vừa nói dăm ba câu đã bị chọc tới lệ khí lan tràn?

Diệp Quân Trì che mắt hắn lại, thấp giọng nói: "Đừng nhìn ta."

Ngọc Thu ở bên cạnh còn không chịu buông tha: "Mau khống chế bản thân đi, chờ Ma tôn trở lại rồi…"

"Cút." Diệp Quân Trì lạnh lùng cắt lời gã, Kỷ Viên cảm thấy hắn đang run lên.

Ngọc Thu cười một hồi, chủ động từ bỏ quyền khống chế Kỷ Huyền, Kỷ Huyền rũ đầu, lại ngất đi.

Diệp Quân Trì thở từng hơi hổn hển, hai mắt bị phủ một màu đỏ như máu xao động, như bị tẩu hỏa nhập ma. Hắn bế Kỷ Viên bước ra khỏi phòng tối, Kỷ Viên cũng theo phản xạ ôm lấy hắn, thấp giọng nói: "Cha ta và Kỷ Thâm, Kỷ Sâm…"

Diệp Quân Trì không hề lên tiếng.

Hệ thống giọng nói cũng đã run run: "Yên tâm, Vân Thừa đã tới chân núi Vạn Nam, tới rồi sẽ có thể bảo vệ cho họ… Bây giờ ngươi đừng nói lời gì kích thích lão đại, bộ dáng của lão đại thật đáng sợ."

Nhưng cho dù Kỷ Viên có hỏi thế nào thì hệ thống cũng không chịu cho Kỷ Viên biết tình hình của Diệp Quân Trì lúc này, Kỷ Viên chỉ có để Diệp Quân Trì che mắt mình, không biết hắn đang đi về hướng nào, chẳng qua chỉ trong chốc lát, đã có hơn mười Ma tộc đột kích.

Mũi ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, Kỷ Viên cuối cùng cũng không nhịn được mà kéo tay Diệp Quân Trì ra, ngẩng đầu vừa nhìn Diệp Quân Trì, lập tức không nói nên lời.

Người đang bế hắn này, tựa như một kẻ xa lạ đang khoác cái da của Diệp Quân Trì.

Hắn mặt không cảm xúc, hai mắt đỏ lòm thô bạo, toàn thân tắm máu, quả thực chính là một sát thần xuất thế. Trước đây, màu đỏ như máu trong mắt Diệp Quân Trì thường thường lộ ra sát ý, giờ phút này toàn bộ sát ý quả đã bộc phát ra hoàn toàn.

Kỷ Viên theo thói quen nhìn xuống vòng tay.

Ánh sáng xanh lóe lên, không hề nghi ngờ người trước mặt chính là Diệp Quân Trì.

Bốn phía tối thui, trên mặt đất toàn bộ là thi thể của Ma tộc đột kích, Kỷ Viên nhanh mắt nhìn khắp tử trạng của những bộ thi thể thiên kỳ bách quái, nhịn cảm giác muốn nôn xuống, lại tự kiểm tra mình, môi giật giật, yết hầu khô khốc nói không nên lời.

… Toàn thân Diệp Quân Trì tắm máu, lại không có một giọt máu nào dính vào tóc hay áo Kỷ Viên.

Hắn vẫn luôn nhìn Kỷ Viên, ánh mắt bạo ngược làm lòng người lạnh lẽo. Kỷ Viên bị nhìn chằm chằm tới tê dại da đầu, cảm thấy lúc nào mình cũng có thể bị hắn cắn xé nuốt vào bụng.

Kỷ Viên khắc chế nỗi sợ hãi trong lòng, cố gắng làm giọng nói trở nên nhu hòa lại: "Sao vậy? Bị thương rồi? Thả ta xuống dưới đi, ta tự đi được."

Diệp Quân Trì trầm mặc một lát, ngón tay dính máu chậm rãi nắm lấy cổ Kỷ Viên, hơi dùng sức. Cần cổ dưới tay tinh tế hơn cổ nam nhân bình thường rất nhiều, ấm áp lại mềm mịn, dán sát vào còn có thể cảm nhận được mạch đập sinh mệnh trên cổ hắn đang nảy lên.

Tay chỉ cần dùng thêm chút lực, người trong lòng sẽ chết đi.

Thần tình Diệp Quân Trì lạnh lùng: "Kỷ Viên, ngươi muốn đi đâu?"

Kỷ Viên thật cẩn thận ôm lấy hắn: "Ta không đi đâu cả, ngươi sao thế?"

"…" Khóe miệng Diệp Quân Trì lộ ra một nụ cười vặn vẹo, "Ngươi lừa ta."

Cảm giác hít thở không thông truyền tới, Kỷ Viên đã không kịp nghĩ tới tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy, đầu hắn quay cuồng.

Hệ thống hét to a a a, âm thanh điện tử lạnh băng lại có chút buồn cười: "Ta đã sớm biết mà, đã sớm nói lão đại không phải là người tốt gì rồi, Kỷ Viên, chủy thủ đang giắt ở eo ngươi, mau ra tay đi, ngươi muốn chết à!"

Kỷ Viên không đáp lại, trước mắt hắn mơ hồ, chỉ có thể cố gắng đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt mặt Diệp

Quân Trì.

"Nếu muốn giết ta…" thì nhớ phải vứt xác ra xa một chút, bằng không lúc ngươi tỉnh lại rồi… sẽ không tốt.

Trước mắt biến thành một màu đen sì, ngay lúc Kỷ Viên cho rằng mình sẽ bị Diệp Quân Trì bóp chết tươi, hắn lại đột nhiên dừng tay, cúi đầu nhìn Kỷ Viên sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu hôn lên môi hắn. Kỷ Viên thiếu chút nữa đã vì hít thở không thông mà chết, liều mạng hít dưỡng khí, đầu đau đớn, co rút không thôi, trong mắt hắn cũng không kìm được mà hiện lên nước mắt long lanh.

Chờ tới lúc hắn cuối cùng cũng đã dừng lại, môi đã bị thô lỗ cắn chảy máu. Kỷ Viên bị đè lên cây, lưng ma xát với vỏ cây thô ráp, cảm giác thật đau đớn.

Một bàn tay chui vào sờ soạng, Kỷ Viên chóng mặt nhức đầu, nhưng vẫn còn chút ý thức, biết đây là nơi nào, Ngọc Thu vẫn còn sống, hơn nữa dưới đất còn toàn là thi thể nữa.

Hắn đè tay Diệp Quân Trì lại, ánh mắt mang theo sự cầu xin: "Đừng!"

Diệp Quân Trì như đã mất lí trí, cũng không để ý tới sự giãy giụa của Kỷ Viên, hình như cảm thấy Kỷ Viên có chút phiền, hắn lấy một sợi Khốn Tiên tác ra trói tay Kỷ Viên đẩy lên trên đầu, đè hắn lên thân cây, vén vạt áo lên, kéo một chân hắn gác lên vai mình.

Mặt Kỷ Viên đã trắng bệch cả lại: "Diệp Quân Trì? Ngươi điên rồi sao?!"

Hệ thống lại offline ngay lúc mấu chốt, Kỷ Viên đã thật sự muốn khóc rồi, khi bị nhét vào không hề chuẩn bị, thiếu chút nữa hắn đã chịu không nổi, nước mắt vốn luôn kìm nén lúc này rơi xuống liên tiếp.

Diệp Quân Trì vẫn còn ôm hắn nỉ non, giọng nói nhỏ vụn, Kỷ Viên cố gắng nghe trong chốc lát, càng nghe càng kinh hãi.

Ngọc Thu nói Diệp Quân Trì sẽ biến thành một kẻ điên không còn lí trí, gặp người là giết.

Mà bây giờ, ý thức của Diệp Quân Trì đã hỗn loạn hoàn toàn, hắn bây giờ hình như chỉ nhớ rõ những lời Kỷ Viên nói phải rời đi đoạn thời gian trước.

Kỷ Viên không kịp nghĩ nhiều, cổ họng dâng lên một mùi máu nhàn nhạt, không bao lâu sau, hắn trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngọc Thu: Không ngờ tới phải không!.jpg

Kỷ Viên:… Ờ, thực ra là ta có ngờ tới.

Diệp Quân Trì bạo tẩu không nói gì cũng ném Hồi Trì về phía Ngọc Thu.

58. Chương 58: Đồng Quy 12

Khi tỉnh lại bên cạnh đã không còn một bóng người.

Toàn thân đau nhức như bị một tảng đá lớn nghiền qua, Kỷ Viên ngay cả một đầu ngón tay cũng không thể động đậy nổi, nằm đờ ra hồi lâu, mới chậm rãi hồi thần, đảo mắt, đánh giá tình hình bốn phía.

Diệp Quân Trì làm được một nửa liền bế hắn rời khỏi cái nơi toàn xác dưới mặt đất kia, bây giờ hắn đang nằm trong bụi cỏ, trên người là một tấm áo khoác dính đầy máu, cách đó không xa có dòng suối chảy róc rách.

"Hệ thống… Diệp Quân Trì đâu rồi?"

"Không thấy." Hệ thống vừa online cũng ngơ ngẩn.

Kỷ Viên suy tư một lát, gian nan chống tay ngồi dậy, không khỏi đau đớn hít một hơi khí lạnh, run run hỏi hệ thống: "Ta có phải là đã chết rồi không?"

Hệ thống có hơi đau lòng: "Ngoan, vẫn còn sống. Cảm thấy thế nào rồi?"

Nước mắt Kỷ Viên lập tức rơi xuống, thực sự rất đau: "Cảm giác sống không bằng chết…"

Hạ thân dính dớp, mùi máu trộn lẫn với tinh dịch mơ hồ bốc lên, Kỷ Viên hoàn toàn không dám nhìn bộ dạng của mình lúc này, hắn cắn chặt răng, đỡ thân cây bên cạnh đứng dậy, nhất thời cảm thấy có thứ gì đó theo đùi chảy xuống.

Kỷ Viên: "…" Mẹ nó, mặc kệ Diệp Quân Trì phát điên cái gì, lần này trở về hắn nhất định phải im lặng làm tăng nhân vài năm, dám chạm tới hắn lần nữa sẽ trực tiếp cho hệ thống xẻo trym cho mà xem.

Suối nhỏ ở ngay gần đó, Kỷ Viên đi vài bước, lại ngã xuống, gần như là bò tới bên bờ suối, cởi áo khoác ra, nghiêng người lăn xuống suối.

Nước suối làm Kỷ Viên lạnh run, hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

"Hệ thống, rốt cục là đã có chuyện gì xảy ra vậy? Diệp Quân Trì bị sao thế"

Hệ thống tạm thời off lên xin tổng bộ đọc một chút tư liệu chọn lọc, khi đã hiểu rõ một vài chuyện, nhìn bộ dáng thê thảm của Kỷ Viên, không thể không trút tiếng thở dài: "… Diệp Quân Trì là do Ma tôn nuôi lớn."

Nghiêm khắc mà nói thì cũng chẳng thể gọi là nuôi, mà là ngược đãi thì đúng hơn.

Trước kia Kỷ Viên cũng từng thắc mắc, vì sao ở cạnh một Ma tôn tàn nhẫn nhiều năm, lại bị dằn vặt hãm hại tới đáng sợ, Diệp Quân Trì lại vẫn chưa bị điên, cũng không khác người bình thường là bao.

Lần này hệ thống đã trả lời câu hỏi của hắn: "Lệ khí trên người Diệp Quân Trì rất nặng, ngoại trừ do bị ảnh hưởng bởi Ma tôn, thì còn một nguyên nhân khác là cũng bởi hắn tu luyện ma công, ma công kia ngươi cũng nghe nói rồi đấy, sau khi tu luyện sẽ khiến nhân tâm điên cuồng, khát máu cuồng chém giết, cuối cùng sẽ điên cuồng hoàn toàn, biến thành ma quỷ chỉ biết giết hại sinh linh."

Trong lòng Kỷ Viên trầm xuống.

"Diệp Quân Trì vẫn luôn áp chế cỗ lệ khí này xuống, ngươi không để ý có những lúc tức giận đôi mắt hắn thực sự đáng sợ hay sao…" Hệ thống dừng lại một chút, âm thanh nhỏ dần đi, "Ta nghĩ tới một chuyện… lần đó trong Vạn Kiếm trận, lão đại bị một cây châm đen đâm vào tay, chỉ là ta không kiểm tra ra được độc tính, thế nên cũng không để ý, nhưng sau đó lão đại liên tục trở nên bất thường, có thể đó chính là trò quỷ cây châm kia gây ra."

"Ý ngươi là… bây giờ Diệp Quân Trì đã đánh mất bản thân, biến thành một tên điên chỉ biết giết người?"

Hệ thống đáp: "Ngươi đừng đau lòng…"

Kỷ Viên sắc mặt không thay đổi ngồi trong dòng nước suối, dùng nước suối rửa mặt, hít sâu một hơi, bình tĩnh tới đáng sợ: "Mục đích của Ngọc Thu là gì?" Hắn không phải là đang hỏi hệ thống mà là tự hỏi chính bản thân mình, ngay sau đó lại tự đáp lại, "Gã muốn để Diệp Quân Trì mất ý thức, sau đó gọi hồn Ma tôn về, để Ma tôn đoạt xác của Diệp Quân Trì càng dễ dàng hơn."

Hệ thống im lặng.

Kỷ Viên cũng không nói gì nữa, hắn ngâm trong nước thêm một lúc nữa, vận chuyển linh lực, đợi cơ thể không còn đau tới mức không thể chịu nổi mới bò ra khỏi suối, lấy một bộ y phục từ trong giới chỉ Diệp Quân Trì đã đưa cho hắn ra chậm rãi mặc vào.

Tựa như đã suy tư hồi lâu, hắn tiếp tục nói: "Nhưng đã lâu như vậy rồi, âm khí vẫn còn chưa bị tiết ra, Ngọc Thu không định phá vỡ đại trận trấn áp âm khí của Vân gia sao? Giống như, gã để tâm tới người Vân gia nào đó, người kia nhất định là đã đau khổ cầu xin gã rất nhiều lần nên gã mới mềm lòng."

Hệ thống ừ một tiếng: "Là mẹ của Vân Thừa, có điều Ngọc Thu cũng hoàn toàn không cần phải phá đại trận mới có thể gọi hồn, bây giờ Diệp Quân Trì…"

Cảm xúc của Kỷ Viên lúc này mới có chút dao động, hắn nhắm chặt hai mắt lại, cắn chặt răng, tận một lúc lâu sau, giọng nói mới trở nên khàn khàn: "Thế nên bây giờ Diệp Quân Trì, chưa chắc đã là Diệp Quân Trì."

Hệ thống an ủi hắn vài câu, thấy hắn không có biểu cảm gì, cũng biết mình an ủi không có tác dụng, đành thôi, chỉ nói "Ngươi phải tin lão đại" rồi trầm mặc.

Thấy sắc trời đã chuyển về trưa, Kỷ Viên nghỉ ngơi bên suối một lúc, rồi mới khập khiễng bước ra khỏi rừng.

Hệ thống sợ hắn lạc đường liền quan sát một chút, nói: "Vân Thừa và người của hắn ta đã ở trên đỉnh ngàn thước, đang giằng co với một đám Ma tộc, ngươi đi hướng đông đi."

Kỷ Viên đổi hướng, tuy rằng cơ thể không thoải mái nhưng dù sao cũng là tu chân giả, dán hai lá bùa khinh thân, tốc độ liền trở nên cực kì nhanh, chỉ một lát sau, Kỷ Viên đã tới gần đại điện đỉnh thiên liệu, hắn không tới gần ngay lập tức mà trốn sau một cây đại thụ quan sát tình hình.

Lọt vào mắt là một cảnh tượng khiến đồng tử hắn co rụt lại.

Trước đỉnh thiên liệu là một diễn võ trường cực lớn, lúc này đang có đầy người đứng đó, gần hắn nhất chính là Ma tộc và một vài tu sĩ, đứng đầu chính là Ngọc Thu trong bộ dáng của Vân Vô Tụ, Giang Tuyết Tùng cũng ở trong nhóm này.

Xem ra cái cơ thể bị đâm nát trước kia của Ngọc Thu chỉ là cơ thể của một người khác.

Giang Tuyết Tùng lại lộ diện như thế, chẳng lẽ là cảm thấy Ngọc Thu đã thắng chắc rồi, khẩn trương muốn đứng ra?

Kỷ Viên hơi ngạc nhiên, lắc đầu không nghĩ nhiều, hắn liếc mắt nhìn sang hướng khác, đầu tiên là thấy Kỷ Sâm và Kỷ Thâm, họ đều đã tỉnh lại, còn bình an vô sự, lập tức vừa ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy Diệp Quân Trì.

Trên mặt Diệp Quân Trì là vẻ mặt đạm mạc, cầm Hồi Trì trong tay, hình như cảm nhận được ánh mắt của Kỷ Viên, lập tức chuyển tầm mắt, nhìn về phía Kỷ Viên đang trốn.

Lập tức hắn lộ ra một nụ cười ôn nhu, đi về phía Kỷ Viên.

Làm Ma quân đại danh đỉnh đỉnh của Ma tộc, cho dù tột cùng hắn có oan hay không, giờ phút này đứng ở

trận doanh, nhất cử nhất động của hắn đều bị toàn bộ tu sĩ và Ma tộc dõi theo, lúc này hắn vừa di chuyển, ánh mắt tất cả không khỏi di chuyển theo hướng hắn đi.

Khóe miệng Ngọc Thu lộ ra một nụ cười lạnh, nhìn Diệp Quân Trì chằm chằm, trong mắt xuất hiện lửa nóng và sự sùng kính.

Ngoài Vân Thừa ra, những người khác không hề để ý tới sự khác thường của Ngọc Thu.

Diệp Quân Trì thoạt nhìn chỉ bước hai bước, nhưng trong nháy mắt lại bước tới ngay bên cạnh Kỷ Viên, Kỷ Viên cứng đờ người, lại bị Diệp Quân Trì ôm vào trong lòng, hắn thân mật cọ cọ đỉnh đầu Kỷ Viên như thường ngày: "A Viên, hóa ra ngươi ở đây, tối qua ngươi chạy đi đâu vậy? Tìm không thấy ngươi, ta lo lắm."

Tay Kỷ Viên bị hắn nắm chặt, không thể nhìn thấy vòng trên cổ tay, trực giác cho thấy người đang ôm mình chỉ là một kẻ xa lạ.

Rũ mắt nhìn thấy tay "Diệp Quân Trì" như có như không đang chuyển tới gần cổ mình, Kỷ Viên trầm mặc một chút, vẫn nói: "Xin lỗi, làm ngươi lo lắng rồi."

"Ngọc Thu vẫn còn sống." Diệp Quân Trì kéo hắn, chậm rãi trở lại, bị ánh mắt quái dị của toàn bộ các tu sĩ nhìn, Kỷ Viên không khỏi nhíu mày.

Hắn biết bộ dáng mình lúc này thế nào, môi sưng đỏ, khóe miệng cũng bị rách, trên tai có dấu răng, ngay cả mặt cũng bị cắn, người sáng suốt nhìn cái là biết hắn vừa xảy ra chuyện gì.

Diệp Quân Trì lại không nhanh không chậm, không hề để ý tới dấu vết trên người hắn, Kỷ Viên mím môi, cười lạnh trong lòng, tay lại không tự chủ thò tới kéo tay Diệp Quân Trì.

Khác với bàn tay ấm áp khô ráo thường ngày, bàn tay này cực kì lạnh lẽo, như vừa thò lên từ dưới địa ngục. Bị hắn chạm vào một chút, bàn tay kia đầu tiên là rụt lại theo phản xạ, rồi lập tức dùng lực cực lớn nắm lấy tay hắn.

Hai người vừa trở lại bên cạnh Vân Thừa, Kỷ Thâm đã kéo Kỷ Sâm chạy tới, vừa mừng vừa sợ hỏi: "Huynh không sao chứ? Không sao là tốt rồi, đại bá đang ở sau. Huynh có muốn đi gặp không?"

Kỷ Sâm thì có vẻ bình tĩnh hơn nhưng cũng không được tự nhiên mà ánh mắt y vẫn ôn nhuận nhu hòa như trước: "A Viên, cảm ơn đệ."

Kỷ Viên gật đầu, do dự một chút, mở miệng hỏi: "Chút nữa sẽ rất loạn, hai người có thể đưa cha ta trở lại Kỷ gia được chứ."

Kỷ Viên nói, bất động thanh sắc nhìn chuỗi vòng đã chuyển màu trắng trên cổ tay, một chút may mắn trong lòng vụt tắt, đầu như bị dội nước lạnh, lạnh tới nỗi thiếu chút nữa hắn đã run lên.

Thấy Kỷ Thâm đã gật đầu, Kỷ Viên nghiêng đầu nhìn Diệp Quân Trì, có hơi ngẩn người.

Một chút nữa đâu phải sẽ chỉ loạn.

Nếu như… Diệp Quân Trì không tỉnh lại, không chỉ Nam Trì, mà toàn bộ giới tu chân sẽ đại loạn.

"Hệ thống…" Kỷ Viên cúi đầu nói, "Ta nên làm gì bây giờ?"

Hệ thống nếu có cơ thể, giờ phút này chắc là cũng đã toát cả mồ hôi lạnh: "Không còn cách nào khác, Diệp Quân Trì không tỉnh lại nữa rồi."

Dùng tình yêu cứu cho hắn tỉnh lại gì đó đều chỉ là chuyện vô nghĩa, đêm qua Diệp Quân Trì không giết hắn đã là may lắm rồi, ý thức đã trở nên hỗn độn, bây giờ điều khiển hắn… chính là Ma tôn.

Chú ý tới ánh mắt của Kỷ Viên, Diệp Quân Trì cũng nghiêng đầu, nhìn lại hắn, giọng nói ôn hòa: "Sao thế?"

Kỷ Viên há miệng thở dốc, lắc đầu.

Ma tôn có vẻ như cũng không biết hắn đã nhận ra.

Giằng co hồi lâu, Ngọc Thu đột nhiên lạnh giọng cất lời: "Sao vẫn còn chưa ra tay? Vân Thừa, với khuôn mặt này, ngươi xuống tay không nổi?"

Vân Thừa thốt nhiên trừng to mắt: "Phụ thân!"

Ngọc Thu chẳng hơi đâu mà đáp lại hắn ta, cơ thể gã đung đưa, cúi đầu mắng một tiếng, lúc ngước mắt lên lại trở nên âm trầm đi rất nhiều: "Xem ra trận chiến hôm nay không thể nào tránh được rồi."

Một tu sĩ bên phe Vân Thừa giận dữ: "Ma đầu! Cút ra khỏi cơ thể của Minh chủ, tha cho mi một mạng!"

"Hóa ra là do mi làm, ta nói vì sao mấy năm nay tính tình của Minh chỉ tự dưng lại thay đổi…"

"Diệp đạo hữu ở đây, ngươi có giãy giụa cũng vô ích mà thôi, sớm bó tay chịu trói, cũng đừng làm nổi lên cuộc chiến giữa hai tộc Nhân Ma!"

“Ma tộc đúng là Ma tộc!”

Kỷ Viên mẫn cảm chú ý mỗi lần những tu sĩ này nói một câu, sắc máu trong mắt Diệp Quân Trì sẽ đậm thêm một phần.

Nếu không thể ngăn gã lại, những người này hôm nay chỉ sợ không thể may mắn mà thoát khỏi…

Kỷ Viên cắn môi, kéo tay áo Diệp Quân Trì, vị chiếm lấy cơ thể Diệp Quân Trì này hiển nhiên là không đủ kiên nhẫn và cưng chiều như hắn, lúc quay đầu lại vẻ mặt đã có chút không kiên nhẫn: “Làm sao?”

“Chúng ta đã thỏa thuận sẽ cùng nhau trở lại Ma giới.” Kỷ Viên chậm rãi nói.

Ma tôn không được bình tĩnh cho lắm mà gật đầu, gã thật sự là phiền lòng lại nôn nóng, lúc trước phát hiện ra Kỷ Viên, chỉ là định đưa hắn qua đây, kết quả vừa tới gần thiếu niên này, cơ thể lại nhanh hơn ý thức một bước, trực tiếp ôm người này vào trong lòng cọ cọ.

Thật không ngờ Diệp Quân Trì lại có thể coi trọng một người đến vậy.

Lúc gã tỉnh lại còn có chút kinh ngạc, dù sao dưới sự “dạy dỗ cẩn thận” của gã, quanh năm bộ dáng Diệp Quân Trì đều lạnh như băng, một bộ dáng vô tình vô dục, vô hỉ vô bi.

Diệp Quân Trì là tác phẩm hoàn mỹ gã tự mình tạo nên, phù hợp với tưởng tượng, mạnh mẽ, mĩ lệ, lạnh lùng, nhất cử nhất động đều mang theo sát khí.

Chỉ tiếc là tác phẩm này không hợp với yêu cầu của gã lắm.

Mỉm cười liếc mắt nhìn Kỷ Viên, Ma tôn thu lại vẻ mặt không kiên nhẫn, thấp giọng nói: “Đừng nóng vội, rất nhanh sau đó ngươi sẽ có thể trở về thôi.”

Nếu người quen của Ma tôn nhìn thấy nụ cười này của gã, đều sẽ không rét mà run. Năm đó chỉ cần trước khi phát cuồng Ma tôn đều sẽ cười, cười tới càng thêm ôn nhu, người bị gã nhìn chằm chằm chết sẽ càng thêm thê thảm.

Kỷ Viên bị gã nhìn mà lạnh sống lưng, xuyên thấu qua cặp mắt đỏ máu kia, hắn nhìn thấy nơi đáy mắt đó – chính là sát ý.

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Quân Trì: Sắp không thể khống chế nổi mình nữa, ta không thể để người khác nhìn thấy vợ ta lõa thể được, phải chạy đi xa một chút…

(ý anh là k thể để ma tôn nhập vào nhìn thấy vợ mình đang trong tình trạng… =)

Kỷ Viên: Câm miệng, ngươi đúng là đồ tra công.

Diệp Quân Trì: QAQ, vợ ơi ta thật sự sai rồi (hoa hoa lệ lệ quỳ lên bàn phím)

59. Chương 59: Đồng Quy 13 (đại Kết Cục)

Kỷ Viên trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn nhịn không nổi lại hỏi hệ thống một lần nữa: "Ta nên làm gì bây giờ?"

Hệ thống sau một lúc lâu không nói gì, tận tới lúc tu sĩ nhân tộc bên này mắng đủ rồi chuẩn bị xắn tay áo lao vào đánh một hồi mới bình tĩnh nói: "Ngươi có thể giết gã, hoặc là để gã giết ngươi. Biện pháp đầu tiên có thể ngăn cản Ma tôn, còn biện pháp thứ hai có thể đánh thức Diệp Quân Trì."

Kỷ Viên lạnh người.

Giết Diệp Quân Trì, hắn phải làm sao bây giờ? Giết hắn Diệp Quân Trì lại phải sống thế nào?

Đây không phải là tình tiết khốn nạn hay xuất hiện trong mấy bộ phim xem trước kia sao, không phải em chết thì chính là anh chết, em chết anh tỉnh lại sống cũng không bằng chết… Hắn đen mặt: "2333, ngươi nói thật không?"

"Đùa thôi." Hệ thống cười hì hì một tiếng, "Đừng căng thẳng, thả lỏng chút, đã bảo ngươi phải tin lão đại cơ mà. Đã lâu như vậy rồi mà ngươi vẫn chưa thấy có gì kì quái hả?"

Hai mắt Kỷ Viên hơi sáng lên: "Nghe đồn Ma tôn muốn làm gì sẽ làm cái đó, tuyệt không thay đổi, gã nếu đã chiếm lấy cơ thể của Diệp Quân Trì, nên trực tiếp trở lại trận doanh của Ngọc Thu, đại khai sát giới với tu sĩ nhân tộc mới đúng, chỉ là tới tận bây giờ vẫn chưa có động tác gì…"

Hắn nghĩ vậy, lại đi qua túm chặt tay Diệp Quân Trì, trong lòng mặc niệm một tiếng.

Ma tôn nhíu mày, đang định gạt tay Kỷ Viên ra, cảm giác bị cản lại quen thuộc lại tới, ý thức tức khắc trở nên mơ hồ đi một chút.

Kỷ Viên mở to hai mắt, thấy Diệp Quân Trì lộ ra một nụ cười nhu hòa quen thuộc, hôn hôn ngón tay trắng nõn của hắn: "A Viên không giận ta chứ?"

Sau lưng vang lên tiếng ho khan của mấy tu sĩ, tầm mắt quỷ dị nóng bỏng gần như muốn xuyên thủng lưng.

Diệp Quân Trì nhìn thấy lại đột nhiên biến sắc mặt, mà biết rõ Diệp mỗ da mặt dày, Kỷ Viên hơi cứng đờ, biết hắn đang định nói gì, coi nhẹ ánh mắt của chúng tu sĩ sau lưng, mặt không cảm xúc đáp: "Giận."

Nụ cười của Diệp Quân Trì run lên, không kịp nói thêm gì, chỉ dõi mắt nhìn về huyền nhai xa xa, ngay sau đó thần sắc trở lại lãnh đạm.

Ma tôn nhanh chóng đoạt lại quyền điều khiển cơ thể trừng lớn mắt: Gã cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng khi muốn ra tay với Kỷ Viên, cơ thể lập tức sẽ không nghe theo sự khống chế.

Lại chờ thêm một lát nữa, không bao lâu sau, cơ thể sẽ hoàn toàn thuộc về gã. Ma tôn lạnh mặt dời mắt, liếc nhìn Ngọc Thu ở nơi xa.

Kỷ Viên nhịn không được mà lắc đầu, Diệp Quân Trì thật là… khó có lúc tỉnh táo được một lát, không ngờ lại chỉ hỏi xem mình có giận hay không.

Cũng không biết bây giờ hắn thế nào rồi…

Trong lòng Kỷ Viên lo lắng, không nói gì nữa, mắt thấy các tu sĩ sôi nổi cưỡi kiếm bay lên, biết lập tức sẽ có một hồi hỗn chiến, hắn nghiêng đầu nhìn Vân Thừa, bước qua đó.

Vân Thừa luôn cảm thấy áy náy với Kỷ Viên, thấy hắn tới, vẻ mặt lãnh ngạnh cũng nhu hòa lại: "Kỷ cô nương, cô…"

Kỷ Viên: "Cám ơn, là Kỷ công tử."

Vân Thừa rất nghe lời, sửa miệng: "Kỷ công tử. Huynh đây là… bị ai gây thương tích?" Dừng lại một chút, hắn ta gãi đầu, "Có Diệp tiền bối đi cùng, huynh hẳn là sẽ không thành vấn đề gì mới đúng."

Kỷ Viên: "…" Thật đáng sợ, Vân Thừa không ngờ lại ngây thơ đến thế, nhìn không ra dấu vết trên người hắn có ý nghĩa gì.

Kỷ Viên cảm thấy mình tốt nhất vẫn là không nên làm vẩn đục thế giới trong sạch thuần khiết của Vân Thừa thì hơn, lắc đầu, thấp giọng nói: "Ma công của Ngọc Thu rất quỷ dị, dường như lúc nào cũng có thể biến thành kẻ khác, huynh đệ nhất định phải cẩn thận." Vân Thừa gật đầu.

Do dự một chút, Kỷ Viên vẫn lắm miệng nói tiếp: "Tuy gã dùng bộ dạng của cha huynh, nhưng huynh nhớ phải ổn định tâm cảnh, đừng để bị mê hoặc."

Vân Thừa chính là người dẫn đầu của toàn bộ tu sĩ nơi này, nếu hắn ta chết, những tu sĩ này ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng, đối đầu với Ma tộc cường hãn, không thể không mất mạng.

Hơn nữa Vân Thừa thực sự đúng là một người đáng thương…

Vân Thừa không hề nghĩ nhiều, hắn ta phát hiện Vân Vô Tụ không thích hợp khi đã muộn, bên cạnh không có mấy người đáng tin cậy, chỉ có thể một thân một mình trong Vân gia, mẫu thân lại bị giam lỏng, phụ thân không tỉnh táo, mình thường thường bị khống chế làm chuyện xấu, tình cảnh quẫn bách lại hung hiểm dị thường.

May mà tính tình hắn ta ngoài mềm trong cứng, vẫn luôn cắn răng kiên trì, tìm cơ hội phản kích. Nhưng một đường nhấp nhô này, vẫn chưa từng có ai hỏi han ân cần, đau khổ thế nào cũng không ai biết, lúc này được nghe vài câu quan tâm của Kỷ Viên, hắn ta nhịn không được đưa tay ra ôm lấy Kỷ Viên, cảm kích nói: "Kỷ công tử, đợi tiêu diệt ma đầu xong, tại hạ nhất định sẽ tẩy sạch thanh danh cho huynh và Diệp tiền bối, làm…"

Hắn ta còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy mình như bị thứ gì đó cực kì đáng sợ nhìn chằm chằm, còn khủng bố hơn cả mãnh thú rắn độc, cứ như sẽ nhào lên cắn xé hắn ta thành mảnh vụn ngay sau đó.

Vân Thừa lạnh run người, còn tưởng là Ngọc Thu đang nhìn mình, ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện ra là Diệp Quân Trì. Hắn lạnh mặt ôm tay, đứng cách đó không xa, mắt gắt gao nhìn chăm chăm bàn tay đang đặt bên eo Kỷ Viên của hắn ta, ngón tay như có như không đỡ Hồi Trì bên hông.

Vân Thừa toát mồ hôi lạnh đầy đầu, vội bỏ tay ra khỏi người Kỷ Viên, cười gượng nói: "Diệp tiền bối quả nhiên là rất thích Kỷ công tử."

Ghen tuông thế kia đã vượt qua cả mức độ đáng sợ, tiến tới mức có phần hung ác. Chỉ cần thu tay chậm thêm một chút nữa thôi, chỉ sợ đôi tay này đã bị chém đứt rồi.

Trong lòng Kỷ Viên hiểu rõ, định thông cảm vỗ vỗ vai Vân Thừa, lại lo Diệp Quân Trì sẽ xông tới chém cả cánh tay Vân Thừa xuống, đành gật đầu với hắn ta, xoay người chậm rì trở lại bên cạnh Diệp Quân Trì.

Trong lòng hắn thật sự nghi hoặc: "Hệ thống, vừa rồi Diệp Quân Trì tỉnh lại, ghen tuông dọa Vân Thừa sao?"

Hệ thống ừ một tiếng, chêm thêm một câu: "Ánh mắt như muốn giết người vậy."

"… Bình thường hắn ghen không đến mức ấy."

Kỷ Viên dừng lại một chút, linh quang trong đầu chợt lóe, như bị sét đánh trúng đầu: "Ngọa tào, thật đáng sợ, hệ thống, nói cho ta biết, bây giờ trong cơ thể lão đại, rốt cuộc có bao nhiêu ý thức?"

Hệ thống: “Phát hiện nhanh thật đấy, là ba.”

Một Ma tôn, hai Diệp Quân Trì, một trong đó chính là tên điên kia.

Kỷ Viên: “…”

Ma tôn cảm thấy ánh mắt Kỷ Viên có chút kì quái: “Sao thế?”

Kỷ Viên hỏi một đằng trả lời một nẻo, nghiêm túc nói: “Ta sẽ làm ngươi tốt lên.”

Dứt lời, hắn trực tiếp nắm tay Diệp Quân Trì kéo tới bên huyền nhai sâu ngàn thước, đón lấy ánh mắt nghi hoặc của người kia, khó có lúc lại nở nụ cười thanh thuần: “Ngươi ghét Nhân tộc, cũng ghét Ma tộc, đây là cuộc chiến của họ, không liên quan tới chúng ta, chúng ta ở một bên chờ xem.”

Nói xong, hắn hỏi: “Hệ thống, Ma tôn có phải là thẳng nam không?”

Nghe thấy câu trả lời khẳng định của hệ thống, Kỷ Viên cười trong lòng “Cho ghê tởm chết ngươi,” nói tiếp: “Lại nói, ngươi không phải là lo tới không ngủ nổi sao, chúng ta không tham dự, ta không bị thương, ngươi sẽ không đau lòng.”

Ma tôn: “…”

Đây rốt cuộc là cái mọe gì vậy.

Gã ngủ mười mấy năm, sao lúc tỉnh dậy tất cả mọi thứ đều thay đổi hết cả thế này.

Hệ thống: “Này, OOC…”

Kỷ Viên mặt không cảm xúc: “Lúc này không tính, câm miệng.”

Hệ thống suy nghĩ một chút, xét độ đáng thương của kí chủ, vẫn im lặng, áp OOC xuống, nhàn nhã xem náo nhiệt.

Khi Diệp Quân Trì phát hiện mình bị châm đen đâm, hắn là đoán được sẽ bị mất khống chế, Ma tôn sẽ nhân cơ hội nhập vào người. Hắn nếu dám mang Kỷ Viên tới núi Vạn Nam, đương nhiên là chắc chắn có thể kết thúc hoàn toàn với Ma tôn.

Hệ thống mang theo một đống tri thức khoa học lại vô dụng ở thế giới huyền huyễn chỉ biết chảy hai hàng nước mắt được cấu thành từ số liệu, cảm thấy tác dụng phụ trợ của mình cũng bằng không, tất cả chỉ đành

nghe theo lão đại.

Hai người đi tới sườn của huyền nhai, Ma tôn lại không chịu tiến lên thêm một bước nào nữa.

Dưới đỉnh ngàn thước là nơi vô số tu sĩ táng thân, cho dù có đại trận trấn áp bốn phía của Vân gia, một khi tới gần vẫn sẽ cảm thấy có một luồng âm phong đánh úp lại.

Không cẩn thận ngã xuống, sẽ có cơ hội sống chung với vô số oán linh của tu sĩ và Ma tộc, giao lưu cho hữu hảo. Nếu tu vi không đủ mạnh, hoặc linh hồn bị khuyết thiếu, vậy càng không cần phải nói, sẽ bị vô số âm khí mạnh mẽ dưới đó cắn nuốt, trên cơ bản xuống rồi sẽ không lên nổi.

Kỷ Viên chú ý tới biểu hiện của Ma tôn, trong lòng chắc chắn vừa rồi Diệp Quân Trì đúng là đã ám chỉ hắn tới bên vách núi, vừa mới đứng yên, hai bên kia liền bắt đầu cuộc chiến.

Tu sĩ đánh nhau từ trước đến nay quy mô đều lớn, một linh phù hoặc một thuật pháp ngũ hành nào đó tung ra thì sẽ kèm theo một đống tiếng nổ ầm ầm, lúc hỗn chiến hiệu quả càng là không thể đo đếm nổi, một tu sĩ Nhân tộc vừa mới cưỡi kiếm chém chết mấy Ma tộc, đã bị một Ma tộc khác đánh lén từ sau lưng, bẻ đầu không chút do dự, Ma tộc kia đang định nếm thử máu của y, lại bị một lá phù linh nghênh diện mà tới, dán thẳng lên đầu, "Bùm" một tiếng, nửa bên đầu rớt ra.

Kỷ Viên nhìn mà cảm thấy phát ghê trong lòng, quay đầu đi không thèm xem nữa, hắn nắm chặt tay Diệp Quân Trì, tiếp tục cạy miệng hệ thống: "Ma tôn không phải là rất thích âm khí sao? Sao gã lại sợ tới gần huyền nhai ngàn thước vậy? Ta mà chết ngươi cũng đừng hòng lấy được tiền thưởng nhé."

Câu uy hiếp kia cuối cùng cũng có tác dụng, hệ thống do dự một hồi, nói: "Vốn dĩ không nên nói cho ngươi biết… ai thôi thôi, phá quy tắc nhiều như vậy rồi thêm một lần nữa cũng chẳng nhằm nhò gì. Ngọc Thu không mượn âm khí của đỉnh ngàn thước làm âm khí chiêu hồn, còn nữa, hồn phách của Ma tôn phiêu đãng mười mấy năm vốn dĩ không lành lặn, linh hồn bị khuyết thiếu thực ra đều rất sợ tới gần âm khí, ngay cả Ma tôn cũng không thể tới quá gần."

"Đến gần rồi thì sao?"

"Bị kéo rời khỏi cơ thể, một lần nữa bị kéo xuống địa ngục vạn kiếp bất phục."

Hóa ra chủ ý của Diệp Quân Trì chính là cái này.

Kỷ Viên nhẹ hít vào một hơi, gật đầu, ánh mắt khi nhìn về phía Ma tôn đã thay đổi.

Ma tôn nhíu mày hỏi: "A Viên, ngươi nhìn ta làm gì?"

Kỷ Viên đáp: "Đã lâu rồi ngươi không gọi ta là bảo bối."

Ma tôn: "…" Tác phẩm hoàn mỹ nhất gã tự tay bồi dưỡng nên, rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì vậy.

Nếu không phải hệ thống vẫn còn hạn chế hành động, Kỷ Viên thật sự muốn biểu cảm bằng giọng nói với đầy đủ ngữ điệu: "Quân Trì, ta phải nói với ngươi một câu."

"… Cái gì?"

Kỷ Viên chậm rãi ôm eo hắn, vẻ mặt lãnh đạm, giọng nói lại nhẹ bẫng: "Ngươi nhảy cùng thì ta mới nhảy cơ."

(cái nhảy này là điều kiện mà Diệp Quân Trì đã đề ra cho Kỷ Viên đó =))

"Cái gì?" Ma tôn cảm thấy thật sự kì quái, bị tiểu quỷ mình bồi dưỡng giết chết thực ra cũng không có quá nhiều oán khí, chỉ cảm thấy thú vị, đang trôi nổi trong một mảnh hỗn độn mông lung lại bị Ngọc Thu đánh thức triệu hồi, cũng không có mục đích gì.

Ngọc Thu nếu đã lao tâm lao lực hồi sinh gã, vậy Ngọc Thu muốn giết người thì giúp gã giết đi, muốn bao vây Nhân giới thì cứ làm đi.

Ngoại trừ áp chế Diệp Quân Trì ra thì Ma tôn luôn sống tùy tính mình vẫn chưa hề suy nghĩ sâu xa gì, cũng chưa từng quá để ý tới Kỷ Viên. Thế nên khi bị Kỷ Viên ôm người, cùng lăn xuống vực ngàn thước, trong nháy mắt Ma tôn thậm chí còn ngơ ngơ.

Khi rơi nhanh xuống, âm khí thấm người không ngừng lại gần, bởi linh hồn khuyết thiếu, Ma tôn thậm chí không thể điều khiển kiếm bay trở lại.

Ngay sau đó mặt gã lập tức trở nên thật khủng bố: "Tiểu tử, mi dám chơi ta?"

Kỷ Viên không chút do dự, đấm một cái lên mặt người đối diện, lạnh lùng nói: "Đừng dùng khuôn mặt này làm vẻ mặt đó."

Sắc mặt ma tôn càng thêm khủng bố, gã đẩy Kỷ Viên ra, rút Hồi Trì ra, đột nhiên cắm lên vách đá bên cạnh, miễn cưỡng mới có thể ngừng rơi xuống. Kỷ Viên bám lấy nham thạch bên cạnh, bị âm khí quấy nhiễu, cơ thể cũng đã lạnh lẽo tới cứng đờ, hắn vừa vận hành linh khí loại bỏ hàn khí, vừa thò một chân đạp qua chỗ Ma tôn.

Ma tôn thân kinh bách chiến đương nhiên sẽ không bị một chân này của hắn đá trúng, mà còn bắt lấy cổ chân hắn, kéo mạnh hắn ra, vứt xuống dưới.

Nhưng ngay trong chớp mắt, lúc ném Kỷ Viên xuống, cơ thể Diệp Quân Trì lại không nghe theo sự điều khiển, buông Hồi Trì ra, lao xuống đỡ lấy Kỷ Viên.

Làm cho Ma tôn cũng không nhịn được mà muốn chửi ầm lên.

Kỷ Viên nhân cơ hội quấn lấy người Diệp Quân Trì, dùng cả tay lẫn chân, hai người nhanh chóng rơi xuống dưới, theo đó xung quanh cũng tối sầm cả lại, quang ảnh mơ hồ, chỉ còn sương khói màu xám hư ảo.

Kỷ Viên tới sát bên tai hắn, thầm thì: "Ta sẽ ở bên ngươi."

Cơ thể hắn vốn ở bên dưới, lời vừa mới thốt ra, đã bị Diệp Quân Trì đột nhiên lộn nhào một vòng trên không trung, tiếp đó trong nháy mắt, hai người rầm một cái đâm xuống mặt đất, một tiếng vang trầm đục khủng bố phát ra.

Kỷ Viên chỉ kịp vụng về bấm một phong quyết cản thế rơi xuống, hắn được che chở cũng không bị thương gì, âm thanh này nghe thấy trong lòng nửa lạnh nửa thanh, vội bò dậy khỏi người hắn, khẩn trương đỡ hắn dựa vào người mình.

Kỷ Viên vẫn nhớ rõ Diệp Quân Trì là một nhân tộc chân chính, bị hắn đấm mạnh cho một cú vào bụng trong chốc lát sắc mặt đã trắng bệch cả lại.

Hắn run run gọi: "Diệp Quân Trì?"

Sắc mặt Diệp Quân Trì trắng bệch, tận một lúc lâu sau hàng mi dài đen nhánh mới giật giật, khi mở mắt ra, màu mắt chính là một màu đen ôn nhuận.

Kỷ Viên cẩn thận cúi đầu, không chắc chắn lắm mà gọi: "Diệp Quân Trì?"

Diệp Quân Trì mỉm cười thò tay, ngay sau đó đột nhiên bóp mạnh yết hầu của Kỷ Viên.

Nụ cười trên mặt Diệp Quân Trì khát máu: "Sai rồi, vật nhỏ, là Ma tôn."

Kỷ Viên hít một ngụm khí lạnh, lại thấy Ma tôn cười tới nhẹ nhàng vui sướng: "Sao hả, ngạc nhiên lắm sao? Ngươi thật sự cho rằng chỉ bằng chút âm khí vớ vẩn mà đã có thể đè bản tôn xuống? Nằm mơ!"

Nói xong hai chữ cuối cùng, giọng nói gã mang theo sát ý nồng đậm, Kỷ Viên bị âm khí bao phủ cũng không thoải mái, linh lực vận hành chậm chạp như ông cụ tuổi xế chiều. Bị bóp lấy yết hầu không kịp phòng bị, hắn cũng không vội, hai mắt nhạt màu đối diện thẳng với hai mắt người kia, không thể nói chỉ có thể dùng tay cọ cọ mặt Diệp Quân Trì.

Ma tôn không khỏi buông lỏng tay.

Kỷ Viên nhân cơ hội thoát khỏi trói buộc, cúi người ôm hắn thật chặt, hốc mắt có chút đỏ lên: "Diệp Quân

Trì, ngươi mau tỉnh lại đi, nếu ngươi không tỉnh lại… ta sẽ giết ngươi đấy."

Ma tôn bị hắn ôm chặt nhíu mày, tay không tiếng động đưa lên đỉnh đầu Kỷ Viên, đang định dùng sức vặn một cái, kết thúc sinh mạng hắn, con ngươi vừa chuyển, lại cười lạnh một tiếng, cố chịu đựng ghê tởm mà nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, thấp giọng nói: "Đừng sợ, ta tỉnh lại rồi."

Tinh thần Kỷ Viên thoáng chốc buông lỏng, mắt còn long lanh đầy nước cười rộ lên với hắn: "Ngươi không sao chứ?"

Đáy mắt Ma tôn cất giấu ác ý, giọng nói lại rất ôn nhu: "Không sao cả."

Để Diệp Quân Trì phải trơ mắt nhìn thấy người mình thích chết trên tay hắn, còn Kỷ Viên bị người mình thích nhất giết chết trong lúc đang hạnh phúc nhất… vậy thì cả ai sẽ đều đau khổ, cũng có thể để Diệp Quân Trì sống không bằng chết, có thể bù đắp cho biết bao năm hỗn độn khốn đốn của gã.

Ma tôn tưởng tượng tới lúc đó liền hưng phấn tới không thể kiềm chế, đang định tiếp tục dỗ Kỷ Viên, bỗng thấy Kỷ Viên thò tay ra, tháo chuỗi vòng tay màu trắng trên cổ tay xuống.

"Sao vậy?" Ma tôn có chút nghi hoặc hỏi.

Mặt Kỷ Viên vẫn vương đầy nước mắt, có vẻ như là bởi hạnh phúc quá mà rơi nước mắt: "Đây là vật hộ thân ngươi tặng cho ta, nhưng bây giờ ta thấy, ngươi càng cần nó hơn ta."

Dứt lời, Kỷ Viên cười lạnh một tiếng trong lòng, trực tiếp đeo vòng lên cổ tay của "Diệp Quân Trì".

Vòng tay vẫn luôn không thể tháo ra nổi, vừa rồi lại có thể khẽ động, kết hợp với việc Diệp Quân Trì đã nói vòng tay này có thể phòng ngừa ma quỷ quấy nhiễu, hắn gần như trong nháy mắt đã ngờ ngợ ra được tác dụng thật sự của cái vòng tay này.

Ma tôn ngẩn ra, còn chưa kịp nghĩ cẩn thận Kỷ Viên làm vậy là có ý gì, vòng tay trên cổ tay bỗng tỏa ra một quầng sáng trắng cực mạnh, linh hồn gã vẫn luôn cố bám lấy cơ thể Diệp Quân Trì trực tiếp bị bức ra ngoài.

Linh hồn nửa trong suốt phiêu đãng giữa không trung, vẻ mặt còn có chút mờ mịt. Kỷ Viên nhìn tới da đầu cũng tê dại: "Hệ thống, chuyện này là cái chuyện quỷ gì vậy?"

Hệ thống an ủi: "Đừng sợ, lão đại vẫn ở đây."

Kỷ Viên lúc này mới phát hiện Diệp Quân Trì nằm trong lòng hắn đã mở bừng mắt ra, cười nhẹ với hắn, nghiêng đầu nhìn về phía Ma tôn đang bị âm khí ăn mòn không ngừng: "Đã lâu không gặp."

Linh hồn trơ trọi ngay giữa một đám âm khí cũng không hề dễ chịu, nếu là người bình thường, hồn phách lúc này đáng lẽ cũng đã hồn phi phách tán, Ma tôn thì lại vẫn còn có thể nhàn hạ nhíu mày đáp lại: "Nhiều năm không gặp, thủ đoạn của ngươi cao minh hơn trước đây không ít."

"Lệ khí của ngươi cũng ít hơn trước kia không ít." Diệp Quân Trì rũ mắt, nhàn nhạt nói một câu, "Ngươi tra tấn ta như vậy vì sao lại không giết ta, còn không phải là muốn để ta giết chết ngươi hay sao, bây giờ ngươi có thể hồn phi phách tán hoàn toàn rồi, hãy đa tạ ta đi."

Ma tôn cười ha ha, khuôn mặt vốn tuấn mỹ cũng có chút dữ tợn vặn vẹo, gã không trả lời Diệp Quân Trì, hình bóng nửa trong suốt bị âm khí ăn mòn càng lúc càng trở nên trong suốt, cho tới tận lúc biến mất không còn gì.

Kết thúc rồi?

Kỷ Viên rùng mình một cái.

"Lạnh lắm sao?"

Diệp Quân Trì trở tay kéo Kỷ Viên vào trong lòng, thoải mái cọ cọ mái tóc mềm mại của hắn, lại nhéo mặt hắn, hôn hôn đôi môi đỏ kia, "Bảo bối, làm sao thế?"

"… Ma tôn vì sao lại muốn để cho ngươi giết gã?"

Khóe miệng Diệp Quân Trì cong cong: "Sống quá đủ rồi."

"Vậy ngươi…" Kỷ Viên hơi do dự, nhẹ giọng hỏi, "Ngươi bây giờ là ai?"

Diệp Quân Trì nhìn sâu vào mắt hắn, kéo tay hắn lên tự vuốt ve khuôn mặt lạnh băng của mình: "Ta là Diệp Quân Trì, A Viên." Hắn dừng lại một chút, nhìn nhìn âm khí đã hóa tan thành khói xung quanh, ánh mắt có chút kì quái, "A Viên, ngươi nói thử xem, nếu chúng ta thả đám âm khí này ra ngoài, bên trên sẽ còn lại bao nhiêu người còn sống?"

Kỷ Viên không tự chủ được mà nhớ lại tao ngộ đêm qua, cái chuyện làm hắn gần như hít thở không thông kia…

Trong nháy mắt, Kỷ Viên như rơi xuống hầm băng, cơ thể không khống chế nổi mà run run: "Diệp Quân Trì…"

Diệp Quân Trì trầm mặc một chút, nhắm mắt, hít sâu một hơi, nghiêng đầu hôn lên khóe miệng bị rách của hắn, giọng nói nhu hòa: "Thật xin lỗi, lại dọa ngươi rồi. Đừng sợ, là ta đây, cỗ lệ khí kia bị ta chặn lại rồi."

Kỷ Viên vùi đầu bên vai hắn, giọng nói thậm chí còn có chút nghẹn ngào: "Đừng như vậy nữa, ta sợ lắm."

"Sẽ không đâu." Diệp Quân Trì trầm giọng đáp, "Ta sẽ không làm cho ngươi phải lo lắng sợ hãi nữa."

Diệp Quân Trì bế Kỷ Viên lên, lặng lẽ triệu hồi Hồi Trì, vừa ôn nhu dỗ hắn, vừa cưỡi kiếm bay lên khỏi vách núi. Bay được một nửa, Kỷ Viên bỗng ngẩng đầu, kéo cổ áo Diệp Quân Trì xuống, hôn lung tung lên môi hắn. Diệp Quân Trì sợ hắn bị thương, chỉ nhẹ nhàng đáp lại, ôm hắn càng thêm chặt, đề nhanh tốc độ, liền trở lại đỉnh ngàn thước ngay lập tức.

Hỗn chiến vẫn chưa kết thúc, Vân Thừa đang giằng co với Ngọc Thu, rõ ràng là bị rơi xuống thế hạ phong. Diệp Quân Trì chỉ nhìn lướt qua, cao giọng nói: "Ngọc Thu, ngại quá, kẻ sống sót chính là ta."

Ngọc Thu đột nhiên trợn to mắt, không thể tin nổi mà nhìn qua, Vân Thừa nhân cơ hội đâm kiếm vào ngực gã.

Trong nháy mắt bị đâm, Vân Thừa rõ ràng là đã run lên.

Ngọc Thu há miệng thở dốc, máu tươi uốn lượn chảy xuống theo khóe miệng, rõ ràng là phải đau đớn, nhưng trên gương mặt cũng chỉ nở một nụ cười tán dương.

Vân Thừa đột nhiên quỳ xuống đất, run rẩy gọi một tiếng "Phụ thân."

Trận hỗn chiến này đấu tận tới lúc màn đêm đã rút đi, mặt trời đã lên mới kết thúc. Ánh dương vàng rực chiếu lên đỉnh ngàn thước, chiếu lên mặt đất đầy máu tươi và thi thể.

Đỉnh ngàn thước an ổn nhiều năm lại một lần nữa bị Nhân tộc và Ma tộc mang ra làm lễ rửa tội, số lượng vong linh tăng lên đáng kể, có lẽ cũng sẽ không còn cô đơn.

Vân Thừa trầm mặc quỳ gối trước thi thể Vân Vô Tụ, vào thời khắc mặt trời nhô lên cao kia, hắn mới cầm lấy trường kiếm dính đầy máu đứng lên, nhìn một phần ba người may mắn vẫn còn sống sót sau trận hỗn chiến.

Ánh sáng mặt trời mong manh phủ lên người, giống như phủ một lớp điêu khắc lên vậy.

Vân Thừa trầm mặc hồi lâu, đột nhiên rơi lệ đầy mặt.

…

"… Tu sĩ nhân tộc, lại một lần nữa đánh bại mưu đồ gây rối của Ma tộc trên đỉnh ngàn thước, một lần nữa trở thành thánh địa trừ ma, vĩnh viễn là ác mộng của Ma tộc!"

Kỷ Viên nghe kể chuyện, an tĩnh cắn hạt dưa.

Tiên sinh kể chuyện kể tới nước miếng bay tứ tung: "Vân đại công tử… à không, bây giờ nên gọi là Tân nhiệm minh chủ mới đúng, gia chủ đại nhân của Vân gia, Vân minh chủ đại nghĩa diệt thân, tự mình đâm chết ma đầu ẩn núp trong người lão minh chủ, trải qua một hồi ác chiến, Minh chủ đại nhân cũng nhịn không được mà tuôn ra một hàng nước mắt vui sướng."

Mọi người dưới đó trầm trồ khen ngợi, tiên sinh kể chuyện nói tiếp: "Làm người kinh ngạc nhất đó chính là, Ma quân Diệp Quân Trì ban đầu bị truy sát và tiểu thư Kỷ gia thực ra là bị hãm hại, tình hình cụ thể thì lão hủ cũng không biết, chỉ nghe nói hai người đã thành thân ở Ma giới…"

Kỷ Viên lại cắn hạt dưa, thấy mình vẫn bị gọi là cô nương liền buồn bực, chọt nam nhân bên cạnh: "Vân Thừa vui quá mà khóc sao?"

Diệp Quân Trì đưa hạt dưa đã bóc vỏ tới bên môi hắn, lại gần hôn hắn một chút, bất đắc dĩ nói: "Trong mắt ta toàn là ngươi, đâu có lúc nào rảnh rỗi nhìn xem hắn ta có khóc hay là không. Hơn nữa đây cũng đã là chuyện của nhiều năm trước rồi, sao họ cứ thích nhai đi nhai lại mấy chuyện này làm gì cơ chứ."

Kỷ Viên nghe vậy thì cười tủm tỉm nói: "Đương nhiên là bởi vì họ vui thôi."

Thấy hắn cười tới xán lạn, Diệp Quân Trì nhịn không được mà đưa tay ra chọt mặt hắn, cảm thấy xúc cảm rất tốt, lại nhéo nhéo, nhịn không được cũng cười rộ lên theo hắn: "Gần đây càng lúc càng thích cười."

Kỷ Viên nghĩ thầm tám trăm nhiệm vụ của ta làm thật vất vả, trước đó không lâu mới công thành viên mãn, vui muốn chết đương nhiên là muốn cười rồi, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt không vui: "Thì sao, thấy ta giống trước đây mới vui hả?"

"Nào có." Diệp Quân Trì bày kết giới, người khác không nhìn thấy họ, cũng tiện cho hắn muốn ôm liền ôm, tới gần ôm Kỷ Viên vào lòng, khi cười tươi, trong mắt hình như còn có ánh sáng lấp lánh như sao, "Trước kia ta cảm thấy đáng lẽ tính tình ngươi không nên giống như vậy, bây giờ ngươi hoàn toàn buông lỏng, ta vui vẻ còn không kịp, sao có thể không mừng được đây."

Kỷ Viên khen ngợi hắn, chủ động hôn một cái lên mặt hắn.

"Cười nhiều một chút." Diệp Quân Trì được khen thưởng, ánh mắt càng thêm sâu, giọng nói vừa trầm thấp, vừa đầy từ tính, gần như là ôn nhu tới nỗi muốn làm cho người ta bị nhấn chìm vào trong, "A Viên cười rộ lên ngọt tựa đường vậy, khi ta còn nhỏ chưa từng ăn đường, ngươi cười nhiều một chút, ta có thể bù lại những tiếc nuối thời ấu thơ."

Kỷ Viên đỏ mặt lên một cách khả nghi: "…"

Lão phu lão thê đã nhiều năm rồi mà vẫn còn có thể tán tỉnh dễ như ăn cháo, kỹ năng dỗ người của Diệp

mỗ qua nhiều năm lại càng tăng tiến hơn.

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Quân Trì: Vợ chính là lẽ sống!

Kỷ Viên: ==

Ha ha ha ha ha, đúng là ngắn quá ha, cơ mà quá 20w thực ra cũng không ngắn lắm…

_(: ”)_ vì viết nhiều hơn nên thời gian tốn khá là lâu, cầu thông cảm ôm ôm hôn hôn.

Cảm ơn đã ủng hộ tới đọc, cảm ơn đã bầu bạn QwQ, không có mọi người, chắc tui không kiên trì nổi cúi đầu

Thực ra lúc đầu tui định viết về tổng tài bá đạo Ma quân công x tiểu hoa công tử nhu nhược thụ… cuối cùng vì sao lại thành ra thế này chứ oa oa oa oa…

Tóm lại ~ chính văn tới đây là kết thúc rồi, tiếp theo là các phiên ngoại ngọt ngào, moa moa =3=

Nhân tiện cũng tạo một tệp tin cất chứa full (v)

Lại cũng nhân tiện xin được PR truyện mới lun, hì hì hì, đã bắt đầu triển văn án rùi ~ có lẽ bắt đầu từ tháng 4 này sẽ đăng lên, có hứng thú có thể qua đọc thử xem sao =w= mọi người không lên đọc truyện thường xuyên có thể click vào cái tên “Công chúa một mét tám” =3=

(Editor: Phần này tác giả PR truyện mới, t cx thấy có nhà đang edit dở, mạn phép mượn luôn phần văn án nha, mọi người có thể thử đọc truyện xem, khá là đáng yêu đó ~)

Làm một thiếp thân tiểu thị vệ bảo vệ công chúa, Thẩm Chỉ luôn cảm giác… công chúa có chút tà mị cuồng quyến.

Có thích khách

Công chúa cho thích khách một kiếm lìa cổ, thân thủ che chắn Thẩm Chỉ, giọng nói trầm thấp: “Không bị thương chứ?”

Bị đăng đồ tử đùa giỡn

Công chúa cao hơn Thẩm Chỉ nửa cái đầu một cước đem người đá văng, ngữ khí bình tĩnh: "Hù chết bổn công chúa".

Thẩm Chỉ: "..."

Mãi đến một ngày, Thẩm Chỉ nhìn thấy, công chúa... không có ngực... không có ngực... ngực...

60. Chương 60: Phiên Ngoại 1 (thượng)

Sau khi rời khỏi núi Vạn Nam trở lại Ma giới, Diệp Quân Trì xoa đầu Kỷ Viên, nói mình sẽ phải lập tức bế quan trong vòng nửa năm.

Kỷ Viên ngoan ngoãn gật đầu. Hắn biết vì sao Diệp Quân Trì lại phải bế quan, ở núi Vạn Nam khi ý thức đã tỉnh táo, hắn đồng thời phải áp chế cả Ma tôn và cỗ lệ khí kia, không có cách nào phân thân, bây giờ Ma tôn đã biến mất, hắn phải áp chế cỗ lệ khí kia hoàn toàn hoặc luyện hóa nó.

Nhìn dáng vẻ này của Kỷ Viên, Diệp Quân Trì nhịn không được cúi đầu hôn lên trán hắn, thần sắc trong mắt ôn nhu, trong mắt cũng chỉ có một mình bóng hình hắn: "Cảm thấy chán thì cứ ra ngoài đi dạo, đi một mình phải cẩn thận một chút, tốt nhất là mang theo người cùng ra ngoài."

Kỷ Viên: "Ừ."

"Thật sự không đưa cha ngươi cùng tới Ma giới sao?"

Kỷ Viên chần chờ một chút, lắc đầu: "Kỷ Mân đã chủ động giao chủ vị gia chủ cho cha ta, sau lưng lại có ngươi trấn, ông ấy ở lại Kỷ gia thì sẽ tốt hơn."

Trừ Kỷ Tư ra, hắn thật sự không quen mấy mối quan hệ tình thân khác, huống chi hắn là tá thi hoàn hồn, trong lòng luôn có vài phần cảm giác chột dạ với cha người ta.

Diệp Quân Trì gật đầu, ôm chặt Kỷ Viên hồi lâu rồi mới buông hắn ra, cong môi: "Nhớ phải nhớ ta nhé."

Dứt lời, hắn xoay người bước vào thạch thất.

Kỷ Viên nhìn chằm chằm cửa đá đã đóng kín một hồi, buồn bã dạo bước trở về tẩm cung.

Hệ thống bắt chước nhân cách càng ngày càng nhân tính hóa, ăn thức ăn cho chó đã nhiều, nhân lúc không có ai ở đây, lập tức nhảy ra châm ngòi li gián: "Lão đại nhất định là sợ ngươi giận nên mới chạy trước, muốn

chờ ngươi nguôi giận rồi mới ra!"

Kỷ Viên vốn còn có chút buồn bã, nghe xong lời này cẩn thận nghĩ lại, hình như cũng có lý.

Kỷ Viên xoa tay hầm hè, quyết định ngày nào cũng phải nghĩ cách trừng phạt ác độc nhất rồi viết ra, cho dù nửa năm sau đã hết giận, Diệp Quân Trì ra rồi cũng đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn.

Kỷ Viên tự tán thưởng trí thông minh của mình, lăn vài vòng trên giường, rồi nhảy dựng lên phấn chấn hỏi: "Hệ thống, sao nhiệm vụ vẫn chưa đổi mới vậy? Ta phải làm nhiệm vụ!"

"Chờ chút, vừa mới hoàn thành xong hai nhiệm vụ khó, hệ thống nhất thời chưa thể cập nhật."

Kỷ Viên ồ một tiếng, nằm lăn ra trên giường, nhìn xà ngang trên đầu, trong lòng có chút lo sợ nghi hoặc.

Không biết sau khi hắn thực sự bộc lộ tính cách thật rồi Diệp Quân Trì có thể tiếp nhận không.

Nhưng cho dù Diệp Quân Trì không thể tiếp nhận… Kỷ Viên cũng không thể nào bắt chước một người mà sống cả đời.

An ổn một tháng trôi qua, Ma cung nghênh đón một vị khách không mời mà tới.

Lúc đó Kỷ Viên đang ngồi cạnh một đám ma tướng, vui vẻ nghe họ khoe khoang, tuy rằng Diệp Quân Trì không ở cạnh có hơi cô đơn, nhưng bình thường tới nghe những ma tướng này tán nhảm cũng khá thú vị.

Hệ thống nói: "Đó là bởi tất cả các ngươi đều là một đám cô đơn."

Kỷ Viên đốp lại: "Câm miệng, cảm ơn."

Khi một ma tướng lúc kể tới chuyện mình đã một đao chém đứt hơn mười cái đầu thế nào, Lạc Tu Ý bỗng giáng xuống từ trên trời, vừa thấy Kỷ Viên, mắt sáng ngời lên, lập tức chạy tới đây.

Mấy ma tướng vốn còn đang nhàn rỗi lập tức đứng dậy, đồng thời còn chắn trước mặt Kỷ Viên với tư thế phòng ngự. Không tới gần Kỷ Viên được, Lạc Tu Ý chỉ có thể nhìn Kỷ Viên qua mấy người: "Chuyện đã giải quyết xong rồi?"

Kỷ Viên gật đầu.

Lạc Tu Ý gần như là lệ nóng doanh tròng: "Giải quyết xong là tốt rồi, xong là tốt rồi… Mau đưa biểu tỷ ngươi về cho ta!"

Kỷ Viên lúc ấy mới áy náy nhớ tới chuyện Giang Diệu Diệu bị Lạc Tu Ý đưa tới Ma giới, đánh giá Lạc Tu Ý thoạt nhìn rất chật vật, có chút nghi hoặc: "Ngươi bị biểu tỷ ta làm gì rồi?"

Lạc Tu Ý: "…"

Kỷ Viên chọt hệ thống: "Sao y không nói lời nào?"

"Chắc đang thương tâm." Hệ thống đáp.

Kỷ Viên đột nhiên thấy kinh tủng, lá gan Giang Diệu Diệu lớn thế nào hắn biết, người này có thể truy tra hung thủ giết cha trong hiểm cảnh, tính kế cả Diệp Quân Trì tiếng xấu truyền xa, một mình trốn chạy khỏi sự truy đuổi của mười mấy Ma tộc mạnh, chỉ một chuyện trong số đó thôi đã cần cực nhiều dũng khí, cô nương này lại có thể làm mọi chuyện nước chảy mây trôi, không sợ hãi chút nào.

Tiểu cô nương thật sự đã làm gì Lạc Tu Ý rồi?

Kỷ Viên cả kinh, vội vàng tới bên Lạc Tu Ý, nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Sắc mặt Lạc Tu Ý phức tạp, há miệng thở dốc, lại không nói nên lời, trừng mắt nhìn Kỷ Viên cả nửa ngày, thế nhưng lại không ư hử một tiếng, trực tiếp xoay người chạy mất.

Kỷ Viên: "…" Thế rốt cuộc là Giang cô nãi nãi cô đã làm gì đóa kiều hoa Lạc Tu Ý thế này.

Nghi vấn này nửa tháng sau đã được giải đáp.

Lúc đó Kỷ Viên đang cần cù chăm chỉ làm nhiệm vụ – cầm kiếm Hồi Trì đi trồng các loại cây trên các ngọn núi gần Ma cung. Ma giới không có bốn mùa, quanh năm suốt tháng toàn là gió cát ngập trời, ngọn núi có cây cối um tùm như núi sau Ma cung của Diệp Quân Trì rất hiếm.

Kỷ Viên đào mấy trăm cái hố, lúc chỉ huy nhóm binh lính mê muội chôn cây con xuống lại ăn phải một mồm đầy đất, trong lòng tức khắc nổi khùng lên: "Ta thật muốn chửi bậy quá!"

Hệ thống cố gắng nói lí lẽ: "Trồng cây cối thì có gì không tốt? Sinh thái Ma giới kém như vậy, ngươi đây là đang bảo vệ môi trường sinh thái!"

Kỷ Viên: "… Vẫn muốn chửi bậy!"

Nhiệm vụ là phủ xanh mười mấy đỉnh núi gần đó, đây là một công trình lớn, thế nên cho phép mượn sức người từ bên ngoài. Khi Kỷ Viên mượn người từ mấy vị ma tướng kia, họ vui mừng ra mặt, cứ tưởng Kỷ Viên định đi đâu khai chiến.

Họ thật sự là đang nhàn rỗi tới phát hoảng.

Kỷ Viên nhìn một đám đông người dư thừa tinh lực này, tựa như nhìn thấy viễn cảnh Ma giới sắp nở hoa ngập tràn.

Thu hồi suy nghĩ lại, Kỷ Viên lau mồ hôi trên trán, khoanh tay đi tới lui kiểm tra công việc của các ma binh, từ xa bỗng có một đạo kiếm quang bay tới, các ma binh được huấn luyện kĩ càng còn đang cầm xẻng và thùng gỗ lập tức cực kì có tố chất lập thành một đội hình.

Kỷ Viên ô một tiếng, phất tay ra hiệu cho họ tiếp tục làm việc, cưỡi kiếm Hồi Trì bay lên vừa nhìn, quả nhiên chính là Giang Diệu Diệu.

Giang Diệu Diệu đỏ hồng hốc mắt, vừa thấy Kỷ Viên tới, lập tức oa oa khóc lớn, nhào tới thút tha thút thít ôm lấy Kỷ Viên: "A Viên! Nam nhân không có tên nào là tốt cả!"

Kỷ Viên đang định an ủi nàng: "…"

"Biểu muội hu hu hu…" Giang Diệu Diệu tiếp tục gào khóc.

Kỷ Viên im lặng một lát, sai các ma binh tiếp tục trồng cây, khó hiểu mà dẫn Giang Diệu Diệu trở lại Ma cung, tùy tiện chà chà tay, rót một chén trà nóng cho nàng, im lặng nhìn nàng khóc.

Giang Diệu Diệu cũng không khách khí, vừa khóc vừa nói: "Tỷ đói quá…"

Kỷ Viên sai người đưa cơm lên.

Vì thế Giang Diệu Diệu tiếp tục vừa ăn vừa khóc, ăn no rồi mới thôi khóc, nấc một cái: "Đây mới đúng là thức ăn cho người hức, A Viên, hức, Diệp Quân Trì đâu rồi?"

Kỷ Viên dở khóc dở cười: "Bế quan, tỷ sao vậy?"

Giang Diệu Diệu lau nước mắt, mới giận dữ nói: "Lạc Tu Ý kia đúng là tên vương bát đản!"

Hai người này rốt cuộc lại sao nữa rồi?

Giang Diệu Diệu đen mặt kể tiền căn hậu quả lại.

Lạc Tu Ý thực ra tính tình rất đáng ghét, bình thường cũng không quá để mắt tới Nhân tộc, sau khi đưa Giang Diệu Diệu tới Ma giới rồi, cảm thấy hẳn là không có gì nguy hiểm, liền ném Giang Diệu Diệu tới phụ

cận ma cung rồi đi luôn.

Chỉ là y vừa mới đi xong, liền có một con mãnh thú ở gần đó lao tới tấn công, Ma giới hoang vắng, mãnh thú ác linh lại không ít, Giang Diệu Diệu vừa mới trải qua một hồi đuổi giết, cơ thể còn chưa khôi phục hoàn toàn, thiếu chút nữa đã bị con mãnh thú này xé nát, cũng may là có người ở Ma cung chú ý tới động tĩnh, phái người tới giải quyết mãnh thú.

Giang Diệu Diệu nhân lúc đó chạy loạn, lang bạt kỳ hồ mấy ngày ở Ma giới, lại gặp phải Lạc Tu Ý đang ra ngoài tìm nguyên liệu nấu ăn.

Lạc Tu Ý có chút kinh ngạc với bộ dáng này của Giang Diệu Diệu, trong lòng hơi áy náy, thế là lại nhặt Giang Diệu Diệu về, chăm sóc cẩn thận. Giang Diệu Diệu mấy ngày này đều suýt bước chân qua ranh giới giữa sự sống và cái chết, tức tới hộc máu, sức khỏe tốt lại rồi liền bắt đầu quấy phá Lạc Tu Ý.

Kỷ Viên hùa theo: "Y đáng bị thế."

Thật không ngờ Lạc Tu Ý lại không đáng tin tới vậy… May mà Giang Diệu Diệu không có vấn đề gì.

Giang Diệu Diệu lại nấc cái nữa, uống chút trà nóng, hạ ngữ khí, rồi mới kể tiếp.

Lạc Tu Ý hồi trẻ cũng từng đắc tội không ít người, mới nửa tháng trước, không hiểu sao chỗ y ẩn cư lại bị kẻ thù tra ra được, vốn dĩ một mình y đối phó với mấy kẻ đó dư dả, nhưng lại vướng Giang Diệu Diệu, không khỏi có chút vướng bận chân tay. Giang Diệu Diệu chưa bao giờ muốn trở thành gánh nặng của người khác, mắt thấy bội kiếm của mình bị đoạt, không muốn để đối phương bắt, nàng không nói hai lời trực tiếp nhảy xuống vực.

Chờ tới lúc nàng tỉnh lại đã nằm trong phòng Lạc Tu Ý, sắc mặt Lạc Tu Ý phức tạp nhìn nàng, vẻ mặt rối rắm do dự.

"Từ lúc đó thái độ của y với tỷ có chút kì quái." Giang Diệu Diệu nhấp môi, cũng bình tĩnh lại, "Tỷ cũng không làm phiền y nữa, hai người chắp vá ở chung với nhau cũng không tệ lắm. A Viên, tỷ cảm thấy y có chút thích tỷ, chỉ là hôm nay y uống say, tỷ nhân cơ hội hỏi y có người mình thích không, y nói có, tỷ hỏi y người đó là ai, y lại không nói."

Ánh mắt Giang Diệu Diệu lạnh xuống: "Đã có người trong tim, thái độ lại ái muội không rõ với tỷ, loại nam nhân này, có khác gì Tôn Thời Ngọc đâu?"

Kỷ Viên nhịn không được mà lắc đầu: "Sau đó tỷ liền trực tiếp bỏ chạy?"

Giang Diệu Diệu biến sắc, rồi nàng lại lập tức cười tươi, khoe bội kiếm bên người: "Tỷ cởi sạch y, dùng Khốn Tiên Tác trói lên cây, trộm lấy bội kiếm của y rồi chạy."

Kỷ Viên thầm nghĩ, cô chị họ này đúng là chị của mình.

Giang Diệu Diệu ăn cơm no xong cũng không nhiều lời nữa, nàng đứng lên, rũ mắt, nhìn bội kiếm kia một lát, nói: "A Viên, tỷ vốn muốn thử xem có thể ở bên Lạc Tu Ý hay không, nếu được sẽ đưa mẹ cùng tới đây. Bây giờ xem ra… vẫn là thôi đi."

Kỷ Viên không biết nên an ủi nàng thế nào, suy nghĩ một lát xong mới nói: "Giang Tuyết Tùng đã bị chém ở đỉnh ngàn thước, bây giờ Giang gia bị chia thành mảnh nhỏ, trở về Nhân giới cũng an toàn rồi, có việc gì thì cứ truyền tin cho ta."

"Cám ơn hai người."

Giang Diệu Diệu hai mắt ngập nước cười cười, vẫy tay với Kỷ Viên, "Còn chuyện này nữa – A Viên, giúp tỷ trả thanh kiếm này lại cho Lạc Tu Ý, tỷ cũng nên trở về tìm mẹ tỷ rồi."

Nhìn thoáng qua thanh kiếm được Giang Diệu Diệu ôm trong lòng, Kỷ Viên thầm thở dài, giơ tay ra nhận. Giang Diệu Diệu gật đầu với hắn, một lần nữa cưỡi kiếm bay lên, đi về Nhân giới.

Kỷ Viên trộm phái người theo sau hộ giá hộ tống nàng, nghĩ một lát lại đi tới trước gian thạch thất Diệp Quân Trì bế quan, ôn lại mối thù với Diệp Quân Trì mỗi ngày. Ôn thù xong, hắn cũng bất chấp Diệp Quân Trì có nghe thấy hay không, kể tóm tắt lại chuyện này một chút, thở dài nói: "Lạc Tu Ý thật đúng là đáng đánh, ngươi ra rồi liền đánh cho Lạc Tu Ý một trận đi."

Ngoài thạch thất ngoại trừ vài cọng cỏ đóa hoa nhìn không ra là loại cây gì, Ma cung được trận pháp bảo vệ, hoa nở khá nhiều, gió nhẹ thổi qua liền có hương thơm bay xa.

Kỷ Viên nhắm mắt, tựa như có thể nhìn thấy bộ dáng ngồi xếp bằng của Diệp Quân Trì trong thạch thất, chậm rãi tựa đầu lên trước cửa đá, nhẹ giọng nói: "Còn nữa, ta nhớ ngươi."

Làm xong tất cả, Kỷ Viên trở lại tẩm cung, còn chưa kịp ngồi ấm mông, Lạc Tu Ý đã tới.

Ánh mắt y có chút hoảng loạn: "Tiểu mỹ nhân, biểu tỷ ngươi có tới đây không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Quân Trì: lại bị tác giả cho offline rồi _(: ”)_

Lão đại bảo bối nhi không có liên quan gì hết nha, ngày mai lão đại sẽ online trở lại.

Hì hì hì hì, viết chút BG thôi, đừng để ý tới, chủ yếu là để nối sang tình hình của một vài nhân vật phụ

khác, chương sau lão đại ra ngoài rồi sẽ bị phạt quỳ =w=

Tránh được vỏ dưa không thể không gặp vỏ dừa ~

61. Chương 61: Phiên Ngoại 1 (hạ)

Kỷ Viên nhìn Lạc Tu Ý trên mặt viết hai chữ "Tra nam" to tướng, xoay người ném bội kiếm cho y, ngữ khí lãnh đạm: "Tỷ ấy về rồi."

Lạc Tu Ý bắt lấy bội kiếm của mình theo phản xạ, ngẩn ra: "Về rồi?"

"Không phải là về chỗ của huynh." Kỷ Viên ngồi xuống, tự rót một chén trà nóng cho mình, liếc xéo y một cái, "Ma quân đại nhân nếu trong lòng đã có người, vậy thì đừng trêu chọc biểu tỷ của ta nữa."

Lạc Tu Ý nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi, tay nắm kiếm vuốt ve, bồi hồi một lúc lâu, mới gian nan nhấn mạnh từng từ một: "Ta vẫn luôn rất coi thường tu sĩ Nhân tộc."

"Ờ."

"Nhân tộc nói Ma tộc âm hiểm, xảo trá, mà nhân tâm lại xấu xa hơn Ma tộc cả ngàn lần, họ tham sống sợ chết, thấy lợi quên nghĩa, chỉ biết thoái thác trách nhiệm, hãm hại người khác, gặp mạnh biến yếu, nịnh nọt xum xoe tới cực điểm…"

Kỷ Viên đen mặt, lười không buồn đáp lại, một tay tự đưa lên chỉ chỉ vào chính người mình, nhắc Lạc Tu Ý rằng người đang ngồi đối diện y chính là một Nhân tộc đó.

Lạc Tu Ý cứ như bị mù mắt, an tĩnh làm lơ động tác của Kỷ Viên, tiếp tục thâm trầm nói: "Thế nên ta chán ghét và cũng khinh thường Nhân tộc… chỉ là Giang cô nương lại không giống vậy."

Trong lòng Kỷ Viên như hiểu ra điều gì đó, cố nén cảm giác buồn cười xuống, vô cùng hứng thú nhìn Lạc Tu Ý vẻ mặt buồn rầu, "Thế nên người huynh thích thực ra chính là biểu tỷ của ta, chỉ là bởi chướng ngại tâm lý nên vẫn chưa nói ra miệng?"

Lạc Tu Ý rầu rĩ gật đầu.

Chuyện này thì có gì to tát đâu chứ…

Kỷ Viên nhấp ngụm trà nóng, từ tốn nói: "Ta chỉ có thể nhắc huynh, biểu tỷ ta từng bị tổn thương trong

tình yêu, bởi một tên nam tử hai mặt dối trá, thế nên tỷ ấy rất ghét cái loại người 'bắt cá hai tay' như huynh. Tỷ ấy bảo ta trả kiếm lại cho huynh, ý là muốn hoàn toàn kết thúc với huynh, cả đời không qua lại gì với nhau nữa."

Theo tính tình của Giang Diệu Diệu, chuyện này rất có khả năng. Giang Diệu Diệu là một người đã nói là làm, sấm rền gió cuốn, phán đoán sự tình thường chỉ trong một cái chớp mắt, chuyện đã quyết định trên cơ bản không thể can ngăn được.

Chút biệt nữu trong lòng Lạc Tu Ý này thật đúng là hại chết người…

Có lẽ là do đã ở chung với Giang Diệu Diệu một thời gian, cũng hiểu tính tình nàng, sắc mặt Lạc Tu Ý càng thêm khó coi: "… Nàng ấy bây giờ đang ở Nhân giới?"

"Huynh muốn đi tìm tỷ ấy?" Kỷ Viên nhướng mày hỏi, "Tỷ ấy chắc là không muốn gặp huynh đâu."

Ngữ khí Lạc Tu Ý kiên định: "Thì có sao, Diệp Quân Trì đã có thể bắt ngươi tới tay, khó có khi lại gặp được một người có thể khiến cho ta động tâm, sao ta có thể buông tay được."

Kỷ Viên thầm bĩu môi, thầm nghĩ nam nhân ta ôn nhu như vậy, đâu có giống ngươi, ngoài miệng vẫn nói: "Chỉ có thể nhắc nhở huynh, biểu tỷ ta mềm cứng đều không ăn, huynh nếu thật sự thích tỷ ấy, nhất định phải kiên nhẫn một chút. Trông tỷ ấy cũng có vẻ vẫn còn chút lưu luyến với huynh… tự giải quyết cho tốt đi."

Nghe được câu cổ vũ cuối cùng của Kỷ Viên, Lạc Tu Ý nhẹ nhõm hẳn, thuận tiện còn len lén đưa cho Kỷ Viên một cái bình nhỏ, chỉ nói là thứ tốt, ngay sau đó liền vội vàng rời khỏi.

Tiễn Lạc Tu Ý, Kỷ Viên lại tiếp tục chăm chỉ trồng các loại cây, tranh thủ cải thiện môi trường Ma giới. Ngoài công trình lớn này, bảng nhiệm vụ cũng sẽ thỉnh thoảng đổi mới một vài nhiệm vụ vụn vặt, có lẽ là bởi tu vi của Kỷ Viên bây giờ không tồi, nhiệm vụ phần lớn đều là trảm yêu trừ ma.

Ma giới thì lại nhiều yêu ma quỷ quái.

Đối phó với yêu thú còn được, Kỷ Viên rất sợ mỗi lần đổi mới nhiệm vụ sẽ bắt phải đi đâu đó trừ quỷ, cũng may hệ thống vỗ ngực tỏ ý nó sẽ cố gắng ngăn chặn chuyện đó lại, không để nhiệm vụ kia xuất hiện.

Thời gian trôi qua trong những tháng ngày làm nhiệm vụ không ngừng nghỉ, đảo mắt đã gần nửa năm, trên đỉnh núi xung quanh cũng đã có đầy cây cối, nửa năm này, Kỷ Viên bận làm nhiệm vụ, cũng không quá nhàm chán.

Ngày hôm ấy, Kỷ Viên giết yêu thú xong trở lại Ma cung thì đã là đêm khuya, gió lạnh phơ phất, trên người hắn bốc lên một mùi máu tươi, chỉ đành lê cơ thể mỏi mệt vào bồn tắm.

Trong Ma cung yên tĩnh không tiếng động, đại đa số các Ma tộc đều đã đi ngủ, trong phòng hơi nước mờ mịt, ngâm mình trong dòng nước ấm áp, Kỷ Viên đã mơ màng sắp ngủ quên, ghé người vào bên thành bể khép hai mắt lại, không nhớ tới chuyện phải tính ngày Diệp Quân Trì xuất quan.

Bất tri bất giác ngủ được nửa giấc, cơ thể bỗng nhiên bay lên, Kỷ Viên mơ màng mở mắt ra, ngơ ngác nhìn người đang bế mình một lát, rồi cọ cọ ngực hắn, thấp giọng lẩm bẩm: "Lại mơ thấy ngươi… vậy thì cứ tiếp tục nằm mơ đi."

Nghe thấy giọng nói còn ngái ngủ của hắn, trong mắt Diệp Quân Trì dâng lên ý cười, ánh mắt càng thêm nhu hòa, động tác nhẹ nhàng bế hắn trở lại phòng bên cạnh, đặt thiếu niên xuống giường.

Đệm giường là màu đen, trong phòng lại có đầy ngọn đèn thắp sáng bằng linh khí, chiếu lên người Kỷ Viên, da thịt nhìn lại càng trắng trẻo, bị màu đen của chăn đệm làm nổi bật, trong sáng mỹ lệ tới nỗi có chút lóa mắt.

Bọt nước theo làn da tinh tế của hắn chảy xuống giường, làm cho màu đen càng thêm đậm, nửa năm bôn ba cũng làm cho hắn cao hơn một chút, cơ thể lại càng thêm mềm dẻo, nhưng vẫn thon dài tới làm người trìu mến.

Trong mắt Diệp Quân Trì nửa là thưởng thức nửa là lửa nóng, ánh mắt nhìn Kỷ Viên chằm chằm như muốn nuốt hắn xuống bụng, cúi người đưa ngón tay miết đôi môi đỏ mọng ướt át của hắn, một ngón tay còn vói vào trong miệng hắn đảo nhẹ, chạm tới cái lưỡi mềm mại, Diệp Quân Trì không khỏi híp mắt, tới bên tai hắn cười thành tiếng: "Còn giả vờ ngủ? Ta đây liền không khách khí ăn ngươi vậy."

Kỷ Viên lập tức mở mắt ra, cắn cắn ngón tay đang quấy phá trong miệng mình kia, mơ hồ nói: "Sao ngươi… lại xuất quan sớm thế?"

Diệp Quân Trì rút ngón tay lại, nhìn dấu răng trên ngón tay, không chút khách khí cúi xuống đè Kỷ Viên dưới thân, hôn môi hắn, nhìn chằm chằm khuôn mặt lúc nào cũng xuất hiện trong đầu mình kia, giọng nói như có như không: "Quá nhớ ngươi."

"Nhớ thế nào?" Kỷ Viên kiên định không bị mê hoặc, ánh mắt trong trẻo.

Diệp Quân Trì áp môi mình lên môi hắn, dùng lưỡi miêu tả dáng môi hắn, lại xâm nhập vào trong miệng hắn, bắt chước động tác ra ra vào vào nào đó, khi hai đôi môi tách ra, còn kéo theo một sợi chỉ bạc.

Trong mắt tràn ngập thần sắc nguy hiểm: "Bảo bối hiểu chưa?"

Kỷ Viên đương nhiên là hiểu, dưới bụng bị cái vật không thể miêu tả chọt tới phát đau, thấy Diệp mỗ đã không thể nhẫn nại mà bại lộ thú tính, hắn đột nhiên nhảy từ dưới người Diệp Quân Trì ra ngoài, thuận tiện kéo một cái áo khoác rộng treo bên cạnh che kín cơ thể, ngữ khí bình tĩnh: "Không biết Ma quân đại nhân có còn nhớ một đêm kia ở núi Vạn Nam không."

Vẻ mặt Diệp Quân Trì cứng ngắc ngay lập tức.

"Ngươi nói phải làm sao bây giờ?" Trong lòng Kỷ Viên cười lạnh một tiếng, đã nghĩ kỹ một cách tuyệt hảo để trừng phạt Diệp Quân Trì.

Trên mặt Diệp Quân Trì tràn ngập vẻ xin lỗi, tuy rằng khi đó ý thức hỗn độn không rõ, nhưng dù sao vẫn còn vài phần ký ức, hắn nhớ rõ mình thiếu chút nữa đã giết chết Kỷ Viên, lại làm Kỷ Viên khóc lớn, thậm chí còn bị chảy máu…

Diệp Quân Trì thở dài, thật cẩn thận tới gần Kỷ Viên, thấy hắn không bài xích mình, lúc này mới dám ôm hắn vào trong lòng, ngồi bên mép giường, ngữ khí đau khổ: "Thật xin lỗi, ta muốn bảo vệ ngươi, không ngờ lại làm ngươi bị thương."

Kỷ Viên nhìn vẻ ảm đạm trên mặt hắn, trong lòng tức khắc mềm nhũn ra, thiếu chút nữa đã buột miệng thốt ra câu "Không sao đâu", cũng may là ba chữ này đu đưa mãi ở đầu lưỡi rồi cũng không vọt ra.

Thấy hắn không nói gì, Diệp Quân Trì có chút khẩn trương: "A Viên, ngươi vẫn còn giận sao?"

Kỷ Viên tiếp tục không lên tiếng, chỉ gật đầu.

Diệp Quân Trì tựa đầu bên gáy hắn, thấp giọng nỉ non: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta nên bồi thường ngươi thế nào bây giờ…"

"Nghe lời ta." Mục đích của Kỷ Viên đã đạt thành, cong khóe môi ở một góc Diệp Quân Trì không nghe thấy, thoát khỏi vòng ôm của hắn, xoay người đi tới bách bảo các tìm "thứ tốt" mà Lạc Tu Ý đưa cho mình trước khi rời đi, đưa cho hắn.

Diệp Quân Trì cũng không hỏi đó là gì, nhận lấy trực tiếp uống xuống luôn.

Thấy động tác hắn lưu loát, Kỷ Viên nhịn không được mà hỏi: "Ngươi không sợ đó là độc dược?"

Ánh mắt Diệp Quân Trì ôn nhu: "Cho dù có là độc dược, chỉ cần là ngươi đưa cho ta, ta đều vui vẻ chịu đựng."

Kỷ Viên lập tức đỏ mặt, mấp máy môi cũng không nhiều lời nữa, tới gần, thò tay lấy một cái Khốn Tiên Tác từ trong nhẫn của Diệp Quân Trì ra, ngước mắt thấy đôi mắt Diệp Quân Trì đầy lửa nóng nhìn chằm chằm phần ngực không cẩn thận bị lộ ra của hắn, dứt khoát lấy một tấm lụa, bịt hai mắt hắn lại.

Diệp Quân Trì khựng lại, cảm nhận được sự biến hóa trong cơ thể, vẻ mặt có chút cổ quái: "A Viên… Ngươi định làm gì?"

"Câm miệng, tới gần đây chút, không được nhúc nhích." Kỷ Viên lãnh khốc ra lệnh, thò tay tháo đai lưng của Diệp Quân Trì.

Đôi mắt bị tấm lụa che mất, xúc giác, thính giác, khứu giác càng thêm nhạy bén, Diệp Quân Trì ngửi được mùi thơm cơ thể thanh u quen thuộc, ngay sau đó là tiếng hít thở nhẹ nhàng vang lên, có hai bàn tay đang đưa ra, cởi áo, cởi đai lưng cho hắn…

Biến hóa trong cơ thể càng thêm rõ ràng, Diệp Quân Trì cảm giác toàn thân mình đều nóng lên rồi, bộ vị nào đó càng là khó chịu tới gần như muốn nổ tung, hắn rất muốn không thèm bận tâm, trực tiếp ấn Kỷ Viên xuống ăn sạch sẽ, rồi trong lòng lại thấy áy náy, đành gắt gao cắn răng chịu đựng.

Kỷ Viên mỉm cười nhìn khuôn mặt ửng đỏ, nhịn tới vất vả của Diệp Quân Trì, cởi hết y phục cho hắn xong, không chút do dự, lại dùng Khốn Tiên Tác trói hắn lại càng chặt hơn.

Sau đó hắn ấn Diệp Quân Trì nằm xuống giường, ngồi khóa trên người hắn, ngón tay chậm rì sờ khắp người hắn, thấy hắn run lên, tâm tình càng tốt hơn, cúi đầu hôn lên khóe miệng hắn một cái: "Xuân dược Lạc Tu Ý luyện chế, hương vị thế nào?"

Diệp Quân Trì trầm mặc một lát, lại cười nói: "Không ngon miệng bằng A Viên."

Kỷ Viên hừ nhẹ một tiếng, một lần nữa ngồi khóa lên giữa hai chân hắn, ánh mắt rơi xuống bộ phận nào đó đang một gậy chống trời, thò tay ra chọt chọt, ngữ khí vẫn bình tĩnh như trước: "Biết sai chưa?"

Diệp Quân Trì dở khóc dở cười, cảm giác mình sắp bị nổ tung: "… Biết sai rồi, biết sai rồi! Bảo bối của ta, tha cho ta đi mà!"

Kỷ Viên thò tay cầm lấy, vẫn không nhanh không chậm nói: "Thật sự biết sai rồi? Vậy ngươi sai ở đâu?"

Toàn thân Diệp Quân Trì run lên, hô hấp càng lúc càng nặng nề, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: "… Thần chí không rõ, làm ngươi bị thương."

"Sai. Ngươi sai ở chỗ dám giấu giếm ta, không thành thật khai báo sự việc."

Kỷ Viên lạnh lùng nói, tay lại dùng sức nắm chặt, Diệp Quân Trì tức khắc hít vào một hơi khí lạnh: "Bảo bối nhẹ chút… đây cũng là bảo bối của ngươi mà."

Kỷ Viên cười lạnh cũng dùng cái bộ phận khó miêu tả của mình chọt vào bắp đùi hắn, "Ngại quá, ta cũng có."

Diệp Quân Trì trầm mặc một lát: "… Ngoan, buông ta ra trước đã."

"Buông ngươi ra thì đã không gọi là trừng phạt." Kỷ Viên tiếp tục chậm rì rì dùng tay mơn trớn khắp người Diệp Quân Trì, nhìn ngực hắn phập phồng càng lúc càng gấp gáp, ác dục trong lòng cũng phập phồng theo, trầm ngâm một lát, phóng thẳng tới ngực hắn.

Hai người phạt nhau, luyện chưởng tình yêu cả đêm, ba ba ba ba ba ba!

Đùa giỡn không thành lại còn bị áp lại, ngày hôm sau Kỷ Viên tỉnh lại, mặt đen sì, không màng tới thân mình đau nhức, trực tiếp thò một chân đá Diệp Quân Trì xuống giường.

Diệp Quân Trì tâm tình vui sướng nhận sai: "Bảo bối, ta sai rồi."

Kỷ Viên mặt không cảm xúc: "Mặc y phục xong rồi thì ra ngoài quỳ, ta đã chuẩn bị sẵn ván giặt cho ngươi rồi, hừ."

Diệp Quân Trì chớp chớp mắt, thấy sắc mặt hắn không tốt, thức thời nuốt lời định nói xuống, ngoan ngoãn ra khỏi phòng quỳ xuống.

Kỷ Viên nằm liệt trên giường một lúc, chuẩn bị rời giường, lại sợ lúc mình đi ngang qua tiền viện nhìn thấy Diệp Quân Trì sẽ mềm lòng nên dứt khoát nhảy từ cửa sổ ra ngoài, khập khiễng định chuẩn bị đi xem xem cây mình trồng thế nào rồi, không ngờ vừa được nửa đường đã đụng phải một ma tướng.

Ma tướng kia vẻ mặt ưu sầu, Kỷ Viên lập tức rất thấu hiểu lòng người mà hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Ma tướng nhìn sắc trời, nói: "Mạt tướng có chút lo lắng cho quân thượng…"

Chuyện Diệp Quân Trì xuất quan, những người khác vẫn còn chưa biết. Kỷ Viên bất động thanh sắc nhìn hắn ta: "Ồ?"

"Quân thượng hồi trẻ bị Ma tôn làm hại…" Ma tướng thở dài nói tiếp, "Đầu gối có vết thương cũ, không thể quỳ trong thời gian dài, bây giờ quân thượng bế quan đã nửa năm, mạt tướng thực sự lo rằng bệnh cũ của quân thượng sẽ tái phát…"

Kỷ Viên cũng không dễ bị lừa, hắn nhìn chằm chằm ma tướng, vẻ mặt do dự: "Thật sao?"

Ma tướng cực kì thành khẩn: "Nếu trong lời mạt tướng có bất cứ điều gì không phải là sự thật, tên của ma tướng sẽ viết lộn lại."

Sắc mặt Kỷ Viên thoáng chốc hơi thay đổi, do dự một lát, cáo từ vị ma tướng này, vội vã chạy về.

Hệ thống lặng lẽ nhìn chằm chằm ma tướng đang nhìn theo bóng dáng của Kỷ Viên mà nở nụ cười hàm

hậu, cuối cùng vẫn quyết định là sẽ không nói cho Kỷ Viên biết tên của Ma tướng này là Vương Nhất.

Tác giả có lời muốn nói:

Vương Nhất: Nói chắc các ngươi không tin chứ ta thực sự không sợ phải viết lộn tên lại đâu.

**Giải thích: Viết lộn ở đây không phải là viết thành Nhất Vương đâu, mà là viết đầu lộn thành đuôi, đuôi lộn thành đầu ấy.*

Vương Nhất: -> lộn thế nào cũng vẫn thế =)))

Vốn định viết chút phiên ngoại về biểu tỷ và Lạc Tu Ý, có điều truyện BL vẫn là không nên bị lẫn quá nhiều yếu tố BG, moaz moaz _(: ”)_

Hạt dưa tỏ ý vốn dĩ muốn trêu chọc, trừng phạt hamster một chút, cuối cùng lại tự mình đưa đến cửa, trong lòng đau xót vô cùng.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tien-lieu-vi-kinh